ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
ΑΡΙΘ. 1

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῳ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ
καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι ΓΕΔΕΩΝ

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον
πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει. —Συγχαρητικὰ τηλεγραφήματα. —Τὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ. —Καταστατικὴ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐργασ. κατὰ τὸ 1908. —Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά. —Νεκρολογία (Χρυσόστομος Λαυριώτης). —Τινὰ περὶ τῆς ἱερᾶς μονῆς Σινᾶ. —Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

εὐχαὶ καὶ προσρήσεις αἱ συνήθεις ἐπανελήφθησαν μεταξὺ συγγενῶν, οἰκείων καὶ φίλων, προπεμπόντων τὸν ἀποιχόμενον ἐνιαυτὸν ἑορταζόντων δὲ τὴν ἐπιτολὴν τοῦ νέου, τοῦ 1909, μετὰ πολλῶν ἀγαθῶν προσδοκιῶν.

*

Ἡ ἑορτὴ διεξήχθη ἐν τῇ πατριαρχικῇ αὐλῇ, κατά τε τὴν παραμονὴν καὶ αὐθήμερον, ὡς εἴθισται ἔκπαλαι. Κατὰ τὸν ἑσπερινόν, τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ συνεχοροστάτησαν οἱ σεβασμ. συνοδικοί, ἐκτὸς τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πελαγονίας, ἀδιαθετοῦντος, καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες πανιερ. μητροπολῖται Φιλιππουπόλεως, Μεσημβρίας, Ἀγχιάλου, Βάρνης καὶ Βελλᾶς, μεθ' ὧν πάντες οἱ ἐκκλησιασθέντες ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν πατριαρχῶν, καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν σεβασμ. ἀρχιερέων, οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι ὑπέβαλον, διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου, τὰς διαπύρους αὐτῶν εὐχὰς ὑπὲρ ὑγείας ἀπερικλόνου καὶ ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ πρωτοκλήτου διαμονῆς τοῦ παναγιωτάτου αὐτῶν προϊσταμένου καὶ πατρός, ὃς ἐν ὀλίγοις ἀντεφωνησεν εὐξάμενος πᾶν ἀγαθὸν ἀπὸ Θεοῦ, ἐπικαλεσθεὶς δὲ τὴν ἄνωθεν ἐπίρρωσιν ὅπως ἐργασθῶμεν καὶ ἐν μέλλοντι πάντες ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Αἱ εὐχαὶ αἱ αὐταί, τοῦ τε κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, διετυπώθησαν καὶ τὴν ἐπισῦσαν, πρώτην τοῦ ἔτους, διὰ στόματος τοῦ σεβ. μητροπολίτου Κυζίκου κ. Ἀθανασίου, πρώτου τῇ ταξει μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ προέδρου τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ὧν τὰ μέλη παρίσταντο κατὰ τὴν τελετήν, καὶ εἰς ἃς εὐχὰς ἀπήντησεν ἡ Α. Θ. Η. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης. Τὴν θεόθεν ἀντίληψιν καὶ τὴν πανσθενῆ ἐνίσχυσιν ἐπεκαλέσαντο οἱ λαλήσαντες ὡς καὶ τὴν ἀγάπην καὶ σύμπνοιαν παντων, οἷς ἔλαχεν ὁ κλῆρος τῆς συνεργασίας ὑπὲρ τῶν ἀπειλουμένων δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους. Οὕτω κοινὸν πόθον διετράνωσαν πᾶσαι αἱ προσφωνήσεις καὶ εὐχαί, αἱ προσρήσεις καὶ τὰ συγχαρητικὰ τηλεγραφήματα, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει ἔτους, εὑρίσκοντος τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐξ ἐσωτερικῶν τε καὶ ἐξωτερικῶν αἰτίων ἐπηρεαζομένας.

*
* *

Κλῆρος καὶ λαὸς διὰ τῶν σεβ. ἀρχιερέων, τῶν πανοσ. ἐπιτρόπων τῶν Ἁγίων Τόπων, τῶν τὰ κοινὰ παρ' ἡμῖν πραττόντων, βουλευταί τινες Ἕλληνες καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπέβαλον εὐλαβεῖς προσρήσεις τῇ Α.Θ.Π. —δι' ἐ-

πισκεπτηρίων δὲ συνεχάρησαν ὁ ὑψ. Μ. βεζίρης καὶ πάντες οἱ ἐξ. ὑπουργοὶ καί τινες τῶν πρώην τοιούτων, ἡ Α. Ὑψ. ὁ σεϊχουλισλάμης, ὁ σοφ. πρώην Μ. ραββῖνος τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἰσραηλιτῶν καὶ οἱ ἐξ. πρεσβευταὶ Ἀγγλίας καὶ Αὐστρίας, διὰ δὲ τῶν πρώτων διερμηνέων αὐτῶν οἱ ἐξ. πρεσβευταὶ Γαλλίας καὶ Ἰταλίας.

Τὸ φιλελεύθερον Ὀθωμανικὸν κομιτᾶτον διεβίβασε τῇ Α.Θ.Π. τὰς προσρήσεις αὐτοῦ δι' ἰδίας ἐπιτροπείας.

Τηλεγραφικῶς ἢ δι' ἐπιστολῶν τῇ Α. Θ. Π. συγχαίροντες πῦξαντο ὁ μεγαλειότατος καὶ εὐσεβέστατος βασιλεὺς τῆς Σερβίας Πέτρος ὁ Α'., οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος καὶ πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, ὁ τοποτηρητὴς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ Ι. Ἐπιστασία τοῦ Ἁγ. Ὄρους, ὁ ἐκ τῶν μητροπολιτῶν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων πανιερ. Πέτρας κ. Νικηφόρος, ὁ ἐκ τῶν ἀρχιεπισκόπων πανιερ. Λύδδης κ. Νικόδημος, ὁ Μ. σκευοφύλαξ τοῦ Π. Τάφου πανοσλ. ἀρχιμ. κ. Εὐθύμιος—ἐκ τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος οἱ πανιερ. ἐπίσκοποι Ἀργολίδος κ. Νίκανδρος Δελούκας, Δημητριάδος κ. Γερμανὸς Μαυρομμάτης καὶ Λευκάδος Ἰθάκης κ. Δανιὴλ Σουλίδης—οἱ προϊστάμενοι καὶ αἱ ἑλλην. κοινότητες Παρισίων, Λονδίνου, Βενετίας, Ἀμβέρσης, Βιέννης (ἐπιτρ. Ἁγίου Γεωργίου), Βρασοβοῦ, Κωνστάντζας, Ἰσμαηλίου, Μάντζεστερ, Ἀτλάντας — οἱ ἡγούμενοι πολλῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν Ἁγίου Ὄρους, Πάτμου, Λειμῶνος, κ. λ. π.—τὰ κοινοτικὰ σωματεῖα καὶ αἱ δημογεροντίαι Σμύρνης, Πελαγονίας, Δαρδανελλίων, Φιλαδελφείας, Κυδωνιῶν, Βόλου, Πειραιῶς, Πατρῶν κλπ. —ὁ πρύτανις τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου κ. Κυπάρισσος Στεφάνου, ὁ ἐν Πετρουπόλει Μ. ἱερομνήμων τῆς Μ. Ἐκκλησίας καθηγητὴς κ. Ἰωάννης Σοκολὸφ, ὁ ἐν Ἀθήναις Μ ρεφερενδάριος κ. Κ. Ν. Παπαμιχαλόπουλος, βουλευτὴς Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, ὁ ἐν Σόφιᾳ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος κ. Ε. Ζαλοκώστας, ὁ κ. Δ. Εὐγενίδης (ἐξ Ἀθηνῶν) καί τινες τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καὶ βαθμούχων.

Τὰς ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους ἐπισκέψεις ἡ Α.Θ Π. ἀπέδωκε διὰ μὲν τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου εἰς τὸν ἐξοχ. ὑπουργὸν τῶν μεταλλείων καὶ δασῶν κ. Δ. Μαυρογορδάτον, εἰς τοὺς ἕλληνας βουλευτὰς, εἰς τὸν βοηθὸν τοῦ νομάρχου Τραπεζοῦντος κ. Γρηγόριον Βεγλερῆν, εἰς τὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ κράτους κ. Βασ. Μουσοῦρον Γ'κίκην, εἰς τὸν ἐρίτιμον κ. Θεοδ. Μαυρογορδάτον καὶ τοὺς ἀξιοτίμους ἀδελφοὺς κκ. Ἀλ. καὶ Νικ. Φωτιάδας—δι' ἐπισκεπτηρίων εἰς πάντας τοὺς ἐξοχ. ὑπουργοὺς καὶ μεγιστᾶνας καὶ τοῖς ἐξ. πρεσβευταῖς Αὐστρουγγαρίας καὶ Ἀγγλίας καὶ —διὰ τοῦ ἐντιμολογ. Μ. πρωτεκδίκου καὶ ἀρχιγραμματέως τοῦ Δ. Ἐθν. Μ Συμβουλίου κ. Π. Δ. Νικολοπούλου τοῖς ἐξοχ. πρεσβευταῖς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας —εἰς τὰς συγχαρητικὰς δι' ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων προρρήσεις ἀπήντησεν ἁρμοδίως.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΙΚΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους

Βελιγράδιον, 31 δεκεμβρίου, ὥρα 9,30' ἑσπέρας

Παρακαλῶ ν' ἀποδεχθῆτε τὰς εὐχὰς, ἃς ποιοῦμαι ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ὑγιείας καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ὑμετέρου Πατριαρχείου.

ΠΕΤΡΟΣ Α'.

Χάλκη, 31 δεκεμβρίου, ὥρα 7 ἑσπέρας.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἔτους εὐχόμεθα ἀλοψύχως τῷ δοτῆρι τῶν ὅλων Θεῷ ὑπὲρ ὑγιείας Ὑμ. Παναγιότητος, πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ εἰς πολλῶν ἐτῶν περιόδους, τὸ δὲ νέον ἔτος αἴσιον, εὐτυχὲς καὶ εὐδαιμον.

Πατριάρχης ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

(πρώην Ἱεροσολύμων).

Ἀλεξάνδρεια, 1η τοῦ ἔτους, 8,30' πρωΐας.

Εὐλογήσαι Κύριος τῇ Ὑμετ. Παναγιότητι τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ καὶ δαψιλεῦσαι κατ' αὐτὸν εἰρήνην καὶ παραμυθίαν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει, εἰς δόξαν Αὐτοῦ.

Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ.

Ἱερουσαλὴμ, 31 δεκεμβρίου, ἑσπέρας.

Εὐλογήσαι Κύριος ἐνιαυτὸν χρηστότητος Αὐτοῦ Ὑμ. Παναγιότητι, Ἐκκλησίᾳ καὶ Γένει. Εὐσεβάστως εὐχόμεθα πᾶν ἐφετόν. Παράσχοι, ἁγίοις αὐτῆς εὐχαῖς, ποθουμένην γαλήνην (τῇ ἓν) κλύδωνι δεινῷ παλαιούσῃ ἁγιωτάτῃ μητρὶ Σιών.

Τοποτηρητὴς

Τιβεριάδος ΜΕΛΕΤΙΟΣ.

Ἀθῆναι, 31 δεκεμβρίου, 9,20' ἑσπέρας.

Ὑμετέραν Θ. Παναγιότητα νέον ἔτος ἐν ὑγιείᾳ καὶ χαρᾷ διανύσαι ἀπὸ καρδίας εὔχομαι.

Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ.

Ἀθῆναι, 1 τοῦ ἔτους, μεσημβρίᾳ.

Τῇ ἱερᾷ τῆς ὀρθοδοξίας κορυφῇ τὸ ἐθνικὸν πανεπιστήμιον εὔχεται εὐλαβῶς ἡμέρας μακρὰς καὶ δαψιλῆ τὸν ἀμητὸν τῆς ἀποστολικῆς δράσεως, ἐπικαλούμενον τὰς πατρικὰς Αὐτῆς εὐλογίας.

πρύτανις

Κυπάρισσος Στεφάνου.

Βόλος, 31 δεκεμβρίου, μεσονύκτιον.

Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει ἐμπορικὴ τάξις Βόλου προσέρχεται νὰ ὑποβάλῃ δι' ἐμοῦ τὰ ταπεινὰ αὐτῆς σέβη τῇ Ὑμ. Π., εὐχομένη μακροβιότητα πρὸς δόξαν τῶν ὀρθοδόξων καὶ τοῦ ἔθνους.

Δ. ΚΟΣΜΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

(πρόεδρος Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Βόλου).

Ἀλεξάνδρεια, 1η. ὥρᾳ 10,15′ πρωΐας.

Ἐπικαλούμενος εὐλογίας Ὑμ. Θ. Π. ὑποβάλλω υἱϊκὰ σεβάσματα ἐπὶ νέῳ ἔτει.

Ἐμμ. Ζερβουδάκης.

Μιτυλήνη, 31 δεκεμβρίου, 11,10′ μ.μ.

Ὑποβάλλων Ὑμ. Π. εὐσεβάστως συγχαρητήρια, ἐπεύχομαι Ὕψιστον διέπειν εὐκλεῶς ὀρθοδοξίαν ἔτη πλεῖστα ἰσοβίως.

Π. Μ. Κουρτζῆς.

Βουκουρέστιον, 1 τοῦ ἔτους. 2,20′ μ.μ.

Βαθυσεβάστως εὔχομαι νέον ἔτος εὐάγιον, ἐπ' ἀγαθῷ ὀρθοδοξίας.

Δραγομὶρ Δημητρέσκος
(καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου).

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΓΗ,

μεθ' ὅσα ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 24 δεκεμβρίου ἐγράψαμεν, ἔχομεν ν' ἀναγγείλωμεν μόνον ὅτι ἡ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Βηθλεὲμ πανήγυσις ἐτελέσθη κατὰ τὰ νενομισμένα, μὴ τολμήσαντός τινος τῶν δῆθεν δυσηρεστημένων ὀρθοδόξων νὰ πράξῃ τι πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἑορτῆς ἢ πρὸς ἐπηρεασμὸν τῶν εἰς αὐτὴν λαμβανόντων μέρος· καὶ ὅτι ἡ σεβ. κυβέρνησις φαίνεται ἀναποφάσιστος ὡς πρὸς τὴν ὁριστικὴν ἀναγνώρισιν τοῦ τοποτηρητοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Τιβεριάδος κ. Μελετίου, οὗ ἐν τούτοις ἐπηγγέλλετο, πρὸ δέκα ἡμερῶν, τὴν ἀναγνώρισιν.

Τεσσάρων ἑβδομάδων παρελθουσῶν ἀπὸ τῆς παύσεως τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου πρώην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ, οὗτος μὲν ἐπιμένει εἰς τὴν μὴ ἀναγνώρισιν τῆς ὁμοφωνοτάτης πράξεως πάντων τῶν ἁγιοταφιτῶν, ὄχλος δὲ ἀχαλίνωτος δεικνύει συμπτώματα ἀνευλαβείας πρὸς τὴν διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν, ἧς τὴν περὶ ἀποκηρύξεως τοῦ μακαριωτάτου κ. Δαμιανοῦ πρᾶξιν οὔτε λαὸς σύγκλυς ἔχει δίκαιον νὰ ἀθετῇ, οὔτε κυβέρνησις οἱαδήποτε ἔδει νὰ τολμήσῃ ν' ἀμφισβητήσῃ.

Πρὸς ἄρσιν καταστάσεως ἐπιζημίου εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα, κοινὸς τῆς Ἐκκλησίας πόθος διετυπώθη ὅπως ὁ κοινῇ πάντων ἀποφάσει μακρυνθεὶς ἀπὸ τῆς διοικήσεως πατριάρχης σεβασθῇ τὴν θέλησιν τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς παύσεως αὐτοῦ ἁγιοταφιτῶν, οἵτινες ἀπεφήναντο πάντες ὁμοψήφως ὅτι οὐδεμίαν τρέφουσι πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΗ
ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1908

Α′ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Συνεδρίαι συνεκροτήθησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος	130
Ἔγγραφα ποικίλης ὕλης εἰσήχθησαν καὶ διεξεπεραιώθησαν ἐν ὅλῳ	3444
Ἀποφάσεις δικαστικαὶ ἐξεδόθησαν	19
Ἐγκύκλιοι ἐξεδόθησαν ἀποφάσει συνοδικῇ	8
Σιγίλλια ἐξεδόθησαν	2
Κανονισμοὶ κοινοτήτων καὶ σωματείων ἐνεκρίθησαν	16

Β′ Δ. Ε Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Καθ' ὅλον τὸ παρελθὸν ἔτος συνεδρίαι συνεκροτήθησαν	74
δικαστικαὶ	25
διοικητικαὶ	31
κοιναὶ μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου	18
Ἐξεδόθησαν ἀποφάσεις δικαστικαὶ	12

Ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ ἐγένοντο

Πράξεις καταθέσεις διαθηκῶν	22
» δημοσιεύσεως »	8
» συντάξεως »	2
» ἐπικυρώσεως διαφόρων ἐγγράφων	204
τὸ ὅλον	236

Γ′ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ἀριθ. 382

Εἰσαγωγὴ

131	ἔγγραφα ὑπελείφθησαν ἀπὸ τοῦ 1907
343	εἰσῆλθον διὰ τοῦ Πρωτοκόλλου
21	ἐξώδικα ἐπηκολούθησαν συμπληρωματικῶς
495	ἐν ὅλῳ ἔγγραφα.
377	ἐθεωρήθησαν καὶ διεξεπεραιώθησαν·
118	μένουσι πρὸς χρῆσιν τοῦ 1909.

Ἐξαγωγὴ

Ἐπὶ τῶν θεωρηθέντων 377 ἀνωτέρω ἐγγράφων, ἀποτελεσάντων παντοῖα κατ' εἴδη μοναστηριακὰ ζητήματα, ὑπεβλήθησαν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι πρὸς παραπομπὴν ἀριθδίως 49 ἁπλαῖ ἢ σύνθετοι ἐκθέσεις· ἔγγραφα δὲ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας ἀπελύθησαν 30. Ἤτοι ἐν συνόλῳ **79**.

Συνεδριάσεις

Ὁ ἀριθμὸς τῶν συνεδριάσεων ἀνῆλθεν εἰς **20**, ὧν τέσσαρες τῆς Ἐκτάκτου κτηματικῆς ἐκ νομομαθῶν ἐπιτροπῆς μέχρι τοῦδε.

Παρατηρήσεις

Καὶ κατὰ τὸ οἰχόμενον ἔτος αἱ αὐταὶ ἀργοπορίαι καὶ δυσχέρειαι παρὰ τῶν μονῶν. Εἰσὶ μάλιστα εὐάριθμοι ἐξ αὐτῶν, ὧν χαίνουσι σχεδὸν αἱ θυρίδες. Ἰδίᾳ ἡ σταυροπηγιακὴ μονὴ τῆς Θεοτόκου Καγιάδι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κολωνίας εἰς **οὐδεμίαν ποτὲ** ἀνταπεκρίθη πρόσκλησιν ἡμῶν, εἴτε ἰδιαιτέραν διὰ τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε δημοσίαν.

Κατ' ἐντολὴν

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 ἰανουαρίου 1909

ὁ γραμματεὺς Ι. ΑΣΠΡΙΩΤΗΣ

Δ′. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Κατὰ τὸ ἔτος 1908 τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικὸν δικαστήριον συνεκρότησε τὸ ὅλον τριάκοντα καὶ ὀκτὼ

(38) συνεδρίας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐξεδίκασε τάς τε ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἔτους (1907) ἐκκρεμεῖς διαφόρου ὕλης ἀγωγὰς καὶ αἰτήσεις ἐν ὅλῳ 26

(περὶ ὧν παρβλ. «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν» τῆς 12 ἰανουαρίου 1908)

καὶ τὰς ἁρμοδίως ἐνώπιον αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1908 παραπεμφθείσας ὑποθέσεις· ἤτοι

α′)	Ἀγωγὰς περὶ διαζυξέως ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀνδρὸς	21
β′)	» » » » » τῆς γυναικὸς	24
γ′)	» » ἀκυρώσεως γάμου	1
δ′)	» » τοπικῆς διαστάσεως καὶ διατροφῆς	17
ε′)	» » παρακολουθήσεως	6
στ′)	» » ἀποδόσεως τέκνου	3
ζ′)	» » μνηστείας	10
η′)	Ἀνακοπὰς	2
θ′)	τριτανακοπὴν κατ' ἀποφάτεως περὶ ἀναγν. γάμου	1
ι′)	Αἰτήσεις περὶ ἀναγνωρίσεως γάμου	6
ια′)	» διαφόρου ὕλης	6 = 97
	ἤτοι ἐν ὅλῳ ἀγωγὰς καὶ αἰτήσεις	123
Α′	Ἐξεδικάσθησαν ἐκ τούτων	
α′)	Ἀγωγαὶ περὶ διαζυξέως ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀνδρὸς	18
β′)	» » » » » τῆς γυναικὸς	22
γ′)	» » ἀκυρώσεως γάμου	1
δ′)	» » τοπικῆς διαστάσεως καὶ διατροφῆς	10
ε′)	» » παρακολουθήσεως	2
στ′)	» » ἀποδόσεως τέκνου	1
ζ′)	» » μνηστείας	7
η′)	Ἀνακοπὴ	1
θ′)	Αἰτήσεις περὶ ἀναγνωρίσεως γάμου	6 = 68
	ἀγωγαὶ καὶ αἰτήσεις, ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν ἰσάριθμοι ὁριστικαὶ ἀποφάσεις	
Β′	Ἐπερατώθησαν αἰτήσεις διαφόρου ὕλης	6
Γ′	Συνεβιβάσθησαν ἢ διεγράφησαν	
α′)	Ἀγωγαὶ περὶ διαζυξέως	3
β′)	» » διατροφῆς	3
γ′)	» » μνηστείας	1 = 7
Δ′	Ἐν ἐκδικάσει εὑρίσκονται	
α′)	ἀγωγαὶ περὶ διαζυξέως	9
β′)	» » διατροφῆς κτλ.	5
γ′)	» » ἀποδόσεως τέκνου	1
δ′)	» » παρακολουθήσεως	2
ε′)	» » μνηστείας	1
στ′)	ἀνακοπὴ	1
ζ′)	τριτανακοπὴ	1
η′)	αἰτήσεις περὶ ἀναγνωρίσεως γάμου	1 — 21
Ε′	Μένουσιν ἀνενέργητοι ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἀγωγαὶ διαφόρου ὕλης	21 = 123

Ε′. ΓΡΑΦΕΙΟΥ Μ. ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΙΑΣ

Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας κατὰ τὸ ἔτος 1908 ἀπελύθησαν διαφόρου φύσεως ἔγγραφα 3286

α′)	Ἐγκύκλιοι	18
β′)	Ἄδειαι ἐράνων	119
γ′)	Ἐξώδικοι κλήσεις	184
δ′)	Ἐξώδικα διαλυτήρια μνηστείας	15
ε′)	Διάφορα, ἤτοι ἐπιστολαί, συστάσει κτλ.	2950 = 3286

Σημ. Κατὰ τὸ ἔτος 1908 ἀπελύθησαν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου μετ' ἀποφάσεις τελεσιδίκους

α′)	διαζύγια	22
β′)	διαλυτήρια μνηστείας	6 = 28

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων διεξήχθη μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ριφθέντος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κατὰ παλαιὸν ἔθιμον, ὅπου ἦν τοῦτο δυνατόν. Ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων, ὁ ἁγιασμὸς ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ πανοσ. ἀρχιγραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου, χοροστατοῦντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου μετά τινων ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῆς μεγάλης ἑορτῆς ὑπὸ τῆς Α.Θ.Π., συνιερουργούντων τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Κυζίκου, Νικομηδείας, Διδυμοτείχου, Ξάνθης, Σωζοαγαθοπόλεως καὶ Ἡλιουπόλεως. Συνῳδὰ δὲ ἱερῷ ἐθίμῳ, πρὸς πάσας τὰς ἐνταῦθα πρεσβείας τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν ἀπεστάλησαν φιάλαι πλήρεις Ἁγιασμοῦ.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις. — Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Α. Α. Ὑψ. τῆς τρίτης συζύγου τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος καὶ μητρὸς τῆς Α. Α. Ὑψ. τοῦ πρίγκηπος Βουρχανεδδὶν ἐφέντη, ἡ Α. Θ. Π. ὑπέβαλεν ἐγγράφως τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ τῇ Α. Α. Μ. τῷ σουλτάνῳ. Κομισταὶ τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος ἐγένοντο χθὲς ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ, ἐπιδόντες αὐτὸ τῷ ἀνακτορικῷ ἀρχιγραμματεῖ ἐξ. Δζεβὰτ βέη, δι' οὗ ἡ Α. Α. Μ. ὁ ἄναξ εὐηρεστήθη πάραυτα νὰ διαβιβάσῃ τῇ Α. Θ. Π. τὰς εὐχαριστίας καὶ προσρήσεις Αὐτοῦ.

Κοινὴ συνεδρία.—Χθὲς ἀπὸ κοινοῦ συνεδρίασαν ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ συνεσκέψαντο περὶ τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῇ σχετικῇ ἡμερησίᾳ διατάξει θεμάτων. Μετὰ συζήτησιν μακρὰν, ἐνεκρίθη ἡ σύστασις ἐπιτροπείας ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Κυζίκου, Διδυμοτείχου καὶ Σωζοαγαθοπόλεως καὶ τῶν ἀξιοτίμων τοῦ Συμβουλίου μελῶν κκ. Ι. Κ. Χάτζοπούλου, Π. Α. Καραθεοδωρῆ καὶ Ξ. Ζώτου, εἰς ἣν παρεπέμφθη ἡ μελέτη περὶ τῆς τηρητέας στάσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰσαχθησομένων εἰς τὴν Βουλὴν νόμων περὶ τῆς στρατολογίας τῶν μὴ μωαμεθανῶν καὶ περὶ ἐκπαιδεύσεως αὐτῶν.

Ἐκλογαὶ συμβούλων. — Κατὰ τὴν χθεσινὴν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν (μετὰ μεσημβρίαν γενομένην) τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ὥρισεν ὡς ἡμέραν τῶν πρωτοβαθμίων καὶ δευτεροβαθμίων ἐκλογῶν τὴν 15 προσεχοῦς φεβρουαρίου, κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐπὶ ἀναδείξει τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, τῶν ἀποτελεσόντων τὴν γενικὴν συνέλευσιν, ἥτις θέλει ἐκλέξει τὰ τέσσαρα νέα μέλη τοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἐκλογικὴ αὕτη συνέλευσις συγκροτηθήσεται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 15 μαρτίου, Ε′ κυριακῇ τῶν νηστειῶν.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι. — Τῇ τρίτῃ, ἑορτῇ τῶν Θεοφανείων, ἐπεσκέψατο ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τὸν μακαριώτατον πατριάρχην τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων καὶ νῦν καθολικὸν τοῦ Ἐτζμιατζὶν κ. Ματθαῖον ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελκος κ. Βενιαμὶν, ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ κ. Ἀντ. Οἰκιάδου, διερμηνεύων ἅμα καὶ τὰς συγχαρητικὰς τῆς Α. Θ. Π. προρρήσεις, ἐπὶ τῇ εἰς τὴν πρωτόθρονον παρ' ἀρμενίοις πατριαρχικὴν θέσιν ταύτην ἀναδείξει τοῦ μακαρ. κ. Μ. Ἰσμιρλιάν.

Σμύρνης κοινοτικά —Τῇ 29 δεκεμβρίου τοῦ 1908, κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων Σμύρνης μεταδιδομένας ἡμῖν εἰδήσεις, συνῆλθε γενικὴ συνέλευσις τῶν ἑλλήνων ὀρθοδόξων τῆς πόλεως ταύτης κατοίκων, πρὸς ἐκλογὴν ἐπιτροπείας δεκαμελοῦς, ἥτις θέλει συντάξει νέον κοινοτικὸν κανονισμόν. Προεδρεύοντος τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βασιλείου, παρῆσαν 242 ἐκλογεῖς, ἀναδείξαντες τοὺς ἀξιοτίμους κκ. Σπ. Λαβδαῖον, Στ. Παπαμιχάλην, Ἀντ. Ἀθηνογέννην, Στυλ. Σεφεριάδην, Ἱππ. Ἀργυρόπουλον, Ἀπ. Ψαλτῶφ, Περ. Λουκᾶν, Θ. Εὐσταθόπουλον, Χρ. Ἀρώνην καὶ Ι. Σκενδέρ, τοὺς μὲν πέντε πρώτους δι' ἀπολύτου, τοὺς δὲ πέντε δευτέρους διὰ σχετικῆς πλειοψηφίας.—Ἐπιλαχόντες εἰσὶν οἱ ἀξιότιμοι κκ. Γ. Στράβης, Κ. Πρωτοπάτσης, Κ. Χατζηαποστόλου, Π. Κασάπογλους, Α. Ἐφραιμίδης, Χ. Βαρουτζῆς, Μ. Σεϊζάνης, Ἡ. Γεωργιάδης, Δ. Ζαχαριάδης καὶ Γ. Π. Βεγλερῆς.

Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή.—Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ, δυστυχῶς, ἀσθενήσαντος διδάκτορος κ. Ἀνθ. Ματζαράκη, ἡ ἐφορία της Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἐκάλεσε καθηγητὴν τῶν παιδαγωγικῶν καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων, ὅσα ὁ ἀποτυρθεὶς ἐδίδασκε, τὸν γνωστὸν διδάκτορα καὶ καθηγητὴν κ. Χρ. Γ. Πανταζίδην, ἀρχαῖον μαθητήν της Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ πολλαχοῦ διδάξαντα μετ' εὐδοκιμήσεως.

Σωματείων ἑορταί.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 4 ἀρξαμένου, ἡ ἐν Παλίνῳ Ἀδελφότης «Ἅγιος Βασίλειος» ἑώρτασε τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσιπενταετοῦς εὐδοκίμου ζωῆς, ἐν ὁμηγύρει φιλεόρτων, ἐν ᾗ τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐξεπροσώπει ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Διονύσιος Μηνᾶς, τὴν δὲ Α. ἐξ. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος ὁ ἐκ τῶν διερμηνέων τῆς βατ. Ἑλλην. πρεσβείας κ. Ἀνδρ. Ἰωαννίδης, τοῦ ἐντίμου βουλευτοῦ Κωνσταντινουπόλεως κ. Π. Γ. Κοσμίδου τὸν πανηγυρικὸν ἐκφωνήσαντος.—Ἐκ μικρῶν ἀρξαμένη ἡ Ἀδελφότης αὕτη εἰργάσθη μετὰ πρακτικοῦ πνεύματος κοινωφελέστατα, ἀποδειχθεῖσα μία τῶ ὀλίγων ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀδελφοτήτων, τῶν ἀθορύβως παρεχουσῶν τεκμήρια τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης.

Πρᾶξις ἀξιέπαινος.— Τῇ παραμονῇ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1909, σεμνὸς ὅμιλος ἐκ μαθητῶν τοῦ Ζωγραφείου γυμνασίου καὶ τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ λυκείου τῶν ἐν Σταυροδρομίῳ, περιελθὼν οἰκίας καὶ καταστήματα ὁμογενῶν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀσμάτων τῆς «πρωτοχρονιᾶς», ἤθροισεν ὑπὲρ τὰ τρισχίλια φράγκα χάριν τῶν ὑπὸ σεισμοῦ παθόντων ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ. Ὑπὲρ τούτων ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ὅλος συνεκινήθη, τὸ δὲ ἔθνος ἡμῶν εἰς ἄθροισιν προέβη συνδρομῶν προαιρετικῶν ἐκ καθήκοντος ἀδελφικοῦ πρὸς τοὺς περιουσίας καὶ κατοικίας καὶ συγγενεῖς ἀπολέσαντας ἐν τῇ γνωστῇ ταύτῃ δοκιμασίᾳ. Οἱ μαθηταὶ τῶν δύο μεγάλων ἐν Σταυροδρομίῳ σχολείων τούτων, συνδυάζοντες ἔθος πάτριον πρὸς τὴν πατροπαράδοτον ἀρετὴν τῆς φιλανθρωπίας, ἀπέδειξαν ἐκεῖνο ταύτης ὑπηρέτην, ἐπισπασάμενοι τὸν ἔπαινον τῶν ὁμογενῶν καὶ τὰς εὐχαριστίας τοῦ ἐξ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας, ᾧ καὶ παρέδωκαν τὸ συναχθὲν οὕτω σπουδαῖον ποσόν.

Χοροστασία. — Τῇ τρίτῃ κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς συνάξεως τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι κατὰ τὸν Γαλατᾶν ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων, ἐν μέσῳ πλήθους εὐσεβῶν.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ 1 τοῦ μηνὸς ἰανουαρίου ἡ Α. Θ. Π συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς τὴν ἑορτὴν αὐτῶν ἄγουσι πανιερ. μητροπολίταις Σμύρνης καὶ Βελεγράδων, διὰ δὲ τοῦ πανοσιολ. Μ πρωτοσυγκέλλου τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Ἀγχιάλου· ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τοῖς κκ. Β. Δεσίρῃ, Β. Μυστακίδῃ, Β. Ἐλευθεριάδῃ καὶ Β. Πανσικίδῃ — τῇ 6 τῷ ἐλλογ. ἰατρῷ κ. Ἰορδ Τζεράχογλου — τῇ 7 συνεχάρη μὲν τηλεγραφικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Δυρραχίου κ. Ἰωάννῃ. ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα διὰ μὲν τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος κ Γρυπάρῃ, καὶ τοῖς ἀξιοτίμοις κκ. Ἰ. Χατζοπούλῳ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου καὶ Ἰ. Μαμμοπούλῳ βουλευτῇ Ἀργυροκάστρου, διὰ δὲ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιακόνου τοῖς ἀξιοτίμοις κκ. Ἰ. Χότζῃ μέλει τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Ἰω. Βιθυνῷ, πρώην ἡγεμόνι τῆς Σάμου, Ι. Δραγούμῃ, Ι. Ποταμιάνῳ, Ι. Καστέλῃ καὶ Ι. Χαριτωνίδῃ — καὶ τηλεγραφικῶς τοῖς κκ. Ἰω. Χλωρῷ (ἐν Ἀντιγόνῃ), Ἰω. Σταυρίδῃ, διευθυντῇ τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου τοῦ πρωτοκόλλου (ἐν Μακροχωρίῳ) καὶ Ἰω. βέῃ Ἰωαννίδῃ (ἐν Παρισίοις).

Ἀναγνώσματα ἄξια λόγου. — Ἐν τῷ νεωτέρῳ φυλλαδίῳ τοῦ γαλλιστὶ γραφομένου περιοδικοῦ «Ἑλληνισμοῦ» —ὀργάνου δημοσιογραφικοῦ τῆι ἐν Ἀθήναις ὁμωνύμου Ἑταιρίας — ἀναγινώσκομεν διατριβὴν περὶ τοῦ μεγαλείου τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Περικλέους. ἀναγνωσθεῖσαν ἐν ὁμηγύρει μαθητῶν τῆς ἐν Παρισίοις σχολῆς τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ σπουδάζοντος κ. Ἀγαμ. Ζάχου, διδάκτορος τὰ νομικά. Ἐξετάζεται ἐν τῇ διατριβῇ κάλλιστα τὸ ἔργον τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Περικλέους, ἢ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἐξαίρεται ἡ συμβολὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εἰς τὸν πολιτισμόν, οὗ βάσις ὑπόκειται ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ὁ χριστιανισμός. Καθὰ δὲ μανθάνομεν, ὁ διδάκτωρ κ. Ζάχος (ἀδελφὸς τοῦ ἱεροκήρυκος Βόλου ἀρχιμ. κ. Πολυκάρπου), καίπερ μακρὰν τῆς γενεθλίου χώρας ζῶν, ἀκμαῖον τηρεῖ τό τε πατριωτικὸν καὶ τὸ θρησκευτικὸν ἅμα συναίσθημα, ἐπιδίδεται δ' εἰς μελέτας τοιαύτας, δυναμένας νὰ προκαλέσωσι τὴν τῶν ἑσπερίων στοργὴν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ δίκαια αὐτῆς.

Ἐφημερίδες. — Ὑπὸ τοῦ ἐλλογ. κ. Τ. Α. Δεπάστα ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις τοῦ «Φάρου», περιοδικοῦ διὰ τὰ παιδία καὶ ἐφήβους· ὁ «Φάρος» θέλει ἐκδίδεσθαι δὶς τοῦ μηνός, εἰς εἰκονογραφημένα φυλλάδια, ἡ δὲ ὕλη αὐτοῦ θέλει συντάττεσθαι καταλλήλως, οὐ μόνον πρὸς μετάδοσιν εἰς τοὺς παῖδας πολλῶν γνώσεων ἐκ τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ καὶ διδαγμάτων ἐκ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, ἐμφυτευόντων ἐν ταῖς ἁγναῖς καρδίαις τῶν νεαρῶν ἀναγνωστῶν τὴν πρὸς τὴν πατρίδα

ἀγάπην καὶ τὴν πρὸς τὴν πάτριον πίστιν ἀροσίωσιν. Οὕτω θέλει ἐφελκύσει τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου, ἀφοῦ καὶ ἡ συνδρομὴ αὐτοῦ ὡρίσθη ἐτησίως 20 γρόσια.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Ρουμανίᾳ. — «Δύο λόγοι» ἐξεδόθησαν ἀρτίως ὑπὸ τοῦ πανοσ. ἀρχ. κ. Χριστοφόρου Κτενᾶ, διδάκτορος τῆς θεολογίας καὶ προϊσταμένου τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Κωνστάντζας. Ἐν τῷ ὀλιγοστίχῳ τούτῳ χρονικῷ ποιούμεθα μνείαν τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν οὐχὶ διὰ τὸ περιεχόμενον, ἀλλὰ διὰ τὸν τῆς ἐκδόσεως σκοπόν, ἤτοι τοῦ ἀπὸ τοῦδε καθορισμοῦ ἑκατὸν φράγκων ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ βιβλίου ὡς πυρῆνος κεφαλαίου χρησιμοποιηθησομένου πρὸς ἀνέγερσιν κελλίων διὰ τοὺς ἱερεῖς τῆς ἑλληνικῆς ἐν Κωνστάντζῃ κοινότητος. Οἱ λόγοι τοῦ πανοσ. ἀρχ. κ. Χριστοφόρου ἀντικείμενον ἔχουσι τὴν συναδέλφωσιν τοῦ χριστιανισμοῦ μετὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὡς ὀργάνου τούτου πρὸς διάδοσιν ἐκείνου, εἰσὶ δὲ γεγραμμένοι εἰς εὔληπτον γλῶσσαν.

Ἱεροψάλται καὶ νεωκόροι.—Τὸ γραφεῖον τῆς ἱερᾶς ἐπισκοπῆς Δημητριάδος καὶ Ζαγορᾶς ἐγκαίρως ἐξέδωκεν ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ διατριβὴν μακρὰν τοῦ ἐν Βόλῳ ἐλλογ. δικηγόρου κ. Σοφ. Τριανταφυλλίδου περὶ τῆς θέσεως τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ νεωκόρων ἀπέναντι τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων, ἢ ἐκκλησιαστ. ἐπιτροπῶν, ὡς παρ' ἡμῖν λέγεται κοινότερον. Ἐκτενῶς ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν πάλαι νόμων, ἱερῶν καὶ κοσμικῶν, ἀναπτύσσεται τὸ ζήτημα, ὅπερ ἐν τισιν ἐπισκοπαῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐγέννησε προστριβὰς μεταξὺ τῆς ἱερᾶς καὶ τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς, περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ διορισμοῦ τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ νεωκόρων. Ἀλλ' ἀναντιρρήτου ὄντος ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἐθεωροῦντο κληρικοὶ «ἐκτὸς τοῦ βήματος» καὶ κατετάσσοντο εἰς τὸν κοσμικὸν οὕτως εἰπεῖν κλῆρον διὰ χειροθεσίας, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν δύναται νὰ ἔχῃ τις ὅτι ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐπισκόπων πρέπει καὶ νὰ διορίζωνται. Κατ' εὐτυχίαν, ὁ «Πρόμαχος», ἐφημερὶς τοῦ Βόλου, ἐν τρισὶν αὐτοῦ φύλλοις τῇ 13, τῇ 14 καὶ τῇ 15 νοεμβρίου παρελθόντος ἔτους, ἐξέδωκε, λίαν ἐπικαίρως, τρεῖς ἐγκυκλίους τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀπὸ 10 μαρτίου 1886, προεδρεύοντος τοῦ ἀειμνήστου Προκοπίου Ἀθηνῶν (τοῦ ἀπὸ Μεσσηνίας), τὴν ἀπὸ 15 νοεμβρίου 1897, ἐπὶ τοῦ μακαρίτου Γερμανοῦ Ἀθηνῶν (τοῦ ἀπὸ Κεφαλληνίας) καὶ τὴν ἀπὸ 8 ἰουλίου 1907, ἐπὶ τοῦ νῦν μητροπολίτου σεβ. κ. Θεοκλήτου, δι' ὧν πᾶσι συνιστᾷ τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.—Ἡ διατριβὴ τοῦ κ. Τριανταφυλλίδου λεπτομερέστατα ἐξετάζουσα τὸ δίκαιον τοῦ διορισμοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρετῶν, ἀποδείκνυσιν ἐν γένει τὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ζῆλον τοῦ διατριβογράφου, οὗ γενικώτεραί τινες θεωρίαι κάλλιον ν' ἀναπτυχθῶσιν ἐν ἰδίᾳ πραγματείᾳ ὀρθότερον καὶ λεπτομερέστερον.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἐπίσκοποι ἐν Ἀθήναις.—Διαμένει, διὰ λόγους ὑγιείας, ἐν Ἀθήναις, ἀπό τινων ἡμερῶν, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Εὐρυτανίας κ. Σεραφεὶμ Δομβοΐτης.

Κήρυγμα.—Μετετέθη εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Ἠλείας ὡς ἱεροκήρυξ ὁ τέως τοιοῦτος παρὰ τῇ ἐπισκοπῇ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Ἱερόθεος Παρασκευόπουλος.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότητες ἑλλην. ἐν Ἀμερικῇ.—Ἀγγέλλεται περὶ τῆς ἑλλην. ἐν **Βαλτιμόρῃ** κοινότητος, ἀριθμούσης περὶ τὰ τριακόσια πεντήκοντα μέλη, ὅτι προτίθεται νὰ οἰκοδομήσῃ ναὸν ἴδιον. Τῆς κοινότητος προΐσταται ὁ αἰδεσ. πρεσβύτερος κ. Κωνστ. Δουρόπουλος.—Περὶ τῆς ἐν **Λὸς Ἄγγελες** ὁμογενοῦς κοινότητος μανθάνομεν ὅτι, φροντίδι τοῦ πανοσ. προϊσταμένου αὐτῆς ἱερομ. κ. Γεροντίου Κουτούζη, συνήχθησαν ἀπὸ κοινοῦ ἐράνου περὶ τὰ 1440 φράγκα, πυρὴν κεφαλαίου προωρισμένου πρὸς οἰκοδομὴν ναοῦ τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀποικίαν Λὸς Ἄγγελες ὀρθοδόξων.—Εὐχάριστον εἴδησιν μεταδίδουσιν ἡμῖν αἱ ἐφημερίδες περὶ τῶν ἐν **Σπρίγκφιλδ** διαμενόντων ἑλλήνων ἐκ τῆς νήσου Ἰκαρίας, οἵτινες, ἀποτελοῦντες ἐκεῖ τὴν Ἀδελφότητα «Ἰκαρον», κατέθηκαν πρὸ μηνὸς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος 15000 φράγκων διὰ μίαν πενταετίαν, ἧς παρελθούσης, τὸ κατὰ καιρὸν διοικητικὸν τῆς Ἀδελφότητος συμβούλιον θέλει κανονίσει τὰ τῆς περαιτέρω διαχειρίσεως τῶν χρημάτων. Καθ' ὅλην τὴν πενταετίαν ἄθικτα θέλουσι μένει τά τε κεφάλαια καὶ οἱ τόκοι.—Καὶ ἐκ τῆς ἐν **Βοστώνῃ ἑλληνικῆς κοινότητος** μανθάνομεν ὅτι ἔν τινι τῶν κατὰ δεκέμβριον παρελθόντα συνεδριῶν αὐτῆς ἐξελέγη ἐξαμελὴς ἐπιτροπεία πρὸς ἀναθεώρησιν τοῦ θεμελιώδους νόμου τῆς κοινότητος ταύτης.—Ἐκ τῆς ἐν **Μάντζεστερ** κοινότητος ἀγγέλλεται, ὅτι προσεχῶς ἄρχονται τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου τῆς ἑλληνικῆς ταύτης παροικίας, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἀκαμάτου αὐτῆς προϊσταμένου αἰδεσιμ. κ. Παπαγεωργίου.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐν ἡμέραις χαρμοσύνοις ἐθρήνησε τὴν ἄκραν κορυφὴν τοῦ ἁγιορειτικοῦ αὐτοῦ κόσμου, καὶ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐπένθησεν ἐν τῇ φαιδρότητι τῶν ἑορτῶν, ἴσως τὸν πρῶτον αὐτοῦ, ὃν εἶχεν, ἄνδρα, **Χρυσόστομον τὸν Λαυριώτην,** πεσόντα θῦμα στυγερᾶς καὶ ἀποτρόπαιου δολοφονίας.—Χρυσόστομος ὁ Λαυριώτης ἦτο οὐ μόνον διαπρεπὴς ἁγιορείτης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐκκλησιαστι-

κὴν ἡμῶν ἱεραρχίαν προσφιλέστατος. Ἑπομένως ἡ μερικὴ διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀπώλεια εἶναι ἀναντιλέκτως γενικὴ, ἐπίσης σπουδαία καὶ ἐπίσης σοβαρά. Καὶ ἐὰν τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀπώλεσε τὸν κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ ἀνδρῶν, ἡ Ἐκκλησία Κων]πόλεως ἀπόλλυσι πολύτιμον ταμεῖον γνησίας καὶ ἀνοθεύτου εὐσεβείας καὶ πηγὴν ποικίλης θεολογικῆς, ἐκκλησιαστικῆς καὶ λοιπῆς γνώσεως καὶ σοφίας· σπάνιον φαινόμενον τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ἐκ Μαδύτου καταγόμενος, νέος ἔτι προσελήφθη ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἐπὶ ἀναπτυξει καὶ χριστιανικῇ μορφώσει Κοσμᾶ τοῦ Λαυριώτου, ὑπὸ τὴν ἀγαστὴν κηδεμονίαν τοῦ ὁποίου παιδαγωγηθείς, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς μοναχικῆς αὐτοῦ δοκιμασίας, ἐστάλη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θεολ. Σχολὴν, ἀείποτε ἀριστεύων διατελέσας μέχρι τῆς ἀποφοιτήσεως αὐτοῦ. Ἰδίᾳ δὲ διεκρίνετο διὰ τὴν εἰς τὰ μαθηματικὰ ἐπίδοσιν αὐτοῦ· διὸ καὶ ὅτε, κατὰ τὸ ἔτος τῆς ἀποφοιτήσεώς του, ἡ ἐφορία τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ γυμνασίου ἐζήτει ὡς καθηγητὴν τῶν μαθηματικῶν τὸν κ. Γ. Λιανόπουλον, οὗτος, μὴ θέλων νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ σχολὰς τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς Παναγίας, ὑπέδειξε καὶ συνέστησε τῇ ἐφορίᾳ τοῦ ἐν λόγῳ γυμνασίου Χρυσόστομον τὸν Λαυριώτην ὡς ἄριστα δυνάμενον νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Χαρακτηριστικὸν δὲ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ ἰδιοφυΐας δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ τὸ ἑξῆς· Ὅτε κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ τελευταίου ἔτους τῶν μαθηματικῶν τῆς Θεολ. Σχολῆς γενομένας ἐνώπιον τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἐξήχθη ὁ κλῆρος ὁ περιλαμβάνων τὸ ζήτημα, ἐφ' οὗ ἔμελλε νὰ ἐξετασθῇ ὁ τότε ἱεροδιάκονος Χρυσόστομος, ἰδὼν ὁ κ. Γ. Λιανόπουλος ὅτι τὸ κληρωθὲν ζήτημα ἦτο ἐκ τῶν συνήθων τῷ Χρυσοστόμῳ, ἐγκατέλιπεν αὐτὸ καὶ ὑπηγόρευσε τῷ μαθητῇ ἕτερον δυσκολώτατον καὶ πολυσύνθετον εἰς τὴν Ἀστρονομίαν ἀναγόμενον πρόβλημα, ὅπερ ἀκούσας ὁ ἐν ταῖς ἐξετάσεσι παρακαθήμενος, ὁ μετὰ ταῦτα πατριάρχης Ἀντιοχείας Γεράσιμος, ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐκάθητο, ἔλαβε θέσιν ἀπέναντι τοῦ πίνακος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ νέος ἁγιορείτης γοργῷ καὶ τῷ πνεύματι καὶ τῇ χειρὶ προέβαινεν εἰς τὴν λύτιν, πληρῶν καὶ ἐξαλείφων ἐκ τοῦ πίνακος ἀριθμοὺς καὶ πράξεις ἀριθμητικὰς, ὥστε θαυμάζειν καὶ ἐξίστασθαι πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ διερωτᾶσθαι περὶ αὐτοῦ, τίνος ἐστὶν οὗτος (ὑπολ. ἀρχιερέως). Ὁ δὲ προεδρεύων καὶ νῦν καὶ τότε τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου πανιερώτατος πατριάρχης κ. Ἰωακεὶμ σεμνυνόμενος ἐδείκνυεν ἑαυτὸν διὰ τοῦ δακτύλου λέγων ἰδικός μου εἶναι· εἶχε γὰρ χειροτονήσει αὐτὸν ὅτε ὡς μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐπεσκέφθη τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του, μολονότι προσηνέχθησαν αὐτῷ διάφοροι θέσεις, ἐν τούτοις δὲν ἐπροτίμησε νὰ ἀνταλλάξῃ τὸ ἁγιορειτικὸν ράσον ἀντὶ τῆς ἀρχιερατικῆς μίτρας καὶ τῆς ποιμαντορικῆς ῥάβδου, ἀλλ' ἐπανῆλθεν εἰς Ἅγιον Ὄρος. Διορισθεὶς δὲ ἐναλλὰξ διευθυντὴς τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς καὶ εἶτα ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, κατέλιπεν ἀνεξάλειπτα ἴχνη σπανίας νοημοσύνης καὶ ἀρτίας μορφώσεως. Ἐπὶ δεκαετίαν δὲ περίπου μένων διαρκῶς ἐν Καρυαῖς καὶ καθ' ἑκάστην περὶ ζητήματα καὶ ὑποθέσεις ἀναγομένας εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου καταγινόμενος, ἀπεκόμισε μεθ' ἑαυτοῦ, προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μετανοίας, ἱκανὰ ἐφόδια, ὅπως ἐντὸς ὀλίγου ἀναδειχθῇ εἷς τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων οὐ μόνον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἀλλ' ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ διαμένων, ἀνέπτυξεν ἅπασαν τὴν φιλοπονίαν καὶ τὸν ὀργασμὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν φιλομάθειαν, συντάξας καὶ καταρτίσας κατάλογον πληρέστατον καὶ λεπτομερέστατον τῶν χειρογράφων τῆς πλουσίας βιβλιοθήκης τῆς Μ. Λαύρας, ἐπισπώμενον τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπιστημόνων διὰ τὴν μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ σαφηνείας περιγραφὴν τῶν κωδήκων, ὡς συνέταξε τοιοῦτον καὶ τῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Πρωτάτου. Ἡ ἀναδίφησις δὲ τοσούτων χιλιάδων σελίδων καὶ τῆς ποικίλης ἑκάστου χειρογράφου ὕλης ἡ πολυμερὴς ἐξέτασις συνετέλεσαν αὐτῷ εἰς τὴν ἀποταμίευσιν πλούτου γνώσεων καὶ εὐρείας μαθήσεως. Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν πολυμάθειαν αὐτοῦ ἔβαινε καὶ οἱονεὶ ἡμιλλᾶτο ἡ τοῦ ἀνδρὸς μετριοφροσύνη, τὴν ὁποίαν διεκρινέ τις ἔν τε τῇ ἀπεριττῳ αὐτοῦ περιβολῇ καὶ τῷ τῶν τρόπων ἀνεπιτηδεύτῳ. Πάντα ταῦτα ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ Α.Θ.Π., ὅτε πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ὑπεδεικνύετο ὑπὸ τῆς ἐφορίας τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς ὡς σχολάρχης αὐτῆς, ἀπεφαίνετο περὶ τῶν τοιούτων ἄλλως τε προσόντων τοῦ Λαυριώτου, ὡς περὶ κοινωνικῶν ἐλλείψεων. Καὶ ἐνεποίει τῷ ὄντι τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ ἐντύπωσιν ὄχι μεμορφωμένου ἀνθρώπου· ὅτε ὅμως ἤνοιγε τὸ στόμα αὐτοῦ, εἴτε εἰς διηγήσεις, εἴτε εἰς συζητήσεις, ποικίλλων μάλιστα τὸν λόγον, ὡς εἶχε συνήθειαν, διὰ καταλλήλων καὶ ἐπιτυχῶν παραβολῶν καὶ παρομοιώσεων, συνεκράτει, ἔπειθε καὶ ἐποίει θαυμάζειν τὸν ἀκροατὴν αὐτοῦ. Μετὰ πολλῆς ἀφελείας μοὶ διηγεῖτο ἐσχάτως τί συνέβη αὐτῷ εὑρισκομένῳ ἐν Κρήτῃ διὰ μοναστηριακὴν ἀποστολὴν, κατὰ τὴν ἐμφάνισίν του ἐνώπιον τοῦ ὑπάτου ἁρμοστοῦ, τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου, ὅστις ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς τινα τῶν συνήθων μοναχῶν καὶ προσενεχθεὶς ὡς πρὸς τοιοῦτον, μετέβαλεν ἦθος καὶ στάσιν εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας ἀνταλλαγείσας λέξεις.

Καὶ πάντοτε μὲν τοῦ Χρυσοστόμου Λαυριώτου ἡ γνώμη εἰς πᾶν οἱονδήποτε ζήτημα εἶχε τὸ ἀναμφισβήτητον κῦρος, ἰδίᾳ ὅμως ὅτε, μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Λαυριώτου, ἀνέλαβε διαρκῶς τὴν παρὰ τῇ ἱερᾷ Κοινότητι ἀντιπροσωπείαν τῆς Μεγίστης Λαύρας· ἔκτοτε πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς τὸν ἄκρον ἱεροφάντην τῆς ἁγιορειτικῆς θεσμοθεσίας ἀπέβλεπε σύμπας ὁ ἁγιορειτικὸς πληθυσμὸς, καὶ παρ' αὐτοῦ ὡς ἀπὸ ἀνωτάτου κριτηρίου προσεδόκα ἕκαστος τὴν λύσιν τῶν ζητημάτων καὶ διαφορῶν αὐτῶν. Διὰ πᾶσαν ἀναφερομένην ὑπόθεσιν, εἴτε μεταξὺ ἱερῶν μονῶν, εἴτε μεταξὺ σκητῶν, εἴτε κελλίων, εἴτε μοναχῶν, εἴτε λαϊκῶν, ἡ πρώτη ἐρώτησις ἦτο, τί λέγει ὁ Λαυριώτης— ἐάν τις ἔλεγε: τὸ εἶπεν ὁ Χρυσόστομος· ἐσήμαινεν «αὐτὸς ἔφα» καὶ ἦτο τοῦτο πέρας πάσης ἀντιλογίας.

Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ σπανίων αὐτοῦ ἀρετῶν, τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχεν ἡ ἀληθὴς καὶ κατ' ἐπίγνωσιν εὐσέβεια, ἣν διέκρινέ τις εἰς πάντας αὐτοῦ τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα. Κωλυόμενος ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς δολοφονίας του, ἕνεκα κακοκαιρίας ἵνα ἀνέλθῃ εἰς Καρυάς, δὲν εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ, μοὶ ἔλεγε· καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς προσέθετε· «ἐνίοτε φθάνω μέχρι μοιρολατρείας μὲ τὸ νὰ θέλω νὰ ἀποδίδω τὰ πάντα εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν». Ὅτε δὲ τὴν προτεραίαν τῆς στυγερᾶς δολοφονίας του, ἀποχαιρετῶν αὐτόν τῷ εἶπον· «λοιπὸν αὔριον θὰ σᾶς ἀναμείνω εἰς τὴν μονήν»—«Θεοῦ θέλοντος» μοὶ ἀπήντησε μετ' ἐμφάσεως. Ὅτε δὲ τῷ εἶπον «εἰς ὅλα πλέον θὰ λέγομεν Θεοῦ θέλοντος;» «εἰς ὅλα» μοὶ ἀπήντησε. Καὶ εἶχε δίκαιον· διότι δὲν ἦτο θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ἐπανίδω ζῶντα, ἀλλὰ σκληρῶς δολοφονημένον, αἱμόφυρτον καὶ νεκρόν! Ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ βουλαὶ Αὐτοῦ!

Διὰ πάντων αὐτοῦ τῶν πρασόντων, δι' ὧν περιεκοσμεῖτο καὶ ἀπετέλει τῷ ὄντι τὸν κόσμον τοῦ Ἁγίου Ὄρους, διὰ τὰς πολυγνωσίας του καὶ τῆς εὐθυκρισίας του, διὰ τῆς ἀντιληπτικότητος καὶ τῆς ἄκρας του νοημοσύνης, διηύθυνεν ὡς ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, πάσας τὰς ὑφισταμένας ἑκάστοτε γενικὰς καὶ μερικὰς τοῦ τόπου ὑποθέσεις. Πρᾶος δὲ καὶ ἤπιος τὸν χαρακτῆρα, ἀτάραχος καὶ ἀόργητος ἐν ταῖς συζητήσεσι, ζηλωτὴς τῶν θεσμῶν καὶ παραδόσεων καὶ ὑπέρμαχος ἀκραιφνὴς τῶν δικαίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, σὺν πᾶσι δὲ τούτοις, δίκαιος, χρηστὸς καὶ ἐνάρετος, εἶχε κατακτήσει τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν πάντων τῶν μοναχῶν καὶ λαϊκῶν τοῦ ἱεροῦ Ἄθωνος, μηδ' αὐτῶν τῶν δι' ἀνθρωπίνην ἔλλειψιν καὶ διάφορον ἀντίληψιν ἀντιπάλων αὐτοῦ ἐξαιρουμένων, εἰδότων τιμᾶν καὶ θαυμάζειν τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός.

Τοιοῦτος ἐν ἁπλῇ σκιαγραφίᾳ Χρυσόστομος ὁ Ἀκυριώτης, ὁ μᾶλλον ἐκ τῶν ἁγιορειτῶν τῇ Α. Θ. Π. Ἰωακείμ τῷ Γ' προσφιλής, ὅστις κατερχόμενος τὴν π. δευτέραν (22)ἐ κ Καρυῶν καὶ μεταβαίνων εἰς Μ. Λαύραν, ὅπως διέλθῃ τὰς κοσμοχαρμοσύνους ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων μεταξὺ τῶν συναδέλφων του, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς δράσεώς του, ἔπιπτε θῦμα δολοφονίας, βληθεὶς ἐξ ἐνέδρας ὑπ' ἀγνώστου, μὴ προφθάσας μηδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ, εἰς ἡμίωρον περίπου ἀπὸ τῶν Καρυῶν ἀπόστασιν.

Ἅγιον Ὄρος, 29 δεκεμβρίου 1908.

Ι. Ι.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν δικαστήριον

ἀριθμ. 9384

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν πατραρχ. Δικονομ. Ὁδηγιῶν.

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 7482 καὶ ἡμερομ. 27 σεπτεμβρίου 1908 ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάννου Πρόδαν κατὰ Σοφίας Ι. Πρόδαν, τὸ γένος Κίπτσιργκερ ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένου γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγούσης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τριῶν ἐπαλλήλων ἀριθμῶν τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ, ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ἑβδομήκοντα (ἀριθ. 270), προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ πρόεδρος 1

† Ὁ Χίου **Κωνσταντῖνος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΩΝ
Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Νικόλαος Σερβίτου λιθοξόος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς ὁρμώμενος ἐκ Κυδωνιῶν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνιῶν αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Βασιλικῆς Μπαλτσῆ, κατοίκου Κυδωνιῶν, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Κυδωνίαις τῇ 29 δεκεμβρίου 1908

Ὁ πρόεδρος

† **Ὁ Κυδωνιῶν Γρηγόριος**

Ὁ γραμματεὺς

ἀρχιδιάκονος Ἰωακεὶμ 1

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν δικαστήριον

ἀριθμ. 8182

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 ἐπ καὶ 207 τῶν Πηχικῶν Δικονομ. Ὁδηγιῶν

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6094 καὶ ἡμερομ. 8 αὐγούστου 1908 ἀγωγὴν τῆς Ἑλένης Πέτρου Θεοδώρου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀπὸ δεκατετραετίας ὑφισταμένου γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τὰς νομίμους συνεπείας καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια εἴκοσι καὶ ἓν (ἀριθμ 321), προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Χίου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος. 1

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
ΑΡΙΘ. 2

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῳ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ
καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον
πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν τοῖς Ἀνακτόροις. — Ἐπιστολαὶ συγχαρητ. καί — Ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ. Ἐπὶ τῶν ἐν Κύπρῳ. — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά. — (Ἐπίκαιρα ἀναγνώσματα) — Τινὰ περὶ τῆς μονῆς τοῦ Σινᾶ. — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι. — Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΙΣ

Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 11 ἰανουαρίου, πρώτῃ τοῦ νέου παρὰ μωαμεθανοῖς ἔτους, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἐξ. ἄρχοντος Μ. λογοθέτου Στ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ ἐξ. ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων κ. Α. Οἰκιαδου, ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ αὐτοκρ. ἀνάκτορα, ὅπως συγχαρῇ μετὰ τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν τῇ Α.Α.Μ. τῷ σουλτάνῳ ἐκ μέρους τῶν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον Αὐτοῦ μὴ μωαμεθανικῶν ἐθνῶν, ὑποβάλλων τὰς κοινὰς ὑπὲρ τοῦ ἄνακτος καὶ τοῦ κράτους εὐχας. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέχρι τοῦδε τηρουμένου τυπικοῦ, καθ' ὃ διὰ τῆς ἀρχιγραμματείας τῶν ἀνακτόρων ἡρμηνεύοντο αἱ κοιναὶ εὐχαὶ καὶ προρρήσεις, ἐφέτος ὑπεβλήθησαν ἀμέσως τῷ μεγαλειοτάτῳ ἡμῶν ἄνακτι, πρὸς Ὃν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης προσεφώνησε ταῦτα·

Μεγαλειότατε,

«Θείᾳ συνάρσει ἀξιωθέντες τῆς ὑψιστης τιμῆς ὅπως παραστῶμεν ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας κραταιᾶς Μεγαλειότητος καὶ ὑποβάλωμεν Αὐτῇ ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἐπ' αἰσίοις νέου ἔτους τὰ ταπεινὰ καὶ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν διαφύρων ἐθνῶν ἅτινα ἐκπροσωπροῦμεν, προαγόμεθα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ νὰ ἐκφράσωμεν τῇ Ὑμ. Μεγαλειότητι τὴν ἄκραν ἡμῶν ἀφοσίωσιν καὶ εὐχηθῶμεν τῷ πανδοτῆρι Θεῷ ὅπως σκέπῃ καὶ διαφυλάττῃ τὴν Ὑμ. Μεγαλειότητα καὶ τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος Αὐτῆς ἀπὸ πάσης ἐγκοσμίου θλίψεως».

Ἐπὶ τῇ προσφωνήσει ταύτῃ, ἡ Α. Α. Μ. ὁ σουλτάνος ηὐχαρίστησεν εὐγενῶς τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ καὶ πᾶσι τοῖς πνευματικοῖς ἀρχηγοῖς τῶν μὴ μωαμεθανικῶν θρησκευμάτων, ἅμα δὲ συνέστησεν ὅπως οὗτοι μὴ διαλείπωσι συμβουλεύοντες εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ποιμαινομένους τὴν μεταξὺ μὲν αὐτῶν ἀγάπην καὶ σύμπνοιαν, τὴν πρὸς τὸ πρόσωπον δὲ τοῦ ἄνακτος ἀφοσίωσιν ἐν νομοταγεῖ πολιτείᾳ πάντων, ὑπὲρ ὧν ἐργάζεται νυχθήμερον ἡ Α. Α. Μ., ὡς προσέθηκεν, ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀληθῆ τοῦ κράτους εὐημερίαν καὶ πάντων Αὐτοῦ τῶν πιστῶν ὑπηκόων.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ἐκδίδονται ἐν τῷ μετὰ χεῖρας φύλλῳ τέσσαρες, αἱ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Πετρουπόλεως καὶ Βελιγραδίου τῶν καὶ προέδρων τῶν οἰκείων Συνόδων, ἡ τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Σιναίου καὶ τῆς ἱερᾶς συνάξεως τῆς εὐαγοῦς τῶν σιναϊτῶν ἀδελφότητος, καὶ ἡ τῶν ἐν Πάτραις προέδρων τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ σω-

ματείων, ἀδελφοτήτων καὶ ἑταιριῶν, ἐκπροσωπούντων τὸ φρόνημα καὶ τὸ αἴσθημα τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλογενοῦς πληθυσμοῦ τῆς μεγάλης ταύτης ἑλληνικῆς πόλεως.

Εἰς τὰς πικρίας καὶ θλίψεις, ὅσας προξενοῦσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν γένει οἱ τόσοι αὐτῆς πολέμιοι, οἱ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐξαμηνίαν τολμηρότερον ἐγείροντες φωνήν τε καὶ χεῖρα, οὐχί, καθὰ μέχρι πρό τινος, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς καὶ σχεδὸν ἐκ τοῦ συστάδην, ἡ ἀδελφικὴ καὶ υἱϊκὴ ἀφοσίωσις καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν εὐσεβῶν πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν μετριάζουσι τὴν θλῖψιν αὐτῆς ἐπὶ τοῖς ἀνιαρῶς ὧδε κἀκεῖσε συμβαίνουσιν, ἅτινα δύνανται νὰ ἐκλείψωσι διὰ καταλλήλων παραινέσεων καὶ διδασκαλιῶν.

Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, ἡ πᾶσι νουθετοῦσα τὰ δέοντα καὶ διὰ τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν τῶν πνευματικῶν πατέρων καὶ διὰ ποιμενικῶν ἐγκυκλίων, ἀξιοῖ νὰ προτρέπωσι πρὸς εἰρηνικὴν καὶ ἀσκανδάλιστον πολιτείαν τὰς ὑπ' αὐτοὺς ἐθνικότητας καὶ φυλὰς πάντες οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοί, δυνάμενοι νὰ διαδώσωσι τὰς φρονίμους συμβουλὰς αὐτῶν ἐλευθέρως ἤδη, διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἀνεπηρεάστου κοινῆς ἀπὸ δημοσίων βημάτων διδασκαλίας. Ὅταν πάντες οἱ διδάσκαλοι τῶν ἱερῶν νόμων ἀναγνωρίσωσι καθῆκον αὐτῶν νὰ διδάσκωσι τοὺς ὑπ' αὐτῶν θρησκευτικῶς διαπαιδαγωγουμένους ὅτι, βάσις τῆς κοινῆς εὐημαγίας καὶ δεσμὸς τῆς ἐν ἀγάπῃ κοινῆς συνεργασίας ὑπὲρ τῶν κοινῶν δέον νὰ τεθῇ τὸ «μὴ ποιήσῃς ἑτέρῳ ὃ σὺ μισεῖς»—πάντων τὰ παράπονα θέλουσιν ἐξαλειφθῆ, καὶ συμβάματά τινα ἀνιαρά, παρὰ πᾶν δίκαιον πληθυνόμενα κατ' αὐτάς, δυνατὸν νὰ μετριασθῶσιν, ἐπιτρέποντα τοῖς κυβερνήταις καὶ τοῖς ἄρχουσι νὰ δαπανῶσι τὴν σύνεσιν αὐτῶν καὶ νοημοσύνην περὶ σπουδαιότατα ζητήματα, οὐχὶ δὲ περὶ τὰ ἀναφερόμενα εἰς συγκρούσεις καὶ διηνεκεῖς ἐπιθέσεις καὶ προσβολὰς ἰδίᾳ κατ' ὀρθοδόξων, ὧν ἡ καρτερία καὶ ὑπομονὴ εἰς μεγάλην ὑποβάλλεται δοκιμασίαν.

ΑΙ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Α' σεβασμ. μητροπολίτου Πετρουπόλεως

Τῷ παναγιωτάτῳ καὶ θειοτάτῳ κύριῳ κυρίῳ Ἰωακεὶμ τῷ Β', ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν χαίρειν καὶ ἐρρῶσθαι.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Ἐπὶ ταῖς ἐπικειμέναις μεγάλαις ἑορταῖς τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐν Ἰορδάνῃ θείας αὐτοῦ ἐπιφανείας, ἱερὸν καθῆκον λογίζομαι ἵνα προσαγορεύσω φιλαδέλφως τὴν Ὑμ. Παναγιότητα, εὐχόμενος εἰλικρινῶς Αὐτῇ ὅπως ἑορτάζῃ τὰς μεγάλας ταύτας ἡμέρας ἐν χαρᾷ πνευματικῇ ἐπὶ ἔτη πάμπολλα· Ἐπίσης προσαγορεύω καὶ ἐπὶ τῷ ἐπερχομένῳ νέῳ ἐνιαυτῷ. Δῴη Κύριος τῇ Ὑμ. Παναγιότητι καὶ κατὰ τὸ νέον τοῦτο ἔτος καὶ ἐπὶ πλεῖστα δὲ μετ' αὐτὸ ὑγιαίνειν καὶ ἱεραρχεῖν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ πρὸς χαρὰν τοῦ θεόθεν πεπιστευμένου Αὐτῇ ποιμνίου.

Ἐξαιτούμενος δὲ ἐμαυτῷ τε καὶ τῷ ποιμνίῳ μου τὰς θεοδέκτους Αὐτῆς εὐχάς, διατελῶ μετ' αἰσθημάτων βαθέος σεβασμοῦ καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης

Ἐν Πετρουπόλει τῇ 12 δεκεμβρίου 1908

τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Παναγιότητος

ἐν Χριστῷ ἀφωσιωμένος ἀδελφὸς

Ἀντώνιος

μητροπολίτης Πετρουπόλεως καὶ Λαδόγης

Β' σεβασμ. ἀρχιεπισκόπου Βελιγραδίου

Παναγιώτατε,

Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἄρχονται τὰ σημαντικὰ γεγονότα τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ὁποίων τὸ ἡμέτερον ἔθνος αἰσθάνεται μεγάλην ἀγαλλίασιν ψυχικὴν, θεωρῶ καὶ ἐγὼ καθῆκόν μου ἀπαραίτητον ὅπως δράξωμαι τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ ἐμφανισθῶ πρὸ τῆς Υ. Παναγιότητος συγχαίρων Ὑμᾶς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, προσαγορεύων Ὑμᾶς διὰ τοῦ ἀδελφικοῦ χαιρετισμοῦ

Χριστὸς ἐγεννήθη!

Συγχρόνως συγχαίρων Ὑμῖν καὶ ἐπὶ ταῖς μετὰ τὴν Χριστοῦ γέννησιν ἑορταῖς, ἰδίως ἐπὶ τῷ ἐπὶ θύραις νέῳ ἔτει 1909, ὅπερ δώῃ ὁ Θεὸς νὰ διέλθητε ἐν ἀκμαίᾳ ὑγείᾳ καὶ εὐφόρῳ ἐργασίᾳ ἐν τῷ ἐμπεπιστευμένῳ ἀγρῷ τοῦ Κυρίου.

Συσταίνων ἐμαυτὸν καὶ τὸ ποίμνιόν μου ταῖς ὑμετέραις ἁγίαις εὐχαῖς, διατελῶ

Ἐν Βελιγραδίῳ τῇ 19 δεκεμβρίου 1908.

τῆς Ὑμ. Παναγιότητος εἰλικρινὴς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

ἀρχιεπίσκοπος Βελιγραδίου καὶ μητροπολίτης Σερβίας

Δημήτριος

Γ' πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Σιναίου

Παναγιώτατε δέσποτα,

Ἰδοὺ καὶ αὖθις χάριτι θείᾳ ἐπὶ θύραις αἱ χαρμόσυνοι τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐνσάρκου οἰκονομίας ἑορταὶ τὴν καλλίστην πᾶσι παρέχουσαι εὐκαιρίαν τοῦ ἐπικοινωνῆσαι ἀλλήλοις καὶ τὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀδόλου σεβασμοῦ προσφωνῆσαι ρήματα. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τῆς εὐκαιρίας ταύτης εὐχαρίστως δραττόμενοι καὶ καθῆκον ἱερὸν προφρόνως ἐπιτελοῦντες, προσκομίζομεν εὐλαβῶς τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ κορυφῇ τὰ εἰλικρινῆ ἡμῶν συγχαρητήρια μετὰ τῶν ἐγκαρδίων καὶ διαπύρων εὐχῶν, ὅπως ὁ ἡμέτεραν μορφὴν ἀναλαβὼν Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἡμῶν ἀληθινὸς καταξιώσῃ Αὐτὴν πανηγυρίσαι ἐν χαρᾷ τὰς τρισολβίους ταύτας ἑορτὰς, διελθεῖν δὲ καὶ τὸ ὑποφῶσκον νέον ἔτος ἐν ὑγείᾳ ἀστεμφεῖ καὶ ἀπολαύσει παντὸς ἐφετοῦ, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς

ἁγίας καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, ὧν αἱ ἀνάγκαι εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε χρήζουσ τῶν στιβαρῶν χειρῶν τῆς Ὑμετ. θειοτάτης Παναγιότητος.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπικαλούμενοι τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Υ. Θ. Παναγιότητος καὶ κατασπαζόμενοι τὴν παναγίαν Αὐτῆς δεξιὰν διατελοῦμεν

Ἐν Καίρῳ τῇ 23 δεκεμβρίου 1908

τῆς Ὑμετέρας θειοτ. Παναγιότητος τσπεινὸς
ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος
† ὁ Σιναΐου **Πορφύριος**
καὶ ἡ τῶν πατέρων Σύναξις
Πρωτοσύγκελλος **Προκόπιος**
οἰκονόμος Θεοδόσιος πρωτοσύγκελλος
Πρωτοσύγκελλος **Πορφύριος**

Δ' συντεχνιῶν καὶ Συλλόγων ἐν Πάτραις

Παναγιώτατε,

Οἱ ἐν Πάτραις Σύλλογοι καὶ τὰ Σωματεῖα ἑρμηνεῖς γιγνόμενοι τοῦ φρονήματος συμπάσης τῆς τῶν Πατρῶν πόλεως, ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει εὐλαβῶς ὑποβάλλουσι δι' ἡμῶν Ὑμετ. Παναγιότητι εὐχὰς διαπύρους ὑπὲρ μακρότητος ἡμερῶν καὶ διατηρήσεως ἀκμαίας πολυτίμου Αὐτῆς ὑγείας καὶ ἠθικῆς δυνάμεως.

Κρατύνοι Ὕψιστος καὶ καθοδηγοῖ Ὑμετ. Παναγιότητα εἰς ἀκάματον ἀγῶνά Της ὑπὲρ δικαίων Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ Γένους κρισιμωτάτας ἡμέρας διερχομένων.

Τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος εὐσεβῆ
πνευματικὰ τέκνα

Ἐν Πάτραις τῇ 1 ἰανουαρίου 1909.

(Ὑπογράφουσι τὴν ἐπιστολὴν ταύτην οἱ πρόεδροι τῶν ἐξῆς εἴκοσι σωματείων τοῦ Συνδέσμου καὶ τοῦ Συλλόγου τῶν Καλαβρυτινῶν· τοῦ Συλλόγου τῶν Ναυπακτίων· τῆς Ἠπειρομακεδονικῆς Ἀδελφότητος· τοῦ Μακεδονικοῦ Συλλόγου· τοῦ Συλλόγου τῶν Κερκυραίων· τοῦ Συλλόγου τῶν Ζακυνθίων· τοῦ Συλλόγου τῶν Κεφαλλήνων· τοῦ Συλλόγου τῶν Τριπολιτῶν· τοῦ σωματείου τῶν ἀρτοποιῶν, τοῦ τῶν κρεοπωλῶν, τοῦ τῶν βυρσοδεψῶν, τοῦ τῶν σιδηρουργῶν, τοῦ τῶν κουρέων, τοῦ τῶν ὑποδηματοποιῶν καὶ τοῦ τῶν ἐμποροραπτῶν· τοῦ τῶν τεχνιτῶν "Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἁγ. Ἑλένης,, τῆς Φιλοδραματικῆς Ἑταιρίας· τῆς Ἐργατικῆς Ἑνώσεως· τοῦ Βιομηχανικοῦ Συλλόγου καὶ τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΓΗ.

συμβαινόντων τὸ μόνον, ὅπερ δυνάμεθα ν' ἀναγράψωμεν, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπάντησιν, ἣν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔπεμψε τηλεγραφικῶς ὁ μακαριώτατος πατριάρχης πρώην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς πρὸ πενθημέρου· δι' αὐτῆς, ὑπογραφόμενος «ὁ ταπεινὸς πατριάρχης Δαμιανός». ζητεῖ ν' ἀποδειχθῇ πρότερον οἱονδήποτε διαπραχθὲν ὑπ' αὐτοῦ «σφάλμα, ἢ ἔγκλημα, ἢ κακούργημα, ὅπερ διέπραξε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους» καὶ κατόπιν ὑποστῇ τὴν κατὰ νόμον ποινήν· νῦν δὲ διαμαρτύρεται διά τε τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ καὶ βεβαιοῖ ὅτι «μετ' αὐταπαρνησίας καὶ σχετικῆς ἐπιτυχίας» ἐξεπλήρωσε τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος καθήκοντα αὐτοῦ.

Καὶ τὸ μὲν τηλεγράφημα τοῦτο συνοδικῶς ἀναγνωσθὲν ἐνεκρίθη νὰ καταστῇ γνωστὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων, ἐλπίζομεν δ' ὅτι ἡ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπη καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῆς αὐταπάρνησις ἀπαιτεῖ τὴν αὐτοθυσίαν, ἵνα γαλήνη μὲν ἐπανέλθῃ μεταξὺ τῶν πιστῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ, παύσηται δὲ συνταρασσομένη ἡ ἁγιωτάτη κατὰ τὴν Παλαιστίνην Ἐκκλησία, ἧς ἡ διοικοῦσα ἱερὰ Σύνοδος καὶ σύμπασα ἡ ἁγιοταφιτικὴ ἀδελφότης ὁμοθύμως ἐκήρυξαν ὅτι οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην τρέφουσι πρὸς τὸν σχολάζοντα πατριάρχην κ. Δαμιανόν.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ

Ἡ ἔγκριτος κυπριακὴ ἐφημερὶς «Ἐλευθερία» ἀγγέλλει ὅτι, ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων πρὸς τὴν κυβέρνησιν ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν Χαλεπίου, Ἀξώμης καὶ Πτολεμαΐδος, τῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀπελθόντων πρὸ δύο μηνῶν εἰς Κύπρον, τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ εἰς τὴν αὐτὴν μέχρι σήμερον θέσιν. Ἡ κυβέρνησις, καὶ μετὰ τὸ τρίτον γράμμα τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐπιμένει θεωροῦσα τὸν μητροπολίτην Χαλεπίου ὡς μὴ ἀνταποκρινόμενον ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως πρὸς τὴν σχετικὴν τοῦ νομοσχεδίου διάταξιν, διαλαμβάνουσαν ὅτι οἱ ἀποτελέσοντες τὴν ἐν Κύπρῳ ἐπισκοπικὴν Σύνοδον ἱεράρχαι δέον νὰ προέρχωνται ἐκ πλησιοχώρου ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. — Τὴν περὶ τοῦ μητροπολίτου Χαλεπίου γνώμην ἡ κυβέρνησις κατέστησεν ἤδη, ὡς πληροφορούμεθα, γνωστὴν εἰς τὸν πανιερώτατον μητροπολίτην Κιτίου, ἄγνωστον δὲ ἂν προκληθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ κανονικοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐπισκόπων καὶ τέταρτον γράμμα τοῦ πατριάρχου Φωτίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐλήφθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ αἱ συγχαρητικαὶ ἐπιστολαὶ τοῦ τε σεβασμ. μητροπολίτου Πετρουπόλεως κ. Ἀντωνίου, προέδρου τῆς ἁγιωτάτης διοικούσης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ τοῦ σεβασμ. ἀρχιεπισκόπου Βελιγραδίου καὶ μητροπολίτου Σερβίας κ. Δημητρίου, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ κοινὴ τοῦ τε πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ καὶ Ραΐθοῦς κ. Πορφυρίου καὶ τῆς σιναϊτικῆς

ἱερᾶς Συνάξεως, αἵτινες ἐπὶ συνεδρίας ἐγένοντο γνωσταὶ καὶ τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς. — Ταύτας ἐκδίδομεν ἐν οἰκείῳ χώρῳ τοῦ μετὰ χεῖρας φύλλου.

Ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, ἅμα τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔτους, ἀκριβέστατος ἐν τῇ τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσει, ὁ ἐν Μοσχοννησίοις ἀξιότιμος κ. Ἰωάννης Χατζαποστόλης ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἐθν. ταμεῖον τὴν τακτικὴν αὐτοῦ χορηγίαν ἐκ λιρῶν τουρκικῶν πέντε. Παρῆλθεν ἑπταετία, ἀφότου ὁ κ. Χατζαποστόλης ἐπέβαλεν ἑαυτῷ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, καὶ κατὰ καιρὸν ἐγράφομεν εὐχόμενοι νὰ εὑρεθῶσι τοῦ φιλογενοῦς αὐτοῦ παραδείγματος πολλοὶ μιμηταί. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνομεν τὴν εὐχὴν καὶ πάλιν.

Καταστατικὴ Πατριαρχείου τῷ 1908. — Ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ ἐξεδώκαμεν καταστατικὰς τῶν ἐργασιῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου, τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Γραφείου τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας, θέλομεν δημοσιεύσει δὲ καὶ τινων ἔτι ἐπιτροπῶν καὶ γραφείων. Ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ δι' αὐτῶν παρίσταται ἡ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ γραφείοις ἐπιτελουμένη ἐργασία, δι' ἧς ἅμα διατρανοῦται καὶ ἡ ἐκ καθήκοντος καὶ διὰ τοῦ ζήλου τῶν ὑπηρετούντων τηρουμένη ἐγκαιρότης τῆς ἐν οἱαδήποτε ὥρᾳ καὶ στιγμῇ μεταδόσεως πληροφοριῶν τοιούτων, οἵας ζητεῖ καὶ ἡ σύνταξις τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας». Ἡ διὰ τὸ μέλλον χρησιμότης τῶν τοιούτων καταστατικῶν ὁμολογεῖται ὑπὸ πάντων.

Πατριαρχικὴ ῥήμη κατὰ τὰς λειτουργίας.— Μετ' ἀπορίας ἐμάθομεν ἀπὸ γράμματος πεμφθέντος ἡμῖν ἐξ Ἁγίου Λουδοβίκου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὅτι, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἀπό τινος ἤρξατο ψαλλομένη ἡ πατριαρχικὴ ῥήμη, οὐχὶ καθὼς εἴθισται παρ' ἡμῖν ἀπὸ αἰώνων, ἀλλὰ μετὰ προσθηκῶν τινῶν· δηλ. ἱερεύς τε καὶ ψάλται ψάλλουσιν «Ἰωακεὶμ τοῦ παναγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης πολλὰ τὰ ἔτη». Εἰς τὸν γράψαντα πρὸς ἡμᾶς, τὸν διατυπώσαντα δικαίαν ἔκπληξιν ἐπὶ τῷ νεωτερισμῷ, ἀπαντῶμεν ὅτι δέον νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἱερεῖς καὶ μουσικοὶ ψάλλοντες τὴν ῥήμην ὡς ἐψάλλετο μέχρι καὶ σήμερον ἐν Ἀμερικῇ, χωρὶς οἱαςδήτινος προσθήκης. Πᾶν τόλμημα τοιοῦτον ἀσυγχώρητον ὑπάρχει γινόμενον ὑπὸ κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ πρὶν αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίσῃ· ἀλλὰ καὶ οὐδένα λόγον ἔχει ἡ προσθήκη, ἣν δέον ν' ἀποκρούσωσιν οἱ εὐλαβέστατοι κληρικοί, ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν ναοῖς εἰσήγαγον αὐτήν.

Κανονικὴ ἄδεια.— Ἐχορηγήθη συνοδικῶς τῷ παν. μητροπολίτῃ πρώην Σωζοαγαθοπόλεως κ. Κωνσταντίνῳ ἡ νενομισμένη ἄδεια τῆς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ μεταβάσεως.

Ἁγίασμα Βλαχερνῶν.— Ἐπειδή, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, εὐλογίᾳ τῆς Α. Θ. Π., ἠγοράσθησαν πρό τινων μηνῶν δύο γήπεδα, κείμενα πρὸς τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἱεροῦ Ἁγιάσματος τῶν Βλαχερνῶν, ταῦτα δὲ μένουσιν ἀπεριτοίχιστα μέχρι σήμερον ἀσχημίαν προσθέτοντα καὶ εὐκολύνοντα καὶ τὴν νύκτωρ εἴσοδον φυλοβίων ἐν τῷ περιβόλῳ, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς φιλοτίμου τοῦ Ἁγιάσματος ἐπιτροπείας ἡ περιτείχισις αὐτῶν, ἅμα δὲ καὶ ἡ κατεδάφισις τοῦ παρὰ τὴν εἴσοδον, ἐντὸς τοῦ περιβόλου καὶ τοῦ κήπου τοῦ ναοῦ, σωζομένου τμήματος βυζαντινοῦ τείχους, εὐρυνομένου τοῦ περιβόλου καὶ βαθμηδὸν ἐξωραϊζομένου. Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐνέκρινε μὲν τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην πρὸς τοῦτο, ἀπεφάρισε δ' ἵνα, πρὸ πάσης τοιαύτης ἐργασίας, ὁ Μ. χαρτοφύλαξ κ. Μ. Ι. Γεδεὼν, μεταβαίνων ἐπὶ τόπου μετά τινος ἀρχιτέκτονος ἐξετάσῃ καὶ γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς ἀξίας τῶν λειψάνων τοῦ παλαιοῦ τείχους.

Ἡ ἐφορία τῶν ἐν Νεαπόλει (Καππαδοκίας) σχολῶν, ὧν τυγχάνει κτῆμα προσοδοφόρον τὸ ἐν Βαλούκ παζὰρ χάνιον Νὲβ Σεχὶρ, ἐν ᾧ θρατεῖα κλοπὴ συνέβη πρό τινων ἡμερῶν, ὑπ' ὄψιν ἔχουσα «τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἡ Α. Θ. Π. ἐπεδείξατο, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, εὐδοκήσασα νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ δι' ἰδιαιτέρου ἀντιπροσώπου τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συλλυπητήρια Αὐτῆς». Ὑπέβαλε δι' ἐπιστολῆς πλήρους εὐλαβείας τὰς θερμὰς ἐπὶ τούτῳ εὐχαριστίας καὶ τὴν ἀΐδιον εὐγνωμοσύνην αὐτῆς.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. – Τῇ κυριακῇ, 11 ἀρξαμένου, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἠξίωσε τὰ δέοντα διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος κ. Διονυσίου τῷ τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι ἀξιοτίμῳ κ. Θεοδ. Θεοδοσιάδῃ.

Παιδονόμος. – Ἐκ τῆς ἐν Ἄρνει ἐκδιδομένης ἑλληνικῆς ἐφημερίδος ἐμάθομεν ὅτι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως ταύτης, ἐν τινι τῶν κατὰ νοέμβριον παρελθόντος ἔτους συνεδριάσεων αὐτοῦ, ἐψήφισε δραχμὰς ἑξακοσίας, ἐνιαύσιον μισθὸν παιδονόμου «κριθέντος ἀναγκαίου τοῦ διορισμοῦ τοιούτου, πρὸς περιστολὴν τῶν ἀταξιῶν τῶν παίδων». Καίτοι τόσον βραχυλόγος ἡ ἀγγελία αὕτη δεικνύει προδήλως ὅτι τὸ ἔργον τοῦ διορισθέντος παιδικοῦ οὕτως εἰπεῖν ἀστυνόμου ἐκτείνεται ἐπὶ τῆς ἔξω τῶν σχολείων διανωγῆς τῶν «μικρῶν πολιτῶν». Μέριμνα τοιαύτη τιμᾷ τοὺς τὸ σωτήριον τοῦτο μέτρον λαβόντας πρὸς συμπλήρωσιν τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν παίδων, ὑπὲρ ὧν ἀνάγκη νὰ φροντίζωμεν τόσον κατὰ τὴν ἐντὸς τῆς σχολῆς πολιτείαν αὐτῶν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐκτὸς αὐτῆς, ἰδίᾳ κατὰ τὸ μεταξὺ σχολῆς καὶ οἴκου τοπικὸν καὶ χρονικὸν ἅμα διάστημα, καὶ πάλιν καινὴν οὕτως εἰπεῖν φροντίδα καταβάλλοντες. Οὕτω δ' ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν ὁ παρὰ τοῖς πάλαι Σπαρτιάταις θεσμὸς τοῦ παιδονόμου, οὗ τὸ ἀξίωμα ἦν τόσον μέγα καὶ σημαντικόν, ὥστε ν' ἀνατιθηται εἰς τὸν κράτιστον τῶν πολιτῶν.

Ἐφημερίδες.— Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τρεῖς ἀριθμοὺς (4,5,6) τοῦ ἐν Σύρῳ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «**Χριστιανικοῦ Κόσμου**», ἐκδιδομένου φιλογενεῖ ἐπιστασίᾳ καὶ προμηθείᾳ τοῦ παν. ἐπισκόπου Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανασίου Λεβεντοπούλου. Ἀπὸ τῆς ἕδρας τῆς (ἄλλοτε) ἀρχιεπισκοπῆς ταύτης, ἀφ' ἧς ὁ ἀείμνηστος ἀρχιεπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου Μεθόδιος Παπαναστασόπουλος ἐξέδιδε τὸν μικρὸν «Ἐκκλησιαστῆν» αὐτοῦ, χάριν τῶν κληρικῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ἤρξατο νῦν ἐκδιδόμενον μετὰ φιλοκαλίας περιοδικὸν νέον, διευθυνόμενον ὑπ' αὐτοῦ παναγ. ἐπισκόπου κ. Ἀθανασίου, οὐχὶ χάριν τῶν κληρικῶν καὶ μοναχῶν, ἀλλὰ πρὸς ὠφέλειαν τῶν χριστιανικῶν οἰκογενειῶν. Καλλι-

στα γραφόμενον, εὐνόητον πᾶσι καθίσταται, καίτοι βλέπομεν ὅτι, κατὰ τὰ ὑπ' ὄψιν ἡμῶν φύλλα, σπουδαίων ἐπιλαμβάνεται θεμάτων, οἷον τὸ περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὸ περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ, καὶ ἕτερά τινα παρόμοια. Ἐκδιδόμενον τρὶς τοῦ μηνός, εἰς φυλλάδια ὀκτασέλιδα, σχήματος πολὺ μικροτέρου τοῦ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», παντὶ προσπελαστὴν ὥρισε τῶν ἐτησίαν αὐτοῦ συνδρομὴν. Τ φράγκα μόνον διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου συνδρομητάς.

Ἐκκλησία Ρουμανίας

Ἀπρεπεῖς γραφαί — Ὀλίγα φύλλα ἐξέδωκεν ὁ «Ἀγγελιαφόρος», μικρά τις ἐφημερὶς, ἐν Βουκουρεστίῳ τὸ φῶς ἰδοῦσα, ρουμανιστὶ γραφομένη. Σχεδὸν ὁλόκληρος ἐκκλησιαστικὰ πραγματεύεται θέματα, δυστυχῶς ὅμως διὰ τρόπου, ὅστις ἀντὶ ὠφελείας ἐνδέχεται νὰ ἀποβῇ βλάβης πρόξενος εἰς τοὺς ὀρθοδόξους. Οὕτω λ. χ. τὸ φύλλον τῆς 8 ἰανουαρίου παριστᾷ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ βασιλείου τῆς Ρουμανίας ὡς ὑποπεσοῦσαν εἰς αἵρεσιν, διότι, κατὰ μαΐον παρελθόντος ἔτους 1908, διὰ συνοδικῆς ἀποφάσεως ἢ κανονικῆς, ἀπεφήνατο ὅτι πρέπει νὰ κηδεύωνται καὶ ἐνταφιάζωνται ὡς ὀρθόδοξα ὅσα τέκνα γονέων ὀρθοδόξων ἀποθνήσκουσιν ἀβάπτιστα. — Ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ κηρύττονται καταστροφεῖς τῆς Ἐκκλησίας οἱ λειτουργοὶ αὐτῆς καὶ κυρίως οἱ κυβερνῶντες τὴν ρουμανικὴν Ἐκκλησίαν, δηλ. οἱ ἀρχιερεῖς, περὶ ὧν γράφει διὰ τρόπου καὶ γλώσσης ἥκιστα ἁρμοζούσης εἰς εὖ ἠγμένους ἀνθρώπους. — Τὰς αὐτὰς βλασφημίας ἐπαναλαμβάνει ἕτερος ἀρθρογράφος, ἀποδεικνύων ὅτι ἐκ τῶν πράξεων αὐτῶν οἱ ποιμένες δεικνύονται ἐστερημένοι πίστεως. — Ἵνα δὲ δείξῃ τὸ φύλλον τοῦτο δῆθεν ἀμεροληψίαν, ἄλλος διατριβογράφος, ἐπαινεῖ τὸν βικάριον τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Οὐγγροβλαχίας θεοφιλ. ἐπίσκοπον κ. Νήφωνα.

Τὸ φύλλον φαίνεται ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ βημάτων ἀντικληρικόν, ἀλλὰ διὰ τῶν γραφομένων αὐτοῦ οὐδὲν ἕτερον θέλει πράξει ἢ νὰ ἐνσπείρῃ τὴν πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἠθικὸν διάκοσμον καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἐν γένει θεσμοὺς ἀνευλάβειαν καὶ ψυχρότητα, πρὸς ζημίαν αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως τῶν ἐν Ρουμανίᾳ πιστῶν, εἰς οὓς πᾶς φιλόπατρις ἔχει καθῆκον νὰ διδάξῃ τὸν πρὸς τὰ κείμενα σεβασμὸν, λογικῶς καὶ μετὰ πολλῆς ἐμπειρίας ἐπιδιώκων τὴν ἄρσιν τῶν ἀτοπημάτων, ὅσα χρόνοι ζοφερᾶς ἀμαθείας ἐγέννησαν.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ — **Δύο διατριβαί**, ἐκδοθεῖσαι μὲν ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς τεργεστηνῆς συναδέλφου «Νέας Ἡμέρας» ἀνατυπωθεῖσαι δ' ἐν ἰδίοις φυλλαδίοις, καλὸν ἀποδείκνυνται πᾶσιν ἡμῖν καὶ πάντοτε ἐπίκαιρον ἀνάγνωσμα. Εἰς τριακοντούδεις τοῦ βίου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας περιόδους ἀναφερόμεναι, ἡ μὲν (ἐκ σελίδων 91) ἐκτίθησι τὰ κατὰ τὸν ἡρωϊκὸν καὶ πολύτλαν **πατριάρχην Κύριλλον Λούκαριν**, ἡ δὲ ἀναλύει τὴν ἀνέκδοτον ἔτι **Ἀπολογίαν τοῦ πατριάρχου Σαμουὴλ τοῦ Χαντζερῆ**, εἰς 20 σχεδὸν ἐκτεινομένη σελίδας. Καὶ τὴν μὲν διατριβὴν ταύτην ἔγραψεν ὁ ποθὴν καθηγητὴς τῶν ἱερῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ νῦν ἐν Γερμανίᾳ τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς συμπληρῶν ἱερολ. διάκονος κ. Βασ. Στεφανίδης, τὴν δὲ περὶ Λουκάρεως ὁ σχολάρχης τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Θεολ. σχολῆς τοῦ Σταυροῦ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος. Ἀμφότεραι, καλῶς γεγραμμέναι, μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγινώσκονται καὶ πολλῆς ἅμα καρποφορίας καὶ πάντοτε μέν, ἰδίᾳ δ' ὅταν πρέπῃ νὰ μελετήσωμεν τί κατὰ δυσχειμέρους καιροὺς ἔπραξαν οἱ πατέρες ἡμῶν ὑπὲρ τῆς πατρίου κληρονομίας, κατὰ πολεμίων φανερῶν τε καὶ ὑπούλων ἀγωνιζόμενοι, ἐξωθεν ἐπιτρεχόντων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος, ἢ ἔσωθεν ἀναθρωσκόντων.

Περὶ τοῦ ἀειμνήστου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ἐγράφησαν πολλὰ, πλείονα ἢ περί τινος ἑτέρου πατριάρχου τῶν μετὰ τὴν ἅλωσιν χρόνων, ἕνεκα κυρίως τῶν ἀποδοθεισῶν εἰς αὐτὸν οὐχὶ ὀρθῶν δοξασιῶν. Ἐκράτησε τῶν οἰάκων τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ὁ Κύριλλος εἰς καιρούς, καθ' οὓς ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατεδιώκετο ὑπὸ μοναχικῶν ταγμάτων τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας τόσον ἀπηνῶς, ὅσον νῦν ὑπὸ τῶν σχισματικῶν βουλγάρων, εἰς τὴν βοήθειαν προτεσταντικῶν τινῶν κρατῶν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἀποβλέπουσα. Διοικῶν τὰ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, προασπίζων τὴν πάτριον κληρονομίαν κατὰ τῶν ἀπὸ Ρώμης προσβολῶν, ἐβοήθει συνάμα καὶ τῇ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίᾳ καὶ τὴν ὀργὴν ἐπισύρας τῶν ἀπὸ Δύσεως, ἔπεσε θῦμα μισαδέλφων, πολεμῶν, δυστυχῶς, καὶ κατά τινων ὁμοεθνῶν.

Καθ' ὁμοεθνῶν αὐτοῦ, δυστυχέστερον, ἠγωνίσθη μίαν ἐξαετίαν ὁ πατριάρχης Σαμουὴλ ὁ Χαντζερῆς, κληθεὶς ἵνα διαρρυθμίσῃ τὸ μὴ ρυθμιζόμενον χάος καὶ τὸν γιγάντειον ἀναλαβὼν ἀγῶνα τῆς ἐλαττώσεως τῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χρεῶν, ὧν τὸ ὕψος ὑπερέβαινε, κατ' αὐτὴν αὐτοῦ τὴν φρᾶσιν, τὸ τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου. Εἰργάσθη ὑπὲρ τοῦ χάους, θῦμα τοῦ ζήλου αὐτοῦ πεσών, καὶ συνετέλεσε πρὸς ἐλάφρωσιν τῶν βαρυτάτων χρεῶν, ἐπ' ἐλπίδι σωτηρίας. Πολεμούμενος εἰς πᾶσαν αὐτοῦ πρᾶξιν ὑπὸ τῶν διαφόρως ἀντιλαμβανομένων τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως τῶν κοινῶν, ὑπὸ λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, ὑπεχώρησε, καὶ ἀπῆλθε μονάζων εἰς Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖθεν ἔγραψε τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ, ἧς περίληψιν δίδει εἰς ἡμᾶς ὁ ὁσιολ. κ. Στεφανίδης, ἀλλ' ἤτις ἴσως ἐκτυπωθῇ μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁλόκληρος. Καὶ τότε, ὁ φιλοκρινῶν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος, συγκρίνων τὰ ἐν αὐτῇ πρὸς τὰ τοῦ Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, θέλει ἀναστήσει τὴν γενεὰν ἐκείνην τῆς ἀριστοκρατίας τῶν χρόνων τοῦ Σαμουὴλ ὁμιλοῦσαν ἡμῖν εὐκρινέστερον, ἐὰν μάλιστα συμμελετηθῇ καὶ τὸ παμμέγεθες στιχούργημα τοῦ πατριάρχου Καλλινίκου τοῦ ἀπὸ Προϊλάβου, ἐὰν εὑρεθῇ καὶ ἡ αὐτοβιογραφία τοῦ παπᾶ Λεονταρῆ, φίλου τοῦ διαβοήτου σπαθαρίου Γεωργίου Σταυράκη, πολλὰ περὶ τῶν ἔργων τοῦ Σαμουὴλ γράφοντος.

Ἀπὸ τοσούτων μαθημάτων, ὅσα ἡ ἱστορία τῶν ἱερατειῶν τοῦ μακαρίου Λουκάρεως παρέχει ἡμῖν καὶ ὅσα ἡ πρώτη κυρίως τῶν δύο ἱερατειῶν τοῦ Χαντζερῆ μεταδίδει εἰς τοὺς

φιλίστορας, πολλὰ δυνάμεθα νὰ διδαχθῶμεν· ἐν συνόλῳ δὲ ὅτι πρὸς πολέμους ἐκ Ρώμης καὶ πρὸς ἐπηρεασμοὺς ἐκ μέρους τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας οἱ δύο οὗτοι πατριάρχαι καὶ τρόπων μὲν μέτοχοι καὶ θρόνων δὲ διάδοχοι τῶν πρὸ αὐτῶν πατριαρχῶν ἀνεδείχθησαν· ἀνένδοτοι εἰς ἀξιώσεις ὑπερφιάλους, ὁθενδήποτε προερχομένας, ζωῆς κινδύνους ὑπ' ὄψιν ἔχοντες καὶ νικῶσαν ἀποδεικνύοντες τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ πράγματι, βλέπομεν ὅτι ἡ μὲν ἀρχὴ ἡ κοσμικὴ ἠναγκάζετο νὰ σεβασθῇ τὸν ἡρωϊσμὸν αὐτῶν καὶ τὴν ἔμφρονα πορείαν, ἀνακόπτουσα τὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διωγμόν, δι' ὃν ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ Λουκάρεως ἀρκετὰ σημαντικὸν ποσὸν χρημάτων ἔλαβεν ἔξωθεν, ἀλλὰ πάντα τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἰσχύοντα τηροῦσα. Οἱ δὲ μακρόθεν ἱστάμενοι πολέμιοι ἀνέβαλλον ἐπί τινα χρόνον τὸν διωγμόν, ὃν, ἀτυχῶς, ἀνελάμβανον ἕτεροι ὑπὸ μορφὴν ἀλλοίαν καὶ φανερώτερον, ἢ ὑπουλώτερον. Διότι ὁ πόλεμος ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας ἐξηκολούθει νὰ γίνηται ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας, ἡ δὲ κατὰ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης πλάνης ἡρωϊκὴ καὶ φανερὰ ἢ συνετὴ καὶ ἀθέατος ἀντίστασις διέκρινε τὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας κλῆρον, ὡς δεικνύουσι μελετώμενα μετ' ἐμβριθείας ὅσα συνέβησαν ἐπί τε τοῦ ἀειμνήστου Χαντζερῆ καὶ τοῦ πολύτλα Λουκάρεως.

Αἱ δύο διατριβαὶ περὶ τῶν ἀειμνήστων τούτων πατριαρχῶν ἀναιμνήσκουσιν ἐποχὴν ἀγώνων καὶ παλαισμάτων, ὧν ἦρωες ἀλλὰ καὶ θύματα ὑπῆρξαν τὰ ἀκροθίνια τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου.

Μ.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΝΑ

Σημειωμά τι περὶ τῆς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς μονῆς τοῦ θεοβαδίστου ὄρους διευκρινίζει σημεῖά τινα τῆς ἱστορίας τῆς μονῆς ταύτης. Τὸ σημείωμα, ὅπερ περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς τυχαίως, πρωΐον ἀδοκίμου καὶ ἀνεπιτηδεύτου καλάμου, εἶναι ἀνυπόγραφον καὶ ἀχρονολόγητον. Ἐγράφη πιθανῶς μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1772 καὶ 1775· ἔχει δὲ ἐπὶ λέξει, ἐπιδιορθουμένων τῶν πολλῶν αὐτοῦ ὀρθογραφικῶν ἀβλεπτημάτων· «Τῶν τεσσάρων ζητημάτων τὴν ἀπόκρισιν, ἅτινα ζητεῖ νὰ μάθῃ ἡ κραταιὰ Βασιλεία τῆς Νεαπόλεως· ὅτι θεῖα συνάρσει σώζεται τὸ ἅγιον μοναστήριον τοῦ θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ εἰς τὴν (δυσξύμβλητον) ἐκείνην ἔρημον. Ὅτι εἶναι πατέρες καὶ ἐπιτελοῦσι τὸ θεῖον μυστήριον καὶ ἄπασαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν δεόμενοι τοῦ ἁγίου Θεοῦ ὑπὲρ πάντων τῶν ἐλεούντων καὶ διακονούντων αὐτούς. Ὅτι ὁ (δυσξύμβλητος) καὶ καθολικὸς αὐτῆς προεστὼς εἶναι κεχειροτονημένος ἀρχιερεὺς καὶ διατρίβει ἤδη ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῆς Νεαπόλεως ὀνόματι Κύριλλος· ὅτι τὸ τεῖχος τοῦ μοναστηρίου εἶναι ἐρραγισμένον, τοῦτο εἶναι ἀληθές, καὶ δεῖται ἐξ ἀνάγκης ἀνακαινισμοῦ· ὑπὲρ οὗ καὶ ὁ ρηθεὶς ἀρχιεπίσκοπος ἀπῆλθεν εἰς τὴν κραταιὰν Βασιλείαν τῆς Νεαπόλεως ζητῶν τὸ ἔλεος τοῦ χρυσοβούλλου εἰς τὸ ἐπιδιορθῶσαι αὐτό».

Θὰ ἑρμηνεύσωμεν ἐνταῦθα μέρη τινὰ τοῦ Σημειώματος πιχέοντες φῶς διὰ τῆς ἱστορικῆς ἐρεύνης.

Λ΄

Εἰς τὸν βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, οὗ τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ Σημειώματι, δὲν ἦτο βεβαίως ἄγνωστος ἡ περίβλεπτος μονή, τὸ ἱερὸν σέμνωμα σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, τὸ ἕτερον ἐκ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ γεραρῶν προσκυνημάτων, ἐν οἷς ἀποκορυφοῦται τὸ σέβας, ἡ εὐλάβεια καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν χριστιανῶν. Ἤδη ἀπὸ τῆς ΙΒ΄ ἑκατονταετηρίδος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἄρχονται οἱ πόλεμοι τῶν Σταυροφόρων, πολλοὶ εὐλαβεῖς περιηγηταὶ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐπεσκεψάμενοι τὴν εὐαγῆ μονήν, ἐπανελθόντες εἰς τὴν Εὐρώπην ἐποίησαν ἱστορικὴν καὶ τοπογραφικὴν περιγραφὴν αὐτῆς ἐν ἰδίοις συγγράμμασιν, ὧν τὰ πλεῖστα ἐξεδόθησαν ἐξ ἑτέρου ἡ μονὴ ἀπολέσασα οὐ σμικρὸν μέρος τῶν προσόδων αὐτῆς ἕνεκα ἀλληπαλλήλων συμφορῶν καὶ περιελθοῦσα εἰς ἔνδειαν ἔστρεψε τὴν προσοχὴν πρὸς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ χριστιανοὺς πικαλουμένη τὸν εὐσεβῆ αὐτῶν ἔρανον· ἐντεῦθεν [illegible] πολύτιμοι σχέσεις αὐτῆς μετὰ ἰδιωτῶν εὐλαβῶν ἐκ πάσης κοινωνικῆς τάξεως καὶ μετὰ πολλῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλέων τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ καὶ ἄλλος λόγος, ὃν ἀναπτύσσομεν κατωτέρω, πείθει ἡμᾶς ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως ἐγνώριζε τὴν μονήν. [1]) Κατὰ τὸν γράψαντα τὸ Σημείωμα, ὅστις φαίνεται ἀκμάζων καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβησαν τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα, ὁ βασιλεὺς ζητεῖ νὰ μάθῃ κυρίως τὰ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τῆς μονῆς καὶ ἰδίᾳ τὸ διέπον αὐτὴν καθεστός. Τίς ἀπήντησεν εἰς τὰς περὶ τούτου ἐρωτήσεις τοῦ βασιλέως, ῥητῶς δὲν ἀναφέρεται· ἴσως ἦν αὐτὸς οὗτος ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ, Κύριλλος ὁ Α΄, διατρίβων τότε ἐν Νεαπόλει, καθὰ μανθάνομεν ἐκ τοῦ Σημειώματος. Περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου ἱεράρχου παρασυνάπτομεν ὧδε βιογραφικάς τινας εἰδήσεις προσφόρους τῇ περιστάσει.

Ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος τῷ 1759 ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ ἐτελεύτησε τῷ 1790 ἐν Ἰασίῳ, ὅπου μετέβη πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν, ἀρχιεράτευσε δὲ ἐν Σινᾷ ἔτη 30 καὶ μῆνας 3. Κρὶς τὴν πατρίδα καὶ παιδείας κάτοχος. Ἦν θεῖος τοῦ πατριάρχου Κωνσταντίου Α΄ τοῦ ἀπὸ Σιναίου. Τὴν ἱερὰν μονὴν διῴκησε φρονίμως· ὧν δὲ ἀνὴρ θερμουργὸς εἰργάσθη ὑπὲρ αὐτῆς ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τῶν προκατόχων αὐτοῦ, περιηγηθεὶς πολλάκις διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης, ὁτὲ μὲν πρὸς συλλογὴν βοηθημάτων, ὁτὲ δὲ πρὸς διευθέτησιν ὑποθέσεων τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ μονῆς. Ὁ διὰ βραχέων βιογραφήσας τὸν ἄνδρα πλέκει τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ διὰ τῶν λέξεων τούτων «τύπος ὤφθη καὶ παράδειγμα ἀρετῆς πᾶσι τοῖς πρὸ τούτου καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα ἀδελφοῖς καὶ πατράσιν. Ἐπέδραμεν εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς καὶ πολλὰς βασιλείας καὶ ἐπικράτειο τῆς Εὐρώπης διῆλθεν, ἐν αἷς πολλοὺς τῶν χριστιανῶν τ[illegible] γλυκύτητι τῶν λόγων του ἐφώτισε καὶ τῇ ἀρετῇ τῶν ἔργ[illegible] του ὡδήγησεν εἰς ὁδὸν σωτηρίας.» [2])

---

1) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σινᾶ κατὰ τὴν τοπογραφικὴν ἱστορικὴν καὶ διοικητικὴν ἔποψιν αὐτῆς ὑπὸ Π. Γρηγοριάδου 1875 σελ. 90.

2) «Περιγραφὴ τοῦ ὄρους [illegible]να» ἐν Βενετίᾳ 1817 ἐν σελ. 154. [illegible]ίου Ἐλάσσονες Συγγραφαὶ σελ. 161.

Κ

Ὁ Κύριλλος μετέβη εἰς Νεάπολιν τῷ 1772 ἐπὶ σκοπῷ, ὅστις γίνεται γνωστὸς ἐκ τοῦ ἡμετέρου Σημειώματος.

Β΄

Τῷ 1772 δεινὸς κίνδυνος ἐπεκρεμάσθη τῇ ἱερᾷ μονῇ. Διαρραγέντος καὶ πτῶσιν ἀπειλοῦντος τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ περὶ αὐτὴν ἀρχαίου τείχους, ὅπερ ἄλλως εἶναι παχύτατον, [3] θ' ἀνεώγετο οὕτως ἡ ὁδὸς πρὸς νέαν λεηλασίαν τῆς μονῆς ὑπὸ τῶν ἀράβων τῆς ἐρήμου, οἵτινες ἐν τῷ μεταξὺ συνέρρευσαν πολυπληθεῖς περὶ ἐκεῖνο τὸ μέρος ἕτοιμοι πρὸς εἰσβολήν· ἐξ ἑτέρου ἔλειπον τὰ πρὸς ἀνέγερσιν χρήματα ἕνεκα τῶν προηγουμένων συμφορῶν, αἵτινες ἐνέσκηψαν τῇ Σιναϊτικῇ Ἀδελφότητι ἀλλεπαλλήλοι. Ἀλλ' οἱ τότε προϊστάμενοι αὐτῆς ἀπεσόβησαν τὸν κίνδυνον μετὰ φρονήσεως, τὸ μὲν ἀνεγείραντες ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἐκ βάθρων τὸ βλαβὲν μέρος καὶ ἀνακαινίσαντες τά τε ἄλλα μέρη τοῦ τείχους καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν μονὴν διὰ πολλῶν χρημάτων, ἅπερ προσεπορίσαντο ἐκ δανείου, τὸ δὲ ἀπομακρύναντες διὰ χρηματικῶν δωρεῶν καὶ ἄλλων προσφόρων μέσων τὰ συγκεντρωθέντα λῃστρικὰ στίφη τῶν ἀράβων, ἐξουδετερώσαντες οὕτω τὰς ἁρπακτικὰς αὐτῶν διαθέσεις. [4] Ἐν τῷ Σημειώματι ἀναφέρεται μὲν ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύριλλος μετέβη εἰς Νεάπολιν (τῷ 177·) ἵνα διευθετήσῃ ὑπόθεσίν τινα τῆς μονῆς, περὶ ἧς κατωτέρω, καὶ ἐπικαλεσθῇ τὴν ὑλικὴν συνδρομὴν τοῦ τε βασιλέως καὶ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ἐρραγισμένου καὶ ἑτοιμορρόπου μέρους τοῦ τείχους τῆς μονῆς πρὸς τὴν βόρειον αὐτῆς πλευράν, ἀλλὰ μετὰ τριετῆ αὐτόθι διατριβὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μονὴν ἄπρακτος μὴ ἐπιτυχὼν νὰ συλλέξῃ τὸ ἀναγκαιοῦν πρὸς τὴν ἀνέγερσιν ποσόν, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ βασιλεὺς ἐβοήθησε· ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, τὸ ἔργον τῆς ἀνακαινίσεως, θείᾳ συνάρσει, ἦχθη εἰς πέρας, ὡς προείρηται, διὰ δανείου.

Γ΄

Ἡ φήμη τῆς περιωνύμου μονῆς ἐπελαμπρύνθη καὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων σχέσεων αὐτῆς μετὰ βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀνατολῆς, παρ' οἷς εἶχον ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον οἱ σιναΐται κατὰ τὰς περιοδείας αὐτῶν πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν (ἐλεημοσυνῶν ἢ ζητειῶν ὡς τότε εἴθισται νὰ λέγηται πᾶν εἶδος ἐράνων ὑπὲρ ἱεροῦ καθιδρύματος) [5] ἢ διὰ πᾶσαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν τὴν μονήν. Τὰς σχέσεις ταύτας τεκμηριοῦσι διάφορα ἐπίσημα ἔγγραφα, οἷον βασιλικὰ καὶ ἡγεμονικὰ γράμματα, διατάγματα καὶ χρυσόβουλλα. (Περὶ ἑνὸς τούτων, οὗ γίνεται μνεία καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Σημειώματι, γενήσεται κατωτέρω λόγος εἰδικώτερον). Ἕκαστον τῶν εἰρημένων χρυσοβούλλων γραμμάτων ἀποτελεῖ περγαμηνὴν τοῦ βίου τῆς μονῆς.

(ἕπεται συνέχεια) Η.Λ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

3) Ὁ περίβολος τῆς μονῆς ἀποτελεῖ ὀρθογώνιον, οὗ τὸ μῆκος 245 παρισινῶν ποδῶν, τὸ δὲ πλάτος 204.

4) «Περιγραφὴ τοῦ ὄρους Σινᾶ» 1817 ἐν σελίσιν 125—126. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σινᾶ σελ. 13. αὐτόθι σ. 98—100.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Νικόλαος Σερβίτου λιθοξόος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς ὁρμώμενος ἐκ Κυδωνιῶν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνιῶν αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Βασιλικῆς Μπαλτσῆ, κατοίκου Κυδωνιῶν, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Ἐν Κυδωνίαις τῇ 29 δεκεμβρίου 1908 2

Ὁ πρόεδρος † Ὁ Κυδωνιῶν Γρηγόριος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

ἀριθμ. 8182

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 ἐπ καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικονομ. Ὁδηγιῶ Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Λέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 6094 καὶ ἡμερομ. 8 αὐγούστου 1908 ἀγωγὴν τῆς Ἑλένης Πέτρου Θεοδώρου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀπὸ δεκατετραετίας ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τὰς νομίμους συνεπείας καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, στικὰ τὰ δικαῖα ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια εἴκοσι καὶ ἓν (ἀριθμ. 321), προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. 2

Ὁ πρόεδρος Ὁ Χίου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τῇ προσεχεῖ κυριακῇ ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ δημοτελέστερον τὴν ἱερὰν μνήμην τῶν ἁγίων πατέρων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, πατριαρχῶν μὲν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀνηκόντων δ' εἰς τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν ἕνεκα τῶν ἀγώνων αὐτῶν κατὰ τῆς αἱρετικῆς κακοδοξίας, καὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν. Ἐτίμησαν διὰ συγγραμμάτων τὴν θεολογικὴν φιλολογίαν, ὁ μὲν πρῶτος τὴν τῆς Δ΄ ἑκατονταετηρίδος, ἀρκετὰ λαμπρυνομένην ὑπὸ τόσων μεγάλων πατέρων καὶ διδασκάλων, ὁ δὲ τῆς Ε΄, ἧς τὰ μὲν πρῶτα ἔτη ἐτίμησαν ἡ εὐγλωττία τοῦ Χρυσοστόμου, τὰ δὲ κατόπιν αὐτοῦ ἡ διδασκαλία καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ, Πρόκλου ἀρχιεπισκόπου καὶ τούτου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Βασιλείου Σελευκείας, τοῦ Θεοδωρήτου Κύρου, καὶ τοῦ Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου.

Εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ε΄ ἑκατονταετηρίδος ἀνήκει Κύριλλος ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.

Τὸν ἀποστολικὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ἐκόσμησαν ὁ μὲν μέγας Ἀθανάσιος ἀπὸ

τοῦ 326 μέχρι τοῦ 373, μακρυνθεὶς τοῦ θρόνου μόνον ὀλίγα ἔτη, δι' ἐπηρείας τῶν αἱρετικῶν—ὁ δὲ Κύριλλος ἀπὸ τοῦ 412 μέχρι τοῦ 444. Ὁ μὲν αὐτῶν, διάκονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀλεξανδρείας, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Α' ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, μόλις τριακοντούτης τὴν ἡλικίαν· ὁ δὲ ἱερὸς Κύριλλος τῆς ἐν Ἐφέσῳ Γ' ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου προεδρεύσας ἐλάλησε καὶ ἔπραξε καὶ ἔγραψεν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Ὁ μέγας Ἀθανάσιος ἀπὸ τοῦ 325 μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, συμβάντος τῇ 2 μαΐου 373, διαρκῶς ἦγεν ἀγῶνα κατὰ τῶν αἱρετικῶν, ἐνῷ κατὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συνεπολέμουν μετὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ οἱ εἰδωλολάτραι. Ὑποστὰς ἐξορίας καὶ διωγμούς, ἐξηκολούθει διὰ λόγου καὶ δι' ἔργων νὰ ὑποστηρίζῃ τὸ ὀρθὸν δόγμα, ὅπερ ἐκήρυξεν ἡ ἐν Νικαίᾳ πρώτη ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, παράδειγμα ἡρωϊσμοῦ λελογισμένου γενόμενος, τὴν ἀρετὴν ἐμπνέων δι' ὅλου τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ τὴν εὐσέβειαν διδάσκων.

Εἰς τὸν ἐπιτάφιον λόγον, ὃν ἔγραψε διὰ τὸν Ἀθανάσιον ὁ θεῖος Γρηγόριον ὁ Θεολόγος, συγκεφαλαιοῖ τὸν βίον ἐκείνου καὶ τὴν πολιτείαν εἰς ὀλίγας λέξεις, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς· «Ἀθανάσιον ἐπαινῶν ἀρετὴν ἐπαινέσομαι». Μετὰ σεβασμοῦ λαλοῦσι καὶ μετ' εὐλαβείας περὶ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου πᾶσαι αἱ κατόπιν αὐτοῦ γενεαί.

*

Καθὼς ἐκεῖνος ἠγωνίσθη κατὰ τῶν ἀρειανῶν, οὕτως ἠγωνίσθη κατὰ τῶν νεστοριανῶν ὁ Κύριλλος, ἀρκετὰ γράψας καὶ οὗτος ὑπὲρ τοῦ ὀρθοῦ δόγματος σαφῶς καὶ μετ' ἀκριβείας. Διεξήγαγεν εὐθαρσῶς καὶ μετὰ παρρησίας τὰς ἐργασίας τῆς Γ' ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ λαμπραί τινες ὁμιλίαι αὐτοῦ καὶ ἐπιστολαὶ πρὸς ἀρχιερεῖς καὶ μοναχοὺς καὶ κληρικοὺς εὑρίσκονται εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου ταύτης, ἧς αὐτὸς ἦν ὁ πρόεδρος ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν ἁγιωτάτων αὐτῆς συνέδρων συνελεύσεως, 22 ἰουνίου 431. Ἀπητεῖτο δὲ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς συναθροίσεως τῆς Συνόδου καὶ σύνεσις καὶ θάρρος, διότι οἱ αἱρετικοὶ ραδιουργοῦντες ἐτάραττον τὰς Ἐκκλησίας καὶ παρέπειθον καὶ τὴν κοσμικὴν ἀρχήν, ἀγνοοῦσαν τί νὰ πράξῃ, ἐνῷ καὶ οἱ ἀνώτεροι αὐτῆς ὑπάλληλοι ἦσαν ὀρθόδοξοι.

*

Φόρον εὐγνωμοσύνης ἡ Ἐκκλησία ἀποδίδουσα εἰς τὴν ἡρωϊκὴν τῶν δύο τούτων ἁγίων ἀντίστασιν κατὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ κατά τινων κοσμικῶν ἀρχόντων, ἀναμιγνυομένων εἰς ὑποθέσεις ἀλλοτρίας τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν, τιμᾷ τὴν μνήμην ἀμφοτέρων ὁμοῦ τῇ 18 ἰανουαρίου. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡμετέρας βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας πανηγυρὶς ἐκκλησιαστικὴ πάνδημος ἐτελεῖτο ἐν τῷ μεγάλῳ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τελεῖται εἰς φερωνύμους τῷ ἁγίῳ Ἀθανασίῳ ναοὺς καὶ μονάς, ὧν γνωσταὶ καὶ πλησιέστεραί πως εἰς ἡμᾶς εἰσιν ἡ τῆς Σφίνιτζας ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τὸ Τσατῆρι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Αἴνου.

Οἱ κωνσταντινουπολῖται μέχρι πρὸ πεντηκονταετίας ἐπεσκέπτοντο τὸ ἐν Φαναρίῳ ἁγίασμα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, περιληφθὲν ἐν τῇ οἰκοδομῇ τῆς ἀστικῆς πατριαρχικῆς σχολῆς Μαρασλῆ.

*

Βιογραφίας τῶν δύο τούτων ἁγίων πατέρων αἱ μὲν πρὸ ἡμῶν γενεαὶ ἀνεγίνωσκον εἰς ἁπλουστάτην γλῶσσαν ἐν τῷ «Νέῳ Θησαυρῷ» καὶ ἐν τῷ «Ἐκλογίῳ». Ἀπὸ τοῦ 1853, οἱ νεώτεροι καὶ οἱ σύγχρονοι δύνανται ν' ἀναγνώσωσι μετ' ὠφελείας τὴν εὐληπτως καὶ κάλλιστα γεγραμμένην βιογραφίαν καὶ διδασκαλίαν τοῦ ἱεροῦ Ἀθανασίου, ἐν Β' τόμῳ τῆς Πατρολογίας τοῦ μακαρίτου Κωνστ. Κοντογόνου.

Οἱ κατὰ τὴν ἑορτὴν ψαλλόμενοι κανόνες ὑπάρχουσιν ἔργα τοῦ μὲν ἱεροῦ Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ ὁ εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον — τοῦ δὲ ἱεροῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ὁ εἰς τὸν θεῖον Κύριλλον. Μεταγενέστεραι ἐγένοντο προσθῆκαι εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ ὑπὸ Γερμανοῦ Κωνσταντινουπόλεως (τοῦ Β') καὶ ὑπὸ Γερασίμου Ἀλεξανδρείας, ἔπειτα δὲ καὶ ὑπὸ Κυρίλλου (Ζ') τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Ἡ μνήμη αὐτῶν κατὰ τὸ ἔτος 532 συνέπεσεν εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς στάσεως τοῦ Νίκα, κατὰ τὴν ὁποίαν μεταξὺ πολλῶν ναῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων, καταστραφέντων ὑπὸ πυρκαϊᾶς, συνεπυρπολήθη καὶ ὁ θεῖος ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας.

*

Ἐν τῷ συγγράμματι «Μουσείῳ τῶν αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων» τοῦ Lenormant (σελ. 48) ἀναφέρεται ὅτι ἐξ ἀρχαίου τινὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ **ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου** σώζονται μόνον δύο κίονες. **Εἰκόνες ἀρχαῖαι,** ἀπὸ τῆς ΙΒ' ἑκατονταετηρίδος, Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, σωζόμενοι ἐν χειρογράφῳ, καθὼς καί τις ἑτέρα, τῆς ΙΔ', ἔργον τοῦ Ἀγγελικοῦ Φιεζόλε, σωζομένη ἐν τῇ καπέλλῃ Νικολάου Ε', ἐν τῷ Βατικανῷ, ἀναφέρονται ἐν τῷ τοῦ Guenedault «Λεξιξικῷ τῶν μνημείων τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μέσου αἰῶνος» (τόμῳ Α', σελ. 106 καὶ 360). Περὶ τῆς πιστότητος τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῶν ἔν τισι πόλεσι τῆς Ἑσπερίας ὁμιλεῖ μετ' ἐνδοιασμοῦ καί τινος ἀμφιβολίας ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κριτικοῦ Λεξικοῦ τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων καὶ λειψάνων» (τόμου Α' σελ. 66) Collin de Plancy.

Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 3

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ
καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον
πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Ἅγιον Ὄρος. — Προνομίων μαρτυρίαι. — Τὸ ἑλληνικὸν κείμενον τῆς Καινῆς Διαθήκης κατὰ τὰς νεωτέρας ἐρεύνας. — Ἐπὶ τῶν ἐν Κύπρῳ. — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά. — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι. — Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ,

ὡς ἑλκύει προσκυνητὰς πανταχόθεν τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου, διὰ λόγον εὐλαβείας, ἀληθοῦς ἢ προσποιητῆς, οὕτως ἑλκύει λογίους καὶ ἐπιστήμονας, ἐπὶ μελέτῃ τῶν θησαυρῶν τῆς ἱερᾶς τέχνης καὶ φιλολογίας. Ἀλλ' ἐπισπᾶται ἢ, ὀρθότερον εἰπεῖν, δέον νὰ ἐπισπᾶται οὐ μόνον τὸν σεβασμὸν πάντων τῶν χριστιανῶν, καθὸ τόπος διασώσας ἐν περιστάσεσι στυγναῖς τὸ πνεῦμα τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ τὴν πολιτείαν τῶν ὁσίων πάλαι οἰκιστῶν τῆς ἐρήμου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄγρυπνον μέριμναν πάντων τῶν ὁμογενῶν, καθὸ καὶ γινόμενον καὶ δικαίως ὀνομασθὲν «ἀκρόπολις τῆς ὀρθοδοξίας» καὶ θησαυροφυλακεῖον ἱερῶν καὶ πολυτίμων λειψάνων ἱστορίας καὶ χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας, ζῶσα δὲ μένον ἀναπαράστασις τοῦ λειτουργικοῦ καὶ τυπικοῦ τῆς ἁγιωτάτης ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ μήτηρ Ἐκκλησία πάντοτε προθύμως ἀντελαμβάνετο αὐτοῦ, κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην καὶ συμφοράν, ἀντεχομένη τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ τῆς εὐκληρίας, ὡς ἰδίας, περιθριγγοῦσα τούς τε γενικοὺς καὶ τοὺς τοπικοὺς οἷον εἰπεῖν θεσμοὺς δι' ἐπισήμων ἱερῶν γραμμάτων, ἀπαιτοῦσα νὰ κρατῶσι καὶ τηρῶνται τὰ ἀρχαῖα, νὰ μένωσι σεβαστὰ τὰ ὑπὸ πατέρων ὁσιωτάτων νενομοθετημένα καὶ ἀδιάσειστα τὰ ὑπὸ πατριαρχῶν ἁγιωτάτων τεθεσπισμένα. Ἀπὸ δέκα σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων ἀπαιτεῖ τὸν πρὸς ἐκεῖνα καὶ ταῦτα σεβασμὸν καὶ ἐπὶ χίλια σχεδὸν ἔτη ἐπιβάλλει τὴν ἀπαρέγκλιτον τήρησιν ἱερῶν ἐθίμων καὶ θεσμῶν, οὓς ὡρκίσθησαν, ἐνώπιον ἀνθρώπων μαρτυρούντων καὶ τοῦ ἄνωθεν ἐφορῶντος Θεοῦ, νὰ διαφυλάττωσιν οἱ τὴν κοσμικὴν ἀπαρνηθέντες τύρβην καὶ ἐκ πελάγους κοινωνικῶν πεντακυμιῶν εἰς ὅρμον γαλήνιον ὁδηγήσαντες τὸ εὔθραυστον σκαφίδιον τῆς πηλίνης αὐτῶν ὑποστάσεως.

Ἀπὸ τούτων πάντων ἡ Ἐκκλησία, ἡ ποιμαίνουσα καὶ ἡ ποιμαινομένη, ἔπρεπε νὰ ζητῇ βεβαίως τὴν ἄρνησιν παντὸς ἐγκοσμίου πάθους, ἀντεγκλήσεων, ἐρίδων, μικροφιλοτιμιῶν καὶ πάσης ἄλλης διαμάχης ἐν λόγοις ἅτε δυναμένης εἰς τὴν ἔργοις διαμάχην νὰ ὠθήσῃ. Εἰς ἀδυναμίας ἀνθρωπίνας συγκαταβαίνουσα, ἀπαιτεῖ τὸν περιορισμὸν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, διότι τοῦτον ὑποβοηθοῦσι τὸ ἀπὸ τοῦ κόσμου, κατά τινα τρόπον, ἀποκεκομμένον τοῦ ἱεροῦ Ἄθωνος, ἡ ἔλλειψις κοινωνικῶν φροντίδων καὶ περισπασμῶν, ἡ συρροὴ ὅλων ἐκείνων τῶν ὑποθέσεων καὶ τῶν ἀντικειμένων, ὅσα, κατά τινα τῶν βυζαντινῶν ἱστοριογράφων, «πανταχόθεν ἐκεῖ τὰ τῆς ἀρετῆς συγκροτοῦσι γνωρίσματα». Ζητεῖ λοιπὸν ἡ Ἐκ-

κλησία καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος σύμπαν τὸ δυνατὸν, ὄχι τὸ δυσεπίτευκτον, ζητεῖ τὸ εὐχερὲς, ὄχι τὸ ἀπολύτως ἀπροσπέλαστον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ὁδηγεῖ πρὸς τοῦτο, καθὼς ὡδήγει ἄλλοτε, κατὰ τὸ δυνατὸν, ἡ τῶν πατροπαραδότων ἐθίμων καὶ θεσμῶν ἀκριβὴς τήρησις· καὶ ἡ ἀκριβὴς αὕτη τήρησις ἐπέβαλλε τὴν ἀπὸ τῆς ἀγιωνύμου ταύτης ἀκροπόλεως τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπομάκρυνσιν πάσης ὑποθέσεως ἐγκοσμίου, παντὸς θέματος ζῶσαν ἐπαναφέροντος τὴν ἀνάμνησιν καὶ τὴν εἰκόνα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ συμβαινουσῶν ἀκαταστασιῶν. Ἐνταῦθα τελεῖται συζύμωσις πρὸς ἰδέας παραδόξους καί ποτε ἀντιχριστιανικὰς, καὶ καινῶν διδαχῶν καὶ ξενιζόντων δογμάτων ὑψούμεναι σημαῖαι ἐπιστρατεύουσι κόσμον «ἡρωστηκότα τῇ γνώμῃ» καὶ κινδυνεύοντα νὰ παραπατήσῃ ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἐξ Ἄθωνος ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ εἴσοδος εἰς τοιαύτας διδασκαλίας, ὅσαι διὰ τοῦ ὄθεν φωτὸς τοῦ πολιτισμοῦ φόβος ἐπίκειται μὴ ἀμαυρώσωσι τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον φῶς, τὸ δυνάμενον νὰ χειραγωγήσῃ τὸν πιστὸν χριστιανὸν καὶ τὸν καλόγηρον εἰς τὴν ποθητὴν πᾶσιν ἡμῖν ἠθικὴν τελειότητα.

Δυστυχῶς, ἀπὸ ἑβδομήκοντα σχεδὸν ἐτῶν, ἰδέαι καὶ διδασκαλίαι καινοφανεῖς, ὑλικὰ καὶ φυλετικὰ πρὸ παντὸς ἐξυπηρετοῦσαι συμφέροντα, ράγδην ἐφώρμησαν καὶ, βιαίως ἐπιτρέχουσαι τὸ Ἅγιον Ὄρος, τείνουσι νὰ μεταβάλωσιν ἐκ ριζῶν αὐτῶν τὸν ἱερὸν χαρακτῆρα καὶ προορισμὸν τοῦ θεοφυτεύτου μοναχικοῦ πολιτεύματος· ἐμπορικὰ δὲ ποταπὰ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὕψος τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὸ ἰσάγγελον, καὶ γήϊνα συμφέροντα, καθιδρύσαντα κοσμικωτάτας ἀγορὰς καὶ πρατήρια, ἀδεῶς καὶ ἀνοσίως χορηγοῦντα πᾶν μέσον τοῦ τρώγειν καὶ πίνειν, ὡς ἐν τῷ ἐγκοσμιῳ βίῳ, παρέχουσι τὸν τρόπον καὶ τὴν εὐκολίαν τῆς ἠθικῆς ἐκλύσεως, τῆς τῶν ἱερῶν ἐθῶν καὶ νόμων λησμοσύνης, τῆς ἐκπτώσεως εἰς ἀτοπήματα, οἷον τὸ συλλαλητήριον τῶν καλογήρων τῆς 10 δεκεμβρίου, τῆς ἐκπτώσεως εἰς ἐγκλήματα, οἷον ἡ δολοφονία τοῦ ἀριδακρύτου ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Λαυριώτου, δέκα μόλις ἡμέρας μετὰ τὸ πρωτάκουστον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ μοναχικοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει θεσμοῦ «συλλαλητήριον».

Ἐβόησεν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, ἐθρήνησεν ἐπὶ τῇ παρατηρουμένῃ ἐκλύσει, ἐπὶ τῇ ἐκλαϊκεύσει τῆς καλογηρικῆς «ἰσαγγέλου» πολιτείας, ἐζήτησε τὴν παρεμπόδισιν τῆς ἐπιστρατεύσεως ἐκ βορρᾶ τε καὶ νότου μοναχῶν, τὴν ἄρσιν λαϊκῶν ἀγορῶν, ἅτε διαφθορὰν ἠθῶν τε καὶ ἰδεῶν ἐπιφέρουσαν. Θλιβομένη ἐζήτει τὴν τήρησιν τὴν ἀκριβῆ, τὴν δυνατὴν, τῶν ἱερῶν καθεστώτων, οἷονεὶ προβλέπουσα τὰ συμβησόμενα· καὶ θλιβομένη σήμερον ἔτ. πλέον, ἐπιμένει ζητοῦσα καὶ συμβουλεύουσα τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν ἀγνότητα τῶν μοναχικῶν διατάξεων.

Μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν καινοφανῶν ἀλλ' ἀνοσίων ἰδεῶν, ἣν οὐδαμῶς δύνανται νὰ δικαιολογήσωσιν αἱ ἀρχαὶ τῆς μεταπολιτεύσεως τῆς 11 ἰουλίου, διότι πάντων τῶν πολιτευμάτων ὑπέρτερον τυγχάνει τὸ μοναχικὸν, πρυτανεῦον ἠρεμίαν καὶ σώματος καὶ ψυχῆς καὶ τὴν ἠθικὴν ἐν Χριστῷ τελειότητα, μεγαλειτέραν ἔπρεπεν οἱ ὁσιώτατοι μοναχοὶ νὰ ἐπιστήσωσι προσοχὴν ἐπὶ τοῦ βίου ἑαυτῶν καὶ τῶν μετ' αὐτῶν συναναφυρομένων. Νῦν δὲ καὶ μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀειμνήστου Χρυσοστόμου, πάντες ἔπρεπε νὰ ἐξεγερθῶσι ζητοῦντες τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ κακούργου ἢ τυχὸν τῶν ἠθικῶν αὐτουργῶν τοῦ κακουργήματος, ἐὰν ὑπάρχῃ τις ὑπόνοια περὶ τῆς ἀποκρύψεως τοιούτου, ἣν ἀπόκρυψιν ἐπιδιώκουσιν οἱ βέβηλοι συντάκται τῶν ἀνωνύμων ἐπιστολῶν, ἃς ἔπεμψαν τῇ ἱερᾷ Κοινότητι ζωγραφοῦντες ὄθεν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν φονέων τοῦ ἐπιφανοῦς μοναχοῦ τῆς Λαύρας.

Ἂν ὁ ὑπὲρ θεσμῶν ἀγωνιζόμενος πίπτῃ σήμερον ἔργον βολῆς κακούργου, ἂν ὁ τὴν ἐν οἰφδήτινι ζητήματι γνώμην αὐτοῦ λέγων ἐλευθέρως ἀφαιρῆται τὴν ζωὴν, τίνες ἆρά γε καὶ πόσοι θέλουσιν εὑρεθῇ τολμῶντες ὑπὲρ πάσης ὑποθέσεως ἐλευθέραν νὰ ἐξενέγκωσι καὶ ἀνεπηρέαστον ἐν ἱεραῖς Συνάξεσι γνώμην ἢ ψῆφον; Καὶ ὅταν ἡ αἱματόστακτος αὕτη τῆς ἐλευθερίας τοῦ λέγειν καὶ ψηφίζειν ἀπαγόρευσις μείνῃ ἀτιμώρητος, ἐπιδρομὴ ἀσυνειδήτων θέλει μεταβάλει τὸν προορισμὸν τὸν ἔξοχον, τὸν ὅσιον, τὸν θεῖον, τοῦ ἁγιορειτικοῦ πολιτεύματος εἰς ἐγκόσμιον καὶ βέβηλον, οὔτε φωνὴ θέλει ἀκουσθῇ πλέον ἐν Ἄθῳ ἀναστηλοῦσα τὸν πρὸς τὰ κείμενα σεβασμόν. Τὸ πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ τὸ πρὸς τὸ παρὸν καθῆκον ἐπιτακτικῶς ἐπιβάλλει πᾶσι τὴν ἀνεύρεσιν παντὸς ἐκείνου τοῦ σαπροῦ μέλους τῆς καλογηρικῆς κοινωνίας, ὅπερ ἤθελε νομίσει ὅτι μακρυνθὲν τοῦ κόσμου ἐκρύβη καὶ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποσεῖσαν πᾶσαν ποινήν. Τὸ Ἅγιον Ὄρος πρέπει νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸ πᾶσι σεβαστὸν, Ἐκκλησία δὲ καὶ Γένος ὑποστηρίξουσι τὸν ἀγῶνα τῶν ἁγιορειτῶν πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς ἀρχαίας δόξης, τὴν ὁποίαν παρ' ὀλίγον ἀμαυροῦσιν οἱ στίγμα ἐγκολαπτοντες εἰς τὸ ὄνομα καὶ τὸν προορισμὸν τοῦ ὀρθοδόξου μοναχοῦ.

ΠΡΟΝΟΜΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

Ἐπίκαιρος ἐθεωρήθη ἡ διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας δημοσίευσις τῶν ὀλίγων τούτων ἐγγράφων μαρτυριῶν περὶ τῶν δικαίων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τῶν ὑπὸ τοῦ Πορθητοῦ Μωάμεθ ἰδίως ἀναγνωρισθέντων καὶ διὰ γραμμάτων ἐπισήμων κατωχυρωμένων.

« Ὥρισεν[1] (ὁ φατίχης)[2] ὅπως συνέλθωσιν οἱ χριστιανοί, καὶ ἐκλεξάμενοι ὃν ἂν θέλωσι, κυρώσει αὐτοῖς τοῦτον καὶ ὁρισμὸν[3] δώσει πατριαρχεύειν.

» Ἐξελέξαντο οὖν τὸν φιλόσοφον κύριον Γεώργιον τὸν Σχολάριον, κριτὴν ὄντα τῆς βασιλικῆς κρίσεως, ἄνδρα ἅγιον καὶ εὐλαβῆ. Καὶ ἀξιώσαντες αὐτόν, ὡς ἔθος, καθέστησαν[4] πατριάρχην, ὀνομάσαντες αὐτὸν Γεννάδιον· καὶ ὑπετάχθησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι Κωνσταντινουπόλεως καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ τοῖς λοιποῖς πρὸ αὐτοῦ πατριάρχαις· ὃν δὴ καὶ μετακαλεσάμενος ὁ σουλτάνος ἔνδον τῶν βασιλείων αὐτοῦ, ἰδίαις χερσὶ δέδωκεν αὐτῷ δεκανίκιον πολλοῦ ἄξιον, ἤτοι ῥάβδον ἀργυρᾶν, περικεχρυσωμένην, ὡραίαν, καὶ ἵππον ἀγαθόν, καὶ μέρος χρυσίνων[5], ἐπειπὼν αὐτῷ· **Πατριάρχευε ἐπ' εὐτυχίᾳ, καὶ ἔχε τὴν φιλίαν ἡμῶν ἐν οἷς θέλεις, ἔχων πάντα τὰ σὰ προνόμια[6], ὡς καὶ οἱ πρὸ σοῦ πατριάρχαι εἶχον. Ἔχε δὲ καὶ τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἰς κατοικίαν σήν.** Καὶ οὕτως ἔλαβε καὶ ἐποίησεν αὐτὸν Πατριαρχεῖον».

Ἡ «πατριαρχικὴ ἱστορία Κωνστ]πόλεως» ἡ ἐν τῇ Turcograeecia ἀπὸ σελ. 107 καὶ ἑφεξῆς λέγει ὅτι ὁ πορθητὴς ἔδωκε καπάσιον=ἤτοι σκιάδιον=, «μανδῦ μὲ τοὺς ποταμούς, ἄλογον ἄσπρον καὶ δεκανίκι».

Ἡ μαρτυρία τοῦ ἱστοριογράφου Φραντζῆ, τελευταίου τῶν βυζαντινῶν χρονογράφων, πλησιεστάτου τῇ ἁλώσει, τυγχάνει πολυτιμοτάτη:

(σελὶς 306 ἐκδόσεως Βόννης)

«Θέλων ποιῆσαι ὡς βασιλεὺς τῆς πόλεως, καθὼς ἐποίουν καὶ οἱ χριστιανοὶ βασιλεῖς, τὸν πατριάρχην Γεννάδιον προσεκαλέσατο ἵνα συγκαθίσῃ μετ' αὐτοῦ, τοῦ ἀριστῆσαι καὶ ὁμιλῆσαι· καὶ ἐλθόντος τοῦ πατριάρχου, ἐδέξατο αὐτὸν μετὰ μεγάλης τιμῆς· καὶ πολλὰ ὁμιλήσαντες ἀναμεταξύ, ἐπαγγελίας ἀμετρήτους ἐπηγγείλατο δοῦναι τῷ πατριάρχῃ . . . . . ἐκβαλὼν ὁ ἀμηρᾶς δέδωκεν αὐτῷ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο δεκανίκιον καὶ ἐπαρεκάλεσεν αὐτὸν δεχθῆναι τοῦτο· καὶ κατῆλθε μετὰ τοῦ πατριάρχου ἕως κάτωθεν τῆς αὐλῆς, θέλοντος καὶ μὴ θέλοντος τοῦ πατριάρχου, καὶ τὸν ἵππον εὐτρεπισμένον ἔχων ἀνεβίβασεν αὐτόν, καὶ προσέταξεν ἵνα πάντες οἱ ἄρχοντες τῆς αὐλῆς αὐτοῦ ἐξέλθωσιν εἰς συνοδίαν τῷ πατριάρχῃ· καὶ οὕτως ἄχρι τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου συνώδευσαν αὐτόν, τινῶν προπορευομένων καὶ τινῶν ἑπομένων αὐτῷ».

(καὶ σελὶς 308 Βόννης)

«Ἔδωκε δὲ καὶ προστάγματα ἐγγράφως τῷ πατριάρχῃ, μετ' ἐξουσίας βασιλικῆς ὑπογεγραμμένης κάτωθεν, ἵνα μηδεὶς αὐτὸν ἐνοχλήσῃ ἢ ἀντιτείνῃ, ἀλλ' εἶναι αὐτὸν ἀναίτητον καὶ ἀφορολόγητον καὶ ἀδιάσειστον ἀπὸ παντὸς ἐναντίου· καὶ τέλος καὶ δόσεως ἐλεύθερος ἔσηται αὐτός τε καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πατριάρχαι εἰς τὸν αἰῶνα, ὁμοίως καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι αὐτῷ ἀρχιερεῖς».

Ὁ ἀείμνηστος Μελέτιος Ἀθηνῶν καὶ κατόπιν ὁ Κομνηνὸς Ὑψηλάντης ἀρύονται ἐκ τῆς Turcograeciae, ἐνῷ καὶ περὶ τῆς αὐτόθι «πατριαρχ. ἱστορίας» ὁ κ. Σάθας φρονεῖ ὅτι μετεγράφη ἀπὸ χειρογράφου τοῦ Δαμασκηνοῦ Στουδίτου (Μεσαιων. Βιβλιοθήκης τόμου Γ' προλεγ. σελ. ια'), ὅπερ μετεγράφη προδήλως ἀπὸ παλαιοτέρου.

Συνάπτομεν τὴν τοῦ ἱστοριογράφου Χάμμερ μαρτυρίαν

Τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σχολαρίου καὶ τὴν ὑποδοχὴν αὐτοῦ παραλαμβάνει ὁ Χάμμερ[1] ἀπὸ τοῦ Φραντζῆ, παραθέτων τὰ ἐν σελίδι 308 τῆς ἐκδόσεως Βόννης· ἐπιλέγει δὲ «Τὸ αὐτὸ ἢ ἕτερον δίπλωμα (χάτι) ἐγγυᾶτο τοῖς ἕλλησι τρεῖς προνομίας 1) ἵνα οἱ ναοὶ αὐτῶν μὴ μεταβάλλωνται εἰς τεμένη — 2) οἱ γάμοι, ταφαί, καὶ ἄλλαι θρησκευτικαὶ τελεταὶ ἐκτελῶνται ἀνενοχλήτως — 3) αἱ τοῦ πάσχα ἑορταὶ τελῶνται πομπωδέστατα καὶ ἐπὶ τριῶν νυκτῶν αὐτοῦ αἱ πύλαι τοῦ Φαναρίου, ἤτοι τῆς συνοικίας τῶν ἑλλήνων, μένωσιν ἀνοικταί».

Σ. ἀλλὰ πρὸ τοῦ Χάμμερ ὁ Καντεμίρης ὁ ἱστοριογράφος ἔγραψε ταῦτα, καταριθμῶν, δῆλον οὖν τὰ τρία ταῦτα προνόμια. Εἰρήσθω ὅτι Καντεμίρης καὶ Χάμμερ εἶχον ὑπ' ὄψιν ἀρχαιότερα κείμενα. Τὰ δὲ τοῦ Καντεμίρη καὶ τὰ τοῦ Χάμμερ (συνεπῶς) καὶ ὁ Μαθᾶς (Κωνσταντῖνος ἐξ Οἰκονόμων) μεταγράφει ἐν «Καταλόγῳ πατριαρχῶν Κωνστ]πόλεως» ἐν βίῳ Σχολαρίου.

---

1) Ἡ μαρτυρία αὕτη τῆς ἐπικυρώσεως τῶν προνομίων γράφεται μὲν ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου Ζυγομαλᾶ, πατριαρχικοῦ πρωτονοταρίου (ἀληθοῦς ἀρχιγραμματέως τῷ 1578, ἀλλὰ, κατ' αὐτὴν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν, ἐστὶν ἐξ ἀρχαιοτέρου χειρογράφου μεταγεγραμμένη, καθὼς καὶ ὅλη ἡ ἀπὸ τῆς 1ης σελίδος ἕως τῆς 43ης ἐκδεδομένη ἐν τῇ τοῦ Μαρτίνου Κρουσίου Turcograecia «Ἱστορία πολιτικὴ Κωνσταντινουπόλεως», ἀναδημοσιευθεῖσα, ὡς γνωστόν, ἐν τῷ τελευταίῳ τόμῳ τῆς σειρᾶς τῶν Βυζαντινῶν ἱστορικῶν, ἐκδόσεως Βόννης.

2) Ἡ ἀνωτέρα μαρτυρία περὶ Γενναδίου Σχολαρίου καὶ προνομίων κεῖται ἐν 15 σελίδι τῆς Τουρκογραικίας· δέον δὲ νὰ προσέξωμεν εἰς τὴν λατινικὴν μετάφρασιν, γενομένην ὑπὸ τῶν πλησιεστέρων ἢ ἡμεῖς πρὸς τὰ τότε γεγονότα διακειμένων.

3) Ἡ λέξις **ὁρισμὸς** σημαίνει χάττι=ἵδικτον τῶν βυζαντινῶν. Ἡ μετάφρασις ἀκριβῶς ἔχει: ut patriarche munera obiret edicturum.

4) Αἱ λέξεις **καθέστησαν πατριάρχην** μεταφράζονται: Patriarchae muneri praefecerunt.

5) Ἡ λέξις **χρυσίνων** εἶχεν ἣν ἔχουσι σημασίαν τὰ: φλουριά· διὸ οἱ κατόπι χρονογράφοι ἀναφέρουσιν ὡρισμένως φλωρία: ἢ καὶ δουκάτα ἐνταῦθα ἡ λατινικὴ μετάφρασις ἔχει· dedit certa aureorum summa, ποσότητα ἀναφέρουσα ἀορίστως χρυσίου, ἐνῷ ἐδόθησαν φλωρία, κατά τινας χίλια, κατ' ἄλλον γρόσια 500.

6) Προσοχῆς ἄξιον τὸ ἐν τῇ μεταφράσει ἀποδιδόμενον σημαινόμενον **τῆς λέξεως προνόμιον**· διότι γράφει οὐχὶ ἁπλῶς privilegia, ἀλλὰ τὸ omnia jura privilegia.

1) Τόμος Β' ἑλλην. μεταφράσεως, σελ. 264.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ
ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐδημοσιεύθη ἐπ' ἐσχάτων ἐν εὐρωπαϊκῷ περιοδικῷ ἀξιανάγνωστος μελέτη, ἔχουσα κατ' οὐσίαν ὡς ἑξῆς.

Ἐν τοῖς κυριωτέροις λεξικοῖς τῆς Καινῆς Διαθήκης λ. χ. τῶν Grimm, Thayer, Cremer, ἐπὶ συνόλου πεντακισχιλίων λέξεων, αἱ πεντακόσιαι πεντήκοντα χαρακτηρίζονται ὡς «βιβλικαὶ λέξεις». Ἐπίσης ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις γραμματικαῖς τῶν Buttman, Winer, Winer-Multon ἡ σύνταξις τῆς Καινῆς Διαθήκης κρίνεται ὡς βρίθουσα ἑβραϊσμῶν καὶ ἀραμαϊσμῶν: ταῦτα δὲ ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τινας νὰ χαρακτηρίσωσι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν τῆς Καινῆς Διαθήκης ὡς ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑποστᾶσαν ἰσχυρῶς τὴν ἐπίδρασιν τῶν σημιτικῶν γλωσσῶν.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀδιαφιλονείκητον, καθότι ἐστηρίζετο ἐπὶ γραμματολογικῶν στατιστικῶν, ἐκλονίσθη ἰσχυρῶς ὑπὸ τῶν φιλολογικῶν ἐρευνῶν τῆς τελευταίας δεκαετίας, δι' ὧν ἐθριάμβευσεν ὁ ἀντισημιτισμός. Τοῦτο καταδεικνύεται ἐκ τῶν νεωτέρων γραμματικῶν τοῦ Blass, τοῦ Jame Hope Moulton, καὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Deismann, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης δὲν ἀποτελεῖ ἰδάζον ἰδίωμα ἀνάμικτον σημιτισμῶν, ἀλλὰ λίαν ἐνδιαφέροντα σταθμὸν τῆς γενικῆς ἐξελίξεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Κατὰ συνέπειαν οἱ δῆθεν σημιτισμοὶ ἐν τῇ συντάξει περιεστάλησαν ἐπαισθητῶς, ἑκατοντάδες δὲ λέξεων τοῦ κειμένου τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης χαρακτηριζόμεναι τέως ὡς «βιβλικαὶ» ἀπεδείχθη ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὴν «κοινὴν» ἢ Ἀλεξανδρινὴν μορφὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης Ἐξ ὧν ἁπάντων γενικῶς συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ κοινῶς λαλουμένη γλῶσσα τῆς πρώτης μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς τέως ἐν χρήσει μεθόδου, καθ' ἣν τὸ κείμενον τῆς Καινῆς Διαθήκης παρελληλίζετο πρὸς τὸ τῶν κλασικῶν συγγραφέων καὶ περιεφρονεῖτο πᾶν τὸ μὴ συνᾴδον τούτοις ὡς «βιβλικὸς ἰδιωτισμὸς» καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἐπιμεμελημένην μελέτην τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τῆς πρώτης μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, δι' οὗ τρόπου τὸ κείμενον τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀποκατεστάθη ἐν τῷ γλωσσικῷ αὐτοῦ περιβάλλοντι. Εἰς τὴν ἐπιμεμελημένην δὲ ταύτην μελέτην συνετέλεσαν αἱ ἄμμοι τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξετάφησαν, ἐκ τῶν ἐρειπίων τῶν κατακεχωσμένων πόλεων, χιλιάδας παπύρων καὶ ὀστράκων, εἰς ἃ προσετέθησαν καὶ αἱ ἄφθονοι νέαι ἐπιγραφαὶ τῆς Ἑλλάδος, Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Συρίας, δι' ὧν ἁπάντων ἀνεκαινίσθη ἡ φιλολογία τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μεταξὺ τούτων τὴν πρώτην θέσιν κατέχουσιν ἀναντιλέκτως οἱ πάπυροι, ὧν οἱ πρῶτοι εὑρέθησαν τῷ 1778. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐπολλαπλασιάσθη κατὰ τὴν ΙΘ' ἑκατονταετηρίδα· ἀλλ' οἱ Εὐρωπαῖοι σοφοὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον περιεφρόνουν τούτους, ἐπιδιώκοντες μᾶλλον τοὺς συμπληροῦντας τὰ κενὰ τῶν κλασικῶν συγγραφέων. Μόνον δὲ ἀπὸ τοῦ 1877 κατενοήθη ἡ σημασία τῶν παπύρων τῶν περιεχόντων συμβόλαια, ἐπιστολάς, αἰτήσεις, λογιστικὰ βιβλία, ἐκθέσεις κτλ. Ἀπὸ τοῦ 1895 κιβώτια περιέχοντα χιλιάδας παπύρων περισυνελέγησαν, ἡ δὲ συγκομιδὴ ἐξακολουθεῖ ἄφθονος, οὐδὲ φαίνεται ἐγγίζουσα εἰς τὸ τέρμα της. Τοὺς παπύρους τούτους συμπληροῦσιν αἱ χιλιάδες τῶν ὀστράκων, ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ τάξεις τοῦ λαοῦ αἱ ἀδυνατοῦσαι νὰ προμηθευθῶσι παπύρους ἔγραφον συνήθως.

Οἱ πάπυροι καὶ τὰ ὄστρακα λοιπὸν συνεπλήρωσαν τὴν φιλολογίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, καθόσον ἐγνώρισαν ἡμῖν τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν βίον οὐχὶ μόνον τῶν μεμορφωμένων τάξεων ἀλλὰ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς λοιπῆς Αἰγύπτου, ἐξ ἧς γλώσσης καθορίζεται ἀκριβῶς ἡ σημασία πλείστων ὅσων λέξεων καὶ χωρίων τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καθόσον, ὡς ἀπέδειξεν ἰδίᾳ ὁ Deismann, οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἀπετείνοντο κυρίως πρὸς τοὺς ῥήτορας καὶ ἀκαδημαϊκούς, ἀλλὰ πρὸς τὸν λαὸν καὶ ἑπομένως μετεχειρίζοντο τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, τὴν «κοινὴν» ἢ «Ἀλεξανδρινὴν», ἐλάχιστα φροντίζοντες περὶ τῆς ἀττικῆς καλλιεπείας τῆς γλώσσης. Κατὰ συνέπειαν αἱ δῆθεν «βιβλικαὶ» λέξεις κατέπεσαν ἀπὸ 550 εἰς 50 μόνον, καθωρίσθη δέ, ὡς εἴπομεν, ἀκριβέστερον καὶ ἡ σημασία πολλῶν σκοτεινῶν πως λέξεων τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἓν χαρακτηριστικώτατον τοῦτο παράδειγμα εἶναι ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς λέξεως «ἱλαστήριον» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἡ λέξις αὕτη ἡ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἑβραϊκὴν καππορὲθ (τὸ χρυσοῦν ἐπικάλυμμα τῆς κιβωτοῦ) δυσχερέστατα ἐφηρμόζετο εἰς τὸ κείμενον τοῦ Παύλου, ἕως οὗ ἐκ τῶν παπύρων ἐξηκριβώθη ὅτι ἡ λέξις ἔδει νὰ ἐκληφθῇ ὑπὸ τὴν σημασίαν ὀργάνου ἢ ἀντικειμένου ἐξιλασμοῦ, ὅτε καὶ τὸ κείμενον καθίσταται καταληπτόν, τοῦ Ἰησοῦ παρουσιαζομένου ὡς θύματος ἐξιλασμοῦ διὰ τοῦ αἵματός του.

Ἄλλων λέξεων ἡ σημασία ἀπέβη πολλῷ ἐκφραστικωτέρα· π. χ. ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ὄρους διδασκαλίᾳ ὁ Ἰησοῦς λέγει περὶ τῶν ὑποκριτῶν «ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι **ἀπέχουσι** τὸν μισθὸν αὐτῶν». Τὸ «ἀπέχουσιν» αὐτὸ φαίνεται κάπως ἀόριστον· ἀλλ' οἱ πάπυροι καὶ τὰ ὄστρακα ἐγνώρισαν ὑμῖν ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἦτο ἡ καθιερωμένη ἐν τοῖς ἐξοφλητηρίοις ἐγγράφοις ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ κρατοῦσιν ἐν χερσὶν, ἐξοφλοῦσιν, οὕτω δὲ ἡ ἔννοια τῆς φράσεως τοῦ Θεανθρώπου καθίσταται πολλῷ ζωηροτέρα.

Ἰδίᾳ διαφωτίζονται ἐκ τῶν παπύρων καὶ ὀστράκων αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, οὐχὶ δὲ μόνον ἱστορικῶς ἢ ἀρχαιολογικῶς ἀλλὰ καὶ ἐξηγητικῶς· π. χ. ἐν τῷ ΙΘ' κεφαλαίῳ τῶν Πράξεων οἱ Ἐφέσιοι «ἤρχοντο (εἰς τὸν Ἀπ. Παῦλον) ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς **πράξεις** αὐτῶν». Τὸ «πράξεις» ἡρμηνεύετο ὡς σημαῖνον τὰς ἐπιληψίμους αὐτῶν πράξεις γενικῶς. Οἱ πάπυροι ὅμως ἐδίδαξαν ἡμᾶς ὅτι τὸ «πράξεις» εἶναι ὅρος τεχνικὸς ἀναφερόμενον εἰς μαγικὰς πράξεις καὶ ἑπομένως τὸ «πράξεις» καθὼς καὶ τὸ κατωτέρω

«περίεργα» σημαίνουσι μαγικὰ ἔργα, ὅτε καὶ εὐοδοῦται κάλλιον ἡ ἑρμηνεία τῆς περικοπῆς, τῆς πραγματευομένης περὶ τῆς μαγείας. Ἑπομένως δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ γενικῆς ἐξομολογήσεως.

Ὡς ἐκ τούτων ὅμως δὲν πρέπει καὶ νὰ ὑποπέσωμεν καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, περιορίζοντες τὴν κατανόησιν τῆς Κ. Διαθήκης εἰς μόνην τὴν μελέτην τῆς Ἀλεξανδρινῆς γλώσσης, καὶ ὑποτιμῶντες τοὺς δύο ἄλλους παράγοντας, τὴν μετάφρασιν τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κόσμου. Καθόσον εἶναι πασίγνωστον ὅτι οἱ συγγραφεῖς τῆς Κ. Διαθήκης χρησιμοποιοῦσι τὸ ἑλληνικὸν κείμενον τῶν Ἑβδομήκοντα ὅπερ, καίπερ ὑπαγόμενον οὐσιωδῶς εἰς τὴν Ἀλεξανδρινὴν διάλεκτον, ἔχει ὅμως καὶ τοὺς χαρακτηριστικοὺς ἰδιωτισμούς του. Συνεπῶς, ὅταν λέξεις τινὲς τῆς Κ. Διαθήκης εὑρηνται καὶ ἐν τῇ μεταφράσει τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ ἐν τοῖς παπύροις καὶ ὀστράκοις, μετὰ παραλλαγῆς τινος, πως σημασίας, κατὰ γενικὸν κανόνα προτιμητέα ἡ τῶν Ἑβδομήκοντα, ὁσάκις πρόκειται περὶ ἠθικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἐννοιῶν. Τοιαῦται εἰσὶν π. χ. αἱ λέξεις ἔθνη, διαθήκη, δύναμις, δόξα, κύριος, περὶ τοῦ Σωτῆρος προκειμένου. Ἐπίσης προδήλως ἑβραΐζουσαι εἰσὶν αἱ φράσεις «κάμπτειν τὰ γόνατα, ἀναπαύειν τὰ σπλάγχνα τινός» κτλ. οἵτινες ἑβραϊσμοὶ ὀφείλονται τόσον εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς μεταφράσεως τῶν Ἑβδομήκοντα, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἰουδαϊκὴν καταγωγὴν τῶν συγγραφέων τῆς Κ. Διαθήκης, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὴν δυσχέρειαν τῆς ἐξευρέσεως τῆς καταλλήλου ἑλληνικῆς λέξεως τῆς ἀντιστοιχούσης πρὸς τὴν πρωτότυπον ἀραμαϊκὴν γλῶσσαν.

Ἐπὶ τούτοις δὲ δὲν πρέπει νὰ παροραται καὶ ἡ γονιμότης τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῶν νέων ἰδεῶν· διότι οἱ συγγραφεῖς τῆς Κ. Διαθήκης, μὴ τυρβάζοντες περὶ τὴν δημιουργίαν νεολογισμῶν προετρέπθουν νὰ ἐφαρμόσωσι, τὰς ἐν χρήσει λέξεις πρὸς ἔκφρασιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶν· διὸ καὶ ὁ παραλληλισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας ἀποβαίνει χρησιμώτατος, οὐδ' ἀποδεκτέα τυφλοῖς ὄμμασιν ὁ ταυτότης τῆς σημασίας π. χ. αἱ λέξεις «υἱοθεσία, ἁμαρτία» δὲν χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου ἀκριβῶς ὑφ' ἣν σημασίαν καὶ ἐν τῇ συνήθει ἑλληνικῇ γλώσσῃ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, ἐφηρμόσθη καὶ ἐπ' αὐτῆς διὰ τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν σημαντικὸς περιορισμὸς τῶν τύπων τῶν δῆθεν σημιτικῶν ἰδιωτισμῶν, ἀποδειχθέντος ὅτι ἱκανοὶ τούτων ἀνῆκον εἰς τὴν συνήθη Ἀλεξανδρινὴν γλῶσσαν καὶ ἰδία ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ. Γενικῶς δὲ ἐγένετο παραδεκτὸς ὁ ἀκόλουθος κανών· διακριτέα τὰ κείμενα τὰ πρωτοτύπως γραφέντα ἐν Ἀραμαϊκῇ γλώσσῃ ἀπὸ τὰ πρωτότυπα ἑλληνικά. Ἐν τοῖς πρώτοις οἱ σημιτικοὶ ἰδιωτισμοὶ εἰσὶ πλείονες· ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ ὅμως τῇ συγγραφείσῃ πρωτοτύπως ἑλληνιστὶ ἀπαντῶσι μὲν ἐνιαχοῦ τεκμήρια τούτων ἀποδεικνύοντα ὅτι οἱ συγγραφεῖς ἦσαν ἀνατολικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ τὰ τεκμήρια ταῦτα δὲν εἶναι οὔτε ἀρκετὰ τὸν ἀριθμὸν οὔτε τόσον σημαντικά, ὥστε νὰ κατατάξωμεν τὴν γλῶσσαν τῆς Κ. Διαθήκης ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ πεδίου τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας. Διότι αὕτη παρουσιάζει ἡμῖν τὸν συνήθη τόπον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, ὡς ἐλαλεῖτο αὕτη ὑπὸ τῆς κοινωνίας κατὰ τὴν πρώτην Μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Κ. Δ.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ

Ἐκ τῆς καλλίστης κυπριακῆς ἐφημερίδος «Φωνῆς τῆς Κύπρου» τῆς 3 Ἰανουαρίου μανθάνομεν ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐμφαντικὴν δήλωσιν τῆς τοπικῆς κυβερνήσεως «ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν πανιερ. μητροπολίτην Χαλεπίου, ὃν ἡ κυβέρνησις, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ κλῖμα Ἀντιοχείας, ἀδυνατεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἐπίσκοπον ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὰς προνοίας τοῦ γνωστοῦ νομοσχεδίου» ἀδύνατος ἡ τούτου ἐφαρμογή. Καὶ ἐξηκολούθησαν μὲν καὶ κατὰ τὸ ὀκταήμερον τοῦτο διαπραγματεύσεις τῆς κυβερνήσεως μετὰ τῶν περὶ τὸν πανιερ. μητροπολίτην Κιτίου, ἀλλ' ἡ κυβέρνησις, ἀνένδοτος, οὐδὲ κατὰ κεραίαν ἐξέκλινε τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως, ὅπως χωρήσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου δι' ἐπισκόπων, ὧν τὸ κῦρος οὐχὶ ἀπρόσβλητον.— Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς κυβερνήσεως ἀνηγγέλθη εἰς τὸν μακαριώτατον πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, ὡς ἡ Φωνὴ λέγει. εὐθὺς δὲ μετὰ τοῦτο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Κύπρῳ ἐκυκλοφόρησεν ἡ εἴδησις ὅτι ὁ πατριάρχης Φώτιος καὶ πάλιν κατέρχεται εἰς Κύπρον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Νέοι συνοδικοί. — Ἐπικειμένου τοῦ χρόνου τῆς ἐκ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀποχωρήσεως τῶν ἐργασθέντων ἐν αὐτῇ σεβασμ. μητροπολιτῶν Πελαγονίας, Γρεβενῶν, Λέρου καὶ Καλύμνου καὶ Σερβίων καὶ Κοζάνης, συμπληρουμένου ἅμα καὶ τοῦ κενοῦ τοῦ ἐκ τῆς μεταθέσεως τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Δωροθέου εἰς Προῦσαν, ἐκλήθησαν, κατὰ τὴν συνοδικὴν τοῦ σαββάτου (17 μεσοῦντος) συνεδρίαν, ἀντὶ τούτου μὲν, οὗτινος ἡ περίοδος τῆς ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ διαμονῆς ἔληγε κατ' ἀπρίλιον τοῦ 1910, ὁ σεβ. μητροπολίτης Πισιδείας κ. Κωσταντῖνος ἐκ τῆς πρώτης τοῦ «Συνταγματίου» στήλης, εἰς ἣν τελευταῖος τάττεται ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Διδυματείχου, μέχρι τοῦ νῦν ἀνήκων εἰς τὴν δευτέραν καὶ ἀντικατασταθεὶς ὡς πρῶτος ἐν αὐτῇ διὰ τοῦ (νῦν τούτου μένοντος πρώτου) σεβασμ. μητροπολίτου Ἀγκύρας καὶ Κοτυαείου κ. Σωφρονίου, κληθέντος ἐπίσης συνοδικοῦ·—παραμενόντων δ' ἐκ τῆς δευτέρας στήλης τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Σωζοαγαθοπόλεως καὶ Ξάνθης, κληθέντων πρὸ πενταμήνου πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Καστορίας (νῦν Ἀμασείας) καὶ

Στρωμνίτζης (νῦν Κυδωνιῶν), ὧν ἔληγε κατὰ ἀπρίλιον προσεχῆ ἡ διετὴς συνοδικὴ περίοδος — ἐκλήθησαν ἐκ τῶν τῆς τρίτης στήλης οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Ἐλασσῶνος καὶ Δομενίκου κ. Πολύκαρπος, Προικοννήσου κ. Σωφρόνιος καὶ 40 Ἐκκλησιῶν κ. Ἄνθιμος, ἅτε τριῶν ἐκ τῶν τῆς στήλης ταύτης ἀποχωρούντων. — Ὡς γνωστόν, εἰς τὴν τάξιν τῶν μητροπόλεων τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου προαχθείσης τῆς τέως ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως, ὁ τῶν ἱερῶν μητροπόλεων ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς ὀγδοήκοντα ἕξ, ὧν εἴκοσιν ἐννέα ἀνήκουσιν εἰς τὴν πρώτην τοῦ λεγομένου «Συνταγματίου» στήλην, ἰσάριθμοι εἰς τὴν δευτέραν, καὶ εἴκοσιν ὀκτὼ εἰς τὴν τρίτην. — Ἡ πρόσκλησις τῶν νέων τῆς ἱερᾶς Συνόδου μελῶν ἀνηγγέλθη τῇ σεβ. κυβερνήσει πρὸς γνῶσιν αὐτῆς.

Ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας παρ' ἡμῖν.— Τῇ κυριακῇ, 18 μεσοῦντος, ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἡ Α. Σεβ. Μακαριότης ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος, ὃν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀνελθόντες, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐδεξιώσαντο οἱ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμὶν καὶ Μ. ἀρχιδιάκονος κ. Ἀθηναγόρας μετὰ τοῦ βοηθοῦ καπουκεχαγιᾶ κ. Σπ. Κωνσταντινίδου. Τὸν μακαριώτατον πατριάρχην τῆς αἰγυπτιακῆς μεγαλοπόλεως, ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐφ' ἁμάξης εἰς τὰ Πατριαρχεῖα μεταβάντα, ὑπεδέξαντο ἐν τῇ ἔξω θύρᾳ τοῦ περιβόλου τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου οἱ ὁσιώτατοι πατριαρχικοὶ ἐφημέριοι μετὰ τῶν ἱερολογ. πατριαρχικῶν διακόνων καὶ, προπορευομένων κλητήρων, ὡδήγησαν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναόν, ὅπου προσκυνήσας τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνῆλθεν εἰς τὸ Μ. Συνοδικόν. Πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ ἡ Α. Θ. Π. ὑπεδέξατο τὸν γεραρὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν καὶ τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν ἀνταλλάξαντες εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, παρισταμένων καὶ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Νικομηδείας, Διδυμοτείχου, Χίου, Ξάνθης, Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ Ἡλιουπόλεως καὶ Θυατείρων.—Προσφωνῶν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης τῷ μακαριωτάτῳ πάπᾳ καὶ πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας, μεθ' οὗ συνηντᾶτο ἐν ἡμέρᾳ μνήμης δύο μεγάλων πατριαρχῶν τῆς αὐτῆς πόλεως, ἀναφέρων δὲ τὸν λόγον εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ηὔξατο ὑπὲρ τῆς αἰσίας τοκτοποιήσεως τῶν ἐκκρεμῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.—Ἀπαντῶν δὲ ὁ μακαριώτατος πατριάρχης πρὸς τὴν Α. Θ. Π., τὸν προκαθήμενον τῶν ἱεραρχῶν τῆς ὀρθοδόξου συμπάσης Ἐκκλησίας, ὡμολόγησε τὸν μέγαν τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἀγῶνα κατὰ κινδύνων ἐπικρεμαμένων ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ηὔξατο δὲ ν' ἀποσοβηθῶσιν οὗτοι, παρερχομένου τοῦ δεινοῦ καιροῦ τοῦ μετὰ τῶν χιόνων χειμάζοντος τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν. — Προπεμπόμενος εἶτα ὑπὸ τῶν πατριαρχικῶν κλητήρων καὶ ἐφημερίων ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἐν Φαναρίῳ Μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐν ᾧ διαμένει ἡ Α. Σ. Μ., καὶ ὅπου μεταβὰς ἀμέσως ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν.—Χθὲς οἱ δύο πατριάρχαι ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Υ. τὸν Μ. βεζύρην καὶ τὸν ἐξοχ. ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης. Σήμερον δὲ ἡ Α. Σ. Μ. συνεγευμάτισεν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις μετὰ τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν.

Ἐθν. Ὀρφανοτροφεῖον ἀρρένων. — Κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν, τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐξελέξατο καὶ πάλιν μέλη τῆς ἐφορίας τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου τῶν ἀρρένων τοὺς ἀξιοτίμους κ.κ. Θρ. Ψάθην καὶ Δημ. Α. Μάγκον, ὧν εἶχε λήξει ἡ περίοδος.

Πνευματικὸν δικαστήριον. — Νέα μέλη τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀγαθάγγελος καὶ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Μαρτινιανὸς, προϊστάμενος τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου Καφφατιανῆς, ἀντικαθιστῶντες τοὺς ἤδη συμπληρώσαντας τὸν ὡρισμένον χρόνον τῆς ὡς δικαστῶν ὑπηρεσίας τὸν θεοφ. ἐπίσκοπον Μυρέων κ. Ἀθανάσιον καὶ τὸν πανοσιολ. προϊστάμενον Τζιβαλίου ἀρχιμ. κ. Μελέτιον Λουκάκην.

ΕΞ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἀγγέλλουσιν ἡμῖν ὅτι πολλὴν ἐκπληξιν εἰς πολλοὺς προύξένησαν τὰ διὰ τοῦ παραρτήματος τῆς ἐφημερίδος «Θράκης» τῆς 24 δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους ἀποκαλυπτόμενα ἐλατήρια τῆς ἐναντίον τοῦ σεβ. μητροπολίτου πρώην Ἀδριανουπόλεως κ. Κυρίλλου γενομένης διαβηλώσεως τῆς 2 αὐγούστου 190[illegible], μεθ' ἣν ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὴν πόλιν ταύτην, παραιτησάμενος ἅμα καὶ τὴν πνευματικὴν διακυβέρνησιν τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Τὰ λαβόντα χώραν διαζωγραφοῦνται πολὺ ζοφερῶς, ἤθελεν εἶναι δὲ πολὺ κακὸν ἂν ἡ πρωτοφανὴς καὶ συνταγματικὴ δῆθεν ἐκδήλωτις τοῦ φρονήματος ὀλίγων ἢ πολλῶν δυσηρεστημένων καθ' ἱεράρχου τινὸς μεταδοθῇ καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ὅπου τὴν νομίμως ἐνδελειγμένην ὁδὸν πρὸς ἱκανοποίησιν αἰτήσεων καὶ πόθων πολλῶν ἢ ἄλλων χριστιανῶν τείνει ν' ἀντικατασταθῇ μέσον ἕτερον, ἄγνωστον τῇ ὀρθοδόξῳ καὶ Ἀνατολὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀποδοκιμασίας ἄξιον.

Περιοδευταί. — Ἐπανῆλθε πρὸ πέντε ἡμερῶν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ἐρυθρῶν κ. Ἰωακείμ, πολλῆς καὶ φιλόφρονος τυχὼν δεξιώσεως ἐν τῇ πόλει τῆς Παλλάδος ἐκ μέρους κληρικῶν καὶ λαϊκῶν διαπρεπῶν.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.—Τῷ σαββάτῳ, 17 μεσοῦντος, διὰ τῶν ἁρμοδίων πατριαρχικῶν κληρικῶν ὑπαλλήλων ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο τὰ δέοντα τοῖς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι κκ. Α. Οἰκιάδῃ,

καπουκεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων, Ἀντ. Σούρλα, τραπεζίτη, Α. Δάλα, ἰατρῷ, Α. Γραμματοπούλῳ, διερμηνεῖ τῆς Αὐτοκρ. Ρωσσικῆς Πρεσβείας καὶ Α. Γαζιάδη Μ. πριμικυρίῳ καὶ γραμματεῖ τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων. — Τῇ κυριακῇ, 18, τηλεγραφικῶς συνεχάρη τοῖς ἑορτάζουσι πανιερ. μητροπολίταις Ἰκονίου κ. Ἀθανασίῳ καὶ Μιτυλήνης κ. Κυρίλλῳ, ἐπεσκέψατο δὲ τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Κυζίκου κ. Ἀθανάσιον, ὃν, καίπερ μὴ δεχόμενον ἐπισκέψεις, πλεῖστοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ συνεχάρησαν· ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο τὰ δέοντα τῷ πανοσιολ. ἀρχιγραμματεῖ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. κ. Ἀθ. Πιπέρᾳ, πολλὰ πολλαχόθεν λαβόντι ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ δείγματα ἀγάπης καὶ τιμῆς. Διὰ τῶν ἱερολ. πατριαρχικῶν διακόνων αἱ πατριαρχικαὶ εὐχαὶ διεβιβάσθησαν καὶ πρὸς τοὺς ἑορτάζοντας ἀξιοτίμους κκ. Α. Πηνιατόρον καὶ Α. Ἀποστολίδην. Τῇ 20 τηλεγραφικῶς συνεχάρη τῷ πανοσλ. ἀρχιμ. καὶ σκευοφύλακι τοῦ Παναγίου Τάφου κ. Εὐθυμίῳ—χθὲς δὲ διὰ μὲν τοῦ πανοσλ. Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Ἀθηναγόρα διεβίβασε τὰς ἀδελφικὰς αὐτοῦ προρρήσεις τῷ ἑορτάζοντι παναγιωτάτῳ πατριάρχῃ πρώην Κωνσταντινουπόλεως κ. Νεοφύτῳ, ἐπεσκέψατο δὲ τὸν πανιερ. μητροπολίτην Βάρνης—σήμερον τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς διεβίβασεν τῷ ἰατρῷ κ. Ἀναστ. Δημητριάδῃ ὁ ἱερολ. δευτερεύων.

Παιδονόμος.—Ἀναγγείλαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τὸν διορισμὸν παιδονόμου ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῶν Ἀργείων καὶ τὰ δέοντα παρατηρήσαντες, σήμερον ἀγγέλλομεν ὅτι καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ἀργοστολίου τῆς Κεφαλληνίας ἀνεγνώρισε τὴν ἀνάγκην αὐστηρᾶς τινὸς ἐποπτείας ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῶν μαθητῶν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῶν μαθημάτων ἔξοδον. Ὁ ἔντιμος νομάρχης Κεφαλληνίας ἐνέκρινε τὴν ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου καταβαλλομένην ἐπὶ τούτῳ φροντίδα, ἧς ἡ πραγμάτωσις ἀνατίθεται εἰς τοὺς τῶν μαθητῶν γονεῖς καὶ κηδεμόνας. Μετέβησάν τινες ἐξ αὐτῶν πρὸς τὸν ἀξιότιμον δήμαρχον ἐπικαλούμενοι τὴν ἐν τῇ σπουδαιοτάτῃ ὑποθέσει ταύτῃ συνεργασίαν αὐτοῦ καὶ συνιστῶντες τὸν διορισμὸν δυο παιδονόμων πρὸς ἐπιτήρησιν τῆς ἔξω τοῦ σχολείου πολιτείας τῶν μαθητῶν, εὗρον δὲ τοῦτον συμφρονοῦντα.—Ἀλλὰ πᾶς εὖ φρονῶν θέλει ἐπαινέσει τὴν πρόνοιαν ταύτην περὶ συμπληρώσεως τοῦ ἔργου τῆς σχολῆς καὶ τοῦ ἔργου τῆς οἰκογενείας διὰ τοῦ ἔργου τῶν «παιδανόμων» ἐν τῇ λαμπρᾷ ἀποστολῇ τῆς χριστιανικῆς καὶ ἑλληνοπρεποῦς διαπλάσεως τῆς καρδίας συνδυαζομένης μετὰ τῆς ἐθνοπρεποῦς καὶ χριστιανικῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος.

Σύλλογος τῶν Μικρασιατῶν «Ἀνατολή».—Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις πατριωτικῶς καὶ συνετώτατα λειτουργοῦντος Συλλόγου τῶν Μικρασιατῶν «Ἀνατολῆς», ἐξελέγησαν πρόεδρος ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου κ. Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης· ἀντιπρόεδροι ὁ κ. Ἀνδρέας Κορδέλας καὶ ὁ ἰατρὸς καὶ ὑφηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου κ. Ἀντ. Κινδύνης· γενικὸς γραμματεὺς ὁ κ. Κωνστ. Λαμέρας ἰατρὸς καὶ ὑφηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου, εἰδικοὶ γραμματεῖς οἱ κκ. Ἀνθ. Παπαδόπουλος καὶ Πανάρ. Ξανθόπουλος· ἔφορος τῆς βιβλιοθήκης καὶ τοῦ ἀναγνωστηρίου ὁ ἰατρὸς κ. Ἀλ. Γεωργιάδης· ταμίας ὁ ἐργοστασιάρχης κ. Ἀθ. Δεληγιάννης· σύμβουλοι οἱ κκ. Ἰω. Μακρόπουλος, ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοσίων ἔργων, Ἀριστ. Μουράτογλους, διευθυντὴς τῆς ἐν Λαρίσσῃ γεωργικῆς σχολῆς, ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Γαβριὴλ Παπαντωνίου καὶ ὁ δικηγόρος κ. Εὐήμερος Κολοκοτρώνης.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Θεολογικὴ σχολή. — Κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῶν Ἀθηνῶν ἀναγγελλόμενα, τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ προύκειτο ν' ἀπαγγείλῃ τὸν νενομισμένον εἰσιτήριον αὐτοῦ λόγον ὁ ἄρτι προσληφθεὶς ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου ὡς ὑφηγητὴς τοῦ μαθήματος τῆς βιβλικῆς θεολογίας τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐλλογιμ. κ. Στεφ. Κ. Τσακυράκης.

Ἐν Μεγάροις ἀπεβίωσε πρό τινων ἡμερῶν ὁ πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος Ἐλευθέριος Κουκούλης, ἐν βαθεῖ γήρατι. Πρεσβύτερος χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Ἀθηνῶν Νεοφύτου Μεταξᾶ τῇ 3 μαΐου 1852, τριακοντούτης, ἐχρημάτισεν ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἀπὸ τοῦ 1860 (ἐν Μεγάροις) τῶν ἀοιδίμων μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν Νεοφύτου, Μισαὴλ, Θεοφίλου, Προκοπίου, Γερμανοῦ, Προκοπίου καὶ τοῦ νῦν σεβασμ. κ. Θεοκλήτου.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων μεταδίδονται ἡμῖν αἱ εἰδήσεις· ὅτι πρὸ μηνὸς σχεδὸν κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ ναοῦ τῆς ἐν **Ὀμάχᾳ** κοινότητος, καὶ ὅτι συνεπληρώθη σχεδὸν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ναοῦ τῆς ἐν **Νιούαρκ** κοινότητος, οὗ τὰ ἐγκαίνια τελεσθήσονται ἐπισήμως τῇ κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Νικόλαος Σερβίτου λιθοξόος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς ὁρμώμενος ἐκ Κυδωνιῶν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην ἐυτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνιῶν αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Βασιλικῆς Μπαλτσῆ, κατοίκου Κυδωνιῶν, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθειας».

Ἐν Κυδωνίαις τη 29 δεκεμβρίου 1908 3

Ὁ πρόεδρος ✝ Ὁ Κυδωνιῶν Γρηγόριος

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τῶν κατὰ τὴν προσεχῆ κυριακὴν πανηγυριζομένων ἁγίων γνωστότερος εἰς πάντας τοὺς χριστιανοὺς ἐγένετο **Γρηγόριος ὁ Θεολόγος**. Ἐγεννήθη ἐν Ἀριανζῷ τῆς Καππαδοκίας μεταξὺ τῶν ἐτῶν 326—329 καὶ ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ ἑξήκοντα, ἢ καὶ πέντε, ἐτῶν τῷ 389. Σύγχρονοί τε καὶ μεταγενέστεροι ἐτίμησαν τὴν θεολογικὴν αὐτοῦ παιδείαν καὶ τὴν πολλὴν μάθησιν καὶ τὴν ἐν τῷ κηρύττειν εὐγλωττίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄκραν εὐσέβειαν αὐτοῦ καὶ τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀληθῆ ἀφοσίωσιν. Διότι· διδαχθεὶς ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης καὶ συμπληρώσας ἐν Ἀθήναις τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, εἰς τὴν ἔρημον ἐζήτησε καὶ εὗρε, καὶ πρὶν χειροτονηθῇ ἐπίσκοπος (Σασίμων) ὑπὸ τοῦ μεγάλου Βασιλείου καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν, τόπον καὶ χρόνον προσφυεῖς πρὸς μελέ-

την. Ἐπόθει τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον, διότι διὰ τῆς μονήρους ταύτης ζωῆς, ἐν ἐρήμοις τόποις, ἀσφαλέστερον ἠδύνατο ’να ἐπιτύχῃ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ τελειότητος. Ἀλλ’ οὔτε ἠρνεῖτο ’να κατέλθῃ καὶ ἐντὸς τῶν πόλεων καὶ τῆς κοινωνίας τῶν εὐσεβῶν, ὅτε ἔβλεπεν ὅτι ἠθικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ ἀνάγκαι τῶν ὁμοίων αὐτοῦ ἀπῄτουν τὴν ἐν μέσῳ αὐτῶν παρουσίαν· καὶ συνεπῶς, πάλιν, ὅτε ἔβλεπεν ὅτι ὁ σκοπὸς, δι’ ὃν ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐρημικῆς αὐτοῦ διατριβῆς κατῆλθεν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐπετυγχάνετο δι’ ἄλλου μέσου, ἀπήρχετο εἰς τὴν μονήρη κατοικίαν αὐτοῦ. Ἔδιδε τοιουτοτρόπως εἰς πάντας ἄριστον μάθημα ταπεινότητος καὶ παρεῖχεν ἑαυτὸν αὐτοθυσίας παράδειγμα, διδάσκων ἅμα ὅτι ὁ δόκιμος διὰ τὴν ἔρημον ἦν δόκιμος καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν· καὶ τὸ ἐναντίον.

Τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ἐποίμανε, παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν ὀλίγων αὐτῆς ὀρθοδόξων, ἀπὸ τοῦ 379 – 381, πολεμῶν τοὺς ἀρειανοὺς, οἵτινες ἐτάραττον αὐτὴν, καίτοι μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου καὶ κατὰ τῆς εἰδωλολατρείας ἐπολέμει, κυρίως ἐναντίον τῆς ἀθέου ἀφροσύνης Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιεπίσκοπος ὢν πὐτύχησε ’να ἴδῃ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν ὑποστηρίζουσαν τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν πίστιν κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ κατὰ τῶν αἱρετικῶν. Ἀλλ’ ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τῶν πατέρων τῆς Β’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381) κυρίως τῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Μακεδονίας ἐπισκόπων, κηρυττόντων ἀντικανονικὴν τὴν μετάβασιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς Σασίμων εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, παρῃτήσατο τὸν θρόνον αὐτῆς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν γενέτειραν.

Ἐτιμήθη καὶ τότε καὶ κατόπιν ὑφ’ ὅλων τῶν γενεῶν διὰ τὴν αὐτοθυσίαν αὐτοῦ ταύτην καὶ διὰ τὰς πολλὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, καὶ διὰ τὴν φιλοπτωχίαν.

Διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ μέγα μέρος τῆς περιουσίας, ἣν εἶχε, καθιέρωσε τῇ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Ναζιανζοῦ «εἰς τὴν τῶν πτωχῶν διακονίαν τῶν ὑπὸ τὴν εἰρημένην Ἐκκλησίαν»· ἐπὶ διαχειρίσει δὲ τῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν κληροδοτηθέντων τρεῖς ὥρισε πτωχοτρόφους, δύο διακόνους καὶ ἕνα μοναχόν. Ἡ πρώτη αὕτη τῶν χριστιανικῶν διαθηκῶν ἐξετυπώθη καὶ ἐν ταῖς «Κανονικαῖς Διατάξεσιν» ἐκδ. Μ. Ι. Γεδεών, ἐν (σελ. 5—9) Α’ τόμῳ. Ἐκληροδότησε δέ τινα κτήματα καὶ χρήματα καὶ εἰς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ φίλους.

*

Τὴν μνήμην τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, ἡ μὲν ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τιμᾷ τῇ 25 ἰανουαρίου, ἡ δὲ ρυτικὴ τῇ 9 μαΐου, διότι τὸν θάνατον αὐτοῦ τάττουσι κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν. Τοὺς ἐν τῷ ὄρθρῳ τῆς 25 ἰανουαρίου ψαλλομένους κανόνας ἐποίησαν Θεοφάνης ὁ Γραπτὸς καὶ Κοσμᾶς, ἴσως τις τῶν τοῦ Στουδίου μοναχῶν.

Ἡ ἑορτὴ ἐπὶ βυζαντινῶν ἤγετο δημοτελέστατα, μετὰ παννυχίδα, ἐν Ἁγίᾳ Σοφίᾳ, ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων (ὅπου νῦν ὑψοῦται τὸ τζαμίον Σουλτὰν Μεχμὲτ), καὶ ἐν τῷ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας (ὅπου σήμερον τὸ Μεχμὲτ πασᾶ τζαμίον) πλησίον τοῦ Ἱπποδρόμου.

*

Ναὸς ἐπ’ ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου ἀναφέρεται ὑπὸ Νικήτα τοῦ Παφλαγόνος, ὡς ἐπὶ Ἰγνατίου πατριάρχου σωζόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει· εἰς τὴν μαρτυρίαν ταύτην δυνάμεθα ’νὰ δώσωμεν πίστιν. **Εἰκὼν** θαυματουργὸς ἀναφέρεται, ὡς ἐπὶ Λέοντος Ἀρμενίου τοῦ εἰκονομάχου αὐτοκράτορος ὑπάρχουσα ἐν τῇ πρωτευούσῃ ταύτῃ τοῦ κράτους. Πόσα λείψανα σῶα τοῦ ἱεροῦ πατρὸς ἐν Εὐρώπῃ σώζονται ἀναφέρει μετὰ δικαίας ἀμφιβολίας ὁ Collin de Plancy εἰς τὸ «Λεξικὸν κριτικὸν τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων καὶ λειψάνων» (ἐν σελ. 378 Α’ τόμου). **Λείψανά** τινα ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ εὑρέθησαν ἐπὶ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου καὶ ἐξ ἡμισείας ἀπετέθησαν ἐν τοῖς ναοῖς Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἁγίας Ἀναστασίας· ἐντεῦθεν τὸ κρανίον μετηνέχθη εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Βατοπαιδίου, πιστούμενον «γράμμασι πατριαρχικοῖς», καθ’ ἃ λέγω ἐν «Ἑορτολογίῳ Βυζαντινῷ» (σελίδος 64, στήλῃ β).

Εἰκόνα σωζομένην ἐν ἀρχαίῳ χειρογράφῳ τῆς ἐθνικῆς τῶν Παρισίων βιβλιοθήκης ἀναφέρει καὶ μετατυποῖ ὁ Δουκάγκιος εἰς τὴν «Χριστιανικὴν Κωνσταντινούπολιν» αὐτοῦ. Ἡ παλαιοτάτη αὕτη προσωπογραφία παριστᾷ Γρηγόριον τὸν πατέρα τοῦ Γρηγορίου Θεολόγου, αὐτὸν τὸν Γρηγόριον, Γοργονίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ καὶ Καισάριον τὸν ἀδελφὸν Βασιλείου τοῦ μεγάλου.

*

Βιογραφίας τοῦ ἱεροῦ Γρηγορίου ἔγραψαν οἱ Γρηγόριος πρεσβύτερος, Θεόδουλος μοναχὸς, Ἰωάννης Γεωμέτρης, Θεόδωρος ὁ Μετοχίτης καὶ Νικήτας ὁ Παφλαγών, ὄχι ὁ γνωστὸς τοῦ πατριάρχου Φωτίου πολέμιος, ἀλλ’ ἕτερος, ἐπιλεγόμενος φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, ἀκμάσας ὀλίγα μετὰ τὸν Φώτιον ἔτη. Αἱ πρὸ ἡμῶν γενεαὶ, ἀπὸ τῆς ΙΖ’ ἑκατονταετηρίδος ἀνεγίνωσκον τὴν εἰς ἁπλῆν λέξιν βιογραφίαν τὴν εἰς τὸν «Νέον Παράδεισον». Ἐκ τῶν συγχρόνων ἡμῖν ἄριστα διέγραψαν βίον καὶ διδασκαλίαν τοῦ Γρηγορίου ὁ Κωνστ. Κοντογόνης ἐν Β’ τόμῳ τῆς «Πατρολογίας» αὐτοῦ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βερροίας κ. Ἀπόστολος ἐν τῇ ἰδίᾳ «Πατρολογίᾳ», καὶ ὑπὲρ πάντας, ἐν λαμπρᾷ μελέτῃ περὶ τοῦ θείου πατρὸς, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἀγχιάλου κ. Βασίλειος, ἐκδοθείσῃ τῷ 1903 (εἰς 192 σελίδας) ἐν τῇ «Βιβλιοθήκῃ Μαρασλῆ».

Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 4

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† . . . . . (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ
καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον
πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λυπηρὰ στατιστική. — Ἡ ἐν Ὁλλανδίᾳ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία. — Θρίαμβος τῆς ἀληθείας. — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά. — Πρόσκλησις εἰς ἡμερίδα. — Τὸ Ρωσσικὸν ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτοῦτον κτλ. — Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς.

ΛΥΠΗΡΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου δευτέραν εἰσφορὰν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος, ἐξ εὐγενῶν αἰσθημάτων προϊοῦσαν, μετὰ τὴν τοῦ ἀξιοτίμου κ. Χατζηαποστόλη, ἔχομεν ν' ἀναγγείλωμεν σήμερον, τὴν τῶν μαθητῶν τῆς κεντρικῆς ἑλληνικῆς σχολῆς τῆς Βερροίας. Περιελθόντες τὰς οἰκίας, τῇ παραμονῇ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους καὶ ψάλλοντες τὰ συνειθιζόμενα «κάλαντα», συνέλεξαν οἱ χρηστοὶ βλαστοὶ τῶν φιλοτίμων βερροιέων 309 γρόσια, πέμψαντες ταῦτα διὰ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βερροίας καὶ Ναούσης εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον. Οἱ μὴ ψεύδοντες τὴν ἑλληνικωτάτην αὐτῶν καταγωγὴν ἕλληνες ἐν Βερροίᾳ μαθηταὶ εὐχόμεθα νὰ εὕρωσι μιμητὰς ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τῆς ὑπὲρ τοῦ ἐθν. ταμείου παγγενοῦς συνεισφορᾶς καὶ ἑτέρους σχολῶν ἑλληνικῶν μαθητὰς, ἀξιούμενοι καὶ νῦν τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης ἀπέστειλαν τὴν αὐθορμήτως ὁρισθεῖσαν ἐτησίαν εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον εἰσφορὰν ἐκ μιᾶς μὲν λίρας στερλίνας ὁ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Μάντζεστερ ὀρθοδόξου κοινότητος προϊστάμενος αἰδεσιμολ. πρωτοπρεσβύτερος κ. Κωνσταντῖνος Καλλίνικος—ἐκ μιᾶς δὲ λίρας τουρκικῆς ὁ ἐνταῦθα διαμένων ἀξιότιμος κ. Λουκᾶς Ὡραιόπουλος.

Ἐκ δίσκων εἰσήχθησαν εἰς τὸ ταμεῖον κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον 1350 γρόσια, ἐκ τῆς ἐπαρχίας Βερροίας καὶ Ναούσης προερχόμενα (611 μὲν ἐκ τῆς πρώτης, 739 δ' ἐκ τῆς δευτέρας τῶν δύο τούτων πόλεων) καὶ συναχθέντα πέρυσι κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν περὶ δίσκων ἀπόφασιν ἀνηγγείλαμεν πέρυσιν, ἀνήγγειλε δὲ δι' ἐγκυκλίων ἡ Ἐκκλησία πρὸς τοὺς ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας ὀρθοδόξους. Στατιστικὴ λυπηρά, σήμερον ἐκδιδομένη, μετὰ τὰς ἐκδοθείσας ἄλλας ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 1 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», πρέπει νὰ διδάξῃ τοὺς ὁμογενεῖς ὅτι οὐδὲ πολλοστὸν τῶν προσδοκωμένων εἴδομεν πραγματούμενον.

Ἐψηφίσθησαν κατὰ τὰ δεκατρία τελευταῖα ἔτη μέτρα τινὰ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου. Εἰς ἀναλώματα νέα ὑπεβάλλετο τοῦτο παρὰ πᾶν ἔτος. Αἱ ἐξ ἐπαρχιῶν αἰτήσεις βοηθειῶν ἐπληθύνοντο. Αἱ ἀνάγκαι πολλῶν ἐν αὐταῖς ὁμοεθνῶν ἢ καὶ ὁμοθρήσκων κοινοτήτων πὐξάνοντο. Τὰ παθήματα τῶν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀφωσιωμένων παρ' ἡμέραν ἐξωγκοῦντο. Καὶ ταχεῖαν ἀπεξεδέχοντο πάντες τὴν ἐπικουρίαν ἀπὸ τοῦ ταμείου τούτου. Ἔπρεπε λοιπὸν ὑπὲρ ἐπιρρώσεως αὐτοῦ νὰ ἐργασθῶμεν πάντες καὶ κοινά τε καὶ ἴδια ταμεῖα ν' ἀναδεχθῶσι τὴν ὑποχρέωσιν ἐτησίας τινὸς ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσφορᾶς. Ἐγκαίρως ὡρίσθη ὅπως πάντες οἱ ναοὶ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν ὑποκειμένων

εἰς τὸν πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον συντρέχωσι δι'ἀνεπαισθήτου εἰς αὐτοὺς χρηματικοῦ κατ'ἔτος ποσοῦ, μιᾶς ἢ ἡμισείας ἢ καὶ τετάρτου λίρας ὀθωμανικῆς. Ἆρα τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίας ταύτης χρηματικῆς ὑποχρεώσεως ἦν εὐτελές.

Ἀλλὰ πόσαι τῶν ὑπὸ τὸν θρόνον τοῦτον ἐπαρχιῶν ἢ, προσφυέστερον εἰπεῖν, πόσοι τῶν ἐπιτρόπων τῶν διαχειριζομένων τὰ ταμεῖα τῶν ναῶν ἀνεγνώρισαν τὸ πρὸς τὸ κοινὸν ταμεῖον, τὸ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐθνικῶν ἀναγκῶν καθῆκον; Ὑπελογίσθησαν αἱ ἐκ τοῦ τοιούτου μέτρου κατ' ἔτος εἰσπράξεις εἰς δισχιλίας λίρας ἐκ τετρακισχιλίων τοὐλάχιστον ναῶν· καὶ **ἐν διαστήματι δεκατριῶν ἐτῶν εἰσεπράξαμεν ποσὸν ἀσήμαντον** ἐν σχέσει πρὸς τὸν μέγαν πληθυσμὸν τῶν ἐν τῇ Ὀσμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ διαβιούντων ὀρθοδόξων. Ἀλλὰ καὶ «Ἐκκλήσεις» ἡ Ἐκκλησία ἀπηύθυνε κατὰ τὸν σεπτέμβριον τοῦ 1906 καὶ κατὰ τὸν ἰανουάριον τοῦ 1908 πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς, δισχιλίας ἴσως ἀποστείλασα ὀνομαστί. Προσῆλθον ὅμως ἐπίκουροι εἰς τὸ κοινὸν ἡμῶν ταμεῖον λίαν ὀλίγιστοι, πολλῶν δ' ἀφ' ἑτέρου ἰδιωτῶν καὶ κοινοτήτων αἰτήσεις ὑπερλήθησαν πρὸς παροχὴν βοηθείας ὑλικῆς. Καὶ ἡ ἀνακαιφαλαίωσις τῶν ἀποσταλέντων ποσῶν δεικνύει ὅτι οἱ τὰς ἀξιώσεις καὶ τὰς αἰτήσεις ταύτας ὑποστηρίζοντες ἐλησμόνησαν ὅτι ὁ φρονῶν τὰ κοινὰ ταμεῖα ὑποχρεούμενα πρὸς χορηγίας τοιαύτας πρέπει νὰ διδάσκῃ ἅμα ὅτι καὶ πάντες ἡμεῖς ὑποχρεούμεθα πρὸς ὑλικὴν καὶ μάλιστα γενναίαν τῶν ταμείων τούτων ὑποστήριξιν. Καὶ ἐν τούτοις, καθ' ὅλον τὸ παρελθὸν ἔτος συνήχθησαν διὰ τῶν «Ἐκκλήσεων» ἑξήκοντα χιλιάδες γροσίων· ἂν ὅμως ἐκ τούτων ἀφαιρέσωμεν τὴν προσφορὰν τοῦ ἐν Ἀθήναις Φιλ. Συλλόγου «Παρνασσοῦ», τὴν τῆς εὐγενοῦς κομήσης κ. Ριανκοὺρ ἐξ 8100 γροσίων, τὴν τῆς Ἁγιοταφ. Ἀδελφότητος 4722, τὴν τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Σιναίου κ. Πορφυρίου 7494, τὴν τοῦ ἐριτίμου Ριχάρδου Τζόνζων Οὐάλτερ 5930, τὴν τοῦ ἐν Σάμῳ ἀξιοτίμου κ. Ἀλ. Πασχάλη 2305 τὴν τοῦ ἐξοχ. Ἀριστείδου βέη Κυριακοῦ 2160 καὶ τὴν τῶν ἀξιοτίμων ἀδελφῶν κκ. Ἀλ. καὶ Νικ. Φωτιαδῶν 1900 γροσίων, ἐν ὅλοις 41573 γρόσια ἐξ ἐννέα ἰδιωτῶν καὶ σωματείων τεσσάρων, αἱ «Ἐκκλήσεις» ἀπήνεγκον οὐδέν.

Ὁ σεβ. μητροπολίτης Δέρκων κ. Καλλίνικος εἰσηγητὴς ἐγένετο τοῦ ἔθους τῆς περιφορᾶς δύο δίσκων κατ' ἔτος ἐν τοῖς ναοῖς τῶν ὑπὸ τὸν Οἰκουμεν. Θρόνον ἐπαρχιῶν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, καὶ συνήχθησαν ἀπὸ τῶν ναῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ 2612 γροσίων. Αὐθόρμητοι πρὸς μίμησιν τοῦ παραδείγματος ἐκείνου προσῆλθον, τὰς συμπαθείας αὐτῶν διατρανοῦντες, πρὸς ἀρωγὴν ὑλικὴν τοῦ κοινοῦ ταμείου οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Διδυμοτείχου, Κορυτσᾶς, Σάμου, Καλλιουπόλεως καὶ Σαραντεκκλησιῶν. Ἀπὸ τῶν πέντε τούτων ἐπαρχιῶν ἀθροισθέντα διὰ δίσκων ἀπεστάλησαν ἐκ Διδυμοτείχου 1213—ἐκ Κορυτσᾶς 288 — ἐκ Σάμου 6201—ἐκ Καλλιουπόλεως 860 καὶ ἐκ 40-Ἐκκλησιῶν 1091 ἤτοι τὸ ὅλον γρ. 9653 καὶ μετὰ τῶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων 12265. Πόσαι λοιπὸν ἐκ τῶν λοιπῶν μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἔπεμψαν τὴν «λογίαν» αὐτῶν; Σήμερον ἡ ἐπαρχία Βερροίας καὶ Ναούσης, ἡ καθιερωῦσα καὶ τὴν διὰ τῶν «καλάνδων τῆς πρωτοχρονιᾶς» εἰσπραξιν ἐράνων ὑπὲρ τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀποστέλλει τὸ ὅλον 1659 γρόσια.

Ἐξ ἄλλου συγκεφαλαιοῦντες τὰ ἀπὸ χορηγιῶν τῶν ἱερῶν ναῶν περιελθόντα εἰς τὸ Ἐθν. Ταμεῖον κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη 1907 καὶ 1908, εὑρίσκομεν ὅτι δεκαοκτὼ μὲν ἐπαρχίαι ἐξώφλησαν τὴν ἱερὰν ταύτην ὀφειλὴν κατὰ τὸ πρῶτον τῶν δύο τούτων ἐτῶν, ἤτοι Ἐφέσου 2052 γρόσια—Ἡρακλείας (τὰ μέχρι τέλους τοῦ 1906 ἔτους) 4752—Νικομηδείας 1755—Νικαίας 972—Προύσης 1323—Βερροίας 756—Ρόδου 3321—Διδυμοτείχου 1900—Μεθύμνης 1000—Σηλυβρίας (καθυστερούμενα) 1548—Σωζοαγαθουπόλεως 432—Ξάνθης 1080—Σερβίων καὶ Κοζάνης 1080—Λέρου καὶ Καλύμνου 459—Καλλιουπόλεως 513—40 Ἐκκλησιῶν (καθυστερούμενα) 675—Μυριοφύτου 857 καὶ Κίτρους 1200=ἐν ὅλοις 25675 γρόσια.

Κατὰ τὸ 1908 ἀπέστειλαν αἱ ἑξῆς ἐννέα ἐπαρχίαι, ὧν αἱ πέντε ἀναφέρονται εἰς τὸν ἄνω κατάλογον· Ἐφέσου 1080—Νικαίας 972—Βερροίας 783—Τραπεζοῦντος 1782—Ρόδου 3321—Κορυτσᾶς 540—Βιζύης 600—Παραμυθίας 1080 καὶ Κίτρους 1200.

Ταῦτα ἀπήνεγκον οἱ δίσκοι, καὶ αἱ εὐτελεῖς τῶν ἱερῶν ἐπαρχιακῶν ναῶν χορηγίαι· καὶ τοσαῦτα μόνον δύνανται νὰ πράξωσιν οἱ ἀξιότιμοι ἐπίτροποι τῶν ναῶν μιᾶς οἱασδήποτε πόλεως; ὀλιγώτερα τῶν μαθητευομένων ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Βερροίας;

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἰς τὸ αἴσθημα τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν υἱϊκῆς ἀφοσιώσεως καὶ στοργῆς ἀντικαθιστῶσι τὰ τέκνα τοὺς ἑαυτῶν γεννήτορας· ἐλπίζομεν δ' ὅτι καὶ ἐν ἑτέραις ὁμοίαις εὐκαιρίαις ἡ λεγομένη νέα γενεὰ θέλει δείξει ὅτι πράττει μετὰ ζήλου καὶ σφρίγους εὐγενοῦς εἴ τι ἂν ἀναβάλλωσιν ἢ τέως ἀνέβαλλον εἰς εὔθετον καιρὸν νὰ πράξωσιν οἱ προγενέστεροι. Εὐχόμεθα, μετὰ ἓν ἔτος, ἐν τούτῳ τῷ κεφαλαίῳ, νὰ καταστήσωμεν γνωστὰς τοσαύτας ἐθνοπρεπεῖς πράξεις τῶν μαθητῶν τῶν καθ' ἡμᾶς σχολείων, ὥστε παρομοία τις στατιστικὴ νὰ ᾖ καὶ ἐπιγράφηται ὄχι θλιβερά, ἀλλὰ χαρμόσυνος, βέλτιον τοῦ παρόντος τὸ μέλλον προαναγγέλλουσα.

Η ΕΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Οἱ τρεῖς παλαιοκαθολικοὶ ἐπίσκοποι τῆς Ὁλλανδίας (Οὐτρέχτης, Χααρλεμ καὶ Δεβαντερ) ἐξέδωκαν τῇ ἡμέρᾳ τῶν Θεοφανείων ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τὸ ποίμνιον αὐτῶν, ἀναγνωσθεῖσαν ἐπ' Ἐκκλησίας. Διὰ ταύτης ἀγγέλλουσιν ὅτι, ὑπείκοντες εἰς τὴν γενικὴν ἐπιθυμίαν τῶν πιστῶν πρὸς διαρρύθμισιν τῶν τῆς θείας λατρείας ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως καταστῇ αὕτη συμφωνοτέρα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ψυχωφελεστέρα τοῖς πιστοῖς, προέβησαν, μετὰ μακρὰς μελέτας καὶ συσκέψεις μετὰ τοῦ κλήρου, εἰς οὐσιώδεις τροποποιήσεις τοῦ λειτουργικοῦ βιβλίου, οὗτινος τὸ μὲν μέρος τὸ περιλαμβάνον τὸν Ἑσπερινὸν εἶναι ἕτοιμον, τὸ δὲ περιέχον τὴν Λειτουργίαν εὑρηται ὑπὸ τὰ πιεστήρια. Τὰς ἐπενεχθείσας τροποποιήσεις ἐκτίθησιν ἡ ἐγκύκλιος ὡς ἑξῆς :

Ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων ὁ Κυριακὸς Δεῖπνος ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα τελετὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διατύπωσις ταύτης δὲν ἦτο μὲν πάντοτε ἡ αὐτή, ἀλλ' ἡ οὐσία, ἡ συνισταμένη εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐπανάληψιν τῶν λεχθέντων καὶ πραχθέντων ὑπὸ τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον, παρέμενεν ἀναλλοίωτος. Ἡ τελετή, ἁπλουστάτη κατὰ τὴν περιγραφὴν Ἰουστίνου τοῦ μάρτυρος, βαθμηδὸν συνεπληρώθη ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων, μόνον δὲ βραδύτερον ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου (†607) καθωρίσθη αὕτη ὁριστικῶς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως. Οἱ Ὁλλανδοὶ παλαιοκαθολικοὶ ἐπίσκοποι ἐθεώρησαν λοιπὸν ἑαυτοὺς ὡς δικαιουμένους νὰ ἱκανοποιήσωσι ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου των, ἀλλὰ τηροῦντες ἀναλλοιώτους τὰς ἱερὰς διατάξεις τοῦ Κυρίου καὶ τὰ συναφῆ πρὸς τὰς δογματικὰς ἀληθείας, ἐπεθύμουν δὲ νὰ ἀφήσωσιν ἀνέπαφα καὶ τὰ λοιπὰ τόσον ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἱερὰν ἀρχαιότητα ὅσον καὶ διότι εἰσὶ ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια· ἐδέησεν ὅμως νὰ προβῶσιν καὶ εἴς τινας μεταρρυθμίσεις, ἃς τινας καὶ ἀπαριθμοῦσιν.

Αἱ σπουδαιότεραι τούτων εἰσὶ τρεῖς. Α'. Ἡ διαγραφὴ τῆς προσθήκης καὶ «ἐκ τοῦ Υἱοῦ» (Filioque) ἐκ τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, ὅπως οὕτως ἀποκατασταθῇ τοῦτο εἰς ἀρχικὸν αὐτοῦ τύπον τὸν καθωρισθέντα ὑπὸ τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ προσθήκη αὕτη, λέγουσιν, εἰσήχθη μόνον κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα ἐν τῇ Δύσει, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν Καρόλου τοῦ Μεγάλου· καὶ δή, μόνον ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, καθόσον ὁ πάπας Λέων ὁ Γ' ἀντετάχθη σφοδρότατα κατὰ τῆς καινοτομίας ταύτης ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς πίστεως τὸ ἐν χρήσει καθ' ἅπασαν τὴν Ἐκκλησίαν. Συνεπῶς ὅ,τι ἀπηγορεύετο τότε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτραπῇ νῦν.

Β'. Ἀπηλείφθη ἀπὸ τοῦ Κανόνος (1) τῆς λειτουργίας τὸ μνημόσυνον τοῦ πάπα. Τὸ μνημόσυνον τοῦτο—λέγουσιν—εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν ἔκφρασιν τῆς συμφωνίας τῶν ἁπανταχοῦ πιστῶν, κατά τε τὸ δόγμα καὶ τοὺς κανόνας, μετὰ τοῦ πρώτου τῇ τάξει ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον τοῦ μνημοσύνου, ἐγενικεύθη ἐν τῇ Δύσει ἡ χρῆσις τῆς ρωμαϊκῆς λειτουργίας· ἐνῷ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐμνημονεύετο μόνον ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος ἢ γενικῶς οἱ πατριάρχαι καὶ ἐπίσκοποι, ἄνευ εἰδικῆς μνείας τοῦ Πατριάρχου τῆς Ρώμης. Οἱ παλαιοκαθολικοὶ ἐπίσκοποι θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἀπαλείψωσι τὸ μνημόσυνον τοῦ πάπα ἀπὸ τῆς λειτουργίας· ἀλλὰ μετὰ τὰς παπικὰς δογματικὰς καινοτομίας τῆς Ἀσπίλου Συλλήψεως καὶ τοῦ Ἀλαθήτου, καθ' ἃς ἐπεβλήθη τοῖς πιστοῖς ὑπὸ τοῦ πάπα ἡ ἀποδοχή, ὡς δογμάτων πιστευτέων πρὸς σωτηρίαν, τῶν μνησθεισῶν καινοτομιῶν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διατηρηθῇ τὸ μνημόσυνον τοῦ πάπα ὡς ποιμένος καὶ διδασκάλου τῶν πιστῶν, διὸ καὶ ἀπηλείφθη ἐφ' ὅσον οὗτος θὰ παραμένῃ ἐν τῇ πλάνῃ. Ἐπίσης δὲ ἐν τῷ μνημονευομένῳ καταλόγῳ ἁγίων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐτέθησαν νῦν τὰ ὀνόματα τῶν ἁγίων ἐκείνων τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἐχόντων σχέσιν μετὰ τῆς Ὁλλανδικῆς Ἐκκλησίας.

Γ'. Σοβαρωτάτη τροποποίησις ἐπενεχθεῖσα ὑπὸ τῶν παλαιοκαθολικῶν ἐπισκόπων, εἶναι ἡ κατάργησις τῆς τέως ἐν χρήσει ἀκαταλήπτου τοῖς πιστοῖς λατινικῆς γλώσσης καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτῆς διὰ τῆς Ὁλλανδικῆς. Τὴν τροποποίησιν ταύτην δικαιολογοῦσιν οἱ παλαιοκαθολικοὶ ἐπίσκοποι διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους Α' ἐπιστολῆς ἀπήγγελε τὰς προσευχὰς ἐν γλώσσῃ καταληπτῇ εἰς τοὺς πιστούς. Τὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος, τὰ ἐκφρασθέντα ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἐν ἀραμαϊκῇ γλώσσῃ, διετηρήθησαν ἡμῖν ὑπὸ τῶν εὐαγγελιστῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ· αὕτη δὲ ἦτο ἡ ἐν χρήσει ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ρώμῃ κατὰ τοὺς δύο πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ. Οὕτως ὥστε εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὅτι, ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων, λειτουργικὴ γλῶσσα ἦτο ἡ τοῦ λαοῦ, καθὰ πιστοῦται καὶ ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς χρήσεως τῆς σλαυϊκῆς γλώσσης ὑπὸ τῶν ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἀληθεύει ἡ ἐν τῇ Δύσει κρατήσασα δοξασία ὅτι μόνον ἐν ταῖς τρισὶ γλώσσαις ἑβραϊκῇ, ἑλληνικῇ, λατινικῇ, εἰς ἃς ἐχαράχθη ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἐπιγραφὴ ὑπὸ τοῦ Πιλάτου, ἐπιτρέπονται αἱ ἱεροτελεστίαι.

Ἂν δὲ ἐγενικεύθη ἀκολούθως ἐν τῇ Δύσει ἡ χρῆσις τῆς λατινικῆς, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι αὕτη ἦτο ἡ μόνη καλλιεργημένη γλῶσσα, ἡ κατάλληλος πρὸς ἔκφρασιν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἐνῷ αἱ κοιναὶ γλῶσσαι τοῦ λαοῦ ἦσαν πᾶσαι ἄξεστοι καὶ ἀκατάλληλοι πρὸς τοῦτοις καὶ ὄχι εἰς τόσον ἡ ἑνότης τῆς γλώσσης ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις εἶναι τὸ ἀπαραίτητον σύμβολον τῆς ἑνότητος ἐν τῇ πίστει. Ἐπίσης δὲ ἥκιστα ἰσχυρὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἀκατάληπτος εἰς τὸν λαὸν γλῶσσα ἐμπνέει μείζονα σεβασμόν, διότι τοῦτο εἶσιν εἰδωλολατρικὴ καὶ οὐχὶ χριστιανικὴ ἰδέα.

Δι' ἅπαντας τούτους τοὺς λόγους, καταλήγουσιν οἱ παλαιοκαθολικοὶ ἐπίσκοποι τῆς Ὁλλανδίας, ἀντικατιστάθη ἐν

(1) «Κανόνα» τῆς λειτουργίας καλοῦσιν οἱ Δυτικοὶ τὰς ἀμέσως προηγουμένας καὶ ἑπομένας τοῦ καθηγιασμοῦ τῶν τιμίων Δώρων εὐχάς, τὰς ἀπὸ τοῦ ἐπινικίου ὕμνου μέχρι τοῦ ἐν «πρώτοις μνήσθητι Κύριε» καθ' ἡμᾶς.

τοῖς νέοις λειτουργικοῖς βιβλίοις ἡ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει λατινικὴ γλῶσσα διὰ τῆς ὁλλανδικῆς.

Ἀπάλειψις λοιπὸν τῆς προσθήκης Filioque ἐκ τοῦ Συμβόλου, ἀπάλειψις τοῦ μνημοσύνου τοῦ πάπα καὶ ἀντικατάστασις τῆς λατινικῆς γλώσσης διὰ τῆς ὁλλανδικῆς, αὗται εἶναι αἱ τρεῖς πρόσφατοι σπουδαιό-ται μεταρρυθμίσεις τῆς παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ὁλλανδίας. Κ. Δ.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Τὸ παρελθόντι Σαββάτῳ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Χιλμῆ πασᾶς, ἁπάντων ἐπισήμως ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς εἰς ἐπερώτησιν περὶ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ καταστάσεως προέβη, εἰς τὰς ἀκολούθους σπουδαιοτάτας δηλώσεις.

Ὁ ὑπουργὸς ὡμολόγησεν ὅτι ἡ ἐν Μακεδονίᾳ δρᾶσις ἤρξατο ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, οἵτινες, ἀπὸ τοῦ 1897 μέχρι τοῦ 1902 μετεχειρίζοντο ἤπια μέτρα, ἁπλῶς βιάζοντες τοὺς πατριαρχικοὺς νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὴν Ἐξαρχίαν· ἀπὸ τοῦ 1902 μετέβαλον μέθοδον καὶ ἐζήτησαν νὰ ἐπιβάλωσι τὴν ἀξίωσιν ταύτην διὰ πυρὸς, σιδήρου καὶ βομβῶν. Ὁ δὲ σκοπὸς των ἦτο ὡς ἐκ τῶν ἀδιαφιλονεικήτων τεκμηρίων ἅτινα κατέσχεν ἡ Ἀρχὴ ἀποδεικνύεται, διὰ τῆς ὑπαγωγῆς πάντων τῶν χριστιανῶν τῶν τριῶν νομῶν εἰς τὴν Ἐξαρχίαν νὰ ἀποδείξωσιν εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι αἱ νομοὶ οὗτοι κατοικοῦνται ὑπὸ Βουλγάρων.

Συνεπείᾳ τῶν κακουργημάτων τούτων τῶν συμμοριῶν, ἐνεφανίσθησαν Ἑλληνικὰ σώματα ἅτινα διεκήρυττον ὅτι μόνος σκοπὸς αὐτῶν ἦτο ἡ προστασία τῶν Ἑλληνικῶν χωρίων ἀπὸ τῶν Βουλγάρων. καὶ πράγματι τὰ σώματα ταῦτα κατ' ἀρχὰς εἰς οὐδὲν κακούργημα προέβησαν, μολονότι ἐδηλώθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν ὅτι ἡ προστασία τῶν κατοίκων ἀνῆκεν εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ ὅτι θὰ καταδιωχθῶσι καὶ ταῦτα. Τοῦτο ἀποδεικνύει καὶ ἡ παράδοσις, παρὰ τὸ χωρίον Πεσιδρελῆ 70μελοῦς ἑλληνικοῦ σώματος, ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ ἄνευ τῆς ἐκτελέσεως φόνου τινός.

Αἱ δηλώσεις αὗται τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅστις, ὡς διατελέσας μέχρις ἐπ' ἐσχάτων Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῶν τριῶν νομῶν, ἐκέκτητο ἅπαντα τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα ὅπως σχηματίσῃ ἐπιτοπίως ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν πεποίθησιν καὶ κρίσιν ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν πραγμάτων καὶ συνεπῶς ἐξενέγκῃ μετ' ἀδιαφιλονεικήτου κύρους, ἐτυμηγορίαν ἐδραζομένην ἐπὶ τῶν ἀληθῶν καὶ πραγματικῶν γεγονότων, αἱ δηλώσεις αὗται, λέγομεν, ἀποτελοῦσι τὸν περιφανέστερον θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀγῶνος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὸν ὁποῖον ἐπὶ τοσαῦτα ἤδη ἔτη, ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων δὲν ἐπαύσαμεν διεξάγοντες καὶ βροντοφωνοῦντες τὴν πραγματικὴν κατάστασιν εἰς ὦτα ἀκουόντων τε καὶ μὴ ἀκουόντων.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ περὶ τῆς κυριότητος τῶν ἁρπαγεισῶν ἢ κεκλειμένων διατελουσῶν ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν ἐκκλησιῶν ἐν Μακεδονίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου τοσαύτη διεξήχθη ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησις, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ πραγματευθῶμεν ἰδιαιτέρως τὸ ζήτημα τοῦτο, παρατιθέντες ἅμα καὶ πλήρη κατάλογον τῶν ἐκκλησιῶν τούτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικὴ ἄδεια.—Τῷ σαββάτῳ ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, τυχὼν πρὸ πολλοῦ τῆς ἐπὶ τούτῳ κανονικῆς ἀδείας, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀγκύρας καὶ Κοτυαείου κ. Σωφρόνιος, ἕνεκα κοινοτικῆς ὑποθέσεως.

Πατριαρχικὰ γραφεῖα.—Ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διωρίσθη ὁριστικῶς δεύτερος γραμματεὺς τοῦ τουρκικοῦ γραφείου τῶν Πατριαρχείων ὁ ἀπὸ δύο σχεδὸν μηνῶν μετὰ ζήλου ἐργασθεὶς κ. Δημ. Κωνστ. Φίτος, τελειόφοιτος τῆς αὐτοκρατορικῆς νομικῆς σχολῆς, διδάξας ἄλλοτε ἐν Καλλιουπόλει καὶ γραμματεὺς τῆς ἐκεῖ ἱερᾶς μητροπόλεως χρηματίσας.

Ἅγιον Ὄρος.—Ἐπὶ ταῖς ἐπικειμέναις ἐκλογαῖς τῶν ἐπιτρόπων τῶν ἰδιορρύθμως πολιτευομένων ἱερῶν μονῶν καὶ ταῖς ἀναδείξεσι τῶν ἀντιπροσώπων, οὓς ἀποστέλλουσιν εἰς Καρεὰς αἱ μοναὶ πρὸς συγκρότησιν τῆς ἱερᾶς Συνάξεως, ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Βατοπεδίου λαμπρὰν ἀπέλυσε πρὸς πάσας τὰς ἱερὰς μονὰς ἐγκύκλιον, ἀπὸ 2 ἰανουαρίου, δι' ἧς ἀνακοινοῖ τὴν ἰδίαν γνώμην νὰ μὴ ἀποστείλωσιν ἀντιπροσώπους εἰς Καρεὰς, πρὶν ἐπισταμένως καὶ συντόνως ἐνέργειαι αἱ δέουσαι καταβληθῶσι πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν δολοφόνων τοῦ μακαρίτου ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Λαυριώτου. Ἡ ἐγκύκλιος μετὰ πόνου ψυχῆς ἐπιζητεῖ τὴν ἀποκάθαρσιν τοῦ τόπου ἀπὸ στοιχείων κακοποιῶν, ἅτινα, μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν εἱρκτῶν ἀπόλυσιν τῶν κακούργων, εἰσέβαλον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐμποιοῦντα τὸν τρόμον καὶ παριστῶντα κακῶς εἰς τὰ ὄμματα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ τῶν ὀρθοδόξων τὸν πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἀρετῆς ὡρισμένον ἐκεῖνον χῶρον, ὅπου μόνον ὕμνοι πρὸς Θεὸν καὶ διδάγματα χριστιανικῆς πολιτείας ἔπρεπε ν' ἀκούωνται.

Συμπνοίας ὑπόδειγμα.—Κατὰ τὸν ἐν Τραπεζοῦντι «Φάρον τῆς Ἀνατολῆς», ἐτελέσθησαν τῇ 4 τοῦ μηνὸς τούτου τὰ ἐγκαίνια τοῦ κατὰ αὔγουστον ἱδρυθέντος ἐν Κερασοῦντι τοῦ Πόντου Ἑλληνικοῦ Συλλόγου «Ἀργοναυτῶν». Ἱδρύσεις καὶ ἑορταὶ καὶ ἐγκαίνια Συλλόγων εἰσὶ παρ' ἡμῖν

οὐχί τι ἀσύνηθες, οὔτε δύσκολόν τι χρῆμα· ἀλλ' ἡ εἰς ἐγκαίνια συμμετοχὴ καὶ τῶν ἀλλοεθνῶν ἡμῖν συμπολιτῶν, συγχαιρόντων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ταύταις, παρέχει τὴν εὐκαιρίαν τῆς καλλιεργείας τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων, τῶν δυναμένων νὰ ὑποβαστάσωτι τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπνοιαν ἐπὶ σκοποῖς ἀγαθοῖς. Οὕτω κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων, μετὰ τοὺς ὁμιλήσαντας ἕλληνας, προσεφώνησαν ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως Ἀρὶφ βέης, ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς διοικήσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑποδιοικητοῦ, ὁ ἐκ μέρους τοῦ στρατιωτικοῦ ἐπιτελείου συγχαρεὶς τῷ Συλλόγῳ λοχαγὸς Ἰβραὴμ ἐφέντης, καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο τουρκικῶν ἐν τῇ Κερασοῦντι Συλλόγων.—Νοήμων πατριωτισμὸς ἀποδείκνυται πάντοτε καὶ πανταχοῦ ὠφέλιμος τοῖς ἰδίοις καὶ τοῖς κοινοῖς, συμβολὴ δὲ κεφαλαίων ἠθικῶν ἐκ μέρους ἡμῶν πρὸς ὑποστήριξιν ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἄλλων συνεταιρισμῶν δύναται νὰ παγιώσῃ τὴν ποθητὴν πᾶσι σύμπνοιαν πρὸς πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῇ 22 τὸν ἑορτάζοντα πανιερ. μητροπολίτην Μεσημβρίας κ. Τιμόθεον ἐπεσκέψατο καὶ συνεχάρη ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐπισκεψάμενος τῇ ἐπιούσῃ καὶ τὸν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτην Γρεβενῶν κ. Ἀγαθάγγελον, ἄγοντα τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ· ἠξίωτο δὲ τὰ δέοντα τῷ θεοφ. ἐπισκόπῳ Ἐλαίας κ. Ἀγαθαγγέλῳ τῇ 25 συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς ἐπίσης ἑορτάζουσι σεβ. μητροπολίταις Ἡρακλείας, Σερρῶν καὶ Κυδωνιῶν, ἠξίωτο δὲ τὰ δέοντα τοῖς πανοσιολ. ἀρχιμανδρίταις κκ. Γρ. Κωνσταντινίδῃ Μ. ἱεροκήρυκι, Γρ. Παπαδοπούλῳ πατριαρχικῷ ἐπόπτῃ τῶν σχολείων καὶ τῷ πανοσιολ. Μ συγκέλλῳ κ. Γρηγορίῳ. Προχθὲς (26) δὲ ἠξίωτο διὰ τοῦ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσυγκέλλου τῷ ἐκ τῶν συμβούλων ἑορτάζοντι κ. Ξενοφῶντι Ζώτῳ, ἰατρῷ.

ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν τῇ Βουλῇ λεχθέντων ὑπὸ βουλευτοῦ τινος ρουμανίζοντος, ἐπιτεθέντος ἀνευλαβέστατα κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ βεβαίως ἀγνοοῦντος ὅτι πολλὰς ὀρθοδόξους φυλὰς Ἄρκτου καὶ Ἀνατολῆς τῷ γάλακτι τῆς ὀρθοδοξίας ἐξέθρεψεν αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖον, ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, ἀπὸ κοινοῦ συνεδριάσαντα ἐνέκριναν νὰ ἐκφρασθῇ τῇ σεβ. κυβερνήσει ἡ λύπη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διατύπωσις αὕτη τῆς θλίψεως ἡμῶν ἐγένετο οὐχὶ διότι ὁ βουλευτὴς ἐκεῖνος εἶπεν ὅσας εἶχε νὰ εἴπῃ λοιδορίας καὶ ὕβρεις, ἀλλὰ διότι τὸ προεδρεῖον τῆς Βουλῆς ἐπέτρεψε, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας βουλευτῶν τινων, εἰς τὸν ὑβριστὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀναγινώσκων τὸ ὑβρεολόγιον αὐτοῦ. Ἡ κοινὴ λύπη ἀνηγγέλθη τῷ ὑψηλοτάτῳ Μ. βεζίρῃ **δι' ἁπλοῦ σημειώματος—ὄχι τακριρίου**—καὶ **ἐπὶ χάρτου συνήθους—ὄχι ἐνσήμου**—ἐπιδοθέντος ὑπὸ τοῦ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου καὶ τοῦ ἐξοχ. ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ. Ἡ διμελὴς ἐπιτροπεία αὕτη, **συνοδικὴν ἀπόφασιν διαγγέλλουσα,** κατ' ἐντολὴν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, παρεκάλεσε τὴν Α. Ὑψ. νὰ συστήσῃ τῇ Βουλῇ τὴν ἀναβολὴν τῶν περὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Δράμας ἀνακοινώσεων, εἰς ἃς ἤθελε προβῇ τὸ παρελθὸν σάββατον ὁ ἐξ. ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ἐν μυστικῇ μάλιστα συνεδρίᾳ τῆς Βουλῆς. Ἡ ἀξίωσις ἀνηγγέλθη τῇ Βουλῇ, καὶ αἱ ἀνακοινώσεις ἀνεβλήθησαν.

Οἱ μὴ σαφῶς ἀντιλαμβανόμενοι τῶν ὑποθέσεων, οἱ μὴ κρίνοντες ἀθολώτῳ διανοίᾳ τὰ λεγόμενα καὶ κοινῇ ψηφιζόμενα, πᾶσαν δὲ σπερμολογίαν ἀποδεχόμενοι, ἢ καὶ κατασκευάζοντες, ἐὰν μὴ ὑπάρχῃ τοιαύτη, ἔγραψαν ἀποδοκιμάζοντες συμφώνως τὸ διάβημα τοῦτο δι' ἐφημερίδων ἑλληνικῶν καὶ τουρκικῶν, διατρανοῦντες ἴσως οὕτω τὴν ἐπιζητουμένην ἑλληνοτουρκικὴν ἐν ζητήμασι σπουδαίοις σύμπνοιαν. Ἀτυχῶς ὅμως οἱ τὴν δημιουργίαν γενικῶν ἢ προσωπικῶν ζητημάτων ἐπιδιώκοντες παρέδραμον νὰ μάθωσιν ὅτι τῇ 18 δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους συνοδικῶς ἐνεκρίθη νὰ διαμηνυθῇ ἁρμοδίως ὅτι τό γε νῦν ἀσύμφορος θεωρεῖται ἡ περὶ τοῦ μητροπολίτου Δράμας συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ, ὡς ἀνεβλήθη αὖτη τριάκοντα καὶ ἑπτὰ ἡμέρας μετὰ τὴν τὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν.

Εἰ δὲ καὶ ἡ καθ' ἡμῶν καταδρομῆς ἀφορμὰς ἐξιχνεύουσα ἀξιότιμος ἐφημερὶς «Τανὴν» ἐπετέθη καὶ πάλιν κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, παράδοξον εὑρίσκουσα τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ ταύτην καὶ εἴ τινα παρομοίαν, ἐπιθυμοῦμεν νὰ πιστεύσῃ ὅτι τοσαῦτα ἔχει ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης δικαιώματα, ὅσα καὶ ὁ ὑψηλ. σεϊχουλισλάμης· ὅταν δ' ἐκείνου μειωθῶσιν ἢ ἀρθῶσι, τότε δυνατὸν νὰ σκεφθῇ ἡ «Τανὴν» καὶ οἱ κατὰ περίστασιν ὁμοφρονοῦντες αὐτῇ καὶ περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἄλλων.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀρχὴν ἀρχαιοτέραν πασῶν τῶν ἐν Ἀνατολῇ λοιπῶν ἀρχῶν καὶ ἐπικρατειῶν, θεόθεν θεμελιωθὲν ὡς κέντρον θρησκευτικόν, καὶ λαὸν κῦρος διὰ τοσούτων αἰώνων, ἀναγνωρισθὲν τοιοῦτον ὑπὸ τοσούτων καλιφῶν καὶ σουλτάνων πρὸ τῆς ἐποχῆς ἔτι τοῦ πορθητοῦ Μωάμεθ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναφέρηται πρὸς πᾶσαν κοσμικὴν ἀρχὴν ὑπερασπίζον τὰ προαιώνια αὐτοῦ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ποιμαινομένων.

Ἐπιθυμεῖ μόνον νὰ λαλῶσι καὶ γράφωσιν ἀδεκάστως περὶ αὐτοῦ πάντες, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν πραγμάτων καὶ μὴ κρύπτοντες τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν γινώσκωσιν αὐτήν.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΗΜΕΡΙΔΑ

Τὸ περίεργον τοῦτο γραμμάτιον, ὅπερ ἐκδίδοται ἐνταῦθα, μετεγράφη ἀπὸ τῆς σελίδος 266α τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 621 χαρτίνου χειρογράφου τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἱερᾶς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονῆς τῶν Ἰβήρων, κατὰ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα γραφέντος.

Ὁ καλῶν ἐστι βεβαίως ὁ Χαλκηδόνος Κωνστάντιος, οὗ καὶ ἑτέραν ἐπιστολὴν ἐξέδωκα πρὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν ἐν Α΄ τόμῳ τῶν «Μνημείων τῆς ἱστορίας τῶν ἀθηναίων» τοῦ φίλου κ. Δημ. Γρηγ. Καμπούρογλου—ὁ προσκαλούμενος ὀνομάζεται σαφῶς· Κλήμης ἦν ὁ λαμπρὸς τῶν Ἰωαννίνων μητροπολίτης, ὁ θαυμάσιον ἑαυτὸν παρασχόμενος συγχρόνοις καὶ μεταγενεστέροις ὑπογραμμὸν φιλοτιμίας ἅμα καὶ φιλομαθείας ἑλληνικῆς.

Ὁ προσκαλῶν, ὑπογράφων ἑαυτὸν Χρυσοπόλεως, ποιεῖται φανερὸν ὅτι διέμενεν ἐν Χρυσοπόλει· ἀλλὰ κατὰ τὴν Ε΄ ἑκατονταετηρίδα, ἴσως καὶ ἐν ἀρχαῖς τῆς ΙΗ΄, καθέδραν εἶχεν ὁ μητροπολίτης Χαλκηδόνος τὸ χωρίον Ἑρμολιανῶν, τὸ Κουζγουντζοῦκι, ὅπου πρὸ τοῦ 1700 καὶ μοναστήριον ἐσώζετο, τοὐλάχιστον ἀπὸ τοῦ 1601 καὶ ἐντεῦθεν. Κωνστάντιος Χαλκηδόνος διεδέξατο βεβαίως τὸν θρόνον τοῦ Γαβριὴλ (ἀπὸ τῆς μητροπόλεως ταύτης εἰς τὴν οἰκουμενικὴν μετατεθέντος σκοπιὰν τῇ 20 αὐγούστου οὖ 1702) μετὰ τὸν σεπτέμβριον τοῦ ἔτους τούτου διὰ τὸ ἔκτοπον τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς· ἀφ' ἑτέρου ὁ περιλάλητος Κλήμης διετέλει μέλος τῆς ἱερᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου κατὰ τὸ 1706—1707 ἴσως καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ κατὰ τὸ τη ταῦτα χρονολογῶ τὴν ἐπιστολήν, ἧς τὴν ἔκδοσιν δικαιολογοῦσιν ἴσως αἱ διανυόμεναι νῦν ἡμέραι.

Ἡ ἐπιστολὴ παρὰ τοῖς τότε λογίμοις ἐνομίσθη λακωνικὴ καὶ πρέπον ἐκρίθη ἵνα διαιωνισθῇ μεταγραφομένη, μὴ δηλοῦσα, δυστυχῶς, τὸ τῆς προσκλήσεως αἴτιον. Οἱ ταύτην ἀναγινώσκοντες καλὸν ἵνα μάθωσιν ὅτι κατὰ τὰς τοιαύτας τῶν χρόνων ἐκείνων ἡμερίδας πολλή τις ἦν ἡ τῆς εὐφυΐας καὶ πολυμαθείας ἐπίδειξις, καὶ γκωμίων ἀκροάσεις ἐγίνοντο, συνηθέστατα δὲ καὶ οἱ τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ ψάλται προσκαλούμενοι συνεισέφερον καὶ αὐτοὶ συμβουλήν τινα πρὸς ἔξαρσιν τῆς καλῆς ἐκείνης συναναστροφῆς, ἐν ᾗ προσκαλοῦντές τε καὶ προσκαλούμενοι «παίζοντες οὐδὲν ἧττον ἢ σπουδάζοντες ἐλυσιτέλουν».

Τὸ προσκλητήριον τοῦ Χαλκηδόνος ἔχει οὕτως·

«Ἐπιστολὴ λακωνικὴ, ἣν πέπομφεν ὁ Χαλκηδόνος τῷ Ἰωαννίνων μητροπολίτῃ κυρίῳ Κλήμεντι.

Εὐδαιμόνως καὶ σωτηριωδῶς τὸ τῆς ἱεραρχίας κλέος διακείσθω κατὰ τὸν διπλοῦν ἄνθρωπον ἐν ἔτεσι πλείστοις τῶν κυρυφαίων.

Ἡ ἀειθαλὴς ἄμπελος, τὸ τῆς ἀληθείας κλῆμα, ἡ τοὺς ἀειθαλεῖς βότρυας τῆς σωτηρίας ἐκφέρουσα, πικνῶς διὰ στόματος καὶ κατὰ κόρον τῆς κληματίδος μεθύουσα τοὺς ἐπικρεμεῖς, μετὰ τὸ ἄριστον καὶ τὸν ὕπνον κλήματος δίκην ἀφιξάσθω πρὸς ἡμᾶς, ὅπως καὐτοὶ τῆς κληματίδος κατατρυφῶντες θαλοὺς κληματίδος ἀναθάλωμεν.

Ἔρρωσο· Ο ΧΡΥΣΟΥΠΟΛΕΩΣ».

Μ. Ι. Γ.

Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσσικὸν Ἀρχαιολογικὸν Ἱνστιτοῦτον καὶ ὁ ἀνακαλυφθεὶς ἐν τῇ αὐτοκρ. βιβλιοθήκῃ τοῦ Σεραγίου βασιλικὸς κώδηξ τῆς Ὀκτατεύχου

Β΄

Ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ ἡ διατριβὴ περὶ τοῦ ἐν Σεραγίῳ κώδικος τῆς Ὀκτατεύχου διαπραγματεύεται μετὰ σαφηνείας περὶ τοῦ ζητήματος τῶν διαφόρων ἑρμηνειῶν εἰς τὴν Ὀκτάτευχον, περὶ ὧν ἀκριβῶς ποιεῖται λόγον καὶ ὁ σοφὸς Cohn, ὅστις ἀπεπειράθη ἵν' ἀποδώσῃ τὴν συγγραφὴν τῶν πρώτων ἐκλογῶν εἰς τὸν κάλαμον τοῦ χριστιανοῦ σοφιστοῦ Προκοπίου, προέδρου τῆς ἀκμασάσης ἐν Γάζῃ ἐπὶ αὐτοκρατόρων Ἀναστασίου καὶ Ἰουστινιανοῦ σχολῆς.

Ὁ κ. Θεόδωρος Οὐσπένσκης, ἐρευνήσας ἐπὶ τῆς ἀνεκδότου ὕλης τῶν ἐκλογῶν καὶ τῶν σχολίων εἰς τὴν Ὀκτάτευχον, εὑρίσκει ὅτι ἡ ἐξηγητικὴ αὕτη ὕλη δὲν πρέπει ποσῶς νὰ ἀποδίδηται εἰς τὸν σοφιστὴν Γαζαῖον Προκόπιον, καθότι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας ἤρξατο ἐμφανιζόμενον εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὠριγένους, καὶ διϊσχυρίζεται ὅτι ὁ Προκόπιος πιθανῶς ἐπωφελήθη ἑτοίμου ὕλης-περισυλλεγείσης πρὸ αὐτοῦ. Ἐπάγεται δὲ κατὰ δίκαιον λόγον, ὅτι ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῶν ἐκλογῶν πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν Εὐσέβιον τὸν Καισαρείας περὶ οὗ ἀναφέρει χειρόγραφος σημείωσις τοῦ ἰδίου, διασωζομένη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2125 κωδ. τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ ὡς ἑξῆς:

«Εὐσέβιος ἐγὼ σχόλια παρέθηκα».

Πρακτικιὸν ὁ συγγραφεὺς ποιεῖται εὐρὺν λόγον περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὡς καὶ περὶ τῶν διαπραγματευσαμένων αὐτὸ σοφῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑσπερίας καὶ ἰδίως ἀναφέρει τὴν μελέτην τοῦ καθηγητοῦ Achelis «Hippolytstudien, tèxte und Unders uch., herausg. von Gebhardt und Harnack N. F. I. S. 94», ὅστις κατ' ἐκεῖνο διαπραγματεύεται ἐν τῇ μελέτῃ αὐτοῦ περὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἱππολύτου ἀφιεροῖ ὅμως καὶ σελίδας τινὰς εἰς τὸ ἡμέτερον ζήτημα (Griechische Fragmente zur Genesis), ἐν αἷς ἀπαριθμεῖ πλέον τῶν 30 χειρογράφων Ἑρμηνειῶν εἰς τὰ πρῶτα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. «Εἶναι μάλιστα εὔκολον, λέγει ὁ Ache» lis (S. 97), ἵνα πολλαπλασιάσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν χει» ρογράφων, εἶχον δ' εἰς χεῖράς μου καὶ ἄλλα πολλὰ χειρό» γραφα ἅτινα ὅμως ἦσαν ἀκατάλληλα πρὸς παραβολήν». Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ τοῦ Acheli τὸ πρῶτον ἀπαντῶμεν δικαίαν μνείαν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ἐκλογῶν, Achelis (S. 102): «Εἰς πᾶσαν μελέτην ἀφορῶσαν τὰς » ἐκλογὰς ὀφείλομεν κατὰ πρῶτον ἵνα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν » τὴν ἔκδοσιν τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη. Βεβαίως πρωτίστη

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 550 – 552 ΚΗ΄ τόμου.

» φροντὶς τυγχάνει νὰ ἐννοῇ τις τὰς ἐκλογὰς ταύτας καλῶς » διὰ νὰ τὰς ἐπωφελῆται».

Ἐν γένει ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τοῦ σοφοῦ Achelis παρατηρεῖται μεγίστη ἐκτίμησις τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης δεινότητος τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη. Παρὰ τοῦ κ. Θ. Οὐσπένσκη μανθάνομεν ὅτι τελευταίως ἐνεφανίσθη περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἰδικὴ μελέτη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Lindl «Die octateuchaten des Procop von Gaza und die Septuagintaforschung» Munchen, 1902, ὅστις οὐ μόνον ὑποστηρίζει τὰ πορίσματα τοῦ Cohn, περὶ τοῦ τίς ἐστιν ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τῶν ἐκλογῶν, ἀλλ' εὑρίσκει καὶ μίαν ταυτότητα τῶν ἑρμηνειῶν πρὸς τὰς ἐκλογὰς τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη καὶ ὅτι ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Θεοτόκη περιεσώθησαν εὐάριθμοι ἐκλογαὶ τοῦ Προκοπίου, τὰς ὁποίας ἐφρόνουν ὡς ἀπωλεσθείσας.

Ἐν γένει παρατηρεῖται ὅτι τὸ συμπέρασμα ὅλων τῶν συγγραφέων εἶναι ὅτι αἱ εἰς τὴν Ὀκτάτευχον ἀνώνυμοι ἐκλογαὶ εἰσὶ ταυτόσημοι πρὸς τὰς ἐκλογὰς Προκοπίου τοῦ Γαζαίου καὶ αἵτινες ἀπαρτίζουσι δῆθεν τὴν βάσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ περισπουδάστου ἔργου τοῦ Θεοτόκη, ὅθεν τὸ ὑψίστης σημασίας τοῦτο ζήτημα ἀποτελεῖ σήμερον τὸ κύριον θέμα τῶν φιλολογικῶν ἐρευνῶν τῶν σοφῶν τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Lindl ταξινομεῖ τὰ χειρόγραφα τῶν ἐκλογῶν κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Achelis καὶ παραδέχεται καὶ αὐτὸς τρεῖς τάξεις χειρογράφων, ἤτοι: τὴν τάξιν τῶν χειρογράφων ἐκ τῆς Βασιλείας (ἐν Ἑλβετίᾳ) ἴσως καὶ τῆς Πετρουπόλεως, τὴν τάξιν ἐκ τῆς Μόσχας καὶ τέλος τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη.

Ὁ κατάλογος τῶν χειρογράφων τοῦ Karo et Lietzmann «Catenarum Graecarum Catalogus» ὁ περιλαμβάνων πλέον τῶν 200 χειρογράφων, χαρακτηρίζει αὐτὰ ὡς ἀκολούθως: Τὰ περισσότερα αὐτῶν, διατείνεται, ἀντιπροσωπεύουσι τὰς ἐκλογὰς τοῦ Νικοφόρου Θεοτόκη (Catena Lipsiensis), ὅτι εἰς τὰ καθέκαστα διακρίνεται τὸ χειρόγραφον του Μονάχου, καὶ ἰδιάζοντα ὅλως τύπον παρουσιάζουσι τὰ χειρόγραφα τῆς Βασιλείας καὶ τοῦ Βατικανοῦ.

Ὁ δὲ Lindl (S. 3) ταξινομεῖ τὰ χειρόγραφα ταῦτα ὡς ἀκολούθως: 1) εἰς τὰ ἀντιπροσωπεύοντα τὴν ἔκδοσιν τῶν ἐκλογῶν τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη 2) εἰς τὰ ἀντιπροσωπεύοντα τὸν κώδικα τοῦ Μονάχου 9. καὶ 3) εἰς τὸν ἰδιάζοντα τύπον τοῦ κώδικος τῆς Βασιλείας.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Lindl ἀποβλέπει κυρίως τὴν διεξακρίβωσιν τῶν σχέσεων τῆς καταταξεως ταύτης τῶν χειρογράφων καὶ καταλήγει εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα μετὰ τοῦ Βετλάνδου καὶ Κόνη, ὅτι αἱ ἐκλογαὶ τοῦ Προκοπίου δὲν ἀπωλέσθησαν, ἀλλ' ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν διετηρήθη ἀνέπαφον ἐν τοῖς χειρογράφοις τῶν ἑρμηνειῶν εἰς τὴν Ὀκτάτευχον.

Ὁ κ. Θ. Οὐσπένσκης, πρὶν εἰσέτι προβῇ εἰς τὸ ζήτημα τῆς περιγραφῆς καὶ ἐκτιμήσεως τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντος κώδικος τοῦ Σεραγίου, ἐθεώρησεν ἐπάναγκες ἵνα διαπραγματευθῇ ἐν ὀλίγοις περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐκλογῶν τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη — «Catena Lipsiensis» — καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐρωτᾷ: Διὰ ποῖον λόγον ἡ τῆς Λειψίας ἔκδοσις τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη ἔλαβε τελευταίως τοιαύτην μεγάλην σημασίαν ἐν τῷ ζητήματι τῆς ταξιθετήσεως τῆς χειρογράφου ὕλης τῶν ἐκλογῶν; καὶ τίς ἡ βάσις, δυνάμει τῆς ὁποίας ὑπάγουσιν ὁλόκληρον σειρὰν χειρογράφων εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἔργου τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη;

Θέμενος δὲ κατὰ μέρος τὸ ζήτημα, ἐὰν αἱ ἐκλογαὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἔχουσιν ἐκ τῶν ἔργων Προκοπίου τοῦ Γαζαίου, ἐξετάζει λεπτομερέστερον τὸ ζήτημα κατὰ πόσον καὶ τίνι τρόπῳ ἐπωφελήθη ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης τὸ εἰς χεῖρας αὐτοῦ περιελθὸν χειρόγραφον ὑλικὸν καὶ πῶς δέον ἵνα χαρακτηρίζωμεν τὰς ἑρμηνείας τῆς ἐκδόσεως τῆς Λειψίας

Καὶ ἄλλοτε ὁ κ. Θ. Οὐσπένσκης διεπραγματεύθη ἐν τῷ περιοδικῷ τοῦ Ἰνστιτούτου (Τόμου Θ' τεῦχος τρίτον σελ. 317—340) περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, συγκρίνας τὴν ἔκδοσιν τῆς Λειψίας «Σειρὰ ἑνὸς καὶ πεντήκοντα ὑπομνηματιστῶν εἰς τὴν Ὀκτάτευχον» πρὸς τὸν ἄρτι ἀνακαλυφθέντα κώδικα τοῦ Σεραγίου, νῦν δὲ συμπληροῖ ἐνταῦθα τὰς κρίσεις αὐτοῦ περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Θεοτόκη, καὶ εὑρίσκει μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ βιογραφία τοῦ μεγάλου τούτου Ἕλληνος ἐπιστήμονος εἰσέτι δὲν διηυκρινίσθη. Πολλαὶ μὲν ὑπάρχουσι λέγει, βιογραφίαι τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη ἑλληνιστὶ γεγραμμέναι, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον αὐτῶν στερεῖται συγκεκριμμένων βάσεων καὶ δὲν διαφωτίζουσιν ἡμᾶς, ὡς ἔδει, περὶ τοῦ βίου τοῦ Θεοτόκη ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν οὗτος ἔζη. Οὔτε ἡ κατὰ συνθήκην ἀνατροφὴ καὶ παιδεία αὐτοῦ, οὔτε ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτοῦ δρᾶσις, οὔτε αἱ διοικητικαὶ αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις ἐγένοντο εἰσέτι ἀντικείμενον σπουδαίας μελέτης.

(ἕπεται συνέχεια)

Γ. Π. ΒΕΓΛΕΡΗΣ.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Γνωστότερος καὶ δημοτικώτερος οὕτως εἰπεῖν ἐκ τῶν κατὰ τὴν προσεχῆ κυριακὴν, 1 φεβρουαρίου, πανηγυριζομένων ἁγίων, ἀπέβη ὁ **ἅγιος Τρύφων**, βεβαίως ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῶν κηπουρῶν δημοτελῶς ἀγομένης ἄλλοτε ἑορτῆς αὐτοῦ. Τὴν μνήμην αὐτοῦ καθηγίασεν ἡ Ἐκκλησία ἕνεκα τῆς ζεούσης αὐτοῦ πίστεως, ἣν ἐπεσφράγισε διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ τυράννου Δεκίου (249—251). Ἦν δίκαιον 'να τύχῃ τῆς τιμῆς ταύτης, διότι κατὰ τὸν ἐπὶ Δεκίου διωγμὸν, ἐπὶ μάρτυρι τῷ Μεταφραστῇ Συμεών, «δεινὸς ἦν κατὰ χριστιανῶν ὁ πόλεμος· καὶ διὰ τοῦτο παρῆν ὁρᾶν τὴν τοῦ Θεοῦ ἄλωνα ὥς τινι πτύῳ διακαθαιρομένην, καὶ τοὺς μὲν ἀσθενεῖς ὄντας τοὺς λογισμοὺς (ἐκ τῶν χριστιανῶν δῆλον οὖν) καὶ ἀχυρώδεις, ὑπὸ τῆς τῶν πειρασμῶν βίας, ὥςπερ ὑπό τινος ἀνέμων φορᾶς, ἐκριπιζομένους, ὕλην τῷ αἰωνίῳ πυρὶ συντηρεῖσθαι· ὅσοι δὲ γνώμης εὐθύτητι καὶ ψυχῆς σταθερότητι τῆς ἀληθείας ἀντεποιήσαντο, οὗτοι, κρείττους ὀφθέντες τῶν πειρασμῶν καὶ μέχρι τέλους τὴν

ὁμολογίαν φυλάξαντες, οἷά τις καθαρώτατος σῖτος, εἰς τὰς οὐρανίους ἀποθήκας ἐταμιεύθησαν».

Ὁ ἅγιος Τρύφων ἐκέκτητο φήμην ἰατροῦ, ἀλλ' ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον καὶ ἀπέριττος, ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τῶν χηνῶν ἐπιμελητοῦ καὶ βοσκοῦ, ἐπὶ Γορδιανοῦ καὶ Φιλίππου τῶν αὐτοκρατόρων. ἐπάρχου μὲν Ἀνατολῆς ὄντος Ἀκυλίνου, τοπάρχου δὲ Ἀπαμείας Φρόντωνος. Πατρὶς αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς βιογραφίαις καὶ εἰς τὴν εὐχὴν αὐτοῦ τὴν γνωστὴν, κατά τε τὰ χειρόγραφα καὶ τὰς πρώτας ἐκδόσεις τῶν Εὐχολογίων, φέρεται ἡ κώμη Καμψάδου, κειμένη πλησίον Ἀπαμείας τῆς Φρυγίας. Ἄγνωστον μένει τὶς πρῶτον, πρὸ ἑκατὸν ἴσως ἐτῶν, μετέβαλε τὸ ὄνομα Καμψάδου εἰς Λάμψακον, ὁ δὲ συγγραφεὺς τοῦ «Συναξαριστοῦ» Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ὁ διορθώσας καὶ αὐτὸς τὸ ὄνομα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 2 φεβρουαρίου, παρασυνάπτων ἐν τῷ τέλει τοῦ Συναξαριστοῦ εὐχὴν εἰς τὸν ἅγιον Τρύφωνα, ἀφίνει τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος τοῦ μάρτυρος ὡς ἐν τοῖς Εὐχολογίοις καὶ τῷ «μαρτυρίῳ» φέρεται «Καμψάδου κώμη». Ἔκειτο δ' αὖτη, καθὼς εἴδομεν, ἐν Φρυγίᾳ, οὐχὶ λοιπὸν ἐν Λαμψάκῳ, οὔτε πλησίον αὐτῆς. Δυστυχῶς καὶ ἡ διωρθωμένη τῶν Μηναίων ἔκδοσις ἔγραψε Λάμψακον— ὁ δὲ πρό τινων ἐτῶν ἐκδοὺς ἐν Ἀθήναις ὀγκώδες σύγγραμμα σελίδων ὑπὸ τίτλον «Οἱ βίοι τῶν ἁγίων» οὐ μόνον τὴν Λάμψακον ἐσφαλμένως πατρίδα γράφει τοῦ ἁγίου Τρύφωνος, ἀλλ' ἀγνοεῖ καὶ εἴπερ οἱ γονεῖς τοῦ μάρτυρος ἦσαν χριστιανοὶ ἢ οὔ. Σημειωτέον ὅτι τὸ «μαρτύριον» αὐτοῦ μαρτυρεῖ σαφῶς· «εὐσεβῶν γονέων εὐσεβέστατον τέκνον ἐκφὺς, οὕτως ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀξιόθεος ἦν, ὡς πλουσίας παραυτίκα τυχεῖν τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος». Αἱ ἀμαθεῖς εἰδήσεις αὗται τῶν «Βίων τῶν ἁγίων» παρήχθησαν ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ Συναξαριστοῦ τοῦ Νικοδήμου.

*

Τὸ «μαρτύριον» αὐτοῦ, φερόμενον ὡς ἔργον τοῦ Συμεὼν Μεταφραστοῦ, ἐξεδόθη ἐν τῇ Πατρολογίᾳ τοῦ Migne· σώζεται δὲ καὶ ἕτερον τοιοῦτον, ἴσως καὶ τρίτον. Τοῦ εἰς αὐτὸν ψαλλομένου κανόνος συγγραφεύς ἐστι Θεοφάνης ὁ Γραπτός.

Ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία ἄγει τὴν μνήμην αὐτοῦ, μετὰ τῆς μνήμης τοῦ συμμαρτυρήσαντος αὐτῷ ἁγίου Ρεσπικίου, τῇ 10 νοεμβρίου.

*

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Τρύφωνος ἦγετο πάνδημος ἐν Κωνσταντινουπόλει, διότι παννυχὶς μὲν ἀναφέρεται γινομένη ἐν **ναῷ** ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, μᾶλλον **παρεκκλησίῳ** τοῦ ναοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, κειμένου πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἀλλ' **ἐπειδὴ καὶ ἕτερος** ἐντὸς τῆς πόλεως ἠγείρετο ναὸς, ὑπὸ τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ οἰκοδομηθεὶς, καὶ **τρίτος πλησίον** τῆς ἁγίας Εἰρήνης τῆς παλαιᾶς **καὶ τέταρτος** «ἐπὶ τῇ μητροπόλει Χαλκηδονέων» μετὰ μονῆς (ἴσως ὁ πλησίον τῶν Τούζλων τῆς βιθυνικῆς παραλίας, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ **χερσόνησος τοῦ ἁγίου Τρύφωνος**), ἀλλὰ καὶ **πέμπτος** εἰς τὰ πέριξ τῆς βασιλευούσης, εἰς τὸ Καστόρεον, μετόχιον ὢν τῆς Μονῆς τῆς Χώρας, ἴσως δὲ καὶ **ἕκτος** παρὰ τὸ χωρίον Νύμφας, τὸ κείμενον ἄνω τοῦ Μακρίκιοϊ—πάντες οὗτοι πανηγύρεις ἐτέλουν βεβαίως καὶ παννυχίδας— ἐτέλει δὲ τοιαύτην συγχρόνως καὶ ἡ ἐν Καῒς Δὰγ μονὴ τοῦ Αὐξεντίου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ὁσίου Βενδεδιανοῦ τοῦ ἐκ Μυσίας.

Ἐν τοῖς μετὰ τὴν ἅλωσιν χρόνοις ὁ ἅγιος Τρύφων ἐθεωρήθη ὁ προστάτης τῶν γεωργῶν καὶ πάντες οὗτοι πανηγυρικῶς ἑώρταζον τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ τὴν ἀποκήρυξιν τοῦ βουλγαρικοῦ φυλετισμοῦ τῷ 1872, διεσπάσθησαν οἱ γεωργοὶ καταρραδιουργούμενοι καὶ ἀπώλεσεν ἡ πανήγυρις τὸν πάνδημον αὐτῆς χαρακτῆρα, ὃν ἔτι μᾶλλον ἐξῆρεν ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἀβραάμιος, ὃς αὐτὸς ἐτέλει (μέχρι τοῦ 1844) τὸν ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ μηνὸς ἁγιασμὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἐν Φαναρίῳ Ἁγιοταφιτικοῦ Μετοχίου. Συντεχνίαι καί τινες Ἀδελφότητες πανηγυρίζουσαι τὴν 1 φεβρουαρίου συναποτελοῦνται κυρίως ἐκ κηπουρῶν.

*

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Τρύφωνος συνέπεσεν ἐφέτος, καθὼς καὶ πολλάκις, τῇ κυριακῇ τῆς ἀπόκρεω **Τῇ κυριακῇ τῆς τυρινῆς** θέλει συμπέσει τῷ 1915, ὡς συνέπεσε καὶ τῷ 1668. Λόγου δὲ πάρεργον γράφομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ 72 (μετὰ Χριστὸν) μέχρι τοῦ 1668 δεκατρεῖς φορὰς ἀνεγράφη ἡ σύμπτωσις αὕτη· ἤτοι ἡ θεομητορικὴ τῆς Ὑπαπαντῆς ἑορτὴ 'να συμπίπτῃ τῇ δευτέρᾳ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν, ὅτε τὸ Τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐπιτρέπει κατάλυσιν οἴνου καὶ ἐλαίου.

ΣΗΜ.—Καλὸν ἔργον ἐστὶν ἡ ἐξερεύνησις πάντων τῶν παλαιῶν τυπικῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας, ὅπως μάθωμεν τὶ διέττατεν ἡ Ἐκκλησία ἄλλοτε περὶ τηρήσεως ἢ μὴ τῆς νηστείας ἐν ταῖς ἑορταῖς Ὑπαπαντῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ, ὁπότε ἤθελον συμπέσει ἡ μὲν τῇ πρώτῃ ἑβδομάδι τῶν νηστειῶν, ἡ δὲ τῇ τελευταίᾳ.

*

Κατὰ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Τρύφωνος, τῷ 907, συνέπεσεν, ὡς ὁ De Boor χρονολογεῖ (Vita Enthymii patriarche, σελ 44 καὶ 46) ἢ ἴσως τῷ 906, ἡ παῦσις τοῦ ἐν ἁγίοις οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Νικολάου Α' τοῦ Μυστικοῦ, ἀντιστάντος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ λεγομένου Λέοντος Σοφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος τολμηθεῖσαν τετραγαμίαν.

Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 15

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ
καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον
πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ. — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά. — Νεκρολογία (Πελαγονίας Ἰωακείμ). — Ἱερὰ μονὴ Σινᾶ. — Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΓΗ.

Τῷ σαββάτῳ πρὸς ἑσπέραν ἐξεδώκαμεν ἐν παραρτήματι τὸ ἐξ Ἱεροσολύμων τηλεγράφημα τῆς 30 ἰανουαρίου μετὰ τῶν προτεταγμένων ὀλίγων λέξεων, τῇ δὲ δευτέρᾳ, 2 φεβρουαρίου, τὰ λοιπὰ τηλεγραφήματα, ἅπερ ἐκδίδονται ἐν τῷ μετὰ χεῖρας φυλλαδίῳ.

Θλιβερωτάτην εἴδησιν μετέδωκεν ἡμῖν σήμερον τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα, δι' ὀλιγοστίχου τηλεγραφήματος ἀποσταλέντος πρός τε τὴν Α.Θ.Π. τὸν οἰκουμ. πατριάρχην καὶ τὴν Α. Σ. Μ. τὸν πατριάρχην Ἀλεξανδρείας.

Ὅσον βραχυλόγον, τόσον τυγχάνει βαρύτατον, καθὸ θλιβερωτάτην ἀγγέλλον εἴδησιν τὸ τηλεγράφημα. Πατριάρχης παυόμενος ὑπὸ τῆς ἁγιοταφιτικῆς ἀδελφότητος, τῆς ἐχούσης ἐκλογῆς δίκαιον καὶ δίκαιον ἀπαλλαγῆς δι' ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης, ἰδιοποιεῖται τὸ δικαίωμα νὰ παραμένῃ ἐπὶ θρόνου χηρεύοντος καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀπειθοῦντας. Ἐπιτροπεία δὲ λαϊκῶν, πολιτικῆς ἐκλογῆς ἔχουσα κῦρος, συνισταμένη ἔκ τινων μωαμεθανῶν καὶ ἑνὸς χριστιανοῦ, ἀπονέμει δίκαιον εἰς τὸν παυθέντα καὶ χορηγεῖ εἰς αὐτὸν δικαίωμα νὰ τιμωρήσῃ τοὺς μὴ ἀναγνωρίζοντας αὐτὸν πατριάρχην.

Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς τῶν γεραρῶν μελῶν τῆς Ἁγιοταφικῆς ἀδελφότητος ἀναγνωρίζει αὐτόν, ἤδη πεπαυμένον, συμπέρασμα τῆς ἀποφάσεως τῆς κυβερνητικῆς ἐπιτροπείας δείκνυται σαφὲς, ἡ ἐκμηδένισις καὶ ἀποσύνθεσις τῆς Ἀδελφότητος, τῆς ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἀγωνιζομένης, τοῦ ἱεροῦ τούτου Σώματος, ὅπερ ἀπὸ αἰώνων, τοσαῦτα παθὸν δεινὰ καὶ τοσούτους διωγμούς, ἔσωζε τὰ ἱερὰ προσκυνήματα.

Ἡ καταργοῦσα τὰ δικαιώματα τῆς Ἁγιοταφικῆς ἀδελφότητος ἀπόφασις αὕτη, ἣν εὐχόμεθα νὰ μὴ ἐπικυρώσῃ ἡ σεβαστὴ κυβέρνησις, ἡ μηδενίζουσα τὸν ἀπὸ αἰώνων ἱερὸν φύλακα τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἔκπληξιν ἐνεποίησεν εἰς πάντας.

Ἐκφράζομεν ἐπὶ τῇ θλιβερωτάτῃ εἰδήσει ταύτῃ τὴν πάγκοινον θλῖψιν πάντων τῶν ἐν Ἀνατολῇ ὀρθοδόξων καὶ παντὸς τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Τὸ τηλεγράφημα ἔχει οὕτω

Πατριάρχην οἰκουμενικὸν
Κωνσταντινούπολιν

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 30 ἰανουαρίου ὥρᾳ 10,30' ἑσπέρας.
(12 φεβρουαρίου)

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπιμείνασα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐντόνως εἰς σύστασιν πρὸς Σύνοδον, ὅπως ὑποχωρήσῃ

χωρὶς οὐδαμῶς πιέσῃ πρώην πατριάρχην καὶ οὐδὲν ἀπολύτως λάβῃ κατὰ ἰθαγενῶν μέτρον ἀνεκοίνωσε σήμερον κατόπιν ἀνενδότου στάσεως Συνόδου ὅτι Κυβέρνησις ἀναγνωρίζει πατριάρχην δικαιούμενον παύσῃ καὶ διορίσῃ συνοδικούς, χειροτονήσῃ κλῆρον ἐξ ἰθαγενῶν καὶ τιμωρήσῃ ἀπειθήσαντας ἀδελφούς. Λύσιν δεινῶν καὶ πρόληψιν μειζόνων ἀνεπανορθώτων συμφορῶν ἀναμένομεν ἀπὸ συντόνων διαβημάτων δύο πατριαρχῶν.

Τοποτηρητὴς ΜΕΛΕΤΙΟΣ.

Β'.

Μετὰ τὰς ἐν ἐκτάκτῳ ἡμῶν παραρτήματι γνωστοποιηθείσας τὸ παρελθὸν σάββατον εἰδήσεις ἐκ τῆς Ἁγίας Γῆς, πράγματι λυπηρὰς, θλιβερώτεραι διαβιβάζονται σήμερον ἡμῖν, ἀπὸ προχθὲς χρονολογούμεναι.

Ἡ ἀναγγελία τῶν πράξεων τῆς κυβερνητικῆς Ἐπιτροπείας θέλει προξενήσει καταπληξιν βεβαίως, ἐπὶ τῷ ὅτι, κατὰ τὰς τηλεγραφικὰς εἰδήσεις, ἐμποδίζεται ἡ ἐλευθέρα τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων ἐξάσκησις. Προξενεῖ δὲ θλῖψιν εἰς πάντας ἡ πολιτεία τοῦ πρώην πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ,οὗ ἐν ὀνόματι ἐργάζονται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παλαιστίνης οἱ πολέμιοι αὐτῆς.

Τὰ τηλεγραφήματα λαλοῦσι σαφῶς περὶ τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ καταστάσεως.

Κατόπιν αὐτῶν ἐκδίδομεν τὰ σταλέντα ἐντεῦθεν εἰς Ἱεροσόλυμα τῷ σαββάτῳ μετὰ τὴν λῆψιν ὅλη. τοῦ ἐν παραρτήματι ἐκδοθέντος τηλεγραφήματος.

Ἱερουσαλὴμ, 31 ἰανουαρίου, ὥρᾳ 1 μ.μ.

Οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ἰωακεὶμ

Τηλεγράφημα Μελετίου ὅτι Ἐπιτροπὴ διέταξεν ἡμᾶς τιμωρῆσαι ἀπειθοῦντας καὶ καταρτίσαι κλῆρον ἐξ ἐντοπίων ἀπολύτως συκοφαντικόν. Παρακαλῶν ζητήσητε πληροφορίας παρὰ σεβαστῆς κυβερνήσεως εἰς ἐξακρίβωσιν ἀληθείας, οὐ παρεκκλίνομεν ἡμετέρων καθηκόντων, τηροῦντες αὐτὰ εὐσυνειδήτως.

Πατριάρχης ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Ἱερουσαλὴμ, 31 ἰανουαρίου 3 μ. μ.

Οἰκουμενικὸν πατριάρχην.

Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας,

Σεβαστείας Γλυκέριον

Ἐπιτροπὴ Κυβερνήσεως, μὴ δυνηθεῖσα διὰ συστάσεων, παρακλήσεων, ἀπειλῶν ἐξαναγκάσαι ἱερὰν Σύνοδον εἰς ἀκύρωσιν κανονικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀνεκοίνωσεν ἐχθὲς ὅτι ἀπόφασις Συνόδου ἐστιν ἄκυρος· ὅτι Κυβέρνησις ἀναγνωρίζει Δαμιανὸν πατριάρχην (ἐν) ἐνεργείᾳ, δικαιούμενον παῦσαι, διορίσαι, τιμωρῆσαι ἀπειθήσαντας αὐτῷ, καταρτίσαι Σύνοδον καὶ κλῆρον κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ. Μετὰ ἀνακοίνωσιν ταύτην, διακόψαντες πᾶσαν σχέσιν πρὸς Ἐπιτροπὴν διεμαρτυρήθημεν σήμερον ἐντόνως πρὸς Μ. βεζίρην καὶ ὑπουργὸν δικαιοσύνης κατὰ ἀναμίξεως Ἐπιτροπῆς εἰς κανονικὰς ὑποθέσεις. Ἐξαιτούμενοι ταχίστην τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ ἐν τῷ ὀνόματι τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρ. Κυβερνήσεως διαπραχθέντος ἀδικήματος κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ἐξ ὀνόματος τῆς ἁγιωτάτης μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἱκετεύομεν τοὺς ἁγιωτάτους προέδρους τῶν Ἐκκλησιῶν Κων]πόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ὅπως παραστήσωσι τῇ ὑψηλῇ Κυβερνήσει τὸ μέγεθος τοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀδικήματος, ἰσοδυναμοῦντος πρὸς ἐκμηδένισιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἱερὰ Σύνοδος— Τοποτηρητὴς Τιβεριάδος Μελέτιος — Ναζαρὲτ Θεοφάνης — Πτολεμαΐδος Νίκανδρος— Ἰορδάνου Μελέτιος — Λύδδης Νικόδημος — Φιλαδελφείας Σωφρόνιος —Γάζης Σωφρόνιος—Κυριακουπόλεως Βασίλειος—Μαδάβων Κορνήλιος— Σκευοφύλαξ Εὐθύμιος— Ἀρχιγραμματεὺς Μελέτιος—Καμαράσης Παρθένιος—Ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς— Ἀρχιμ. Ἰννοκέντιος—Ἀρχιμ. Γεράσιμος— Ἀρχιμ. Ἰωσὴφ —Ἀρχιμ. Χρυσόστομος—Ἀρχιμ. Νικόλαος.

Ἱερουσαλὴμ, 31 ἰανουαρίου 6 ἑσπέρας

Τοῖς αὐτοῖς πατριάρχαις

Ἐπίτασις δεινῶν. Ὄχλος, συνεπείᾳ ἐχθεσινῶν δηλώσεων Ἐπιτροπῆς, ἀπαιτεῖ σήμερον ὅπως χοροστατήσῃ ἔκπτωτος (ἐν) πανιέρῳ ναῷ. Ἐπὶ διαδόσει ὅτι ἔμελλε μετὰ ὄχλου (καὶ) ἱερέων τελέσαι ἑσπερινὸν λατῖνοι διεμαρτυρήθησαν. Συρφετὸς ἀποτυχὼν συνηθροίσθη ἐν Ἁγίᾳ Αὐλῇ. Ἡμέτεροι καὶ λατῖνοι μοναχοὶ παραταχθέντες πρὸ πύλης ναοῦ ἐκώλυσαν εἴσοδον ἀκολουθίας. Κατέφθασε καὶ ἑκατοντὰς στρατιωτῶν. Διοικητὴς ἠρνήθη προστασίαν κυβερνητικὴν πρὸς τέλεσιν ἀρχιερατικοῦ ἑσπερινοῦ (ἐν) πανιέρῳ ναῷ. Ἀκολουθήσει ὅτι καὶ αὔριον ὀφείλομεν ἀποσχεῖν ἀρχιερατικῆς χοροστασίας. Ταύτῃ τῇ στιγμῇ ὄχλοι κατέχοντες Ἅγιον Ἰάκωβον πειρῶνται κλεῖσαι δι' οἰκοδομῆς θύραν συκοινωνίας μοναστηρίου. Διεμαρτυρήθημεν ὑψηλῇ Κυβερνήσει ἐξαιτούμενοι προστασίαν νόμων Κράτους. Ὑψώσατε φωνὴν ὑπὲρ διωκομένης Ἐκκλησίας ὑπὲρ καταπατουμένων δικαίων εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.

Ἐξ ὀνόματος Συνόδου (καὶ) Ἀδελφότητος

Τοποτηρητὴς ΜΕΛΕΤΙΟΣ.

Νεώτερον

τηλεγράφημα τῆς 1 φεβρουαρίου

ἀγγέλλει ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐχορήγησε τὴν ζητηθεῖσαν προστασίαν ὑπὲρ ἡσύχου τελέσεως ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

Οὐδὲν ἐσημειώθη κατ' αὐτὴν λυπηρὸν ἐπεισόδιον. Ἐπίθεσις ἐγένετο καθ' ὑπηρετῶν τινῶν καὶ κατὰ τοῦ πανοσ. σκευοφύλακος καθ' ὁδὸν ὑπὸ ἰθαγενῶν. Διεκόπη ἡ μετὰ τῶν μοναστηρίων καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου συγκοινωνία.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΣΤΑΛΕΝΤΑ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Σκευοφύλακα Εὐθύμιον

εἰς Ἱεροσόλυμα

Συγκεκινημένοι ἐπὶ θλιβεροῖς γεγονόσι συγχαίρομεν πα-

νοσιολογιότητί σου ἐπὶ παθήμασιν ὑπὲρ Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας καὶ ἐπικαλούμεθά σοι εὐλογίας οὐρανίου πατρός.

Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ
Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ

Τοποτηρητὴν Μελέτιον

Θλιβερώτατα γεγονότα κατέθλιψαν ἡμᾶς. Ἐκκλησίαι Κων)πόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας ἐξ ὁλοκλήρου ἀναγνωρίζουσαι κανονικότητα πράξεως Ἱερᾶς Συνόδου ἀποκρούουσι τὴν ἐπέμβασιν τῆς κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὲρ τοῦ πεπαυμένου πρώην πατριάρχου Δαμιανοῦ, ὃν θεωροῦσι καὶ κηρύττουσιν ὁριστικῶς καταδεδικασμένον. Σχετικαὶ ἐνέργειαι δραστηρίως τελοῦνται. Προτρεπόμεθα πάντας μετ' ἐλπίδος πρὸς Κύριον ἐπιμένειν.

Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ
Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ

Πρώην Ἱεροσολύμων Δαμιανῷ

Ἀπάντησις τηλεγραφήματι 13ης. Ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς κανονικῆς παύσεως αὐτῆς πᾶσα αὐτῆς πρᾶξις τυγχάνει βαρυτέρα ἐκείνων, ἃς ζητεῖ ἀποδεῖξαι συκοφαντικάς· διὰ τοῦτο φιλαδέλφως προτρεπόμεθα Ὑμετέραν Μακαριότητα τελείως ἀποστῆναι τῶν πράξεων τούτων καὶ ὑποταγῆναι τῇ ἀποφάσει τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς καὶ παραιτηθῆναι τῶν ἀντικανονικῶν αὐτῆς ἀξιώσεων. Ἄλλως ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου, ὃν κατ' αὐτῆς προκαλεῖ ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ἔσται ἐπιβεβλημένη ἡ αὐστηρότης τῶν ἱερῶν κανόνων κατ' αὐτῆς. Αἱ Ἐκκλησίαι Κων)πόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας φειδόμεναι τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀγγέλλουσι ταῦτα προστιθέμεναι ὅτι μετ' οὐ πολὺ πᾶσα ματάνοια ἔσται ἀνωφελής.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, 30 λήξαντος. ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, τὴν ἀναίμακτον θυσίαν προσάγοντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου μετὰ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Διδυμοτείχου, Ἀγκύρας, Βάρνης, Σωζοαγαθοπόλεως, Κοζάνης καὶ Λέρου, μνημονεύσαντος τῶν ὀνομάτων τῶν ἐν Κυρίῳ τελειωθέντων ἱδρυτῶν, εὐεργετῶν, διδασκάλων καὶ μαθητῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ τῶν ζώντων τοιούτων.—Ἐν τῇ Σχολῇ, προϊσταμένης τῆς Α. Θ. Π. καί τινων ἐκ τῶν συλλειτουργησάντων ἀρχιερέων, ὡς καί τινων βουλευτῶν, ὁ καθηγητὴς τῶν τουρκικῶν κ. Πο. Ἀναστασιάδης ἀνέγνω τὸν νενομισμένον λόγον ἔχοντα θέμα τὴν τουρκικὴν φιλολογίαν. Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. ἐπέθηκε κατακλεῖδα τῆς τελετῆς πατρικὰς συμβουλὰς καὶ παραινέσεις πρὸς τοὺς ἐν τῇ σχολῇ σπουδάζοντας, ὑφειλοντας διατρέφειν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸ ἐθνικὸν ἔργον τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν πατέρων καὶ προγόνων.

Ἡ ἱερὰ μνήμη Φωτίου τοῦ μακαρίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἄγεται μεθαύριον, παρασκευῇ, καὶ κατὰ τὴν πέρισυ ληφθεῖσαν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἀπόφασιν, ἡ ἑορτὴ θεωρεῖται κοινὴ πάντων τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν ἐν τῷ κλίματι τοῦ ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἐὰν ἡ ἑορτὴ συμπέσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἑβδομάδος, ὡς καὶ ἐφέτος, ἡ πάνδημος αὐτῆς ἐπιτέλεσις ἀναβάλλεται εἰς τὴν κυριακήν, παρισταμένων ἐν τοῖς ναοῖς καὶ διδασκάλων καὶ μαθητῶν τῶν καθ' ἡμᾶς σχολείων.

Κανονικὴ ἄδεια. — Ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἡ ἄδεια τῷ μὲν πανιερ. μητροπολίτῃ Λήμνου κ. Γενναδίῳ ν' ἀπέλθῃ εἰς Αἴγυπτον, τῷ δὲ θεοφιλ. ἐπισκόπῳ Πολιανῆς κ. Φωτίῳ νὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην.

Ἐπίκαιρα ἀναγνώσματα.— Κλλίστη διατριβὴ τοῦ ἐν Βιέννῃ φιλοπονωτάτου δημοσιογράφου καὶ διδάκτορας κ. Κλεάνθους Νικολαΐδου, ἐκ τῆς «Νέας Ἡμέρας» ἀνατυπωθεῖσα, ἐξετάζει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἑλληνισμοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ὅμοια θέματα καὶ παρ' ἄλλων ἐξετέθησαν, ἐξητάσθησαν, ἐξωνυχίσθησαν, ἀλλ' ὁ κ. Νικολαΐδης καὶ μετὰ πολλοῦ καὶ ἀκραιφνοῦς αἰσθήματος ἀναπτύσσει τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐν λεξεσιν εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ θέματος ἁρμοζούσαις. Τὰ περὶ δημοτικότητος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου γραφόμενα, γνωστὰ παρ' ὀλιγίστοις τῶν τῆς ἡμέρας σοφῶν, καθίστανται διὰ τῆς καλλίστης τοῦ κ. Κλ. Νικολαΐδου διατριβῆς εἰς μείζονα κύκλον ἀναγνωστῶν καὶ φιλομαθῶν γνωστότερα. Καλὸν ἀνάγνωσμα καὶ λίαν ἐπίκαιρον οὖσα κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας ἡ διατριβή, εὐχῆς ἔργον ν' ἀνατυπωθῇ εἰς ἀριθμὸν ἀντιτύπων μέγιστον, ὅπως οὕτω μεγαλητέρα προέλθῃ καὶ ὠφέλεια. Δέον νὰ διδαχθῶσι πολλοὶ ἵνα πληθυνθῇ ἡ γνῶσις.

Θεολογικαὶ συζητήσεις. — Ἐξεδόθη πέρυσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διατριβὴ «περὶ τῆς ἑλληνικῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐκπαιδεύσεως» ὑπὸ Νικ. Π. Πάρκα, καταλαμβάνουσα σελίδας εἰς ὄγδοον 69, ἀλλὰ κοσμικώτερον ἐξεταζουσα τὴν ὑπόθεσιν, ἧς τὴν ὑποστήριξιν ὁ συγγραφεὺς ἠδύνατο καὶ ν' ἀναβάλῃ εἰς ἄλλον χρόνον καὶ νὰ παραλίπῃ τέλεον, χωρὶς τινὰ νὰ ὑποστῇ ζημίαν ἡ ἐπιστήμη. Μεταξὺ τῶν ἐλεγξάντων τὴν τολμηρίαν ταύτην, τὴν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐπισκήψασαν ἐπὶ τῆς καθ' ἡμᾶς θεολογικῆς γραμματολογίας, ἀριθμεῖται καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις ἐλλόγιμος ἀρχιμ. καὶ διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς καὶ τῆς θεολογίας κ. Χρύσανθος Μακρῆς ὁ ξηροποταμηνός. Ἐν ἰδίᾳ διατριβῇ ἐς 121 σελίδων (ὀγδόου μικροῦ σχήματος) δείκνυται σοβαρώτατος, ἀποσκευάζων τὸ οἰκοδόμημα τοῦ κ. Πάρκα καὶ βασιζόμενος εἰς τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια καὶ τοὺς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῷ, δυστυχῶς, ἐπὶ τῶν ἀποκρύφων Εὐαγγελίων κυρίως στηρίζεται ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς «περὶ τῆς ἑλληνικῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐκπαιδεύσεως». Τοιαῦται μαρτυρίαι δυσκόλως ἢ μᾶλλον οὐδόλως ὑπεισέρχονται εἰς συγγραφὴν χριστολογικήν, λυπηρὸν δὲ ὅτι ὁ κ. Πάρκας ἐδαπάνησέ τινας σελίδας τοῦ φιλοκάλως ἐκτετυπωμένου βιβλίου αὐτοῦ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν μυθολογικῶν περὶ τοῦ Αὐτρωτοῦ βιβλίων. — Ὁπωσδήποτε κἂν γραφῇ ἡ περὶ τῶν ἔργων τοῦ πα-

νοσλγ. κ. Χρυσάνθου Μακρῆ καὶ τοῦ κ. Πάρκα κρίσις, χαίρομεν ἐπὶ θεολογικαῖς τοιαύταις συζητήσεσι, αἵτινες ἀναμιμνήσκουσιν ἡμῖν ἐν μικρογραφίᾳ συζητήσεις σπουδαιοτάτας μεταξὺ κληρικῶν ἢ καὶ λαϊκῶν ἐπὶ θεμάτων θεολογικῶν, διαιωνιζούσας τὴν μνήμην Οἰκονόμου καὶ Φαρμακίδου, Λιβαδᾶ καὶ Βαλέττα, Εὐθυβούλου καὶ Μαυροκορδάτου καὶ Μηνωΐδου, ὧν οἱ τοιαῦται διατριβαὶ λίαν εὐαρέστως καὶ μετ' ὠφελείας θέλουσιν ἀναγινώσκεσθαι καὶ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν καὶ ἐπὶ αἰῶνας.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Χθές, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Συμεὼν τοῦ θεοδόχου τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο τὰ δέοντα τῷ (ἐν Πρώτῃ) πρώην ταμίᾳ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου κ. Συμεὼν Παπαδάκη, διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος τῷ ἐξ. ἰατρῷ τῆς ἀστυνομίας Σ. Χριστοφορίδῃ ἐφέντῃ καὶ διὰ τοῦ ἱερολ. τριτεύοντος τῷ ἀξιοτίμῳ δικηγόρῳ κ. Σ. Βαλλιᾷ.

Κηδεῖαι. — Κατὰ τὴν γενομένην χθὲς ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων ἐν Σταυροδρομίῳ κηδείαν τοῦ ἐν ἀκμῇ τῆς ζωῆς ἀποβιώσαντος Ὀδυσσέως Κεσίσογλου, δικηγόρου καὶ ὑπευθύνου τῆς «Πατρίδος» ἡρμήνευσε τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ θανόντος πατριαρχικὰς εὐχὰς τοῖς πενθοῦσι ἀδελφοῖς τοῦ μεταστάντος ὁ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν διακόνων ἱερολ. κ. Καλλίνικος.

Διαλέξεις «Ἑλληνικοῦ Κόσμου». — Μετ' εὐφημιῶν ἀναγράφουσιν αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες τὸν «νεωτερισμὸν» τὸν ἐπωφελῆ καὶ θαυμάσιον, ὃν εἰσήγαγεν ἡ γαλλιστὶ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένη ἐφημερὶς «Ἕλλην. Κόσμος», καθιερώσασα φιλολογικὰς διαλέξεις καθ' ἑκάστην δευτέραν γινομένας, καὶ εἰς ἃς προσέρχονται πολλοὶ φιλομαθεῖς καὶ ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι ἐν γένει.—Πᾶσα τάσις, πᾶσα ἐνέργεια πρὸς διάδοσιν παρὰ τῷ λαῷ καὶ τῇ φιλομαθεῖ ἡμῶν κοινωνίᾳ γνώσεων ὠφελίμων οἱκοθεν ἐνέχει τὸν ἔπαινον, τοσούτῳ μάλιστα περισσότερον ὅταν γίνηται ἐν πόλει γραμμάτων, ὅπου καὶ πολλὰ τὰ κέντρα, τὰ μεταδίδοντα τῷ λαῷ στερεὰν πνευματικὴν τροφὴν καὶ οὐχὶ ὀλίγοι οἱ τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης μεταδίδοντες καὶ εἰς τοὺς ἀμετόχους ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ εἰς μετασχόντας αὐτῆς καὶ δυνατοὺς κρίνειν τὸ ὠφέλιμον τῆς διδασκαλίας ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν, κἂν ἀπὸ δημοσιογραφικοῦ καταστήματος κἂν ἀπὸ βήματος δημοσίου γίνηται.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Ὁ μακαριώτατος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν πρὸς τοὺς ἁρμοδίους ὑπουργούς, οἷς συνέστησεν αὐτὸν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σουλτάνου, ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Παναγίου Τάφου πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας καὶ τοῦ ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων κ. Οἰκιάδου.—Ἐν λαμπρᾷ προσφωνήσει πρὸς τὸν φιλόλαον ἄνακτα, ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ ἀνθ' ὧν ἀπήλαυσεν εὐεργεσιῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α. Α. Μ. καὶ διεβεβαίωσεν ὅτι ἐνθέρμως δέεται ὑπὲρ ὑγείας καὶ δόξης τοῦ ἄνακτος.

Εὐμενῶς ὁ μεγαλειότατος ἄναξ ἠὐχαρίστησεν ἐπὶ ταῖς τοιαύταις ἐκδηλώσεσι τῶν πατριαρχικῶν αἰσθημάτων, διαβεβαιώσας ὅτι, μεριμνῶν γενικῶς ὑπὲρ εὐημερίας πάντων τῶν ὑπηκόων Αὐτοῦ, κήδεται καὶ τῶν ὀρθοδόξων, οὓς ποιμαίνει ἀπὸ ἐννεαετίας ἡ Α. Σεβ. Μακαριότης.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια. — Διαρρυθμισθέντος ἀρτίως τοῦ τμήματος τῆς διεκπεραιώσεως, παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ οἱ ἔξω τοῦ κράτους συνδρομηταὶ νὰ καταλείσωσιν ἡμῖν ἐν ἀκριβείᾳ γνωστὴν τὴν κατοικίαν αὐτῶν, ἀναγράφοντες, εἰ δυνατόν, τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας ἢ τοῦ γραφείου, ἐν ᾧ ἐργάζονται.

ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

Μετὰ βραχεῖαν νόσον, ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα ἐτῶν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ πλάστῃ, μεταστὰς ἀπὸ τῆς στρατευομένης εἰς τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, ὁ **μητροπολίτης Πελαγονίας Ἰωακεὶμ Φορόπουλος.** Χῖος τὴν πατρίδα, διήκουσε τῶν γυμνασιακῶν μαθημάτων ἐν τῇ πατρίδι καὶ ἀπὸ τοῦ 1876—1880 τὰ θεολογικὰ ἐν τῇ κατὰ Χάλκην **Θεολογικῇ Σχολῇ**, ἀπὸ τοῦ 1881, ἐπὶ τριετίαν, ἐν Ὀξφόρδῃ, ὅπου ἐξέμαθε καὶ τὴν ἀγγλικὴν διάλεκτον, ἀπὸ δὲ τοῦ 1884—1887 ἐν Λειψίᾳ καὶ Ἰένῃ, διακούσας ἰδίᾳ τῶν μαθημάτων τοῦ πολλοῦ βυζαντινολόγου Ἕρρικου Γέλζερ καὶ ἐξ Ἰένης τὸ δίπλωμα λαβὼν τοῦ διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. Ἐπιστρέψας εἰς Κωνσταντινούπολιν, μετὰ διαμονὴν ἑνὸς ἔτους ἐν αὐτῇ, ἐκλήθη εἰς Καισάρειαν ὡς διευθυντὴς τῆς Ἱερατικῆς Ροδοκανακείου Σχολῆς, ἀλλὰ μετὰ ἓν ἔτος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν μείνας μέχρι τοῦ 1891, καὶ τὸν καιρὸν αὐτοῦ χρησιμοποιῶν εἰς σύνταξιν ἄρθρων ἱστορικῶν κυρίως, ἐκδοθέντων ἔν τε τῷ «Νεολόγῳ» καὶ τῷ «Λεξικῷ Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας». Τῷ 1892 ἐκλήθη εἰς Σμύρνην ὡς διευθυντὴς τοῦ ἐκεῖ ἑλλην. νοσοκομείου, ἀναχωρήσας δὲ καὶ ἐκεῖθεν ἰδιώτευεν ἐν Χίῳ, ὁπόθεν προσεκλήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς ἀρχειοφύλαξ τῶν Πατριαρχείων τῷ 1895, συντόνως ἐργασθεὶς πρὸς σύνταξιν εὑρετηρίων τῶν κωδήκων, ἐξ ὧν καί τινας πατριαρχικὰς πράξεις περὶ διαφόρων ὑποθέσεων ἐξέδωκεν, ἐπιταγῇ πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ, ἀπὸ τοῦ 1899—1901, ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ». Τῷ 1901 ἐψηφίσθη μητροπολίτης Μελενίκου, τῷ 1903 (Ὀκτώβριον) μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Πελαγονίας, ἀφ' ἧς μεταπεμφθεὶς εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἔμεινε καὶ μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀπὸ τοῦ 1906 μέχρι σήμερον, διατελῶν καὶ πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῆς πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.—Ὁ ἀείμνηστος Πελαγονίας Ἰωακεὶμ ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς χαλκίτιδος σχολῆς ἀποφοιτήσεως αὐτοῦ χειραγωγὸν καὶ προστάτην ἔσχε τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην κ. Ἰωακεὶμ τὸν ἀπὸ Θεσσαλονίκης.—Ἐν τῷ κύκλῳ τῶν λογίων ἐγνώσθη διὰ μικρᾶς ἰδίας διατριβῆς περὶ «Εἰρήνης αὐτοκρατείρας τῆς Ἀθηναίας» καὶ περὶ «πολιτείας τῶν εἰκονομάχων βασιλέων» (1887), πρότερον δὲ (1883) διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ μεταφράσεως τοῦ ἔργου τοῦ Ὀφερβεκ «Ἀφελὴς ἄποψις τῶν ἀξιώσεων τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολ. Ἐκκλησίας» κλπ. βραδύτερον δὲ διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ μεταφράσεως τῶν «Ἀρειανῶν» τοῦ πολλοῦ Νιούμαν (1891).

Ἡ κηδεία τοῦ Πελαγονίας Ἰωακεὶμ ἐγένετο ἐν μέσῳ πολλοῦ πλήθους, μεθ' ὅλην τὴν ἐλεεινότητα τοῦ χειμερινοῦ καιροῦ, τῆς δὲ νεκρωσίμου ἀκολουθίας, ψαλείσης ἐν τῷ πα-

τριαρχικῷ ναῷ, προέστη συγκεκινημένος ἄχρι δακρύων, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης μετὰ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Διδυμοτείχου, Ἀγκύρας, Βάρνης, Σωζοαγαθοπόλεως, Κοζάνης, Λέρου, καὶ Καλύμνου, τῶν λοιπῶν σεβ. συνοδικῶν παρισταμένων ἐν τῷ ναῷ, ἐν ᾧ προσῆλθε, παραμείνας ἐν τῷ ἱερῷ βήματι, καὶ ὁ μακαριώτατος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος.— Ἐν τῷ ναῷ παρῆσαν οἱ ἐπίτροποι τοῦ Ἁγίου Τάφου καὶ τοῦ Θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ, ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γρυπάρης, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κκ. Κυριακοῦ βέης, Χατζόπουλος, Τσαούσογλους, Σιφναῖος καὶ Ζῶτος, τινὲς τῶν ἑλλήνων βουλευτῶν καὶ πλῆθος ὁμογενῶν, ἰδίως δὲ χίων, πάντες συγκεκινημένοι ἐπὶ τῇ προώρῳ τελευτῇ ἱεράρχου, πολὺν ἐν γενικοῖς ζητήμασιν ἐπιδειξαμένου πατριωτισμὸν καὶ ἐθνοπρεπῆ ἀγωγήν.

Ὁ νεκρὸς τοῦ Πελαγονίας ἐτάφη ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς ἱερᾶς μονῆς, ἐν ᾗ ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ὅπου καὶ κατάλληλοι λόγοι ἀπηγγέλθησαν, ἡ δὲ Μ. τοῦ Γ. Σχολὴ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διέκοψε τὰ μαθήματα, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, πρὸς ἔνδειξιν πένθους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ προέδρου τῆς ἐφορίας αὐτῆς.

Εἴη ἀγήρως ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Ἀγαθάγγελος Σταμπολίδης. — Ἠγγέλθη βραδέως ἡμῖν ὁ θάνατος τοῦ ἀρχιμανδρίτου καὶ προϊσταμένου τῆς ἐνορίας Ἁγίας Κυριακῆς Κοντοσκαλίου Ἀγαθαγγέλου Σταμπολίδου, διατελέσαντος ἐπὶ εἴκοσιν ἔξ ἔτη ἐν τῇ θέσει ταύτῃ καὶ διὰ τοῦ ἱεροπρεποῦς αὐτοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς εὐγενείας τῶν τρόπων ἐπισπασαμένου τὴν ἀγάπην τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων. Κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ, γενομένην τῇ 23 παρελθόντος ἰανουαρίου, παρῆν ἐκ μέρους τῆς Δ. Θ. Π. ὁ πανοσ. Μ. σύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Γρηγόριος, ἐξῆρχον δ' αὐτῆς ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πελαγονίας μετὰ τῶν θεοφ. ἐπισκόπων Ἀργυροπόλεως καὶ Μυρέων. Ἐν τῷ ναῷ, πενθίμως διεσκευασμένῳ, παρῆσαν ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐν Κοντοσκαλίῳ Ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς κοινότητος τῶν διαμαρτυρομένων ἀρμενίων. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ἀρμενικοῦ ναοῦ, κατὰ τὴν πρὸ τοῦ Πατριαρχείου αὐτῶν διέλευσιν τῆς ἐπικηδείου πομπῆς, ἐξελθόντες ἐκ τοῦ ναοῦ ἔψαλον τρισάγιον.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΝΑ

Τὸ ἀρχαιότερον ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ ὑπὸ πολλῶν διαμφισβητουμένη Ἰουστινιάνειος Νεαρά, ἡ ἀναδεικνύουσα τὴν ἱερὰν μονὴν προνομιοῦχον καὶ αὐτόνομον καὶ ὁρίζουσα ἵνα ὁ κατὰ καιρὸν προϊστάμενος ταύτης ᾖ ἐπίσκοπος,[6] ᾧ πολὺ μετὰ ταῦτα ἀπενεμήθη, βασιλικῷ θεσπίσματι, καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπερτίμου μὴ ὂν ἐν χρήσει κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουστινιανοῦ.[7] Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐπισκοπὴ Σινᾶ ἐτιμήθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος καθὰ φαίνεται, εὐδοκίᾳ τοῦ πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Νεκταρίου.[8]

Τὰ λοιπὰ τῶν προειρημένων ἐγγράφων ἀναφέρονται τὸ πλεῖστον εἰς τὴν μετὰ τὴν ΙΕ' ἑκατ. ἱστορίαν τῆς Μονῆς. Ἐκ τούτων 40 ὡς ἔγγιστα, ἐκδεδομένα ὑπὸ δουκῶν τῆς Βενετίας, ἀναφέρονται εἰς τὴν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1451—1648 χρονικὴν περίοδον καὶ ἀφορῶσι κτήματα τῆς μονῆς ἐν Κρήτῃ, ἥτις ὑπέκειτο τότε τῇ Ἐνετικῇ δημοκρατίᾳ. Ἄλλα τούτων ἐκδίδονται ὑπὸ αὐτοκρατόρων τῆς Ρωσίας καὶ Γερμανίας, ὑπὸ βασιλέων τῆς Γαλλίας καὶ Ἰβηρίας, ὑπὸ ἡγεμόνων τῆς Οὐγγροβλαχίας καὶ ἄλλων.[9]

Ἐκ τῶν ἐπισήμων τούτων ἐγγράφων γίνεται δῆλον ὅτι οἱ εὐσεβεῖς ἐκεῖνοι ἡγεμόνες ἐπροστάτευσν τὴν μονὴν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ διὰ μεγάλων δωρεῶν καὶ ἀφιερωμάτων. Οὕτω τῷ 1480 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΑ' προσήνεγκε τῇ μονῇ 2000 δουκάτων, περίτρανον τεκμήριον τῆς εὐσεβείας τοῦ ἀνδρός. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Μαξιμιλιανὸς ὁ Β' κατέβαλε τῷ 1569 ὅσα χρήματα ἀπῃτήθησαν πρὸς ριζικὴν ἀνακαίνισιν τῆς μονῆς. Διὰ ποσῶν οὐχὶ εὐκαταφρονήτων ἐπεκούρησαν ταῖς ἀνάγκαις τῆς μονῆς πλειστάκις καὶ οἱ εὐσεβεῖς αὐτοκράτορες τῆς Ρωσίας, οἵτινες καὶ διὰ πλουσίων ἀναθημάτων εἰς ἱερὰ σκεύη καὶ ἄμφια ἐξεδήλωσαν τὴν ἑαυτῶν εὐλάβειαν πρὸς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο σέμνωμα. Ὁ δοὺξ τῆς Ἐνετίας Φραγκίσκος Φωκάρης, γράφων τῷ 1451 πρὸς τοὺς ἐν Κρήτῃ εὐγενεῖς καὶ προκρίτους περὶ τῶν αὐτόθι κτημάτων τῆς μονῆς, προέτρεπεν αὐτοὺς νὰ προσφέρωσι τὸν εὐσεβῆ αὐτὸν ἔρανον ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τηρῶσιν ἀπαραμοίωτα «τὰς **ἀδείας** καὶ **προνομίας** καὶ **ἀσυλοδοσίας** τῆς μονῆς» καὶ αὐξήσωσι μάλιστα ταῦτα. Ὁ δὲ δοὺξ Ἰωάννης Μόντσεν ἔγραφε τῷ 1481 πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἐν Κρήτῃ «Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ μονὴ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ τὴν εὐλάβειαν, τὸ πολυφοίτητον καὶ τὸ ἱερὸν ὄνειμα τοῦ τόπου, πάνυ δικαίως δύνανται νὰ ὀνομασθῇ ὀρθλμὸς τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ δεύτερος μετὰ τὸν πρῶτον, ὅστις εἶναι ὁ ναὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὁ τάφος τοῦ Κυρίου. Εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἁγίους τόπους ἔδειξαν ἔκπαλαι καὶ πάντοτε οἱ βασιλεῖς καὶ πρίγκηπες σέβας καὶ εὐλάβειαν καί τινες δι' ἀφιερωμάτων καὶ ἐλεημοσυνῶν διετήρησαν τὰ οἰκοδομήματα ταῦτα καὶ ἔθρεψαν τοὺς ἐν αὐτοῖς πατέρας..... ὅθεν καὶ ἤδη δογματίζομεν καὶ ἀποφαινόμεθα διὰ τοῦ παρόντος ἡμῶν ὅτι τὸ προρρηθὲν μονοστήριον τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης (;) ἐν Σινᾷ

---

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 14—15.

6 «Θεσπίζομεν τὸν αὐτὸν ἐπίσκοπον εἶναι καὶ ἡγούμενον» «Κανονικὸν δίκαιον τοῦ Π. Θρόνου Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Σινᾶ» σελ. ιγ'—ιε' καὶ 38'90 «Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Σινᾶ» σελ. 55. Πολὺ πρὸ τῆς ΣΤ' ἑκατονταετηρίδος ὑφίστατο ἡ πρεσβυγενὴς ἐπισκοπὴ Φαρὰν, ἐν ᾗ ἀνηγέρθη τῷ 538—539 ὑπὸ τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ ἡ περιώνυμος μονή. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος Φαρὰν, κατὰ Lequien, ἐκλήθη, μετὰ ταῦτα ἐπίσκοπος Σινᾶ.

7 «Τιμᾷ ἡ βασιλεία μου τὸν κατὰ καιροὺς ἐν τῷ Σινᾷ προστησόμενον τῶν ὑπερτίμων τῷ ἀξιώματι». Βλ. Ὁρισμὸν ἀδήλου βασιλέως ἐν Συνταγμ. ἱ. κανόνων, τόμου Ε' 331 πρβλ. καὶ Κανον. δίκαιον τοῦ Ἱεροσολύμων ἐν σελ. 38.

8 Τὸ Κανον. δίκαιον τοῦ π. Θρόνου Ἱεροσολύμων 111 115.

9. Π. Γρηγοριάδου «Ἡ ἱ. Μονὴ τοῦ Σινᾶ σελ. 97 καὶ ἑφεξῆς.

εἶναι ἐλεύθερον καὶ ἀνυπόχρεων καὶ ἀπηλλαγμένον πάσης δεκάτης ἀπὸ τῶν ἐν Κρήτῃ εἰσοδημάτων αὐτοῦ καὶ νῦν ὅπως καὶ προτοῦ.[10]

Ναπολέων ὁ Α΄ ἐγένετο μέγας εὐεργέτης τῆς μονῆς διὰ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας χάριτας, ἃς ἀπένειμεν αὐτῇ κατὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Συρίᾳ εὐτυχῆ ἐκστρατείαν αὐτοῦ. Ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο ὅτον οὐδεὶς ἄλλος τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τόπον, οὐ μόνον διότι ἐν αὐτῷ συνεκεντροῦντο τόσαι θρησκευτικαὶ ἀναμνήσεις, ἀλλὰ καὶ διότι κατῳκεῖτο par des hommes instruits et policés, au milieu des barbares du desert, où ils vivent· ἐννοῶν τοὺς ἐν τῇ μονῇ διανύοντας τὸν μοναχικὸν βίαυλον, πρὸς οὓς ἐξεδήλου ἀληθῆ θαυμασμόν.

Ἡ ἀκραιφνὴς φιλοτιμία καὶ μεγαθυμία τοῦ μεγάλου ἐκείνου στρατηλάτου κατεδείχθη περιφανῶς τῷ 1798 ὅτε, βλαβέντος μεγάλως τοῦ κτιρίου τῆς μονῆς, καὶ καταπεσόντος, τὸ δεύτερον ἤδη, μέρους τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους πρὸς τὴν βόρειον πλευρὰν ἐκ καταστρεπτικῆς θυέλλης, τῶν δὲ σιναϊτῶν ἀμηχανούντων ἐπὶ τούτῳ καὶ καταπονουμένων ἐκ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἐρημιτῶν Ἀράβων, οὗτος ἔσπευσε τὸ μὲν νὰ καταστείλῃ τὰς κατὰ τῆς μονῆς ληστρικὰς ἐπιθέσεις διὰ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος, τὸ δὲ νὰ χορηγήσῃ τοῖς σιναΐταις πάντα τὰ διευκολυντικὰ εἰς προμήθειαν καὶ μεταφορὰν τοῦ οἰκοδομησίμου ὑλικοῦ μέσα. Ὥστε ἠδυνήθησαν οὗτοι ἐντὸς ἔτους νὰ ἀνορθώσωσι τὰς προσγενομένας τῇ μονῇ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τείχει βλάβας[11].

Ὁ Μέγας Ναπολέων οὐ μόνον ἀνεγνώρισε τὰς ἀρχαίας τῆς μονῆς προνομίας καὶ ἀτελείας ἀλλὰ καὶ νέας τοιαύτας ἐχορήγησεν αὐτῇ. Τὸ ἐκδοθὲν ἐπὶ τούτῳ ἔγγραφον τῷ 1800, περιλαμβάνει ἐν ἐννέα ἄρθροις πάσας τὰς χορηγηθείσας προνομίας[12].

Φρονοῦμεν ὅτι ὁ ἀναγνώστης θὰ δικαιώσῃ ἡμᾶς ἐκτείναντας οὐχὶ ἀσκόπως τὸν περὶ τῶν ἐπισήμων σχέσεων τῆς περιβλέπτου μονῆς καὶ τῶν εἰς αὐτὴν ἀφιερωμάτων καὶ δωρεῶν λόγον ἀφορμῆς δοθείσης ἐκ τοῦ Σημειώματος.

(ἕπεται συνέχεια) ΗΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

10. «Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Σινᾶ» ὑπὸ Π. Γρηγοριάδου σελ. 93, 95, 96, 97, 115, 116, 118

11. «Ἡ ἱ. Μονὴ τοῦ Σινᾶ» ὑπὸ Π. Γρηγοριάδου 126—128 Ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τοῦ Ὄρους Σινᾶ ἀναφέρει μὲν τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀλλὰ παραδόξως παρασιωπᾷ τό τε ὄνομα τοῦ γάλλου στρατηλάτου καὶ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πρὸς τὴν μονὴν χάριτας· δὲν μνημονεύει δὲ οὔτε τῆς ἐπὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου ἀνακαινίσεως τῆς μονῆς (1775) καὶ τῆς εἰς Νεάπολιν μεταβάσεως αὐτοῦ, περὶ ἧς λαλεῖ τὸ ἡμέτερον Σημείωμα. «Περιγραφὴ τοῦ ὄρους Σινᾶ» 1817 ἐν σελ. 125—126.

12. «Ἡ ἱ. Μονὴ τοῦ Σινᾶ» ὑπὸ Π. Γρηγοριάδου σελ. 126—128 καὶ 128α—131. Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι τὸ ὑπόδουλον ἄρθρον ὁρίζει τὸ ἐκκλησιαστικῶς αὐτόνομον καὶ ἀνεξάρτητον τῆς ἱερᾶς μονῆς ἔχει δὲ ἐπὶ λέξει· «Οὐδεὶς πατριάρχης ἢ ἐπίσκοπος ἢ ἄλλος ἀνώτερος κληρικὸς μὴ ἀνήκων εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν σιναϊτῶν δικαιοῦται νὰ ἐξασκῇ ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτῶν μήτε ἐν τῇ μονῇ, διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἐπίσκοπον αὐτῶν καὶ τὴν σύναξιν τῶν πατέρων τοῦ ὄρους Σινᾶ». Ὅρα ἀμέσως ἀνωτέρω παραπομπήν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί.

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 5818 καὶ ἡμερ. 23 Ἰουλίου 1908 ἀνακοπὴν τὴν ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἱ. Ἐνωματάρχου ὡς πληρεξουσίου τοῦ Γ. Χαρμαντᾶ κατὰ Ἰάσμης Γ. Χαρμαντᾶ καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8 καὶ ἡμ. 20 μαρτίου ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων α΄Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἀπολειφθέντι ἀνακόπτοντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 460 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη. ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 15 ἰανουαρίου 1909

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Χίου **Κωνσταντῖνος.**

Ὁ Α΄ γραμματεὺς 1

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

4 ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Δ΄.

Δύο μνήμας ἁγίων ἑορτάζομεν τὴν προσεχῆ κυριακήν, 8 φεβρουαρίου, τὴν τοῦ μάρτυρος **Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου** καὶ τὴν τοῦ **προφήτου Ζαχαρίου**, σὺν ἑτέραις ὁσίων τινῶν καὶ μαρτύρων μνήμαις. Ἡ παράδοσις σώζει περὶ τοῦ μάρτυρος ὅτι ἤθλησεν ἐν Ἡρακλείᾳ τοῦ Πόντου ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ ὅτι κατήγετο ἐξ Εὐχαΐτων, ὅπου καὶ μετεκομίσθη τὸ λείψανον αὐτοῦ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Δ΄ ἑκατονταετηρίδος—περὶ δὲ τοῦ προφήτου ὅτι πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Γαλαάδ, ἤκμασε δὲ μετὰ τὴν ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίαν.

Τῶν ψαλλομένων εἰς τὸν ὄρθρον τῆς ἑορτῆς ταύτης δύο κανόνων τῶν ἐν τῷ Μηναίῳ, ὁ μὲν ἐπιγράφεται ἔργον Νικολάου, ὁ δὲ ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Ἱεραπτοῦ Θεοφάνους ὁ εἰς τὸν προφήτην Ζαχαρίαν. Ἀλλ' εἰς τὸν στρατηλάτην, ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν λειψάνων αὐτοῦ (8 Ἰουνίου) καὶ ἕτερος ὑπὸ Θεοφάνους ἐγράφη κανών, καὶ δεύτερος ὑπὸ Ἰωσὴφ τοῦ μελῳδοῦ, τοῦ ὑμνογράφου, σωζόμενος ἐν ἁγιοταφιτικῷ κώδηκι, ἐν Ἱεροσολύμοις, ὡς καὶ παρακλητικὸς κανὼν ὑπὸ τοῦ Ἰωσὴφ τούτου, φερόμενος ἐν ἁγιοταφ. κώδηκι (362 πρώην τοῦ Ἁγίου Σάββα).

Τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου κατὰ πρῶτον ἔγραψεν Αὔγαρος ὁ ταχυγράφος, ὁ παρακολουθήσας τῇ τοῦ μάρτυρος ἀθλήσει· θεοπίστως ἐκ πρώτης τινὸς διηγήσεως τῆς ἀθλήσεως συνετάχθησαν, ἐπιτομώτερον ἢ ἐκτενέστερον, ὅσαι περὶ τοῦ μαρ-

τυρίου αὐτοῦ σώζονται διηγήσεις. Ἐγκώμια εἰς τὸν μάρτυρα Θεόδωρον ἔγραψαν Νικήτας Παφλαγών, ὄχι ὁ τοῦ πατριάρχου Φωτίου γνωστὸς πολέμιος, ἀλλ' ὁ ἅγιος καὶ ρήτωρ καὶ φιλόσοφος ὁ ἐπὶ τῶν πατριαρχῶν Εὐθυμίου καὶ Νικολάου τοῦ Μυστικοῦ ἀκμάσας, καὶ Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδηνός. Φαίνεται δ' ὅτι σύγχυσίς τις ἐπεκράτει περὶ τῶν δύο μαρτύρων Θεοδώρων παρὰ βυζαντινοῖς, καὶ μένουσιν ἀνεξήγητοι καὶ τίτλοι κοσμητικοὶ καὶ λεκτικὰ γνωρίσματα, δι' ὧν οἱ δύο Θεόδωροι διεκρίνοντο. Ὁ εἷς τῶν δύο τούτων ἐπεκαλεῖτο δημωδῶς ἐν τῷ ΙΒ' αἰῶνι «πεζὸς»—ἡ μνήμη τοῦ ἑνὸς προσεπωνυμεῖτο «ροδισμὸς», τελουμένη τῇ δευτέρᾳ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν κυριακῇ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ἐν τοῖς Σφωρακίου.

*

Λείψανον τοῦ ἁγίου τοῦ τῇ 8 φεβρουαρίου ἑορταζομένου ἐσώζετο ἐν Κωνσταντινουπόλει μέχρι τῆς ΙΔ' ἑκατονταετηρίδος ἐντὸς ἐγκολπίου Σταυροῦ «μετὰ τιμίου καὶ ἁγίου ξύλου» περιέχοντος «καὶ λείψανα ἁγίων μαρτύρων τέσσαρα, τοῦ τε ἁγίου Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου, τοῦ ἁγίου Προκοπίου, τοῦ ἁγίου Κηρύπου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκοιμήτου». Τὸν Σταυρὸν τὸν περιέχοντα τὰ ἱερὰ ταῦτα κειμήλια ἔπεμψε κατὰ σεπτέμβριον τοῦ 1347 ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Κατακουζηνὸς δῶρον εἰς τὸν «ρῆγα πάσης Ρωσσίας Συμεών», ὅστις, περί τινων ἐνοριακῶν (ἐκκλησιαστικῶν) ἐν Ρωσσίᾳ δικαίων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα γράφων, ὁμολόγει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ ἡ ἁγιωτάτη τοῦ Θεοῦ **μεγάλη Ἐκκλησία ἔνι πηγὴ πάσης εὐσεβείας καὶ διδάσκαλος νομοθεσίας τε καὶ ἁγιασμοῦ,** κατὰ τὸ γράμμα τοῦ ἡμετέρου αὐτοκράτορος, κείμενον παρὰ Miklosich καὶ Mueller, εἰς τὰ Acta Patriarchatus Constantinopolitani, τόμου Α' σελ. 263. Ὑπῆρχε δὲ τὸ λείψανον τοῦ στρατηλάτου καὶ ἐν Βενετίᾳ, διότι ταύτης ἐθεωρεῖτο πολιοῦχος, παραχωρήσας εἶτα τὸ ἱερὸν τοῦτο καθῆκον εἰς τὸν ἅγιον εὐαγγελιστὴν Μάρκον, ὡς ἀναγινώσκομεν ἐν σελ. 148 τοῦ Γ' τόμου τοῦ «Λεξικοῦ κριτικοῦ τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων καὶ λειψάνων» τοῦ Collin de Plancy· σώζονται δὲ καί τινα ἕτερα σώματα καὶ τεμάχη λειψάνων εἰς τινας πόλεις ἐν Ἑσπερίᾳ.

*

Ἡ πανήγυρις ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου τούτου Θεοδώρου παρὰ βυζαντίοις ἐτελεῖτο πανδήμως καὶ ἐν τῷ ναῷ, ὅπου τὸ λείψανον ἢ τεμάχιον τοῦ λειψάνου ἐσώζετο, καὶ ἐν τοῖς ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἀναγηγερμένοις ἐν Κωνσταντινουπόλει ναοῖς. Ἐπειδὴ δ' ἄγνωστον εἶπερ εἰς τοῦτον ἢ τὸν τίρονα Θεόδωρον τὸν «πεζὸν» ἀνηγείροντο, πρέπει ἵνα σημειωθῇ νῦν ὅτι ὑπῆρχον ἐντὸς τῆς πρωτευούσης ἡμῶν ταύτης καὶ περὶ αὐτὴν ναοὶ ἁγίων Θεοδώρων: ὁ εἰς τὰ Φωρακίου (πανηγυρίζων τῷ σαββάτῳ τῆς «καθαρᾶς» ἑβδομάδος ἴσως)—ὁ ἐν τῷ παλατίῳ—ὁ κατὰ τὴν πρώτην τοῦ πραιτωρίου πύλην—ὁ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Κυπριανοῦ (μετὰ τὴν ΙΔ' ἑκατονταετηρίδα φαινόμενος)—ὁ κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Νικηφόρου τοῦ ὁμολογητοῦ ἄνωθεν τοῦ Παντειχίου ἢ ἄνωθεν τῶν Τούζλων—ὁ τῆς μονῆς τοῦ Χρυσοβαλάντου—ὁ ἐν τῷ Κοσμιδίῳ (ἔχων καὶ παρεκκλήσιον τῶν ἁγίων (20 σεπτεμβρίου) Θαλελαίου καὶ Ἀρτεμιδώρου—ὁ πλησίον τοῦ Χαλκοῦ Τετραπύλου—ὁ ἐν τῷ Ρησίῳ—καὶ ὁ πάντων ἐπισημότερος ὁ τοῦ Βαθέος Ρύακος, ἢ μονὴ μᾶλλον, εἰς ἣν ἀνῆκον οἱ λεγόμενοι Ἁγιοθεοδωρῖται μοναχοί. Τοῦτο λέγεται μέχρις οὗ νεώτεραι ἔρευναι τὸ ἐναντίον ἀποδείξωσιν.—Ὑπῆρχον δὲ καὶ ἐπ' ὀνόματι Ζαχαρίου τοῦ προφήτου ναοί, πανηγυρίζοντες οὐχὶ πανδήμως, ἀφοῦ τῇ 11 φεβρουαρίου, μνήμῃ τῆς εὑρέσεως τοῦ λειψάνου τοῦ προφήτου τούτου, κατὰ τὰς τότε συνηθείας ἔδει ἵνα τελεσθῇ παννυχὶς καὶ ἑορτὴ πάνδημος ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ὅπου τὸ λείψανον ἐσώζετο.

Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐτέλει πανήγυριν καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας τῆς ἡμετέρας αὐτοκρατορίας, διότι ἐθησαύριζε **λείψανον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου** (στρατηλάτου), καθὰ μαρτυρεῖται δι' ἀπογραφῆς ἐπισήμου γενομένης τῷ 1396, κατὰ ὀκτώβριον, ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ματθαίου καὶ «τῶν τιμιωτάτων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων» (ὀφφικιάλων δῆλα δὴ τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς) καί τινων μελῶν τῆς Συγκλήτου.

Ἐπ' ὀνόματι τῶν **ἁγίων Θεοδώρων** (κοινῶς) ἀναφέρονται κατὰ τὴν ΙΔ' ἑκατονταετηρίδα **μοναστήρια** ἐν Λήμνῳ καὶ ἐν Λέσβῳ μέχρι τοῦ 1401 μαρτυρούμενα ἐγγράφως (Miklosich καὶ Mueller τόμου Α' σελ. 95, 167, Β', 322 καὶ 564). Σπουδαία διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῶν χρόνων τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἀρσενίου τοῦ Αὐτωρειανοῦ ἐγένετο ἡ κατὰ τὸ Νύμφαιον (Μικρᾶς Ἀσίας) μονὴ τῶν ἁγίων Θεοδώρων, ὅπου συνεκροτήθη συνεδρίασίς τις τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῇ 31 μαρτίου τοῦ 1256 ἴσως δὲ καὶ ἄλλοτε. Μετὰ τὴν ἅλωσιν ἀναφέρεται (τῷ 1676) γυναικεία μονὴ τῶν ἁγίων Θεοδώρων ἐν Σερβίοις καὶ ἑτέρα (τῷ 1683) ἐν Ἱεροσολύμοις, ἀνδρεία αὕτη. Ἡ ἀρχαιοτέρα ἴσως μονὴ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ἀναφέρεται κειμένη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Χαλκηδόνος, ἐπὶ πατριάρχου οἰκουμενικοῦ Μηνᾶ καὶ μητροπολίτου Χαλκηδόνος Φωτεινοῦ· ἕνεκα δὲ τῆς ἐν ἐνὶ τόπῳ συνοδικοῦ τινὸς πρακτικοῦ ὑπογραφῆς τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς Ἀρδαβουρίου καὶ Στεφάνου τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς τοῦ προφήτου Ζαχαρίου τοῦ Στιβαραχίου, καὶ ταύτης ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας εὑρισκομένης, εἰκάζει τις ὅτι ἐσεμνύνετο ἐπ' ὀνόματι Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου· ἀλλὰ γράφεται μονὴ τῶν Σμιλακίων, καὶ Σμιλάκια ἐκεῖντο ἐν τῷ βιθυνικῷ Ὀλύμπῳ, ὅπου ἦν οἰκοδομήσας ἰδίαν μονὴν ὁ πατριάρχης Νικόλαος ὁ Χρυσοβέργης πρὸ τοῦ 995, καθὼς ἀναγινώσκω παρὰ Γεωργίῳ Ἁμαρτωλῷ

(Migne στ. 1213) καὶ τῇ ἀνωνύμῳ Χρονικῇ Συνόψει (Μεσαιων. Βιβλιοθήκη Κ. Σάθα, τόμου Ζ΄ σελ. 158).

*

Τῇ μνήμῃ Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου συμπίπτει ἐφέτος ἡ κυριακὴ τῆς τυρινῆς, ὡς συνέπεσε τὸ πρῶτον (μετὰ τὸν ὑπὸ τῆς Α΄ Οἰκουμ. Συνόδου καθορισμὸν τοῦ πάσχα) τῷ 403 καὶ πάλιν τῷ 408. Ἔδει δὲ ἵνα συμπέσῃ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 39, εἴπερ ὑπελόγιζον οἱ τότε χριστιανοὶ καθὼς ἡμεῖς καὶ οἱ μετὰ τὴν Α΄ Σύνοδον, καθ' οὓς ὑπολογισμοὺς ἔδει ἵνα συμπέσῃ ἡ Ὑπαπαντὴ τῇ καθαρᾷ δευτέρᾳ τῷ 72 ἢ τῷ 414 ἢ τῷ 509, βεβαιότερον ὅμως τῷ 604, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ Ὑπαπαντὴ ἤρξατο ἑορτάζεσθαι τῇ 2 φεβρουαρίου μετὰ τὸ 582. Ἀλλὰ τὰ περὶ ἑορτασμοῦ τοῦ πάσχα παρὰ βυζαντινοῖς γράφονται ὑπὸ αἵρεσιν, ὡς θέλομεν ἰδεῖ ἐν Ε΄ ἀναγνώσματι.

Κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ ΙΒ΄ αἰῶνος χρόνους ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἑώρταζε **τῇ κυριακῇ τῆς τυροφάγου** τὴν μνήμην Φλαβιανοῦ τοῦ πατριάρχου αὐτῆς καὶ Λέοντος πάπα Ρώμης καὶ τῶν ἐν εὐσεβείᾳ θανόντων βασιλέων ἡμῶν Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας· ἀλλὰ τῷ πρὸ αὐτῆς σαββάτῳ καὶ τότε, καθὼς καὶ νῦν, ἦγετο πανδήμως **ἡ μνήμη τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων.** ὧν ὁ κανὼν ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς ἡμέρας ψαλλόμενος ὑπέστη μεταβολάς τινας, ὡς ἔοικε, περιλαμβάνων καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν εἰκονομαχικῶν κακουργιῶν ὁμολογητὰς ἀναδειχθέντας, καὶ ἐν πέμπτῳ τροπαρίῳ τῆς ὀγδόης ᾠδῆς τοὺς μακαρίους πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ Μητροφάνους ἕως Ἀνατολίου· Ἐνῷ δὲ αἱ πρῶται τοῦ κανόνος ἓξ ᾠδαὶ τοὺς ὁσίους ἄνδρας ὑμνοῦσιν, ἡ ἑβδόμη τὰς ὁσίας τῶν μοναστριῶν καὶ ἡ ἐννάτη τοὺς ἐπὶ τῶν εἰκονομαχιῶν γενομένους «ὑπασπιστὰς τῶν χαρακτήρων Χριστοῦ» δῆλα δὴ τῶν εἰκόνων αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐν τῷ ἑβδόμῳ τροπαρίῳ τῆς πρώτης ᾠδῆς, ὕμνοις ἱεροῖς ὁ συμπληρωτὴς ἀνυμνεῖ καὶ «τὸν μέγαν Ἀθανάσιον τὸν ἐν τῷ ὄρει λαμπρῶς ἀσκήσαντα τοῦ Ἄθω, φωστῆρα τὸν μέγιστον πάσης τῆς οἰκουμένης, οὗ πρεσβείαις σωζόμεθα πάντες»· ἃ πάντα, καθὼς καὶ ὁ τῶν τροπαρίων τῆς πρώτης ᾠδῆς ἀριθμός, ἀναβιβασθεὶς διὰ προσθηκῶν εἰς ἕνδεκα, δεικνύουσιν ὅτι ὑπὸ μοναχῶν ἁγιορειτῶν ἴσως ὑπερπληρωθεὶς ὑπερηυξήθη ὁ κανών, ἐνῷ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύστασιν ὁ ὑμνῳδὸς ἔφθανε μέχρι Θεοφάνους (τοῦ τῆς Σιγριανῆς βεβαίως) καὶ Θεοδώρου (Στουδίτου) καὶ Νικηφόρου (τοῦ πατριάρχου). παρέλειπε δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸ μέσον τῆς Θ΄ ἑκατονταετηρίδος ἀκμάσαντας Ἰωαννίκιον τὸν ἐν Ὀλύμπῳ, καὶ Μιχαὴλ Σύγκελλον, καὶ Εὐστράτιον Ἀγαύρων ἡγούμενον, καὶ Ἀρσακίου τὸν μέγαν ἀσκητήν, τὸν ἐν Ὀλύμπῳ, καὶ τὸν ἐν Νικομηδείᾳ διάσημον ἐγκλειστον Ἡσαΐαν, ἐνεργότατον λαβόντας μέρος εἰς τὴν ἐπὶ Θεοδώρας ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων.

Τοῦ λόγου παρεκταθέντος περὶ τοῦ κανόνος τούτου, δέον ἵνα προστεθῇ νῦν ὅτι, ὁ ὑμνογράφος εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν κατὰ Θεοδώρητον Κύρρου «Φιλόθεον Ἱστορίαν» καὶ τὸ τοῦ Μόσχου «Λειμωνάριον» καὶ τὰ κατὰ Παλλάδιον Ἀποφθέγματα Πατέρων, ὧν ἐπὶ ταῖς μαρτυρίαις πρέπει ἵνα διορθωθῶσι σφάλματά τινα εἰς ἀπροσεξίαν τῶν κατὰ καιροὺς βιβλιογράφων ὀφειλόμενα· ἐπὶ παραδείγματι, ἐὰν παραλίπωμεν τὸν γραφέντα κατὰ λάθος ἐν ἐκδόσεσι παλαιαῖς τῶν Μηναίων Δαλματᾶν, ἀντὶ Σαρματᾶ, καὶ Ἀμοναθᾶν, βλέπομεν Πιτυρίωνα (τὸν παρὰ Παλλαδίῳ δηλ.) γραφόμενον Πιτυροῦν, ὅλως δὲ παρὰ τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν παράδοσιν ὑμνούμενον «Μίλλην τὸν νεκρέγερτον» (ἐν ἕκτῳ τροπ. Δ΄ ᾠδῆς), ἐνῷ παρὰ Παλλαδίῳ ἀναφέρεται «Νεκρεγέρτης Μιλήσιος». Σημειοῦμεν δ' ἐνταῦθα, χάριν τῆς ἀκριβείας ὅτι ὁ ἐν τῷ τετάρτῳ τροπαρίῳ τῆς τρίτης ᾠδῆς ὑμνούμενος «τοῦ Ἐννάτου ὁ πάνυμνος» ἤκμασεν ἐν Αἰγύπτῳ, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ Ἔννατον τὸ ἔξω τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Περὶ τοῦ ὁσίου Θεοδώρου τούτου εὑρίσκονταί τινα παρὰ Παλλαδίῳ ἐν Ἀποφθέγμασι πατέρων· Migne Πατρολογίας τόμου ΞΕ΄, στήλη 196—197.

Τὸν λόγον τῆς μνήμης τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων καὶ τῆς τῇ κυριακῇ τῆς τυροφάγου ἀναμνήσεως τῆς ἐξορίας τοῦ Ἀδὰμ δίδουσι καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ φερόμενα συναξάρια καὶ ὁ κανὼν ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς κυριακῆς ψαλλόμενος, ποίημα Χριστοφόρου τοῦ πρωτοσηκρήτου, ἴσως τοῦ πατρικίου, τοῦ ἐκ Μιτυλήνης, τοῦ γνωστοῦ ἐξ ἑτέρου μηνολογίου.

*

Τῇ 8 φεβρουαρίου ἀναμνήσεις συμπίπτουσι σπουδαίων τινων γεγονότων· οἷον ἡ τῆς ὑπὸ τῆς ψευδοσυνόδου τοῦ 754 ἐπικυρώσεως τῆς ἐκλογῆς τοῦ εἰκονομάχου πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ ἀπὸ Συλαίου—ἡ τοῦ θανάτου τοῦ ἡμεροβίου αὐτοκράτορος Νικολάου τοῦ Καναβοῦ, 1204—ἡ τῆς εἰς Βενετίαν ἀφίξεως Ἰωσὴφ Β΄ τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν ἀρχιερέων τῷ 1438, σκεφθησομένων δηθεν περὶ ἑνώσεως Ἐκκλησιῶν—ἡ τοῦ θανάτου τοῦ σουλτάνου Μουρὰτ Δ΄ τῷ 1640—ἡ τοῦ ἐν Μόσχᾳ θανάτου τοῦ πρώην ἡγεμόνος Βλαχίας Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τῷ 1819, τοῦ στιχουργήσαντος, καθὰ λέγεται, τὸν «Βόσπορον ἐν Βορυσθένει» καὶ διατάξαντος τὴν συγγραφὴν καὶ δαπάναις ἰδίαις ἔκδοσιν τοῦ τριγλώσσου «γαλλικῆς, ἰταλικῆς καὶ ρωμαϊκῆς διαλέκτου» Λεξικοῦ τοῦ Γεωργίου Βεντότη. — Σημειοῦται δ' ἐνταῦθα, χάριν τῶν φίλων ἁγιορειτῶν, ὅτι τῇ 8 φεβρουαρίου 1708, Καλλίνικος ὁ τῆς Μεγίστης ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Λαύρας ἡγούμενος καὶ ἡ τῆς μονῆς ταύτης σύναξις ἐξέδωκεν ἐπιτίμησιν κατὰ τῶν ἀσκητῶν τῆς σκήτης Ἁγίας Ἄννης, ἐπιτρεπόντων τὴν ἐν αὐτοῖς συναρίθμησιν μοναχῶν ἀγενείων.

Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 6

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέον ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δήλωσις τοῖς συνδρομηταῖς —Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ— Τὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ—Ἡ πρώτη περὶ προνομίων ῥῆξις Ἐκκλησίας καὶ κράτους —Δικαστικαὶ ἀγγελίαι—Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς Ε'.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διαρρυθμισθέντος ἀρτίως τοῦ Γραφείου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ἐπὶ τὸ βέλτιον, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἀταξίας περὶ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀνελλιπῆ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους συνδρομηταὶ ὅπως καταστήσωσιν ἡμῖν γνωστὴν πᾶσαν καθυστέρησιν ἢ μὴ παραλαβὴν αὐτοῦ, ὑποδεικνύοντες ἅμα, ὅσον ἔνεστιν ἀκριβέστερον, καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν. Προσεχῶς δὲ ἀποσταλήσονται ἅπασι τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν οἱ ἕνεκα ποικίλων λόγων καθυστερήσαντες πίνακες τῶν εὐρετηρίων καθὼς καὶ τὰ ἐξώφυλλα τῶν ἐτῶν ΚΣΤ', ΚΖ' καὶ ΚΗ'.

Ἐφιστῶμεν πρὸς τούτοις τὴν προσοχὴν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐν τῇ προμετωπίδι τοῦ φύλλου καταχωριζομένης εἰδοποιήσεως, καθ' ἣν πᾶσα μὲν αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέον ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη, πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου, καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

Ἐπίσης ἀγγέλλομεν ὅτι, ληξάσης τῆς ἐντολῆς ἀπάντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δικαιοῦται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἔλθῃ εἰς οἱανδήποτε δοσοληπτικὴν συνάφειαν διὰ λογαριασμὸν τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » μετὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς· ἐπιφυλασσόμεθα δὲ νὰ καταστήσωμεν ἐγκαίρως γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ μέλλοντι περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, εἴ γε διορισθήσονται τοιοῦτοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Φωτίου ἐπανηγυρίσθη ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῷ κυριακῇ τῆς τυρινῆς, συνωδὰ τῇ περυσινῇ συνοδικῇ ἀποφάσει.—Ἐν τῇ ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ κατὰ τὴν Χάλκην ἡ συνήθης ἀκολουθία καὶ ἡ πανήγυρις διεξήχθη τῇ παρασκευῇ—τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις

τῶν σχολείων ἀγόντων ἀργίαν τῶν δὲ μαθητῶν καὶ τῶν διδασκάλων ἐκκλησιασθέντων κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν ναοῖς. Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Σμύρνης διέταξεν ἵνα ἀφ' ἑσπέρας οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαι ἀναπτύξωσι καταλλήλως εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας τὴν σημασίαν τῆς ἀγομένης ἱερᾶς πανηγύρεως.

Κανονικαὶ ψῆφοι.— Τῷ σαββάτῳ, 7 ἀρξαμένου, ἐγένοντο αἱ κανονικαὶ ψῆφοι πρὸς ἀνάδειξιν μητροπολίτου Πελαγονίας, ἀντὶ τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος ἀοιδίμου Ἰωακείμ. Ἐκ τῶν τεθέντων τριῶν ὑποψηφίων, τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου, πρώην Δρυϊνουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ τοῦ θεοφ. ἐπισκόπου Ἀμφιπόλεως κ. Εὐγενίου, προεκρίθη ὁ πρῶτος, ἐπὶ εἰκοσαετίαν ποιμάνας τοὺς ὀρθοδόξους Ἀγχιάλου καὶ μετὰ ζήλου διεξαγαγὼν τὸ ποιμαντικὸν ἔργον.

Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.—Κληρικὸν μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ἀντὶ τοῦ ἀοιδίμου μητροπολίτου Πελαγονίας Ἰωακείμ, ὠνομάσθη συνοδικῶς ὁ σεβ. μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἰωακείμ.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.— Τῇ παρασκευῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐν συνοδείᾳ τοῦ καπουκεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων, μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Ὑψ. τοῦ Μ. βεζύρου Χουσεὶν Χιλμῆ πασᾶ, πρώην ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, συγχαρεὶς αὐτῷ διὰ τὴν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα τοῦτο ἄνοδον.

Ἐθν. Ὀρφανοτροφεῖον.— Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ὠνόμασεν ἀντιπροσωπευτικὸν αὐτοῦ μέλος ἐν τῇ ἐφορίᾳ τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου τὸν ἐκ τῶν ἐντίμων αὐτοῦ μελῶν κ. Ἰω. Κ. Χατζόπουλον, ἀντὶ τοῦ κ. Γιάγκου βέη Ἰωαννίδου, ἀντὶ δὲ τοῦ παραιτησαμένου τὰ καθήκοντα ἐφόρου ἐξελέξατο τὸν ἀξιότιμον κ. Ι. Χαριτωνίδην.

Μ. τοῦ Γένους Σχολή — Ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διωρίσθη μέλος τῆς ἐφορίας τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ὁ καὶ ἄλλοτε μετὰ ζήλου ὡς ἔφορος ἐργασθεὶς ἔλλογ. κ. Κ. Σ. Κέπετζης, ἀντικαταστήσας τὸν κ. Φαίδωνα Χ. Ἐνωτιάδην, νῦν πρῶτον γραμματέα τῆς ἐν Ρώμῃ ὀθωμανικῆς πρεσβείας.

Κανονικὴ ἄδεια.— Αἰτήσει τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντίνου, ἐχορηγήθη αὐτῷ συνοδικῶς ἡ ἄδεια νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα.

Κήρυγμα.—Κατὰ τὸ πρόγραμμα τῶν κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, κηρύξουσιν ἐν τῷ πατρ. ναῷ τῇ Α′ κυριακῇ ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Εἰρηναῖος, τῇ Β′ ὁ πανιερ. Μ. ἱεροκήρυξ κ. Γρηγόριος, τῇ Γ′ ὁ πανοσ. Μ. ἀρχιμ. κ. Ἰω. Βασιλικός, τῇ Δ′ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Μυρέων κ. Ἀθανάσιος, τῇ Ε′ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Μαρτινιανὸς καὶ τῇ ἁγίᾳ καὶ Μ. Παρασκευῇ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος.—Ἐκτὸς τῶν διδασκάλων καὶ προλυτῶν τῆς θεολογίας μεταξὺ τῶν κηρυξόντων ἐφέτος ἀριθμοῦνται καὶ δύο τῶν ἀρχαίων τελειοφοίτων τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, οἱ αἰδεσιμολ. πρεσβύτεροι κκ. Ἀντ. Κοτζαμανάκης καὶ Ἰωβιανὸς Λαυρακᾶς.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, 6 ἀρξαμένου, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τοῖς τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι τῷ μὲν μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας αὐτοπροσώπως, τῷ δὲ πανιερ. μητροπολίτῃ Φιλιππουπόλεως κ. Φωτίῳ (ἐν Χάλκῃ διαμένοντι) τηλεγραφικῶς—τῇ 7 τηλεγραφικῶς ἐπίσης συνεχάρη καὶ τῷ πανιερ μητροπολίτῃ Δερβῶν καὶ Βελισσοῦ κ. Παρθενίῳ. Χθὲς δὲ τηλεγραφικῶς ηὔξατο τὰ δέοντα τοῖς ἑορτάζουσι κ. κ. Χαραλάμπης Ραμφιάδῃ καὶ Χ. Δεβετζῇ, διὰ δὲ τοῦ ἱερολ. τριτεύοντος τοῖς κ. κ. Χ. Λόγῳ καὶ Χ. Κιοσέογλου, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ αὐτῶν ἑορτῇ

Γάμοι. Κατὰ τὸν τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ τελεσθέντα ἐν Ξηροκρήνῃ γάμον τοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Βόννης ἔλλογ. καθηγητοῦ κ Κωνστ Στ. Καραθεοδωρῇ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἄννης Ἀλ. Καραθεοδωρῇ παρῆν ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος ἑρμηνεύων τὰς ὑπὲρ εὐδαιμονίας τῶν νεονύμφων πατριαρχικὰς εὐχάς.

ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΓΗ

Τῇ τετάρτῃ ἑσπέρας, μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ τακτικοῦ ἡμῶν φύλλου ἐξεδώκαμεν τὸ ἐξῆς ἔκτακτον παράρτημα :

Νεώτεραί τινες εἰδήσεις, ἐγγράφως ἐξ Ἱεροσολύμων ἀποσταλεῖσαι, τῇ 18 ἰανουαρίου, λεπτομερῶς ἀρηγοῦνται τὰ τηλεγραφικῶς ἤδη γνωσθέντα, περὶ τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Ἐκφράζουσι δ' ἅμα τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν ἀπορίαν πῶς οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει καὶ τὰ προσκληθέντα στρατιωτικὰ τάγματα οὐδὲν ἔπραξαν πρὸς ἐκκένωσιν τῶν ὑπὸ σύραγκος ὄχλου καταληφθέν των μοναστηρίων Βηθλεέμ, Λύδδης, Ἰόππης καὶ Ῥέμλης· ἁπλῶς δὲ μόνον περιωρίσθησαν νὰ παρακωλύσωσιν ἄλλον ὄχλον νὰ καταλάβῃ μοναστήρια τινα, ἃ ὑπέδειξεν ἡ Ἁγιοταφ. Ἀδελφότης.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἀναφέρουσι τὸν φόνον τοῦ Κορνηλίου, ἡγουμένου τῶν Πομιένων, τὸν φόνον ρωσσίδος τινος ἐν τῇ κατὰ τὴν Ὀρεινὴν ὁδῷ, τὸν φόνον ἰουδαίου τινος ἐν τῇ ὁδῷ τῇ διὰ τοῦ χωρίου Μάλχα διερχομένῃ, καὶ ἕτερον τοῦ μοναχοῦ Παρθενίου, ὃς εὑρέθη τῇ 15 ἰανουαρίου φονευμένος ἐντὸς τοῦ κελλίου αὐτοῦ τοῦ ἐν τῷ ρωσσικῷ προσκυνήματι ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν.

Παράδοξον ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι ἡ κυβέρνησις ἀγνοεῖ τὰ ἐκεῖ γενόμενα, καθὰ λέγει, ἐνῷ τοσαῦται μαρτυρίαι ὑπάρχουσι τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ ὑπὸ ταραξιῶν λαϊκῶν τερατουργηθέντων ἄχρι σήμερον. Παραδοξότερον δὲ ὅτι αἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀρχαὶ κρύπτουσιν ἀπὸ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀνέχονται τὰς ἀσεβεῖς πράξεις τῶν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐργαζομένων.

Συμβουλαί, νουθεσίαι, παραινέσεις εἰς οὐδὲν ἴσχυσαν. Ἔκκλησις εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀποβαίνουσι μάταιαι, καίτοι γίνονται πρὸς κληρικοὺς βεβαιοῦντας ὅτι πλήρεις εἰσὶν ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Μετὰ τὴν συνοδικὴν τῆς χθὲς, τρίτης, (3 φεβρ.) συνεδρίαν, ἐνεκρίθη ν' ἀποσταλῇ τῷ μὲν μακαριωτάτῳ πρώην Ἱεροσολύμων τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα.

Ἀπάντησις τηλεγραφήματι 13ης. Ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς κανονικῆς παύσεως αὐτῆς πᾶσα αὐτῆς πρᾶξις τυγχάνει βαρυτέρα ἐκείνων, ἃς ζητεῖ ἀποδεῖξαι συκοφαντικάς. Διὰ τοῦτο φιλαδέλφως προτρεπόμεθα Ἡμετέραν Μακαριότητα τελείως ἀποστῆναι τῶν πράξεων τούτων καὶ ὑποταγῆναι τῇ ἀποφάσει τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς καὶ παραιτηθῆναι τῶν ἀντικανονικῶν αὐτῆς ἀξιώσεων. (ὑπογρ.).

Τῇ δὲ Ἱεροσολυμιτικῇ Συνόδῳ τοῦτο.

Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν τηλεγραφήματα Ἡμ. Πανιερότητος, Ι. Συνόδου, δηλοῦσιν ὅ,τι καὶ ἄλλοτε ἐδήλωσαν, ἤτοι ὅτι Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων δικαιοῦται καὶ δύναται προβῆναι ἔσχατα μέτρα, ἔχουσα πάντοτεὐπ' ὄψιν τοὺς ἱεροὺς κανόνας ὅταν τὰ τῆς ἀποσοβήσεως κινδύνου καταστῶσιν ἀνίσχυρα.

Πατριάρχης Ἰωακεὶμ
Πατριάρχης Φώτιος

Τηλεγράφημα χθεσινὸν

πρὸς τοὺς πατριάρχας οἰκουμενικὸν καὶ Ἀλεξανδρείας (3 φεβρουαρίου 2 μ. μ.) ποιεῖται γνωστὸν ἡμῖν ὅτι ἡ διοίκησις ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τακρίριον καταγγέλλον τὰ λυπηρὰ γεγονότα τῆς κυριακῆς ἐπὶ προφάσει ὅτι φέρει ὑπογραφὴν τοποτηρητοῦ. Οὕτω δεικνύει ὅτι, οὔτε τῆς Ἀδελφότητος ἀκούουσα τὰς αἰτήσεις καὶ τὰς διαμαρτυρίας, οὔτε τοὺς ταραξίας τιμωροῦσα, ζητεῖ τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς Ἀδελφότητος.

Χθὲς ἑσπέραν ἠγγέλθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὅτι τὸ χθεσινὸν ὑπουργικὸν συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ προσκληθῶσιν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πρώην πατριάρχης καὶ δύο μέλη τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος.

Τηλεγραφικῶς ἐγνώσθησαν χθὲς ὅτι ἐπιτροπεία ἐκ μέρους τῆς ἁγιοταφ. ἀδελφότητος ἐκ τῶν ἀρχιμανδριτῶν κ. κ. Χρυσοστόμου καὶ Μελετίου ἀφικνεῖται προσεχῶς ἐνταῦθα καὶ ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι ἀραβόφωνοι ἐξακολουθοῦσι τὴν ἀσχήμονα καὶ ἀνευλαβῆ πολιτείαν αὐτῶν.

—Σήμερον ἀνηγγείλαμεν διὰ παρατήματος ταῦτ.

Ἐξ Ἱεροσολύμων ἀπεστάλη σήμερον εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην καὶ τὸν μακαριώτατον πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ἡ παρὰ πόδας εἴδησις, ἥτις θλῖψιν βαθεῖαν θέλει προξενήσει εἰς τὴν ὀρθοδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος, ἰδίᾳ δ' εἰς πάντας τοὺς ἁγιοταφίτας, στερουμένους χρισιμωτάτων μελῶν τῆς πράγματι, Θεοῦ κρίμασι, δοκιμαζομένης Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Σιών.

Ἅμα τῇ λήψει τοῦ λυπηροῦ τηλεγραφήματος, ἡ Α. Σεβ. Μ. ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κατελθὼν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἁγιοταφικοῦ Μετοχίου ἔψαλε τρισάγιον ὑπὲρ τοῦ πρὸς τὸν Κύριον μεταστάντος μακαρίου Τιβεριάδος Μελετίου.

Τὴν θλιβερὰν εἴδησιν ἀγγέλλει τὸ τηλεγράφημα τόδε :

Ἱερουσαλὴμ 10 φεβρουαρίου 8 μ. μ.

Συμφορὰ βαθυτάτη ἔπληξε δεινοπαθοῦσαν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν. Ὥρᾳ ἕκτῃ μετὰ μεσημβρίαν παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ τοποτηρητὴς καὶ πολύτιμος ἀδελφὸς ἀρχιεπίσκοπος Τιβεριάδος Μελέτιος ἀποπληξίᾳ. Ἱερὰ Σύνοδος συνελθοῦσα ἐξελέξατο γνώμῃ ὁμοθύμῳ τοποτηρητὴν μητροπολίτην Ναζαρὲτ Θεοφάνην. Κύριος σώζοι δοκιμαζομένην Ἐκκλησίαν Σιών. Ἐκλογὴ ἀνεκοινώθη κβερνητικῇ ἐπιτροπῇ καὶ Μεγάλῃ Βεζυρίᾳ. Ἀναμένομεν ὑμετέρας ἐνεργείας, ταχεῖαν κυβερνητικὴν ἀναγνώρισιν.

Τοποτηρητὴς ΝΑΖΑΡΕΤ

Ὁ ζωῆς καὶ θανάτου χορηγὸς εἴθε νὰ κατατάξῃ μεταξὺ τῶν Αὐτῷ εὐαρεστησάντων τὴν ψυχὴν τοῦ ἰειμνήστου Μελετίου, ὅστις ἀπέθανε πρὶν ἴδῃ τὸ εὐκταῖον τελος τῶν ἀγώνων τῶν ὁμοζήλων αὐτῷ ἀδελφῶν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου· Εὐχόμενοι ὑπὲρ τοῦ μεταστάντος, ἐλπίζομεν ὅτι ἡ σεβαστὴ κυβέρνησις θέλει διατάξει τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου τοποτηρητοῦ, πρὸς ἐμπέδωσιν γαληνιαίας πραγμάτων καταστάσεως ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἐπικράτησιν τῆς πᾶσι ποθητῆς εἰρήνης,

Γεννάδιος πρώην Μεσημβρίας – Πλήρης ἡμερῶν ἀπεβίωσεν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Κουδουνᾷ ἐν Πριγκήπῳ ὁ μητροπολίτης πρώην Μεσημβρίας Γεννάδιος. Ἐξ Αἰγίου τῆς Πελοποννήσου μετέβη εἰς τὸ ρωσσικὸν κοινόβιον (ἁγίου Παντελεήμονος) ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ὁπόθεν ἀναχωρήσας ἦλθεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν Μ Λαύρας ἐν αὐτῇ καταταχθεὶς μοναχὸς καὶ σταλεὶς εἰς Κων]πολιν ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Δεκατετραετίαν ὑπηρετήσας ὡς τοιοῦτος, ἐπανῆλθε τῷ 1878 καὶ ἔμενεν ἰδιωτεύων μέχρι μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1890, ὅτε ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Σταυροπόλεως, ὡς προϊστάμενος Σταυροδρομίου. Τῷ 1896 ἐψηφίσθη μητροπολίτης Μεσημβρίας, ἀλλ' εὐθὺς παρῃτήσατο τὴν ἐπαρχίαν. Τὸν μακαρίτην Γεννάδιον διέκρινε λεπτότης τρόπων καὶ πολιτεία ἀξιοπρεπής.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙ ΠΡΟΝΟΜΙΩΝ ΡΗΞΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ὅταν ἀναγινώσκωμεν παλαιόν τι κείμενον ἱστορικοῦ τινὸς Ἕλληνος ἢ χρονογράφου, ἢ πρᾶξιν πατριαρχικὴν, καλὸν νομίζω ἵνα τείνωμεν προσοχὴν εἰς φράσεις ἢ λέξεις, δι' ὧν διατυποῦνται καὶ παρίστανται ἰδέαι καὶ γνῶμαι ἐπὶ γενικωτέρων ἢ μερικῶν ὑποθέσεων· καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι, κατὰ τὸν πάλαι σοφὸν, μία λέξις, εἰκονίζουσα πόθους καὶ πεποιθήσεις ἐποχῆς ἢ γενεᾶς τινος, ἤθους ἔμφασιν ἐποίησε, περισσότερον μυριονέκρου μάχης ἀξιοσημείωτος οὖσα, καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι φαίνεται ἐνίοτε προφοιβάζουσα τὸ μέλλον. Ἡ δὲ μελέτη καὶ λέξεων καὶ φράσεων καὶ πόθων καὶ πεποιθήσεων οἰωνδήποτε γενεῶν, ὁπουδήποτε ζῶσιν, ἢ μᾶλλον ἔζων, τῆς πατρίου χώρας, δύναται—καὶ ἀ-

φοῦ δύναται πρέπει—καὶ 'να καθοδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς ἀποφυγὴν ἁμαρτημάτων ἐν λόγῳ γενομένων ἢ ἔργῳ, ἐὰν τὰ γινόμενα κατὰ διάνοιαν θεωρήσωμεν ὡς δυνάμενα 'να παραγραφῶσιν.

'Ανταγωνισμὸς ἱερᾶς κοσμικῆς καὶ πνευματικῆς ἀρχῆς ἀρχῆθεν γεννᾷ ζητήματα καὶ ψυχρότητας καὶ νῦν μὲν πολέμους μακροὺς, ἄλλοτε δ' ἐπεμβάσεις εἰς ξένην δικαιοδοσίαν, ἐπίτηδες συγχεομένων τῶν ὁρίων, ἅπερ ἑκατέρα τῶν ἀρχῶν τούτων δέον 'να σέβηται, ἀφοῦ τῶν ψυχῶν μὲν ἐπιμελεῖται ἡ πνευματικὴ, τῆς ὑλικωτέρας δ' εὐημερίας τῶν ὑπηκόων αὐτῆς μεριμνᾷ ἡ κοσμικὴ ἐξουσία. Συγγνωστὴ βεβαίως ἡ ἄγνοια· σατανικὴ δὲ ἡ ἐπήρεια. Τῆς ἐπηρείας ταύτης πολλὰ παραδείγματα εὑρίσκομεν· τοῦ δὲ ἀνταγωνισμοῦ τῆς κοσμικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας, ἰδίᾳ τῆς πρώτης ἐπὶ ἁρπαγῇ φανερᾷ ἢ κρυφίᾳ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἱερᾶς ἀρχῆς, συμπεράσματά εἰσιν αἱ ἐπεμβάσεις πᾶσαι εἰς ζητήματα, ὧν ἀντιποιεῖται τὸ κράτος, ὡς σήμερον λέγομεν, μὴ μελετῆσαν αὐτὰ καὶ κατὰ συνέπειαν ἀγνοοῦν.

Τῆς μικρᾶς μου διατριβῆς ταύτης ἀντικείμενον ἐτέθη μία παλαιοτάτη διένεξις Ἐκκλησίας καὶ κράτους, εἰς ἣν φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ παράξενον ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι μόνος ἐγὼ ἔτεινα προσοχήν. Ἐκλέγω τὸ θέμα τοῦτο ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ΙΑ' ἑκατονταετηρίδος διὰ τὸν αὐτοκράτορα· ἦν Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός· καὶ διὰ τὸν πατριάρχην· ἦν Νικόλαος ὁ Γραμματικός· καὶ διὰ τὸ θέμα τὸ προκαλέσαν τὴν ῥῆξιν· ἦν ὁ προβιβασμὸς τῶν ἐπισκοπῶν εἰς μητροπόλεις· καὶ διὰ τὴν τότε πρῶτον, ἂν μὴ ἀπατῶμαι, γραφεῖσαν ἐν πρακτικῷ πατριαρχικῷ καὶ συνοδικῷ λέξιν «προνόμια»· καὶ μάλιστα προνόμια τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως — προνόμια τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται περὶ τὰ ἔτη 1081—1087 μᾶλλον, δὲ κατὰ τὸ 1084. Ἀπέχει λοιπὸν ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς περίπου ὀκτακόσια εἴκοσιν ἔτη καὶ πέντε.

Νικήτας ὁ μητροπολίτης Λγκύρας ἐμφανίζεται διαμπνυτὴς ἐκκλησιαστικῆς ὑποθέσεως, τῆς καὶ προκαλεσάσης τὴν ῥῆξιν, φαίνεται δὲ σύμφρων καὶ ξυνίστωρ αὐτοῦ καὶ ὁ μητροπολίτης Ἡρακλείας· καὶ οὗτος μὲν ἐζήτει τὴν ἤδη προαχθεῖσαν εἰς τιμὴν μητροπόλεως ἐπισκοπὴν Μαδύτου, ἐκεῖνος δὲ τὴν ἐπίσης τιμηθεῖσαν ἐπισκοπὴν Βασιλαίου, ὑποκειμένας εἰς ἑκάτερον αὐτῶν κατὰ χρόνους προγενεστέρους. Ἐκόμιζεν ὁ Νικήτας τῷ πατριάρχῃ «θείαν ἐπίλυσιν», αὐτοκρατορικὴν δῆλον οὖν, ὁρίζουσαν 'να συνέλθωσιν ἡ ἐνδημοῦσα ἱερὰ σύνοδος καὶ οἱ συγκλητικοὶ ἄρχοντες, «οὓς ἐζήτησεν» ὁ Νικήτας, καὶ 'ν' ἀποφασίσωσι τὸ συνᾶδον τῷ νόμῳ τῷ κοσμικῷ καὶ τοῖς κανόσι, μὴ ἐμποδιζόμενοι ἀπὸ τοῦ προεκδοθέντος ἐπὶ τῇ ὑποθέσει αὐτοκρατορικοῦ σημειώματος, ὑποβάλωσι δὲ τὰ ἀποφασισθέντα εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὑφ' οὗ «τὸ δέον οἰκονομηθήσεται». Δῆλά γε δή· ἀρχιερεῖς καὶ συγκλητικοὶ ἄρχοντες ἔπρεπε 'να συγκροτήσωσι συνέλευσιν γενικὴν, 'να λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ἱεροὺς κανόνας καὶ νόμους κοσμικοὺς, ἀποφασίσαντες δ' ἀπὸ κοινοῦ, 'ν' ἀναγγείλωσιν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὴν ἀπόφασιν, ὃς ἤθελεν οἰκονομήσει τὸ δέον· ἄλλαις τάχα λέξεσιν, ἡ μὲν Ἐκκλησία ἔδει 'ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὸ συμφέρον αὐτῇ, τὸ δὲ κράτος ἀφ' ἑτέρου κατὰ «τὸ δέον».

Τὸ «δέον» αὐτὸ, γραφὲν βεβαιότατα χιλιάκις ἔκτοτε ὑπὸ τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς, ἐτάραττε καὶ τότε, καθὼς πρέπει 'ν' ἀνησυχῇ καὶ σήμερον, τὴν ποιμαίνουσαν Ἐκκλησίαν. Τίς οἶδε ποσάκις εἶχε λάβει πεῖραν τοῦ «δέοντος» τούτου! Καὶ ἡ δεοντολογία παρεσ εύασεν ἀντίστασιν τοῦ κλήρου κατὰ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἀλλ' οὐχὶ καθὼς ἐκείνας τὰς παλαιὰς, ὅτε μοναχῶν ἐσμὸς ὅσιος καὶ σύγκλυς ὄχλος ἐτρόμαζε τὴν ἀρχὴν «ἀνασκάπτων τὰ ὀστᾶ» τοῦ ἄρχοντος, ἢ κραυγάζων «ἄλλον βασιλέα τῇ Ρωμανίᾳ» ἢ «ἄλλον πατριάρχην τῇ οἰκουμένῃ», ἐπὶ παραδείγματι· οὐχὶ καθὼς ἄλλην παλαιοτέραν, ὅτε θρόνους πατριαρχικοὺς καὶ ναοὺς καὶ θυσιαστήρια περιέβαλλον ὑφάσματα μελανὰ πρὸς συμβολισμὸν τοῦ τὴν Ἐκκλησίαν καταλαμβάνοντος σκότους. Ἡ δεοντολογία τότε ἐκείνη σχεδὸν εἰρηνικὴν προυκάλεσε τὴν ἀντίστασιν, χωρὶς μελενδυτήσεως ἢ κλείσεως θυσιαστηρίων καὶ ναῶν. Ἐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Νικολάου, κατ' αὔγουστον ἢ σεπτέμβριον τοῦ 1084, συγκλητικοὶ καὶ ἄρχοντες καὶ οἱ ἱερώτατοι συνοδικοί· μόλις ὅμως ἤρξατο ἡ συζήτησις, ἐστασίασαν οἱ κληρικοὶ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας, οἰκονόμος δῆλα δὴ, σακελλάριος, σκευοφύλαξ, χαρτοφύλαξ, πρωτονοτάριος, πρωτέκδικος, πριμικύριοι καὶ σεκουνδοκύριοι, ἔκδικοι καὶ νοτάριοι καὶ ταβουλάριοι καὶ διδάσκαλοι καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτῶν, καὶ φωναὶ συμμιγεῖς ἠκούοντο δυσδιακρίτων ἐννοιῶν δηλωτικαὶ, ἢ μᾶλλον δυσδιακρίτως συγκαταπίνουσαι τὰς ἐννοίας. Οἱ συνιστῶντες σιγὴν ἱεροκήρυκες ἐβόων ματαίως. Ἐπετείνοντο αἱ ἰαχαὶ καὶ ἦν ἀδύνατος ἐργασία πᾶσα καὶ συνεννόησις. Ὁ πατριάρχης, καλῶς ποιῶν, διέλυσε τὴν ταραχώδη συνεδρίασιν ἐκείνην, ἀναγγείλας ὅτι θέλει καλέσει τοὺς συνέδρους εἰς συνέλευσιν γενικὴν νέαν, παραγγείλας δὲ 'να ἐπανέλθωσι μεμελετηκότες πάντες, ἀκριβῶς ἵνα μή τι τὸ πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας ἐναντιούμενον· εἴπωσι. Φαίνεται ὅτι τοιαύτη στάσις τῶν κληρικῶν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τὸ πρῶτον ἐξερράγη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ πατριάρχου Νικολάου καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ, διὸ οὗτος χαρακτηρίζει ταύτην «παράδοξον». Ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη «παράδοξος» παρεκίνησέ με 'να ἐπιστήσω προσοχὴν ἐπὶ τοῦ γράμματος τοῦ Νικολάου πρὸς τὸν Κομνηνὸν Ἀλέξιον καὶ πρὸς μελέτην ὑποβάλω τοῦτο τοῖς δυναμένοις ἵνα συγκομίσωσι καρποφορίαν χρήσιμον γενεαῖς νεωτέραις.

*

Συνεδρίαν δευτέραν ὁ πατριάρχης συγκαλέσας,

περὶ προνομίων, εἶδε καὶ ταύτην ἀκοσμίας ἀφορμὴν γενομένην· ἰαχαὶ καὶ θόρυβος καὶ ψωνασκίαι τὸν ἱερὸν ἐπλήρουν χῶρον, ταραχὴ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ συνεδρίῳ ἀπέδειξεν αὐτὸ ἀτακτότερον τοῦ προτέρου. Νικόλαος ὁ Γραμματικὸς διέλυσε καὶ τὴν δευτέραν ταύτην γενικὴν συνέλευσιν καὶ τρίτην προανήγγειλε, διατάξας ὅπως ἐξ ἑκάστου τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταγμάτων ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς, οἱ δοκιμώτεροι «εἰπεῖν τε καὶ ἀκοῦσαι», προσέλθωσιν εἰς ἀναίρεσιν ἐνστάσεων, εἰς ὑποστήριξιν τοῦ δικαίου. Ἀλλὰ διέταξε καί τι πλέον, ἀφαιρῶν ἀπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμηγύρεων, ἀπὸ συνάξεων ἱερῶν καὶ σεμνῶν συνεδρίων τὴν ἐπιδρομὴν τῶν σήμερον λεγομένων ἐγκαθέτων, οὓς ὁ προστυχὼν δημαγωγὸς ἠδύνατο 'να ἄγῃ καὶ 'να φέρῃ πρὸς σκοποὺς ἰδίους. Εἰκάζω ὅτι οἱ δημοκόποι τῶν τότε χρόνων ἐπίεζον διὰ τῶν βδελυρῶν ὀργάνων τούτων τῆς ἀκοσμίας τὴν κοσμικὴν ἀρχήν, πολεμιωτέραν αὐτὴν καθιστάντες ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας· ὁ δὲ πατριάρχης οὐδαμῶς αὐτῶν τὴν ἀκοσμίαν πτοούμενος, διέταξε τὰ ἐκκλησιαστικὰ τάγματα, τοὺς ὀφφικιάλους καὶ ὑπαλλήλους τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς, «ἐπισχεῖν τὸ πλῆθος καὶ τὸν σύρφακα ὄχλον· οὐ σὺν τῷ δικαίῳ, σὺν βίᾳ δὲ τῆς δίκης ἀποπειρώμενον, καὶ συγχέοντα καὶ θλίβοντα τὸ ἀκροατήριον».

*

Τρίτη λοιπὸν γενικὴ συνέλευσις συνῆλθεν, ἐν μέσῳ θορύβου καὶ πάλιν καὶ ὁρμῆς ἐνθουσιώδους· δυστυχῶς δὲ συνῆλθε καὶ πάλιν, κατὰ τὸ περὶ τούτου γράμμα τοῦ Γραμματικοῦ, «δῆμος πάλιν, παράβακχόν τι βλέπων καὶ μανικόν». Καὶ λόγοι πολλοὶ ἀντημείβοντο καὶ συζητήσεις πολλαὶ καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας, πρὸς ἑσπέραν, αὐτοῦ τοῦ Κομνηνοῦ προσεκομίσθη «προσκυνητὸν χρυσόβουλον» διαλαμβάνον περί τινων ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων καὶ δὴ, περὶ τῆς τότε τὴν Ἐκκλησίαν ταραττούσης. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ δὲ τούτῳ διέταττε τὸ χρυσόβολλον ἵνα μένωσι κατέχουσαι τὴν τιμὴν μητροπόλεως ὅσαι τῶν ἐπισκοπῶν προεβιβάσθησαν εἰς μητροπόλεις «καὶ οὐδεὶς ταύτας ὑποβιβάσει». Ἀλλ' ἀκριβῶς ἔδει τοῦτο 'να δειχθῇ. Καὶ ἐξηρέθησαν τῆς διὰ τοῦ χρυσοβούλλου τούτου χορηγουμένης ἐμπέδου τιμῆς ὅσαι τῶν ἐπισκοπῶν εἶχον «παρά τινος βασιλέως τὸ τοιοῦτο φιλοτίμημα προσώποις περιγραπτὸν» εἶτ' οὖν ἐτιμήθησαν μητροπόλεις, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τὴν τιμὴν λαβόντος ἐπισκόπου· καὶ ὅτι ὁ τοῦ θρόνου διάδοχος ἔδει 'να ᾖ ἐπίσκοπος καὶ πάλιν, οὐχὶ μητροπολίτης.

Τὸ χρυσόβουλλον φαίνεται συντεταγμένον ἐπ' εὐνοίᾳ καὶ πρὸς ὄφελος τῶν ἀξιώσεων τοῦ κράτους ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ. Συγχρόνως ὅμως καὶ σημείωμα προσηνέχθη βασιλικὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, δικασθείσης μεταξὺ τοῦ μεγάλου χαρτοφύλακος, Πέτρου πιθανῶς τοῦ συγγραφέως παραδόξων τινῶν κανονικῶν λύσεων, καί τινων πατριαρχικῶν κληρικῶν, καὶ Νικήτα μητροπολίτου Ἀγκύρας, καθ' ὃ σημείωμα δίκαιον ἀπενέμετο τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλ' ἀντιφατικαὶ γνῶμαι παρεισέδυσαν ἐν τῇ τρίτῃ γενικῇ συνελεύσει· καὶ οἱ μητροπολῖται, κατὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταγμάτων ἀγανακτοῦντες, καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ οὗτοι ὑπάλληλοι, ἐπικαλούμενοι «τὸ θεῖον βασιλικὸν βῆμα», συνετέλεσαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅπερ ἐπεδίωκεν, ὅπερ ἤθελεν ἐπιδιώξει καὶ ἐν διαρκείᾳ ἑκατοντάδων ἐτῶν, ἡ κοσμικὴ ἀρχή. δῆλον οὖν εἰς τὴν τοῦ αὐτοκράτορος κρίσιν 'ν' ἀνατεθῇ τῆς ὑποθέσεως ἡ διευθέτησις.

Καὶ ἐγένετο καὶ τότε, εἴ τι ἂν ἔμελλε 'να ἐπαναλαμβάνηται μετὰ ἑκατὸν ἔτη, μετὰ διακόσια τριάκοντα (1318) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, μετὰ ὀκτακόσια ἐπὶ παρομοίων. Ἀνετέθη τῷ πατριάρχῃ ἡ σύνταξις ὑπομνήματος περὶ τοῦ ὅτι «οὐκ ἔξεστιν ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἐπισκοπὰς ἀπὸ τῶν μητροπόλεων». Ἐγράφη τὸ ὑπόμνημα (ἔγγραφον μακρὸν, ἀδόκιμόν πως εἰς ἐπιχειρήματα, ἀναγινωσκόμενον ἐν «Συντάγματι τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων» Ποτλῆ καὶ Ράλλη=σελ. 62—75 τοῦ Ε' τόμου—) καὶ ὑπεβλήθη τῷ αὐτοκράτορι. Ἀλλὰ τὸν γινώσκοντα τὸ κανονικὸν πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας πείθει κατὰ χάριν μόνον, ἤτοι οὐχὶ διὰ τὰ ἐκ τῶν κανόνων συμπεράσματα. Διότι, ἐφ' ὅσον ὁ ΙΖ' κανὼν τῆς Δ' ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ὁ ΛΗ' τῆς ἐν Τρούλλῳ διατάττουσι 'ν' ἀκολουθῇ «τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις ἡ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν τάξις, εἴ τις ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας ἐκαινίσθη πόλις, ἢ καινισθείη»—ἐννοεῖται ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐδικαιοῦτο 'να προάγῃ τὰς ἐπισκοπὰς εἰς μητροπόλεις· προεβίβαζε μικράν τινα πόλιν ἀπὸ ἐπαρχιακῆς δῆλον οὖν εἰς πρωτεύουσαν διοικήσεως ἢ νομαρχίας· καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἔπρεπε 'να προαχθῇ, κατ' ἀνάγκην, εἰς μητροπολίτην, ὅπως ἀκολουθῇ τοιουτοτρόπως ἡ τάξις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν «τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις», ἤτοι ταῖς ἀποφάσεσι καὶ ψηφίσμασι καὶ νόμοις τοῦ αὐτοκράτορος, οὗ εἰς τοιαύτην προτίμησιν ἡ «φιλοτιμίαν» οὐδεμία Σύνοδος ἔθετο ὅριον. Ταῦτα περὶ τοῦ ὑπομνήματος, ἐφ' ᾧ ἀγνοῶ τίς ἐμέμψατο τοῦ πατριάρχου ἐπὶ τῇ πρὸς τὸ κράτος ἀποστολῇ γραμμάτων καὶ διαμαρτυριῶν. ἢ τίς ἐζήτησε τὴν δι' ἀλλοίων μέσων ὑποστήριξιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαίων.

Ὁ πατριάρχης Νικόλαος ὑπενθυμίζει τὰ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ ἐν τέλει τοῦ ὑπομνήματος, ὅπερ ἐγράφη κατὰ τὸ φθινόπωρον βεβαίως τοῦ 1084, μιμνήσκεται προνομίων Ἐκκλησιῶν μερικῶν καὶ βεβαιοῖ ἡμᾶς ὅτι κατακραυγή τις ἐγίνετο κατ' αὐτοῦ ὡς ἀνεχομένου δῆθεν 'να παραβλέπωνται τὰ προνόμια ταῦτα. Μηδ' ἐπαισχυνθῶμεν ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ τὰς σκιὰς τῶν πατέρων ἡμῶν. Τὸ σύνολον τῶν μαθημάτων περὶ πτώσεως καὶ καθαιρέσεως πατριαρχῶν ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος καὶ ἀπὸ τοῦ προαστείου τῆς Δρυὸς, τοῦ τῆς Χαλκηδόνος,

ἐδιδάχθημεν· ἐφημόσαμεν ἐν τῷ δράματι τῷ κατὰ Χρυσόστομον· ἐν τῷ λυπηρῷ κατὰ τὸν Μακεδόνιον· ἐν τῷ ἀνθελληνικῷ κατὰ τὸν Φώτιον· ἐν τῷ κατὰ τὸν Κηρουλάριον, ὅτε γελοίας ἐξυφάναμεν κατηγορίας· ἐν τῷ γελώτων ἢ δακρύων ἀξίῳ δράματι τῷ κατὰ Λεόντιον τὸν Θεοτοκίτην· ἐν τῷ κακοήθει κατὰ Μεθόδιον τὸν ὁμολογητήν, ἐν τῷ ὁμοίῳ κατὰ Γεννάδιον τὸν Σχολάριον, καὶ κατὰ Διονύσιον τὸν ἀπὸ Φιλιππουπόλεως. Ἐπὶ δὲ Νικολάου τοῦ Γραμματικοῦ, δημιουργηθέντος σάλου περί τινος προνομίου τῆς Ἐκκλησίας, ἐσχηματίσθη κοινὴ γνώμη περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐνδίδει εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ κράτους· καὶ μομφὴ κατ' αὐτοῦ ἀλλοθεν ἄλλη πάλιν ὅτι πάντων ἀντέχεται τῶν προνομίων τῆς Ἐκκλησίας, ἧς ἐκλήθη πρῶτος ἱεράρχης.

*

Ὁ γέρων Νικόλαος ἁρπάζει τὴν μεσότητα τῶν ἀκροτήτων· καὶ ἐνῷ πρῶτος αὐτὸς, ὡς ἐγὼ νομίζω, πατριάρχης οἰκουμενικὸς πρὸς τὴν κυβέρνησιν τὴν πολιτικὴν περὶ προνομίων γράφει κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1084, διαιρεῖ ταῦτα εἰς ἄδικα καὶ δίκαια, καὶ κηρύττει καθῆκον τῶν ἀρχιερέων «τὰ μὲν δίκαια φυλάττειν ἀλώβητα, τῶν δὲ ἀδίκων ὑπεκχωρεῖν καὶ ἐξίστασθαι». Δυστυχῶς ἀδιόριστα λείπει τὰ ἄδικα καὶ τὰ δίκαια. Καὶ τὸ μᾶλλον δυστυχέστερον, ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ, ὅτι, μετὰ τρεῖς συνεδρίας θορυβώδεις, ἀκόσμους, ὀχλαγωγικὰς, ἀναγώγους, ἡ τάξις ἡ ἀποκατασταθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χρυσοβούλλου καὶ τοῦ σημειώματος ἔσχεν ἀποτέλεσμα 'ν' ἀνατεθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ κράτος ἵνα «τὸ δέον» οἰκονομήσῃ.

*

Καὶ παρεκάλεσεν ἡ Ἐκκλησία 'να οἰκονομηθῇ τοῦτο «τὸ δέον» ἀπρόσκοπον πρός τε Θεὸν καὶ πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας, ὡς ἐν τέλει τοῦ ὑπομνήματος ὁ πατριάρχης Νικόλαος προστίθησιν. Ἀλλ' ὁ Βαλσαμῶν, δι' ὧν γράφει ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ ΛΗ' κανόνος τῆς ἐν Τρούλλῳ, διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ἡ ἀπάντησις ἡ ὑπουργικὴ, καθὼς σήμερον γράφομεν, ἀπεστάλη εἰς τὸν πατριάρχην οὐχὶ εὐθὺς, οὐδὲ μετὰ παρέλευσιν μηνός. Τὸ πατριαρχικὸν ὑπόμνημα ἐγράφη κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1084, ἡ δὲ ἀπάντησις ἀπελύθη κατὰ μάϊον τοῦ 1087, καὶ ἦν τοιαύτη, οἵαν ἤθελε τὸ κράτος. Αἱ τῶν μητροπολιτῶν Ἡρακλείας καὶ Ἀγκύρας ἀξιώσεις ὑφίσταντο ἔτι, προέκειτο δὲ 'να χειροτονηθῶσι τότε μητροπολῖται Μαδύτου καὶ Βασιλαίου, καὶ ἀπῄτουν αὐτοὶ «σώζεσθαι τῇ κατὰ ἀλήθειαν μητροπόλει τὰ προσόντα αὐτῇ δίκαια· αὐτοὶ 'να ψηφίσωσι σὺν τοῖς ἐπισκόποις αὐτῶν τοὺς μέλλοντας χειροτονηθῆναι· ἐνῷ κανονικῶς ἔδει 'να χειροθετήσωσιν αὐτοὶ τὸ πολὺ τοὺς ὑπὸ τὸν ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπων, εἴπερ εἶχε τοιούτους, ἀλλὰ 'να χειροτονηθῇ ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως «σωζομένου τῇ μητροπόλει τοῦ οἰκείου ἀξιώματος».

Τὸ χρυσόβουλλον, καθορίζον τὸ δέον γενέσθαι, ὁρίζει 'να ψηφίζωνται ὑπὸ τῆς συνόδου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως οἱ μητροπολῖται τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων, ὅσαι προήχθησαν ἀπὸ ἐπισκοπῶν εἰς τιμὴν μητροπόλεων. Καὶ δίδει μὲν εἰς τὸν πατριάρχην τὸ δικαίωμα 'να ὑπομιμνήσκῃ τῷ αὐτοκράτορι τοὺς σχετικοὺς κανόνας ζητῶν τὸν λόγον, οἷον εἰπεῖν, τοῦ προβιβασμοῦ τούτου, ἀλλὰ τὸ χρυσόβουλλον χωρεῖ περαιτέρω. Λαμβάνει ὁ αὐτοκράτωρ ὁ ὀρθόδοξος καὶ θεόστεπτος τὸ δικαίωμα τοῦ προβιβάζειν ἐπισκοπὴν εἰς μητρόπολιν ὄχι μόνον, κατὰ τὸν ΙΖ' κανόνα τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς, διὰ τὸν «καινισμὸν» καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ πίστεως καὶ εὐλαβείας πρὸς τὴν εὐαγῆ τῆς πόλεως ἐκείνης Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀρχιερέως αὐτῆς· δίδει δ' εἰς τὸν πατριάρχην τὸ δικαίωμα 'να ἐρωτᾷ καὶ μανθάνῃ τοὺς τοῦ προβιβασμοῦ λόγους, ὑποχρεούμενος ἵνα παραδεχθῇ τὸν οὕτω τιμώμενον ὡς κανονικὸν μητροπολίτην καὶ αὐτὸς αὐτὸν χειροτονῇ, παραρρίπτων εἰς ἀχρηστίαν τὰς τῶν κανόνων διατάξεις τὰς ἐπισωζούσας τῇ οἰκείᾳ μητροπόλει τὰ προσόντα αὐτῇ δίκαια.

Τοῦτο λοιπὸν ἦν τὸ συμπέρασμα τῆς πρώτης ῥήξεως Ἐκκλησίας καὶ κράτους περί τινος προνομίου, καὶ τοῦτο καλὸν ἐθεώρησα 'να ὑπενθυμίσω σήμερον, ἵνα γνωσθῇ καὶ ὅτι ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας ἀρχῆς πνευματικῆς καὶ κοσμικῆς ἀρχῆς ἐπῆλθε τὸ ἀποτέλεσμα, μετὰ δύο καὶ ἥμισυ ἔτη.

Τί ἔπραττον ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐτῶν οἱ τότε καινόσπουδοι καὶ φιλόκαινοι; Ἐφωνάσκουν ἆρά γε περὶ τῆς πρὸς τὴν κοσμικὴν ἀρχὴν ἀπονεμομένης ὑπ' αὐτοῦ τιμῆς; Ἠμφισβήτουν τὴν λελογισμένην κατ' αὐτῆς ἀντίστασιν τοῦ πατριάρχου Νικολάου; Ἐσιώπησαν ἆρά γε ὁλοσχερῶς;—Ὁ πατριάρχης μετὰ τὴν ῥῆξιν ταύτην ἔμεινεν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ θρόνου εἰκοσιπέντε ἔτη. Τί λοιπὸν ἐγένετο;—Ἐσεβάσθησαν βεβαίως αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἀφοῦ τὸ κράτος, προάγον εἰς μητροπολίτου τιμὴν τὸν ἐπ' ἀρετῇ διακριθέντα ἐπίσκοπον, μεγάλα τῆς ἀρετῆς ἐκήρυττε τὰ ἆθλα, τὸν πρὸς αὐτὴν τοῖς λαοῖς σεβασμὸν ἐπιβάλλον καὶ διδάσκον. Φρονῶ δὲ ὅτι εἶχον οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ πολλὰς ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ—ὄχι τῷ ἰδιωτικῷ—στιγμὰς, καθ' ἃς ὑπερήροντό τινων ἀνθρωπίνων καὶ χοϊκῶν ἀδυναμιῶν. Κοινωνικὴν ἀρετὴν τοιαύτην καλὸν ἐν ἀνάγκῃ 'να μιμώμεθα, κρίνοντες ἐπιεικῶς τὰ πάντα καὶ παρέχοντες τοῖς μεταγενεστέροις ἀφορμὴν πρὸς ἐπιεικῆ καὶ τῶν ἡμετέρων πράξεων ἐκτίμησιν.

Μ. Ι. Γ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί.

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 5818 καὶ ἡμερ. 23 ἰουλίου 1908 ἀνακοπὴν τὴν ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἰ. Ἐνωματάρχου ὡς πληρεξουσίου τοῦ Γ. Χαρμαντᾶ κατὰ Ἰάσμης Γ. Χαρμαντᾶ καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8 καὶ ἡμ. 20 μαρτίου ἐ. ἔ. ἀποφάτεως τοῦ δικαστηρίου τούτου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἀπολειφθέντι ἀνακόπτοντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 460 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 15 ἰανουαρίου 1909

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Χίου **Κωνσταντῖνος.**

Ὁ Α' γραμματεὺς 2

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Ε'.

Μετὰ τῆς ἱερᾶς μνήμης **Ὀνησίμου τοῦ ἀποστόλου** συμπίπτει τῇ προσεχεῖ κυριακῇ—15 μαρτίου—ἡ μεγάλη ἐκκλησιαστικὴ πανήγυρις τῆς **ὀρθοδοξίας**. Τοῦ Ὀνησίμου ἡ πρώτη ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ μνεία γίνεται παρὰ τῷ ἀποστόλῳ Παύλῳ, ὅστις διὰ τοῦ ἀποστόλου τούτου πέμπει τὴν «Ἐπιστολὴν πρὸς Φιλήμονα», ὃς ἦν κύριος τοῦ Ὀνησίμου· διὰ τοῦ Ὀνησίμου δὲ τούτου, πρότερον μὲν δούλου τοῦ χωνιάτου Φιλήμονος ὕστερον δέ, μετὰ τὴν εἰς τὸν χριστιανισμὸν προσέλευσιν, ἴσου τῷ κυρίῳ γενομένου, πέμπει ὁ μακάριος Παῦλος καὶ τὴν πρὸς κολασσαεῖς (κατοίκους Χωνῶν τῆς Φρυγίας) ἐπιστολήν, τὴν γνωστὴν τοῖς χριστιανοῖς καὶ γραφεῖσαν κατὰ τὸ 61 πιθανῶς ἀπὸ τῆς ἐν ἀνθρώποις ἐπιφανείας τοῦ Λυτρωτοῦ, ὡς ὑπολογίζει ἐν τῇ «Ἑκατονταετηρίδι πρώτῃ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ Σωτῆρος ἐνανθρωπήσαντος» ὁ πολὺς Εὐγένιος (Σλαβηνίου καὶ Χερσῶνος) ὁ Βούλγαρις.

Τὴν Ὀνησίμου μνήμην ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ τῇ 22 τοῦ νοεμβρίου σὺν τῇ τῶν ἀποστόλων Ἀρχίππου καὶ Φιλήμονος. Τὴν κατὰ τὴν κυριακήν, ἤτοι τῇ 15 φεβρουαρίου, ψαλλομένην ἀκολουθίαν ἔγραψε Θεοφάνης ὁ Γραπτός. Τὸ δὲ μαρτύριον ἢ τὴν «ἄθλησιν» αὐτοῦ, καθὼς εὑρίσκομεν ἐν καταλόγῳ χειρογράφων ἁγιολογικῶν ὑπὸ τῶν Βολλανδιστῶν καὶ τοῦ ἑλληνιστοῦ Henri Omont συνταχθέντι, συνέγραψεν Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου.

*

Ἐν χρόνοις παλαιοῖς οἱ βυζάντιοι πανήγυριν ἦγον ἐν Κωνσταντινουπόλει **ἐν ναῷ** τιμωμένῳ μὲν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, κειμένῳ δὲ πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀκυλίνης, παρὰ τῇ Φιλοξένῳ κινστέρνῃ (τῇ σήμερον δῆλα δὴ Μπὶν-μπὶρ-διρέκ). Ἀλλ' ἴσως καὶ μνήμην ἑτέραν μεγάλην ἐτέλουν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῇ 15 φεβρουαρίου, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν πρώτων **ἐγκαινίων τοῦ θείου ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας,** τελεσθέντων τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, τῷ 360, καθ' ἣν ἡμέραν, ὡς τὸ Πασχάλιον Χρονικὸν (σελ. 544 Βόννης) μαρτυρεῖ, Κωνστάντιος ὁ αὐτοκράτωρ δῶρα μὲν πλεῖστα τῷ ναῷ, μᾶλλον δὲ τῷ Θεῷ, καθωσίωσε, πολλὰς δὲ δωρεὰς εἴς τε τὸν κλῆρον, καὶ τὰς παρθενευούσας, καὶ τὰς χήρας, καὶ τὰ ὀρφανὰ, καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐν φυλακαῖς, καὶ τοὺς ἐν νοσοκομείοις καθιέρωσε, πρὸς διηνεκῆ διατροφὴν καὶ περίθαλψιν αὐτῶν.

Τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ὀνησίμου μικρὸν μέρος, ἡ μία τῶν χειρῶν, ἐφυλάττετο ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ τῷ πλησίον τοῦ τῆς ἁγίας Ἀκυλίνης, οὗ ἕνεκεν ἡ συρροὴ τῶν πιστῶν ἐπεβάλλετο, καθὼς καὶ ἡ μετὰ πανυχίδος πάνδημος τῆς ἑορτῆς διεξαγωγή.—Κατὰ τὴν 15 φεβρουαρίου οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦγον καὶ ἑτέραν παννύχιον ἑορτὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῷ κειμένῳ εἰς «Τὰ διακονίσσης», πρὸς τιμὴν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἴσως ἕνεκα παρεκκλησίου τινὸς κειμένου πλησίον ἢ ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

*

Ἡ κυριακὴ τῆς ὀρθοδοξίας ἔχει γνωστὸν τὸν λόγον αὐτῆς, οἱονεὶ «κατὰ συνθήκην» ἐπιγραφομένη εἰς τὴν 19 φεβρουαρίου μηνὸς τοῦ 842 κατά γε τοὺς σήμερον γινομένους ὑπολογισμοὺς περὶ τοῦ πάσχα. Μέχρι τοῦδε ἐφρονοῦμεν ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐγένετο ἡ ἐπὶ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας ἀναστήλωσις τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ἀλλ' ὁμοίως ἀποδεχόμεθα «κατὰ συνθήκην» καί τινα ἕτερα γεγονότα καὶ συνηθείας καὶ διατάξεις ἐχούσας οὕτως, ὡς πιστεύουσιν οἱ πολλοὶ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν «ὀλίγων».

Δυστυχῶς εἰς τοὺς περὶ τῶν παρελθόντων πάσχα λογαριασμοὺς ἡμῶν δέον ἵνα προβαίνωμεν μετ' ἐπιφυλάξεώς τινος. Ὁ τὸν Θεοφάνη (τὸν χρονογράφον) ἀναγνοὺς εὗρε βεβαίως τὴν πρώτην «διαστροφὴν περὶ τοῦ ἁγίου πάσχα» σημειουμένην ἐν ἔτει 548, ὅτε τὴν κυριακὴν τῆς τυρινῆς τίθησιν αὐτὸς τῇ 4 φεβρουαρίου, γράφων ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς διέταξεν ἵνα ἡ κυριακὴ αὐτὴ ἀναβληθῇ μίαν ἑβδομάδα (σελ. 348 Βόννης) καὶ, κατὰ Θεοφάνην, «εὑρέθη ὁ λαὸς νηστεύων ἑβδομώδα περιττὴν», ἤτοι ὀκτὼ ἑβδομάδας ἐνήστευσε· διότι ὁ λαὸς ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ κυριακὴ τῆς ἀποκρέω συνέπιπτε τῇ 4 φεβρουαρίου, κατὰ τὴν χρονογραφίαν ταύτην, ὁ δὲ Μ. Ἰουστι-

νιανὸς διέταξε 'να κρεωφαγήσωσι μίαν ἔτι ἑβδομάδα· ἀλλὰ τῶν χριστιανῶν ἀρνουμένων, ἡ νηστεία λοιπὸν παρετάθη. Καὶ αὕτη ἦν ἡ πρώτη «διαστροφὴ περὶ τοῦ ἁγίου πάσχα», καθ' ἣν πρέπει 'να διορθώσωμεν τὴν ἡμέραν, ἀναγινώσκοντες πᾶν ἄλλο ἢ δ' = 4 φεβρουαρίου· διότι τῷ μὲν 548 ἡ κυριακὴ τῆς τυρινῆς ἔδει 'να συμπέσῃ τῇ 15 φεβρουαρίου, ἂν δ' ἀναγράψωμεν τὴν διαστροφὴν τοῦ ἁγίου πάσχα τῷ 547, ἡ κυριακὴ τῆς τυρινῆς συνέπιπτε τῇ 27 ἰανουαρίου καὶ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς τεσσαρακοστῆς τῇ 4 φεβρουαρίου· ἴσως δὲ τοῦτο διορθωτέον· καὶ τότε δέον 'να μάθωμεν ὅτι τὸ ἅγιον πάσχα ἑωρτάσθη οὐχὶ τῇ 24 μαρτίου — ὡς ὥριζον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστρονόμοι — ἀλλὰ τῇ 31 — ὡς διέταξαν οἱ ἐν Κωνσταντίνου πόλει μαθηματικοὶ καὶ ὁ Ἰουστινιανός.

Δευτέραν διαστροφὴν ἢ «πλάνην τῶν νηστειῶν» ἀναφέρει ὁ αὐτὸς Θεοφάνης τῷ 664 (σελ. 532), ὅτε ἄγνωστον εἴπερ ὁ λαὸς ἠναγκάσθη 'να νηστεύσῃ «ἑβδομάδα περιττὴν» ἢ ἑβδομάδα μίαν ὀλιγώτερον ἕνεκα τῆς τῶν ἀστρονόμων ἀσυμφωνίας. Ἦν δὲ τότε κυριακὴ τοῦ ἁγίου πάσχα ἡ 21 ἀπριλίου.

Τρίτη διαστροφὴ περὶ τοῦ πάσχα γίνεται τῷ 760 μεταξὺ τῶν αἱρετικῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων, τῶν μὲν πρώτων ἑορτασάντων τὴν «κλητὴν ἡμέραν» τῇ 13 ἀπριλίου, τῶν δὲ ὀρθοδόξων τῇ 6 τοῦ μηνὸς τούτου, καθ' ἣν ἡμέραν ἀκριβῶς καὶ οἱ σημερινοὶ ὑπολογισμοὶ ὁρίζουσι τὸ πάσχα τοῦ 760 ἑορτασθέν.

Τὴν μνήμην τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων εὑρίσκομεν ὁριζομένην ἐν τοῖς πάλαι Μηναίοις τῇ 11 φεβρουαρίου· ἐξ οὗ δείκνυται τὸ πάσχα ἑορτασθὲν τῇ 26 μαρτίου, δῆλα δὴ μίαν κυριακὴν πρὸ τοῦ πρέποντος. Ἦν δὲ πάσχα ἡ 2 τοῦ ἀπριλίου.

*

Δυστυχῶς πολλὴ ἀπαιτεῖται μελέτη πρὸς ὁρισμὸν τοῦ ἔτους, καθ' ὃ Θεοδώρα τε καὶ Μιχαὴλ σὺν τῷ κλήρῳ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν εἰκόνων ἐπανηγύρισαν.

Τόσον πολλὰ πράγματα ἀναφέρονται γενόμενα μετὰ τὸν τοῦ εἰκονομάχου Θεοφίλου θάνατον, ὥστε 'να μὴ καθορίσωμεν ὡς ἡμέραν τῆς ἀναστηλώσεως τῶν εἰκόνων, δῆλον οὖν ὡς κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίας, τὴν 19 φεβρουαρίου 842, ἀλλὰ τὴν 11 μαρτίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους 843 (ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τὸ πάσχα ἑορτάσθη τῇ 22 ἀπριλίου, ὡς ἔδει, καὶ ὅτι οὐδεμία παρεισέδυσε «πλάνη τῆς πασχαλίας καὶ τῶν νηστειῶν» ἢ «διαστροφὴ περὶ τοῦ πάσχα»).

Ἀλλὰ λεπτομερὴς ἔρευνα περί τε τοῦ σαββάτου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ τίρονος ὡς καὶ τῆς κυριακῆς τῆς ὀρθοδοξίας ἄλλου χρόνου, μᾶλλον δὲ ἄλλου φύλλου καὶ οὐχὶ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἐστὶν ἀντικείμενον.

*

Πρὸ τῆς Θ' ἑκατονταετηρίδος ἡ πρώτη κυριακὴ τῶν νηστειῶν ἦν καθωσιωμένη εἰς τιμὴν τῆς μνήμης Μωϋσέως, Ἀαρὼν καὶ Σαμουὴλ τῶν προφητῶν, ὧν ποιοῦνται μνείαν τὰ δύω πρῶτα προσόμοια τοῦ μεγάλου ἑσπερινοῦ τᾶς ἑορτῆς καὶ ἓν ἐν τῇ λιτῇ, καθὼς καὶ τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας τὸ καὶ [illegible]ν θεσβίτην Ἠλίαν ἀναφέρον. Ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον ψαλλόμενος κανὼν ἔργον ἐστὶ Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ· τὰ θεοτόκια δ' αὐτοῦ, ἀναφέροντα ἐγκαίνια «τοῦ φωτοειδοῦς τεμένους τῆς Θεοτόκου» καὶ ἐγκώμια τοῦ ταύτης ἱεροῦ ναοῦ, τοῦ «καταλαμπομένου ταῖς ἀκτῖσι τοῦ νοητοῦ φωτὸς», μαρτυροῦσι καὶ ταῦτα ὅτι ἡ μεγάλη τῆς ὀρθοδοξίας ἑορτὴ πανδήμως ἤγετο ἐν τῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν.

Γνωστὸν ὅτι μετὰ τὸν ὄρθρον τῆς κυριακῆς ἐξερχόμενοι εἰς ὡρισμένον τόπον οἱ πιστοί, κατὰ τὸ τυπικόν, ἐλιτάνευον, ψαλλομένου κανόνος ἰδίου κατὰ τῶν εἰκονομάχων πατριαρχῶν, μάλιστα δὲ κατὰ Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Γραμματικοῦ. Μετὰ τὸν κανόνα ἀνεγίνωσκον τὸ Συνοδικὸν τῆς ὀρθοδοξίας ἀναθεματίζον πάντας τοὺς εἰκονομάχους, καὶ διαιωνίζον τὴν μνήμην τῶν ὀρθῶς δοξαζόντων. Τὸ μέγα τοῦτο ἔγγραφον, τὸ τοσαύτας ὑποστὰν κατὰ καιροὺς προσθήκας, δέον 'να μελετηθῇ συντονώτερον ἐρευνωμένων παλαιοτάτων κωδήκων, ὅπως, ἀνακαθαιρόμενον, παραδείξῃ τὴν πρώτην αὐτοῦ μορφήν, διδαχθῶμεν δ' οὕτω ποῦ καὶ πότε προσετέθησαν αἱ εὐφημίαι καὶ οἱ πολυχρονισμοὶ ἀρχιερέων καὶ πατριαρχῶν, μέχρι καὶ τῶν μητροπολιτῶν Παλαιῶν Πατρῶν· διότι καὶ τὰ τούτων ὀνόματα φέρονται ἐν τῷ ἐκδεδομένῳ Τριωδίῳ, κατ' ἀντίγραφον ληφθὲν βεβαίως, ἐν καιρῷ τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου τούτου, ἀπὸ ναοῦ τινὸς τῶν Πατρῶν.

Ὁ κανὼν ὁ ψαλλόμενος πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Συνοδικοῦ ἐπιγράφεται «ποίημα τοῦ ἁγίου πατρὸς Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου», οὐχὶ βεβαίως τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλου· διότι ἐκεῖνος ἔλιπε τὸν κόσμον δέκα καὶ ἑπτὰ ἔτη πρὸ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων.

*

Πολλὰς ἡμῖν χορηγεῖ σκέψεων ἀφορμὰς τὸ πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν (ἐπὶ Σωφρονίου Β') σιγίλλιον, κατὰ σεπτέμβριον τοῦ 1777 διατάξαν κατὰ πρῶτον τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τέλεσιν λειτουργίας πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς καὶ μνημοσύνου μετὰ κολύβων ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν των ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων πατριαρχῶν καὶ ἀρχιερέων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 7

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῳ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς « Ἐκκλησιαοτικῆς Ἀληθείας ».

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

ΕΝ ΤΩ ΕΛΛ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩ ΣΥΛΛΟΓΩ

κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἱεροσολυμιτικοῦ ζητήματος.

Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, καὶ λοιπὸν φιλόχριστον καὶ φιλογενὲς ἀκροατήριον.

Διηγοῦνται περί τινος τῶν κρατίστων θεολόγων τῆς Δύσεως, τοῦ πολλοῦ Μάρτενσων, ὅτι ἀρχὴν αὐτοῦ εἶχεν ἐν τῷ κηρύγματι νὰ ἐπιδιώκῃ πρὸ παντὸς τὴν διαφώτισιν τῶν ἀνωτέρων τῆς κοινωνίας τάξεων ἀναφορικῶς πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Διότι ἔφρόνει ὅτι ἐπιτυγχάνων τούτου, ἐξησφάλιζε συγχρόνως τὴν διαφώτισιν τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς ἣν ἐξασκοῦσιν αἱ πρῶται ἐπὶ τῶν δευτέρων. Ἡ ἀρχὴ αὕτη, τῆς ὁποίας τὴν ὀρθότητα οὐδεὶς, νομίζω, δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ ἤγαγε καὶ ἐμὲ σήμερον ἐνώπιον ὑμῶν. Πειθόμενος σεπτῇ κελεύσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν δεσπότου καὶ Οἰκουμ. Πατριάρχου, ἀνῆλθον τὸ τετιμημένον τοῦτο βῆμα τοῦ προεσβυγενοῦς Φιλολ. Συλλόγου ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως ἐν τῇ ἰδιότητί μου ὡς ταπεινὸς λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐξάρω ἐνώπιον τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου αὐτοῦ τὴν σημασίαν τῆς σήμερον ἀγομένης Πανηγύρεως τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν συσχετισμῷ πρὸς τοὺς σημερινοὺς ἀγῶνας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολ. Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἰδίᾳ τοῦ προσφάτου ἀγῶνος, ὃν διεξάγει αὕτη πρὸς διατήρησιν τῶν προαιωνίων δικαίων αὐτῆς ἐν τοῖς ἁγίοις καὶ θεοβαδίστοις τόποις. Ἡ ἐξασφάλισις ὀρθῆς καὶ ὁμογνώμονος ἀντιλήψεως τῶν θεμάτων τούτων παρὰ τῇ τάξει τῶν ἡμετέρων λογίων καὶ ἐπιστημόνων εἶναι συγχρόνως ἐξασφάλισις ὀρθῆς καὶ ὁμογνώμονος ἀντιλήψεως παρὰ τῷ ἡμετέρῳ λαῷ. Ὅτι δὲ αἱ σημεριναὶ περιστάσεις, ἃς διερχόμεθα ὡς Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε ἐπιβάλλουσι, ὅπως παρὰ πᾶσιν ἡμῖν ἓν ὑπάρχῃ κοινὸν φρόνημα, προκειμένου περὶ τοιούτων κεφαλαιωδῶν ζητημάτων, τοῦτο περιττὸν θεωρῶ διὰ πολλῶν νὰ ἀναπτύξω ἐνώπιον τοῦ πεφωτισμένου τούτου ἀκροατηρίου.

Ἡ σήμερον ἀγομένη Πανήγυρις τῆς Ὀρθοδοξίας ἰδιαιτέραν κατέχει καὶ ἐξαιρετικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν πανηγύρεων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Δὲν εἶναι ἁπλῶς ἑορτασμὸς τῆς μνήμης ἑνὸς μόνου προσώπου διαλάμψαντος ἐν τῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ, δὲν εἶνε ἁπλῆ ἀνάμνησις ἑνὸς μόνου γεγονότος, λαβόντος χώραν ἐν τῷ μακραίωνι βίῳ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἀλλ' εἶναι συλλήβδην ὁ ἑορτασμὸς τοῦ ὅλου βίου τῆς Ἐκκλησίας, ἡ πανήγυρις τοῦ γενικοῦ θριάμβου αὐτῆς, τῆς ὅλης διὰ τῶν αἰώνων

θριαμβευτικῆς πορείας αὐτῆς. Εἶναι μία ἀνακεφαλαίωσις ὅλων τῶν ἀγώνων τῶν ἐπὶ μέρους προσώπων, τῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀγωνισαμένων. Εἶναι, ἐνὶ λόγῳ, ἡ ὡς ἐν πανοράματι ἀναπαράστασις μιᾶς μακρᾶς καὶ πείσμονος πάλης τῆς ἀληθείας κατὰ τῆς πλάνης, τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους. Καὶ ἂν πᾶς ἐν γένει ὀρθόδοξος χριστιανὸς χαίρῃ φυσικῶς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, βλέπων, πῶς ἐν τῷ διεξαχθέντι μα-ς κραίωνι τούτῳ ἀγῶνι ὑπερίσχυσεν ἐπὶ τέλους ἡ ἱερὰ πίστ αὐτοῦ, ὁ ἕλλην ὀρθόδοξος διπλῆν δικαιοῦται νὰ χαίρῃ χαρὰν βλέπων, ὅτι ἐν τῷ διεξαχθέντι τούτῳ ἀγῶνι τὸ εὐγενὲς ἔθνος, εἰς ὃ ἀνήκει, κατεῖχε πάντοτε τὴν θέσιν πρωταγωνιστοῦ, εἰς ἣν ἡ θεία Πρόνοια ηὐδόκησε νὰ τάξῃ αὐτό. Διότ εἰς τὴν χώραν, ἐν ᾧ οὗτος κατοικεῖ συνεκροτήθησαν αἱ Οἰκουμ. Σύνοδοι, αἱ καθορίσασαι τὴν ὀρθὴν πίστιν ἐναντίο τῶν κατὰ καιροὺς ἀναφανεισῶν δογματ. πλανῶν, καὶ εἰς τὴν ἀθάνατον γλῶσσαν αὐτοῦ συνεζητήθησαν καὶ διετυπώθησαν οἱ ὅροι τῶν Συνόδων τούτων, ὡς καὶ αἱ κανονικαὶ αὐτῶν διατάξεις. Διπλῆν οὗτος δικαιοῦται νὰ χαίρῃ χαρὰν διότι ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ εὗρε οὐ μόνον τὴν ἠθικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ παλιγγενεσίαν, καὶ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἄλλη Κιβωτός, σώσασα τὴν γλῶσσάν του καὶ τὸν ἐθνισμόν του ἐν τῷ ἐπελθόντι κατὰ καιροὺς κατακλυσμῷ τῶν καταστρεπτικῶν κινήσεων ἄλλων ἐθνῶν.

Καὶ ναὶ μὲν ὑπάρχουσι καὶ μεταξὺ ἡμῶν οἱ ἄλλως πως φρονοῦντες ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Οἱ θεωροῦντες δηλ. ὡς περιττὴν τὴν διεξαχθεῖσαν μακρὰν ταύτην περὶ τὰ δόγματα πάλην, τινὲς δ' ἴσως καὶ ἐπιβλαβῆ ὑπό τινα ἔποψιν. Πρὸς τοὺς οὕτωσὶ φρονοῦντας ὑπομιμνήσκομεν τὴν κοινῶς παραδεδεγμένην ἱστορικὴν ἀρχήν, καθ' ἣν δὲν πρέπει τις ἐκ τῶν ὑστέρων διὰ τοῦ ἰδίου πήχεως νὰ μετρᾷ, καὶ νὰ κρίνῃ καὶ ἐπικρίνῃ γεγονότα καὶ πρόσωπα ἄλλης ἐποχῆς, πρόσωπα ζήσαντα καὶ δράσαντα ὑπὸ ὅλως διαφόρους συνθήκας, εὑρεθέντα ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἄλλου πνεύματος, καὶ ἔχοντα νὰ ἀντεπεξέλθωσι κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ ρεύματος τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ἐπίσης ταῦτα λέγων, δὲν ἀγνοῶ, ὅτι ὑπάρχουσιν μεταξὺ ἡμῶν οἱ φρονοῦντες, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τηρῆται αὐστηρὰ διάκρισις μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, καὶ λέγοντες, τί βλάπτει, ἀρκεῖ νὰ εἶνέ τις χριστιανὸς καὶ ἀδιάφορον, ἐὰν θὰ εἶνε ὀρθόδοξος ἢ καθολικὸς ἢ διαμαρτυρόμενος. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω διὰ τοὺς ἐξετάζοντας τὰ πράγματα ἐμβριθῶς καὶ σπουδαίως. Δὲν ἀρκεῖ νὰ πιστεύῃ τις ἁπλῶς, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ὀρθὴν πίστιν. Ὀρθότης δὲ καὶ ἀκρίβεια περὶ τὴν πίστιν τοῦτο εἶνε ἀκριβῶς τὸ χαρακτηρίζον τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ διακρίνον αὐτὴν ἀπὸ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν· τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἥτις ὑπῆρξε ἡ αὐτὴ πανταχοῦ καὶ πάντοτε μία καὶ ἀμετάβλητος, ὁμοία πάντοτε πρὸς ἑαυτὴν καὶ ἀπαράλλακτος ὡς εἶνε καὶ πρέπει **νὰ εἶνε ἡ ἀγνὴ ἀλήθεια.** Μὴ μεταλλάσσουσα καὶ μὴ μετασχηματιζομένη κατὰ τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις καὶ τὰ ἐπικρατοῦντα ρεύματα, ἀλλ' ἔχουσα τὴν τόλμην ν' ἀντεπεξέρχηται κατὰ τῶν ρευμάτων τούτων, νὰ παλαίῃ πρὸς αὐτὰ, καὶ νὰ ἐξέρχηται ἐπὶ τέλους νικηφόρος καὶ θριαμβεύουσα. Οἱ πατέρες ἡμῶν. εὑρεθέντες, πρὸ ὡρισμένης διδασκαλίας, παραδοθείσης εἰς αὐτοὺς γραπτῶς τε καὶ προφορικῶς διὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, λεγόντων ὅτι **«εἷς ὑπάρχει Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα»,** ἐθεώρησαν καθῆκον ἑαυτῶν νὰ τηρήσωσιν τὴν πίστιν ταύτην μίαν καὶ ἀναλλοίωτον διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Λαβόντες ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην αὐτοὶ πρῶτον μεταξὺ ὅλων τῶν τότε εἰδωλολατρ. ἐθνῶν, τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον τῆς θείας χάριτος, ὅστις ἐγκλείεται εἰς τὰς δύο λέξεις — **Καινὴ Διαθήκη,** ἐφιλοτιμήθησαν ἀπαραμείωτον νὰ μεταδίδωσιν εἰς τε τὰ ἄλλα σύγχρονα ἔθνη καὶ τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὸν ἀνεκτίμητον τοῦτον θησαυρόν, ἀψηφοῦντες καὶ ἀγῶνας, καὶ πολέμους, καὶ διωγμοὺς καὶ αὐτὸν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Καὶ πρὸς ποίους, οἴμοι, ἐχθροὺς, καὶ πρὸς ποίους κινδύνους εἶχον νὰ ἀντιπαλαίσωσιν οἱ γίγαντες ὄντως ἐκεῖνοι!

Ὅπως σχηματίσωμεν ἔστω καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ πράγματος, λάβωμεν πρὸς στιγμὴν κατὰ νοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁποῖοί τινες ἦσαν καὶ ὁπόσοι οἱ ἀποτελέσαντες τὴν πρώτην ἐπὶ γῆς χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν τῷ παραδείγματι τῶν ὁποίων ἠκολούθησαν καὶ οἱ λοιποὶ ἐφεξῆς, ὁποῖα μέσα κοσμικὰ διέθετον οὗτοι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁπόσον μέγας καὶ ὑψηλὸς ἦτο ὁ σκοπός, οὗ κατεστοχάζοντο. Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἦσαν δώδεκα τὸν ἀριθμὸν πτωχοὶ καὶ ἀγράμματοι ἁλιεῖς, καταδιωκόμενοι δ' ὑπ' αὐτῶν τῶν ὁμοφύλων των Ἰουδαίων. Σκοπὸς δ' αὐτῶν ἦτο ἡ ἀνακαίνισις ὅλου τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου διὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἡ κατάργησις τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτῆς διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Σταυροῦ. Ὁποῖαι ἀντιθέσεις μεταξὺ ὅλων τούτων τῶν ἐννοιῶν! Αὐτοὶ εἶχον ν' ἀντιπαλαίσωσι πρὸς μίαν τόσον βαθέως ἐρριζωμένην θρησκείαν, ὁποία ἦτο εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων, ἡ κολακεύουσα τὰ χθαμαλὰ πάθη καὶ τὰς ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρώπου, ν' ἀντιπαλαίσωσι πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας τῶν διαφόρων ἐθνῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συγχρόνως καὶ οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν ἐθνῶν τούτων, ν' ἀντιπαλαίσωσι πρὸς τὸν κόμπον καὶ τὴν οἴησιν τῆς συγχρόνου αὐτοῖς ἑλλ. φιλοσοφίας, ἥτις μετὰ περιφρονήσεως θ' ἀπέβλεπε πρὸς ἀνθρώπους τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν ἁλιέων τῆς Γαλιλαίας. Εἶχον περαιτέρω ν' ἀντιπαλαίσωσι πρὸς αὐτὰ τὰ πάθη καὶ τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀστασίας τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἥτις διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Σταυροῦ ἐκαλεῖτο ν' ἀπαρνηθῇ ἑαυτὴν, καὶ νὰ σταυρώσῃ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, **«ἐγκαινίζουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν νέον, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα».** Εἶχον τέλος ν' ἀντιπαλαίσωσι πρὸς τὰς ἀδιακόπους ἀμφιβολίας τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ τὰ πάντα νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν βάσανον αὐτοῦ, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ εὑρισκόμενα πέραν τῶν πεπερασμένων ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας του.

Καὶ ὅμως οἱ δώδεκα οὗτοι πτωχοί, ἀγράμματοι, καὶ

ἀνθρωπίνως περιφρονημένοι ἁλιεῖς δὲν ἀπώκνησαν, ἀλλ' ἐχώρησαν θαρραλέως εἰς τὸ ἔργον. Χωρήσαντες δὲ ἐπάλαισαν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον κατὰ πάντων τῶν κινδύνων τούτων. Καὶ παλαίσαντες ἐξῆλθον νικηταὶ καὶ ἐστεφανωμένοι. Καὶ ταῦτα ἐντὸς ὀλίγων μόνον ἐτῶν. Διότι ἤδη ζῶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ πρὶν ἢ ἔτι ὑποστῇ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐν Ρώμῃ, εἶχεν ἱδρύσει χριστιανικὰς Ἐκκλησίας παντα-χοῦ τῆς ἑλλην. γῆς, μεθ' ὧν εὑρίσκετο εἰς διαρκῆ ἐπικοινωνίαν, καὶ πρὸς ἃς ἔγραφε τὰς ἀθανάτους καὶ θεοπνεύστους ἐπιστολὰς αὐτοῦ. Εἶχεν ἱδρύσει Ἐκκλησίας, καὶ δὴ μεταξὺ τοιούτων ἑλλ. κοινωνιῶν, ὁποῖαι ἦσαν τότε ἡ Κόρινθος καὶ ἡ Ἔφεσος, περιώνυμοι διὰ τὴν ἔκλυσιν ἠθῶν καὶ τὴν φα-νατικὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων. Εἶχεν ἱδρύσει Ἐκκλησίας, τὰ μέλη τῶν ὁποίων ἐθεώρουν τιμὴν καὶ δόξαν ἑαυτῶν νὰ χύσωσι τὸ αἷμά των ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ παρελάσωσι πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἀποτροπαίου Νέρωνος ὡς θύματα τῶν θηρίων ἐν τοῖς Σταδίοις τῆς Ρώμης, ἢ καιόμενοι, ὡς ἄλλοι πυρσοί, νὰ φωτίσωσι τὰς νυκτερινὰς ἑορτὰς τοῦ σκληροῦ Τακίτου. Εἶχεν ἱδρύσει Ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν σπλάγχνων τοῦ εὐγενοῦς ἔλλην. λαοῦ, ὅστις ἠσπάσθη καὶ ἠγάπησε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τῆς θερμότητος καὶ τῆς εἰς τὰ ἰδεώδη ἀφοσιώσεως ἐκείνης, ἥτις ἀνέκαθεν ἐχαρακτήριζεν αὐτόν, καὶ ὅστις ἦτο ἕτοιμος εἰς πᾶσαν θυσίαν ὑπὲρ αὐτῆς. Εἰς τρόπον ὥστε, ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος ν' ἀπευθύνῃ πρὸς αὐτοὺς ἐγκωμιαστικὰς ἀποστροφάς, ὁποίαι ἡ ἑξῆς πρὸς τοὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ μαθη-τὰς αὐτοῦ **Εὐχαριστοῦμεν, λέγει, τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ πάντων ὑμῶν, μνείαν ὑμῶν ποιούμενοι ἐπὶ τῶν προσευχῶν ἡμῶν, ἀδιαλείπτως μνημονεύ-οντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς πίστεως, καὶ τοῦ κό-που τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐλ-πίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...Εἰδότες ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι ὑπὸ Θεοῦ τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν....Καὶ ὑμεῖς μιμηταὶ ἡμῶν ἐγεννήθητε καὶ τοῦ Κυρίου, δεξάμενοι τὸν λόγον ἐν θλί-ψει πολλῇ, ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπος πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῇ Ἀχαΐᾳ.** (Α' Θεσ. 1, 2.)

Δεξάμενοι δὲ ἅπαξ οἱ πατέρες ἡμῶν τὴν ἀληθινὴν πί-στιν παρὰ τῶν ἁγ. Ἀποστόλων, καθὼς καὶ τὴν φρικτὴν πα-ραγγελίαν τῶν αὐτῶν αγ. Ἀποστόλων **Ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν παρ' ὃ παρελάβετε ἀνάθεμα ἔστω.** (Γαλατ. 1,8). ἔστησαν ὡς τίμιοι καὶ γενναῖοι ἄνδρες σταθεροὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν. Ἐφύλαξαν ἀκεραίαν τὴν παρακατα-θήκην τῆς πίστεως ἐπὶ θυσίᾳ καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς αὐτῶν. Ἐπάλαισαν γενναίως κατὰ παντὸς ὅστις ἠθέλησε νὰ διαστρέψῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν ἀνάγκῃ, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀποκόψωσι αὐτὸν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ πρώ-την καὶ δευτέραν παραίνεσιν καὶ νουθεσίαν, ὡς μέλος σεση-πός, ἔστω καὶ ἂν ἦτο οὗτος ὁ φίλτατος αὐτῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ κυριώτερος ἀγὼν αὐτῶν ἐστράφη κατὰ τῶν ἐπι-ζητησάντων διὰ τῆς **φιλοσοφίας καὶ τῆς κενῆς ἀπά-της** νὰ μεταβάλωσι τὴν περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀληθῆ ἔννοιαν. Μετὰ ταῦτα, τῶν ἀγώ-νων τούτων νικηφόρως περατωθέντων, ἠκολούθησαν ἕτεροι ἀγῶνες δογματικοὶ ἀφορῶντες οὐσιωδῆ καὶ λεπτὰ σημεῖα τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦτο διότι διάφοροι αἱρετικαὶ διδασκαλίαι διέστρεφον τὰ σημεῖα ταῦτα καὶ ἐπεζήτουν νὰ παραπλανήσωσι τὸν λαὸν ἀπὸ τῆς ὀρθῆς πίστεως. Τοὺς δογματικοὺς ἀγῶνας ἐπηκολούθησαν ἕτεροι ἀγῶνες, φέροντες χαρακτῆρα πρακτικώτερον, οἵτινες κατὰ τὸ φαινόμενον μὲν δὲν ἦσαν ὅσης οἱ πρῶτοι σπουδαιό-τητος καὶ σημασίας διὰ τὸν καθόλου βίον τῆς Ἐκκλησίας, κατ' οὐσίαν ὅμως δὲν ὑπελείποντο ἐκείνων ὡς πρὸς τὰς συ-νεπείας, ἃς ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσιν, ἐὰν μὴ ἡ Ὀρθοδοξία ὑπερίσχυε καὶ ἐν αὐτοῖς.

Ἐννοῶ τοὺς ἀγῶνας περὶ τὸν καθορισμὸν τῆς ἱεραρχι-κῆς τάξεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὓς ἤγειραν αἱ ὑπερφίαλοι ἀξιώσεις τῶν παπῶν τῆς Ρώμης, ἐπιζητησάντων δεσποτείαν καὶ ἀλάθητον πληρεξουσιότητα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἧς μόνη Κεφαλὴ ἐστὶν ὁ Χριστός, καὶ ἐπιδιωξάντων τὴν ἐν τῷ προ-σώπῳ αὐτῶν συνένωσιν ἐξουσίας κοσμικῆς· πρᾶγμα ὅλως ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῶν λειτουργῶν τοῦ εἰπόντος **ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.**

Καὶ ὅτι μὲν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶχε δίκαιον τηρήσασα ἣν ἐτήρησεν ἀνδρικὴν ἅμα καὶ ἀξιοπρεπῆ στάσιν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μεγάλου ἐν πατριάρχαις Φωτίου ἀρ-χιεπισκόπου Κων]πόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ, ἀπέναντι τῶν τοιούτων ὑπερφιάλων ἀξιώσεων τῆς δυτικῆς ὀρρύος, τοῦτο οὐ μόνον αὐτόθηλον τυγχάνει διὰ τοὺς ἐρευνῶντας ἐμβριθῶς καὶ μὴ ἐξ ἐπιπολῆς τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς σημερι-νῆς ἀνελίξεως τοῦ θρησκευτ. βίου ἐν τῇ Δύσει περιτράνως ἐπιμαρτυρεῖται. Διότι τὰ ἄτοπα, εἰς ἃ ἤγαγον τὴν Ἐκκλη-σίαν τῆς Δύσεως αἱ ἀξιώσεις αὗται πρόκεινται ἤδη εἰς τὴν ὄψιν ὅλων ἡμῶν, καὶ κρίνω ἑπομένως περιττὸν ν' ἀπαριθμήσω ταῦτα, ὁμιλῶν πρὸς εἰδότας.

Ἀλλ' ὁ ἀγὼν τῆς Ὀρθοδοξίας δὲν ἔληξε καὶ μετὰ τὰ ἐπελθόντα μεγάλα ταῦτα γεγονότα ἐν τῇ ἱστορικῇ σταδιο-δρομίᾳ αὐτῆς, οὐδὲ θὰ λήξῃ ποτέ. Διότι τοιοῦτος εἶναι ὁ προορισμὸς αὐτῆς. Νὰ ἦναι πάντοτε **στρατευομένη.** Καὶ εὐνόητον. Διότι ὁ ἀεννάως ῥέων καὶ μεταβαλλόμενος ἀνθρώ-πινος βίος παρουσιάζει φυσικῶς καὶ νέα πάντοτε ζητήματα καὶ προβλήματα. Νέας ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις, ἢ προϋ-ποθέσεις, νέας φιλοσοφικὰς θεωρίας, νέας σχέσεις τῶν ἐθνῶν πρὸς ἄλληλα καὶ νέας ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἐπὶ ἑκάστου δὲ τούτων καλεῖται φυσικῶς ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ εἴπῃ τὸν λόγον αὐτῆς, προ-σέχουσα ὅμως ἑκάστοτε, ὅπως μένῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ πά-σης κοσμικῆς ἐπιρρείας, καὶ μὴ συναναφύρηται πρὸς ἰδέας καὶ πράγματα, κοσμικὴν ἔχοντα καὶ πρόσκαιρον τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν προορισμόν. Καὶ ἐντεῦθεν ἡ παρουσιαζομένη πολλάκις σύγκρουσις μεταξὺ τῶν νέων τούτων φαινομένων τοῦ βίου

ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἀφ' ἑτέρου, ἤτις ὅμως σύγκρουσις δὲν πρέπει νὰ σκανδαλίζῃ ἡμᾶς. Τοὐναντίον μάλιστα, πρέπει νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς ζωτικότητος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Διότι καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἐξέλιπεν ἡ ἀντίθεσις καὶ ἡ σύγκρουσις αὕτη μεταξὺ τῶν κοσμικῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς θείας διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου, τότε θὰ ἠδύνατό τις εὐλόγως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔπαυσε ζῶσα καὶ ἀντιτάσσουσα τὴν θείαν αὐτῆς ἀντίληψιν ἐπὶ τῶν **πραγμάτων** τοῦ συνεχῶς ῥέοντος καὶ μεταβαλλομένου φθαρτοῦ τούτου κόσμου.

Καὶ ἄλλαι μὲν περίοδοι τῆς ἱστορίας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἄλλα εἶχον ζητήματα εἰς αὐτὰς προσιδιάζοντα καὶ ἀποτελοῦντα, ὡς λέγομεν συνήθως, τὰ φλέγοντα ζητήματα τῆς ἡμέρας. Μεταξὺ δὲ τῶν μᾶλλον ἐπειγόντων ζητημάτων, ἅτινα παρουσιάζει ὁ σύγχρονος ἡμῶν βίος εὐλόγως δύναταί τις ν' ἀπαριθμήσῃ τὰ ἑξῆς ὡς τὰ μᾶλλον χρῄζοντα συντόνου προσοχῆς καὶ ἐνεργείας ἀπὸ μέρους τῶν σημερινῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ ἀφορῶντα τὸ περιεχόμενον τῆς ἡμετέρας πίστεως, οἷαι αἱ διάφοροι **ὑλιστικαὶ καὶ ὀρθολογιστικαὶ κακοδοξίαι**, αἵτινες ἀφορμὴν ἔσχον τὰς εἰς τὰς διαφόρους σφαίρας τοῦ ἐπιστητοῦ γενομένας ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις, ἃς οἱ μὴ ἐμβριθῶς ἐρευνῶντες τὰ πράγματα ἠθέλησαν νὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ὅπλον πρὸς προσβολὴν τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ὡς καὶ αἱ διάφοροι αἱρετικαὶ πλάναι, αἱ διὰ τῶν ὀργάνων τῶν ποικιλωνύμων προπαγανδῶν τεχνηέντως διασπειρόμεναι μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ἀφορῶντα τὸ διοικητικὸν σύστημα τῆς Ἐκκλησίας, ὁποῖαι αἱ ἐκάστοτε παρουσιασθεῖσαι καὶ ὁλονέν παρουσιαζόμεναι **ὑλετικαὶ διακρίσεις** μεταξὺ τῶν μελῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπόρροιαι οὖσαι τῆς ἰδιαιτέρας ἐκείνης τάσεως πρὸς ἐθνικὴν αὐθυπαρξίαν τῶν διαφόρων χριστιανικῶν λαῶν, ἥτις καὶ χαρακτηρίζει ἐν γένει τὴν σύγχρονον ἡμῶν ἱστορικὴν περίοδον, ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν πρώτων δεκαετηρίδων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ὁ λόγος ἡμῶν θὰ ἔβαινεν εἰς δυσπεριόριστον μῆκος, ἐὰν ἠθέλομεν σήμερον νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς οὐσίας ἑνὸς ἑκάστου τῶν φλεγόντων τούτων ζητημάτων τοῦ συγχρόνου ἐκκλησιαστικοῦ βίου, καὶ νὰ καταδείξωμεν τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἔχει νὰ διεξαγάγῃ ἡ Ἐκκλησία ὅπως ἐξέλθῃ νικηφόρως ἐν τῇ κατ' αὐτῶν πάλῃ. Τοῦτο μόνον θὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τινὰ τῶν ζητημάτων τούτων εἶναι κοινὰ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, τὰς πανταχοῦ γῆς ἐγκατεστημένας, ἕνια δὲ εἶναι κοινὰ καὶ εἰς τὰς ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῆς ὀρθοδοξίας εὑρισκομένας χριστιανικὰς κοινότητας. Ἄλλα δὲ πάλιν προσιδιάζουσιν εἰς μόνην τὴν καθ' ἡμᾶς ἀνατολικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ ὡς τοιαῦτα ἀμεσώτερον ἡμᾶς ἐνδιαφέρουσιν, καὶ μᾶλλον σύντονον φυσικῶς ἐπισπῶνται τὴν προσοχὴν ἡμῶν, ὁποῖα τὰ ζητήματα βουλγαρικόν, ἀντιοχικὸν κλπ. Τοιοῦτον δὲ φλέγον κατ' ἐξοχὴν ζήτημα ἀνεφάνη καὶ ἐσχάτως παρ' ἡμῖν τὸ τὴν προσοχὴν σύμπαντος τοῦ ἐν Ἀνατολῇ ὀρθοδόξου κόσμου, καὶ δὴ τοῦ ἑλληνικοῦ, ζωηρῶς ἀπό τινος ἐπασχολοῦν ἱεροσολυμιτικὸν ἢ ἀκριβέστερον ἁγιοταφιτικὸν ζήτημα. Ὁποῖον τὸ ζήτημα τοῦτο, τίς δὲ ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ οὐσία αὐτοῦ, καὶ τίς ἡ σημασία αὐτοῦ διὰ τὴν ἐν Ἀνατολῇ Ὀρθοδοξίαν;

*

Ἢ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς καὶ μετὰ χαρᾶς ὑπὸ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν λαῶν τῆς ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας χαιρετισθεῖσα συνταγματικὴ μεταπολίτευσις ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ἐξελήφθη ὑπὸ σημαντικῆς μερίδος τῶν ἐν Παλαιστίνῃ ὀρθοδόξων ἀραβοφώνων χριστιανῶν ὡς εὔλογος ἀφορμὴ πρὸς διατύπωσιν ἀξιώσεων περὶ συμμετοχῆς εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῶν πανσέπτων προσκυνημάτων τοῦ Παναγίου Τάφου ἐπὶ προφανεῖ ἀνατροπῇ τῆς ἀπ' αἰώνων κρατούσης ἐν τῇ διοικήσει τῶν προσκυνημάτων τούτων τάξεως, καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου ἐκείνου διοικητικοῦ συστήματος, ὑφ' οὗ διέπεται ἀνέκαθεν ἡ πρεσβυγενὴς Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων. Ἐντεῦθεν προῆλθεν ὁ δεινὸς ἐκεῖνος σάλος, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου διατελεῖ ἀπὸ διμήνου καὶ πλέον ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία καὶ ἡ ἀναποσπάστως μετ' αὐτῆς συνδεδεμένη ἁγιοταφιτικὴ ἀδελφότης, ἥτις διεξάγει σήμερον ἀγῶνα μέγιστον πρὸς διατήρησιν τῶν προαιωνίων δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τῶν πανσέπτων ἐκείνων προσκυνημάτων. Ὁ ἐκ τῆς ἀπωλείας τυχὸν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν τούτων κίνδυνος εἶνε μέγας καὶ δι' ἅπασαν μὲν τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἐν γένει, ἰδίᾳ ὅμως διὰ τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολήν, ἥτις διὰ τῆς ἀπωλείας ταύτης μέλλει νὰ στερηθῇ ἑνὸς τῶν σπουδαιοτάτων στύλων καὶ ἐρεισμάτων τοῦ θεοτεύκτου οἰκοδομήματος αὐτῆς. Εὐεξήγητος ὅθεν ἡ καταλαβοῦσα σύμπασαν τὴν ἐν Ἀνατολῇ ἑλληνικὴν ὀρθοδοξίαν συγκίνησις ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν ἀπό τινος ἐν τοῖς ἁγίοις ἐκείνοις τόποις. Εὔλογος δὲ καὶ ἡ παρατηρουμένη σύντονος ἀπὸ κοινοῦ ἐνέργεια πάντων τῶν συνενδιαφερομένων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἡμῶν κέντρων πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐπικρεμαμένου κινδύνου. Καὶ ναὶ μὲν καὶ ἄλλοτε μερίς τις τῶν ἐν Παλαιστίνῃ ἀραβοφώνων χριστιανῶν εἶχεν ἐγείρῃ παρομοίας ἀξιώσεις, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ διατύπωσις τῶν ἐν λόγῳ ἀξιώσεων φέρει χαρακτῆρα εὐρύτερον καὶ συστηματικώτερον, καὶ τοῦτο ἐξ ἀφορμῆς, ὡς εἶπον, τῆς ἐπ' ἐσχάτων ἐπελθούσης συνταγματικῆς μεταπολιτεύσεως ἐν τῷ ὀθωμανικῷ Κράτει.

Ἀλλ' οἱ τὰς ἀξιώσεις περὶ ἀναμίξεως εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ Παναγ. Τάφου ἐγείραντες χριστιανοὶ τῆς Παλαιστίνης ὤφειλον πρὸ παντὸς νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι τὸ ἀπὸ αἰώνων κρατῆσαν ἐκεῖ σύστημα διοικήσεως τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων δὲν εἶναι πρωϊὸν τοῦ καταλυθέντος ἀπολυταρχικοῦ συστήματος, ὥστε πεσόντος ἐκείνου, νὰ συγκαταπέσῃ καὶ τοῦτο μετ' αὐτοῦ. Ἀλλ' εἶναι σύστημα διοικήσεως ἀνέκαθεν ὑπάρξαν αὐτόθι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἱδρύσεως τῶν ἐν λόγῳ προσκυνημάτων, τὸ ὁποῖον ἐσεβάσθησαν πᾶσαι αἱ κατὰ καιροὺς ἐπελθοῦσαι ἀνὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα πολιτικαὶ καὶ κυβερνητικαὶ μεταλλαγαί. Διότι ἡ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἡ Παλαιστίνη ἐν γένει εἶναι μία ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων χωρῶν τῆς ὑφηλίου, αἵτινες ἐξαιρετικῶς συμμετέσχον εἰς ὅλας τὰς κατὰ διαφόρους καὶ-

ρούς ἐπισυμβάσας μεγάλας πολιτικὰς μεταβολάς. Καὶ ἵνα περιορισθῶμεν εἰς μόνα τὰ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἐντεῦθεν καταλαβόντα τὴν χώραν ταύτην ἔθνη, παρατηροῦμεν, ὅτι μετὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ Ρωμαίους, τοὺς διαδεχθέντας τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἐν τῇ κυριαρχίᾳ τῆς χώρας ἐκείνης, διῆλθον ἀλλεπαλλήλως δι' αὐτῆς Βυζαντινοί, Πέρσαι, Ἄραβες, Σταυροφόροι, Αἰγύπτιοι Σουλτάνοι, καὶ τελευταῖον οἱ ἔνδοξοι τῶν Ὀσμανιδῶν κατακτηταί. Ἀλλ' ἐν τῇ ἀλλεπαλλήλῳ ταύτῃ μεταβολῇ κυριαρχίας τὸ διοικητικὸν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας σύστημα παρέμεινε πάντοτε τὸ αὐτὸ ἀμετάβλητον διὰ τῶν αἰώνων, ὡς καθωρίσθη ὑπὸ τῶν πρώτων ἱδρυτῶν τῶν Προσκυνημάτων τούτων βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων. Ὁποῖόν τι δὲ ἦτο ἀρχῆθεν τὸ σύστημα τοῦτο; Ἀνατρέχοντες εἰς τὴν πρώτην ἀρχὴν τῆς ἱδρύσεως τῶν πανσέπτων τούτων Προσκυνημάτων, παρατηροῦμεν, ὅτι ἤδη ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων ἱδρυτῶν αὐτῶν, τῶν ἰσαποστόλων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, οἵτινες πρῶτοι, θείῳ ζήλῳ κινούμενοι, ἐσκόρπισαν ἀφειδῶς τοὺς βασιλικοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, ὅπως κτίσωσι διαφόρους ναοὺς καὶ μοναστήρια ἐν Παλαιστίνῃ ἐπὶ τῶν θεοβαδίστων ἐκείνων μερῶν, ἅτινα ἰδιάζουσαν κατέχουσιν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤτοι τὸν πάνσ. καὶ περικαλλῆ ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ὅπου ὑπάρχει ὁ Παν. Τάφος καὶ ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς, τὸν τῆς Βηθλεέμ, ὅπου τὸ σπήλαιον τῆς θείας Γεννήσεως αὐτοῦ, τὸν τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ὁπόθεν ἡ εἰς οὐρανοὺς ἄνοδος τοῦ Κυρίου, τὸν τῆς ἁγ. Σιών, ἔνθα ἦσαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, συνηγμένοι καὶ ἔνθα καὶ ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Παν. Πνεύματος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς ἐγένετο, τὸν ἐν Ναζαρέτ, τῇ πόλει τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐν τῷ Θαβὼρ, καὶ ἐν τῷ Καρμηλίῳ Ὄρει, ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Γεννησαρέτ, ἔνθα περιπατῶν ὁ Κύριος τὰ θεῖα αὐτοῦ ἐπετέλει θαύματα (Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστορ., ἐν βίῳ Κωνσταντίνου Γ', κε'—μ') πανταχοῦ λέγω, ἔνθα τοιαῦτα πάνσ. Προσκυνήματα ἀνηγέρθησαν ἐλήφθη φροντὶς, ὅπως ἡ φύλαξις καὶ περιποίησις αὐτῶν ἀνατεθῇ εἰς ἄνδρας τεταγμένους, καὶ δυναμένους νυχθημερὸν νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπ' αὐτῶν. Ἰδιαιτέρως δ' εἰσὶ γνωστοὶ οἱ οὕτω καλούμενοι «Σπουδαῖοι» ἤτοι μοναχοὶ θεωρούμενοι ὡς φύλακες τοῦ Παν. Τάφου, ἰδιαίτερον μοναχικὸν τάγμα ἀποτελοῦντες καὶ χρησιμεύσαντες οὕτως ὡς ἡ πρώτη ἁγιοτ. Ἀδελφότης, ὁ αἰώνιος καὶ ἀκοίμητος φρουρὸς, ἡ χριστιανικὴ οὕτως εἰπεῖν, κουστωδία τοῦ θεοδέγμονος Τάφου τοῦ Χριστοῦ. Ἐπίσης κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ἤτοι κατὰ τὸν 4 μ. Χ. αἰῶνα, ἱδρύοντκι εἰς διάφορα περιφανῆ μέρη τῶν ἁγ. Τόπων μοναστήρια πολυάριθμα αἱ οὕτω καλούμεναι «Λαῦραι» ὁποῖα ἡ Λαύρα τοῦ ἁββᾶ Χαρίτωνος κατὰ τὴν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼ κατωφερικὴν καὶ ἐρημικὴν ὁδὸν, καὶ ἡ τοῦ Ἱλαρίωνος, κατὰ δὲ τὸν 5ον μ. Χ. αἰῶνα τὰ περιώνυμα κοινόβια Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου Εὐθυμίου τοῦ μεγάλου, Ἰωάννου τοῦ Χοζεβίτου, Γερασίμου, τοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, (σωζόμενον καὶ μέχρι σήμερον) καὶ Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, σωζόμενον ἐπίσης καὶ μέχρι τοῦδε καὶ ἀριθμοῦν πλείστους μοναχοὺς ἐκ πάσης ἑλλ. γῆς συναγυρομένους.

Ὡσαύτως ἐξέχουσαν κατέχουσι θέσιν τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτ. Ἰουστινιανοῦ περὶ τὰ μέσα τοῦ 6ου μ. Χ. ἀνεγερθέντα πολλὰ καὶ μεγάλα Προσκυνήματα καὶ ναοὶ, πρὸς δὲ ξενῶνες διὰ τοὺς εἰς προσκύνησιν μεταβαίνοντας ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ὑφηλίου, καὶ Νοσοκομεῖα (βλ. Προκοπίου περὶ Κτισμάτων Ἰουστινιανοῦ). Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀνδρῴων μοναστηρίων καὶ γυναικεῖα ἱδρύθησαν τοιαῦτα κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ὁποῖον τὸ ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείρας Εὐδοκίας 460, ἥτις καὶ ἐτελεύτησε τὸν βίον αὐτόθι, καὶ τὸ τῆς ρωμαίας ἀριστοκράτιδος Μελάνης, ἱδρυσάσης γυναικεῖαν μονὴν μετὰ 90 παρθένων. Ὅλα δὲ τὰ μοναστήρια ταῦτα, κέντρα ὑπάρχοντα ἀσκήσεως μοναχικῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐκείνοις τόποις διῳκοῦντο φυσικῶς κατὰ τοὺς ἔκτοτε καθοριστθέντας κανόνας τῆς μοναχικῆς πολιτείας, ἐν ἑνὶ δὲ τῶν μοναστηρίων τούτων τῷ τοῦ ἁγ. Σάββα διεμορφώθη καὶ τὸ τελειότερον τυπικὸν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τυπικὸν τοῦ ἁγ. Σάββα, ὅπερ καὶ ἐχρησίμευσεν ἀκολούθως ὡς βάσις ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ τυπικοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐπὶ κεφαλῆς πάντων τῶν μοναστηρίων ἵσταται ἐν θέσει ἀνωτάτου ἡγουμένου καὶ ἐπόπτου ὁ κατὰ καιροὺς πατριάρχης Ἱεροσολύμων, περὶ αὐτὸν δὲ συνέρχονται οἱ πατέρες τῶν μονῶν τούτων καὶ συσκέπτονται περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἱερ. Προσκυνημάτων, ὡς καὶ κατὰ διαφόρους ἐκτάκτους περιστάσεις, διὰ ζητήματα γενικωτέρας φύσεως. Οὕτως ἐπὶ παραδ., ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἠλίας κατὰ τὸν 5ον μ. Χ. αἰῶνα συναθροίζει περὶ ἑαυτὸν πλείονας τῶν δέκα χιλιάδων μοναχῶν ἐν ἐκτάκτῳ Συνόδῳ, καὶ ἐν αὐτῇ ἀναθεματίζει τὸν αἱρετικὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ἀναστάσιον τὸν Δίκορον. (Παρβλ. καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου συνταχθέντα Πρακτικὰ τῆς Συνόδου καὶ τῆς Ἀδελφότητος Ἱεροσολύμων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνας, ἐν «Ἐκκλησ. Ἀληθ.» τόμ. Δ').

Ὑπὸ τοιοῦτον τρόπον διοικήσεως εὑρίσκει τὰ ἱερ. Προσκυνήματα καὶ λοιπὰ μοναστήρια αὐτόθι, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 7ου μ. Χ. αἰῶνος καὶ ὁ πρῶτος τῶν μουσουλμάνων κατακτητῶν τῆς Παλαιστίνης, ὁ Ὠμὲρ Χατὰπ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ τότε πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, ἀφοῦ ἐπὶ τέσσαρας ὅλους μῆνας μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ματαίως ἀντέστη εἰς τὴν στηθεῖσαν πολιορκίαν ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Ὠμὲρ Ἀμροὺ καὶ Σερτζὲτ, ἀναμένων βοήθειαν ἐκ Βυζαντίου, παρέδωκε τὴν πόλιν, οὐχὶ ὅμως ἄνευ ὅρων καὶ συνθηκῶν, ἀλλὰ συνάψας πρότερον ἐγγράφους συνθήκας μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἀσφαλείας πάντων τῶν κατὰ τὴν Παλαιστίνην χριστιανῶν καὶ τῶν ἱερ. Προσκυνημάτων καὶ λοιπῶν μοναστηρίων.

Αἱ ἔγγραφοι συνθῆκαι αὗται ἀποτελοῦσι τὸν οὕτω λεγόμενον «**Ἀχδιναμὲν**» τοῦ Ὠμὲρ Χατὰπ, τὸν δοθέντα κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἔκφρασιν «**Ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ὁμηγύρεως τῶν ἐντίμων φίλων Ἀπτάλλα Ὀσμὰν ἴπν Ἀφφὰν καὶ Σαΐδ ἴπν Ζεΐδ καὶ τῶν λοιπῶν ἀ-**

δελφῶν καὶ ἐντίμων φίλων». Ἡ συνθήκη αὕτη μεταξὺ τοῦ Ἄραβος κατακτητοῦ Ὠμὲρ Χατὰπ ἀφ' ἑνὸς, καὶ τοῦ πατριάρχου τοῦ βασιλικοῦ Ἔθνους τῶν Ρωμαίων Σωφρονίου, ἀφ' ἑτέρου, ἥτις εἶνε ὑπόσχεσις ἱερὰ καὶ ἧς τὸ κῦρος κηρύσσεται αἰώνιον ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Προφήτου, ἡ δὲ τήρησις αὐτῆς ἐπιβάλλεται εἰς τὸ διηνεκὲς **παντὶ πιστῷ ἢ πιστῇ βασιλεῖ, ἢ κριτῇ ἢ ἡγεμόνι ἐξουσίαν ἔχοντι ἐπὶ τῆς γῆς ἐπὶ ἀπειλῇ, ὅτι ὁ παραβάτης αὐτῆς ἔσται ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως παραβάτης τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ καὶ μισητὸς τοῦ ἠγαπημένου αὐτοῦ Ἀποστόλου,** διαλαμβάνει ρητὰς καὶ ἀπεριφράστου διατάξεις περὶ τῆς τηρήσεως καὶ τὸ διηνεκὲς τοῦ ὑπάρχοντος τέως συστήματος διοικήσεως τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων καὶ λοιπῶν μοναστηρίων. Ἐν αὐτῇ ρητῶς ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς, ἤτοι ὅτι ὁ **Πατριάρχης τοῦ Βασιλικοῦ Ἔθνους, καὶ οἱ ὑποτελεῖς ἱερεῖς, καλόγηροι καὶ καλογραῖαι θὰ περιθάλπωνται καὶ θὰ εἶναι ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸ χαράτζι καὶ τὸ καφάρι καὶ ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπηρείας καὶ τοὺς φόρους ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ τῇ θαλάσσῃ καὶ ἐν τῷ εἰσέρχεσθαι αὐτοὺς εἰς τὸν Καμαμὲν (= ναὸν τῆς Ἀναστάσεως) καὶ εἰς τὰ λοιπὰ αὐτῶν Προσκυνήματα καὶ ὅτι θὰ ἐκκοπῶσιν ἀπ' αὐτῶν τὰ αἴτια τῶν ἐνοχλήσεων καὶ, ὅτι θὰ ὑπάρχῃ ἐμπιστοσύνη ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν Μοναστηρίων αὐτῶν, καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ὑπὸ τὴν κυριότητα αὐτῶν λοιπῶν Προσκυνημάτων, τῶν ἐντός τε καὶ ἐκτὸς τῆς Ἱερουσαλήμ».**

Τὴν ἱερὰν δὲ ταύτην συνθήκην, ἥτις ἔχει ἔννοιαν θρησκευτικὴν διὰ τὸν Ἰσλαμισμὸν, κατακυροῦσι καὶ πάντων τῶν ἑφεξῆς χλιφῶν τὰ Χάττι-Σερίφια καὶ Φιρμάνια καὶ Βεράτια μέχρι τοῦ πορθητοῦ τῆς Κων)πόλεως Μωάμεθ τοῦ Β', τοῦ Κατακτητοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἑφεξῆς μέχρι τοῦ νῦν εὐηλεῶς ἀνάσσοντος ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου Θρόνου τῶν Ὀσμανιδῶν.

Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς ἱερᾶς συνθήκης τοῦ Ὠμὲρ Χαττὰπ καὶ τῶν ὑψηλῶν ὁρισμῶν τῶν διαδόχων αὐτοῦ χορηγεῖται καὶ μέχρι σήμερον τῷ ἑκάστοτε ρωμαίῳ πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων τὸ ὑψηλὸν αὐτοκρ. βεράτιον, τὸ περιέχον τὰ ὡς ἄνω ρηθέντα δικαιώματα αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν μητροπολιτῶν Ἐπισκόπων καὶ καλογήρων. Ἐπὶ τῇ βάσει ἐπίσης τῆς συνθήκης ταύτης συνετάχθη καὶ ὁ «Αὐτοκρ. Κανονισμὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἱερουσαλὴμ» κατὰ τὸ τουρκ. ἔτος 1292, =1877) ὁ καὶ σήμερον ἐν ἰσχύϊ ὑπάρχων.

Ἐν τῷ Βερατίῳ δὲ καὶ τῷ Κανονισμῷ ὁρίζεται σαφὲς ἐν ὅλαις ταις λεπτομερείαις αὐτοῦ τὸ σύστημα τῆς διοικήσεως τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων καὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Καὶ κατὰ μὲν τὸ Αὐτοκρ. Βεράτιον ὁ ρωμαῖος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ μερῶν» κατέχει καὶ ἐξουσιάζει πανθ' ὅσα καὶ οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ, καὶ **οὐδεὶς δικαιοῦται ἀφαιρεῖν ἀπὸ τῶν χριστιανῶν αὐτοῦ τὰς ἐν τῷ θεοφρουρήτῳ Κράτει ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ Μονὰς μηδὲ ἐπεμβαίνειν, ἔχει τὸ δικαίωμα, ὅπως παραλαμβάνῃ τά τε χρήματα καὶ τὰ λοιπὰ πράγματα. ὅσα ἤθελον τυχὸν ἀφιερώσῃ προσφέρῃ ἢ κληροδοτήσῃ εἰς τὴν ἁγ. Πόλιν. Ὅταν δὲ ὁ Πατριάρχης ἢ αἱ Ἐπίτροποι αὐτοῦ θεωρῶσι τοὺς λογαριασμοὺς τῶν καλογήρων, μηδεὶς ἐπεμβαινέτω. Τὰ ἀφιερωμένα κτήματα ταῖς Ἐκκλησίαις, ἀμπέλους. κήπους, τσιφλίκια, μύλους, ἀγροὺς, βουκησίμους γαίας. οἰκίας, ἐργαστήρια, ἁγιάσματα, Μοναστήρια καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατεχέτω καὶ ἐξουσιαζέτω ὁ Πατριάρχης, καθ' ὃν τρόπον ἀνέκαθεν κατείχοντο καὶ ἐξουσιάζοντο μηδεὶς δὲ τῶν ἰσχυρῶν ἢ ἕτερός τις παρενοχλείτω αὐτόν.**

Κατὰ δὲ τὸν Κανονισμὸν ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων εἶναι ἀρχηγὸς καὶ ἐπόπτης ἁπάντων τῶν Προσκυνημάτων, Μοναστηρίων καὶ Ἐκκλησιῶν, προσέτι δὲ διευθυντὴς τῶν εἰς τὰ Μοναστήρια ταῦτα ἀνηκόντων Σχολείων καὶ Νοσοκομείων. **Ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχιμανδριτῶν, συνερχομένη ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ, συσκέπτεται περὶ τῆς διοικήσεως τῶν θρησκευτικῶν ἀντικειμένων τῶν προσκυνημάτων, τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μοναστηρίων...** Συσκέπτονται ἐπίσης περὶ τῆς καλῆς διαχειρίσεως τῶν προσόδων αὐτῶν καὶ περὶ περιθάλψεως τῶν ἀπόρων τοῦ Ἔθνους, ἀναλόγως τῶν εἰσοδημάτων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μοναστηρίων.

Κατὰ τὸν αὐτὸν Κανονισμὸν ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων **ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς ἁγιοταφιτικῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου** συμμετεχόντων καὶ δύο μόνον ἐντοπίων ἱερέων κατὰ τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν, ἄνευ δηλονότι τῆς συμμετοχῆς οὐδενὸς λαικοῦ προσώπου, ἐνῷ τοὐναντίον παρ' ἡμῖν, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις πατριαρχικοῖς θρόνοις ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ Πατριάρχου συμμετέχει καὶ ὁ λαός. Ἐκ τοὐ τρόπου δὲ τούτου τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων προηγουμένων παραδειγμάτων καὶ τῆς ὅλης ἐν γένει πράξεως τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων κατάδηλον γίνεται, πόσον ἡ ἁγιοταφιτικὴ ἀδελφότης καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος Ἱεροσολύμων εὑρίσκονται ἐν πληρεστάτῳ δικαίῳ, ὅταν σήμερον ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπελθούσης αὐτόθι ὡς μὴ ὤφελε πατριαρχικῆς κρίσεως διακηρύττουσαν, ὅτι αὐτῶν καὶ μόνον αὐτῶν ἀποκλειστικὸν δικαίωμα καὶ οὐδενὸς ἄλλου εἶνε ἡ παῦσις τοῦ καιροὺς Πατριάρχου, ὡς αὐτῶν καὶ μόνον ἀποκλειστικὸν δικαίωμα εἶνε ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ, καὶ ὅτι πᾶς ὁ διαμφισβητῶν αὐταῖς τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὅστις δήποτε καὶ ἂν ᾖ οὗτος, εἴτε ἄρχων πολιτικὸς, εἴτε Πατριάρχης εἴτε ἀδελφὸς, εἴτε λαϊκὸς, φωράται καταπατῶν τὰ ἱερώτερα τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης καὶ ὑποσκάπτων αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς.

Οἱ ἐξεγερθέντες κατὰ τῆς Ἁγιοτ. Ἀδελφότητος ἀρά-

βόφωνοι χριστιανοί τῆς Παλαιστίνης, προβάλλουσιν τὸ ἄρθρον 111 τοῦ Ὀθ. Συντάγματος, τὸ ὁποῖον θεσπίζει τὴν σύστασιν ἐν ἑκάστῳ Καζᾷ Συμβουλίου ἑκάστης Κοινότητος καὶ ἀνατίθησι εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦτο τὴν διοίκησιν τῶν βακουφικῶν ἀκινήτων κτημάτων καὶ κεφαλαίων κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἱδρυτῶν καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἀρχαιόθεν εἰθισμένα. Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται, νομίζω, παρὰ ὀλίγη καλὴ πίστις παρὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου τούτου τοῦ διατάγματος, ἵνα ἀνομολογήσῃ τις ὅτι τοῦτο οὐδόλως ἔχει ὑπ' ὄψει τὰ ἱερὰ Προσκυνήματα καὶ Μοναστήρια τοῦ ἁγ. Τάφου τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἤ τις λίαν ἀφελὴς, ἵνα ἐκλάβῃ ὡς ἁπλᾶ κοινοτικὰ ἢ ἐθνικὰ βακούφια Καζᾶ ἢ Βιλαετίου τινός, καὶ περὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσιν, ὡς εἴδομεν, εἰδικαὶ προαιώνιοι καὶ ἀδιασάλευτοι ἱεραὶ συνθῆκαι, καὶ εἰδικὰ σουλτανικὰ φιρμάνια καὶ βεράτια καὶ εἰδικὸς Αὐτοκρ. Κανονισμός. Ἐν τῷ 111ῳ ἄρθρῳ τοῦ Συντάγματος ὁ λόγος εἶναι περὶ τῶν συνήθων βακουφικῶν κτημάτων, ὁποῖα ὑπάρχουσιν εἰς ἑκάστην Κοινότητα καὶ περὶ ὧν ἐτέθη ἡ γενικὴ αὕτη διάταξις καὶ οὐχὶ περὶ Προσκυνημάτων, οἷον εἶναι ὁ Παν. Τάφος, καὶ τὰ λοιπὰ αὐτόθι Προσκυνήματα, περὶ ὧν ὑπάρχουσιν εἰδικαὶ διατάξεις καὶ Κανονισμοί. Περὶ τούτων δ' ὑπάρχει ἰδιαίτερον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, τὸ ἄρθρον 118ον τὸ ὁποῖον ρητῶς λέγει ὅτι «πᾶσαι αἱ νομικαὶ διατάξεις, οἱ Κανονισμοί, τὰ προηγούμενα ἔθιμα, τὰ ἤδη ἐν ἰσχύι, θέλουσιν ἐξακολουθήσῃ ἐφαρμοζόμενα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελον τροποποιηθῇ ἢ καταργηθῇ διὰ Κανονισμῶν καὶ νόμων».

Πῶς λοιπόν, οἱ ἐπικαλούμενοι τὸ ἄρθρον 111 ἐλησμόνησαν τὸ ἄρθρον 118; Ἢ πῶς οἱ αὐτοὶ ἐλησμόνησαν ἕτερον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, τὸ ἄρθρον 11ον, τὸ τηροῦν ἀπαραμείωτα τὰ ἤδη κεκτημένα θρησκ. προνόμια ἑκάστης ἐθνότητος ἐν τῷ Κράτει;

Ἀλλ' ὄχι, σπεύδουσι πολὺ, παραπολὺ, οἱ καλοί μας οὗτοι ἀδελφοί, νομίζοντες ὅτι θὰ δυνηθῶσι τόσον εὐκόλως νὰ μεταβάλωσι τὰ ἱερ. Προσκυνήματα τοῦ ἁγ. Τάφου τὰ ἔχοντα σημασίαν πανορθόδοξον, δὸς δ' εἰπεῖν, καὶ παγχριστιανικὴν καθόσον εἰς τὰ κυριώτερα αὐτῶν ἔχουσι καὶ μέρος καὶ χριστιανοὶ ἄλλων χριστ. Ὁμολογιῶν Προσκυνήματα, περὶ ὧν καὶ διεθνεῖς εὐρωπ. Συνθῆκαι ὑπάρχουσι, καὶ στρατοὶ δὲ καὶ στόλοι χάριν αὐτῶν ἐκινήθησαν, πάλαι τε καὶ ἐσχάτως, κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, Προσκυνήματα λέγω τοιαῦτα νὰ μεταβάλωσι εἰς ἁπλᾶ βακούφια Καζᾶ τινος, τῶν ὁποίων αὐτοὶ νὰ διευθύνωσι καὶ τὰς πρυσόδους καὶ τὰς τύχας καὶ τὴν διεθνῆ θέσιν, αὐτοὶ οἱ μηδ' ὀβολὸν ποτε συνεισενεγκόντες μήτε πρὸς ἵδρυσιν, μήτε πρὸς ἀνοικοδομὴν, μήτε πρὸς συντήρησιν αὐτῶν. Ἔπειτα πῶς, ἅπαξ τεθείσης τῆς ἀρχῆς μεταβολῆς τοῦ αἰωνίου ἐκεῖ καθεστῶτος, θὰ ἠδύνατό τις εὐλόγως νὰ ἀποκρούσῃ παρομ. ἀξιώσεις ἐπεμβάσεως καὶ ἄλλων ὀρθοδ. ἢ μὴ χριστ. λαῶν, οἵτινες ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ προὐβάλλοντο; Δὲν θὰ ἐγεννῶντο ἐκ τούτου σπουδαῖαι δυσχέρειαι, καὶ δι' αὐτὴν τὴν Σεβ. Κυβέρνησιν μῶν, ἥτις ὤφειλε πρώτη αὐτὴ νὰ προΐδῃ τὰς ἐντεῦθεν προκυψούσας μεγάλας δυσχερείας.

Προκειμένου δὲ ἰδίᾳ περὶ τῶν προσόδων τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων, διὰ τὰς ὁποίας ἴσως γίνεται ὁ μεγαλείτερος θόρυβος, ὀφείλομεν νὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι τὸ κοινὸν τοῦ Π. Τάφου πάντοτε ἐδείχθη πρόθυμον, καὶ περ μηδεμίαν ἔχον **νομικὴν** πρὸς τοῦτο ὑποχρέωσιν, ἀλλ' ἁπλῶς εἰς φιλανθρωπίας πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς πάσχοντας κινούμενον νὰ δαπανᾷ ἀφειδῶς, αὐτὸ βεβαρυμμένον δι' ὑπερόγκων χρεῶν, ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῶν ἁπανταχοῦ τῆς Παλαιστίνης ἱερῶν ναῶν, ὑπὲρ μισθοδοσίας τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου, ὄντως πάντοτε ἐκ τῶν ἐντοπίων ἀραβοφώνων, καὶ τελοῦντος τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς γλῶσσαν ἀραβικὴν, ἔν τε Ἱερουσαλὴμ (ἐν τῷ ἐνοριακῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἰακώβου) καὶ ἔξω εἰς τὰ λοιπὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουσιν ἀραβόφωνοι Κοινότητες, ὑπὲρ συντηρήσεως ὀγδοήκοντα καὶ πλέον σχολείων, ὑπὲρ συντηρήσεως νοσοκομείων, πληρωμῆς ἐνοικίων διὰ τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐν γένει θεραπείας πάσης ἀνάγκης καὶ ὑποθέσεως αὐτῶν, διὰ τὰ ὁποῖα πάντα ἀναγράφει ἐτησίως ἐν τῷ προϋπολογισμῷ του τὸ κολοσσιαῖον δι' αὐτὸ ποσὸν τῶν 20 χιλ. λιρῶν. Τούτου δ' οὕτως ἔχοντος εἶναι ἄπορον τῇ ἀληθείᾳ πῶς οἱ καλοὶ οὗτοι χριστιανοὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ἁπλῶν **ἐλεοδοτουμένων** θέλουσιν αἴφνης νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς θέσιν νομικοῦ ἀνταπαιτητοῦ τοῦ μόνου δικαιούχου τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων τῆς ἁγιοταφιτικῆς ἀδελφότητος. Ἀφ' ἑτέρου, ἀποκροῦον τὸ ἱερὸν κοινὸν τοῦ Π. Τάφου καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα, καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀνάμιξιν παντὸς οἱουδήποτε λαϊκοῦ συμβουλίου ἐν τῇ διοικήσει τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων καὶ τῇ διαχειρίσει τῶν προσόδων αὐτῶν, δὲν θὰ εἶχε ὡς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, δυσκολίαν τινὰ νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὴν σύστασιν καὶ μεταξὺ αὐτῶν κοινοτικῶν συμβουλίων, ὧν ἡ δικαιοδοσία νὰ περιορίζηται **ἀποκλειστικῶς** εἰς τὴν ἐποπτείαν τῆς διοικήσεως τῶν τῆς Κοινότητος αὐτῶν πραγμάτων καὶ οὐχὶ τῶν γενικῆς σημασίας ἱερῶν προσκυνημάτων καὶ ἱερῶν μονῶν, εἰς ἃ οὐδὲν δικαίωμα ἀναμίξεως ἔχουσι, καὶ ἐν γένει νὰ προβῇ εἰς πᾶσαν δυνατὴν παραχώρησιν ἄνευ βλάβης τῶν προαιωνίων δικαιωμάτων αὐτῆς. Λέγομεν τοῦτο καὶ τονίζομεν ἐπίτηδες, ὅπως ἀποκρούσωμεν πᾶσαν ἔνστασιν ἀπό μέρους αὐτῶν, ὅτι δῆθεν ἀστόργως καὶ περιφρονητικῶς φέρεται πρὸς αὐτοὺς ἡ ἁγιοταφιτικὴ ἀδελφότης, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια ὅσα εἴτε ἐξ ἰδίων προφασιζόμενοι εἴτε παρ' ἄλλων ἐπιτηδίως διδαχθέντες ἀναμασῶσι ἑκάστοτε καὶ διασαλπίζουσι Ἕτερον ἑκάτερον. Ἄλλο τὰ κοινοτικὰ πράγματα σύτῶν, καὶ ἄλλο τὰ ἱερὰ προσκυνήματα καὶ τὰ μοναστήρια τοῦ Π. Τάφου, καθὼς καὶ τὸ σύστημα τῆς διοικήσεως αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἀσφαλίζονται δι' ἰδικιτέρων ἱερῶν κανονικῶν καὶ σουλτανικῶν διατάξεων, καὶ ὧν ἡ κατάργησις θὰ ἐσήμαινε τοῦτ' αὐτὸ τὴν ἄρδην ἀνατροπὴν τοῦ ὅλου ἡμῶν ἐν τῷ τουρκικῷ κράτει ἐκκλησιαστικοῦ καὶ προνομιακοῦ καθεστῶτος.

Τοιαύτη ἐν τῇ δυνατῇ συντομίᾳ ἡ σημασία καὶ ἡ σπουδαιότης τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἔχει νὰ διεξαγάγῃ ἐν τοῖς ἁγίοις ἐκείνοις τόποις ἡ ἐν Ἀνατολῇ Ὀρθοδοξία, καὶ ὃν διήγειραν αἱ ἰδιοτελεῖς τάσεις σημαντικῆς μερίδος τῶν ἐν Παλαιστίνῃ

ἀραβοφώνων χριστιανῶν. Ἀλλ' ὄχι, ἐπαναλαμβάνομεν, σπεύδοσι πολύ, πάρα πολύ, οἱ ἀδελφοί μας οὗτοι καὶ οἱ προστάται αὐτῶν, νομίζοντες ὅτι θὰ δυνηθῶσι τόσον εὐκόλως νὰ καταργήτωσιν ἱερὸν καθεστὼς αἰώνιον, χάριν ἰδιοτελῶν σκοπῶν. Σπεύδουσι πολύ, νομίζοντες ὅτι ὁ αἰώνιος καὶ ἀκοίμητος φύλαξ τοῦ Π. Τάφου καὶ τῶν λοιπῶν ἱερῶν προσκυνημάτων, ἡ γεραρὰ ἁγιοταφιτικὴ ἀδελφότης, ἡ μὲ τόσους ἀγῶνας καὶ θυσίας εἰς χρῆμα καὶ αἷμα διατηρήσασα αὐτὰ ἀλώβητα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, θ' ἀποχωρισθῇ αὐτῶν τόσον εὐκόλως, ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ὑλικὴν βίαν καὶ τὰς ἀπειλάς. Αὕτη εἶναι ἀρκούντως συνειθισμένη πᾶσαν θυσίαν καὶ πάλιν νὰ ὑποστῇ, ὅπως μείνῃ πιστὴ ἄχρι τέλους εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἔταξεν αὐτὴν ἡ Ἱστορία τοσούτων αἰώνων, ἡ Ἱστορία τοσούτων θυελλῶν καὶ συμφορῶν. Προσκεκολλημένη εἰς τὸν Τάφον τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἐξακολούθῃ μέχρι καὶ τῆς τελευταίας πνοῆς καὶ τοῦ τελευταίου ἀδελφοῦ αὐτῆς ἀντεχομένη στερρῶς καὶ μετὰ περιπαθείας τῶν ἱερῶν καὶ ἀθανάτων κειμηλίων τῆς χριστιανικῆς ἐκείνης Ἀκροπόλεως.

Καὶ ἤδη εἰσῆλθεν αὕτη, οἶμοι, εἰς τὸ στάδιον τοῦ αἱματηροῦ ἀγῶνος πρὸς αἶσχος τῶν διωκτῶν αὐτῆς. Ἤδη ἐν διαστήματι δύο μηνῶν ἀριθμεῖ ἱκανὰ θύματα ἐνδοξα τοῦ ἀγῶνος αὐτῆς καὶ καθ' ἑκάστην τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα ἐξαγγέλλει νέα τοιαῦτα. Πλὴν ἂς μὴ λιποψυχήσῃ! Ὄπισθεν αὐτῆς ἵσταται ἄγρυπνος καὶ συμπάσχουσα ὁλόκληρος ἡ ἐν Ἀνατολῇ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὁλόκληρον τὸ ἐν Ἀνατολῇ Ἑλλην. Ἔθνος, ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ ὁποίου προέρχονται οἱ μάρτυρες αὐτῆς. Τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἐξεχουσῶν Κορυφῶν αὐτῆς, πάλαι τε καὶ νῦν ἐξέχεεν ἀφειδῶς τὸ χρῶμα καὶ αἷμα αὐτῆς πρὸς ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν τῶν ἁγίων ἐκείνων τόπων, ὑποβληθὲν πολλάκις καὶ ὑπεράνθρώπους θυσίας, καὶ μάλιστα εἰς χρόνους δυσχειμερους δι' αὐτό. Καὶ ἐσχάτως εἷς τῶν γενναίων βαθυπλούτων ὁμογενῶν, ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Ζερβουδάκης ἔθηκεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου τὸ κολοσσιαῖον ποσὸν τῶν 100χιλ.λιρῶν πρὸς ἀπόσβεσιν τῶν χρεῶν αὐτοῦ. Ἂς μὴ λιποψυχήσῃ! Πατάσσουσα τοὺς καταπατοῦντας τὸν ὅρκον καὶ τὰς ἱερὰς ὑποσχέσεις αὐτῶν, καὶ ἐκβάλλουσα αὐτοὺς τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς περιβόλου ἀδιάφορον εἰς ποῖον βαθμὸν καὶ θέσιν εὑρίσκονται οὗτοι, ἂς συσφιγχθῇ αὕτη στενότερον διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ αὐτοθυσίας τῶν μελῶν αὐτῆς, καὶ, οὕτως ἂς στῇ ἡρωϊκῶς ἐναντι τῶν οὕτως σκαιῶς καὶ ἀγνωμόνως προσφερομένων πρὸς αὐτὴν, καὶ ἀνταποδιδόντων ἀντὶ μάννα χολήν! Ἐὰν οὕτω πράξῃ, ὡς βλέπομεν ἤδη ὅτι πράττει, ἂς εἶναι βεβαία, ὅτι θὰ κατισχύσῃ, παρ' ὅλας τὰς δυσμενεῖς συνθήκας, ὑφ' ἃς διεξάγει τὸν ἀγῶνα αὐτῆς. Διότι τοιαύτη ἦτο πάντοτε ἡ Ἱστορία ὅλων τῶν ἀγώνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Πάντοτε παρίστατο αὕτη ἀνθρωπίνως ἀνίσχυρος, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἐξήρχετο νικηφόρως διότι εἶχε πεποίθησιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀοράτου Νυμφίου Αὐτῆς, τοῦ λέγοντος: «**Ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἔχετε. Ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον**! Ἂς μὴ λιποψυχήσῃ, ἀλλ' ἂς καρτερήσῃ ἐνθυμουμένη ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτῆς, εἶναι ἀγὼν ἱερὸς, ἀγὼν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἀγὼν ὑπὲρ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἀνεξαρτησίας συμπάσης τῆς ἐν Ἀνατολῇ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς εὐκόλως πᾶς τις ἡμῶν ἐννοεῖ. Τοὺς ἀδελφικοὺς καὶ παρηγόρους τούτους λόγους ἀπευθύνομεν μακρόθεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἁγιοτ. Ἀδελφότητος καίτοι οὗτοι παρέσχον ἤδη ἁπτὰ δείγματα τῆς εἰλικρινοῦς ἀφοσιώσεως αὐτῶν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, καὶ δὲν ἔχουσιν ἑπομένως ἀνάγκην τῆς ἡμετέρας προτροπῆς πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ ἡμῶν ἡ πρόθυμος ἐνταῦθα σήμερον παρουσία εἶναι τρανὸν δεῖγμα τῆς ἣν ἔχετε προθυμίας εἰς συμμετοχὴν ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνι τούτῳ, ἕκαστος ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων αὐτοῦ. Ναὶ, οὕτω χωρῶμεν οἱ πάντες, ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ ὁμοφωνίᾳ χεῖρα διδόντες χειρὶ, καὶ ἔχοντες πεποίθησιν εἰς τοὺς θείους λόγους τοῦ εἰπόντος: «**Ἕως τέλους ἀγώνισαι ὑπὲρ τῆς Ἀληθειας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς, ὑπερασπιεῖ Σου**». Γένοιτο.

† Ὁ Ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου

Ἀρχιμ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος ἐκδοθήσονται τὰ **χρονικὰ**, αἱ **νεκρολογίαι**, αἱ εἰδήσεις ἐκ ξένων Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ **ἀναγνώσματα τῶν κυριακῶν** 22 φεβρουαρίου καὶ 1 μαρτίου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διαρρυθμισθέντος ἀρτίως τοῦ Γραφείου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ἐπὶ τὸ βέλτιον, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἀταξίας περὶ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀνελλιπῆ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους συνδρομηταὶ ὅπως καταστήσωσιν ἡμῖν γνωστὴν πᾶσαν καθυστέρησιν ἢ μὴ παραλαβὴν αὐτοῦ, ὑποδεικνύοντες ἅμα, ὅσον ἔνεστιν ἀκριβέστερον, καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν. Προσεχῶς δὲ ἀποσταλήσονται ἅπασι τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν οἱ ἕνεκα ποικίλων λόγων καθυστερήσαντες πίνακες τῶν εὑρετηρίων καθὼς καὶ τὰ ἐξώφυλλα τῶν ἐτῶν ΚΣΤ', ΚΖ' καὶ ΚΗ'.

Ἐφιστῶμεν πρὸς τούτοις τὴν προσοχὴν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐν τῇ προμετωπίδι τοῦ φύλλου καταχωριζομένης εἰδοποιήσεως, καθ' ἣν πᾶσα μὲν αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη, πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου, καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐπίσης ἀγγέλλομεν ὅτι, ληξάσης τῆς ἐντολῆς ἀπάντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δικαιοῦται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἔλθῃ εἰς οἱανδήποτε δοσοληπτικὴν συνάφειαν διὰ λογαριασμὸν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» μετὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς· ἐπιφυλασσόμεθα δὲ νὰ καταστήσωμεν ἐγκαίρως γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ μέλλοντι περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, εἴ γε διορισθήσονται τοιοῦτοι.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
ΑΡΙΘ. 8

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ (τηλεγραφήματα) — Λόγος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βάρνης). — Ἐπίσημα ἔγγραφα. — Ταχυδρόμιον κατὰ τὰς συστάσεως Βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Συμβουλίου. — Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά — Νεκρολογία (πρώην Ἀμασείας Ἀνθίμου - γέρων Χαραλάμπης Διονυσιάτης. — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΓΗ

Τῇ πρωΐᾳ τῆς 15 φεβρουαρίου, κυριακῆς τῆς ὀρθοδοξίας, ἐξεδώκαμεν ἐν ἐκτάκτῳ παραρτήματι τὰ ἑξῆς :

Τὰ κατωτέρω τηλεγραφήματα ζοφερωτάτην παριστῶσι τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ κατάστασιν ἀπαλλάττοντα ἡμᾶς πολλῶν λόγων. Ἐκδίδοντες ἐν παραρτήματι ταῦτα, τάττομεν ἐν τέλει καὶ τὸ πρὸς τὸν μακαριώτατον πρώην Ἱεροσολύμων κοινὸν τηλεγράφημα τῶν πατριαρχῶν· Ἐπικαλούμεθα δὲ τὴν τῆς κυβερνήσεως σθεναρὰν ἐνέργειαν, διότι μόνη αὐτὴ δυνατὸν καὶ πρέπει νὰ σωφρονίζῃ πάντας τοὺς ὁπουδήποτε ἀτακτοῦντας.

Ἐν τηλεγραφήματι τῆς 13 φεβρουαρίου
(ὥρᾳ 3 1]2 μ. μ.)

πρὸς τὸν ἐπίτροπον τοῦ Παναγίου Τάφου ὁ τοποτηρητὴς πανιερ. Ναζαρὲτ ἀγγέλλει ὅτι ἐπιτροπεία προκρίτων μωαμεθανῶν ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν σοφολογ. μουφτῆν συνέστησε τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ὡς μέσον καταπαύσεως ἐρεθισμοῦ, νὰ συλλειτουργήσωσιν οἱ συνοδικοὶ μετὰ τοῦ πρώην Ἱεροσολύμων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, οὗτος δὲ νὰ δώσῃ παραίτησιν πρὸ τῆς εἰς τὸν ναὸν καθόδου. Οἱ συνοδικοί, ἀναπτύξαντες τοὺς ἐμποδίζοντας τὴν τοιαύτην πρᾶξιν λόγους, διεβεβαίωσαν τοὺς ἐπισήμους ἐπισκέπτας ὅτι χαριζόμενοι αὐτοῖς δύνανται «νὰ διευκολύνωσι τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐντοπίων ἐφ' ὅσον δὲν παραβλάπτονται προνόμια, φιρμάνια, καθεστῶς ἡμετέρας Ἐκκλησίας».

Τὸ τηλεγράφημα ἀγγέλλει συμπλοκήν τινα τῆς 11 φεβρουαρίου, καθ' ἣν ἐφονεύθησαν τρεῖς καὶ ἐπληγώθησαν τέσσαρες. Ἕνεκα τούτου οἱ ὄχλοι ἐξηγριώθησαν ἀπειλοῦντες σφαγὰς ὁμογενῶν καὶ καταστημάτων λεηλασίας. Ἐπλήγωσαν βαρέως τὸν ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβον Ἀρχατζικάκην, ἔθραυσαν τὴν χεῖρα τοῦ γραμματέως κ Γεωργίου Δεληγιάννη καὶ ἐκακοποίησαν προσκυνητάς τινας. Τρομοκρατία βασιλεύει καίτοι πυκνὰς ὁ διοικητὴς ἔταξε φρουράς, ἀλλ' ἡ κατάστασις ἀφόρητος.

Εἰς τὸν ἐκ μέρους τῆς κυβερνητικῆς ἐπιτροπείας ἐλθόντα καὶ ζητήσαντα νὰ εὑρεθῇ μέσον τι συμβιβασμοῦ μετὰ τοῦ μακαριωτάτου κ. Δαμιανοῦ οἱ συνοδικοὶ καὶ ἡ ἀδελφότης ἀπήντησαν ὅτι ἡ τῆς Συνόδου ἀπόφασίς ἐστιν οὐσιαστικῶς καὶ κανονικῶς ἀνέκκλητος, καὶ ὅτι ἐὰν ὁ ἐξοχ. διοικητὴς θελήσῃ νὰ λάβῃ μέτρα αὐστηρά, ἡ τάξις ἀποκαθίσταται καὶ ἡ ἀφόρητος κατάστασις αἴρεται.

Τὰ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν τηλεγραφήματα ἔχουσιν οὕτω·

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 10 φεβρουαρίου, ὥρᾳ 10 π. μ.

(ἐλήφθη τῇ 14)

Οἰκουμενικὸν πατριάρχην

Ἡ καθόλου ἐνταῦθα κατάστασις οὐχὶ χείρων, ἀλλὰ παντελῶς ὀλεθρία ἀποβαίνει Πατριαρχείῳ καὶ Ἀδελφότητι. Ἀμφότερα καταστρέψει σπαραγμὸς ἐμφύλιος. Πατριάρχης οὔτε παραιτεῖται καὶ οὔτε φυγεῖν δύναται. Σύμπας λαὸς Παλαιστίνης, χριστιανικὸς καὶ μὴ τοιοῦτος, ἐξηγέρθη κατὰ ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος ὡς ἀδίκου, αὐθαιρέτου καὶ ἀξιούσης ἀσκεῖν ἀπολυταρχίαν. Βίος αὐτῆς ἐνταῦθα ἀβίωτος ἔσται, ἂν πρὸς στιγμὴν φανῇ ὑπέρτερος λαός. Ὡς ἀμερόληπτος ὢν καὶ, οὐδέτερος κληρικὸς, καθικετεύω Ὑμ. πεπνυμένην Παναγιότητα συστῆσαι εἰρήνευσιν καὶ ὁμόνοιαν διαμαχομένων· ἄλλως θρηνήσομεν καὶ θρόνον καὶ πανάγια προσκυνήματα καὶ προγονικοὺς θησαυροὺς (οὓς) πολλοὶ ἐπιβουλεύονται.

ΚΛΕΩΠΑΣ.

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 12 φεβρουαρίου, 10 πρωΐας.

(ἐλήφθη τῇ 14)

οἰκουμενικὸν πατριάρχην
καὶ Ἀλεξανδρείας

Γερμανὸς ἱερομόναχος Κρὴς, ἀρχηγὸς ληστρικῆς συμμορίας, φονεύσας ἐχθὲς ἑσπέρας τρεῖς ἀραβοφώνους οἰκογενειάρχας καὶ ληστεύσας αὐτοὺς, τρεῖς δὲ ἄλλους πληγώσας, συνελήφθη μεθ' ὅλης αὐτοῦ συμμορίας. Ἀποκαλύψεις ἀναμένονται.

Κληρικός.

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 13 φεβρουαρίου, ὥρᾳ 3, μ. μ.

οἰκουμενικὸν πατριάρχην
καὶ Ἀλεξανδρείας

Ὀρθόδοξον μέλος ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπείας ἀνεχώρησε σήμερον αἰφνιδίως. Πρόεδρος πιέζει Σύνοδον παραδέξασθαι ἀσυζητητεὶ 6 αἰτήματα ἰθαγενῶν, χείρονα 13 προτέρων αἰτημάτων, ἀνατρέποντα ἄρδην αὐτὰς βάσεις ἱερᾶς ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ζητεῖ ἔγγραφον συνοδικὴν ἀπάντησιν. Σύνοδος οὐδεμίαν ὑπόσχεσιν δύναται προβῆναι. Ἐνεργήσατε, πληροφορήσατε πρακτέον. Στερούμεθα εἰδήσεών σας.

Τοποτηρητὴς ΘΕΟΦΑΝΗΣ.

Τὸ πρὸς τὸν μακαριώτατον κ. Δαμιανὸν ἔχει οὕτω σταλὲν τῆς 14 φεβρουαρίου μετὰ μεσημβρίαν·

Βαθύτατα θλιβόμενοι ἐπὶ στάσει Ὑμετέρας Μακαριότητος μετὰ κανονικὴν παῦσιν Αὐτῆς, στάσει συμβαλλούσῃ εἰς δημιουργίαν ἐξελισσομένων ἀνηκούστων καὶ ἀπαισιωτάτων γεγονότων ἐν Ἱεροσολύμοις, δηλοῦμεν ἀπαντητικῶς εἰς τελευταῖον τηλεγράφημα Αὐτῆς τάδε:

Ἱερὰ Σύνοδος ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων κατὰ κανόνας καὶ κανονισμοὺς ὑφισταμένη ἔπαυσεν Αὐτήν. Κατὰ γνώμην δ' ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν δηλοῦμεν ὅτι Ὑμετέρα Μακαριότης ὀφείλει ἀναντιλέκτως ὑποταγῆναι κανονικῶς παύσει Αὐτῆς, ὡς ἀπεδέξατο καὶ πρότερον ἐκλογήν. Ἄλλως καθίστησιν ἑαυτὴν αὐτοκατάκριτον.

(ὑπ.) Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ
» Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ

Δι' ἐκτάκτου παραρτήματος τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 20 φεβρουαρίου κατεστήσαμεν γνωστὰ τάδε:

Εἰς τὸ ὀρθόδοξον δημόσιόν εἰσι γνωσταὶ αἱ ἐκ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ εἰδήσεις τῆς δευτέρας, αἱ ἀγγέλλουσαι τὸν μεταξὺ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου πρώην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ καὶ τῆς ἀποκηρυξάσης αὐτὸν Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος ἐπελθόντα συμβιβασμόν.

Τὸν ἐν λόγῳ συμβιβασμὸν ἀνήγγειλαν οἱ ἅγιοι συνοδικοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Σιὼν, οἱ ὑπογραφέντες καὶ ἐν τοῖς ἤδη δημοσιευθεῖσι τηλεγραφήμασι Πάντες οἱ τὴν εἴδησιν τοῦ συμβιβασμοῦ μαθόντες ὑπέθετον ὅτι παρεισέδυσε πίεσις ἢ βία, ἤ τι τοιοῦτον, ἀφοῦ μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς προτεραίας ὅλως διάφορα ἐξ Ἱεροσολύμων ἀπεστέλλοντο τηλεγραφήματα, πρὸς ταῦτα δ' ἐφαίνετο ἀντιφάσκον τὸ τὸν συμβιβασμὸν ἀναγγέλλον. Νεώτερον τηλεγράφημα, ἀποσταλὲν πρὸς τὸν πανιερ. ἀρχιεπίσκοπον Νεαπόλεως κ. Ἀρσένιον, χορηγεῖ πληροφορίαν ἀκριβῆ τῶν λαβόντων χώραν, γενικώτερον μὲν λαλοῦν, ἀλλὰ σαφῆ δίδον εἰκόνα τῆς ἐκεῖ καταστάσεως.

Τοιουτοτρόπως οἱ ὑπονοοῦντες πίεσιν καὶ βίαν εὑρίσκονται ἐνώπιον νέας ἀπορίας ἐὰν ᾖ δυνατὸν νὰ μένῃ μόνιμος καὶ ἀσφαλὴς ὁ συμβιβασμὸς καὶ ἡ συνεργασία, ἡ τοιαύτας ἔχουσα ἀφορμάς. Ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας φαίνονται ἐνδοιάζουσαι.

Τὸ τηλεγράφημα λαλεῖ σαφῶς, ἔχον οὕτως

Ἱερουσαλὴμ 18 φεβρουαρίου 1909

Ἐνώπιον μαινομένης ἑβδομαδιαίας ἐπαναστάσεως ὄχλου, ἀργαλέου πολέμου, ὑψίστης πιέσεως καὶ ἀπειλῶν διοικητοῦ καὶ προέδρου Ἐπιτροπῆς, καὶ προφανοῦς κινδύνου γενικῆς ἐξοντώσεως, ἐκάμψθημεν καὶ προσεχωρήσαμεν ἀκουσίῳ συμβιβασμῷ. Ἐντονώτατα διεμαρτυρήθην διοικητῇ ἐπὶ πρωτακούστῳ πιέσει καὶ ἐκβιασμῷ τῆς συνειδήσεως καὶ δὴ πρὶν ἢ λάβωμεν γνώμην ἁγιωτάτων πατριαρχῶν . . . . Εὑρέθημεν ἐνώπιον δύο μεγίστων κακῶν. Συμπιέσαντες δὲ καρδίαν ἡμῶν ἀπεδέχθημεν τὸ μὴ χεῖρον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο σφόδρα δεινόν. Κύριος ὁ Θεὸς σώζοι ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

(ὑπογ.) Ἀδελφὸς ὑμέτερος
(. . . . .)

Τὸ τηλεγράφημα τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ τὸ τὴν συμφιλίωσιν πιστοποιοῦν ἔστι τοῦτο:

Ἱερουσαλὴμ 16 φεβρουαρίου ὥρα 7 μ.μ.

Οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ἰωακεὶμ
Ἀλεξανδρείας Φώτιον

Χάριτι Παναγίου Τάφου ἐπῆλθεν ἀδελφικὴ ἀγάπη

ἡμῶν μετὰ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ἀδελφότητος, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ στερέωσιν Ἐκκλησίας Σιών.

Πατριάρχης Δαμιανός.— Πτολεμαΐδος Νίκανδρος.— Ναζαρὲτ Θεοφάνης.— Ἰορδάνου Μελέτιος.— Λύδδης Νικόδημος.— Φιλαδελφείας Σωφρόνιος.— Κυριακουπόλεως Βασίλειος.— Γάζης Σωφρόνιος.— Μαδάβων Κορνήλιος.—Καμαράσης Παρθένιος.— Ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος.— Ἀρχιμ. Γερμανός.— Δραγουμάνος Εὔδωρος.— Ἀρχιμ. Γεράσιμος.— Ἀρχιμ. Γεράσιμος.—Ἀρχιμ. Ἰωσήφ.—Ἀρχιμ. Νικόλαος.— Μ. ἀρχιδιάκονος Κλεόπας.

—Ὁ δὲ «Πάνταινος»—ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας—ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 18 φεβρουαρίου γράφει ταῦτα τὰ προσοχῆς ἄξια καὶ συντόνως ἀναγνωστέα·ὅτι ὁ μακαριώτατος πατριάρχης κ. Δαμιανὸς τὴν ἐσπέραν τῆς κυριακῆς ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν τοποτηρητήν, ἐν ᾗ προέτρεπεν εἰς συνδιαλλαγήν, διὰ τὸ κρίσιμον τῶν περιστάσεων καὶ διὰ τὸν ἐπικείμενον τῆς Ἐκκλησίας ὄλεθρον, καὶ ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος, συσκεψαμένη, ἀπήντησεν ἐγγράφως μὲν, ἀνυπογράφως δὲ, ὅτι ἀδυνατεῖ ν' ἀποδεχθῇ τὴν πρότασιν αὐτοῦ, καθ' ὅσον τὸ ζήτημα ἐξέφυγε τῶν χειρῶν αὐτῆς ἀναμένον τὴν λύσιν παρὰ τῶν ἁγιωτάτων πατριαρχῶν καὶ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως. Αἱ πιέσεις τῆς Ἐπιτροπείας (κυβερνητικῆς) ἐπυκνώθησαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ καθ' ἑκάστην ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ἀγγέλλει δ' ὁ Πάνταινος τὴν λῆψιν τηλεγραφήματος βεβαιοῦντος τὴν συμφιλίωσιν τοῦ τε μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ καὶ τῶν συνοδικῶν μελῶν καὶ τῆς εὐαγοῦς ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος.

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΠΟΛΕΙ συμβᾶσιν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης ἀπήγγειλε λόγον προσοχῆς ἄξιον ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων ἐν Σταυροδρομίῳ κατὰ τὴν παρασκευὴν τῆς Α' ἑβδομάδος, ψαλλομένης τῆς πρώτης στάσεως τῶν χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου. Τοῦ λόγου τούτου τὸ δεύτερον μέρος, τὸ εἰς τὰ ἁγιοταφιτικὰ ἀναφερόμενον, ἐκδίδομεν ἐν τῷ παρόντι τεύχει.

Μετὰ τῆς αὐτῆς πίστεως καὶ τοῦ αὐτοῦ πατριωτισμοῦ πρέπει καὶ ἡμεῖς νῦν νὰ ὑπερασπίζωμεν τὴν προγονικὴν εὔκλειαν καὶ τὰ κληροδοτηθέντα ἡμῖν παρὰ τῶν εὐσεβῶν προγόνων ἱερὰ τῆς ὀρθοδοξίας κειμήλια, ὅπου ἑλληνικῆς γῆς ταῦτα εὑρίσκονται, καὶ δὴ τὰ τοῦ Παναγίου Τάφου ἱερὰ προσκυνήματα. Ἅτινα, ὡς γνωστὸν πᾶσιν ὑμῖν, τὸν ἔσχατον διατρέχουσι κίνδυνον ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις ὡς ἐκ τῆς στάσεως τοῦ ἀποκηρυχθέντος πατριάρχου καὶ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν ἐκεῖ ἰθαγενῶν ἀραβοφώνων χριστιανῶν.

Τὰ ἱερὰ ταῦτα κειμήλια τῆς ὀρθοδοξούσης καθόλου Ἐκκλησίας διακατέχει ἱστορικῶς ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία καὶ ὁ ἑλληνισμὸς ἀπὸ χιλίων ἑξακοσίων περίπου ἐτῶν ἄνευ διακοπῆς καὶ ἀπαρασαλεύτως. Χάριν αὐτῶν ἔχυσε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ποταμοὺς αἱμάτων καὶ ἐδαπάνησεν ἀμύθητα ποσὰ, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐδέχθη νὰ ἀποξενωθῇ αὐτῶν. Συνέβησαν ἀπὸ τῆς εὑρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τῆς μακαρίας Ἑλένης, τῆς εὐσεβοῦς καὶ ἁγίας μητρὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἱδρύσεως ὑπ' αὐτῆς τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῇ ἁγίᾳ Σιὼν, πολλὰ καὶ μεγάλα γεγονότα· ἐπῆλθον αὐτῇ πολλάκις ἐπιδρομαὶ καὶ λεηλασίαι, ἐπῆλθον πολιορκίαι καὶ ἁλώσεις καὶ καταστροφαί· ἀλλὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἐκπροσωπούμενον ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς ἱερᾶς φάλαγγος τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας κατώρθου πάντοτε δυνάμει Θεοῦ νὰ ἐπιπλέῃ τῶν κατακλυσμῶν τούτων ὡς ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε καὶ νὰ ἐξακολουθῇ τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων ἔν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ Βηθλεὲμ καὶ ἐν πάσῃ ἱερᾷ γωνίᾳ τῆς ἁγίας γῆς, ἐν ᾗ τὰ θαυμαστὰ καὶ ἔνδοξα τῆς παλιγγενεσίας ἡμῶν γεγονότα ἐτελεσιουργήθησαν.

Καὶ ὅμως κατόπιν τῆς μακρᾶς ταύτης κυριότητος τῶν ἱερῶν τούτων προσκυνημάτων ἡμῶν, κατόπιν τῆς διὰ τόσων θυσιῶν περιφρουρήσεως αὐτῶν, κατόπιν τῆς διὰ τόσων ὑψηλῶν φιρμανίων ἀναγνωρίσεως ἡμῶν ὡς κατόχων καὶ κυρίων καὶ ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, κατόπιν τῆς ἀπολύτου καὶ ἀποκλειστικῆς ἑλληνικῆς κυριαρχίας ἡμῶν ταύτης, ἀνίστανται οἱ μέχρι χθὲς ψωμιζόμενοι ὑπὸ τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑφ' ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ, ἐξεγείρονται ὑπ' ἄλλων ὑποκινούμενοι οἱ ἰθαγενεῖς ἀραβόφωνοι καὶ ἐπωφελούμενοι τῆς ἐκεῖ ἀνωμάλου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ζητοῦσι νὰ ἁρπάσωσι τὴν ἰδιοκτησίαν ἡμῶν, τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῶν προγόνων καὶ πατέρων ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθησαν εἰς ἡμᾶς, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἀκεραίαν καὶ ἀλώβητον μεταδώσωμεν αὐτὴν πρὸς τὰς ἐρχομένας γενεάς.

Δυστυχῶς ἡ Κυβέρνησις ἡμῶν, ἡ ὁποία ὤφειλε καθηκόντως νὰ περιφρουρήσῃ καὶ ἀσφαλίσῃ τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν, τὴν περιουσίαν τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τάφου, ἤτοι τὴν περιουσίαν τῆς ἁπανταχοῦ ὁμογενείας ἡμῶν, τηρεῖ στάσιν παθητικὴν, καὶ λησμονοῦσα τὸ καθῆκον αὐτῆς, παρέχει οὕτω καιρὸν εἰς τοὺς ξένους καὶ ἅρπαγας εἰς τὴν διαρπαγὴν τῆς περιουσίας ἡμῶν.

Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἐξίσου μετὰ τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐνδιαφερόμενοι, ἡμεῖς οἱ ἁπανταχοῦ τῆς ἑλληνίδος γῆς συνεπικουροῦντες, ἡμεῖς οἱ ἰδιοκτῆται, οἱ δικαιοῦχοι, οἱ κληρονόμοι, θὰ μείνωμεν ἀπαθεῖς θεαταὶ τῆς ληστρικῶς ἁρπαζομένης ἐθνικῆς ἡμῶν περιουσίας, θὰ μείνωμεν ἀνάλγητοι πρὸ τῶν καταπατουμένων ἡμῶν ἱερῶν δικαίων ἢ θὰ

ρήξωμεν κραυγὴν διαμαρτυρίας πρὸς τοὺς ἄρχοντας, κραυγὴν φόβον ἐμποιοῦσαν πρὸς τοὺς ἅρπαγας, καὶ φωνὴν οἴκτου καὶ συμπαθείας, φωνὴν ὅλον τὸν ἐθνικὸν πόνον τῆς καρδίας ἡμῶν ἐκφράζουσαν, φωνὴν διάτορον, συμμετοχὴν καὶ συναντίληψιν ἐξαγγέλλουσαν πρὸς τοὺς σθεναρῶς ἀγωνιζομένους καὶ τὸν ἔσχατον διατρέχοντας κίνδυνον ἀδελφοὺς τοῦ Παναγίου Τάφου, διότι ἀνθίστανται πρὸς πάντας μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ εἰς οὐδὲν λογίζονται τὸν ἐπικρεμάμενον προσωπικὸν κίνδυνον πρὸ τῆς διατηρήσεως τῶν προγονικῶν κειμηλίων τῆς πατρῴας εὐσεβείας;

Καιρὸς νὰ ἐξυπνήσωμεν ἀδελφοί· εἶναι καιρὸς νὰ ἀποτινάξωμεν τὴν νάρκην ἡμῶν· εἶναι καιρὸς νὰ διανοίξωμεν τοὺς ὀφθαλμούς· καιρὸς νὰ ἀνασυνταχθῶμεν καὶ ἀνασυγκροτηθῶμεν, ὅτι ἀγὼν πρόκειται ἡμῖν καὶ δὴ ὁ περὶ τῶν ὅλων· εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιδείξωμεν οἱ ἁπανταχοῦ ὁμογενεῖς πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς καὶ κρατοῦντας καὶ πρὸς τοὺς ὑποθάλποντας καὶ ὑπεδαυλίζοντας ἐκ τῶν παρασκηνίων τὴν στάσιν, ἐντὸς τῶν ὁρίων πάντοτε τοῦ νόμου καὶ τῶν ἐξασφαλιζόντων τὰ δίκαια ἡμῶν ὑψηλῶν φιρμανίων Σουλτάνων καὶ κατακτητῶν τοῦ Παναγίου Τάφου, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνισμὸς σύσσωμος ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἐν τῷ Παναγίῳ Τάφῳ συμβαίνοντα, ὅτι παρακολουθεῖ ἀγρύπνως τὰ ἐκεῖ διενεργούμενα, καὶ εἶναι ἕτοιμος καὶ πρόθυμος νὰ προασπίσῃ τὰ συλούμενα αὐτοῦ ἱερὰ διὰ πάσης θυσίας, διὰ παντὸς μέσου καὶ τρόπου μὴ φειδόμενος μήτε χρήματος, μήτε αἵματος· ἡ ὅλη ἱστορία του ἄλλως τε εἶναι αἱμοβαφὴς καὶ αἱ ἐνδοξότεραι σελίδες αὐτοῦ εἶναι αἱ μᾶλλον αἱματηραὶ, αἱ μᾶλλον μαρτυρικαί.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ λοιπὸν ἔστω τό γε νῦν τὸ κέντρον τῶν σκέψεων καὶ ἐνεργειῶν ἡμῶν. Ἡ Ἱερουσαλὴμ ἔστω ἡ συγκινοῦσα καὶ συναρπάζουσα ἡμᾶς κατὰ τὰς ἱστορικὰς αὐτῆς ταύτας ἡμέρας. Μὴ λησμονῶμεν τὸν Πανάγιον Τάφον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συμβαίνοντα. Ἰδοὺ ἡ μόνη σύστασις τὴν ὁποίαν ἀπευθύνω κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν πρὸς πάντα πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον τῇ Ἐκκλησίᾳ χριστιανόν. Καὶ εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ λησμονήσωμεν τὴν κοιτίδα τοῦ χριστιανισμοῦ, τὴν Βηθλεέμ, τὴν Ἱερουσαλὴμ, τὴν ἁγίαν καθόλου Γῆν; Εἶναι δυνατὸν νὰ κατασιγάσωμεν τὰ ἱερὰ συναισθήματα τῆς καρδίας ἡμῶν, τὰ ὁποῖα ἐνεφυτεύθησαν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ λίκνου, πρὸς τὰς ἱερὰς ἐκείνας σκηνογραφίας τῆς προγονικῆς δόξης καὶ εὐσεβείας τῆς ἁγίας πόλεως; Εἶναι δυνατὸν νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἁγίαν Σιὼν, τὸ σεπτὸν Σπήλαιον, τὴν χάριν τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως, τὸν θεῖον Γολγοθᾶν, τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος;

Οἱ παλαιοὶ ἑβραῖοι ὑφιστάμενοι ἐν τῇ χώρᾳ Βαβυλῶνος τὴν αἰχμαλωσίαν εὐσεβῶς καὶ γλυκυθύμως ἀνεπόλουν καὶ ὠνειρεύοντο τὴν ἐπιπόθητον πρωτεύουσαν αὐτῶν Ἱερουσαλήμ. Εἰς μάτην προέτρεπον αὐτοὺς οἱ αἰχμαλωτίσαντες εἰς ἐπιλησμοσύνην αὐτῆς, καὶ μάτην προέτρεπον αὐτοὺς εἰς εὐθυμίαν. Ἐκεῖ ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος καθήμενοι ἔκλαιον ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς Σιών· Ἐκεῖ ἐπὶ ταῖς ἰτέαις ἐκρέμασαν τὰ ὄργανα αὐτῶν· καὶ οὔτε χαρὰ, οὔτε διασκέδασις, οὔτε ἦχος ὀργάνων ἠκούετο, ἀλλὰ μία καὶ μόνη ἱερὰ ἀνάμνησις, ἡ ἀνάμνησις τῆς Σιὼν ἐπλήρου καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν. Ἐκεῖ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀπαγαγόντας καὶ τοὺς προτρέποντας αὐτοὺς νὰ ψάλωσιν ἐκ τῶν ᾠδῶν τῆς Σιών· «πῶς ᾄσωμεν τὴν ᾠδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας; ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου Ἱερουσαλὴμ, ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου. κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν μή σου μνησθῶ· ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλὴμ ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου». Ὁποῖος ἀληθῶς θρησκευτικὸς ἐνθουσιασμὸς, ὁποῖος ἄκρατος, ὁποῖος ἱερὸς πατριωτισμός! ὁποία ἔξαρσις, ὁποία ἀγάπη, ὁποία πίστις ἐστήριζε τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους πρὸς ἐπάνοδον καὶ συνάντησιν τῆς πεφιλημένης καὶ ἱερᾶς πατρίδος! Καὶ ὁ Θεὸς ηὐδόκησε νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ ἱερὸς αὐτῶν πόθος· καὶ ὅτε κατὰ στρατιὰς ἀνέλαβον τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ πολυβάσανον μακρὰν πορείαν, ὅτε προσήγγισαν εἰς τὰ ἐπιθυμητὰ μέρη, ὅτε ἀντίκρυσαν τὰ ὄρη Σιὼν, ὅτε ᾐσθάνθησαν τὴν δρόσον τοῦ Ἀερμὼν καὶ τὸν ζωογόνον τῆς φιλτάτης πατρίδος ἀέρα νὰ θωπεύῃ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅτε μακρόθεν εἶδον τοὺς λάμποντας τρούλους τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὅτε... τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς, τὰ δάκρυα τοῦ ἐκπληρωθέντος πόθου, τὰ δάκρυα τῆς ἱερᾶς συγκινήσεως ἐπτέρωσαν καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν εἰς μίαν ὑπερτάτην πτῆσιν, τότε γονυπετήσαντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν ψάλλοντες χαρμονικῶς· «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου· οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν».

Εἶναι καιρὸς νὰ ὠφεληθῶμεν ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου παραδείγματος· εἶνε καιρὸς νὰ ἀναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς τοιαύτας ἱερὰς ὁδοιπορίας πρὸς τὴν ἁγίαν πόλιν. Ἐπιβάλλεται εἰς πάντας ἡμᾶς ἀνεξαιρέτως, μικροὺς καὶ μεγάλους, πτωχοὺς καὶ πλουσίους, ὑπὸ τῶν σημερινῶν περιστάσεων ἡ ἱερὰ ἀποδημία εἰς τοὺς ἁγίους τόπους. Μεταβῶμεν ἵνα ἐκδηλώσωμεν δι' ἔργων τὸ πραγματικὸν ἡμῶν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς προασπίσεως καὶ περιφρουρήσεως τῶν διακατεχομένων ἀπὸ αἰώνων ἱερῶν προσκυνημάτων. Μεταβῶμεν πάντες πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν ἐπιβούλων ἐχθρῶν καὶ τῶν ἀλλογλώσσων σφετεριστῶν. Μεταβῶμεν ἵνα δεί-

ξωμεν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἡ ὁποία ἀντήχει ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους τοῦ Γολγοθᾶ ἐπὶ μακροὺς ἤδη αἰῶνας θὰ ἀκούηται εἰς αἰῶνας ἔτι ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα θὰ ἐξυμνῇ· τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ, ἡ γλῶσσα ἐκείνη, ἣν ἐδόξασε καὶ δι' ἧς ἐδοξάσθη ὁ Θεός.

Ἂς μᾶς ἐξεγείρωσι τὰ κατ' αὐτὰς διασχίζοντα τὴν πόλιν ἡμῶν καραβάνια τῶν ὁμοδόξων ξένων, οἵτινες μεταβαίνουσιν εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων Τόπων. Συγκροτήσωμεν καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα καὶ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν κατὰ τὰς μεγάλας τοῦ ἐπικειμένου Πάσχα ἡμέρας. Μεταβῶμεν ἵνα δείξωμεν ὅτι ζῶμεν ὡς ἔθνος καὶ ἔχομεν ἐλπίδας νὰ ζήσωμεν. Οὕτως ἐργάζονται οἱ ἔχοντες πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πεποίθησιν εἰς τὰ δίκαια αὐτῶν. Οἱ ἐνεργοῦντες σώζονται κατὰ τὸ προγονικὸν, οἱ δὲ ἀδρανοῦντες ἐξουθενοῦνται. Ἔστω λοιπὸν βοηθὸς καὶ χειραγωγὸς ἡμῶν ὁ Χριστὸς, ὃς εὐλογήσαι ἡμῶν τάς τε ἐσόδους καὶ ἐξόδους ἐκ τῆς ἁγίας αὐτοῦ Σιών. Ἀμήν.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΤΑΚΡΙΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πληροφορεῖται ὅτι ὁ σχισματικὸς τῶν βουλγάρων ἔξαρχος προέβη κατ' αὐτὰς εἰς συγκρότησιν ἐνταῦθα παρ' ἑαυτῷ Συνόδου καὶ Συμβουλίου, ἀγγελίας μὲν ἁπλῶς διὰ τακριρίου πρὸς τὴν Ὑμ. Ἐξοχότητα τὸν καταρτισμὸν τῆς πρώτης, ζητήσας δὲ διὰ τὸ δεύτερον καὶ τὴν ἔγκρισιν τῆς Σ. Κυβερνήσεως.

Ἀγνοοῦμεν, ἐξοχώτατε, ποῦ ἐρειδόμενος οὗτος προέβη, ἤδη κατόπιν τεσσαρακονταετίας ὅλης ἀπὸ τῆς παρὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας ἰδρύσεως τῆς Βουλγαρικῆς λεγομένης Ἐξαρχίας, εἰς τὴν συγκρότησιν τοιούτων παρ' ἑαυτῷ Σωμάτων. Ἐὰν ἐν τῷ κινήματι τούτῳ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ φιρμανίου τῆς 8 Ζηλχητζὲ 1286, τοῦτο οὐδέποτε ἀποτελέσαν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἐκκλησιαστικῶς βάσιν, οὐδαμῶς καὶ σήμερον δύναται ν' ἀποτελέσῃ τοιαύτην. Διότι, ὡς δὲν δύναται νὰ διαπιλονεικηθῇ, αἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι, ἀνώτεροι τε καὶ κατώτεροι, συνιστῶνται καὶ διορίζονται διὰ θρησκευτικὴν ἀνάγκας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ διὰ πολιτικοὺς λόγους, παρὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, ὑπὸ τῆς πολιτείας, ὡς ἡ λεγομένη Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία ἡ δυνάμει τοῦ ρηθέντος φιρμανίου ὑπὸ τῆς πολιτείας συστηθεῖσα, τῆς νομίμου καὶ ἁρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ δηλαδὴ Π]χείου, διαμαρτυρομένης. Ἄλλως τε καὶ αὐτὸ τὸ φιρμάνιον ἐκδοθὲν ὅπως **κανονίσῃ**, ὡ· ρητῶς λέγεται ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτοῦ, **τὰς σχέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Π)χείου μετὰ τῶν ὀρθοδόξων βουλγάρων,** ἐννοεῖται ὅτι οἰκοθενήτόνησε κατόπιν τῆς τελείας διαρρήξεως τῶν σχέσεων τούτων, συνεπείᾳ ἀποφάσεως τῆς μετ' ὀλίγον ἀδείᾳ κυβερνητικῇ συνελθούσης ἐκτάκτως ἐν Κ]πόλει Μεγάλης Συνόδου ἔκ τε τοῦ ἀνωτέρου κλήρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Π]χείου καὶ ἐξ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων πατριαρχῶν καὶ ἀρχιεπισκόπων τῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους, δι' ἀποφάσεως, ἐπικυρωθείσης καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐκτὸς τοῦ Κράτους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ἑλλάδος, Ρουμανίας Σερβίας καὶ Μαυροβουνίου, κατεδικάσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων οἱ παρανομήσαντες τῶν βουλγάρων **ὡς μὴ ὀρθόδοξοι.** Ἐξ ἄλλου καὶ αὐτὴ ἡ Ἐξαρχία, ἡ τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς εἰς τὸ ρηθὲν φιρμάνιον ὀφείλουσα, οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε διάταξιν αὐτοῦ ἐσεβάσθη, ὡς ἄλλοτε δι' ἀναλυτικοῦ τακριρίου κατεδείχθη τῇ Σ. Κυβερνήσει, ὥστε νὰ δικαιοῦται νὰ ἐπικαλῆται αὐτό. Καίτοι δ' οὕτω τὸ φιρμάνιον τοῦ 1286, ἀνίσχυρον ὂν κατ' ἀρχήν τε καὶ ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν Ἐξαρχίαν ὡς νόμιμον καὶ κανονικὸν ἔρεισμα ὁσάκις καὶ ὅπου νομίζει αὕτη τοῦτο σύμφορον πρὸς τὰς βλέψεις καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς, μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας ἐξέλιπε πλέον καὶ διὰ τὴν Σ. Κυβέρνησιν πᾶς λόγος ἰσχύος τοῦ φιρμανίου, τῆς Ἐξαρχίας ὀφειλούσης ἔκτοτε νὰ περιορισθῇ ἀκριβῶς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἡγεμονίας, οὐχ ἧττον ἐὰν ἡ Σ. Κυβέρνησις δὲν ἔπαυσε, διὰ λόγους οὓς Αὕτη οἶδε, νὰ θεωρῇ καὶ τὸ φιρμάνιον ἰσχύον καὶ τὸν ἔξαρχον δικαιούμενον νὰ ἐπικαλῆται αὐτό, καὶ οὕτω οὐδαμῶς οὗτος δικαιοῦται νὰ μένῃ ἐνταῦθα διαρκῶς, πολὺ δ' ὀλιγώτερον νὰ συγκροτῇ Συνόδους καὶ Συμβούλια, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς ρητὰς διατάξεις αὐτοῦ πλέον τοῦ φιρμανίου, διαγραφούσας τὸν κύκλον τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ δικαιοδοσίας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μόνον δύναται νὰ ἐλθρεύῃ καὶ συγκροτῇ Συνόδους καὶ Συμβούλια, καθὰ καὶ αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις ἄλλοτε ἐπανειλημμένως ὑπέμνησεν αὐτῷ. Ἐὰν ὅμως καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ Σ. Κυβέρνησις, ἐνδίδουσα καὶ σήμερον ἔτι εἰς τὰ νέα ταῦτα βουλγαρικὰ πραξικοπήματα, ἐπιτρέψῃ τὴν συγκρότησιν καὶ λειτουργίαν ἐνταῦθα βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Συμβουλίου πρὸς διοίκησιν ἐντεῦθεν τῶν πνευματικῶν δῆθεν ὑποθέσεων ὅλων τῶν βουλγάρων, τῶν τε ἐντὸς τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, τὸ Πατριαρχεῖον, θλιβόμενον διὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Σ. Κυβερνήσεως συνέχισιν τῆς πολιτικῆς της ἀνοχῆς καὶ παραβλέψεως πρὸς τοὺς βουλγάρους, πολιτικῆς τοσούτων συμφορῶν παραιτίου τῷ Κράτει γενομένης, δικαιοῦται, φρονοῦμεν, ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν πραγματικὴν πλέον προστασίαν τῶν ἀδιαφιλονεικήτων αὐτοῦ δικαίων, δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ παρ' Αὐτῆς, ἔργῳ ὑποστηριζούσης τὰς βουλγαρικὰς ἀξιώσεις, ὅπως μὴ περιορισθῇ καὶ πάλιν εἰς ἁπλῆν πρὸς τὸΠ]χεῖον δήλωσιν ὅτι, δηλαδή, τοὺς βουλγάρους ἐπισκόπους δὲν ἀποκαλεῖ ἐν τοῖς βερατίοις ὀρθοδόξους, ὡς ἀναφέρει ὁ ἀπὸ 11 αὐγούστου $\frac{1306}{1890}$ τεσκερὲς τοῦ Ὑμετέρου Ὑπουργείου πρὸς τὸ Π]χεῖον, ἢ ὅτι συνέστησε τῷ ἐξάρχῳ τὴν ἀλλαγὴν

τοῦ κλήμματος, καθὰ διαλαμβάνει ἕτερος ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1890 τεσκερὲς τοῦ Ὑμετέρου ἐπίσης Ὑπουργείου, ἀλλ' ὑποχρεώσῃ αὐτὸν νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐὰν θέλῃ νὰ μένῃ ἐντὸς τοῦ Κράτους, πρὸς διάκρισιν οὕτως αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ὑπ' αὐτὸν κλήρου ἀπὸ τοῦ κλήρου τοῦ Οἰκουμ. Π]χείου, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν διαφόρων ἐν τῷ Κράτει θρησκευμάτων, ὧν ὁ κλῆρος, διακρίσεως ἕνεκα, διάφορον ἕκαστος ἀπὸ τοῦ ἄλλου φέρει κάλυμμα καὶ περιβολήν. Διότι, ὡς δὲν ἀγνοεῖ ἡ Ὑμ. ἐξοχότης, καθὼς πᾶς πολιτικὸς διοικητὴς ἰδίαν ἔχει ἕδραν καὶ περιφέρειαν, οὕτω καὶ οἱ πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ ἰδίαν ἔχουσιν ἕκαστος ἕδραν καὶ περιφέρειαν. Μάλιστα, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐ μόνον οὐδεὶς ὀρθόδοξος πνευματικὸς ἀρχηγὸς δικαιοῦται νὰ ἐπέμβῃ ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως γλώσσης, φυλῆς καὶ πολιτικῆς ὑπηκοότητος, ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἐν οἱῳδήποτε κράτει καὶ τόπῳ καὶ ἂν εὑρίσκωνται, ὑπάγονται εἰς τὸν ὀρθόδοξον τοῦ τόπου πνευματικὸν ἀρχηγὸν καὶ εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἀναφέρονται διὰ τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας, μηδαμῶς ἐπιτρεπομένης τῆς συστάσεως ἐν ἑκάστῳ τόπῳ τοσούτων ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ὅσαι καὶ αἱ φυλαὶ καὶ αἱ γλῶσσαι, ἢ αἱ ὑπηκοότητες τῶν αὐτόθι οἰκούντων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ὡς ἐναντίας πρὸς τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἑπομένως, κατὰ τὴν γενικὴν ταύτην καὶ ἀδιαφιλονείκητον ἀρχὴν καὶ τάξιν, καὶ ὁ ἔξαρχος τῶν βουλγάρων, ἐὰν μὲν ἐπιμένῃ, μεθ' ὅλην τὴν ὡς προείρηται καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τῶν τε ἐντὸς τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἐκτὸς, νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὀρθόδοξον, ὡς διατείνεται, δὲν δύναται νὰ εὑρεύῃ ἐνταῦθα, διότι δι' ὅλους ἐνταῦθα τοὺς ὀρθοδόξους, ἀνεξαρτήτως γλώσσης, φυλῆς καὶ ὑπηκοότητος πολιτικῆς, μόνη ὀρθόδοξος πνευματικὴ ἀρχή, ἀνεγνωρισμένη ὑπό τε τῆς πολιτείας καὶ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἶναι τὸ ὀρθόδοξον Οἰκουμενικὸν Π]χεῖον, ἡ δὲ ἐκ μέρους τοῦ ἐξάρχου, παρὰ τὴν ὡς ἄνω ἀξίωσιν αὐτοῦ ἀθέτησις τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ τάξεως διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐγκαθιδρύσεως αὐτοῦ, κατακρινομένη εἶναι τελείως ἀπαράδεκτος ὑφ' ὅλων ἐν γένει τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν γένει πλησιεστέρων τοῖς βουλγάροις.

Διὰ ταῦτα τὸ Πατριαρχεῖον διαμαρτυρόμενον ἐντόνως κατά τε τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς τοῦ σχισματικοῦ ἐξάρχου τῶν βουλγάρων καὶ κατὰ τῆς συγκροτήσεως βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Συμβουλίου, ὡς ἐναντίας πρὸς πάντα νόμον καὶ πᾶν δίκαιον ἐκκλησιαστικὸν ἢ πολιτικόν, ἐξαιτεῖται δυνάμει τοῦ Π)χικοῦ βερατίου, τοῦ δι' Αὐτ. διατάγματος κεκυρωμένου Π)χικοῦ Κανονισμοῦ, καὶ τοῦ ἐπικυροῦντος τὰ ἐκκλησιαστικὰ προνόμια Συντάγματος, τὴν πραγματικὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν προστασίαν τῶν ἀδιαφιλονεικήτων αὐτοῦ δικαίων, δηλαδὴ οὐχὶ μόνον τὴν ὁριστικὴν ἀπαγόρευσιν συγκροτήσεως ἐνταῦθα βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Συμβουλίου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπέλασιν τοῦ βουλγάρου ἐξάρχου ἐντεῦθεν, ἐὰν οὗτος ἐννοῇ ὅτι εἶναι ὀρθόδοξος, εἰδὲ μὴ, ὑποχρεώσῃ αὐτὸν καὶ τὸν ὑπ' αὐτὸν κλῆρον ὅπως ἀλλάξωσιν ἐξάπαντος τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς πρὸς διάκρισιν, κατὰ τὴν γενικῶς ἐπικρατοῦσαν τάξιν, ἀπὸ τοῦ κλήρου τοῦ Οἰκουμ. Π)χείου. Ἄλλως, ἡ Κυβέρνησις οὐ μόνον ἱδρύσασα ἀναρμοδίως, κατ' ἐπέμβασιν εἰς τὰ τῆς πνευματικῆς καθαρῶς ἁρμοδιότητος, τὴν λεγομένην Ἐξαρχίαν, ἀλλ' ἐπιτρέπουσα αὐτῇ ν' ἀθετῇ ἀναφανδὸν καὶ αὐτὸ τὸ φιρμάνιον τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς, διὰ τῆς ἐνταῦθα σταθερᾶς διαμονῆς τοῦ ἐξάρχου καὶ τῆς συγκροτήσεως περὶ αὐτὸν Συνόδου καὶ Συμβουλίου, ἐπὶ τελείᾳ καταπατήσει τῶν ἀδιαφιλονεικήτων δικαίων τοῦ Οἰκουμ. Π)χείου, παρέχει εἰς αὐτὸ μὲν τὸ δικαίωμα νὰ κηρύξῃ εἰς ὅλον τὸν ὀρθόδοξον κόσμον ὅτι ἐν Τουρκίᾳ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὑρίσκεται πανταχοθεν ἐν διωγμῷ, εἰς δὲ τοὺς ὀρθοδόξους ρωμαίους ὑπηκόους τοῦ Κράτους ἀφορμὴν φυσικῷ τῷ λόγῳ σκληρᾶς ἀπογοητεύσεως καὶ ψυχρότητος ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀδελφοποιήσεως, βλέποντας τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν δίκαια ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀφεθέντα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν διάκρισιν τῶν βουλγάρων, ἰταμοτέρων οὕτως ὁσημέραι καθισταμένων ἐπὶ διηνεκεῖ διαταράξει τῆς ποθητῆς ἡσυχίας, τάξεως καὶ ἀσφαλείας τοῦ Κράτους.

Διατελῶ κλπ.

(ὑπογ. **ὁ πατριάρχης τῶν ρωμαίων**).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία τῆς κυριακῆς τῆς ὀρθοδοξίας ἐτελέσθη (τῇ 15 φθίνοντος) ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Πισιδίας, Διδυμοτείχου, Χίου, Σωζοαγαθουπόλεως, Γρεβενῶν, Κοζάνης καὶ Λέρου, πολυπληθεστάτου συρρεύσαντος ἐκ πολλῶν μερῶν τῆς πρωτευούσης ἐκκλησιάσματος, παρόντων δὲ καὶ συμπροσευχομένων τοῦ τε ἐξοχ. ἄρχοντος Μ. λογοθέτου καί τινων ἑλλήνων βουλευτῶν καὶ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Συμβουλίου κ. Ξ Ζώτου. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς τελετῆς ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, εὐλογήσας ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν ἐξώστου τοὺς πιστοὺς, εἶπέ τινα περὶ τοῦ κατὰ τῶν πολεμίων αὐτῆς θριάμβου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπηρεαζομένης καὶ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ σήμερον, καὶ ηὔξατο ἵνα ὁ μακαριώτατος πατριάρχης κ. Δαμιανὸς ἀπαλλάξῃ διὰ κανονικῆς παραιτήσεως τὴν Ἐκκλησίαν περαιτέρω δοκιμασιῶν. Τὸ πλῆθος ἐπευφήμησε τὴν Α. Θ Π. ζητωκραυγάσαν ἐπανειλημμένως, εἶτα δ' ἀπεδέξατο ψήφισμα ὑπογεγραμμένον ὑπὸ δεκατεσσάρων ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει σωματείων, παρακαλούντων ὅπως ἐπιμείνωσι τὰ Πατριαρχεῖα παρὰ τῇ σεβαστῇ κυβερνήσει πρὸς περιφρούρησιν τῶν δικαίων Ἐκκλησίας καὶ Γένους.—Ἐν τῷ ἑσπερινῷ τῆς αὐτῆς ἡμέρας οἱ ἱεροκήρυκες, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ἐξήγησαν εἰς τὸν εὐ-

σεβῆ λαὸν τὴν φύσιν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ἁγῶνος τῆς Ἁγιοταφιτικῆς ἀδελφότητος, οἱ δὲ πιστοὶ πάντες πύξαντο ἵνα Κύριος ὁ Θεὸς ἐπιβραβεύσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν γαλήνην, ὡς Αὐτὸς εὐδοκεῖ.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἀφίκετο τῇ 13 μεσοῦντος ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πισιδίας κ. Κωνσταντῖνος, ὁ κληθεὶς εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Προύσης (πρώην Νικοπόλεως) κ. Δωροθέου, τὰ συνοδικὰ δ' αὐτοῦ καθήκοντα ἀνέλαβεν ἀπὸ τῆς ἐπιούσης, 14, προσφωνήσαντος αὐτὸν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, εἰς ὃν ἀπήντησε καταλλήλως ὁ νέος συνοδικός.

Κανονικὴ ἄδεια.—Τῇ τετάρτῃ τῆς προπαρελθούσης ἑβδομάδος ἀνεχώρησαν ἐπανακάμψαντες εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν οἱ πανιερ. μητροπολῖται Ἀγκύρας κ. **Σωφρόνιος** καὶ Βελλᾶς καὶ Κονίτσης κ. **Σπυρίδων.**

Μ. τοῦ Γένους Σχολή.—Πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς διωρίσθη συνοδικῶς ὁ σεβ. μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἰωακείμ, μέλος δ' αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ ἐλλογ. κ. Κ. Σ. Κέπετζη μὴ ἀποδεξαμένου τὸν διορισμόν, ἐξελέγη ὁ ἀξιότιμος κ. Ν. Κ. Ἠλιάσκος.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ δευτέρᾳ, μνήμῃ τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου Σμύρνης, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς ἑορτάζουσι πανιερ. μητροπολίταις Ἐλασσῶνος καὶ Κολωνίας.

Κηδεῖαι.—Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, τελουμένης τῆς κηδείας τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων Μανιασῆζαδὲ Ρεφὶκ βέη, τὰς πατριαρχικὰς συλλυπητηρίους προσρήσεις ἠρμήνευσαν τῷ υἱῷ τοῦ θανόντος ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος καὶ ὁ ἄρχων καπικεχαγιᾶς.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἱερατικαὶ σχολαί.—Ἐπόπτης τῆς Ἱερατικῆς ἐν Ἄρτῃ Σχολῆς διωρίσθη ὁ αἰδεσιμ. πρεσβύτερος καὶ ἐκ τῶν τροφίμων τῆς αὐτῆς σχολῆς κ. Εὐστάθιος Λάζος, ἀπολαμβάνων τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων. — Φροντίδι ἀξιεπαίνῳ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Μεσσηνίας κ. Μελετίου Σακελλαροπούλου, ἐπιτιθεται ἡ παρὰ τὰς Καλάμας ἵδρυσις Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἐν τινι μονυδρίῳ ἀνήκοντι τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Σινᾶ.

Ἐπίσκοποι ἐν Ἀθήναις.—Διέτριβον κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐν Ἀθήναις οἱ πανιερ. ἐπίσκοποι Κορινθίας κ. Βαρθολομαῖος, Χαλκίδος κ. Χρυσανθος, Καλαβρύτων καὶ Λιγιαλείας κ. Χαρίτων καὶ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Γερμανός.

Μέριμνα κλήρου.—Κληθέντες ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου οἱ εὐλαβέστατοι πνευματικοὶ οἱ ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Ἀθηνῶν ἐδιδάχθησαν ὑπ' αὐτοῦ τήν τε σωτηριώδη σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως.—Συμφώνως τῷ σεβ. μητροπολίτῃ μέριμναν ἀξιόλογον ὑπὲρ τοῦ κλήρου τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ ἐπιδεικνύμενος ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Φωκίδος κ. Ἀμβρόσιος Τσάπος διεταξε πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν κληρικοὺς ἵνα καταλύωσιν ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ οἴκῳ τῷ ἐν Ἀμφίσσῃ, ὁσάκις ἀναγκάζονται νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Χαλκίδος ἐπισκοπή.—Εἰς πρᾶξιν ἀρίστην προέβη ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Χαλκίδος καὶ Καρυστίας κ. Χρύσανθος. Προβατᾶς διατάξας τοὺς ὑπ' αὐτὸν κατὰ τμήματα ἀρχιερατικοὺς ἐπιτρόπους τὴν τήρησιν κώδηκος ἀλληλογραφίας, συμβουλεύσας ἅμα αὐτοὺς ἵνα διὰ βίου καὶ πολιτείας ἀνεπιλήπτου καθιστῶσιν ἑαυτοὺς παραδείγματα μιμήσεως ἄξια καὶ τοῖς ἄλλοις κληρικοῖς.

Μονὴ ὁσίου Μελετίου.—Ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος ἱερᾷ βυζαντινῇ μονῇ τοῦ ὁσίου Μελετίου τοῦ νέου κατ' αὐτὰς ἀνευρέθησαν ἐν ὑπογείῳ λείψανα ἀνήκοντα εἰς ὅσιον ἢ μάρτυρά τινα, προκαλοῦντα τὴν συρροὴν τῶν πιστῶν πρὸς ἀσπασμόν.—Ὑπὲρ σωτηρίας τῆς μονῆς ταύτης μεριμνῶν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος ἀνέθηκε τὸν ἀνακαινισμὸν καὶ τὴν ἀνασύστασιν αὐτῆς, συνηνωμένης οὔσης μετὰ τῆς ἐν Σαλαμῖνι μονῆς Φανερωμένης, εἰς τέσσαρας μοναχούς, ὧν ὁ εἷς ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ἐμόνασεν ἐν τῇ κατὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἱερᾷ σκήτῃ τῆς Ἁγίας Ἄννης.

Ὁ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ὁ ἐν Ἀθήναις, οὗ πραγματικὸς ἱδρυτὴς ἐγένετο ὁ ἀείμνηστος Δημήτριος Βικέλας, συνεκεφαλαίωσεν ἐν ἐκθέσει λεπτομερεῖ, ἀναγνωσθείσῃ τῇ 18 ἰανουαρίου, τὴν κοινωφελεστάτην ἐργασίαν αὐτοῦ, δικαίως ἐπισπωμένην οὐχὶ τοὺς κατὰ συνθήκην ἐπαίνους. Παραλαβὼν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Σεβαστοπούλου κληροδοτηθὲν αὐτῷ ποσὸν 328,500 φράγκων ὁ Σύλλογος, ὡρισμένον ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Σεβαστοπουλείου Σχολῆς, ἐξώδευσεν 120,000 φράγκων πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ σχολείου, τοῦ γυμναστηρίου καὶ τοῦ οἰκήματος τοῦ διευθυντοῦ, ὧν τὰς 20,000 προσήνεγκεν ὁ ἐρίτιμος ἐκ Κεφαλληνίας κ. Κοργιαλένιος. Ἀπέστειλεν εἰς Creil τῆς Γαλλίας, πρὸς σπουδὴν τῶν ὀργανισμῶν τῶν τοιούτων σχολῶν, τὸν διδάκτορα τῶν φυσικομαθηματικῶν κ. Λεωνίδαν Λιώκην. Λαμπρότατα δὲ μνημεῖα τῆς εὐωφελοῦς ἐργασίας τοῦ εὐεργετικωτάτου διὰ τὸν λαὸν ἡμῶν Συλλόγου τούτου πρόκεινται τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Μουσεῖον· αἱ σχολικαὶ βιβλιοθῆκαι· ὁ Οἶκος τῶν τυφλῶν· ἡ πρότυπος Σκοπευτικὴ Σχολή· ἡ Σεβαστοπούλειος Ἐργατικὴ Σχολή, ὑπὲρ ὧν ἀνεφάνησαν κατὰ καιροὺς συντηρηταὶ καὶ γενναῖοι χορηγοί, φιλανθρώπως ἐξασφαλίσαντες τὴν ἀπρόσκοπτον τοῦ Συλλόγου τούτου λειτουργίαν, οὗ τὴν ἐπὶ τιμῇ προεδρείαν ἀνεδέξατο ἡ Α. Β. Ὑψ. ἡ πριγκήπισσα Σοφία. Ἀλλὰ τῶν δωρητῶν καὶ εὐεργετῶν πρώτιστος ἐγένετο, καθὸ καὶ ἱδρυτὴς καὶ μοχλὸς ἰσχυρὸς τῆς καρποφόρου ἐργασίας ὅλης, ὁ ἀείμνηστος Δημήτριος Βικέλας, κληροδοτήσας τῷ Συλλόγῳ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐξ 92,000 δραχμῶν ὀφειλὴν τοῦ σωματείου τούτου.

Ὁ τῶν ὠφελίμων βιβλίων Σύλλογος πᾶσι γνωστότατος ἀνεδείχθη διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν μικρῶν βιβλίων, ἅτινα χάριν τοῦ φιλομαθοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀνέλαβε νὰ ἐκδίδῃ, πωλούμενα ἀντὶ τιμήματος ἐλαχίστου. Ἐννενήκοντα ἓξ ἐξέδωκε μέχρι σήμερον, μένουσι δ' ἕτερα τέσσαρα, καὶ τούτων ἐξετύπωσεν 750,000 ἀντιτύπων, ὧν ἀνετυπώθησαν τρία· τούτων τὸ ἓν «Ἡ Ἐκκλησία μας» τοῦ ἐλλογ. καθηγητοῦ κ. Δ. Μπαλάνου ἐξεδόθη μέχρι σήμερον εἰς εἴκοσιν ἑπτὰ χιλιάδας ἀντιτύπων. Καὶ τοιουτοτρόπως, οὐ μόνον γνώσεις ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ἐν γένει καὶ τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὸν λαὸν μεταδίδονται, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς ἀνάγνωσιν πόθος αὐτοῦ πρακτικῶς ὑπεκκαίεται.

Τὰ μέχρι σήμερον ἔργα τοῦ Συλλόγου, διευθυνόμενα μετὰ

πολλῆς συνέσεως καὶ φιλογενείας ἀκραιφνοῦς, ἐφείλκυσαν πολλῶν τὴν ὑπόληψιν, ὡς ἑλκύει ταύτην πᾶς συνεταιρισμὸς κοινωφελής, ὅταν πνεῦμα φιλογενείας ἀληθινῆς πρυτανεύῃ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ ἐργασίας τῶν πρωτίστων τῆς ὑπάρξεως καὶ λειτουργίας αὐτοῦ στηλοβατῶν.

ΠΡΩΗΝ ΑΜΑΣΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐν ἡλικίᾳ ὀγδοήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἀπεβίωσε τῇ νυκτὶ τῆς τετάρτης 11 φεβρουαρίου, ἐν Μουχλίῳ, ὁ ἀπὸ ἐνὸς ἔτους παρ' ἡμῖν διαμένων μητροπολίτης **πρώην Ἀμασείας Ἄνθιμος Ἀλεξούδης**, ὑπερεξήκοντα ἔτη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπηρετήσας. Ἐν Μαδύτῳ γεννηθεὶς ἐκ πατρὸς διδασκάλου, φονευθέντος πρὸ 85 σχεδὸν ἐτῶν, ἐδιδάχθη ἐν Μαδύτῳ τὰ κοινὰ γράμματα καὶ, μειράκιον ἤδη, προσεκολλήθη τῷ βοηθῷ τοῦ μητροπολίτου Ἡρακλείας Διονυσίου μακαρίτῃ ἐπισκόπῳ Κλαυδιουπόλεως Παντελεήμονι (τῷ μετὰ ταῦτα μητροπολίτῃ Δρυϊνουπόλεως) μαδυτηνῷ τὴν πατρίδα. Ἀνελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν μετὰ τὸ 1845 ἤκουσεν ἐπί τινα χρόνον τῶν ἐν τῇ Ξηροκρηνείῳ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ μαθημάτων, μεθ' ὃ προσελήφθη γραμματεὺς τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Ἐφέσου Ἀνθίμου βοηθῶν καὶ τῷ ταμίᾳ αὐτοῦ Νεοφύτῳ, οὗ θανόντος προσέλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς ὁ πατριάρχης Ἄνθιμος ς' ὁ ἀπὸ Ἐφέσου, κατὰ τὴν δευτέραν ἱερατείαν αὐτοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐχειροτόνησε μητροπολίτην Βελεγράδων τῇ 27 φεβρουαρίου 1855 (κυριακῇ τῆς Στηρεοπροσκυνήσεως). Τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐποίμανε μετὰ νοημοσύνης σπανίας μείνας μέχρι τέλος ἰουλίου τοῦ 1887. Τότε μετετέθη εἰς Ἀμάσειαν, ἣν διῴκησε μέχρι πρὸ ἑνὸς ἔτους, ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἦρεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ φορτίον τοῦ ποιμένος, δυσβάστακτον αὐτῷ γενόμενον.

Τὴν ἐπαρχίαν Βελεγράδων ποιμαίνων ἐκλήθη μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ ἀπρίλιον τοῦ 1862 παραμείνας διετίαν, ὡς διετέλεσε τοιοῦτος καὶ ἀπὸ τοῦ 1872-1876 καὶ ἀπὸ τοῦ 1898-1902, λαβὼν κατὰ σύμπτωσιν μέρος καὶ εἰς τὰς πατριαρχικὰς ἐκλογὰς τῷ 1863, τῷ 1873 καὶ τῷ 1901, καὶ χρηματίσας πρόεδρος ἐπιτροπειῶν τινῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἐν αἷς εἰργάσθη μετὰ ζήλου, ὡς καὶ πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

Ἀσχολούμενος εἰς μελέτας ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιογραφικὰς καὶ εἰς συλλογὴν ἀρχαιοτήτων ἐπιδιδόμενος, ἔγραψε καὶ ἐξέδωκε τῷ 1868 «Περιγραφὴν τῆς μητροπόλεως Βελεγράδων», πολλὰς δὲ διατριβὰς ἐξέδωκε διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τῆς Ἐπετηρίδος τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Φιλολογ. Συλλόγου καὶ τῆς ἐφημερίδος «Νεολόγου», ὅπου καὶ κατεχώριζεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον διάστημα καταλόγους τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων τῶν ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν πατριαρχικὸν Θρόνον, μνημεῖον πολλῆς καὶ ἀκαταβλήτου φιλοπονίας, ἄλλα πολλῆς καὶ κριτικῆς ἐπεξεργασίας δεόμενον καὶ διορθώσεων ἀπείρων.

Εὐέντευκτος πρὸς τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους καὶ πολλὰ διὰ μνήμης φέρων, ἐξ ὧν ἤκουε παῖς ὢν ἀπὸ τῶν γηραιοτέρων, ὁ ἀείμνηστος Ἄνθιμος Ἀλεξούδης ὁ Ἀμασείας καθίστα τὴν μετ' αὐτοῦ συνδιατριβὴν ὠφέλιμον, ὡς καὶ τὸν βίον αὐτοῦ κατέστησε χρήσιμον εἰς τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἱστορίαν.

Ἡ νεκρώσιμος ἐπ' αὐτῷ ἀκολουθία ἐψάλη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, τῇ κηδείᾳ δ' ἠκολούθησεν ἐκ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανοσλ. Μ. ἀρχιδιάκονος κ. Ἀθηναγόρας. Τῆς νεκρικῆς ἀκολουθίας ἐξῆρχον οἱ σεβ. μητροπολῖται Σερβίων καὶ Κοζάνης, Λέρου καὶ πρώην Κῴου, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δ' αὐτῆς, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον φέρων ἀνέγνω τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν καὶ ἔδωκε τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸν πρὸς Κύριον μεταστάντα γεραρὸν ἀδελφόν, τοῦθ' ὅπερ ἐποίησαν καὶ οἱ παραστάντες ἐν τῇ κηδείᾳ σεβασμ. μητροπολῖται Φιλιππουπόλεως, Βάρνης καὶ Γρεβενῶν.

Ὁ νεκρὸς ἐτάφη ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Γέρων Χαραλάμπης Διονυσιάτης

Τῇ 11 τοῦ μηνὸς ἀπεβίωσεν ἐν τῷ ἐθνικῷ νοσοκομείῳ ὁ πρὸ μηνὸς ἐπὶ νοσηλείᾳ μεταβὰς ἐκεῖ **γέρων Χαραλάμπης Διονυσιάτης**, ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐνταῦθα. Πελοποννήσιος τὴν πατρίδα, μετέβη νέος εἰς Ἄθω, ἐδιδάχθη ἐν τῇ κεντρικῇ σχολῇ τῶν Καρεῶν, ἀκμαζούσῃ πρὸ τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, εἶτα δ' ἐχρημάτισεν ὑπογραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, ἀντιπρόσωπος τῆς ἱερᾶς μονῆς Διονυσίου παρ' αὐτῇ, ὡς καὶ ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ 1899—1900 καὶ, τὸ δεύτερον, ἀπὸ τοῦ 1907. Ἐν ἡλικίᾳ ἑξηκοντατριῶν ἐτῶν θανὼν λείπει μνήμην καλογήρου νομίμου καὶ ἀφωσιωμένου εἰς τὸ καθῆκον.—Εἰς τὴν κηδείαν αὐτοῦ, γενομένην αὐθημερὸν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, παρῆν ἐκπροσωπῶν τὴν Α.Θ.Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Εἰρηναῖος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 24 καὶ ἡμερ. 1 δεκεμβρίου 1908 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου)

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν τὸν νόμον καὶ τὰς διατάξεις (Ἀσθ. 484 Πολ. Δικον. καὶ Π. καὶ Σ. ἐγκύκλιον τῆς 6 ἰουνίου 1882

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεὶ δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερ. 17 νοεμβρίου 1908 αἴτησιν τῆς Εὐτυχίας Ν. Κλάβαρι, τὸ γένος Ἀνδρέα Λούκα ἐπὶ διαζεύξει ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον—Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τοῦ ἐναγομένου Νικολάου Κλάβαρι καὶ τῆς ἐναγούσης Εὐτυχίας, τὸ γένος Ἀνδρέα Λούκα, ὁρισθέντα γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου καὶ καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπισπευδούσης.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ὁ προεδρεύων
Οἰκονόμος Γαβριὴλ Καστῆς

ὁ γραμματεὺς
Ἰωάννης Ἀμπελᾶς

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 9

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διαρρυθμισθέντος ἀρτίως τοῦ Γραφείου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐπὶ τὸ βέλτιον, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἀταξίας περὶ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀνελλιπῆ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους συνδρομηταὶ ὅπως καταστήσωσιν ἡμῖν γνωστὴν πᾶσαν καθυστέρησιν ἢ μὴ παραλαβὴν αὐτοῦ, ὑποδεικνύοντες ἅμα, ὅσον ἔνεστιν ἀκριβέστερον, καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν. Προσεχῶς δὲ ἀποσταλήσονται ἅπασι τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν οἱ ἕνεκα ποικίλων λόγων καθυστερήσαντες πίνακες τῶν εὐρετηρίων καθὼς καὶ τὰ ἐξώφυλλα τῶν ἐτῶν ΚΣΤ', ΚΖ' καὶ ΚΗ'.

Ἐφιστῶμεν πρὸς τούτοις τὴν προσοχὴν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐν τῇ προμετωπίδι τοῦ φύλλου καταχωριζομένης εἰδοποιήσεως, καθ' ἣν πᾶσα μὲν αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη, πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου, καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐπίσης ἀγγέλλομεν ὅτι, ληξάσης τῆς ἐντολῆς ἀπάντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δικαιοῦται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἔλθῃ εἰς οἱανδήποτε δοσοληπτικὴν συνάφειαν διὰ λογαριασμὸν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» μετὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς· ἐπιφυλασσόμεθα δὲ νὰ καταστήσωμεν ἐγκαίρως γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ μέλλοντι περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, εἴ γε διορισθήσονται τοιοῦτοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ψευδοπροφῆται καὶ ψευδοδιδάσκαλοι — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἡ ἱερὰ μονὴ Σινᾶ (συνέχ. καὶ τέλος) — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς (ΣΤ'—Ζ'- Η').

ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

(Πέτρ Καθ. Ἐπ. Β' 1).

Καὶ πάλιν οἱ παρ' ἡμῖν ἐμφωλεύοντες «ψευδοπροφῆται καὶ ψευδοδιδάσκαλοι» τῆς παπιστικῆς προπαγάνδας ἐγένοντο διὰ μυριοστὴν ταύτην φορὰν ἐν μέσῃ Κωνσταντινουπόλει ἐν τῇ ἐν Γαλατᾷ σχολῇ τοῦ Saint Georges οἱ ἥρωες νέου σκανδάλου ἀπροκαλύπτου ἐκβιασμοῦ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς συνει-

δήσεως ἀνηλίκων Ἑλλήνων ὀρθοδόξων μαθητῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ὑπεράγαν ἀφελὴς καὶ ἀσύνετος ἐμπιστοσύνη τῶν ἰδίων γονέων παρέδωκεν αὐτοῖς πρὸς ἐκπαίδευσιν.

Τὸ νέον τοῦτο σκάνδαλον οὐδαμῶς ἐξέπληξεν ἡμᾶς. Διότι εἶναι πασίγνωστον ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, οἷς τισιν ἡ ἐν ταῖς ἰδίαις χώραις ἐξάσκησις τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, ὡς ἐστερημένοις παντὸς παιδαγωγικοῦ καὶ μορφωτικοῦ ἐφοδίου, γενικῶς ἀπαγορεύεται, καὶ παρὰ τοῖς ὁποίοις ὡς ὕψιστα παιδαγωγικὰ μέσα θεωροῦνται αἱ ἄγριαι καὶ βάναυσοι τοῦ Μεσαίωνος ποιναί, οἷον καταιονήσεις κορασίδων διὰ πεπηγότος ὕδατος ἐν μέσῳ χειμῶνι καὶ ἐν κρισίμοις διὰ τὴν γυναικείαν φύσιν στιγμαῖς, ὁ ἐξαναγκασμὸς παιδίων ὅπως διὰ τῆς ἰδίας γλώσσης χαράττωσιν ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῶν ἀποχωρητηρίων σταυροὺς καὶ τὰ τούτοις παρόμοια, δικαστικῶς ἐξακριβωθέντα καὶ βεβαιωθέντα, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, οἵτινες, ναυαγήσαντες ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν πατρίδι, ἐξεχύθησαν ἀληθεῖς «πηγαὶ ἀνυδροι καὶ ὁμίχλαι ὑπὸ λαίλαπος ἐλαυνόμεναι», κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον (Καθ. Ἐπ. Β' ΙΙ), ἀνὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολὴν «περιάγοντες τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἵνα ποιήσωσι προσήλυτον ἕνα», οἱ ἄνθρωποι, λέγομεν, οὗτοι οὐδαμῶς παρήλλαξαν ἀπὸ τῶν προγόνων αὐτῶν. Ἀλλ' ἐξακολουθεῖ οἱστρηλατοῦσα αὐτοὺς ἡ αὐτὴ νοσηρὰ πνευματικὴ κατάστασις, τὸ αὐτὸ ἀμείλικτον μῖσος κατὰ παντὸς ἑλληνικοῦ καὶ ὀρθοδόξου, ἐκδηλούμενον διὰ λοιδοριῶν, συκοφαντιῶν καὶ συμπράξεως μετὰ παντὸς πολεμίου τούτων, εἴτε Βούλγαρος εἴτε Ρωμοῦνος εἴτε οἱοσδήποτε ἄλλος κἂν ᾖ οὗτος, ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ πρὸ 700 ἐτῶν, ὅτε ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἔξαρχος τοῦ πάπα ἐπὶ λατινοκρατίας, καρδινάλιος Πελάγιος, ὁ «λακκευτοῦ συὸς εὐτραφέστερος», κατὰ τὸν αὐτόπτην ἱστορικὸν Νικήταν Χωνιάτην, προεκήρυττε θανατικὴν ποινὴν κατὰ παντὸς ὀρθοδόξου μὴ ἀναγνωρίζοντος τὸν πάπαν, ἔκλειε δὲ βίᾳ τοὺς ναοὺς τούτων καὶ ἔρριπτεν εἰς τὰς εἱρκτὰς τὸν ὀρθόδοξον κλῆρον. Ἡ μόνη παραλλαγὴ ἡ ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐπιβληθεῖσα τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, εἶναι ὅτι τῆς χρήσεως τῆς κτηνώδους βίας μὴ οὔσης πλέον ἐφικτῆς, ἐξηναγκάσθησαν νὰ μετατραπῶσιν εἰς «ψευδοπροφήτας ἐρχομένους ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἐνῷ ἔσωθεν εἰσὶ λύκοι ἅρπαγες». (Ματθ. Ζ'),

Τῆς τοιαύτης νοσηρᾶς πνευματικῆς καταστάσεως τῶν ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδοδιδασκάλων τούτων ἀπόδειξιν ἔχομεν τὴν ἀπὸ τῶν στηλῶν γαλλογλώσσου ἐφημερίδος ὁμολογίαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς μνησθείσης σχολῆς, ὅτι ἤθελον τὸ μὲν νὰ μετατρέψωσι τοὺς μαθητὰς εἰς κοσμοπολίτας, ἐνῷ ἐκεῖνοι ἐπέμενον νὰ ὦσιν Ἕλληνες, τὸ δὲ νὰ ἐξαναγκάσωσιν αὐτοὺς ὅπως φοιτῶσιν ἐν τῷ παπιστικῷ ναῷ, συμπροσευχόμενοι καὶ συμψάλλοντες μετὰ τῶν παπιστῶν τοὺς ὡραίους γερμανικοὺς ὕμνους, ἐνῷ οἱ σκληροτράχηλοι ἐκεῖνοι μαθηταὶ ἐπέμενον νὰ μείνουν ὀρθόδοξοι καὶ Ἕλληνες. Ἐζήτουν δηλ. οἱ θαυμάσιοι φραγκοπατέρες πράγματα ὅλως ἐπουσιώδη καὶ ἀσήμαντα, ἀνάξια τοῦ ἐγερθέντος θορύβου!!

Ἄλλως τε, προσέθηκεν ὁ ἀνὴρ ἐν ταῖς πρὸς τὴν ἀστυνομίαν ἐξηγήσεσιν αὐτοῦ, ἡ τοιαύτη πολιτεία τῆς παπιστικῆς προπαγάνδας τῆς λυμαινομένης τὴν Ἀνατολήν, εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ «Dieu le veut». Dieu» le veut» οὕτως ἐφώνουν καὶ αἱ ἄγριοι ὁρδαὶ τῶν σταυροφόρων, ὅτε ἐρχόμεναι εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅπως ἐλευθερώσωσι τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν μουσουλμάνων, ἐθεώρουν ἀσυγκρίτως ἀκοπώτερον καὶ προχειρότερον καὶ λυσιτελέστερον νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὴν καταδυνάστευσιν καὶ τὸν ἐκβιασμὸν καὶ τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν τελευταίων. «Dieu le veut» οὕτως ἐφώνουν αἱ ὁρδαὶ τῶν Σταυροφόρων, ὅτε, κυριεύσαντες τὴν Κωνσταντινούπολιν διέπραξαν τὰ αἴσχιστα τῶν κακουργημάτων ἅπερ ἀνέγραψέ ποτε ἡ ἱστορία, προβάντες, αὐτοὶ χριστιανοὶ εἰς ἀνηκούστους διαρπαγὰς καὶ συλήσεις καὶ βεβηλώσεις ναῶν καὶ ἱερῶν σκευῶν καὶ εἰκόνων καὶ ἁγίων λειψάνων, εἰς ἀνορύξεις τάφων αὐτοκρατόρων καὶ πατριαρχῶν πρὸς λεπλασίαν, εἰς ἐκβιασμοὺς γυναικῶν καὶ παρθένων, μὴ φεισθέντες οὐδ' αὐτῶν τῶν ἀφιερωθεισῶν τῷ Θεῷ, καθὰ πιστοποιεῖ ἐπισήμως αὐτὸς ὁ πάπας Ἰννοκέντιος ὁ Γ', ἐπιλέγων ὅτι διὰ τὰς ἀνηκούστους ταύτας κακουργίας αὐτῶν οἱ ὀρθόδοξοι ἐβδελύσσοντο δικαίως τοὺς Λατίνους ὡς σκύλλους uti canes· μολονότι ἐν τέλει ὁ γεννάδας συγχωρεῖ αὐτοῖς πάντα ταῦτα τὰ ἀνομήματα, ἅπερ, λέγει, ἐπέτρεψεν ἡ θεία πρόνοια ἵνα ταπεινώσῃ τὸν «ἐναγῆ, ἀλαζόνα καὶ ἀντάρτην» πρὸς τὸν πάπαν ἑλληνικὸν λαόν. «Dieu le veut» ἀναφωνεῖ λοιπὸν καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς τοῦ Saint Georges, ἐκβιάζων τὰς συνειδήσεις τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων μαθητῶν αὐτοῦ, ὑβρίζων τὸ ἔθνος αὐτῶν καὶ ῥίπτων τοὺς ἀνθισταμένους εἰς τοὺς δρόμους, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων αὐτῶν· χωρὶς νὰ συναισθάνηται ὅτι διὰ τοιούτων μέσων προκαλεῖ τὴν βδελυγμίαν τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, ἧς τὸν ἀγῶνα φαντάζεται ὅτι ἐξυπηρετεῖ, ὡς προύκάλουν τὴν βδελυγμίαν τῶν ὀρθοδόξων αἱ ἀτιμίαι τῶν προγόνων αὐτοῦ Σταυροφόρων «pour lor grans desloiautés» (διὰ τὰς μεγάλας ἀτιμίας των) κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ συγχρόνου αὐτοῖς Λατίνου χρονογράφου Βιλλαρδουίνου. Διὰ πάντα ταῦτα δὲν ἐξέπληξεν ἡμᾶς ποσῶς τὸ νέον ἀνδραγάθημα τῆς παπιστικῆς προπαγάνδας· ἀλλ' ἕτερόν τι. Πῶς δηλ. ὑπάρχουσιν εἰσέτι μεγάλα ἔθνη, νομίζοντα συντελεστικὴν πρὸς ἔξαρσιν τοῦ γοήτρου καὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν τὴν χρησιμοποίησιν τοιούτων παραγόντων.

Καὶ ἡ μὲν Μήτηρ Ἐκκλησία θὰ ἐπιτελέσῃ καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ ἑαυτῆς καθῆκον, ἐπαναλαμβάνουσα, τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ, πρὸς τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα τὴν προτροπὴν τοῦ Θεανθρώπου: «προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἅρπαγες». Ἀλλ' ἆρά γε, δὲν δυνάμεθα νὰ συντελέσωμεν καὶ κατ' ἄλλον τρόπον πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν προσηλυτιστικῶν ἐνεργειῶν; Διότι, τί ζητοῦσιν ἐν ταῖς ξέναις σχολαῖς οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι μαθηταί; ἕν τι καὶ μόνον, γλωσσομάθειαν. Καὶ λοιπόν, εἶναι ὅλως ἀδύνατον καὶ ἀκατόρθωτον νὰ χορηγήσωμεν ἡμεῖς ὅ,τι παρὰ τῶν ξένων ζητεῖται; Ἀφοῦ, λογικῶς ἢ παραλόγως, τοσαύτην ἀκαταμάχητον ἕλξιν ἀσκεῖ ἐπὶ τῶν γονέων ἡ γλωσσομάθεια αὕτη, διατί νὰ μὴ ἱκανοποιήσωμεν ἡμεῖς τὴν ἔστω καὶ παράλογον ταύτην ἀξίωσιν; Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι εἶχον ὡς γνώμονα τὸν ἀκόλουθον κανόνα: Salus patriæ suprema lex esto (ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος ἀποτελεῖ τὸν ὑπέρτατον τῶν νόμων). Ἡ ἀπὸ ἐθνικῆς λοιπὸν καὶ θρησκευτικῆς ἀπόψεως σωτηρία τόσων ἑλληνοπαίδων δὲν ἀξίζει τὴν παράβασιν καὶ θυσίαν μερικῶν, λίαν ἀμφισβητησίμων ἄλλως τε, παιδαγωγικῶν ἀρχῶν καὶ θεωριῶν; Ἀφοῦ δὲ οἱ διδάσκαλοι ἡμῶν ἀτυχῶς δὲν θέλουν νὰ ἐννοήσουν τοῦτο ἀσμενίζοντες νὰ ἐνδιατρίβωσι κατ' ἰδίαν ἢ ἐν συνελεύσεσι περὶ ματαιοσχόλους συζητήσεις, πῶς δεῖ παρέχεσθαι τὴν παίδευσιν ἐν κόσμῳ ἰδεώδει καὶ ἀνυπάρκτῳ, καὶ, τῶν οἰκιῶν ἡμῶν πιμπραμένων, αὐτοὶ ᾄδουσιν ὅτι πρέπει νὰ πείσωμεν τοὺς γονεῖς ὅπως παραιτηθῶσι τῆς ἀπαιτήσεως τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ἐν ταύτῃ ἢ ἐκείνῃ τῇ βαθμίδι τῆς παιδεύσεως, φρονοῦμεν ὅτι ἡ κοινωνία ἡμῶν θὰ ἀπεδείκνυεν ἑαυτὴν κοινωνίαν Ἀβδηριτῶν, ἀξίαν τῆς τύχης της, ἂν, παραγκωνίζουσα τοὺς δῆθεν εἰδικοὺς τούτους, δὲν ἀνελάμβανεν αὐτὴ τὸν καθορισμὸν τῆς παιδεύσεως τῶν τέκνων ἡμῶν συμφώνως πρὸς τὰς κρατούσας βιοτικὰς καὶ πολιτειακὰς συνθήκας καὶ περιστάσεις, ὑπενθυμίζουσα πρὸς τοὺς κενεμβατοῦντας ὅτι ἡ μεγίστη πλειονότης τῶν ἀνθρώπων ρυθμίζει τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις αὐτῆς συνῳδὰ τῇ ἀρχαίᾳ ῥήτρᾳ primum vivere deinde philosophari (πρῶτον ζῆν καὶ εἶτα φιλοσοφεῖν).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκλογικὴ Συνέλευσις.—Τὸ πλεῖστον τῶν ἐνοριῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξελέξαντο, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐθνικῶν Κανονισμῶν καὶ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, τοὺς ἀντιπροσώπους, τοὺς συναποτελέσοντας τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῆς προσεχοῦς κυριακῆς, 15 μαρτίου, ἥτις θέλει ἀναδείξει τὰ τέσσαρα νέα μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου. Αἱ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν νομιμώτατα καὶ ἐν ὁμοφροσύνῃ, μία δὲ μόνη κατά τινος ἐνοριακῆς ἐκλογῆς ἔνστασις ὑπεβλήθη, ἀπορριφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ Συμβουλίου.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι. — Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξοχ. καπικεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων. ἐπεσκέψατο οἵκοι τὴν Α. Ὑψ. τὸν νέον σεϊχουλ ισλάμην καὶ συνεχάρη αὐτῷ ἐπὶ τῷ διορισμῷ. — Εἶτα δ' ἐπεσκέψατο τοὺς ὑψηλ. πρώην Μ. βεζύρας Κιαμὴλ πασᾶν καὶ Φερὶτ πασᾶν—ἡ Α. Ὑψ. ὁ Κιαμὴλ πασᾶς ἀπέδωκε προχθὲς αὐτοπροσώπως τὴν ἐπίσκεψιν, γενόμενος ὑποδεκτὸς μετὰ τιμῶν, ἁρμοζουσῶν εἰς τε τὴν περιωπὴν αὐτοῦ καὶ τὰς πρὸς τὸ ἱεράτος πολυχρονίους καὶ συνετὰς ὑπηρεσίας· ἡ Α. Θ. Π. προέπεμψεν αὐτὸν μέχρι τῆς κλίμακος τῆς κάτω αἰθούσης τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου—χθὲς δὲ, τετάρτην, ἐπεσκέψρτο τὸν νεωστὶ διορισθέντα ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων ἐξοχ. Ναζὶμ πασᾶν.

Κανονικὴ ἄδεια.—Χρησιμοποιοῦντες τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς κανονικὴν ἄδειαν, ἀπῆλθον ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν εὑρισκόμενοι νῦν εἰς Αἴγυπτον μὲν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λήμνου κ. Γεννάδιος, εἰς Σμύρνην δὲ ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Καμπανίας κ. Φώτιος.

Σωματεῖα.—Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ φεβρουαρίου μηνὸς οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καΐρῳ ἕλληνες ἐπιστήμονες καὶ οἱ δημοσιογράφοι συνέπηξαν δύο ἐπιστημονικὰ σωματεῖα, εἰς ἃ εὐχόμεθα προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν —τὴν προκοπὴν ταύτην εὐχόμεθα καὶ εἰς τὴν τῇ 22 παρελθόντος φεβρουαρίου συσταθεῖσαν ἐν Ἀθήναις Βυζαντινολογικὴν Ἑταιρίαν, σκοπὸν ἔχουσαν τὴν αὐστηρὰν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τῆς βυζαντινῆς χρονικῆς περιόδου καὶ τὴν κυρίως παρ' ἡμῖν ἐκλαΐκευσιν τῶν ἐπιστημονικῶν πορισμάτων, δι' ἐκδόσεως εἰδικοῦ περιοδικοῦ, διὰ διαλέξεων χάριν τῶν πολλῶν καὶ τῶν παραπλησίων. Ἡ προσωρινὴ διοίκησις τῆς Ἑταιρίας ἀνετέθη ὑπὸ τῶν ἱδρυτῶν εἰς τὸν κ. Κ. Ζησίου ὡς πρόεδρον, τὸν κ. Ν. Βέην ὡς γραμματέα καί τινας τῶν φίλτρων τρεφόντων πρὸς τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν— τῶν αὐτῶν ὑπὲρ ἀκλονήτου προόδου εὐχῶν κρίνομεν ἀξίαν τὴν πρό τινος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἱδρυθεῖσαν Λαογραφικὴν Ἑταιρίαν, ἧς προεδρεύει ὁ φιλοπονώτατος καθηγητὴς τοῦ Ἐθν. πανεπιστημίου καὶ περὶ τὴν λαογραφίαν ὑπὲρ πάντας εἰδικώτατος κ. Ν. Γ. Πολίτης.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. Τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Ἡλιουπόλεως καὶ Θυατείρων κ. Ταρασίῳ, τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι, συνεχάρη ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιακόνου—τῇ δ' ἐπιούσῃ τηλεγραφικῶς διεβίβασε τὰς συγχαρητικὰς ἀδελφικὰς αὐτοῦ προσρήσεις τῷ ἐπί-

σης ἑορτάζοντι πανιερ. ἀτχιεπισκόπῳ Σινᾶ καὶ Ραΐθοῦς κ. Πορφυρίῳ, ὡς καὶ τῷ πανιερ. πρώην Σιναΐου κ. Πορφυρίῳ — χθὲς δὲ συνεχάρη τῷ ἑορτάζοντι σεβ. μητροπολίτῃ Ἰωαννίνων κ. Γερασίμῳ.

Ἅγιον Ὄρος.—Παρεπιδημεῖ ἀπὸ τῆς παρελθούσης παρασκευῆς εἰς Θεσσαλονίκην ὁ ἐκ τῶν προεχόντων πατέρων καὶ βιβλιοφύλαξ τῆς ἱερᾶς τοῦ Ξηροποτάμου μονῆς ὁσιολογ. γέρων κ. Κυριακὸς Ζαχαριάδης.

Ὑπὲρ τῶν ἐν Κονίτζῃ τῆς Ἠπείρου σχολείων ἐργάζεται ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Ἀθήναις Ἀδελφότης, ἀνασυνταχθεῖσα προνοίᾳ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βελλᾶς καὶ Κονίτσης κ. Σπυρίδωνος. Ἐν τῇ πρό τινος ἐκδοθείσῃ λογοδοσίᾳ τοῦ σωματείου προσηρτήθησαν τρεῖς εἰκονογραφίαι τῆς Κονίτσης καί τινων τοπίων αὐτῆς, ἀναθερμαίνουσαι πραγματικώτερον τὸ πρὸς τὴν γενέτειραν αἴσθημα.

Τεσσαρακονταετηρὶς διδασκαλίας.—Τελεῖται τὸν προσεχῆ μῆνα ἐν Ἀθήναις σεμνὴ γραμμάτων ἑορτή, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαρακονταετίας τῆς διδασκαλίας τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ κ. Κωνσταντίνου Στ. Κόντου. Οἱ πολυπλοθεῖς αὐτοῦ μαθηταὶ καὶ οἱ πολυπληθέστεροι θαυμασταὶ τοῦ ἔργου τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου θέλουσι συμμεριστῇ τὴν χαρὰν πάντων ὅτι τοσαῦτα ἔτη διδάσκει ὁ κ. Κόντος καὶ γράφει κριτικὰ καὶ γραμματικά, τιμῶν τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην ἐν Ἀνατολῇ τε καὶ Δύσει. Παθὼν τὴν ὅρασιν πρό τινων ἐτῶν, ἐξακολουθεῖ διδάσκων καὶ χειραγωγῶν εἰς τὰ κάλλη τῆς παλαιᾶς πατρικῆς καὶ μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης πολλὰς ἑλλήνων γενεάς. Ἡ ἐπὶ τῆς τεσσαρακονταετηρίδος ἐπιτροπεία, ἐν ᾗ μέρος ἔχουσιν, ἐκ τῶν ἐνταῦθα μαθητῶν τοῦ ἐξ Ἀμφίσσης ἐπιφανοῦς φιλολόγου, οἱ Ἐκ. Καρολίδης ὁ βουλευτὴς Σμύρνης, καὶ Μιστακίδης, ὁ καθηγητὴς τῆς γηραιᾶς πατριαρχικῆς ἀκαδημίας, ἐνέκρινε τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐράνου σύμπηξιν κεφαλαίου, ἵνα κατ' ἔτος ὁ τόκος αὐτοῦ δίδηται βραβεῖον «Κόντειον» εἰς τὸν καλλίστην φιλολογικὴν πραγματείαν ἑκάστοτε συντάττοντα· ἐκδοθήσεται δὲ καὶ χαριστήριος τόμος περιέχων πραγματείας τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.—Τὸ ἐθν. πανεπιστήμιον ἀπέστειλεν εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Γ. Ν. Χατζιδάκιν δισχιλίας δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ χρηματικοῦ κεφαλαίου, δι' ὅπερ ἤρξαντο συνεισφέροντες καὶ οἱ ἐνταῦθα μαθηταὶ τοῦ ἑορτάζοντος καθηγητοῦ.

Κηδεία.—Κατὰ τὴν σήμερον γενομένην ἐν Σταυροδρομίῳ κηδείαν τοῦ γνωστοτάτου ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ καὶ διευθυντοῦ καὶ ἱδρυτοῦ τῆς ὁμωνύμου ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας Γερασίμου Δεστούνη, διατελέσαντος δ' ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔφορου τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων καὶ τῆς Ἐμπορικῆς ἐν Χάλκῃ Σχολῆς, παρέστη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανοσιολγ. Μ. ἀρχιδιάκονος, ἑρμηνεύων τῇ συζύγῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ δεήσεις. Τῆς κηδείας προέσταντο οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Καισαρείας, Πελαγονίας, Γρεβενῶν καὶ Λέρου μετὰ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἐλαίας.

Σωτήριος Κωνσταντινίδης.—Ὑπερογδοηκοντούτης ἀπεβίωσε τῇ δευτέρᾳ καὶ χθὲς ἐκηδεύθη ἐν Ἀντιγόνῃ ὁ ἀρχαιότερος τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων **Σωτηράκης Κωνσταντινίδης, εἰσαχθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὡς γραφεὺς ἐν** τῷ τμήματι τῶν διαβατηρίων τῷ 1845 καὶ ἐπὶ ἑξήκοντα ἔτη πιστῶς ὑπηρετήσας. Τῆς κηδείας αὐτοῦ προεξῆρχον οἱ πανιερ. μητροπολῖται Βάρνης κ. Νεόφυτος, ὁ καὶ τὸν ἐπικήδειον ἐκφωνήσας, καὶ πρώην Κορυτσᾶς κ. Χρύσανθος μετὰ τοῦ κλήρου τῆς Ἀντόνης καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, ἠκολούθησε δ' αὐτῇ, ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Διονύσιος.

Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Στρωμνίτζης ποιεῖται δῆλον ὅτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Στρωμνίτσης εἶχε προσληφθῇ κατὰ τὸν παρελθόντα σεπτέμβριον ρασοφόρος τις ἄνευ κουρᾶς μοναχοῦ διαμείνας ἐπί τι διάστημα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, Κωνσταντῖνος Γιωβανόπουλος ὀνόματι, ἐκ Δαρδανελλίων καταγόμενος, ὅστις ἐκδιωχθεὶς ἐξηπάτησε διὰ πλαστῆς ὑπογραφῆς ἀγαθοεργοῦ ὁμογενοῦς ἀποσπάσας ἀπ' αὐτοῦ χρήματα. Ἐπειδὴ δ' ὑπάρχουσιν ὑπόνοιαι ὅτι φέρει καὶ ἕτερα ἔγγραφα, οἷον πιστοποιητικὰ καὶ λοιπά, σεσημασμένα διὰ τῶν σφραγίδων τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Στρωμνίτσης, ἀγγέλλει πᾶσιν αὐτηῶτι οὐδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔγγραφον ἐξεδόθη καὶ ὅτι ἂν φέρῃ τοιοῦτόν τι θεωρητέον πλαστόν.

Ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει **ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ἀναφερόμενα εἰς τὰς μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Κάρλοβιτς ἐπηρείας ξένων ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ.**

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Μοναὶ ἐν Ὕδρᾳ.—Κατὰ τὴν ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Πρωϊνὴν» ὑπάρχουσιν ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ὕδρας 28 ναοὶ μετὰ 25 ἱερέων, μία ἀνδρεία μονή, ἀριθμοῦσα μοναχοὺς ὀκτὼ καὶ κτισθεῖσα τῷ 1815 ὑπὸ μοναχῶν ἐλθόντων ἐξ Ἁγίου Ὄρους, τρεῖς ἕτεραι ἀνὰ ἕνα μοναχὸν ἔχουσα ἑκάστη, ἁγίας Ματρώνης, ἁγίου Νικολάου καὶ τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου—καὶ γυναικεῖαι τέσσαρες· ἡ τῆς ἁγίας Τριάδος, ἡ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεομήτορος, ἡ τῆς ἁγίας Εἰρήνης καὶ ἡ τῆς ἁγίας Εὐπραξίας, ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα καλογραίας ἀριθμοῦσαι αἱ τέσσαρες.

Μονὴ Τετάρνης.—Ἐπιμόνως προτροπῇ καὶ ἀξιώσει τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Εὐρυτανίας κ. Σεραφεὶμ Δομβοΐτου, τὸ συμβούλιον τῆς ἱερᾶς μονῆς Τετάρνης προέβη εἰς τὴν διὰ τόξων στερέωσιν τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὡς ὁ «Ἱερὸς Σύνδεσμος» ἀγγέλλει.

Σχολεῖον ἐν φυλακῇ.—Ἐκ τῆς Αἰγίνης εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Σκριπ» γράφουσι τὰ πρὸ μηνὸς ἤγγειλεν ὅτι ἐν ταύτῃ φυλακαῖς ὑρίσταται καὶ λειτουργεῖ εἴδός τι σχολῆς, ἧς ὁ διδάσκαλος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑρισταμένων τὴν ποινὴν αὐτῶν· χρήσιμοποιῶν ὑπὲρ τῶν ὁμοιοπαθῶν τὰς γνώσεις αὐτοῦ, διδάσκει ἀριθμητικὴν, ἑλληνικὰ, ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν εἰς τοὺς φυλακισμένους, οἵτινες εἰς ἀκρόασιν τῶν μαθημάτων τούτων προσέρχονται μετὰ πολλῆς προθυμίας, ἐπιμελῶς μανθάνοντες τὰ διδασκόμενα.

Ἐπισκοπὴ Λευκάδος.—Καθ' ἃ γράφει φύλλον λευκάδιον, ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Λευκάδος καὶ Ἰθάκης κ. Δανιὴλ Σουλίδης ἐντὸς ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους πέντε δημοδιδασκάλους ἐχειροτόνησεν ἐν Λευκάδι ἱερεῖς, ποθῶν νὰ παρασκευάσῃ κληρικοὺς εὐπαιδεύτους καὶ ὑλικῶς εὖ διάγοντας.—Ἀπεβίωσε κατ' αὐτὰς ὁ ἐν Λευκάδι ἱεροκήρυξ Γρηγόριος Παναγιωτόπουλος, ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ὡς ἀναγγέλλει ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς «Σκριπ».

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης ἑλληνικὴ Λονδίνου.—Καθ' ἃ γράφουσιν ἐκ Λονδίνου, ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. καὶ προϊστάμενος τῆς ἑλλην. ἐν Λονδίνῳ κοινότητος κ. Κωνστ. Παγώνης ἀνέλαβε τὴν κατὰ σάββατον διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς ὀρθοδόξου κατηχήσεως εἰς τοὺς ἑλληνόπαιδας, ὅσοι φοιτῶντες εἰς ἀγγλικὰς σχολὰς οὐδὲν σχεδὸν ἐδιδάσκοντο τῶν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ πίστιν καθηκόντων.

Ἐκ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικῶν ἀποικιῶν, ὡς ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ «Ἀτλαντίδι», ἡ μὲν ἐν **Ἁγίῳ Λουδοβίκῳ** προάγεται ἐθνοπρεπῶς καὶ χριστιανικῶς, ἀρθείσης τῆς ψυχρότητος, ἥτις ἦν εἰσδύσασα ἕνεκα τῶν ἱεροψαλτῶν—ἡ δὲ τῆς **Πορτλάνδης** (Ὄρεγγον), χάρις εἰς τὸν εὐσεβῆ ζῆλον τῶν ἐκεῖ ἑλλήνων καὶ τινων ἐκτὸς αὐτῆς, θέλει ἔχει μετ' ὀλίγον ἀνεγηγερμένον ναὸν ἴδιον.—Οἱ ἐν **Δετρόιτ** ὁμογενεῖς, οἱ καὶ κοινότητα συμπήξαντες πρὸς συντήρησιν τοῦ ναοῦ αὐτῶν, τοῦ τεμνυνομένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἔδωκαν καὶ χορόν, οὗ τὸ προϊὸν, ἀνελθὸν εἰς 2250 φράγκα, ὥρισαν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ.—Περὶ τῆς ἐν **Δένβερ** (Κολοράδο) ἀποικίας ἡ «Πανελλήνιος» ἀγγέλλει ὅτι τὸ μὲν οἰκόπεδον, ἐφ' οὗ ὁ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος ἐγερθήσεται ναὸς ἠγοράσθη ἤδη, κατὰ δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐδόθη θεατρικὴ καὶ παράστασις, ἧς τὸ προϊὸν ὡρίσθη νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀνέγερσιν αὐτοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Δόνβερ ἀριθμεῖ περὶ τὰ 1200 μέλη.

Βιρμιγχάμης ἑλληνικὴ κοινότης.— Ἐράνων ἐνεργηθέντων πρὸ μηνὸς περίπου μεταξὺ τῶν εὐσεβῶν ἑλλήνων Βιρμιγχάμης καὶ τῶν πέριξ πόλεων, ἠθροίσθησαν ὑπὲρ τὰς 5000 φράγκων, πρὸς ὄφελος τοῦ ναοῦ τῆς κοινότητος, εἰς ὃν προϋθυμήθησάν τινες τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν νὰ προσενέγκωσι δῶρα ἱερὰ ἄμφια καὶ σκεύη. Προϊστάμενος τῆς ἐν Βιρμιγχάμῃ κοινότητος ταύτης διατελεῖ ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Καλλίνικος Καναλᾶς.

Ἑλλην. κοινότης Μεσήνης.—Κατὰ τοὺς ἐν Μεσήνῃ τῆς Σικελίας πρό τινος συμβάντας καταστρεπτικωτάτους σεισμοὺς εὗρε τὸν θάνατον μετὰ χιλιάδων ἀνθρώπων καὶ ὁ προϊστάμενος τῆς ἐκεῖ ἀρχαιοτάτης ἑλληνικῆς ἀποικίας πρεσβύτερος Πανν. Γκορογιάννης.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τοῦ Ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἑλλάδος τοῦτους 1907—8 μανθάνομεν ὅτι καθ' ὅλον τὸ Κράτος λειτουργοῦσι 122 ἰδημοτικὰ σχολεῖα ἀρρένων, 623 θηλέων, 1571 κοινά· ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ μαθηταὶ 170,374 καὶ μαθήτριαι 71,059 ἐφοίτησαν ὅμως μαθηταὶ 157,540 καὶ μαθήτριαι 6394.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοδιδασκάλων ἦν 2059, τῶν διδασκαλισσῶν 919, τῶν ὑποδιδασκάλων 1358.

Οἱ μισθοὶ τῶν διδασκάλων ἀνῆλθον εἰς 3,341,120 δραχ. τῶν διδασκαλισσῶν εἰς 1,321,000 καὶ τῶν ὑποδιδασκάλων εἰς 1,095,140.

Ἡ ἐτησία ὁλικὴ δαπάνη διὰ μισθοὺς διδασκόντων καὶ δαπάνην διδακτηρίων καὶ γραφικῆς ὕλης ἀνέρχεται εἰς 6,692,098.

Ἡ γινομένη καθ' ἕκαστον μαθητὴν δαπάνη ἀναλογεῖ 30 δρ. καὶ 19 λεπτά. Κατὰ κάτοικον δὲ 2 δρ. καὶ 53.

Ἐξ ὅλων τῶν νομῶν τοῦ Κράτους ἡ μεγαλειτέαα ἀναλογία μαθητῶν παρατηρεῖται εἰς τοὺς νομοὺς Ἀρκαδίας 7,76, Κορινθίας 7,47, Φωκίδος 7,23, Λακωνικῆς 7,12. Παραδόξως δὲ ἡ μικροτέρα ἀναλογία παρατηρεῖται εἰς τὸν νομὸν Ἀττικῆς 3,88. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ λειτουργοῦντα ἰδιωτικὰ σχολεῖα, ἀριθμούμενα 32—εἰς ἃ φοιτῶσι μαθηταὶ 1408 καὶ μαθήτριαι 1309. Μετὰ τὴν Ἀττικὴν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων τάττεται ὁ νομὸς τῶν Κυκλάδων ἀριθμῶν 31, μετὰ 538 μαθητῶν καὶ 784 μαθητριῶν, τρίτος δὲ ὁ νομὸς Ἀχαΐας.

Ἐν ὅλῳ τὰ καθ' ὅλον τὸ Κράτος λειτουργοῦντα ἰδιωτικὰ σχολεῖα ἀνέρχονται εἰς 109, οἱ φοιτῶντες δὲ ἐν αὐτοῖς μαθηταὶ εἰς 3,289 καὶ αἱ μαθήτριαι εἰς 3534.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΝΑ

Διαρραγέντος ἐπικινδύνως τοῦ τείχους τῆς μονῆς «ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύριλλος, κατὰ τὸ ἡμέτερον Σημείωμα, ἀπῆλθεν εἰς τὴν κραταιὰν βασιλείαν τῆς Νεαπόλεως ζητῶν «**τὸ ἔλεος τοῦ χρυσοβούλλου** εἰς τὸ ἐπιδιορθῶσαι αὐτό.» Αἱ ἐφεξῆς παρατιθέμεναι ἱστορικαὶ εἰδήσεις, ἃς ἀρυόμεθα ἐξ ἀρχαίων ἐπισήμων ἐγγράφων τῆς μονῆς, διευκρινίζουσι τὴν ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω λέξεων τοῦ Σημειώματος, ἃς διεστείλαμεν δι' ἀραιῶν χαρακτήρων. Ἐπὶ δύο καὶ ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδας εἶχον ὑπὸ τὴν κραταιὰν αὐτῶν προστασίαν τὴν ἱερὰν μονὴν οἱ βασιλεῖς τῆς Ἱσπανίας, ὧν ἡ κυριαρχία ἐπεξετείνετο τότε καὶ ἐπὶ τῆς Σικελίας καὶ της κάτω Ἰταλίας μετὰ τῆς Νεαπόλεως. Πρώτη, καθὰ φαίνεται, Ἰσαβέλλα ἡ Καθολικὴ ὥρισε τῷ 1500 νὰ δίδωνται ἐτησίως τῇ μονῇ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου δουκάτα 500· τὴν δὲ εἰς τὸ διηνεκὲς χορήγησιν τοῦ βασιλικοῦ ἐλέους κατωχύρωσεν ἡ εὐσεβὴς βασίλισσα διὰ χρυσοβούλλου γράμματος ἐπικυρωθέντος καὶ ὑπὸ τῶν ἀμέσως διαδόχων αὐτῆς Καρόλου τοῦ Ε' (1527) καὶ Φιλίππου τοῦ Β' (1558), οἵτινες καὶ δι' ἄλλων δωρεῶν πρὸς τὸ εὐαγὲς ἵδρυμα διετράνωσαν τὸ εὐσεβὲς αὐτῶν φρόνημα. Ἡ εὐσεβὴς ἐκείνη δωρεὰ ἐξηκολούθει διδομένη ἐτησίως ἐπὶ δύο ἑκατονταετηρίδας. Μετὰ τὸ 1770 ἔπαυσεν ἕνεκα τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ πολιτικῶν ταραχῶν καὶ ἄλλων αἰτίων, καὶ οὔτε λόγος ἐγένετο περὶ αὐτῆς μέχρι τοῦ 1772, ὅτε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύριλλος, ὁ μετὰ ζήλου πάντοτε περιφρουρήσας τὰ δίκαια τῆς ἱ. μονῆς ἀνέλαβε τὴν διευθέτησιν τῆς

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 37—38 καὶ τέλος.

ὑποθέσεως. Μεταβάς, γνώμῃ καὶ ἐγκρίσει καὶ τῆς ἱερᾶς Συνάξεως, εἰς Βενετίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Νεάπολιν, ὅπου πιθανῶς διέμενε τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας, ἐξέθηκε δι' ἀναφορᾶς τὰ τῆς ὑποθέσεως ἐξαιτησάμενος τὸ μὲν τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὀφειλομένων τῇ μονῇ ἐκ καθυστερουμένων ἐπιδομάτων ὀγδοήκοντα ἐτῶν ὡς ἔγγιστα, συμποσουμένων εἰς 26000 σκούδων (60000 γρ. τουρκικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) τὸ δὲ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ χαριστηρίου χορηγήματος τῆς βασιλείας πρὸς τὴν μονήν. Τὴν διπλῆν δὲ αἴτησιν αὐτοῦ ἐξήρτα ἐκ τοῦ σχετικοῦ χρυσοβούλλου τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας, οὗ μνείαν ποιεῖται ὁ γράψας τὸ ἡμέτερον Σημείωμα καὶ ὅπερ ὁ Κύριλλος εὑρὼν τῷ 1772 ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς μονῆς ἐνεφάνισε τῷ βασιλεῖ.

Οἱ διορισθέντες βασιλικῷ ὁρισμῷ πρὸς ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως ἀπεφήναντο γενικῶς ὅτι δωρεά, διακοπεῖσα ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἴτε ὡς μὴ ζητηθεῖσα[13] εἴτε ἕνεκα πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν, νομικῶς εἶναι παραγραπτέα. Ἡ δὲ διακοπὴ ταύτης διὰ τὰ προεκτεθέντα αἴτια δὲν δημιουργεῖ δικαίωμα ἀπαιτήσεως ὑπὸ τοῦ εἰς ὃ ἐγένετο ἠθικοῦ προσώπου ἐξ ἑτέρου ἡ ἐνεστῶσα πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς χώρας, ἔγραφον, δὲν ἐπιτρέπει ἐν τῷ μέλλοντι δωρεὰς εἰς εὐαγῆ καθιδρύματα κείμενα ἐκτὸς τοῦ βασιλείου κράτους. Ὅσον δὲ περὶ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ χορηγήματος πρὸς τὴν ἱερὰν μονὴν Σινᾶ, αὕτη ἀπόκειται τῇ γνώμῃ καὶ ἐγκρίσει τοῦ βασιλείου. Τοιαῦτα τὰ συμπεράσματα τῶν ἐξεταστῶν, ἅπερ ὑπέβαλον τῷ βασιλεῖ δι' ἰδίας ἐκθέσεως. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἐπεδοκίμασε τὰ συμπεράσματα δὲν ἐνέκρινε δὲ καὶ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ χορηγήματος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύριλλος μετὰ τριετῆ ματαίαν διατριβὴν ἐν Νεαπόλει ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια ἀποκομίζων τὰς μᾶλλον δυσαρέστους ἐντυπώσεις ἃς ἐξέθηκεν ἐν μακρᾷ ἐπιστολῇ αὐτοῦ ἐκδεδομένῃ κατὰ αὔγουστον τοῦ 1778.[14]

Οὕτως ἐξέλιπε τὸ εὐσεβὲς χορήγημα τῶν βασιλέων τῆς Ἱσπανίας πρὸς τὴν ἱερὰν μονήν. Τὸ χορήγημα ὑποσημαίνεται ἐνταῦθα διὰ τῆς ἐκφράσεως, τὸ **ἔλεος τοῦ χρυσοβούλλου**, τῆς ἀπαντώσης ἐν τῷ Σημειώματι, ὅπερ ἐγένετο ἡμῖν ἀφορμὴ εἰς τὰς προεκτεθείσας σκέψεις.

ΗΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

13) Ἐπὶ πολλὰ ἔτη δὲν ἠδύνατο ἡ Σιναϊτικὴ ἀδελφότης νὰ εἰσπράττῃ ἐτησίως ἢ καὶ κατὰ μακροτέρας χρονικὰς περιόδους τὸ βασιλικὸν χορήγημα δι ἰδίου αὐτῆς ἀπεσταλμένου ὡς ἄλλοτε ἢ δι ἄλλου μέσου ἕνεκα τῆς μακρᾶς ἀποστάσεως καὶ τῶν μεγάλων δυσχερειῶν τῆς συγκοινωνίας, ἄλλο δὲ αἴτιον τούτου ἦν καὶ ἡ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπελθοῦσα τότε πολιτικὴ μεταβολὴ καὶ αἱ ἐκ ταύτης δημιουργηθεῖσαι ἀνωμαλίαι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Οἱ ἐξετασταὶ τῆς ὑποθέσεως ἀπεφήναντο ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῶν ὅτι τὰ αἴτια ταῦτα, εἰ καὶ μὴ μόνα, ἦσαν ἱκανὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην νὰ ἐπενέγκωσι τὴν ἐπὶ πολλὰ ἔτη καθυστέρησιν τοῦ βασιλικοῦ χορηγήματος. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως μανθάνομεν προσέτι ὅτι οἱ ἁγιοταφῖται εἶχον τότε ἴδιον μετόχιον ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ σιναΐται.

14) Π. Γρηγοριάδου «Ἱερὰ Μονὴ τοῦ ὄρους Σινᾶ» 104-105-108 109-111-115.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

ἀριθμ. 9384

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν πατραρχ. Δικονομ. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 7482 καὶ ἡμερομ. 27 σεπτεμβρίου 1908 ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάννου Πρόδαν κατὰ Σοφίας Ι. Πρόδαν, τὸ γένος Κόνισπεργκερ ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγούσης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τριῶν ἐπαλλήλων ἀριθμῶν τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ, ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ἑβδομήκοντα (ἀριθ. 270), προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ πρόεδρος 2

† Ὁ Χίου **Κωνσταντῖνος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 5818 καὶ ἡμερ. 23 ἰουλίου 1908 ἀνακοπὴν τὴν ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἰ. Ἐνωματάρχου ὡς πληρεξουσίου τοῦ Γ. Χαρμαντᾶ κατὰ Ἰάσμης Γ. Χαρμαντᾶ καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8 καὶ ἡμ. 20 μαρτίου ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἀπολειφθέντι ἀνακόπτοντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 460 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 15 ἰανουαρίου 1909

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Χίου **Κωνσταντῖνος.**

Ὁ Α' γραμματεὺς 3

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

6 ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΣΤ'.

Τῆς πανηγύρεως τῆς 22 φεβρουαρίου τῆς **ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου μαρτύρων ὑπερέχει ἡ δευτέρα κυριακὴ τῶν νηστειῶν**, ἥτις, ὡρισμένη μέχρι τῶν μέσων καὶ πέραν τῶν μέσων τῆς ΙΔ' ἑκατονταετηρίδος εἰς τὴν μνήμην τῆς ἀθλήσεως Πολυκάρπου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Σμύρνης, ὡρίσθη συνοδικῶς, ἐπὶ Φιλοθέου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου,

μετὰ τὸ 1370, εἰς μνήμην τοῦ ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀγωνισθέντος πολυμαθοῦς ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Τὴν ἐν τῷ Τριωδίῳ κειμένην ἀκολουθίαν αὐτοῦ συνέγραψεν αὐτὸς ὁ Φιλόθεος, ὁ τὸν πανηγυρισμὸν τοῦ Παλαμᾶ ὡς ἁγίου εἰσαγαγὼν εὐθὺς μετὰ θάνατον ἐκείνου εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἀκαταλήπτου, τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει διακειμένην. — Ἀλλὰ τῇ 22 φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία πανηγυρίζει τὴν μνήμην τῆς εὑρέσεως τῶν (ἐν τοῖς Εὐγενίου) λειψάνων τῶν ἀποστόλων Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας, ἀνακαλυφθέντων **ἐπὶ Θωμᾶ πατριάρχου** Κωνσταντινουπόλεως, οὗ τὴν μνήμην ἐγέραιρον ὡσαύτως τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μέχρι τῆς Ι΄ ἑκατονταετηρίδος, ἐνῷ ἀπέθανε μὲν τῇ 20 μαρτίου 610, ἐκηδεύθη δὲ τῇ 22 τοῦ αὐτοῦ μηνός.—Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀπὸ τοῦ Θ΄ βεβαίως αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν, τιμῶμεν τὴν μνήμην τοῦ ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων **ὁμολογητοῦ Ἀθανασίου** τοῦ ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ, ἡγουμένου μονῆς τινὸς κειμένης μεταξὺ τῶν σημερινῶν χωρίων Τούζλων καὶ Παντειχίου.

Μέχρι τοῦ ΙΔ΄ αἰῶνος ἡ Ἐκκλησία πάνδημον ἦγε πανήγυριν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀθλήσεως **Πολυκάρπου τοῦ Σμύρνης,** ἐφ' ᾗ παννυχὶς καὶ πανήγυρις ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ· οὐδεμία δ' ἔστιν ἡμῖν ἀμφιβολία ὅτι, μετὰ τὴν καταστόρεσιν τοῦ εἰκονομαχικοῦ κλύδωνος, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως πανηγυρικώτερον ἑώρταζε καὶ τοῦ Ἀθανασίου τὴν μνήμην τοῦ ἐν Παυλοπετρίῳ. Ἀπὸ τοῦ 1370 καὶ ἑξῆς πανταχοῦ τελεῖται ἡ μνήμη Γρηγορίου τοῦ Θεσσαλονίκης, μάλιστα δὲ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει.

Τούτου **βιογραφίαν** ἔγραψαν Φιλόθεος καὶ Νεῖλος οἱ ἁγιώτατοι πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως, ἐκτενεστάτην μὲν ὁ πρῶτος, δῆθεν δ' ἐπίτομον ὁ δεύτερος, ἐκτυπωθείσας ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ τῶν Ἱεροσολύμων, τῷ 1857, κατὰ τὴν ἔκδοσιν τεσσαράκοντα καὶ μιᾶς ὁμιλιῶν τοῦ ἐξόχου διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδίαν περὶ τοῦ μακαρίου Παλαμᾶ βίβλον γράψας ἐξέδωκε τῷ 1784 ἐν Βιέννῃ Ἀθανάσιος ἱερομόναχος ὁ Πάριος, ὃς καὶ τὴν εἰς αὐτὸν ἀκολουθίαν πλήρη συνεξέδωκε, συντάξας καὶ λόγον ἐγκωμιαστικὸν εἰς τὸν αὐτὸν Γρηγόριον, ἐκδοθέντα μετὰ τῶν Ὁμιλιῶν τοῦ Μακαρίου Χρυσοκεφάλου, δαπάναις τοῦ ἐπισκόπου Ἡλιουπόλεως καὶ Θυατείρων Λεοντίου, θεσσαλονικέως.

Τὸ **λείψανον** τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, θησαυριζόμενον ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν θεσσαλονικέων, εἵλκυε παμπληθεῖς εὐσεβεῖς πρὸς ἀσπασμόν. **Λόγους δ' αὐτοῦ ἐξέδωκαν** τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, **εὐσεβεῖ μερίμνῃ Κυρίλλου** τοῦ (ἀπὸ **Λύδδης**) ἀειμνήστου **πατριάρχου τῆς Ἁγίας Πόλεως,** καὶ ὁ **Σοφοκλῆς Κ.** Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων.

*

Ἡ 22 φεβρουαρίου ἀναμιμνήσκει ἡμῖν τὸν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῷ 641 γενόμενον θάνατον Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου—καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ συνέλευσιν τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ κράτους εὑρισκομένων ἀρχιερέων, τῷ 1144, πρὸς σύσκεψιν κοινὴν ἐπὶ καταδίκῃ τοῦ φλυνάφου μοναχοῦ Νήφωνος, ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ Ὀξείτου (ἢ Κουρκούα).

7. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ (ἀναβληθέν) Ζ΄.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ μαρτίου μηνὸς καθωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς μνήμην **Εὐδοκίας** μάρτυρος, ἣν καὶ ὁσιομάρτυρα καλοῦσι τὰ Μηνολόγια, καὶ ἧς τὴν ἀκμὴν—μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀθλήσεως—ὁ τοῦ Συναξαριστοῦ Νικόδημος ὑπερπαρεξέτεινεν ἀπὸ τοῦ 117 τοὐλάχιστον μέχρι τοῦ 270, μαθουσάλειον βίον αὐτῇ δωρησάμενος.

Τὴν εἰς αὐτὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν ἔχουσι τὰ ἐν τύποις ἐκδεδομένα Μηναῖα, οὐ σημειοῦντα τὸν συγγραφέα· χειρόγραφον δὲ τοῦ Ἁγίου Σάββα, ἐν Ἱεροσολύμοις σωζόμενον, ἔσωσεν ἡμῖν καὶ ἑτέραν, γραφεῖσαν ἴσως πρὸ τῆς ΙΒ΄ ἑκατονταετηρίδος **Εἰκὼν** τῆς μάρτυρος, ἔργον τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος, ὡς εἰκάζει τῆς «Ἱεροσολυμιτικῆς Βιβλιοθήκης» ὁ συντάκτης (τόμου Β΄ σελ. 320), σώζεται ἐν ἁγιοταφιτικῷ χειρογράφῳ.

Βιογραφίαν αὐτῆς ἀνεγίνωσκον αἱ πρὸ ἡμῶν γενεαὶ γενραμμένην εἰς ἁπλῆν γλῶσσαν εἰς τὴν βίβλον τὴν ἐπιγραφομένην «Καλοκαιρινήν». Τὸ ὑπόμνημα τῆς ἀθλήσεως ἐστὶν ἐκδεδομένον ὑπὸ τῶν βολλανδιστῶν.

*

Τῇ **κυριακῇ τῆς σταυροπροσκυνήσεως** συνέπεσεν ἐφέτος ἡ 1 τοῦ μαρτίου μηνός. Τὸν λόγον τοῦ ἀπὸ αἰώνων ἑορτασμοῦ τῆς σταυροπροσκυνήσεως τῇ τρίτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν χορηγεῖ πολὺ σαφῶς τὸ συναξάριον τῆς ἡμέρας ταύτης, καθ' ἣν ἄρα καὶ ὁ ψαλλόμενος κανὼν καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ ᾄσματα συνεξηγοῦσι τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ σταδίου τῶν νηστειῶν παρενθήκης τῆς τοῦ Σταυροῦ μνήμης καὶ τοῦ διὰ τοῦ Σταυροῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς ἐνισχύσεως ἡμῶν ἐν ἀγῶνι ἱερῷ. Τὸν κανόνα τοῦτον ἐποίησεν ὁ ἱερὸς Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Περὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ τῶν σταυρικῶν ἑορτῶν ὁ θέλων ἵνα γράψῃ κατ' ἔκτασιν καὶ χάριν τοῦ λαοῦ δύναται ἵνα πληρώσῃ τόμους ὁλοκλήρους τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Εἰς τὰ «Ἅπαντα» τοῦ Ἰακώβου Γρετσέρου, τὰ εἰς 17 τόμους ἐκτεινόμενα, οἱ τρεῖς τόμοι ἀφιεροῦνται εἰς κριτικὰς ἐρεύνας περὶ τοῦ Σταυροῦ. Ὁ δὲ Ἰάκωβος Βόσιος ἐξέδωκε μέγα σύγγραμμα εἰς σχῆμα μέγα (εἰς φύλλον), πραγματευόμενος πάσας τὰς εἰς τὸν Σταυρὸν δοθείσας μορφὰς ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων. Ἦσαν δὲ ὁ μὲν Βόσιος **ἐκ Μεδιολάνων,** ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΣΤ΄ ἑκα-

τονταετηρίδος, ὁ δὲ Γρέτσερος γερμανὸς, ἰησουΐτης, ἀποθανὼν τῷ 1629, ἀμφότεροι ἄρα σύγχρονοι. Διατριβὰς τρεῖς περί τε τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως καὶ τῶν ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ προτυπώσεων αὐτοῦ ἐξέδωκα, χάριν τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ λεγομένου μεσαίου κλήρου, ἐν τόμοις Δ΄ (σελ. 327-332) καὶ Η΄ (σελ. 342-43 καὶ 361-64 καὶ 402-403) τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας»—εἰς ταύτας δ' ὁ φιλίστωρ ἀναγνώστης παραπέμπεται.

*

Ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην πάλαι γενομένων ἀναφέρομεν τὴν γέννησιν τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Γρηγορίου ΣΤ΄ τοῦ ἀπὸ Σερρῶν, 1 μαρτίου δῆλα δὴ τοῦ 1798, ὃς τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ 1839 συνοδικὴν ἐξέδιδεν ἀπόφασιν, εἴτ' οὖν κανονικὴν διάταξιν, ἀποδοκιμάζουσαν τὴν εἰς ἰδίωμα χυδαῖον παράφρασιν τῶν ἁγίων Γραφῶν.—Καλὸν 'να ὑπομνήσωμεν ἐπίσης ὅτι τῇ 1 μαρτίου τοῦ ἔτους 1577 συνεπληρώθη ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ δεσποτικοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἐν πατριάρχαις Ἱερεμίου Β΄ τοῦ ἀπὸ Λαρίσσης. — Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην συμπίπτει ὁ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος θάνατος = 1 μαρτίου 886.

8=Η΄

Τὰ Μηνολόγια ἀναγράφουσι τῇ προσεχεῖ κυριακῇ τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου **Θεοφυλάκτου** μητροπολίτου **Νικομηδείας** τοῦ ὁμολογητοῦ, ἀκμάσαντος περὶ τὰ τέλη τῆς Η΄ καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Θ΄ ἑκατονταετηρίδος. **Περίληψις** τῆς τοῦ ἁγίου τούτου βιογραφίας εὕρηται ἐν τῷ «Συναξαριστῇ» τοῦ Νικοδήμου, ἐν τῷ τοῦ Μ. Ι. Γεδεὼν «Βυζαντινῷ Ἑορτολογίῳ» καὶ ἐν Δ΄ τόμῳ τῶν «Βυζαντινῶν Χρονικῶν» τῆς Πετροπόλεως. Ἡ παράδοσις ἔσωσεν ὅτι ὁ Θεοφύλακτος ἦν κατατεταγμένος ἐν τοῖς ὑπὸ τὸν Ταράσιον (ἔτι λαϊκὸν ὄντα) γραμματεῦσι τοῦ παλατίου, καὶ ὅτι καὶ μέρος ἔλαβεν ἐν τῇ Ζ΄ ἐν Νικαίᾳ (τὸ δεύτερον) Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ. Καὶ ἀναφέρονται μὲν Θεοφύλακτοι ἐν πρώτῃ πράξει τῆς Συνόδου ταύτης ὁ διάκονος καὶ τοποτηρητὴς Καρίας, ὁ τοποτηρητὴς Ἀμυζόνος, ὁ οἰκονόμος καὶ τοποτηρητὴς Ὕψου, ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ πράξει ὁ μοναχὸς τῶν Καθῶν (Καλαθῶν;), ὁ ἡγούμενος Ἁγίου Ηλία, ὁ ἡγούμενος τῶν Καθόδου, ὁ ἡγούμενος Βορδοῦ καὶ ὁ ἡγούμενος τοῦ Πηγαδίου, δύσκολον δὲ 'να εἴπῃ τις ὅς τις ἦν ὁ ἡμέτερος, ὃν ὁ Ταράσιος, ἀναδειχθεὶς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐχειροτόνησε μητροπολίτην Νικομηδείας, πρὸ τοῦ 806.

Ὁ χρόνος τῆς ἀκμῆς τοῦ Θεοφυλάκτου διαρκεῖ ἀπὸ τοῦ 787, μέχρι που τοῦ Λέοντος Ἀρμενίου τοῦ αὐτοκράτορος, ἴσως μέχρι τοῦ 820. Ὑπέρμαχος τῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκυνήσεως ὢν διεκρίθη διὰ τὴν φιλανθρωπίαν αὐτοῦ, νοσοκομεῖον ἀνεγείρας ἐν Νικομηδείᾳ καὶ τούτου τὴν συντήρησιν ἐξασφαλίσας, καὶ ταμεῖα συστήσας περιθάλποντα καὶ διατηροῦντα τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανά.

Ὁ εἰς αὐτὸν ψαλλόμενος κανὼν ἔργον ἐπιγράφεται Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ. — Τὸ **λείψανον** αὐτοῦ ἐσώζετο ἐν Νικομηδείᾳ πιθανῶς ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι. Ἀνεκομίσθη δ' εἰς τὴν βιθυνικὴν ταύτην μητρόπολιν ἐκ τοῦ τόπου τῆς ὑπερορίας ὑπὸ τοῦ μακαρίου Μεθοδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. — Ἐσώζετο **ναὸς** ἐπ' ὀνόματι ἁγίου Θεοφυλάκτου ἐν τῷ παλατίῳ κατὰ τὴν Ι΄ ἑκατονταετηρίδα, καὶ κατὰ τὴν αὐτοῦ μνήμην, συνῳδὰ τοῖς τότε συνειθιζομένοις, ἐγίνετο βεβαίως σύναξις, καίτοι σιωπῶσι περὶ τούτου τὰ Μηναῖα.— **Βιογραφία** σώζεται τοῦ ἱεροῦ Θεοφυλάκτου, οὗ τὰς ἀρετὰς καὶ τὸν χαρακτῆρα μαρτυρεῖ ἐν ἐπιστολαῖς αὐτοῦ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

*

Τῇ μνήμῃ τοῦ μακαρίου Θεοφυλάκτου συμπίπτει ἑφέτος ἡ κατὰ τὴν Δ΄ κυριακὴν τῶν νηστειῶν μνήμη Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς «Κλίμακος» ἄγνωστον πότε εἰσαχθεῖσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ πρότερον ἐποιεῖτο τῇ Δ΄ κυριακῇ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ λησταῖς περιπεσόντος. Ἡ ἁγία Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀρχαιότερον ἐγέραιρε τὴν ἄθλησιν τοῦ ἁγίου Δομετίου, πανηγύρεως ἀγομένης ἐν Γαλατᾷ· ἐπειδὴ δὲ ἀναφέρονται Δομέτιοι δύο μάρτυρες ἐν τῷ Μηναίῳ τοῦ μαρτίου μηνὸς, ἴσως τοῦ ἑνὸς τούτου λείψανα κατεῖχε ναός τις ἐν Γαλατᾷ, οὕτως ἐξηγουμένου τοῦ λόγου τῆς τοπικῆς ταύτης πανηγύρεως.

*

Τῇ 8 μαρτίου 1438 ἀφίκετο εἰς Φερράραν ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωσὴφ Β΄ μετὰ τῶν ἀρχιερέων οἳ ἔμελλον 'να παρακαθήσωσιν εἰς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ψευδοσύνοδον—τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῷ 1395 ἀπέθανεν ὁ σακελλάριος καὶ διδάσκαλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας Θεόδωρος ὁ Μελιτηνιώτης ὁ συγγράψας «Συναξάρια»— τῇ 8 δὲ τοῦ μηνὸς τούτου, τῷ 1795, ἀπεβίωσεν ὁ ἱεροκήρυξ καὶ προϊστάμενος τῆς ἐν Γιόγγες (Αὐστροουγγαρίας) κοινότητος τῶν ὀρθοδόξων (ἑλλήνων) Γαβριὴλ ὁ Καλλονᾶς, πρότερον χρηματίσας ἐφημέριος τῶν ἐν Βιέννῃ ὀρθοδόξων (1783—88).—Χάριν δὲ τῶν βιβλιολόγων ἀναφέρομεν ὅτι τῇ 8 μαρτίου τοῦ 1533 συνεπληρώθη ἡ ἐν Βενετίᾳ, τύποις Στεφάνου Σαβίου, πρώτη ἔκδοσις τῶν τοῦ βυζαντινοῦ στιχουργοῦ Μανουὴλ Φιλῆ στίχων «περὶ ζώων ἰδιότητος», ἐπιμελείᾳ τοῦ γνωστοῦ Ψευδομονεμβασίας ἀρχιεπισκόπου Ἀρσενίου τοῦ Ἀποστόλη.

ΣΗΜ. —Ἐν «Ἑορτολογίῳ κωνσταντινοπολίτου προσκυνητοῦ» κατὰ λάθος ἀφέθη (σελ. 20) ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Μελιτηνιώτου τὸ 1393.

Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 10

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπήρειαι ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων— Συνέδριον πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Ἀγγλίᾳ— Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δήλωσις — Διακαστικαὶ ἀγγελίαι — Βιβλιολογία - Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς.

ΕΠΗΡΕΙΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

κατόπι τῆς συνθήκης τοῦ Κάρλοβιτς

Τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀπὸ σήμερον γνωστῶν καθιστα-μένων ἐπιστολῶν ἐκρίναμεν ὠφέλιμον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, καίτοι, διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑποθέσεως, ἣν ἀφηγοῦνται, πάντοτε μετὰ προσοχῆς πρέπει 'ν' ἀναγνωσθῶσιν· οὐ μόνον διότι δι' αὐτῶν πιστοποιοῦνται τὰ παρ' ἡμῖν οὐκ ἀκριβῶς ἔν τινι μέτρῳ γινωσκόμενα, περὶ τῶν χρόνων ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ διότι καθιστῶσιν αὐταὶ γνωστὸν ὅτι περὶ τῶν ρωμαίων αὐτῆς ὑπηκόων, δῆλα δὴ τῶν ἑλλήνων, ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἐσκέπτετο καὶ ἀπεφάσιζε κατὰ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος πολὺ συνετῶς, ὀρθῶς κρίνουσα καὶ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς πολιτείαν τῶν μὴ ἑλλήνων.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται στέλλονται πρὸς τὸν ἀείμνηστον πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δοσίθεον, τὸν πολλὰ μοχθήσαντα ἔργῳ τε καὶ λόγῳ καὶ πολλὰ παθόντα ὑπὲρ τῶν Ἁγίων Τόπων, ὁ δὲ στέλλων οὐδεμίαν εἰς ἡμᾶς χορηγεῖ περὶ ἑαυτοῦ εἴδησιν, ἢ ὅτι ὑπηρέτει παρά τινι τῶν εὐρωπαίων παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ πρεσβευτῶν. Ἐν τισιν ἐπιστολαῖς αὐτοῦ καταφέρεται ἐναντίον τοῦ μεγάλου δραγομάνου, δῆλον οὖν Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων, ἐπιρρίπτων τινὰς σκιὰς εἰς τὴν οὐχὶ φωτεινὴν εἰκόνα τοῦ φιλοσόφου καὶ πολιτικοῦ ἐκείνου ἀνδρός, οὗ τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα οὐδεὶς ἄχρι σήμερον ἠδυνήθη 'να ζωγραφήσῃ ἀκριβῶς. Ἀλλὰ περὶ τούτου καί τινων ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις εἰδήσεων καὶ τῆς συλλογῆς τούτων, ἐξ ἧς σήμερον μικρὸν μέρος ἐκδίδοται, βραχεῖά τις ἐπισημείωσις, ἢ πρόλογος ἐπιτατόμενος αὐταῖς, θέλει εἰπεῖ τὰ δέοντα· ἵνα μὴ δὲ τῶν ἐπισήμων γραμμάτων τούτων ἡ ἔκδοσις ἀναβληθῇ, ἐπιτάττεται μὲν ἡ προεισαγωγή, προτάττονται δ' αἱ ἐπιστολαί, οὕτως ἔχουσαι·

Μακαριώτατε, σοφώτατε, καὶ λογιώτατε πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης τὴν σὴν Μακαριότητα ταπεινῶς προσκυνῶ.

† Τὸ παρόν μου δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ νὰ τὴν προσκυνήσω καὶ τῆς δώσω εἴδησιν, πῶς χάριτι Χριστοῦ καὶ μὲ τὴν εὐχήν της ἕως τώρα δὲν ἐδυνήθηκαν

οἱ φράγγοι νὰ κάμουν τίποτες, καλὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔταξαν, ὡς τῆς προέγραψα, νὰ ἔταξαν καὶ ἄλλα πενῆντα πουγγιὰ περισσότερα, μὲ ὅλον τοῦτο δὲν ἐκατόρθωσαν οὐδὲν, οὔτε τὸν ἔδωσαν πρόσωπον, διὰ τὸ ὁποῖον εὐχαρίστησα πολλὰ τὸν κεχαγιᾶν, ὅταν μὲ τὸ εἶπεν, μόνον ἐπρόσθεσεν εἰς τοῦτο πῶς πρέπει ἡ Μακαριότης σου νὰ κάμῃ καμίαν εὐχαριστίαν εἰς τὸν ἐπίτροπον· ἐγὼ καὶ τὸν εἶπα πῶς δὲν θέλει λείψει νὰ τὸν εὐχαριστήσει τὸν ἐπίτροπον καὶ τὴν ἐκλαμπρότητά σου, μόνον ἤθελα νὰ ἤξευρα τὴν γνώμην τοῦ ἐπιτρόπου τί ζητᾶ, καὶ μὲ ἔταξεν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ μετὰ τρεῖς τέσσαραις ἡμέραις· τὸν ἐξαναρώτησα, καὶ μὲ εἶπεν πῶς δὲν ἠμπόρεσα νὰ πάρω τὴν γνώμην του, μόνον ἐσὺ βλέπεις τὰ ταξίματα ποῦ μᾶς κάμουν οἱ φράγγοι, καὶ ἂν δὲν ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ τόσα, ἂς δώσει ὅσα δύναται. Ἐγὼ τοῦ ἀπεκρίθηκα· οἱ φράγγοι ἔχουν βασιλεῖς καὶ ἀφεντάδες πολλοὺς, καὶ ὅ,τι θέλουν, καὶ ὅσα θέλουν τοὺς δίδουν, καὶ εἶναι ἄξιοι νὰ δώσουν καὶ 500 πουγγιὰ ἄσπρα, ἀμὴ ὁ πτωχὸς ὁ πατριάρχης τῆς Ἱερουσαλὴμ ζῇ μὲ ἐλεημοσύνην καὶ ποτὲς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ δώσῃ οὔτε τὸ πέπτον αὐτῶν τῶν ἀσπρῶν, ποῦ τάζουν οἱ φράγγοι· ὅμως ἐκεῖνο ποῦ εἶναι τὸ θέλημα τῆς ἐκλαμπρότητός σου καὶ τῆς δυνάμεώς του θέλει κάμει, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη ἡ ἐκλαμπρότης σου προστάτης καὶ εὐεργέτης του, καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐκλαμπρότητά σου ἔχει ὅλον του τὸ θάρρος. Εἰς κοντολογιὰ, διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, ἐγὼ δὲν σὲ λέγω ἀριθμὸν, μόνον εἰπέ με ἐσὺ τί χισμέτι ἠμποροῦν νὰ κάμουν τὸν ἐπίτροπον. Ἐγὼ τοῦ ἀπεκρίθηκα· αὐτοὶ εἶναι πτωχοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἄσπρα δὲν ἔχουν, μάλιστα χρεωστοῦν 70 καὶ 80 πουγγιὰ, ποῦ τοὺς τὰ ἐπῆρε βιαίως ὁ Χαρμοὺζ πασᾶς, καὶ οὔτε ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τὶ νὰ σᾶς πῶ. Καὶ ἔτζι μὲ συμπεραίνει νὰ γράψω τὴν Μακαριότητά σου, τὶ ἠμπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ εἰς κοντολογιὰ τὸ ἄφισεν εἰς τὴν προαίρεσιν τῆς Μακαριότητός σου, καὶ ἰδοὺ ποῦ τῆς τὸ γράφω, διὰ νὰ ἔχω ἀπόκρισιν. Ἐγὼ σᾶς ἐσυμβούλευα νὰ τὸ κάμετε ἔξω νοῦ, καὶ νὰ μακρύν[ετε] τὴν ὑπόθεσιν, ἴσως καὶ ἀλησμονιοῦνταν, μόνον φοβοῦμαι νὰ τὸ πάρουν πάθος, καὶ μὲ καιρὸν μᾶς κάμουν κανένα ρέγγη, ἢ ἂν δὲν δώσουν τὰ ζητούμενα τῶν φραγγῶν ὁλάκερα, νὰ μὴν τοὺς δώσουν κανένα ὁρισμὸν διὰ μερικὸν τόπον, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον πέρνουν τὰ ἄσπρα τῶν φραγγῶν, καὶ λογᾶτε πῶς εἶναι πάλιν ὁ Ἅγιος Τάφος, ἢ ἐκεῖνα ὅποια καὶ ἂν εἶναι ποῦ ζητοῦν εἰς τὰ χέρια τῶν ρωμαίων, διατὶ μὲ τὸ νὰ δώσουν μερικὸν τόπον ἢ μόνον κανένα προσκυνῆσμα δὲν φαίνεται μεγάλον τι.

Καὶ εἰς τοῦτο συλλογίσου ἡ Μακαριότης σου καλὰ πῶς ἔχει νὰ γένῃ· καὶ ἢ μὲν καὶ μὲ λόγον τίποτες ἀναπαυθοῦν, καλῶς· ἢ δὲ καὶ γυρεύσουν τίποτες περισσότερα, τότες κάμνει χρεία νὰ ἔλθῃ ἡ Μακαριότης σου, διὰ νὰ ξανακαινουργώσῃ τὸν ὁρισμὸν, ὡς καθὼς μὲ ἐπρόγραψεν. Ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν, μὲ τὸ τοῦτο, ποῦ ὁ κεχαγιᾶς μὲ λέγει νὰ σᾶς γράψω καὶ νὰ μὲ ἀποκριθῆτε. Εἰς τὸ μεταξὺ πηγαίνουν εἰς τὸ σεφέρι, καὶ ἴσως νὰ ἀλισμονηθῇ, καὶ νἀμὴν γένῃ καμία ἔξοδος, ὅμως κατὰ τὸν καιρὸν, ποῦ ἔλθουν τὰ γράμματά σας, ἔτζι θέλομεν κυβερνηθεῖ. Ὁ κεχαγιᾶς καὶ ἕνα δύο ἀπὸ τοὺς προεστοὺς μὲ ὀλίγην χορίλκα τοὺς ἐκαλοκαρδούσαμεν πολλὰ, καὶ εἰς τοῦτο ἡ Μακαριότης σου θέλει γράψει εἰς τὴν Βλαχίαν, ὅταν ὁ γέρο Θεόφιλος γράφει τὸν ἅγιον Βηθλεὲμ, νὰ τὸν ἀκούῃ καὶ νὰ τὸν στέλνει ὀλίγην χορίλκα, μάλιστα ὅταν εὔγουν ἔξω τὰ τζατίρια. Εἰς ταῖς δέκα τοῦ παρόντος ἔχουν νὰ εὐγάλουν τὸ τούη εἰς τὴν Πόρτα ἀμὴ δὲν κινοῦν ἕως τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἡ δὲ ἁγία αὐτῆς εὐχὴ εἴη μεθ' ἡμῶν.

Ἀπὸ Μπαμπᾶ. Μαρτίῳ 8.

τῆς Σῆς Μακαριότητος
υἱὸς ἐν Χριστῷ καὶ δοῦλος
ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ.

Τὸ Χαρμούση τὸν ἔβαλλαν χάπσι εἰς τοῦ τζαούσπαση διὰ τὸ χρέος τὸ μηρὶ ποῦ εὑρέθηκεν ἀπάνω καὶ εἶπεν ὁ βεζίρης τὸν Θεόφιλον ὅτι σὰν πάρουν τὰ ἄσπρα τοῦ μηριοῦ τότες νὰ πάγῃ εἰς αὐτόν. Ἐπ' ἀληθείας καλὴν ἐπιμέλειαν ἔχει αὐτὸς ὁ καλόγερος ὁ Θεόφιλος, μόνον τὶ νὰ σὲ κάμει πῶς δὲν τοῦ βολεῖ ὁ καιρός. Ὁ Καπλᾶν τζελεμπῆς ὁ καπουκεχαγιᾶς Μολδαβίας σᾶς πρσκυνᾶ.

Μακαριώτατε, σοφώτατε, καὶ λογιώτατε πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, τὴν σὴν Μακαριότητα εὐλαβῶς προσκυνῶ.

† Τὴν πρὸ ἄλλην σᾶς ἔγραψα πῶς ἦλθεν ὁ κομισάριος τῶν φραγγῶν ἐδῶ, προφασιζόμενος πῶς αὐτὸς δὲν ἔχει εἴδησιν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ, μόνον πῶς ὁ πρὸ αὐτοῦ ὡς σκανδαλοποιὸς ποῦ ἦταν τὸ ἐμεταχειρίσθη διὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμαν καὶ μαζοῦλι, καὶ ἔστειλαν αὐτὸν καὶ ἐπιθυμᾶ νὰ περάσῃ ἥσυχα καὶ εἰρηνικὰ μὲ τοὺς ρωμαίους, καὶ πῶς ἡ αἰτία ποῦ ἦλθεν ἐδῶ εἶναι ὄχι διὰ ρωμαίους, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀρμενίους, οἱ ὁποῖοι ἐπῆραν ὁρισμὸν νὰ λειτουργοῦν ἐπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, μάλιστα διὰ νὰ μὴ πέσω ἐγὼ εἰς ὑποψίαν θέλη ὅτι ἐγὼ νὰ κάμω τὴν δουλιάν του, καὶ αὐτὸ τὸ ἐκατάστησεν ὁ Μέγας δραγομάνος διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν κόσμον πῶς δὲν εἶναι αὐτὸς ποῦ βοηθᾶ τοὺς φράγγους, ἀλλὰ ἐγώ. Ὅμως ἠξεύρωντας τὴν τέχνην των ἐγὼ ἔταξα τὸν κομισάριον νὰ τοῦ ἐβγάλω τὸν ὁρισμὸν, ὅτι ἐρώτησα τὸν κὺρ Φιλόθεον, καὶ μὲ εἶπεν πῶς δὲν εἶναι καμία βλάβη εἰς τοὺς ρωμαίους, καὶ τὸ μεταχειρίστηκα νὰ τὸ κάμω, ἀμὴ μὲ τὸ νὰ μὴν εἶναι κάϊντη, θαρρῶ καὶ δὲν γίνεται. Ἐπῆγεν εἰς τὸν ἐλτζῆ μου, καὶ τὸν ἔβαλεν καὶ μὲ ἔγραψεν νὰ τοὺς συνδράμω, καὶ τὸν ἔταξα καὶ

ἐγὼ νὰ τοὺς συνδράμω, ἀμὴ ὄχι εἰς πράγματα ποῦ ἀγγίζουν τοὺς ρωμαίους, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ρωμαῖος καὶ φυλάγω τὴν τιμὴν τοῦ γένους μου. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ ταῖς ἐπιβουλαῖς ποῦ μὲ ἔκαμαν εἰς τὸν κεχαγιᾶ, ὁμοῦ καὶ εἰς τὸν ἐλτζῆ, ὅμως, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν εὐχήν σου τὴν ἁγίαν, δὲν ἐδυνήθηκαν τίποτες, ἀλλὰ ἐπῆραν τὴν ἀπόκρισίν τους ὡς τοὺς ἔπρεπεν· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ὡς κακοὺς τοὺς ἐταπείνωσε τόσον, ὁποῦ ἄρχισαν τώρα νὰ προφασίζωνται καὶ νὰ γυρεύουν συγχώρησιν ἀπὸ τὴν Μακαριότητά σου· Μάρτυς μου ὁ Κύριος· ὁ κεχαγιᾶς ἐθαύμασεν ὅταν αὐτοὶ μὲ ἐγκαλοῦσαν τόσον, καὶ ἐγὼ δὲν ἐγκάλουν τινὰν, οὔτε ἔλεγα διὰ κανέναν κακὸν, μάλιστα δι' εὐχῶν της αὐτὸ μὲ ἔκαμεν πρὸς τοὺς ἐξουσιαστὰς εἰς μεγαλιώτερην ἐμπιστοσύνην.

Διὰ τὰ δῶρα τῆς ἐπρόγραψα. Ἴσως μὲ τὴν ἄργητα ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ ἀπόκρισις ἀπὸ τὴν Μακαριότητά σου νὰ κινήσουν καὶ αὐτοὶ ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ ἀλισμονηθῇ αὐτὴ ἡ δουλειὰ, καὶ νὰ μὴ δώσωμεν τίποτες· ὅμως διὰ τὸ μέλλον συλλογιζόμενος μὲ ἐφαίνουνται νὰ ἐδίδαμεν κάτι τι τὸν κεχαγιᾶ ἐκεῖ ποῦ τῆς φανῇ εὔλογον καὶ πρέπον διὰ λόγου του (καὶ νὰ εἶναι ἄσπρα, ὅτι αὐτοὶ τώρα αὐτὰ χρειάζουνται), καὶ τὸν τεσκερετζῆ τὸν μεγάλον· κάτι τι καὶ αὐτόν. Καὶ πάλιν ἂς ἔχωμεν ἀπόκρισιν εἰς ἐκεῖνο ποῦ φανῇ τὴν Μακαριότητά σου εὔλογον.

Τοῦ Χαρμούση τὴν ὑπόθεσιν θέλει τὴν καταλάβη ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ κὺρ Θεοφίλου, καλὰ καὶ ἐγὼ τὸν εἶπα πολλαῖς φοραῖς ὅτι ματαίως κοπιάζει, ὅμως ὁ πτωχὸς ἀπὸ τὴν ζέσιν του δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀκούσῃ, ἀλλὰ ἔκαμε τὸ ὅ,τι ἐδυνήθη, ἕως ὁποῦ ἐπῆρε τὴν ἀπόκρισιν τελείαν ἀπὸ τὸν κεχαγιᾶν πῶς τοῦ κακοῦ πολεμᾶ, καὶ πάλιν δὲν θέλη νὰ παύσῃ, οὔτε θέλει νὰ μὲ ἀκούσῃ, καὶ εἰς τοῦτο γράψε τον καὶ ἡ Μακαριότης σου νὰ λείψει, καὶ πάλιν εὔκολον εἶναι νὰ κάμῃ νταβᾶ ὅταν κάμει χρεία. Ἡ δὲ ἁγία της εὐχὴ εἴη μεθ' ἡμῶν.

Ἀπὸ Μπιμπᾶ. Μαρτίῳ 22.

Τῆς σῆς Μακαριότητος υἱὸς ἐν Χριστῷ καὶ δοῦλος

ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ.

Μακαριώτατε, σοφώτατε, καὶ λογιώτατε πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, κύριε κύριε Δοσίθεε, τὴν σὴν Μακαριότητα εὐλαβῶς προσκυνῶ·

Χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δι' εὐχῶν της ἁγίων, οἱ φιλοτάραχοι φράροι μὲ ὅλους τους τοὺς ἐλτζίδες καὶ μὲ ὅλα τους τὰ πλούτη ἀπεδάλθησαν, καὶ δὲν ἐπέτυχαν τοῦ ζητήματός τους. Ὡς φαίνεται μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου ἐλόγιασαν πῶς τάζωντας ἄσπρα πολλὰ νὰ πάρουν τοὺς Ἁγίους Τόπους ἀπὸ τὰ χέρια τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, καὶ ἔστειλαν τὸν Τομάζον, καὶ ἦλθε νὰ τὸ τελειώσῃ, καὶ δὲν ἠμπόρεσεν· εἰς τὸ μεταξὺ ἐσυνέβη καὶ ὁ φόνος τῶν καλογέρων, καὶ ταχέως ἐπρόφθασεν ὁ κομισάριος της Ἱερουσαλὴμ τῶν φραγγῶν, προφασιζόμενος πῶς ἦλθε διὰ νὰ χαλάσῃ τὸν ὁρισμὸν ποῦ ἐπῆραν οἱ ἀρμένιδες νὰ λειτουργοῦν ἀπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ πῶς ἀγαπᾶ τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς ρωμαίους, καὶ ἄμωνε πῶς αὐτὸς δὲν εἶχεν εἴδησιν, ἀλλὰ ἴσως ὁ πρὸ αὐτοῦ νὰ τὸν ἔστειλεν, δίχως νὰ ἀναφέρῃ τίποτες ἀπὸ τὰ κακά τους καμώματα, ποῦ ἔκαμαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ἦλθεν εἰς ἐμένα μὲ τὸ μέσον τοῦ ἐλτζῆ μου νὰ τὸν κάμω τὸν ὁρισμὸν, καὶ ἐγὼ μετὰ χαρᾶς ἐβάλθηκα νὰ τὸν κάμω, τὸ μὲν πρῶτον, διατὶ δὲν ἦταν ἐναντίον τῶν ρωμαίων, καὶ ἄπρεπον οἱ ἀρμένιδες ὡς αἱρετικοὶ νὰ λειτουργοῦν ἀπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον· καὶ δεύτερον, ἂν δοθῇ κανένας ὁρισμὸς νὰ γένῃ μὲ τὸ χέρι μου, διὰ νὰ ἠξεύρω νὰ τὸν κάμω ὁποῦ νὰ μὴν ἔχουν βλάβην οἱ ρωμαῖοι· καὶ διὰ τούτην τὴν αἰτίαν ἔβαλλα κάθε ἐπιμέλειαν νὰ κάμω ἕνα ὁρισμὸν νὰ χαλάσω ἐκεῖνον τῶν ἀρμενίων, καὶ ἔβαλλα εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ὅλους τοὺς μεγιστάνους μὲ ταξίματα (τὰ ὁποῖα ὁ φράρος ποῦ ἦταν ἐδῶ μετὰ χαρᾶς τὰ ἔδιδεν) καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ κάμω τίποτες· εἰς ὅλον τὸ ὕστερον εὐγῆκα καὶ ἀτός μου μὲ ἕνα ἀρζουχάλι εἰς τὸν ἐπίτροπον ἀπὸ μέρους τοῦ ἐλτζῆ μου γράφοντας πῶς ὁ ἀρμένης ὁ πατριάρχης ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ μπεράτι του ὅτι νὰ λειτουργῇ ἀπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ἐναντίον τῆς παλαιᾶς συνηθείας, παρακαλῶντας τὸν ἐπίτροπον νὰ προστάξῃ τὸν καδῆ τῆς Ἱερουσαλὴμ νὰ ἐξετάσῃ πῶς ἦταν ἡ παλαιὰ συνήθεια καὶ νὰ κάμῃ ἄρζι, καὶ κατὰ τὸ ἄρζι νὰ δώσῃ μετὰ ταῦτα νὰ δώσῃ ὁρισμόν· ἀφ' ὄντις καὶ ἐδαβάστη αὐτὸ τὸ ἀρζουχάλι, μὲ λέγει ὁ ἐπίτροπος· Ἐγὼ τώρα εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν τέτοιαις κρίσαις δὲν κιτάζω, οὔτε ὁρισμὸν διὰ Ἱερουσαλὴμ ὑπόθεσιν δίδω τινὰν, ὅτι ἂν δώσω προξενοῦνται σκάνδαλα· μόνον ἂς φυλάγῃ κάθε εἷς τοὺς ὅρους του καὶ ἂς ἡσυχάζῃ. Ὁπόταν ἐγὼ ἔδωσα τὴν τελείαν ἀπόφασιν τὸν ἐλτζῆ μου καὶ τὸν φράρον, παρευθὺς ἔπεσαν σὲ ὑποψίαν πῶς ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ κάμω, καὶ πῶς τοὺς ἐγέλασα (βεβαιώνωντας τὴν γνώμην τους καὶ ὁ Μέγας δραγομάνος ἐναντίον μου), ἔκαμαν μόνον τρόπον μὲ τὸν Μέγαν δραγομάνον καὶ ἐπῆραν ἄλλο ἕνα ἀρζουχάλι ἀπὸ τὸν ἐλτζῆ μου, ἔκαμαν καὶ ἦλθε καὶ ἀπὸ τὸν Φράντζαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἀπὸ τὸν μπάϊλον ἀπὸ τὴν Πόλιν γράμματα πρὸς βοήθειάν τους καὶ τὰ ἔδωσαν τὸν ἐπίτροπον· καὶ τὸ μὲν τοῦ ἐλτζῆ μου καὶ τοῦ μπάϊλου δὲν ἔγραφαν ἄλλο, παρὰ νὰ ἠμποροῦν οἱ φράγγοι νὰ ἔχουν τὰ προσκυνήματά τους καὶ νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλῇ τινὰς, καὶ νὰ μὴν γίνουνται νεωτερισμοὶ, καθὼς τώρα οἱ ἀρμένιδες ἐπῆραν ὁρισμὸν νὰ

λειτουργοῦν ἀπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον ἐναντίον τῆς παλαιᾶς συνηθείας, παρακαλῶντάς τον νὰ τοὺς δώσῃ ὁρισμὸν νὰ φυλάγῃ κάθε ἕνας τὴν τάξιν του τὴν παλαιὰν καὶ νὰ μὴν γυρεύῃ νὰ κάμῃ νεωτερισμούς. Ὁ ἐπίτροπος καὶ τοὺς ἀπεκρίθη διὰ γράμματος. Μὲ γράφετε πῶς οἱ ἀρμένιδες ὁμοίως καὶ οἱ ρωμαῖοι πῶς σᾶς δίδουν πείραξιν εἰς τὰ προσκυνήματά σας· εἰ μὲν καὶ αὐτοὶ ἔκαμαν ἐναντίον τῆς παλαιᾶς συνηθείας καμίαν δουλειάν, θέλομεν τοὺς κάμῃ τενπῆχι, μόνον πρέπει καὶ οἱ ἐδικοί σας νὰ μὴν κάμουν τίποτες ἐναντίον τῆς παλαιᾶς συνηθείας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀγάπην ποῦ ἔχομεν ἀνάμεσά μας δὲν πρέπει οὔτε ἐσεῖς νὰ κάμετε τίποτες ἐναντίον, ὅτι τόσον οἱ ρωμαῖοι ὅσον καὶ οἱ ἀρμένιδες εἶναι δοῦλοι τῆς βασιλείας, καὶ εἶναι εἰς τὴν προστασίαν της, καὶ ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ λόγου σας πολλὰ συκιαγέτια (ὅτι ἐγὼ ἔμαθα τὸν φόνον τῶν καλογέρων, ὁποῦ ἔγινεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὸ εἶπα τὸν κεχαγιᾶ, καὶ τὸ ἔμαθα πάλιν ἀπὸ τοὺς φράγγους, καὶ διὰ τοῦτο ἔβαλλεν ὁ ἐπίτροπος αὐτὸν τὸν λόγον πῶς καὶ οἱ ρωμαῖοι ἔχουν σύκιαγέτια ἀπὸ λόγου σας), καὶ νὰ φυλάγεσθε καὶ ἐσεῖς νὰ μὴν γυρεύετε νέα καὶ ἔξω τῆς παλαιᾶς συνήθειας, μόνον νὰ εἶναι ἀναπαμένοι εἰς τοὺς ὅρους ὁποῦ οἱ βασιλεῖς μας ἐκ παλαιόθεν σᾶς ἔδωσαν, καὶ νὰ εἰρηνεύετε. Μ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἐν τῇ χθεσινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου μετέσχε, κατόπιν ἀπουσίας ἕνεκεν ἀσθενείας, καὶ ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος, εἰς ὃν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας πολλαὶ ἐνδείξεις ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ ἐπεδαψιλεύθησαν ἐκ μέρους συμπάσης τῆς ἱεραρχίας καὶ τῶν λογάδων τοῦ Γένους.

Ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου Ἀπεστάλησαν μετὰ τὰ ἐνφύλλῳ τοῦ παρόντος τόμου ἀγγελθέντα ἐκ μὲν τῆς ἐπαρχίας **Σμύρνης**, ἀθροισθέντα ἀπὸ δίσκων, περιαχθέντων κατὰ τὴν κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίας ἐν τοῖς ναοῖς τῆς πόλεως ταύτης, γρόσια 2270— ἐκ τῆς ἐπαρχίας **Βιζύης** εἰσπραχθέντα ἀπὸ δίσκων ὡσαύτως 1776—καὶ ἐπίσης ἐκ τῆς ἐπαρχίας **Καλλιουπόλεως** γρ. 800 (320 ἐκ Καλλιπόλεως, 280 ἐκ Μαδύτου, 200 ἐκ χωρίων τῆς ἐπαρχίας).—Ἐπεμψε πρὸς τούτοις ἡ ἐν Βιζύῃ Ἀδελφότης «Παῦλος Μελᾶς» γρ. 95 εἰσφορὰν αὐτῆς εἰς τὸ ταμεῖον, ἀποκρινομένη πρὸς τὰς παλαιὰς «Ἐκκλήσεις», ὧν ἡ φωνὴ δέον νὰ παραμένῃ ἔναυλος εἰς τὰ ὦτα τῶν ὁμοεθνῶν.—Ἐκ τῶν ἐν **Κωνσταντινουπόλει** ναῶν ἠθροίσθησαν διὰ δίσκων κατὰ τὰς παρελθούσας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τῶν Θεοφανείων καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας 10606 καὶ 10 παράδες, ὧν 4590 καὶ 20 π. ἠθροίσθησαν τῇ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων, 3055 τῇ τῶν Θεοφανείων καὶ 2960 καὶ 30 π. τῇ τῆς Ὀρθοδοξίας. — Εὐχόμεθα νὰ ἔχωμεν ἐν ᾧ πάντοτε οἱ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐπαρχίαις ὁμοεθνεῖς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐθνικοῦ Ταμείου, νὰ γινώσκωσιν ὅτι τὰ ἔσοδα αὐτοῦ μειοῦνται, καὶ ὅτι τὸ διὰ τῶν δίσκων ἀθροιζόμενον ἐν μεγάλαις τισὶ πόλεσι ποσὸν παρίσταται πολὺ μικρόν.

Ἀγαθοεργίαι καὶ κοινωφελεῖς σκοποί, κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίᾳ τεσσαρακονταετίαν, ὑπεστηρίζοντο συνίθως διὰ μέσων τινῶν διαχύσεως, θεατρικῶν παραστάσεων, χορῶν καὶ συναυλιῶν, ὡς καὶ λαχείων. Ὑπὲρ αὐτῶν ἀπητοῦντο μέχρι τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ συντάγματος τοσαῦται διατυπώσεις καὶ παρενεβάλλοντο τοσαῦται δυσκολίαι, ὥστε νὰ ἀποτυγχάνωσιν οὐχὶ σπανίως εὐγενεῖς καὶ κοινωφελεῖς σκοποὶ καὶ προαιρέσεις. Ἀπὸ τῆς 11 ἰουλίου καὶ ἐντεῦθεν οὐδεμία διατύπωσις ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο, οὔτε ζήτησις ἀδείας πρὸς συναυλίας καὶ παραστάσεις καὶ λαχεῖα, τοῦθ' ὅπερ ἀναγγέλλομεν, ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτήσεως ὑποβληθείσης ἔκ τινος ἐπαρχίας τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, συνιστῶντες ἐκ καθήκοντος πᾶσι τὴν χρῆσιν τὴν ἔλλογον τῆς ἡμῖν ὑπὸ τοῦ συντάγματος ἐν τούτῳ χορηγουμένης ἐλευθερίας.

Πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις ἀνεγνώσθη τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, συνιστῶσα πᾶσι τοῖς ὁμογενέσι τὴν παῦσιν τῆς οὐκ ἐπαινετῆς συνηθείας τοῦ στέλλειν τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς ξένας σχολὰς, διευθυνομένας ὑπὸ καλογήρων τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀσκούντων ἐμφανῶς τε καὶ κρύφα προσηλύτευσιν ἐπὶ τῶν νεαρῶν μαθητῶν, ὧν ἐν ταῖς τοιαύταις σχολαῖς διαφθείρεται ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ συνείδησις. Ἀντίτυπον τῆς Ἀποδείξεως ταύτης συναποστέλλομεν μετὰ τοῦ παρόντος φύλλου τοῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομηταῖς ἡμῶν.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Προχθὲς, δευτέραν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ, ἐπεσκέψατο τὸν νέον σεϊχουλ-ισλάμην, ὡς καὶ τὸν πρώην—τῇ δὲ παρελθούσῃ τρίτῃ, πρὸς τῷ ἑξ. ὑπουργῷ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων, ἐπεσκέψατο καὶ τὴν Α. Ὑψ. τὸν Μ. βεζύρην.

Ἐθν. Ὀρφανοτροφεῖον ἀρρένων.—Ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν, ὠνομάσθησαν ἔφοροι τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθν. τῶν ἀρρένων Ὀρφανοτροφείου οἱ κκ. Ἐμμ. Σαριδάκης καὶ Μικὲς Παπαδόπουλος, ἀντὶ τῶν ὑποβαλόντων παραίτησιν κκ. Ι. Χαριτωνίδου καὶ Δ. Μάγκου, προσετέθη δ' ἕβδομον μέλος ἐν τῇ ἐφορίᾳ ὁ κ. Ι. Ταστσόγλους.

Μητρόπολις 40 Ἐκκλησιῶν —Πρὸς ἀνέγερσιν κτιρίου τοῦ νηπιαγωγείου τῆς κοινότητος 40 Ἐκκλησιῶν 290 προσήνεγκε λίρας ὁ ἀξιότιμος κ. Δημ. Δοδόπουλος, 200 δ' ἑτέρας ἀνωνύμως προσενεχθείσας ἔλαβεν ἡ κοινότης. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πρὸς οἰκοδομὴν ἀπαιτουμένου ποσοῦ ἐνεκρίθη ἡ ἔκδοσις λαχείου.

Κανονικὴ ἄδεια.— Συνοδικῶς ἐχορηγήθη ἄδεια ἐξαμήνου ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Σβορνικίου κ. Γρηγορίῳ.— Ἐκ Καβάλλας καὶ Θεσσαλονίκης διελθὼν ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ,συμπληρώσας τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ συνοδικῶς ἄδειαν,ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Κονίτσης κ. Σπυρίδων— διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐν Παραμυθίᾳ, ὁ πανιερ. μητροπ. πρώην Σωζοαγαθοπόλεως κ. Κωνσταντῖνος.—Χθὲς ἐχορηγήθη συνοδικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ πρώην Κώου κ. Νικοδήμῳ ἄδεια μεταβάσεως εἰς Ἀθήνας, χάριν ἰδίων ὑποθέσεων.

Σημ.—Ἐν τῷ προγενεστέρῳ φύλλῳ κατὰ παραδρομὴν ἐγράφη ὅτι εὑρίσκεται εἰς Σμύρνην ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Καμπανίας κ. Φώτιος, ἀντὶ Πολυανῆς.

Χοροστασία.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, ἡ Α.Θ.Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ κατὰ τὸ Κοντοσκάλιον ἱερῷ ναῷ τῆς ἁγίας Κυριακῆς, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.

Μητρόπολις Νεοκαισαρείας.—Χθὲς ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ πανιερ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας καὶ Ἰνέου κ. Ἀμβρόσιος, διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως διερχόμενος ἵνα μεταβῇ ἀπὸ ἑνὸς τμήματος τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ εἰς Παρθένωνα.

Ἑλλην. κοινότητες ἐν Εὐρώπῃ.— Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεστάλη πρὸς ὑπηρεσίαν ἐν τῷ ναῷ τῆς ἐν **Πετρουπόλει** ἑλληνικῆς πρεσβείας καὶ κοινότητος ὁ ἱερὰ. διάκονος διδάκτωρ τῆς θεολογίας κ. Σωφρόνιος Νικολετόπουλος—Ἐκ Βραΐλας τῆς Ρουμανίας ἀγγέλλουσιν ἡμῖν ὅτι μετὰ τῶν καθηκόντων τοῦ διδασκάλου ἐξασκεῖ καὶ τὸ τοῦ ἱεροκήρυκος ἔργον, ἐπιτυχῶς καὶ λίαν ἐσκεμμένως, εὐαρεστῶν πᾶσιν, ὁ πέρυσι προσληφθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐν **Βραΐλᾳ** ἑλλην. ὀρθοδόξου ναοῦ ἱερολ. διάκονος καὶ διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας κ. Φιλόθεος Παπακωνσταντίνου. Εὐχάριστον ἐντύπωσιν προὐξένησεν ὁ κατὰ τὴν κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίας ἐκφωνηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ λόγος, ἐνισχύων παρὰ τοῖς ὁμογενέσι τοῖς ἐν ξένῃ διάγουσι τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια.—Τῷ σαββάτῳ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ὁ πανοσλ. προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν **Κισνοβίῳ** (Ρωσσίας) κοινότητος ἀρχιμανδρίτης κ. Γεράσιμος Θεολογίδης.

Σωματεῖα.—Τῇ κυριακῇ, τελουμένης τῆς ἐπετείου πανηγύρεως τῆς εὐεργετικῆς Ἀδελφότητος «Μεταμορφώσεως» ἐν Κοντοσκαλίῳ, προέστη τῆς συνελεύσεως ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, παρισταμένων πολλῶν φιλεόρτων καί τινων ἐκ τῶν ἑλλήνων βουλευτῶν. Μετὰ τὴν λογοδοσίαν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ τὸν πανηγυρικόν, ὃν ἐξεφώνησεν ὁ ἀξιότιμος δικηγόρος κ. Σαμουὴλ Ἀναστασιάδης, ἡ Α.Θ.Π. ἐπέθηκε τὴν κατακλεῖδα τῆς ἑορτῆς, ἐπήνεσε τὸ εὐσεβὲς καὶ φιλάνθρωπον ἔργον τῆς Ἀδελφότητος καὶ ηὔξατο ὑπὲρ προαγωγῆς αὐτῆς.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ δευτέρᾳ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων Μ' μαρτύρων, τηλεγραφικῶς ἡ Α.Θ.Π. συνεχάρη τῷ ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Μογλενῶν κ. Σμαράγδῳ—σήμερον δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου συνεχάρη τῷ ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Ἀγκύρας κ. Σωφρονίῳ ὡς καὶ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Προικονήσου.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ

Ἐκ τῆς ἐν Λευκωσίᾳ καλλίστης ἐφημερίδος «Ἐλευθερίας» παραλαμβάνομεν ταῦτα, χάριν τῆς ἱστορίας, (φύλλον 21 φεβρουαρίου)· «Τῇ ἑβδομάδι ταύτῃ ἐπερατώθησαν αἱ ὁρισθεῖσαι ἐκλογαὶ πρὸς ἀνάδειξιν εἰδικῶν ἀντιπροσώπων. Οὕτως ἐν ταῖς ὑπολειφθείσαις ἐπαρχίαις, ἤτοι Ἀμμοχώστῳ, Κυρηνείᾳ καὶ Λεμεσῷ διεξήχθησαν ἐκλογαὶ τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, ὡς δὲ συνέβη εἰς τὰς τῶν προηγηθεισῶν ἐπαρχιῶν, καὶ κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς κυριακῆς αἱ κυρηνειακαὶ ἐνορίαι καὶ χωρία ἀπέσχον τῆς ψηφοφορίας.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀμμοχώστου ἐκ τῶν 73 χωρίων καὶ ἐνοριῶν μετέσχον τῆς ἐκλογῆς 44, τὰ δὲ ὑπολειπόμενα 33 ἀπέσχον.

Ὡσαύτως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λευκωσίας ἐκ τῶν 135 ἐκλογικῶν τμημάτων (χωρίων καὶ ἐνοριῶν) προέβησαν εἰς ἐκλογὴν εἰδικῶν ἀντιπροσώπων 78 ἐν ὅλῳ, ἀπέσχον δὲ τὰ 57 τμήματα.

Ἐνῷ δὲ ἐνταῦθα ὁ περὶ Ἀρχιεπισκοπικῆς ἐκλογῆς νόμος χωρεῖ πρὸς τὰ πρόσω, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱ. Σύνοδος συνδιασκέπτεται περὶ τοῦ ἡμετέρου ζητήματος διακαῶς ποθοῦσα ὅπως τηρήσῃ ἀμείωτον τὴν πρᾶξιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπὸ τῆς Κυπριακῆς Βουλῆς ψηφισθέντος νόμου.»

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διαρρυθμισθέντος ἀρτίως τοῦ Γραφείου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐπὶ τὸ βέλτιον, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἀταξίας περὶ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀνελλιπῆ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους συνδρομηταὶ ὅπως καταστήσωσιν ἡμῖν γνωστὴν πᾶσαν καθυστέρησιν ἢ μὴ παραλαβὴν αὐτοῦ, ὑποδεικνύοντες ἅμα, ὅσον ἔνεστιν ἀκριβέστερον, καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν. Προσεχῶς δὲ ἀποσταλήσονται ἅπασι τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν οἱ ἕνεκα ποικίλων λόγων καθυστερήσαντες πίνακες τῶν εὐρετηρίων καθὼς καὶ τὰ ἐξώφυλλα τῶν ἐτῶν ΚΣΤ', ΚΖ' καὶ ΚΗ'.

Ἐφιστῶμεν πρὸς τούτοις τὴν προσοχὴν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐν τῇ προμετωπίδι τοῦ φύλ-

λου καταχωριζομένης εἰδοποιήσεως, καθ' ἣν πᾶσα μὲν αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη, πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου, καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐπίσης ἀγγέλλομεν ὅτι, ληξάσης τῆς ἐντολῆς ἁπάντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δικαιοῦται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἔλθῃ εἰς οἱανδήποτε δοσοληπτικὴν συνάφειαν διὰ λογαριασμὸν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» μετὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς· ἐπιφυλασσόμεθα δὲ νὰ καταστήσωμεν ἐγκαίρως γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ μέλλοντι περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, εἴ γε διορισθήσονται τοιοῦτοι.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ἐπ' ἐσχάτων συνεκροτήθη ἐν Λονδίνῳ ἡ δευτέρα ἐπέτειος τοῦ πρὸς καλλιέργειαν τῆς ἑνώσεως μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἱδρυθέντος Σωματείου. Κατὰ τὴν γενομένην ἱεροτελεστίαν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ αἰδεσ. διδάκτωρ Daveg Biggs ἀναπτύξας ὅτι σπουδαῖοι λόγοι ἐκ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας ἀπορρέοντες ἔκαμνον τοὺς Ἄγγλους νὰ ἐκτιμῶσιν ἄχρι τοῦδε τὴν καὶ ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως μόνωσιν αὐτῶν, καὶ ὅτι μέχρις ἐσχάτων ἔτι θὰ προὐκάλει κατάπληξιν παρὰ πολλοῖς ἐξ αὐτῶν, ἐάν τις διετείνετο ὅτι οἱ καθολικοὶ ἀφ' ἑνὸς καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἀφ' ἑτέρου εἶχον ἴσα τοῖς ἀγγλικανοῖς δικαιώματα ἐν τῷ οὐρανῷ· τούτου ἕνεκα παρὰ τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἀπεκρούετο γενικῶς παρ' αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς ἑνώσεως μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν.

Ἀπόδειξις τοῦ κρατοῦντος τούτου πνεύματος εἶναι ὅτι ἐν τῷ πανανγλικανικῷ συνεδρίῳ ἀπεκρούσθη ἡ πρότασις περὶ ἀποδοχῆς ἐν ἁπάσαις ταῖς ἀγγλικανικαῖς ἐκκλησίαις τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου ὁμοιομόρφων ἐκκλησιαστικῶν ἀμφίων ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν διατελεῖ ἐν ἑνότητι μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Ὁ παλαιὸς λοιπὸν οἶνος τῆς μονώσεως μᾶς ἔκαμεν— εἶπε— νὰ φοβώμεθα τὸν νέον τῆς ἑνώσεως. Καὶ ἐν τούτῳ δὲ τῷ σημείῳ τῆς μονώσεως ὑπάρχει πολλὴ ἀναλογία μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησιῶν, διότι ἡ μόνωσις ὑπῆρξε τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἐθνικὸν παλλάδιον τοῦ ὀρθοδόξου Ἕλληνος καὶ Σλαύου, πᾶσα δὲ ἀπόπειρα πρὸς ἕνωσιν ἡμῶν μετ' αὐτῶν θὰ διήγειρε τὰς δυσπιστίας των, τὰς ὁποίας θὰ ἐπηύξανεν ἡ ἐν τῇ ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ κρατοῦσα ἀναρχία. Διὸ καὶ πάντες οἱ φίλοι τῆς ἑνώσεως πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει ὅτι θὰ ἀντιμετωπίσωσιν ἀπογοητεύσεις καὶ δυσχερείας, μέχρις οὗ ἐπιτευχθῇ ὁ νέος οἶνος τῆς ἑνώσεως.

Τῇ μεταμεσημβρίᾳ δὲ συνεκροτήθη γενικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου, παρόντος τοῦ ἄγγλου ἐπισκόπου Ἱερουσαλὴμ καὶ ἱκανῶν διακεκριμμένων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Τὸν λόγον ἔλαβον ἀλληλοδιαδόχως πολλοὶ ῥήτορες. Ὁ αἰδεσ. Pullan ἐτόνισεν ὅτι δέον νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς ἕνωσις διότι ἐν αὐτῇ εὑρηται ἡ ἀποστολικὴ ἱεραρχία καὶ ἡ ἀποστολικὴ ἀλήθεια. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡ τελευταία τοπικὴ Σύνοδος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐν Λάμβετ ἀνέτρεψε τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἀγγλικανικὴ ἱεραρχία δὲν ἐννοεῖ τὴν ἕνωσιν, ἀφοῦ ἐξέφρασεν εὐχὰς ὑπὲρ ταύτης καὶ ὥρισε διαρκῆ ἐπιτροπὴν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου ἐκλεγομένην ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κοντορβερίας, εἴκοσι καὶ ὀκτὼ δὲ ἐπίσκοποι εἰσὶ μέλη τοῦ σωματείου.

Ὁ ἕλλην κ. Γεννάδιος ἐδήλωσε τὴν μεγάλην χαρὰν αὐτοῦ διὰ τὴν σύνοδον τοῦ Σωματείου, οὗτινος ἡ ὕπαρξις θὰ γνωσθῇ μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἐν Ἀνατολῇ. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀμφισβητεῖ τὸ κῦρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, καὶ προσαγορεύει μετ' ἐλπίδων τὴν ἐγκαίνισιν τῶν σχέσεων μετὰ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ πρόεδρος διαπιστώσας τὰς μεγάλας προόδους τὰς ἐπιτελεσθείσας ὑπὸ τοῦ σωματείου κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος, καὶ τοὺς καρποὺς τοὺς ὁποίους ἤρξατο παράγον ἀπὸ τῆς Συνόδου τῆς Λάμβετ.

Κ.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Πρό τινος ἐτυπώθη ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ ὀλιγοσέλιδον βιβλίον, φέρον ἐπιγραφὴν «Ἡ προσευχή», τοῦ ἐν Μάντζεστερ πρωτοπρεσβυτέρου καὶ προϊσταμένου τῆς ἐκεῖ ἑλλ. ὀρθοδόξου κοινότητος κ. Κωνσταντίνου Ν. Καλλινίκου. Ὁ αἰδέσιμος τοῦ καλοῦ τούτου πονήματος συγγραφεὺς τυγχάνει γνωστὸς τοῖς ἐνταῦθα, ἅτε ἐπὶ πολὺ παραμείνας ἐν Πέραν καὶ ἐπιτυχῶς εὐαγγελισάμενος τοῖς πιστοῖς τὸν λόγον τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ τοιαύτη αὐτοῦ γνωριμία ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ θεοφιλοῦς αὐτοῦ ἔργου σύστασιν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐπ' αὐτῷ λόγος καὶ σύντομος ἀνάλυσις οὐδένα ἄλλον λόγον ἔχει εἰμὴ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως δι' αὐτῆς γένηται γνωστοτέρα ἡ περὶ προσευχῆς πραγματεία τοῦ αἰδεσίμου φίλου καὶ καταστῇ αὕτη κοινὸν καὶ ἀπαραίτητον ἀνάγνωσμα πάσης εὐσεβοῦς οἰκογενείας.

Κεφάλ. Α'. σελ. 1—5. Ἐν αὐταῖς ἐκτίθησι τὰ περὶ οὐσίας καὶ βάσεως τῆς προσευχῆς ὁρίζων αὐτὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποδεικνύων μετὰ δυνάμεως λόγου ὅτι ἡ προσευχὴ περιλαμβάνει ὅλον τὸν ἐνδότατον μηχανισμὸν τῆς τριφυοῦς ψυχῆς τοῦ προσευχομένου.

Ἐν δὲ κεφ. Β', ἀπὸ τῆς 6—11 σελ. διαπραγματεύεται τὸ καθολικὸν τῆς προσευχῆς, δι' ἧς πειστικώτατα καὶ ἱστορικώτατα ἀποδεικνύει τὴν καθολικότητα καὶ τὰ μεγάλα ἅμα αὐτῆς ἀποτελέσματα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου ἀπὸ μέρους τοῦ ζῶντος Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν προσευχομένων. Ἐν τῷ Γ'

κεφαλαίῳ, ἀπὸ τῆς 12—16 σελ. ἐξετάζει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς προσευχῆς μετὰ πολλῆς χάριτος λόγου καὶ ἐπιχειρημάτων ἀκαταγωνίστων, ὡραίας δὲ παρομοιώσεως τοῦ προσευχομένου πρὸς τὸν ἐν τῷ Θαβὼρ ἀνελθόντα Σωτῆρα.

Τῷ Δ' κεφάλαιον ἀνασκευάζει τὰς ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς προσευχῆς καὶ ἀποδεικνύει ἀκαταμαχήτως ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι ἐπιβεβλημένον καθῆκον πρὸς πάντας ἀνεξαιρέτως, παρενείρων παραδειγματικῶς τὰ τοῦ περιφήμου ραββίνου Χιλλὲλ πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Μεϊμὰν λεχθέντα ἐπὶ τῇ παραμελείᾳ αὐτῆς.

Ἐν τῷ Ε' κεφαλαίῳ ἐξετάζει τὴν προσευχὴν ἐν σχέσει πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ, ἀνασκευάζων πᾶσαν ἀντίρρησιν τῶν ὑπεναντίων, ἀποδεικνύει ὅτι τὰ ἑκατομμύρια τῆς ζώσης καὶ σπαργώσης ἀνθρωπότητος ἐξακολουθοῦν νὰ προσεύχωνται πρὸς τὸν Πλάστην, ἀποδεικνύοντα διὰ τῆς τοιαύτης στάσεώς των, ὅτι ὁ ἄνθρωπος φέρει εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ἀναγεγραμμένην ἀδιάφθορον τὴν ἀπόδειξιν τῆς δραστικότητος καὶ ἀποτελεσματικότητος τῆς προσευχῆς.

Κεφ. ΣΤ'. Ἐν ταῖς σελ. 20—40 παρεμβάλλει λίαν καταλλήλως τὸν περὶ προσευχῆς πλατωνικὸν διάλογον τὸν μεταξὺ Σωκράτους καὶ Ἀλκιβιάδου διαμειφθέντα, ἐν ᾧ τὸ θεῖον, τὸ ἐμπνεῦσαν τὸν κατ' ἐξοχὴν σοφόν, ἀποφαίνεται ὅτι ὤφειλεν ὁ Ἀλκιβιάδης νὰ ἀναβάλῃ τὴν θυσίαν, ἣν προέκειτο νὰ ἐκτελέσῃ, μέχρις οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος, «ᾧ μέλει περὶ αὐτοῦ», ὅστις καὶ διδάξει τὸ «πῶς δεῖ πρὸς Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους διακεῖσθαι». Συμπληρῶν δὲ τὴν προφητείαν ταύτην τοῦ Σωκράτους ὑπὸ τὸ χριστιανικὸν φῶς, λέγει ὅτι, κατέπαυσεν ἡ ἀχλὺς διὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου καὶ ἐξεχύθη μετ' αὐτοῦ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν καὶ ἐμάθομεν συνεπῶς ὁποῖον τὸ ἀντικείμενον τῶν προσευχῶν ἡμῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν ὁ Θεός. Ἐν τῷ Η' κεφαλαίῳ διαπραγματεύεται μερικώτερον τὰ τῆς προσευχῆς καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἄλλων δεήσεις ἡμῶν καὶ ἐντεύξεις εἰς πλήρωσιν πάσης πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς αὐτῶν ἀνάγκης. Αἱ σελίδες εἰσὶ γεγραμμέναι μετὰ πολλῆς χάριτος Θεοῦ καὶ δὴ αἱ ὑπὲρ τῶν ἐζοφωμένων καρδιῶν καὶ τῶν ἀγνοούντων τὸν Θεὸν, ἐν αἷς ἐξαίρεται ἡ συμπαθεστάτη καρδία τοῦ συγγραφέως καὶ πονεῖ τὸν πόνον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον δοκιμάζουσι μόνον αἱ εὐαίσθητοι τῶν εὐσεβῶν καρδίαι, ἐν τέλει δὲ ἀποδεικνύει γραφικῶς τὴν στενὴν σχέσιν μεταξὺ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων καὶ τῶν ἐπὶ γῆς στρατευομένων. Ἐν κεφαλαίῳ Θ' ἐξετάζει ἐπισταμένως διατὶ δὲν εἰσακούονται αἱ προσευχαὶ ἡμῶν καὶ εὑρίσκει αἰτίαν ὅτι κακῶς αἰτούμεθα ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ἡμῶν δαπανήσωμεν· ὅτι τοὐναντίον αἱ ἁγναὶ καὶ ἠθικαὶ αἰτήσεις εἰσακούονται παρὰ τοῦ παναγάθου Θεοῦ, διαπιστῶν ταῦτα καὶ διὰ τῶν παραδειγμάτων τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ, τῆς καταδυναστευομένης καὶ θριαμβευούσης Ἐκκλησίας τῆς χάριτος τοὺ Χριστοῦ, καὶ τῆς φιλοστόργου μητρὸς τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου. Ἐν κεφαλαίῳ Ι' ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐν τῇ προσευχῇ πίστεως καὶ ἐγκαρτερήσεως, ὧν ἄνευ ἡ προσευχὴ στερεῖται πτερύγων ἵνα πτερυγίσῃ πρὸ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἡ πίστις λοιπὸν δέον νὰ ᾖ ἡ βάσις τῶν προσευχῶν μας καὶ δὴ ἡ πίστις εἰς τὸν ἐν Τριάδι δοξολογούμενον Θεὸν ἡμῶν. Αἱ σελίδες αὗται τυγχάνουσι θεολογικώταται καὶ γραφικώταται, ἀλλὰ καὶ αἱ περὶ ἐγκαρτερήσεως σελίδες ἀναδεικνύουσι τὴν μεγάλην ταύτην χριστιανικὴν ἀρετὴν, ἥτις ὑποβαστάζει τὰς προσευχὰς καὶ προάγει εἰς βλάστησιν ἀγλαωτάτην καὶ καρποφορωτάτην. Ἐν κεφαλαίῳ ΙΑ', ὁμιλεῖ περὶ ταπεινοφροσύνης καὶ προσοχῆς, ἐν τῇ προσευχῇ θεωρῶν αὐτὰς δικαίως ὡς οὐσιώδεις ὅρους πρὸς εἰσακοὴν τῶν προσευχῶν ἡμῶν· ὡς παράδειγμα ταπεινοφροσύνης προβάλλει αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ δὴ ἐν τῇ Γεθσημανῇ, κατὰ τὴν σεμνὴν ἐκείνην νύκτα τῆς προδοσίας, καθ' ἣν γονυπετὴς καὶ ἀγωνιῶν προσηύχετο ὑπὲρ ἡμῶν ἵνα ἐξιλεώσῃ τὴν θείαν ὀργήν. Πόσον ποιητικῶς περιγράφεται ἡ τελευταία αὕτη τοῦ Ἰησοῦ προσευχὴ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως! Περὶ δὲ τῆς προσοχῆς τὸν λόγον ποιούμενος ἀναφέρει τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἴσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ», ἐπάγων τὴν ἐπ' αὐτῶν ἑρμηνείαν τοῦ πολλοῦ Ὠριγένους. Ἐν κεφαλαίῳ ΙΒ' ἀναπτύσσει τὰ περὶ προσευχῆς καὶ ἐργασίας, ἀποφαινόμενος ὅτι ἡ ἐργασία πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀναπόσπαστος σύντροφος τῆς προσευχῆς, τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ἐκτίθησι λίαν εὐγλώττως καὶ τὸ παράδειγμα τῶν Μακκαβαίων «ταῖς μὲν χερσὶν ἀγωνιζομένων, ταῖς δὲ καρδίαις πρὸς τὸν Θεὸν εὐχομένων», καταστέφει τόσον πειστικῶς τοὺς χριστιανικοὺς τούτους λόγους, ὥστε εἷς ἕκαστος τῶν προσευχομένων νὰ πεισθῇ ὅτι καθὼς τὸ προσεύχεσθαι ἐστὶν ἐργασία, οὕτω καὶ τὸ ἐργάζεσθαι ἐστὶ προσεύχεσθαι· «ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι», ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀληθῶς θέλοντος προσεύχεσθαι χριστιανοῦ.

Ἐν τῷ κεφαλαίῳ δὲ ΙΓ' ἐκτίθησι τὰ περὶ ἀτομικῆς προσευχῆς καὶ κηρύσσει αὐτὴν ὡς δυναμένην ἐκτελεσθῆναι ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ καὶ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ ὑπὸ τοῦ προσευχομένου. Εἴς τινας σελίδας, 76 καὶ 81 π.χ., ἡ ποιητικὴ καρδία τοῦ αἰδεσιμ. πρεσβυτέρου ἐξαίρεται εἰς ἀληθῆ θρησκευτικὴν ποίησιν συγκινοῦσα καὶ συναρπάζουσα τὸν ἀναγνώστην καὶ πειθουσα ἅμα αὐτὸν περὶ τῆς προσωπικῆς προσευχῆς καὶ δὴ τῆς ζωηρᾶς, τῆς ἀκμαίας, τῆς ἀδιαλείπτου. Διδακτικὴ δὲ λίαν καὶ ἡ σύστασις ὅπως οἱ παῖδες ἐθίζωνται ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἰς προσευχὴν ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῶν.

Ἐν τῷ ΙΔ' κεφαλαίῳ ὑπεραπολογεῖται τῆς κατ' οἶκον προσευχῆς καὶ συνίστησιν αὐτὴν ὡς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς οἰκογενείας· διδακτικωτάτη ἡ κατακλεὶς αὐτοῦ «καὶ δὲν θὰ θεωθῇ ἡ γῆ, ἐφόσον ὁ Θεὸς διατελεῖ ἐξόριστος ἀπὸ τῆς οἰκογενείας»· ἀλήθεια ἡ ὁποία ἀτυχῶς ἐπεσκιάσθη καὶ παρεγνωρίσθη ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις, καθ' οὓς σπανίζει ἀτυχῶς ἡ κοινὴ τῶν οἰκογενειῶν προσευχή.

Κεφ. ΙΕ'. Ἐν ταῖς σελ. 90—97 ἀντικείμενον ἔχει τὴν δημοσίαν προσευχήν, ἣν ἀναγκαιοτάτην ἀνακηρύττει καὶ συνίστησι πᾶσιν ἀνεξαιρέτως. Μετὰ ζωηροῦ χαρακτῆρος περιγράφει τὰ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ὃν θεωρεῖ «διδασκαλεῖον λαλοῦν διὰ τῶν λόγων, διδασκαλεῖον λαλοῦν διὰ τῶν παρα-

στάσεων, διδασκαλεῖον λαλοῦν διὰ τῶν τελουμένων ἐν αὐτῷ· ἐν αὐτῷ ὅ,τι καὶ ἂν ἀκούσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅ,τι καὶ ἂν ἴδῃ ὅ,τι καὶ ἂν ὀσφρανθῇ, ὅ,τι καὶ ἂν ψηλαφήσῃ, ὅ,τι καὶ ἂν γευθῇ, ὅπου καὶ ἂν στραφῇ, θὰ τῷ ὑπενθυμίσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ». Δικαίως ἐξαίρει τὴν δημοσίαν προσευχὴν καὶ ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν, καθόσον κατ' αὐτὴν οἱ πάντες ἐν ἰσότητι ἀπευθύνονται πρὸς τὸν κοινὸν «Πατέρα των», τὸν Θεόν, καὶ οἱ πάντες ἄνευ διακρίσεως θέσεως καὶ ἀξιώματος κλίνουσι τὰ γόνατα πρὸς τὸν Παντοδύναμον, ἐξ οὗ πᾶσα ἀρχὴ καὶ ἐξουσία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καταπεμπομένη· ἀλλ' ἰδίως αἱ τελευταῖαι σελίδες εἶναι θούριος ὕμνος πρὸς τὴν κοινὴν προσευχήν, ἣν εἰσάγει ἐκτελουμένην ὑπὸ τῶν παλινοστούντων Ἑβραίων πρὸς τὴν ἁγίαν Σιὼν τοῦ Θεοῦ.

Ἐν κεφαλ. ΙΣΤ', ὡς κατακλεῖδα τῶν περὶ προσευχῆς διδαχῶν του ὁ εὐσεβὴς ἱερεὺς προσάγει τὸ «Πάτερ ἡμῶν», τὸ πρότυπον πάσης χριστιανικῆς προσευχῆς. Λίαν δικαίως φρονῶν ὅτι δὲ αὐτῆς ἐπιστέρει καλῶς τὸ βιβλίον αὐτοῦ, ἅτε συγκεντρῶν ἐν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι διδακτὸν ἔτι ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ. Τὴν πολυερμήνευτον ταύτην προσευχὴν ἀναπτύσσει θετικώτατα, αἱ δὲ ἀντιστοιχίαι τῶν ἐν αὐτῇ αἰτημάτων προσφυέσταται, μαρτυροῦσαι λιπαρὰν μελέτην.

Τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ἐθεώρησα καθῆκον νὰ γράψω ἀναγνοὺς τὸ λαμπρὸν τοῦτο πόνημα τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν συμπολίτου, οὐχὶ κρίνων, ἀλλ' εὐλογῶν τὸν Θεόν, τὸν ἐγείροντα ζηλωτὰς λειτουργοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ὅπως διδάσκωσι τὸν περιούσιον αὐτοῦ λαὸν τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Πολλαὶ σελίδες τοῦ βιβλίου τούτου ὑπενθυμίζουσι τὰς ὡραίας σελίδας τῶν «Θρησκευτ. Μελετῶν» καὶ τὰς λαμπρὰς συγγραφὰς τοῦ Σκαλτσούνη καὶ πᾶσαν τὴν εὔτολμον ἐκείνην τάξιν, ἥτις μετὰ δυνάμεως λόγου καὶ χάριτος Θεοῦ στηρίζει ἑκάστοτε τὸ χριστεπώνυμον τοῦ Κυρίου πλήρωμα.

Εὐχηθῶμεν ἔργα τοιαῦτα, ἐν τῇ συντομίᾳ αὐτῶν ἐγκλείοντα ὅλα τὰ μέσα τῆς ποδηγετήσεως καὶ ἐξάρσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ κατακτήσεως ἅμα τοῦ οὐρανοῦ, νὰ δημοσιεύωνται πολλὰ ὑπὸ τῶν δυναμένων καὶ δὴ ὑπὸ τοῦ τὴν καλὴν νίκην κομισαμένου διὰ τοῦ ἐμπνευσμένου αὐτοῦ τούτου βιβλίου πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Μ. Ἐκκλησίας Καλλινίκου.

† Ν. Β.

9 ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Θ'.

Ἐν τοῖς ἐν χρήσει Μηναίοις (ἢ Μηνολογίοις) ἡ ἡμέρα τῆς 15 μαρτίου, προσεχοῦς δῆλα δὴ κυριακῆς, ὁρίζεται πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς μνήμης τῶν ἁγίων μαρτύρων **Ἀγαπίου** καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ **Ἀριστοβούλου** τοῦ, κατὰ παράδοσιν, πρώτου ἐπισκόπου Βρεττανίας ἀδελφοῦ Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου. Τὰ παλαιὰ Μηναῖα ἀναγράφουσι τὴν μνήμην Ἰωάννου ὁσίου τοῦ ἐν Ρουφινιαναῖς (Μποστανδζὴ-Κιοπροῦ), ἣν ὁ τοῦ Νικοδήμου Συναξαριστὴς σὺν τοῖς Μηνολογίοις ἡμῶν εἰς τὴν 16 μαρτίου μετετόπισεν. Οἱ σὺν τῷ Ἀγαπίῳ μάρτυρες ἤθλησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης, Οὐρβανοῦ διοικοῦντος αὐτήν.

Ὁ κατὰ τὸν **ὄρθρον** τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων ψαλλόμενος **κανὼν** Ἰωσὴφ ἔργον ἐπιγράφεται τοῦ Στουδίτου. Βιογραφίαν δ' ἡ τοῦ Ἀγαπίου, τούτου, ἤ τοι τοῦ Ἀριστοβούλου οὐδαμοῦ ἀνέγνων, πολὺ συνοπτικῶς δ' εὕρηνται ἔν τε τοῖς Μηναίοις καὶ τῷ Συναξαριστῇ αἱ μνῆμαι τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς θεοφιλοῦς τῶν ἁγίων τούτων βιοτῆς.

*

Τῇ 15 μαρτίου συνέπεσεν ἐφέτος ἡ Ε' κυριακὴ τῶν νηστειῶν, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία παλαιότερον ἐγέραιρε τὴν μνήμην τοῦ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ συμπίπτοντος ἁγίου, μάρτυρος ἢ ὁσίου τινός—«ἄλλη δὲ μεταγενέστεροι (καθ' ἃ τὸ Μηναῖον γράφει λέξεσιν αὐταῖς) παρέδωκαν ψάλλεσθαι ἐν ταύτῃ τῇ κυριακῇ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας». Ἡ μαρτυρία αὕτη σαφὲς ἡμῖν οὐδὲν παραδίδωσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ καθ' ἑαυτὴν ἀληθεύει, διότι αὐτὸς ὁ κανών, ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς Ε' κυριακῆς ταύτης ψαλλόμενος, ἄριστα μαρτυρεῖ ὅτι παλαιότερον ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν κυριακὴν ταύτην τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἦγε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου· ἡ δὲ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἁγία Ἐκκλησία ἑώρταζε τὴν μνήμην τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ζηνοβίου, ἐφ' ᾗ πανήγυρις μετὰ παννυχίδος ἐτελεῖτο ἐν Γαλατᾷ.

Κατὰ τοὺς εὐκλεεῖς χρόνους τῆς ἡμετέρας αὐτοκρατορίας, ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν εὐσεβῶν βασιλέων, τῇ τετράδι τῆς Ε' ταύτης ἑβδομάδος, ἣν διανύομεν, μετεφέρετο ἐκ τῆς μονῆς τῶν Ὁδηγῶν εἰς τὸ Παλάτιον τῶν Βλαχερνῶν ἡ περιώνυμος εἰκὼν τῆς Θεοτόκου τῆς Ὁδηγητρίας. Θέλομεν ἐπανευρεῖ αὐτὴν μετὰ δεκαπέντε πάλιν ἡμέρας, σημειουμένου σήμερον ὅτι, ἕνεκα τῆς μεταφορᾶς ταύτης εἰς τὸ παλάτιον τῶν Βλαχερνῶν, παννυχὶς ἐγίνετο, ἡ σύναξις, ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῷ ἐν Βλαχέρναις, ἐκ διαταγῆς τοῦ πατριάρχου ἢ τῇ Δ' ἢ τῇ Ε' κυριακῇ.

*

Ἡ 15 τοῦ μαρτίου μηνὸς ἀναμιμνήσκει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀπόφασιν τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου Γ', τοῦ μισαδέλφως τυρεύσαντος τὰ κατὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπεισφρήσαντα μετὰ τὴν Δ' σταυροφορίαν κακά, τὴν ἐπιβάλλουσαν τῷ λατίνῳ πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως τὴν ὑποχρέωσιν ἵνα μὴ χορηγῇ μόνον τοῖς ἐκ Βενετίας κληρικοῖς τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ καὶ ἐπιτάττουσαν τῷ πρωτοπαπᾷ τοῦ ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν, ὡς καὶ τῷ ψάλτῃ καὶ τῷ ἐφημερίῳ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἵνα πεισθῶσιν αὐτῷ ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ. Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη τῇ 15 μαρτίου 1210. Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 11

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου ὁ καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπήρειαι ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων — Ἐκλογικὴ Συνέλευσις — Ἔκθεσις ἐτησίας ἐργασίας Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΗΡΕΙΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

κατόπι τῆς συνθήκης τοῦ Κάρλοβιτς

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ 10 τεύχους).

Τὸ δὲ γράμμα τοῦ Φράντζα τοῦ ἐλτζῆ ποῦ πρὸς τὸν ἐπίτροπον ἔγραφεν, ἡ ἔννοιά του εἶναι τούτη· Περιδιαβάζωντας τὰ νησιὰ τῆς Ἄσπρης θαλάσσης ἐπῆγα καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔφθασα εἰς ἕναν καιρὸν, ὁποῦ οἱ ρωμαῖοι καὶ οἱ ἀρμένιδες μὲ μεγάλην αὐθάδειαν καὶ ἀποκοτιὰν ἐγύρευαν νὰ πάρουν τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὁποῦ οἱ φράγγοι ἔχουν εἰς τὰ χέρια τους, μὲ ραβδιὰ καὶ μὲ πόλεμον· πρᾶγμα παράξενον· καὶ δὲν μᾶς ἄφιναν νὰ κάμωμεν κατὰ τὴν συνήθειάν μας, καὶ δὲν τοὺς ἔφθανεν αὐτὸ, ἀλλὰ ἀκόμη ἐγύρευσαν νὰ ἀδικήσουν τοὺς πατέρες μας, πῶς ἐσκότωσαν ἕναν καλόγερον, ὁ ὁποῖος ἐπέθα[νεν] μὲ ἴδιόν του θάνατον, καὶ ἀδίκως λέγουν πῶς τὸν ἐσκότωσαν οἱ φράγγοι· καὶ εἰς τοῦτο παρακαλῶ τὴν Ἐκλαμπρότητά σου νὰ κάμῃς δικαιοσύνην, νὰ τοὺς παιδεύσῃς ὡς καθὼς τοὺς πρέπει, καὶ ἂν ἔλθουν καὶ κλαυθοῦν, νὰ μὴν τοὺς πιστεύσῃς, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν μου πρέπει νὰ παιδευθοῦν, καὶ νὰ ἔχουν τοὺς Ἁγίους Τόπους πάλιν οἱ φράγγοι· καὶ ἄλλα παρόμοια ἔγραφεν· εἰς τὸ τέλος τῆς γραφῆς του ἔγραφεν καὶ διὰ τοὺς ἀρμένιδες πάλιν ξεχωριστὰ παρακαλῶντας τὸν ἐπίτροπον νὰ τοὺς δώσῃ ὁρισμὸν νὰ μὴ λειτουργοῦν ἀπάνω εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον οἱ ἀρμένιδες, ἀλλὰ μόνοι οἱ φράγγοι.

Ὁ βεζίρης τοῦ ἀπεκρίθη· Ἐσὺ γράφεις πῶς γίνονται καμώματα ἐναντία τοῦ ἀχτιναμὲ καὶ τῆς καινούριας ἀγάπης ποῦ ἐκάμαμεν· καὶ δὲν συλλογᾶσε πῶς ἐσὺ κάμνεις ἐναντίον τῆς ἀγάπης, καὶ περιπατεῖς καὶ κάμνεις φεσάτια εἰς τὰ νησιὰ, καὶ δὲν σὲ ἔφτανε τὰ ἔκαμες, ἀλλὰ ἕως καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐπῆγες νὰ βάλῃς σκάνδαλα, τάχα ὁ βασιλέας σου τὸ στέργη νὰ κάμῃς ἔτζη; Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ ποῦ σὲ γράφωσώνει σε τὸ ὅσον ἐπορπάτησες ἔξω· μόνον σήκω καὶ ἔλα εἰς τὴν Πόλιν νὰ κάθεσαι κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀλλονῶν ἐλζτίδων· καὶ εἰ μὲν οἱ ρωμαῖοι ἢ καὶ οἱ ἀρμένιδες ἔκαμαν τίποτες ἐναντίον, θέλομεν τοὺς κάμει τενπῆχι· καὶ φυλάγεσθε καὶ ἐσεῖς νὰ μὴν κάμνετε τί-

ποτες ἐναντίον τῆς συνήθειας καὶ τῶν ὁρισμῶν τῶν βασιλικῶν· καὶ ἀγκαλὰ καὶ μὲ ἐσᾶς ἔχομεν φιλίαν καὶ ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ οἱ ρωμαῖοι καὶ οἱ ἀρμένιδες εἶναι ραγιᾶς τοῦ βασιλέως μας καὶ εἶναι εἰς τὸ σκέπος του καὶ εἰς τὴν προστασίαν του.

Τά ἴσα αὐτῶν τῶν γραφῶν τὰ ἔχω, καὶ τὸ ἴσον τῆς γραφῆς τοῦ Φράντζα.

Αὐταῖς εἶναι ἡ δουλειαῖς ποῦ ἔκαμεν ὁ φράρος μὲ τῶν ἐλτζίδων τὰ γράμματα καὶ μὲ τὴν φανερὰν προστασίαν τοῦ κακοῦ μεγάλου δραγομάνου. Τί προστασίαν τοὺς ἔκαμεν, καὶ πόσον ἐπολέμησεν ὕστερα ἀπὸ λόγου μου διὰ νὰ τοὺς ἐβγάλλῃ ἕναν ὁρισμὸν ἐναντίον τῶν ἀρμενίων, καὶ διὰ νὰ σκεπάσῃ τὰ κακὰ καμώματα τῶν φραρῶν καὶ τοὺς φόνους, καὶ τί ἐγκαλέσματα ἔκαμε διὰ λόγου μου εἰς τὸν κεχαγιᾶν, καὶ τί λόγια ἔβαλλεν τὸν φράρον καὶ ἔγραψεν εἰς τὸν ἐλτζῆ μου διὰ νὰ μὲ εὐγάλλουν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν μου τοῦ δραγομανλικιοῦ, διὰ νὰ ἀπομένῃ μόνος εἰς τὴν βασιλικὴν Πόρταν, δὲν ἠμπορῶ νὰ τὰς τὰ γράφω ὅμως οἱ τοῦρκοι καὶ οἱ ἐξουσιασταὶ γνωρίζοντάς μας ἀπὸ τόσους χρόνους. ἢ νὰ εἰπῶ καλλιώτερα ἀπὸ τόσον μικρὸν παιδὶ, δὲν τοῦ ἔδωσαν ἀφτιά· ἀμὴ, ἂν ἦταν ἄλλοι ἐξουσιασταὶ, βέβαια ἐκινδύνευα, ὅτι μὲ ἐπρόβαλλε διὰ τζασίτη. Ὅμως, μὲ τοῦτα ὅλλα, καὶ μὲ τὰ συχνὰ παρακαλέσματα καὶ φιλήματα τῆς ποδιᾶς τοῦ κεχαγιᾶ, δὲν ἔκαμεν τίποτες, οὔτε τινὰν ὁρισμὸν τοῦ ἔδωσαν, οὔτε διὰ ρωμάνους (;) οὔτε δι' ἀρμένιδες, ἀλλὰ καὶ δὲν λείπουν καθημερούσιον νὰ τζαλιστήζουν διὰ νὰ πάρουν κανέναν ὁρισμόν· ὅμως ἐλπίζω εἰς Θεὸν, δι' εὐχῶν της, νὰ μὴν ἀποκτήσουν οὐδέν. Μὲ φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ φράρος ἐμίσευσε, μόνον φοβᾶται νὰ μὴν ἔλθουν οἱ ρωμαῖοι καὶ κάμουν σικιαγέτι διὰ τοὺς φόνους, διὰ τοῦτο δὲν μισεύει, διὰ νὰ εὑρεθῇ παρὼν ἂν συνέβει τίποτες. Ὁ κακὸς δραγόμανος καθημερούσιον παρακινᾶ τὸν Θεόφιλον νὰ μισεύσῃ ἀπ' ἐδῶ, καὶ τοὺς φράρους ἀφίνει νὰ κάθουνται ἐδῶ· τὰ ἔργα καὶ ταῖς ἐπιβουλαῖς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν τῶν ὀρθοδόξων ποῦ κάμνει οἱ καλόγεροί της θέλουν τῆς τὰ εἰπῇ καταλεπτῶς. Βέβαια δέσποτά μου, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀσεβὴς, καὶ εἰς αὐτὸ καμίαν ἀμφιβολίαν δὲν ἔχω· καὶ τοῦ ἔπρεπεν ὀλίγον νὰ τζακισθῇ ἡ μύτη, φθάνει του νὰ κηρυχθῇ ὀλίγον πῶς εἶναι συμβοηθὸς τῶν φραγγῶν, καὶ ἐλπίζω νὰ συρθῇ ὀλίγον.

Ἐγὼ διὰ τοὺς φόνους αὐτοὺς, ποῦ ἔγιναν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, τὸ ἀνέφερα τὸν κεχαγιᾶ, καὶ μὲ εἶπε πῶς τὰ ἠξεύρει ὅλα καταλεπτῶς· μόνον ἡ Μακαριότης σου νὰ ἔλθῃ τώρα νὰ κάμῃ ντοβᾶ δὲν εἶναι καιρὸς, ἐπειδὴ καὶ μετὰ δέκα ἢ δεκαπέντε ἡμέρας σικωνόμεθα ἀπ' ἐδῶ, καὶ εἶναι δύσκολον νὰ ἀκολουθᾶτε καὶ νὰ κάμνετε ντοβᾶδες· μόνον μὲ ἐφαίνουνταν ἁρμόδιον νὰ ἔγραφεν ἡ Μακαριότης σου ἕνα γράμμα πρὸς τὸν κεχαγιᾶ, παραπονούμενος τὰ βάσανα, τὰ κακὰ, καὶ μάλιστα τοὺς φόνους ποῦ γίνουνται ἀπὸ τοὺς φράρους, πρᾶγμα ποῦ ποτὲς δὲν ἔγινεν· οἱ χαρπὶ γγιαούριδες νὰ σκοτώνουν τὸν ραγιᾶ τοῦ βασιλέως διὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχομεν ἀπὸ τοὺς προφήτας καὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τόσους ὁρισμοὺς καὶ χάτι σερίφια καὶ ἐναντίον τῶν βασιλικῶν ὁρισμῶν βιαίως γυρεύουν νὰ πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια μας μὲ φόνους τοὺς τόπους τοῦ βασιλέως, καὶ ἐγέμισαν τὴν Ἱερουσαλὴμ σολτάδους καὶ μαλτέζους μὲ ἅρματα· καὶ νὰ γράφετε ἀκόμα πῶς ἠθέλετε νὰ ἔλθετε νὰ πέσετε εἰς τὰ ποδάρια τοῦ κεχαγιᾶ καὶ νὰ τὰ κάμετε ὅλα ἄρζι εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἂν δὲν διορθωθοῦν αὐτὰ τὰ καμώματα δὲν εἶναι μόδος οἱ ρωμαῖοι νὰ καθήσουν μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ πῶς ἦταν ἡ συνήθεια μέσα εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον νὰ ἐμπένουν μόνον 3 ἢ 4 φράροι, καὶ τώρα ἐμπένουν 20 ἢ 30, καὶ ἔξωθεν στέκουνται 200, καὶ πῶς ἡ αἰτία ποῦ δὲν ἔρχεσθε δὲν εἶναι ἄλλη, παρὰ τὸ σεφέρι, ποῦ ἔχει νὰ κάμῃ ἡ βασιλεία εἰς τὴν Λεχίαν, καὶ συλλογιζόμενος πῶς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ προφθάσετε, καὶ πῶς εἶναι δύσκολον νὰ κάμετε διὰ τὴν ὥρα ντοβᾶ ἀπεφασίσατε νὰ γράψετε τὸ παρὸν, νὰ δώσετε εἴδησιν, καὶ νὰ ἀναφέρετε τὸ ἄδικόν σας, καὶ ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς, γυρίζωντας πρὸς τοῦ ἁγίου Δημητρίου ὁ βεζιραζέμης νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, θέλετε ἔλθει νὰ κλαυθῆτε. Ἀκόμη νὰ τὸν εὐχαριστήσετε καὶ διὰ τὸ γράμμα του ποῦ σᾶς στέλνω ἀπόκρισιν διὰ τὸ δῶρον, καὶ νὰ γράψῃ ὅ,τι ἄλλο τὴν φωτίσῃ ὁ Θεὸς πρὸς ὠφέλειαν τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, καὶ νὰ μὲ τὸ στείλῃ νὰ τῆς τὸ δώσω· ὅτι ἐγὼ εἶπα τὸν κεχαγιᾶ πῶς γράφουν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ὅτι στέλνουν ἄνθρωπον μὲ τὰ κεσὴφ χοτζετὶ εἰς τὴν Μακαριότητά σου διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ κάμῃ ντοβᾶ, καὶ διὰ νὰ προφασισθῇ ἡ Μακαριότης σου διὰ τὴν αἰτίαν ποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ, καὶ διὰ νὰ δείξῃ πῶς αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦ φόνου εἶναι κοντά σας μεγάλον, κάμνει χρεία ἡ Μακαριότης σου νὰ γράψῃ αὐτὸ τὸ γράμμα, καὶ νὰ εὕρῃ κανέναν ἄνθρωπο γραμματικὸ τοῦρκον ἐπιτήδειον νὰ τὸν γράψῃ· ὅτι ἐγὼ ἐδῶ τὸ ἔγραφα, μόνον γνωρίζουνται τὰ γράμματα, καὶ δὲν εἶναι καλόν.

Οἱ πρῶτοι της οἱ ἄνθρωποι ὅταν ἦλθαν μὲ τὸ δῶρον τοῦ κεχαγιᾶ ἐπήγαμεν μαζὶ μὲ τὸν κοπάρη, καθὼς μᾶς ἐγράψατε, καὶ ἐπήραμεν καὶ τοὺς καλογέρους της μαζὶ, καὶ ἐδιάβασεν τὸ γράμμα, καὶ τοῦ ἐδώσαμεν καὶ τὸ δῶρον, καὶ σᾶς εὐχαρίστησε λέγωντας· εἰς ἐκεῖνο ποῦ ἠμπορέσωμεν θέλομεν τὸν βοηθεῖ πάντα. Εὐγένωντας ἔξω ἐλάλησεν ἐμένα μόνον καὶ μὲ εἶπεν· ἀμὴ διὰ τὸν ἐπίτροπον δὲν ἔστειλε τίποτες· ἐγὼ τοῦ εἶπα· ἀφέντη· ἠξεύρεις ἡ Ἐκλαμπρότης σου πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μὲ ἐλεημοσύνη, καὶ ἀπὸ ἕνα, δύο, καὶ ἀπὸ ἄλλον τρία ἄσπρα μάζουν, καὶ ὁ ραγιᾶς ἐπτώχυνε, καὶ τὰ δοσίματά τους εἶναι πολλὰ, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μαζωξῇ, ἀμὴ μὲ γράφει πῶς πηγαίνει εἰς τὴν Ῥού-

μελη νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ μαζώξῃ ὅ,τι δώσει ὁ Θεὸς, καὶ τὸν χειμῶνα νὰ ἔλθῃ, γυρίζωντας ὁ ἐπίτροπος ἀπὸ τὸ σεφέρι, νὰ τὸν προσκυνήσῃ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ὡς καθὼς πρέπει. Τότε γυρίζει καὶ μὲ λέγει· πολλὰ καλά· μόνον εἰπέ με: ἀπὸ τοὺς μοσχόβους δὲν πέρνει τίποτε; Ἐγὼ τοῦ εἶπα, ὄχι· πρῶτα ἔπερναν, ἀμὴ τώρα ποῦ εἶναι ὁ πόλεμος δὲν στέλνουν κανένα, φοβούμενοι νὰ μὴν τοὺς πιάσουν διὰ τζασίτες, καλὰ καὶ ἀπὸ ἐκεινοὺς ὀλίγον τίποτε ἐμάζωναν.

Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ἐπέρασαν ὀλίγαις ἡμέραις, καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν κεχαγιᾶ διὰ νὰ πάρω γράμμα του, νὰ στείλωμεν τοὺς ἀνθρώπους της, καὶ μὲ λέγει· Ἐγὼ θέλω τὸ καλὸν τοῦ πατριάρχου καὶ μὲ φαίνεται εὔλογον νὰ δώσετε τίποτες τώρα τὸν βεζιραζέμη διὰ εὐχαριστία πῶς ἀπόβγαλε τοὺς φράγγους καὶ δὲν τοὺς ἔδωσεν οὐδὲ τίποτις ἀπὸ τὰ ὅσα ἐζητοῦσαν μὲ τόσον ἀριθμὸν ἀσπρῶν ποῦ τὸν ἔτιξαν· ἐγὼ τοῦ εἶπα· ἀφέντη, μὴν θάρρει ἡ Ἐκλαμπρότης σου πῶς ὁ πατριάρχης δὲν ἔχει εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὸ κάμῃ καὶ τὸν εὐχαριστήσῃ ὡς προστάτην του καὶ εὐεργέτην του, ἀμὴ μὴν ἔχωντας τί ἔχει νὰ κάμῃ διὰ τοῦτο τὸ ἐμάκρυνεν ἕως τὸ γύρισμα τοῦ ἐπιτρόπου ἀπὸ τὸ σεφέρι, διὰ νὰ μαζώξῃ κάτι τι, καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν προσκυνήσῃ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Αὐτὸς μὲ λέγει· ἐγὼ αὐτὸ ποῦ σὲ λέγω, νὰ τὰ δώσετε τώρα, εἶναι διὰ καλλιώτερόν σας, ὅτι τὸ νωπὸν ἔχει νοστιμάδα, καὶ τώρα μὲ ὀλίγον γίνεται καλλιώτερη δουλειὰ, παρὰ τότε μὲ πολλὰ, ὅτι εἶναι σεφερλῆς, καὶ ἔχει ἔξοδα, καὶ τοῦ φαίνονται πολλά. Ἐγὼ τοῦ εἶπα· καὶ τί εἶναι ὁ ὁρισμός σας, προστάξετέ με, διὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι μόδος νὰ δοθοῦν, καὶ ἀνίσως καὶ εἶναι ἀριθμὸς ποῦ νὰ ἠμπορέσω νὰ τὰ εὕρω ἐδῶ. Τότες μὲ λέγει· πὲ ἐσὺ τί ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ· ἐγὼ τὸν εἶπα· ἀφέντη, σᾶς εἶπα πῶς μὲ ἐλεημοσύνη ζοῦνε, ὁ πτωχὸς τί ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ, καὶ ὅ,τι δώσει ὅλο πολὺ τοῦ φαίνεται. Καὶ εἰς κοντολογιὰ, τί νὰ πολυλογῶ; ἐκεῖνος μὲ εἶπεν 20 πουγγιά· ἐγὼ τοῦ εἶπα πέντε, καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελεν· ἀνέβηκα ἕως τὰ 8 καὶ ὄχι παραπάνω· τότες αὐτὸς γυρίζει καὶ μὲ λέγει· Ἰδοὺ ποῦ σᾶς ἀφίνω τὰ μυσὰ, καὶ δώσετε μόνεν δέκα πουγγιά. καὶ οὔτε ὁ πατριάρχης νὰ ἔλθῃ τὸν χειμῶνα ἐδῶ, οὔτε ἄλλα ἔξοδα νὰ γένουν. Καὶ ἔτζι ἔστερξα καὶ ἐγὼ, καὶ ἐπῆγα μὲ τὸν Θεόφιλον εἰς τὸν κοπάρη, καὶ τοῦ εἶπα, καὶ ἐπήγαμεν πάλιν εἰς τὸν κεχαγιᾶ, παρακαλῶντάς τον νὰ μᾶς κάμῃ τὴν χάριν νὰ τὰ δώσωμεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἡ Ἐκλαμπρότης του νὰ τὰ δώσῃ ἐδῶ, ὅτι εἰς τὸν Μπαμπᾶν ἄσπρα δὲν εὑρίσκομεν. Καὶ τότε τὸ ἔστερξεν. Μετὰ ὀλίγαις ἡμέραις ἐπῆγα διὰ νὰ γυρέψω τὸ γράμμα διὰ τὴν Πόλιν, καὶ μὲ λέγει· Εἰς τὴν Πόλιν δὲν γίνεται νὰ δοθοῦν· μόνον ἐδῶ· εἰδὲ καὶ δὲν τὰ δίδετε ἐδῶ, κάμετε σὰν θέλετε. Ἐγὼ τὸν εἶπα· μετὰ χαρᾶς τὰ ἐδίδαμεν ἐδῶ, ἀμὴ δὲν εἶναι μόδος νὰ τὰ εὕρωμεν, καὶ ὅπου καὶ ἂν ἐγυρεύσιμεν, μὲ μαρδᾶ πολὺν μᾶς τὰ δίδουν. Καὶ μὲ τοῦτα τὰ λόγια ἐμείναμεν ἕως τώρα. Ἤθελα, ἂν ἦταν μόδος, νὰ τὰ εὑρίσκαμεν ἐδῶ, νὰ τὰ ἐδίδαμεν· ἀμὴ δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ εὕρωμεν, καὶ ὄχι διὰ ἄλλην ἀφορμὴν, παρὰ διὰ νὰ φανοῦμεν πῶς τοῦ γροικοῦμεν εἰς τὰ πάντα· ὅτι σὰν τέτοια λογῆς τὰ ὀρέγεται.

Τὴν εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ καὶ διὰ τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον τὸ φυλάγω διὰ καμμίαν ἀνάγκη τοῦ Ἁγ. Τάφου.

Κάποιον βλαχόπουλον, ὀνομαζόμενον Ραδουκάνος, τοῦ μακαρίτου, εἶναι κοντὰ εἰς τὸν κεχαγιᾶ πάλιν χριστιανὸς, τὸ ὁποῖον μὲ ἔδωσεν τὸ γράμμα τοῦ Φράντζα, καὶ ἐπῆρα τὸ ἴσον, θέλει τοῦ γράψει καὶ ἡ Μακαριότης σου κανένα γράμμα νὰ τοῦ εὐχαριστήσῃ. διὰ νὰ τὸ ἔχω νὰ μὲ κλέφτῃ καμιὰ φορὰ κανένα γράμμα, ἂν κάμῃ χρείαν, τῶν φραγγῶν.

Ὁ κὺρ Φιλόθεος δὲν ἠξεύρω τὶ εἶχεν εἰς τὰς ἀπερασμένας καὶ ἐσυγχίσθη διὰ τὴν Μακαριότητά σου, μὲ φαίνεται σὰν νὰ τὸν ἐγράψατε τίποτες σκληρά· καὶ εἰς τοῦτο παρακαλῶ τὴν Μακαριότητά σου ὡς φρόνιμος νὰ τὰ κυβερνᾷ, ὅτι τοῦτοι οἱ καιροὶ δὲν θέλουν σύγχυσες, μάλιστα καλογερικαῖς, μόνον διὰ τὴν ὥρα καλοπιανέ τον ἕως ποῦ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἡ Μακαριότης σου. Ἐγὼ τὸν ε,πα νὰ σταθῇ ἐδῶ μαζῆ μας ἕως ποῦ νὰ περάσῃ ὁ βασιλέας τὸν Δούναβι, καὶ νὰ μισεύσῃ καὶ ὁ φράρος ποῦ εἶναι ἐδῶ, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ πάγῃ ὅπου εἶναι ὁ ὁρισμὸς τῆς Μακαριότητός σου.

Ἦλθαν πάλιν γράμματα τὴν προάλλην ἀπὸ τὸν μπάϊλον μὲ ἕνα του δραγομάνον διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀμὴ εἰς οὐδέν· ἐγὼ ἐθάρρουν πῶς δὲν εἶναι βλάβη ἐκεῖνος ὁ ὁρισμὸς τῶν φραρῶν ἐναντίον τῶν ἀρμένιδων· μὰ ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ γράμμα ποῦ μὲ ἔστειλεν ἀπὸ τὸ Μπελιγράδι, ὅταν ἦταν διὰ νὰ μισεύσῃ εἰς Φιλιππούπολιν, μὲ ἔγραψε πῶς δὲν εἶναι καλὸν, τώρα ποῦ ἦλθεν ὁ δραγομάνος τοῦ Βενετζιάνου, ἐστάθηκα φανερὰ ἐναντίος, καὶ ἐπαρακίνησα τὸν κεχαγιᾶ εἰς τὸ νὰ μὴ γελαστῇ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ πάρουν, καὶ, χάριτι Χριστοῦ, καλὰ καὶ ὁ δόλιος ἐφίλησε πάλιν χέρια καὶ ποδάρια, ὅμως δὲν ἐπίτυχεν· καὶ μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι τίποτες πλέον, μόνον αὐτὰ τὰ ἄσπρα τοῦ βεζίρη ποῦ γυρεύει ὁ κεχαγιᾶς, τὰ ὁποῖα ἂν ἴσως καὶ ἠμπορέσωμεν νὰ τὰ μακρύνωμεν ἕως τὸν χειμῶνα, καλῶς· εἰ δὲ θέλομεν κάμει νὰ δοθοῦν εἰς τὴν Πόλιν, ἢ ὅ,τι ἄλλο δυνηθοῦμεν θέλομεν κάμει. Διὰ τὸν Χαλὴλ ἐφέντη δὲν κάμνει χρεία τίποτες· ὅταν ἔλθῃ ἡ Μακαριότης σου θέλει τὸν δώσει· τὰ λοιπὰ θέλει τὰ μάθει ἀπὸ τὸν Σεβαστιανόν. Ἡ δὲ ἁγία της εὐχὴ εἴη μεθ' ἡμῶν,

Ἀπὸ ὀρδὶ τοῦ Μπαμπᾶ. Ἰουνίῳ α'.

Τῆς σῆς πανσόφου Μακαριότητος
δοῦλος καὶ υἱὸς ἐν Χριστῷ
ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ.

Μακαριώτατε, σοφώτατε, καὶ λογιώτατε πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, τὴν σὴν Μακαριότητα εὐλαβῶς προσκυνῶ·

† Τὸ τίμιον γράμμα τῆς σῆς Μακαριότητος ἔλαβα καὶ ἐχάρην διὰ τὴν καλήν της ὑγιείαν. Τὰ ὅσα μὲ γράφει ἐκατάλαβα· καὶ ὅσον μὲν διὰ τὰ ἄσπρα ποῦ μᾶς ἐγύρευεν ὁ κεχαγιᾶς διὰ τὸν ἐπίτροπον, ἐκάμαμεν κάθε λογῆς τέχνη καὶ τὰ ἐμακρύναμεν ἕως ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ Μακαριότητά σου καὶ νὰ ἀνταμώσῃ τὸν κεχαγιᾶ καὶ νὰ συνομιλήσῃ μὲ λόγιόν του διὰ τὰς ὑπηρεσίας της, καὶ τότε ὅ,τι σᾶς φανεῖ εὔλογον θέλετε δώσει καὶ θέλετε τοὺς ἀναπαύσει. Τὸ γράμμα ποῦ ἐπῆρα ἀπὸ τὸν κεχαγιᾶ προτήτερα ἀπόκρισιν εἰς τὸ τῆς Μακαριότητός σου δὲν τῆς τὸ ἔστειλα τότες, ὅτι μὲ τὸ νὰ ἔχωμεν πολλὰς ὑπηρεσίας τὸ ἀλησμόνησα· οἱ ἄνθρωποι της καὶ οὔτε ἐκεῖνοι μᾶς τὸ ἐνθύμισαν καὶ ἔτζι ἔμενεν· ὅμως μετὰ ταῦτα πῦρεν ὁ γέρο Θεόφιλος ἕναν χατζῆ καλὸν χριστιανὸν, καὶ τοῦ τὸ ἔδωσεν νὰ σᾶς τὸ φέρῃ τότες κοντὰ, καὶ θαρρῶ ἕως τώρα νὰ τὸ ἐλάβετε.

Τὸ γράμμα ποῦ μὲ ἐστείλετε τώρα διὰ τὸν κεχαγιᾶν, ὄντας παρὼν καὶ ὁ Δημητράσκος βοεβόνδας, τὸ ἔδωσα τὸν κεχαγιᾶ, καὶ ἀποδιαβάζωντάς το, μὲ ἐρώτησε, ποῦ εὑρίσκεται ἡ Μακαριότητά σου· τὸν εἶπα, εἰς τὰς Σέρρας· μὲ λέγει, μὲ γράφει πῶς πρὸς τοῦ ἁγίου Δημητρίου θέλει νὰ ἔλθῃ, καὶ θέλει κάμει πολλὰ καλὰ, ὅμως ὅταν θέλῃ νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἀνταμώσῃ, νὰ μᾶς τὸ μηνύσῃ προτήτερα, διὰ [νὰ] τὸν μηνύσω, ἂν κάμῃ χρεία, πῶς ἔχει νὰ κάμῃ. Τὸν ἐλάλησεν καὶ ὁ Δημητράσκο βοεβόνδας πολλά. Πίστευσόν μοι, δέσποτά μου, καὶ τὰ καμώματα αὐτὰ τῶν φράρων καὶ τοῦ Φράντζα τὰ ἔχουν μέσα ἀπάνω εἰς τὸ στομάχι τους, ἀμὴ τί νὰ κάμουν ὁποῦ ὁ καιρὸς δὲν τοὺς δίδει χέρι, ἀμὴ ὅταν εὕρουν καιρὸν θαρρῶ νὰ τοὺς δώσουν τὴν κακήν τους ἡμέραν. Εὐχαριστία νὰ ἔχῃ ὁ Θεός· οὔτε τὰ πολλά τους τὰ ἄσπρα, οὔτε οἱ ἐλτζίδες τους ἴσχυσαν νὰ κάμουν τίποτες εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν τὸν στενοχωρημένον εἰς τοὺς τούρκους· ἐλπίζω, εἰς τὸν εὐρύχωρόν τους καιρὸν νὰ μὴν εὕρουν οὔτε τότες καθόλου πρόσωπον. Μὴν ἔχει ἔννοια ἡ Μακαριότητά σου· δὲν θέλουν ἠμπορέσει νὰ κάμουν τίποτες· καλὰ καὶ ἔχουν ἐδῶ οἱ βενετζιάνοι τὸν δραγομάνον τους, πρᾶγμα ποῦ ποτὲς δὲν ἔγινεν, τάχα διὰ τὰ σερχάτια τους, ἀμὴ ὅλον διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸν ἔχουν ἐδῶ ἴσως καὶ ἔλθει ἡ Μακαριότης σου (ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεόφιλος ἐδιαλάλειε πῶς ἡ Μακαριότης σου ἔρχεται) νὰ εἶναι τινὰς νὰ ἀντιστέκεται, ὅτι ὁ Ἰούδας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντιστέκεται φανερά· ἀμὴ σᾶς τάζω, μάρτυς μου εἶναι ὁ Κύριος, πῶς αὐτὸς ὁ Ἰούδας δὲν ἰσχύει τίποτες, μόνον καύχησες εἶναι, καὶ μὴν θαρρεῖ ἡ Μακαριότης σου, πῶς μὲ τὸ νὰ ἔγινεν εἰς τὸν τόπον τοῦ μακαρίτου, ἔγινεν Παναγιώτης* καὶ ἰσχύει ὡς ἐκεῖνος· οὔτε καμία σύγκρισιν ἔχει· ἂν ἴσχυεν, ἔκαμνεν τῶν φραρῶν τὴν δουλειὰν, ποῦ τὸν ἔταξαν πολλὰ, καὶ αὐτὸς διὰ 2 ἄσπρα τὴν γυναῖκά του δίδει· νὰ μὲ συγχωρέσῃ ἡ Μακαριότης σου. Ἐγὼ, χάριτι Χριστοῦ, φθόνον δὲν ἔχω, καὶ ἂν ἐγνώριζα τίποτες πῶς δίδετε, καλὰ καὶ εἶναι Ἰούδας, ὅμως σᾶς ἤθελα γράψει νὰ περιποιηθῆτε, καὶ ἐγὼ ἀτός μου διὰ τὸν Ἅγιον Τάφον ἤθελα τὸν περιποιηθεῖ, ἀμὴ εἰς οὐδὲν ἡ δύναμίς του· καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Κύριονπολλὰ νὰ ἐντροπιασθῇ μὲ ταυτὰ τὰ καμώματα καὶ νὰ μετανοήσῃ. Ἐγὼ ἐπὶ ταυτοῦ ἐκρέμασα ὅλαις ταῖς δουλειαῖς ἕως ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ Μακαριότητά σου, διὰ νὰ ταῖς τελειώσῃ καθὼς ἐπιθυμᾷ, τόσον τὰ τῶν φραγγῶν, ὅσον τὰ τῶν ἀρμενίων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τῆς γράφω περισσότερον, παρὰ πῶς διὰ τοῦτον τὸν καιρὸν δὲν εἶναι πλέον τίποτες, οὔτε κανένας φόβος, καὶ μὴν ἐννοιάζεται ἡ Μακαριότητά σου καὶ συγχύζεται, ὅτι ἔχεις καλοὺς φύλακας ἐδῶ, καὶ ἂν κάμῃ χρεία, δὲν λυποῦμαι ἄσπρα, νὰ στείλω, νὰ σᾶς δώσω εἴδησιν, μόνος ἡσύχαζε, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

Ὁ κεχαγιᾶς τὰ ὅσα ἔγιναν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καταλεπτῶς ὅλα τὰ ἠξεύρει, αὐτὸς μὲ τὰ εἶπε καλλιότερα παρὰ ποῦ ἐγὼ τὰ ἤξευρα· μὲ ἐγύρευσε τὸ κέσφι χοτζέτι νὰ τὸ ἰδῇ ἐγὼ τοῦ εἶπα πῶς δὲν μὲ τὸ ἐστείλετε, ἐπειδὴ καὶ ἔχει νὰ ἔλθῃ ἀτός του νὰ σᾶς ἀνταμώσῃ.

Μὲ γράφει ἡ Μακαριότητά σου νὰ τὴν γράψω εἰς πλάτος, ἀμὴ πίστευσόν με πῶς δὲν εἶναι τίποτες· ὅθεν δὲν ἔχω τί νὰ τῆς γράψω. Ἔχω καὶ ἐκ στόματος πομένα κάτι τι διὰ τὰ σεφέρια μας τὸν Σεβαστιανὸν, καὶ θέλει σᾶς τὰ εἰπῇ. Ἡ δὲ ἁγία εὐχή της εἴη μεθ' ἡμῶν.

Ἀπὸ Σορόκα. Ἰουλίῳ 29.

Τῆς σῆς Μακαριότητος
υἱὸς ἐν Χριστῷ καὶ δοῦλος
ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ

(Ἕπεται συνέχεια)

Μ.

* ἐννοεῖ τὸν Νικούσιον· Ἰούδαν δὲ καλεῖ τὸν Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 15 μεσοῦντος, συνῆλθεν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις, ἡ κατὰ τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμοὺς ἐκλέγουσα τὸ Δ. Ἐθνικὸν Μ. Συμβούλιον. Προήδρευσε τῆς συνεδρίας ἡ Α.Θ Π., παρῆσαν δὲ οἱ σεβ. ἕνδεκα συνοδικοὶ, τὰ ὀκτὼ λαϊκὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου καὶ οἱ εἴκοσιν ὀκτὼ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, εὐλογῶν τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως, ἐπήνεσεν ἐκ μέρους τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας τοὺς ἐργασθέντας συμβούλους ἐπὶ τῇ εὐσυνειδήτῳ καὶ μετ' αὐτοθυσίας ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν καὶ

νῦν ἀποχωροῦντας, εὐξάμενος αὐτοῖς πᾶν ἀγαθόν· ἀναγνωρίζων δὲ τὴν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος δυσκολωτέραν ἀποβᾶσαν κατάστασιν τῶν ἐκκλησιαστ. πραγμάτων, ἠγγειλεν ὅτι καὶ πάντες οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μετ' ἀφοσιώσεως ἐπετέλεσαν τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα ἐν ἡμέραις πονηραῖς. Τῇ Α.Θ.Π. δεόντως ηὐχαρίστησαν οἱ ἀποχωροῦντες ἀξιότιμοι σύμβουλοι κ.κ. Γ. Κάρταλης, Π. Τσαούσογλους, Ι. Χατζόπουλος καὶ Μ. Σιφναῖος.

Μετά τινα συζήτησιν ἐπὶ θέματος προσιδιάζοντος τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ Συμβουλίου, ὁ πρῶτος αὐτοῦ γραμματεὺς κ. Π. Δ. Νικολόπουλος ἀναγινώσκει τὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου —ἣν ὁ ἀναγνώστης βλέπει καταχωριζομένην ἀμέσως·

Γενομένης εἶτα ψηφοφορίας, ἀνεδείχθησαν **μέλη τοῦ Διαρκοῦς Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν ἀπὸ 25 μαρτίου διετῆ περίοδον** οἱ ἀξιότιμοι κ.κ. Σόλων Γ. Καζανόβας διὰ ψήφων 35—Πέτρος Τσαούσογλους (ἐκλέξιμος, ὡς ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Συμβουλίου δείκνυται) λαβὼν ψήφους 33—Γεώργιος Θεοχαρίδης διὰ ψήφων 31—καὶ Χαραλάμπης Κιοσέογλους διὰ ψήφων 27—Ὁ παναγιώτατος τῆς Συνελεύσεως πρόεδρος, κηρύξας δι' ὀλίγων λόγων τὴν λῆξιν αὐτῆς συνέστησεν εἰς τοὺς ἀξιοτίμους ἀντιπροσώπους τῶν ἐνοριῶν ἵνα διαβιβάσωσιν αὐταῖς τὰς πατρικὰς εὐχὰς αὐτοῦ καὶ εὐλογίας.

Ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐξελέγησαν ἐν ἐνοριακαῖς συνελεύσεσιν οἱ ἀξιότιμοι κκ. Φαναρίου Κωνστ. Θεοχαρίδης· Τζιβαλίου Ἀλέξ. Μαξιμιάδης· Μουχλίου καὶ Ποτηρᾶ Χαραλ. Παπᾶς· τῶν ἐνοριῶν Παλατᾶ Λγ. Ἀλβανόπουλος καὶ Πέτρος Μπέκας· τῶν ὑπερθεν τοῦ Παλατᾶ Βασ. Πατσέλης καὶ Πρ. Ἠλιοῦ. Ψαμμαθίᾳ Μ. Μερακλῆς καὶ Δ. Καρύδης· Ἐξωκιονίου Ἱπποκράτης Κωνσταντινίδης ἰατρός· Βλάγκας Κ. Καπίτσος· Κοντοσκαλίου Κ. Γιαγτζόγλους· Χάσκιοϊ Ἀλκιβ. Νικολαΐδης· Ταταύλα Νικ. Μακρίδης ἰατρὸς καὶ Ἀχιλ. Πυρνέας· Εὐαγγελιστρίας (εἰς Τὰ ταύλα) Γεώργιος Στεργίου· Σταυροδρομίου Ν. Σγουρίδης καὶ Ἀντ. Σούρλας· Φερίκιοϊ Χαραλ. Κιοσέογλους· Γαλατᾶ Μιχ. Θεοτοκᾶς καὶ Θεολ. Θεολογῆς· Διπλοκιονίου Ἰ. Χατζόπουλος· Μεσοχώρου Κ. Τσαπακιᾶς· Ξηροκρήνης καὶ Βεβεκίου Χαρίσιος Βαμβακᾶς· Μεγάλου Ρεύματος Ἀγαθοκλῆς Λαγουδάκης· Εὐαγγελιστρίας (Βαφεοχωρίου) Νικ. Καρακάσης· Σωσθενίου καὶ Νεοχωρίου Ν. Μπίμπης ἰατρὸς καὶ Δ. Βασιλειάδης.—Χαρακτηριστικὸν καὶ πάλιν τῶν ἐκλογῶν τούτων, ὄγδοον ἤδη ἔτος παρατηρούμενον εὐχαρίστως, ὡς καὶ ἡ ἔκθεσις τοῦ Συμβουλίου διαπιστεῖ, μαρτυρεῖται ἡ νομίμως, ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀπαραβίαστος ἐκδήλωσις τοῦ φρονήματος τῶν ἐκλογέων, ὀθωμανῶν ὑπηκόων, τῶν καὶ μόνων κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς κανονισμοὺς ἐχόντων ἐν τῷ σχηματισμῷ τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως δικαίωμα ψήφου.

*

Ἐκ τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἣν ἀνέθηκεν ἡ Α. Θ. Π. τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς μητροπολίταις Πισιδίας καὶ Γρεβενῶν καὶ τοῖς ἐνοριακοῖς ἀντιπροσώποις Ἱππ. Κωνσταντινίδῃ καὶ Ν. Μακρίδῃ, ἐδείχθη ὅτι ἔλαβον ψήφους ἐκλογέων καὶ οἱ ἀξιότιμοι κκ. Παναγ. Χρυσὸς 17, Νικ. Σγουρίδης 14, Ἀντ. Σούρλας 16, Ν. Μακρίδης 13 καὶ Ἄγγελος Στ. Ἰωαννίδης 5.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ
τοῦ Δ. Ἐθν. Μικτοῦ Συμβουλίου
ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ συνελεύσει τῆς 15 Μαρτίου 1909

Παναγιώτατε δέσποτα.

Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, ἐπιστάντος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν συνέρχεται ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις, ἡ μέλλουσα, συμφώνως τοῖς Γενικοῖς Κανονισμοῖς, νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀποχωρούντων τεσσάρων λαϊκῶν αὐτοῦ μελῶν, ἤτοι τῶν κ.κ. Ἰω. Κ. Χατζοπούλου, Γεωρ. Καρταλη, Μιχ. Σιρναίου καὶ τοῦ κ Π. Τσαούσογλου, ὅστις τυγχάνει καὶ αὖθις ἐκλέξιμος ὡς ἀντικαταστήσας τὸν ὑπὸ τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως ἐκλεγέντα καὶ παραιτηθέντα Γιάγκον βέην Ἰωαννίδην, προάγεται κατὰ τὰ νενομισμένα ἵνα ποιήσηται ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ ἤδη λῆγον ἔτος δικαστικῶς τε καὶ διοικητικῶς πεπραγμένων αὐτῷ, ἔχουσαν ἐν συνόψει ὡς ἕπεται.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ καταρτισμοῦ αὐτοῦ δηλοῦται ὅτι ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους τὸ Συμβούλιον κατηρτίσθη ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ προλαβόντος τακτικῶν αὐτοῦ μελῶν ἤτοι τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Κυζίκου κ. Ἀθανασίου τοῦ καὶ προέδρου, Πελαγωνείας Ἰωακείμ, Χίου κ. Κωνσταντίνου καὶ Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶ, ἐκ τῶν ἐπανεκλεγέντων ὑπὸ τῆς Ἐκλογικῆς Συνεδριάσεως, ὡς ἀντικαταστατῶν ἄλλων, Ἀλεξάνδρου βέη Παντζίρη, Παύλου βέη Καραθεοδωρῆ καὶ Φαίδωνος βέη Ἐνωτιάδου, ἐκ τῶν κ. Γεωρ. Κάρταλη καὶ Ἰω. Χατζοπούλου καὶ ἐκ τοῦ νεωστὶ πέρυσιν ἐκλεγέντος Ἀριστείδου βέη Κυριακοῦ. Ἀλλὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως ἀποχωρήσαντος μετ' οὐ πολὺ τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐπομένως δὲ καὶ τοῦ Συμβουλίου, ἀντικαταστάτης αὐτοῦ διωρίσθη συνοδικῶς ὁ σεβ. μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιος, ἀντὶ δὲ τοῦ κ. Φαίδωνος Ἐνωτιάδου, προαχθέντος κυβερνητικῶς εἰς τὴν θέσιν Α' γραμματέως τῆς ἐν Ρώμῃ Ὀθωμανικῆς πρεσβείας, ἐξελέγη ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ὁ κ. Ξενοφῶν Ζῶτος ἰατρός, καὶ ἀντὶ τοῦ προσφάτως ἀποβιώσαντος μητροπολίτου Πελαγωνείας, οὗ ὁ πρόωρος θάνατος βαθέως ἔθλιψε τὸ Συμβούλιον, διωρίσθη συνοδικῶς ὁ σεβ. μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἰωακείμ.

Περὶ δὲ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου προκειμένου, γνωστὸν καθίσταται, ὅτι συνεδριάσεις δικαστικαὶ μὲν συνεκροτήθησαν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος 22 ἀπέναντι 33 τοῦ προλαβόντος, διοικητικαὶ δὲ 31 ἀπέναντι 39 καὶ κοιναὶ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου 21 ἀπέναντι 12.

Ὑποθέσεις δέ, ἐκ μὲν τῶν δικαστικῶν τῶν ἀπὸ τοῦ προλαβόντος ἔτους ὑπολειφθεισῶν 12 καὶ τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εἰσαχθεισῶν 14, ἐκδικασθεῖσαι διεξεπεραιώθησαν 11,

ἤτοι 7 πρωτοδίκως, 3 κατ' ἔφεσιν καὶ 1 κατ' ἀναψηλάφησιν, ἀπέναντι 29 τοῦ προλαβόντος ἔτους, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν προδικαστικῶν ἀποράσεων πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ὁποίων τὸ Συμβούλιον πολλὰς κατηνάλωσε πολλάκις συνεδριάσεις διὰ τὰς δι' ἑκάστην τούτων ἀναγκαιούσας συζητήσεις καὶ διασκέψεις· ὑπολείπονται δὲ ἀναγεγραμμέναι ἐν τῷ δικαστικῷ πινακίῳ 15, ἐξ ὧν τινὲς μὲν εὑρίσκονται ὑπὸ συζήτησιν ἢ διάσκεψιν, τινὲς δὲ ἀναβάλλονται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ ἄλλαι προσράτως εἰσαχθεῖσαι παραδίδονται μετὰ τῶν λοιπῶν πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὸ ἐπιόν.

Ἐκ δὲ τῶν διοικητικῆς φύσεως ὑποθέσεων, ἀνελθουσῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς 380, ἀπέναντι 370 τοῦ προλαβόντος αἱ πλεῖσται ποικίλης οὖσαι ὕλης, ὁριστικῶς διεξήχθησαν τῇ συναντιλήψει καὶ τῶν ἀπό τινων ἤδη ἐτῶν ὑφισταμένων ἐπιτροπῶν τῆς Διεκπεραιωτικῆς δηλονότι, τῆς ἐπὶ τῶν Γραφείων καὶ Ἐράνων καὶ τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξόδων, ὀλίγαι δὲ αἱ ἀπομένουσαι καὶ κληροδοτούμεναι εἰς τὸ ἤδη ἀρχόμενον νέον ἔτος.

Ἐνταῦθα δέον νὰ μνημονευθῇ ὅτι αἱ πρό τινων ἐτῶν εἰσαχθεῖσαι μεταρρυθμίσεις ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Λογιστηρίου, τοῦ Ταμείου, τοῦ Πρωτοκόλλου καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ σχολικῶν λογαριασμῶν, τελείως καὶ εὐστόχως ἐφαρμοσθεῖσαι, ἤρξαντο ἤδη ἀπὸ ἱκανοῦ παρέχουσαι ἀπτὰ τὰ δείγματα τῆς λογιστικῆς καὶ διαχειριστικῆς τάξεως, εἰς ἣν ὑπήχθη ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου καὶ ἡ διαχείρισις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» μετὰ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου.

Μεταβολαὶ ἐν τῷ προσωπικῷ τῶν ἀνωτέρων πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων ἐγένοντο κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο αἱ ἑξῆς: ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ὁριστικὴ ἀποχώρησις τοῦ κ. Συμεὼν Παπαδάκη, οἰκονομικοῦ συμβούλου, τεθέντος μετὰ ὑπερτεσσαρακονταετῆ ὑπηρεσίαν ὑπὸ σύνταξιν, ἡ ἕνεκα λόγων ὑγείας παραίτησις τοῦ κ. Ἰω. Χλωροῦ Α΄ γραμματέως τοῦ Ὀθωμ. Γραφείου τεθέντος ὡσαύτως ὑπὸ σύνταξιν μετὰ ὑπερτριακονταετῆ ὑπηρεσίαν· ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχώρησις τοῦ κ. Γ. Μουτεβελλῆ, β΄ γραμματέως τοῦ αὐτοῦ Γραφείου ἐπιδιώξαντος θέσιν κυβερνητικὴν καὶ ἀντικατασταθέντος διὰ τοῦ κ. Δημητρίου Φύτου καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ Α΄ πατριαρχικοῦ Γραφείου Γεωργίου Λεμονίδου.

Ἡ ἀπὸ τῆς 11 ἰουλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐπελθοῦσα μεταλλαγὴ τοῦ πολιτειακοῦ καθεστῶτος διὰ τῆς ἐπανόδου τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, εὐφροσύνως χαιρετισθεῖσα, ἐπέβαλεν εἰς τὸ Συμβούλιον ἱκανὰς ἀλλεπαλλήλως νὰ συγχροτήτῃ μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου συνεδριάσεις πρὸς κοινὴν σύσκεψιν ἐπὶ τῶν παρεμπεσόντων σπουδαίων ζητημάτων. Ἓν ἐκ τῶν ζητημάτων τούτων ὑπῆρξε καὶ τὸ τῶν διεξαχθεισῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, καθ' ἃς τὸ Πατριαρχεῖον, ὡς ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐθνικὴ ἀρχή, ἐν ἐπιγνώσει τῶν δικαίων καὶ τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων ἀπέναντι τοῦ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ, δὲν ἔπαυσε φροντίζον καὶ διαβιβάζον πρὸς τὴν σεβ. Κυβέρνησιν τὰς πολλαχοθεν ὑποβαλλομένας αὐτῷ σχετικὰς αἰτήσεις καὶ ἐνεργοῦν ὡς καὶ πρότερον δι' ὅλων τῶν νομίμων καὶ δυνατῶν αὐτῷ μέσων καὶ ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐν πληρεστάτῃ ὁμοφωνίᾳ καὶ κοινοπραγίᾳ τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν περὶ αὐτὴν δύο Σωμάτων.

Τὰ τοῦ κληροδοτήματος τῶν ἀειμνήστων Νικολάου καὶ Ἑλένης Ζαρίφη παραμένουσιν ἀτυχῶς εἰς ὃ σημεῖον καὶ κατὰ τὸ παρελθόν. Δὲν ἐπέλιπεν ὅμως ἡ ἐλπὶς ὅτι, ἐπερχομένης προσεχῶς τῆς δεούσης μετὰ τῶν συνενδιαφερομένων συνεννοήσεως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ συνδυασμοῦ τῆς διαθήκης καὶ τοῦ εὐεργετηρίου γράμματος, προθυμηθήσονται καὶ οἱ κληρονόμοι ἐν τῇ ἀναμφισβητήτῳ αὐτῶν φιλογενείᾳ ἵνα καταθέσωσι τὸ κληροδότημα παρά τινι τῶν μεγάλων ἐπιτήμων Τραπεζῶν ἀσφαλῶς, μέχρις οὗ ἐπιστῇ ὁ κατάλληλος καιρὸς πρὸς χρησιμοποίησιν αὐτοῦ.

Ἡ δὲ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν Πατριαρχείων, ἥτις πάντοτε ἀπετέλεσεν ἰδιάζον μέλημα τοῦ Συμβουλίου καὶ ἥτις ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς φαίνεται ἐν τῷ ἄρτι ὑποβληθέντι ἀπολογισμῷ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου τοῦ λήξαντος ἔτους, ἀναγράφοντι ὡς ἔλλειμμα τῆς χρηματικῆς διαχειρίσεως μέχρι τέλους δεκεμβρίου 1909 τὸ ποσὸν 241040 γροσίων, προελθὸν ἐκ καθυστερήσεως προϋπολογισμένων προσόδων, οὐδὲν παρουσιάζει τὸ εὐέλπι καὶ ἐνθαρρυντικόν, τὸ μὲν διότι εἰς τὰς τέως διαγραφείσας ἢ ἐλαττωθείσας τακτικὰς προσόδους τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου προσετέθησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ ἄλλαι, οἷα ἡ τοῦ γραφείου τῶν διαβατηρίων, ἀνερχομένη εἰς 700 περίπου λίρας, ὅπερ ὡς ἐκ τούτου ἐδέησε νὰ καταργηθῇ, τὸ δὲ διότι τὸ ταμεῖον τοῦτο ὑπεχρεώθη νὰ παραβιάσῃ τὸν μόλις ἰσοφαρίζοντα ἐτήσιον αὐτοῦ προϋπολογισμόν, ἀναλαβὸν πρὸ διετίας, πρὸς ταῖς δαπάναις τῆς τακτικῆς λειτουργίας τῶν Πατριαρχείων, καὶ τὴν προκαταβολὴν μηνιαίων ἐπιδομάτων τῶν ἐμπεριστάτων ἀρχιερέων ἀπέναντι καθυστερουμένου κυβερνητικοῦ χορηγήματος, καθὼς καὶ ἄλλας τινὰς παρομοίας φύσεως ὑποχρεώσεις, αἵτινες ἐπεβάρυναν αὐτὸ μέχρι τέλους τοῦ 1908 διὰ χρέους γροσίων 400,251 ἀπέναντι 1,275,138 τοῦ ἔτους 1907.

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ αὖθις, τῆς περιστάσεως ταύτης ἐπιλαμβανόμενον τὸ Συμβούλιον, θερμὴν ποιεῖται ἔκκλησιν εἰς τὴν φιλογένειαν τῶν τε σεβασμιωτάτων ἁγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν φιλοτίμων ὁμογενῶν περὶ πλήρους καὶ τακτικῆς ἐφαρμογῆς τόσον τοῦ μέτρου τοῦ παρὰ τῶν ταμείων τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν ἐτησίου ἐράνου, ὅσον καὶ τοῦ τῆς περιαγωγῆς δίσκων ἐν μεγάλαις τοῦ ἔτους ἑορταῖς, ἅπερ ἠδύναντο ἱκανῶς νὰ ἀνακουφίσωσι τὴν ἐνεστῶσαν κρίσιμον θέσιν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ Συμβούλιον, ἔχον ὡς βάσιν τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος ἀναστηλωθεῖσαν νόμιμον ἀρχὴν τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου παρὰ τῶν κατ' ἐνορίας χριστιανῶν, διενήργησε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ ἐν ἰσχύϊ κανονισμοῦ, τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐνοριακῶν ἀντιπροσώπων, οἵτινες πρόκειται νὰ ἀναδείξωσι τοὺς ἀντικαταστάτας τῶν

ἀποχωρούντων συμβούλων, ἔχει δὲ τὴν παρρησίαν νὰ διαπιστώσῃ κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην περίστασιν ὅτι, ἐκ τῆς ἐλευθέρας ψήφου καὶ τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ προελθόν, ὑπὲρ ταύτης ὑπερμαχεῖ καὶ ταύτην ἔθετο ἐν παντὶ γνώμονα σταθερὸν τῆς πορείας καὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ.

Ταῦτα, Πναγιώτατε, κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν περιλήψει τὰ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πεπραγμένα, ἅπερ φέρον τὸ Συμβούλιον εἰς γνῶσιν τῆς Υ. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ αὐτὴν ἐντίμου Συνελεύσεως ἐξαιτεῖται εὐλαβῶς τὰς παναγίας καὶ θεοπειθεῖς αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ διατελεῖ μετὰ σεβασμοῦ βαθυτάτου

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 22 μαρτίου 1909.

Διὰ τὸ Συμβούλιον
ὁ πρόεδρος
ὁ Κυζίκου Ἀθανάσιος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος σαββάτου ἀνέλαβε τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ Ταράσιος, ἀναγκασθεὶς ἐπὶ διμηνίαν νὰ ἀπόσχῃ τῶν συνεδριῶν ἕνεκεν ἀσθενείας. Ἐν τῇ διαρκείᾳ αὐτῆς πολλὰ ἐκ μέρους τῶν σεβ. ἀρχιερέων καὶ τῶν λογάδων τοῦ Γένους ἔλαβε δείγματα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ.

Ἡ τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου ἀκολουθία ἐψάλη τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ τῆς Ε' ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν, ἐν πᾶσι δὲ τοῖς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ναοῖς ἡ συρροὴ τῶν πιστῶν ἦν μεγάλη.—Ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὰς τέσσαρας στάσεις ἀνέγνωσαν ἡ Α Θ.Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ οἱ σεβ. μητροπολῖται Διδυμοτείχου, Σωζοαγαθουπόλεως καὶ Κοζάνης, οἱ καὶ μετὰ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως συγχοροστατήσαντες.

Κοινότης ὀρθόδοξος Χαλεπίου. — Πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ διάδοσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης παρὰ τοῖς ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσιν αὐτὴν, μητρικὴν μὲν οὖσαν πάλαι τοῖς ἐν Συρίᾳ, λησμονηθεῖσαν δ' ἕνεκα καιρικῆς ἐπηρείας, συνεστήθη Σύλλογος «Πρόοδος» ἐν τῇ πόλει Χαλεπίου, ἀναγγείλας τὴν ἵδρυσιν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐνεκρίθη νὰ ἱδρυθῶσι τοῖς ἱδρυταῖς αἱ ἐκκλησιαστικαὶ εὐχαὶ καὶ ἡ συνοδικὴ εὐαρέσκεια.

Τὸ Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον, καταρτισθὲν τελείως καὶ πλουτισθὲν, τεθὲν δ' ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κωνστ. Φ. Ἀγγελίδου, ἀναλαμβάνει τὴν διεξαγωγὴν παντὸς εἴδους ἐργασίας, μετὰ φιλοκαλίας καὶ ταχύτητος, εἰς τιμὰς συγκαταβατικάς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διαρρυθμισθέντος ἀρτίως τοῦ Γραφείου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐπὶ τὸ βέλτιον, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐν τῷ μέλλοντι ἀταξίας περὶ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀνελλιπῆ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους συνδρομηταὶ ὅπως καταστήσωσιν ἡμῖν γνωστὴν πᾶσαν καθυστέρησιν ἢ μὴ παραλαβὴν αὐτοῦ, ὑποδεικνύοντες ἅμα, ὅσον ἔνεστιν ἀκριβέστερον, καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν. Προσεχῶς δὲ ἀποσταλήσονται ἅπασι τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν οἱ ἕνεκα ποικίλων λόγων καθυστερήσαντες πίνακες τῶν εὑρετηρίων καθὼς καὶ τὰ ἐξώφυλλα τῶν ἐτῶν ΚΣΤ', ΚΖ' καὶ ΚΗ'.

Ἐφιστῶμεν πρὸς τούτοις τὴν προσοχὴν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἐν τῇ προμετωπίδι τοῦ φύλλου καταχωριζομένης εἰδοποιήσεως, καθ' ἣν πᾶσα μὲν αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη, πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου, καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας».

Ἐπίσης ἀγγέλλομεν ὅτι ληξάσης τῆς ἐντολῆς ἁπάντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δικαιοῦται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἔλθῃ εἰς οἱανδήποτε δοσοληπτικὴν συνάφειαν διὰ λογαριασμὸν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» μετὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς ἐπιφυλασσόμεθα δὲ νὰ καταστήσωμεν ἐγκαίρως γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ μέλλοντι περιοδευόντων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν, εἴ γε διορισθήσονται τοιοῦτοι.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Παράσημα.—Ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως ὁ ἀργυροῦς Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος εἰς τοὺς πανιερ. ἐπισκόπους Χαλκίδος καὶ Καρυστίας κ. Χρύσανθον Προβατᾶν, Ὕδρας καὶ Σπετσῶν κ. Ἰωάσαφ Στάικον καὶ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης κ. Δανιὴλ Σουλίβην καθὼς καὶ εἰς τοὺς πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτας κ.κ. Β Κατωχιανὸν ἡγουμένον Κόκκινης Ἐκκλησίας ἐν Λευκάδι καὶ Ἀγαθάγγελον Ξηρουχάκην, προϊστάμενον τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βενετίᾳ κοινότητος.

Κήρυγμα θείου λόγου. Ἱεροκήρυξ τῆς ἐπισκοπῆς Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ἀνωρίσθη ὁ πανοσιολογ. διδάκτωρ κ. Ἀμβρόσιος Ἀντωνόπουλος.—Εἰς τὴν κενὴν θέσιν ἱεροκήρυκος ἐν Λαρίσσῃ διορίσθη ὁ παρὰ τῇ ἐπισκοπῇ Τρίκης τοιοῦτος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Σωφρόνιος Παυλίδης.

Ἐπισκοπὴ Χαλκίδος. — Τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Χαλκίδος καὶ Καρυστίας κ. Χρυσάνθου προβατᾶ ἐπαινοῦσι αἱ ἐφημερίδες. ἐνηύξημεν δὲ τούτου καὶ ἡμεῖς. Ἱδρύσας σχολὴν νυκτερινὴν ἐν Χαλκίδι τῶν ἀπόρων παίδων, ἐπιμελεῖται τοῦ ἔργου τούτου μετὰ πολλοῦ ζήλου, φοιτῶσι δ' ἐν αὐτῇ 130 μαθηταί. Περιώρισε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱερέων, νέους δὲ ἐχειροτόνησεν ἐκ τῶν δημοδιδασκάλων, ἢ ἐκ τῶν τελειοφοίτων ἱερατικῶν σχολῶν. Ἑτέρας τινὰς πράξεις αὐτοῦ κατὰ καιροὺς ἀνηγγέλλομεν.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κάνσας ἑλλ. κοινότης.—Προϊστάμενος τῆς ἐν Κάνσᾳ ('Α" μερικῆς) ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος ἐκλήθη ὁ ἐν Πάτραις αἰδεσιμ. πρεσβύτερος κ. Κωνστ. Νικολετόπουλος, ἔνθερμος ἐργάτης τοῦ καθήκοντος καὶ ἱεροκήρυξ, ἐκδίδων μάλιστα πρὸ τριετίας ἐν Πάτραις τὸν «Ἑσπερινὸν», ἀξιανάγνωστον ἐκκλησιαστικὴν ἐφημερίδα.

Σαβάννας ἑλλην. κοινότης.—Ἡ λογοδοσία τῶν τὴν κοινότητα ταύτην διοικησάντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀγγέλλει ὅτι, μετὰ τὴν ἐξόφλησιν 7500 φράγκων, χρέους τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς ἀποικίας, ἔμειναν ἐν τῷ ταμείῳ 2100 φράγκα, ἐκτὸς ἑτέρων 5300 περίπου, προερχομένων ἐξ ἐρανων καὶ προοριζομένων πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ εἰκονοστασίου. Τρισχίλια φράγκα προσήνεγκεν ὁ ἀξιότιμος κ. Γεώργιος Πιπεράκης, ὃν ἡ κανότης ἐν γενικῇ συνελεύσει ὁμοθύμως ἀνέγραψε μέγαν εὐεργέτην.

Κοινότης ἑλλην. Λύνν.—Προϊστάμενος τῆς ἐν Λύνν (Μασσαχουσέτης) ὁμοεθνοῦς κοινότητος ἐκλήθη ὁ πανοσ. διάκονος καὶ διδάκτωρ τῆς θεολογίας κ. Θεόφιλος Σπυρόπουλος, προχειρισθεὶς εἰς πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ σεβασμ. ἐπισκόπου Ἠλείας κ. Δαμασκηνοῦ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ἡ Χρηστίνα Ν. Κουκούλα, τὸ γένος Παντελῆ Ρούσσου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἑλληνίς, ἠθοποιός, καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8 1]2 εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Κουκούλα, χριστιανοῦ καθολικοῦ, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως (ὁδὸς Γιαγχανὲ ἀρθ. 30), δημοσιογράφου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 φεβρουαρίου 1904

Ὁ πρόεδρος

κ. α. α.

† Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν Δικαστήριον.

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 5, καὶ ἡμερ. 19 μαΐου 1907 ἐρήμην κατ' ἔφεσιν ἀποφάσεως τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 205 καὶ 415 τῶν Ὀθωμανικῶν,

Δικάζουσα ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφαίζουσα παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6803 καὶ χρονολ. 26 σεπτεμβρίου 1906 ἔφεσιν τῆς Εὐτέρπης Βασαρδάκη κατὰ Κλεάνθους Βασαρδάκη καὶ κατὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 7 καὶ χρονολ. 21 αὐγούστου 1906 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Κίῳ ἐδρεύοντος Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Νικαίας,

Ἀκυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος δικαστηρίου,

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 27 ἰουλίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς νῦν ἐφεσειούσης Εὐτέρπης Κ. Βασαρδάκη κατὰ τοῦ νῦν ἐφεσιβλήτου Κλεάνθους Βασαρδάκη ὡς νόμῳ ἀβάσιμον καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 432 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβήν, κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 9 μαρτίου 1909.

Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς 1

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Πιπέρας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΥΣΗΣ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 153 καὶ χρονολ. 5 δεκεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν ἄρθρ. 77 καὶ 207 Δικονομικῶν Ὀθωμανικῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. 669 καὶ χρονολ. 13 νοεμβρίου 1906 αἴτησιν περὶ διαζεύξεως τοῦ Ἀναστασίου Μυστακίδου,

Κηρύττει τὸν γάμον αὐτοῦ διαλελυμένον ἀπὸ τῆς Ἑλένης τὸ γένος Στεφανίδου ἐξ ὑπαιτιότητος ταύτης, παραπέμπει τὸν ἐνάγοντα διὰ τὰς ὑλικὰς ἀπαιτήσεις εἰς τὸ Μ. Ἐκκλησ. Δικαστήριον, εἰς οὗ τὴν ἁρμοδιότητα ὑπάγονται,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» τῶν Πατριαρχείων καὶ,

Ἐπιτίθησιν εἰς τὴν ἐναγομένην τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη ἐκ γρ. 130, ὡς καὶ τὸ τέλος τῆς ἐκδόσεως τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων ἐκ γρ. 200 προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος· καὶ

Κηρύσσει τὴν παροῦσαν ἐπιδεκτικὴν ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

Ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος Ἀπέργης 1

Ὁ γραμματεύων

Ν. Νίτσος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 24 καὶ ἡμερ. 1 δεκεμβρίου 1908 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν τὸν νόμον καὶ τὰς διατάξεις (Ἄοθ. 484 Πολ. Δικον. καὶ Π. καὶ Σ ἐγκύκλιον τῆς 6 ἰουνίου 1882

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί· δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερ. 17 νοεμβρίου 1908 αἴτησιν τῆς Εὐτυχίας Ν. Κλάβαρι, τὸ γένος Ἀνδρέα Λούκα ἐπὶ διαζεύξει ὡς νομίμων καὶ βασίμων— Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τοῦ ἐναγομένου Νικολάου Κλάβαρι καὶ τῆς ἐναγούσης Εὐτυχίας, τὸ γένος Ἀνδρέα Λούκα, ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου καὶ καταδικάζει τὸν ναγόμενον εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπισπευδούσης.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν. 3

ὁ προεδρεύων — ὁ γραμματεὺς

Οἰκονόμος Γαβριὴλ Καστῆς — **Ἰωάννης Ἀμπελᾶς**

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 12

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Επίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῷ πάσχα—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Ἀνακριβειῶν ἔλεγχος—Ἀνάγνωσμα (τὸ Ι' καὶ ΙΑ') κυριακῆς.

ΕΠΙ ΤΩ ΠΑΣΧΑ

Διήλθομεν τὸ πέλαγος τῆς νηστείας· καὶ πρὸς τὸ τέλος ἐγγίσαντες τῆς σῶμα καὶ ψυχὴν καθαιρούσης περιόδου ταύτης, μέλλομεν νὰ πανηγυρίσωμεν μεθ' ἡμέρας τὸ πάσχα τὸ μέγα, τὸ ἅγιον, τὸ σωτήριον, ἀλλήλοις εὐχόμενοι τοῦτο λύτρον λύπης ἐν τῷ βίῳ τῷ μετὰ σώματος. Οἱ τηρήσαντες ἀπ' ἀρχῆς τὴν νηστείαν ἐκ καθήκοντος καὶ συνηθείας, ἐκ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸς τοὺς κειμένους νόμους καὶ πρὸς οἰκογενειακὰς παραδόσεις, καὶ, τὸ κυριώτερον, ἐκ συναισθήσεως πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ θεσμοῦ τῶν νηστειῶν, οἱ πρὸς τὸ τέλος τῆς σωματικῶς καὶ ψυχικῶς καθαρτικῆς περιόδου ταύτης ἐνθυμηθέντες τὸ πρὸς τὰς θεοδιδάκτους τῆς θρησκείας διατάξεις καθῆκον, ἀνεξαιρέτως πάντες, ἐν ἀγαλλιάσει θέλομεν ἑορτάσει τὴν κλητὴν ἡμέραν, τὴν μίαν τῶν σαββάτων, τὴν ἡμέραν τοῦ θείου πάσχα.

Διήλθομεν τὸ λεγόμενον πέλαγος τῆς νηστείας· καὶ οἱ μὲν ἐκ πεποιθήσεως ἐζήτησαν τὴν τοῦ νόμου φυλακὴν, κατὰ τὸν ἱερὸν Θεοδώρητον, οὐχὶ «τῇ κομψείᾳ τῶν λόγων ἐξαπατῶντες καὶ ταπεινοφροσύνην καλοῦντες αὐτὴν, μὴ δεῖν παραβαίνειν λέγοντες τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δεδομένον νόμον»—οἱ δὲ βαθύτερον γινώσκοντες ὅτι οὐ πρὸς ἐπίδειξιν ἐτήρησαν τὴν ἀποχὴν ἀπὸ βρωμάτων, ἣν ὁ Θεὸς μισεῖ, κατὰ τὸν Ἡσαΐαν (Α', 13), οὗτοι ἐπεδίωξαν τὴν τῆς σαρκὸς δουλαγώγησιν καὶ τὸν ὑπωπιασμὸν, διότι ταῦτα κατορθοῦσι τὸν τοῦ σώματος ἁγιασμὸν, ὡς ὁ τὸν Ἡσαΐαν ἑρμηνεύων Βασίλειος ὁ μέγας εἶπεν. Ἐδίδαξε καὶ διδάσκει τὰς μετ' αὐτὸν γενεὰς ὁ οὐρανοφάντωρ, καὶ συνομολογοῦσιν οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι «οὐκ ἐξαρκεῖ καθ' ἑαυτὴν ἡ τῶν βρωμάτων ἀποχὴ πρὸς τὸ τὴν νηστείαν ἐπαινετὴν ποιῆσαι, ἀλλὰ δεῖ καὶ τὴν λοιπὴν ἀγωγὴν προσεῖναι, ἔν τε λόγοις καὶ ἀναστροφαῖς καὶ τῇ πρὸς τοὺς ὠφελεῖν δυναμένους συνουσίᾳ».

Διήλθομεν τὸ πέλαγος τῆς νηστείας· καὶ μεθαύριον, διὰ τοῦ κατηχητικοῦ προσφωνήματος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, ἐγκαρτερήσαντες ἢ ἀποκνήσαντες πρὸς τὴν δῆθεν μεγάλην παράτασιν τοῦ πλοὸς, δουλαγωγήσαντες καὶ μὴ

δουλαγωγήσαντες τὴν πηλίνην τῆς διπλῆς ἡμῶν ὑποστάσεως φύσιν, καλούμεθα νὰ συνευφρανθῶμεν ἐπὶ τῇ κλητῇ καὶ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν, ἐπὶ τῇ πανηγύρει τῶν μεγάλων τοῦ χριστιανισμοῦ πανηγύρεων. Ἀλλ' οἱ γινώσκοντες καὶ ἅμα πιστεύοντες ὅτι οὐχὶ μόνον ἡ ἐν βρώμασι καὶ σωματικαῖς ἀπολαύσεσι νηστεία ἐπιβάλλεται κατ' ὀλίγας τοῦ χοϊκοῦ ἡμῶν βίου ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν φύσεως ὁ καθαρμὸς δι' ὅλης τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἐκεῖνοι καὶ διδάσκονται καὶ ἅμα πρέπει νὰ πιστεύωσιν ὅτι ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἔχομεν καθῆκον νὰ καθάρωμεν, καὶ νῦν μᾶλλον, ἑαυτούς, ὅπως ἀκούσωμεν τοῦ χαρμοσύνου πρὸς τὰς μυροφόρους προρρήματος τοῦ Σωτῆρος, ὅπως ἐπιτείνωμεν τὸν ἀνακαινισμὸν τοῦ ἐν ἡμῖν ἀνθρώπου, καθαίροντες τὴν καρδίαν, διότι μόνον οἱ καθαρὰν αὐτὴν ἔχοντες «αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται», κατὰ τὴν ἀψευδῆ τοῦ Σωτῆρος ἐπαγγελίαν.

*

Καθαρμὸν αἰσθήσεων ζητεῖ ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ διὰ τοῦ ψαλλομένου κανόνος τοῦ ἐκ Δαμασκοῦ φωστῆρος, καὶ διὰ τῶν διδασκαλιῶν τῶν πατέρων, κηρύττουσα τὸ τοῦ προφήτου Ἱερεμίου (Θ', 20) ὅτι «διὰ τῶν θυρίδων» ἤτοι διὰ τῶν αἰσθήσεων τοῦ σώματος «ἀνέβη ὁ θάνατος» τῆς ψυχῆς, ἀμβλύνων δῆλα δὲ πᾶσαν αἴσθησιν πνευματικὴν καὶ νεκρὸν ἠθικῶς καθιστῶν τὸν οὔτε ἀκούοντα πνευματικῶς, οὔτε βλέποντα, οὔτε αἰσθανόμενον.

Καθαρμὸν τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν περιβολῆς καὶ τοῦ σωματικοῦ τῆς ψυχῆς περιβλήματος ἐπέβαλλον κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ πάσχα οἱ παλαιοὶ χρόνοι καὶ αἱ ἱεραὶ συνήθειαι, μέχρι σήμερον διατηρούμεναι. Ἀλλ' ὁ καθαρμὸς ὁ ἐξωτερικὸς δέον νὰ θεωρῆται, δέον νὰ ᾖ τὸ σύμβολον τὸ ὑλικὸν καὶ ὁρώμενον τοῦ ἀοράτου καὶ ψυχικοῦ καθαρμοῦ. Διότι μόνον μετὰ τοιοῦτον καθαρμόν, ὅταν ἡ κακότεχνος ψυχὴ κατορθώσῃ ν' ἀποβάλῃ πάθη τινὰ καὶ ἁμαρτίας, ἔσται δυνατὸν νὰ εἰσέλθῃ ἐν ἡμῖν ἡ ἀληθὴς σοφία· αὕτη δὲ, καθὼς ὁ σοφὸς εἶπε Σολομών, «οὐ κατοικήσει ἐν σώματι κατάχρεῳ ἁμαρτίας». Καὶ τὸν νοῦν ἄρα ἔχοντες ἀθόλωτον ἐκ πονηρῶν λογισμῶν καὶ τὴν καρδίαν κεκαθαρμένην ἀπὸ ματαίων ἐνθυμήσεων, νήφοντες ἐν πᾶσι, τὴν φιλαδελφίαν ἐπιδεικνύμενοι κύριον γνώρισμα τῆς χριστιανικῆς πολιτείας, ἀρετῶν λαμπάδας κρατοῦντες θέλομεν πανηγυρίσει πνευματικῶς τὸ πάσχα τὸ σωτήριον.

Καθαρμὸν περιβολῆς καὶ λαμπρότητα ἀπ' ἀρχαίων χρόνων ἐπέβαλεν ἡ Ἐκκλησία τῶν πιστῶν χάριν τῶν ἡμερῶν τούτων, λαμπρὰν ἀποκαλοῦσα τὴν πρώτην καὶ ἁγίαν τῶν ἑορτῶν τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος. Ὡς δὲ, μέχρις ἑνός, ἀπέβαλλον τοὺς τεχνητοὺς χιτῶνας οἱ πιστοὶ, τοιουτοτρόπως καὶ τοὺς δερματίνους καὶ χοϊκοὺς χιτῶνας τῶν ἀδυναμιῶν δέον 'ν' ἀπορρίψωσι, πρώτιστα δὲ τὸν ἔσχατον πάντων, τὸν τῆς ἐπιδιώξεως τῆς κενῆς δόξης, τὸν ὁποῖον ἔσχατον τῶν τοιούτων χιτώνων εἶπεν εἷς τῶν ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων, καὶ ὃν δυνατὸν ν' ἀποβάλωσι «μόνοι οἱ τὴν μητέρα τῆς κενοδοξίας, τὴν αὐταρέσκειαν, βδελυξάμενοι».

Λαμπαδηφοροῦντες διατάττει ἡμᾶς ἡ Ἐκκλησία νὰ προσέλθωμεν τῷ ἐκ τοῦ μνήματος προϊόντι Χριστῷ, τὰς φρονίμους παρθένους τοῦ Εὐαγγελίου μιμούμενοι· λαμπάδας δηλα δὴ κρατοῦντες ὄχι πλέον ὑλικὰς, ἀλλὰ τὰς τῶν ἀρετῶν, ὧν ἡ ἐξάσκησις καθιστᾷ μετόχους πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ χαρμονῆς τοὺς καὶ γινώσκοντας καὶ τηροῦντας τὰ παραγγέλματα τοῦ Σωτῆρος· εἶπε δὲ ὁ Χρυσορρήμων περὶ τοῦ φωτὸς τῶν τοιούτων ἀχειροποιήτων λαμπάδων, προσομοιάζων τὸ φῶς τὸ ὑλικὸν πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀόρατον, ὅτι « καθάπερ τὸ λυχνιαῖον φῶς ἐλαίῳ κατέχεται, καὶ ἀναλωθέντος τούτου κἀκεῖνο σβέννυται, οὕτω δὴ καὶ ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις, παρόντων μὲν ἡμῖν ἔργων ἀγαθῶν καὶ πολλῆς ἐλεημοσύνης ἐπιχεομένης τῇ ψυχῇ, μένει καθάπερ ἐλαίῳ κατεχομένη ἡ φλόξ· ταύτης δὲ οὐκ οὔσης, ἄπεισι καὶ ἀναχωρεῖ ».

Τοιουτοτρόπως οἱ διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ζητοῦσι νὰ ὦμεν παρεσκευασμένοι, λαμπάδας φέροντες τὰς ὁρατὰς καὶ τὰς ἀοράτους, περιβολὴν νέαν, τὴν ὁρατὴν καὶ τὴν μὴ βλεπομένην, κεκαθαρμένοι δ' ἀπὸ παθῶν τῶν ἀχρειούντων τὴν πνευματικὴν ἡμῶν φύσιν.

Εὐτυχῶς τὴν νέαν φέροντες περιβολὴν, μικροὶ καὶ μεγάλοι, παιδία καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ κατὰ τοῦτο μιμούμενοι γενεὰς παρελθούσας, ἐν τούτῳ δ' ἀναμιμνησκόμενοι καὶ τῆς συνηθείας τῶν πάλαι κατ' Αἴγυπτον ὁσίων ἀνδρῶν, φερόντων τὸν ἐκ φύλλων φοίνικος χιτῶνα ἢ καὶ τὸν ἐπενδύτην μοναχῶν ἐπιφανῶν, ὡς ὁ Μ. Ἀθανάσιος τὸν τοῦ Μ. Ἀντωνίου τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου, καλὸν καὶ δόκιμον νὰ μιμηθῶμεν τὴν ἀγωγὴν ἐκείνων ἐν ἡμέραις ἑαρτασίμοις, ἰδίᾳ κατὰ τὰς τοῦ θείου Πάσχα, διότι καὶ εὐκόλως δυνάμεθα ν' ἀκολουθήσωμεν εἰς τὸ παράδειγμα ἐκείνων.

Ἂν δὲ καθαρμὸν ἐπιδιώξωμεν αἰσθήσεων καὶ σώματος καὶ ψυχῆς ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῆς ἡμετέρας ζῶντες συνειδήσεως, ἐν εἰρήνῃ καὶ μετὰ τῶν ὁμοίων ἡμῶν, φιλαδελφίαν πρὸς πάντας ἐπιδεικνύμενοι, πᾶσαν μὲν ἡμέραν τοῦ βίου θέλομεν ἀποτελέσει ἑορτὴν, ἑτοίμους δὲ θέλομεν ἔχει τὰς ψυχὰς ἡμῶν εἰς ὑποδοχὴν Ἐκείνου, ὅστις ζωὴν ἡμῖν διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐχαρίσατο τὴν αἰώνιον. Οὕτω μετ' Αὐτοῦ τὸ τρίτον πάσχα, μετὰ τὸ νομικὸν καὶ τὸ πάσχα τῆς χάριτος, πανηγυρίζοντες, τὸ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἐκτυπώτερον αὐτοῦ θέλομεν μετάσχει, κατὰ τὸν ὑμνῳδὸν, ὅτε κοινὸν τοῦτο πίνων μεθ' ἡμῶν, ὡς ὁ Θεολόγος

ἐξηγεῖ Γρηγόριος, ἀποκαλύψει καὶ διδάξει ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς Αὐτοῦ βασιλείας « ἃ νῦν μετρίως παρέδειξε ».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ ἀνεχώρησεν εἰς Θεσσαλονίκην, μεταβαίνων ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, μετὰ διετῆ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ εὐδόκιμον συνεργασίαν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιος, προπεμφθεὶς ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ὑπὸ τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Πελαγονίας καὶ Γρεβενῶν καὶ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμεν. πατριάρχου ὑπὸ τοῦ ἱερολγ. δευτερεύοντος.

Αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι συνείλκυσαν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἡμῶν ναοῖς ἀπὸ τοῦ σαββάτου τοῦ Λαζάρου πυκνὰ εὐσεβῶν ἐκκλησιάσματα καὶ ἰδίᾳ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐν ᾧ συνεχοροστάτησαν τῇ Α. Θ. Π. οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μητροπολῖται, πλὴν τῶν ἐξ ἀσθενείας κωλυομένων. Ἡ ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν χθὲς ἑσπέρας διεξήχθη κατανυκτικῶς. Τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Διδυμοτείχου, Σωζοαγαθοπόλεως, Λέρου καὶ Ἡλιουπόλεως, τῶν πανοσλγ. Μ. πρωτοσυγκέλλου, ἀρχιγραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ Μ. ἀρχιμανδρίτου, τῶν πατριαρχικῶν ἐφημερίων καὶ τοῦ Μ. ἀρχιδιακόνου (τὸ ἀπ' ἄμβωνος).—Ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγιοταφικοῦ Μετοχίου τὰ Εὐαγγέλια ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τοῦ παρεπιδημοῦντος ἐνταῦθα ἕνεκα τῶν γεγονότων τῆς Ἁγίας Πόλεως πανιερ. μητροπολίτου Ναζαρὲτ, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας, τῶν ἀρχιμανδριτῶν κκ. Μελετίου καὶ Χρυσοστόμου, τοῦ πρωτοσυγκέλλου κ. Γερασίμου (τῆς Ἀλεξανδρείας) καὶ τῶν ἱερέων τοῦ Μετοχίου.

Φιλογένεια μοναχῶν.—Νέον καὶ μέγα δεῖγμα τῆς ἐν πολλοῖς ἀπὸ πολλοῦ διατρανωθείσης φιλογενείας αὐτῆς παρέσχε πρό τινος ἡ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἱερὰ καὶ μεγάλη βασιλικὴ καὶ πατριαρχικὴ μονὴ τοῦ Βατοπεδίου, δωρησαμένη τῇ κατὰ Χάλκην ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ, πρὸς ἀνακούφισιν ὑλικὴν καὶ ἀρωγὴν αὐτῆς, τὸ ποσὸν, ὅπερ ὤφειλεν εἰς αὐτὴν ἀπό τινων ἐτῶν τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον καὶ ὅπερ ἀνήρχετο σὺν τόκοις εἰς πεντακισχιλίας τουρκικὰς λίρας. Ὁ ὅρος, ὃν ἡ γεραρὰ καὶ φιλογενεστάτη μονὴ προέβαλεν, ἵνα καὶ ἀπαλλαγῇ πάσης ὑποχρεώσεως πρὸς τὴν σχολὴν, τόσον διὰ τὰς μέχρι σήμερον καθυστερούσας ἐτησίας χορηγίας, ὅσον καὶ διὰ τὰς ἐν τῷ μέλλοντι, ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἐφορίας τῆς σχολῆς μετὰ τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου. Ἡ Μ. Ἐκκλησία, μετὰ τὴν ἐν ἐπαίνοις καὶ εὐλογίαις ἀποδοχὴν τῆς δωρεᾶς, ἐξήγγειλε τὴν ἄκραν αὐτῆς εὐαρέσκειαν πρὸς τὴν ἱερὰν καὶ σεβασμίαν τοῦ Βατοπεδίου μονὴν, ἥτις, τοσοῦτον ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ τόπου ἐκείνου τὴν εὐσεβῆ παίδευσιν ὑποστηρίξασα καὶ γενναίως ἐπαρήγουσα καὶ νῦν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἐκπαιδευτικοῖς καὶ φιλανθρωπικοῖς καθιδρύμασι καὶ ναοῖς πενομένοις, παρέσχεν ἀξιομίμητον δεῖγμα φιλογενείας ἀκραιφνοῦς καὶ λαμπρᾶς υἱικῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ ἡ Α. Θ. Π ἐπεσκέψατο, ἐν συνοδίᾳ τοῦ καπικεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων, ἐν Πέρᾳ, τὸν ἄρτι ἐκλεγέντα σοφολογ. ἀρχιρραβῖνον, ὅστις πρὸ διημέρου προσῆλθε, μετὰ τοῦ οἰκείου καπικεχαγιᾶ, εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

ΤΟ ΚΑΚΙΣΤΟΝ ΕΘΙΜΟΝ **τῶν κατὰ τὸ Μ. Πάσχα πυροβολισμῶν,** ὅπερ, ἐν ἡμῖν παρεισδύσαν, ὑπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως δικαιολογεῖται, πολλῶν δὲ ζημιῶν γίνεται πρόξενον, ἀπεδοκίμασεν ἡ Ἐκκλησία καὶ πάλιν δι' ἐπὶ τούτῳ γράμματος ἀναγνωσθέντος ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῇ κυριακῇ τῶν βαΐων. Ἀποδοκιμάζει πάντοτε πᾶς εὖ ἡγμένος ἄνθρωπος, εἰς οἱανδήποτε κἂν ἀνήκῃ θρησκείαν καὶ φυλὴν, καὶ καταδικάζει τὴν ἀγρίαν ταύτην δῆθεν ἐκδήλωσιν αἰσθημάτων χαρᾶς ἢ εὐχαριστήσεως· διότι χαρὰ πρόξενος θανάτων ἢ σωματικῶν πληρώσεων, ἀγαλλίασις δῆθεν καὶ εὐχαρίστησις προκαλοῦσα δάκρυα καταντᾷ σχῆμα στυγητὸν ὀξύμορον καὶ καταπλήσσει τὸν ἄνθρωπον εἰς τάξιν ἐπικινδύνου ζώου. Δι' ἀγρίων πυροβολισμῶν, ἂν μὴ συμβῇ δυστύχημά τι, ἀλλὰ βεβαιότατα διασπᾶται ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν φιλησύχων ἀνθρώπων, τῶν ἐν ἠρεμίᾳ θελόντων νὰ διέλθωσιν ὥρας τινὰς οἶκοι, ἢ ἴσως καὶ τῶν τυχὸν ἀσθενούντων. Ἐὰν οἱ πυροβολισμοὶ γίνωνται πρὸς ἀναγγελίαν τῆς ἁγιωτάτης ἑορτῆς τῶν χριστιανῶν, περιττὸν, διότι γινώσκει σύμπας ὁ κόσμος ὅτι ἔχομεν πάσχα. Ἐὰν πρὸς τέρψιν τοῦ πολλάκις ἀσυναισθήτως ἐγκληματοῦντος, ἀγνοοῦμεν τίνος εἴδους ἡδονὴν αἰσθάνεται ὁ τόσον ἐπικινδύνως θορυβῶν. Λυπούμεθα δὲ καὶ διότι τὸ πάθημα ἀσυνέτων τινῶν τιμωρηθέντων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς οὐδεμίαν ἤσκησεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν μιμουμένων ἐκείνους καὶ πολὺ πιθανῶς μελλόντων νὰ διέλθωσιν ἐν εἰρηναῖς τὰς ἡμέρας τοῦ πάσχα· λυπούμεθα καὶ διότι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι λεγόμενοι οἱ προβαίνοντες εἰς τὰ τοιαῦτα παρακούουσι καὶ τὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἀπαγορεύσεις τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως.

ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ.—Τέσσαρες ἡμέραι τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, τῆς Διακαινησίμου, μέλλουσι νὰ προσελκύσωσι καὶ πάλιν, κατὰ πάτριον ἔθος, συρροὴν πολλῶν χριστιανῶν εἰς τὸ ἱερὸν προσκύνημα τῆς **Ζωοδόχου Πηγῆς.** Ὁδοὶ καὶ πάροδοι, ναὸς καὶ νεκροταφεῖον μέλλουσι νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ πλήθους, οὗ αἱ προσφοραὶ καὶ τὰ ἀφιερώματα, γινόμενα εἴς τε τὴν παλαίφατον ἱερὰν εἰκόνα τῆς Θεομή-

τορος καὶ εἰς μνήμην τῶν ἁγίων κτιτόρων τῶν ναῶν, περιέρχονται εἰς τὰ ἐθνικὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα. Τούτων μεγάλη καὶ κατὰ παλαιοτέρους καιροὺς κυριωτέρα πρόσοδος ἦσαν αἱ τοιαῦται εἰσπράξεις, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς ΙΗ ἑκατονταετηρίδος, ὁπότε καὶ τὰ πέριξ τοῦ ναοῦ τῆς Πηγῆς ἤρξαντο δῆθεν καλλωπιζόμενα.

Δυστυχῶς, ἐπὶ ἑκατὸν εἴκοσι σχεδὸν ἔτη, τὸ περιβάλλον ναοῦ καὶ νεκροταφείου τὸ αὐτὸ ἔμεινεν, ἱερὸν δὲ προσκύνημα καὶ τὰ πέριξ αὐτοῦ τὸ αὐτὸ σχέδιον τηροῦσι καὶ τὸν αὐτὸν τύπον καὶ διάκοσμον, δν ἀπήτει ἡ ἠρμήνευεν ἡ καλαισθησία τῶν τότε χρόνων καὶ αἱ ἀνάγκαι γενεῶν μακρὰν ἡμῶν κειμένων. Ἀπαιτεῖται σήμερον διάκοσμος ἄξιος ἡμῶν, ὡς ἀπογόνων εὐγνωμόνων τῶν παλαιῶν κτιτόρων. Ἐκείνων ἀναπαύονται τὰ ὀστᾶ ἐντὸς πενιχροῦ περιβάλλοντος, ἐντὸς τόπου, ὅπου διασκεδάσεις, εὐωχίαι καὶ συρροὴ παμμιγοῦς ὄχλου, νήφοντος καὶ μὴ νήφοντος, ἀφαιροῦσι πολὺ τῆς ἱερότητος ἢ τῆς σεμνότητος, ἥτις πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ τὰς εἰς ὀρθόδοξον νεκροταφεῖον γινομένας συναθροίσεις εὐσεβῶν χριστιανῶν. Διότι ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τόπου δέον νὰ χωρισθῇ ὁ τόπος συναγερμῶν τοιούτων.

Καὶ ὁ ἱερὸς τῆς Θεοτόκου ναὸς πρέπει νὰ καλλωπισθῇ ἂν ὄχι ν' ἀνοικοδομηθῇ. Συνετελέσθη ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ εἰς ἡμέρας δυσχυρεῖς, καὶ σουλτάνος μεταρρυθμιστὴς ἐξ ἰδίων ἐχορήγει τὴν δαπάνην τῆς ζωγραφήσεως ἁγίας εἰκόνος, ὁ μνήμης ἀξήστου Μαχμοὺτ, καὶ ἐσνάφια καὶ πρόκριτοι τοῦ Γένους καὶ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι συνεισέφερον ὑπὲρ τῆς οἰκοδομῆς. Εὑρισκόμεθα σήμερον εἰς πολὺ καλλιτέρους καιροὺς, ὅτε τὸ ἱερὸν μέγα τέμενος τῆς Πηγῆς καὶ τὰ πέριξ αὐτοῦ καὶ τὸ νεκροταφεῖον εἰς οὐχὶ καλὴν εὑρίσκονται κατάστασιν. Ἐσκέφθη ἡ Α. Θ. Π. περὶ θεραπείας τῆς ἀνάγκης ταύτης, καὶ εὑρέθησαν δύο ἢ τρεῖς ἀνομολογήσαντες τὴν ἀνάγκην τῆς διορθώσεως καὶ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῶν προσκυνημάτων, καὶ τοῦ χωρισμοῦ τοῦ νεκροταφείου ἀπὸ τοῦ τόπου τῶν ὀχλαγωγίων καὶ τῶν συναθροίσεων καὶ προσενεγκόντες τὸν πρῶτον ἐκ χρήματος πυρῆνα πρὸς ἔναρξιν ἐργασιῶν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προσεχοῦς ἑορτῆς πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸ πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἀναπαυομένων ἐκεῖ πατέρων ἡμῶν ἱερὸν καθῆκον καὶ νὰ ἐπιτελέσωμεν αὐτὸ ὡς ἐμπρέπει εἰς εὐλαβεῖς ἀπογόνους ἐκείνων, δίδοντες χωριστὰ τὸν ὀβολὸν ἡμῶν ὑπὲρ ἔργου ἱεροῦ καὶ πατριωτικοῦ.

Τὸ Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον, καταρτισθὲν τελείως καὶ πλουτισθὲν, τεθὲν δ' ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κωνστ. Φ. Ἀγγελίδου, ἀναλαμβάνει τὴν διεξαγωγὴν παντὸς εἴδους ἐργασίας, μετὰ φιλοκαλίας καὶ ταχύτητος, εἰς τιμὰς συγκαταβατικάς.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Εἰς τὸν «Χρόνον» (Temps) τῶν Παρισίων διεβιβάσθη παρὰ τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει εἰδικοῦ ἀνταποκριτοῦ αὐτοῦ τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

Κωνσταντινούπολις 26 Μαρτίου.

«Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς γαλλικῆς Πρεσβείας, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας ἔδωκεν αὐστηρὰς διαταγὰς ὅπως προστατευθῶσιν οἱ Ἑλληνορθόδοξοι μαθηταί, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰς σχολὰς τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, κατὰ τῶν μαθητῶν ἐκείνων τῶν ἐπιδιωκόντων τὴν ἀπομάκρυνσιν πάντων τῶν Ἑλληνορθοδόξων ἐκ τῶν σχολῶν τούτων, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι οἱ κληρικοὶ καθηγηταὶ διενεργοῦσι προσηλυτισμόν. Ὁ ὑπουργὸς διέταξε νὰ διασκορπίσωσι τοὺς ταραξίας καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ προβῶσιν εἰς συλλήψεις. Καίπερ αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες διακηρύτουσιν ὅτι τὸ κίνημα δὲν διευθύνεται κατὰ τῆς Γαλλίας, ἡ ταχεῖα αὐτοῦ διάδοσις ἐν τούτοις προκαλεῖ ὑπονοίας ὅτι ἡ ἐξασκουμένη πίεσις δὲν εἶναι ἔνδειξις βεβαιωτικὴ τῆς ἑλληνικῆς φιλίας».

Λυπούμεθα σφόδρα ἐπὶ τῇ οἰκτρᾷ ταύτῃ διαστροφῇ τῶν πραγμάτων, τῇ μαρτυρούσῃ ὅτι ἡ καλὴ πίστις τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Χρόνου» ἐπαγιδεύθη ὑπὸ τῶν ζητούντων νὰ συγκαλύψωσι τὴν ἰδίαν ἐνοχὴν διὰ τῆς τοιαύτης ἐκτροχιάσεως τοῦ ζητήματος. Οὔτε κίνημα ἐκ συστάσεως ὑπάρχει ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει, οὔτε ταραξίαι καὶ διοργανωταί, ἀλλ' ἁπλούστατα αὐθόρμητος ἔκσπασις τῆς γενικῆς ἀγανακτήσεως, κορυφωθείσης ἐπὶ τῷ ἀκατονομάστῳ ἐκβιασμῷ τῶν συνειδήσεων τῷ διενεργουμένῳ, ἀπροκαλύπτως, ἐν ταῖς προπαγανδικαῖς σχολαῖς. Ἀπόδειξις τούτου τρανωτάτη εἶναι οὐ μόνον ὅτι οὐδεὶς Ἕλλην μαθητὴς, ἐκ τῶν πολυπληθῶν τοιούτων, ἐγκατέλειψεν ἢ προετράπη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς λαϊκὰς γαλλικὰς σχολὰς, οἷαι εἰσὶ τὰ ἐν Πέραν καὶ Καδίκιοϊ γαλλικὰ Λύκεια τοῦ κ. Faure ἢ τὸ ἐν Πέραν παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Deveaux, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἱδρυομέναις παρ' Ἑλλήνων γλωσσιναῖς σχολαῖς, γλῶσσα τῆς διδασκαλίας ὡρίσθη ἡ γαλλική· πρὸς δὲ, ἐπιτροπὴ ἐξ Ἑλλήνων, μεταβᾶσα παρὰ τῷ Γάλλῳ πρεσβευτῇ κ. Κωνστὰν, παρέσχε τὰς δεούσας ἐξηγήσεις πρὸς ἀποφυγὴν πάσης κακοβούλου διαστροφῆς τῶν πραγμάτων. Ἅπερ φρονοῦμεν ὅτι εἰσὶν ἀσφαλέστατα καὶ ἀδιαφιλονείκητα ἐχέγγυα τῆς πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀναλλοιώτου ἑλληνικῆς φιλίας καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὡς πρὸς δὲ τὰς κατὰ τῶν κληρικῶν προσηλυτιστικῶν σχολῶν διατυπουμένας βαρυτάτας αἰτιάσεις, ἐπικαλούμεθα τὰς ἐπισήμους καὶ ἀδιαφιλονείκητους μαρτυρίας αὐτῆς ταύτης τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως, καθὼς καὶ διαπρεπεστάτων γάλλων πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὧν τὴν αὐθεντείαν δὲν πιστεύομεν νὰ τολμήσῃ ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου», ἢ ἕτερός τις οἱουσδήποτε, νὰ θέσῃ ἐν ἀμφιβόλῳ.

Καὶ ἐν πρώτοις, παραθέτομεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Marcel Charlot, γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐπισκεφθέντος, ἐντολῇ τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν, τῆς Παιδείας καὶ τοῦ Ἐμπορίου, τὰς ἐν Ἀνατολῇ σχολάς, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἔκθεσις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐπισήμῳ Ἐφημερίδι» (φύλλ. 26 Ὀκτωβρίου 1906) τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Ἰδοὺ τί λέγει περὶ τῶν προσηλυτιστικῶν ἐνεργειῶν τῶν προπαγανδικῶν σχολῶν ἡ ἔκθεσις αὕτη.

«**Τάσεις**. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ λεπτότερον σημεῖον τοῦ προβλήματος τῶν ἐν Ἀνατολῇ σχολῶν τῶν μοναχικῶν ταγμάτων. Τινὰ τούτων ὁμολογοῦσι ρητῶς ὅτι σκοπὸς αὐτῶν εἶναι ὁ εἰς τὸν παπισμὸν προσηλυτισμὸς τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἐνδιέφερε λοιπὸν εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ ἐξακριβώσῃ, ἂν καὶ αἱ σχολαὶ ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς τοιοῦτον προσηλυτιστικὸν σκοπόν, καὶ ἐπομένως, ἂν ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ὑπεβοήθει χρηματικῶς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἐξήτασα τὰ σχολικὰ κείμενα, τὰς δημοσιεύσεις τῶν σχολῶν, ἐπηρώτησα μὴ καθολικούς, καθὼς καὶ γονεῖς οἵτινες μοὶ ὑπεδείχθησαν ὡς ἀποσύροντες τὰ τέκνα των ἀπὸ τῶν σχολῶν τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, **καὶ κατέληξα, κατόπιν ἐπισταμένης ἐρεύνης, εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ προσηλυτισμὸς οὗτος διενεργεῖται πρωτίστως διὰ τῆς γενικῆς ὀργανώσεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος τῶν σχολῶν τουτων καὶ τῶν διεπόντων αὐτὰς κανονισμῶν, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον δι' ἀτομικῆς προπαγάνδας. Ἐν τούτοις, παρά τισι μοναχικοῖς τάγμασ, π. χ. τῶν Ἰησουϊτῶν (παρατρέχω τοὺς** Assomptionnistes, **ἐγκλιματίσαντας καὶ ἐν Ἀνατολῇ τὴν πολιτικήν των καὶ τὰς φιλέριδας ἕξεις των) ἡ πρὸς προσηλυτισμὸν μανία τῶν ὑπερνικᾷ πᾶν μέτρον συνέσεως.**

«Ἀναντιρρήτως, ἐν τοῖς γεγονόσι τούτοις διαβλέπει τις ζωηρῶς τὰς προσηλυτιστικὰς ὑπερβολάς. Δὲν λέγω βεβαίως ὅτι ἐξ αὐτῶν δικαιοῦταί τις νὰ συμπεράνῃ περὶ σταθερᾶς καὶ ἀπὸ κοινοῦ προσυμπεφωνημένης ἐνεργείας, ἥτις θὰ ἰσοδυνάμει πρὸς ὀργάνωσιν συστήματος καταχρήσεως ἐμπιστοσύνης.

«Ἀλλά, ἡ διδασκαλία τῆς ἱστορίας ὑπὸ πρίσμα ἀποκλειστικῶς καθολικόφρον· ἡ ἔξαρσις, ὡς ἔργου ἐξόχου, τῆς ἀνακλήσεως τοῦ διατάγματος τῆς Nantes (δι' οὗ ἀφηρέθη ἀπὸ τῶν Γάλλων προτεσταντῶν ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία των Σ. Σ. Ε. Α.) ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Voltaire καὶ τοῦ Rousseau ὡς διαδόντων τὰς ὀλεθριωτάτας θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἰδέας· ἡ ἐκλογή, ὡς παραδειγμάτων τῶν γραμματικῶν κανόνων, φράσεων εἰλημμένων ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· **ἡ ἀφιέρωσις ὑπερμέτρου χρόνου εἰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ ὁ ἐξαναγκασμὸς ὅπως παρίστανται εἰς ταύτας ἅπαντες οἱ μαθηταί· ἡ ἐπιβολὴ εἰς πάντας τούτους συνεισφορᾶς ἐκουσίας, δῆθεν, ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς καθολικῆς προπαγάνδας· ἡ ἵδρυσις σχολῆς ἀποκλειστικῶς προωρισμένης πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν παίδων· ταῦτα πάντα, μετ' ἀπειρίας ἄλλων παρομοίας φύσεως, ἀποτελοῦσιν ἓν σύνολον, ἀποκαλύπτον σαφέστατα τὴν ὕπαρξιν προσηλυτιστικοῦ συστήματος.** Ἐντεῦθεν δὲ ἐξηγεῖται διατί, παρὰ τὴν εὔνοιαν, ἧς ἀπολαύουσιν αἱ σχολαὶ τῶν μοναχικῶν ταγμάτων παρά τισι τῶν καθολικῶν, **εἰς πάντας τοὺς ἄλλους κύκλους, γενικῶς καὶ εἰς μέγαν βαθμόν, ὁσημέραι ἐπιτείνεται τὸ αἴσθημα τῆς πρὸς αὐτὰς δυσπιστίας,** οὕτως ὥστε, καθὰ διεπιστώσατε τοῦτο, κ. Ὑπουργέ, ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Γερουσίας, τὰς σχολὰς ταύτας ὑποπτεύουσιν ἐπὶ διενεργήσει προσηλυτισμοῦ καὶ ἐκεῖ ἔνθα ἀπέχουσιν αὗται τούτου.

» Ἐπιβάλλεται λοιπὸν νὰ χορηγηθῶσιν εἰς τὴν ἐν Ἀνατολῇ γαλλικὴν διδασκαλίαν τὰ νέα ὄργανα ὧν χρήζει, ὄργανα κατάλληλα διὰ τὸν τόπον, προσφυᾶ διὰ τὴν σύγχρονον κοινωνικὴν ζωήν, δυνάμενα ν' ἀντιμετωπίσωσιν ἐπιτυχῶς τοὺς ἀνταγωνιστάς....

«Αἱ σχολαὶ τῶν καθολικῶν μοναχικῶν ταγμάτων δὲν δύνανται πλέον σήμερον νὰ ἐκπληρώσωσιν ἐπιτυχῶς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν εὐθαρσῶς, ὅτι, εἰς τὴν νέαν κατάστασιν δέον ν' ἀνταποκριθῇ νέα μέθοδος ἐνεργείας».

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Γαλλικὴ Λαϊκὴ Ἀποστολὴ» (Mission laïque française) λειτουργεῖ ἐν Παρισίοις Ἑταιρία σκοποῦσα τὴν ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν ἵδρυσιν καὶ ὑποστήριξιν λαϊκῶν γαλλικῶν σχολῶν.

Ἡ ἑταιρία αὕτη συνεκρότησε τὴν ἐτησίαν γενικὴν αὐτῆς συνέλευσιν τῇ 27 Ἰανουαρίου (1908 π.) ἐν τῇ μεγάλῃ ἀμφιθεατρικῇ αἰθούσῃ τῆς Σορβόννης, ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ τοῦ προέδρου τῆς γαλλικῆς Βουλῆς κ. Μπρισσὸν, ἀπαγγείλαντος ἐμβριθέστατον λόγον, ἐξ οὗ παραθέτομεν τὰς κυριωτέρας περικοπάς.

» Ἐγένετο προσφάτως λόγος—εἶπεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου του ὁ κ. Μπρισσὸν—περὶ τῆς «Λαϊκῆς Ἀποστολῆς» καὶ περὶ τῶν προβλημάτων ἅπερ αἱ δύο αὗται λέξεις προκαλοῦσι τόσον ἐν τῇ Βουλῇ, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ λαϊκοῦ Λυκείου τῆς Θεσσαλονίκης, ὅσον καὶ ἐν τῇ Γερουσίᾳ. Συνέβη μάλιστα ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπεισόδιον, ὅπερ ζωηρότατα μὲ ἐξέπληξε, καίπερ οὐδεὶς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ἐπ' αὐτοῦ.

» Καθολικὸς ῥήτωρ εἶπε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν: «προσέξατε· ἡ Ἀνατολὴ οἰκεῖται, ἀδιάφορον ἂν σᾶς ἀρέσκει ἢ σᾶς ἀπαρέσκει τοῦτο, ὑπὸ λαῶν οὐσιωδῶς ἀφωσιωμένων εἰς τὴν θρησκείαν». Ἕτερος δὲ γερουσιαστὴς προσέθηκεν· «ἐν Ἀνατολῇ ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐθνικότης συνταυτίζονται».

» Περίεργον πρᾶγμα. Οἱ ἐν λόγῳ κύριοι ἐνόμιζον ὅτι διὰ τῶν φράσεων τούτων θὰ κατεπολέμουν ἀποτελεσματικῶς τὰς οὐδετέρας λαϊκὰς σχολάς, καὶ θὰ ἀπεδείκνυον τὴν ὠφέλειαν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἱδρύσεως ἐν Ἀνατολῇ θρησκευτικῶν σχολῶν καὶ τῆς ὑποστηρίξεως, διὰ χρηματικῶν χορηγιῶν καὶ τῆς διπλωματικῆς ἐνεργείας τῆς Γαλλίας, τοῦ

προσηλυτισμοῦ τῶν Λαζαριστῶν, τῶν Ἰησουϊτῶν, τῶν Ἀσομψιονιστῶν καὶ τῶν λοιπῶν μοναχικῶν ταγμάτων. . . .

» Τὰ λεγόμενά των ὅμως ἔχονται ἀληθείας. Ναί, ἐν Ἀνατολῇ ἡ θρησκεία συνταυτίζεται, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς τὴν ἐθνικότητα. Ἀλλὰ τίς δὲν βλέπει ὅτι, ὅσον ἡ συνταύτησις αὕτη εἶναι ἀληθής, τόσον ἐπικίνδυνος ἀποβαίνει πᾶσα προσηλυτιστικὴ ἐνέργεια ἐν ὀνόματι ἄλλης θρησκείας; Διότι, ὅσον στενωτέρα εἶναι ἡ συνταύτησις αὕτη καὶ οἱ δεσμοὶ οἱ συνδέοντες τὴν θρησκείαν ἑνὸς λαοῦ πρὸς τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ ζωὴν καὶ ὀργάνωσιν, κατὰ τοσοῦτον φαεινότερον καθίσταται ὅτι ἡ διάδοσις ἑτέρας θρησκείας καὶ ὁ παρὰ ξένων διενεργούμενος προσηλυτισμός, προσβάλλουσιν οὐ μόνον τὸ σύνολον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἄτομον, ἐν ταῖς περὶ οἰκογενείας καὶ κοινωνίας ἀρχαῖς αὐτοῦ.

» **Καὶ μὴ λεχθήτω ὅτι αἱ καθολικαὶ ἱεραποστολαὶ δὲν προσβάλλουσι τὴν πίστιν, τὸ δόγμα, τὰς δοξασίας τῶν λαῶν τῆς Ἀτατολῆς.** Αἱ λέξεις ἱεραποστολαὶ καὶ ἱεραπόστολοι δὲν ἀρκοῦσι πρὸς πλήρη διαφώτισιν; Ὅταν δὲ αἱ ἱεραποστολαὶ αὗται ἐξασκοῦνται ὑπὸ μελῶν μοναστικῶν ταγμάτων, ἀνθρώπων, δηλονότι, ἀπαρνηθέντων τὰ πάντα, πατρίδα, περιουσίαν, ἀπολαύσεις, κοινωνικὸν βίον καὶ ὡρισάντων ἑαυτοῖς ὡς προορισμὸν τὴν ἀπὸ τῆς πλάνης λύτρωσιν ἐκείνων, οὓς ἀποκαλοῦσιν ἀπίστους, πῶς θέλετε οἱ ἄνθρωποι οὗτοι νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ τῆς διενεργήσεως προσηλυτισμοῦ; **Ἀλλ' ὁ προσηλυτισμὸς ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν δόξαν των, τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς των, τὴν ὀντότητά των, τὸ καθῆκον των, ἐκεῖνο ὅπερ ἐξυψοῖ αὐτοὺς ἐνώπιον τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν των, ἐνώπιον τῶν ὁμοθρήσκων των.** . . .

» Τὸ ἐπαναλαμβάνω λοιπόν,—διότι εἶναι ἀνάγκη—ὅσῳ μείζονα συνταύτισιν θρησκείας καὶ ἐθνικότητος θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ξένη θρησκεία παρὰ τῷ λαῷ, παρ' ᾧ προσπαθεῖ νὰ παρεισδύσῃ, τόσῳ μείζονας συγκρούσεις θὰ προκαλέσῃ. **Ἐὰν δὲ ὄπισθεν τῆς προσηλυτιζούσης ταύτης θρησκείας ἐγερθῇ, πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, ἡ διπλωματικὴ ὁρᾶσις ξένης Δυνάμεως (τοῦθ' ὅπερ ἀκριβῶς παρακαλούμεθα νὰ νὰ πράξωμεν), ὁπόσας μνησικακίας καὶ ὁπόσον ἐρεθισμὸν δὲν θὰ συγκομίσῃ ἡ Δύναμις ἐκείνη, ἡ διπλωματία τῆς ὁποίας θὰ ὑπέπιπτεν εἰς τοιοῦτος λάθος;**».

Μετὰ τὸν κ. Μπρισσὸν τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ πρόεδρος τῆς ἑταιρείας κ. Aulard, καθηγητὴς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Σορβόννης, νεωστὶ ἐπανακάμψας ἐκ μακρᾶς ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν περιοδείας.

Ὁ κ. Aulard ἀνέπτυξεν, ἐν πρώτοις, ὅτι, ἂν ἡ γαλλικὴ γλῶσσα εἶναι εὐρύτατα διαδεδομένη ἐν Ἀνατολῇ, τοῦτο προέρχεται διότι αὕτη διδάσκεται ἐν ἁπάσαις ταῖς ἐθνικαῖς σχολαῖς τῶν διαφόρων λαῶν καὶ ἀνέφερε μετ' ἐπαίνων τινὰς τούτων, οἷον τὸ Λύκειον Χατζηχρήστου, τὰ ἐν Κων)πόλει σχολὰς τῆς Ἰσραηλιτικῆς Ἑνώσεως κτλ.

Ὡς πρὸς τὰς σχολὰς τῶν καθολικῶν μοναχικῶν ταγμάτων, ὁ κ. Aulard, ἀφοῦ ἐδήλωσεν ὅτι οὐδαμῶς ἐνεπνέετο ὑπὸ δυσμενῶν κατ' αὐτῶν προκαταλήψεων καὶ ἀνωμολόγησε τὴν ἀξίαν τῶν διευθυνόντων αὐτὰς, προσέθηκεν ὅμως, ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ, ὅτι τὸ διδάσκον προσωπικὸν εὗρεν ὅλως ἀκατάλληλον καὶ ἀνεπαρκές, τὴν δὲ παρεχομένην διδασκαλίαν μετριωτάτην καὶ ἐλαττωματικήν, ἐναντίαν πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου κοινωνίας, προσθεὶς ὅτι, καὶ οἱ ἐκ τῶν διδασκόντων ἱκανοὶ ἐξουδετεροῦνται, διότι δὲν ἀφίενται ἐλεύθεροι, δεσμευόμενοι ὑπὸ τῶν ἐκ Ρώμης διαταγῶν· πρὸς δὲ διὰ τῶν σχολῶν τῶν καθολικῶν ταγμάτων ἐξασφαλίζεται ἡ πελατεία μόνον τῶν ὀλίγων ἑκατοστύων χιλιάδων τῶν ἐν Ἀνατολῇ βιούντων καθολικῶν, ἐνῶ διὰ τῶν λαϊκῶν σχολῶν, ἐξ ὧν ἐπήνεσε τὸ Λύκειον Faure, τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ γαλλ. Λύκειον κτλ. θὰ ἐλκυσθῶσι τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ὀρθοδόξων κτλ. λαῶν.

«Ἐν ἑνὶ λόγῳ αἱ ἐν Ἀνατολῇ καθολικαὶ σχολαί, διετύπωσεν ὁ κ. Aulard, **εἰσὶ πρὸ παντὸς ὄργανα τῆς Ρώμης.** Ἐν ταῖς σχολαῖς αὐτῶν τὸ πᾶν ὑποτάσσεται ταῖς ἐκ Ρώμης διαταγαῖς. Οὐδεὶς εἶναι ἐλεύθερος. Ἄνευ ἀδείας τοῦ πάπα οὐδεμία μεταρρύθμισις τοῦ πνεύματος τῆς παιδεύσεως εἶνε δυνατή, τοιαύτην δὲ ἄδειαν ὁ πάπας οὐδέποτε θὰ δώσῃ. Κατὰ συνέπειαν, θὰ ἦτο ὑψίστη ἀπερισκεψία νὰ ἐμπιστευθῇ ἡ Γαλλία εἰς τοιαῦτα ὄργανα τὴν διάδοσιν τῆς γλώσσης, τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ πνεύματός της, ἅπερ οὐ μόνον εἰσὶν ἀνίκανα νὰ τὰ μεταδώσωσιν, **ἀλλὰ καὶ ἐξυβρίζουσι καὶ διαστρέφουσι συστηματικῶς καὶ ἐν ἐπιγνώσει ταῦτα».**

Ἐπίσης, ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 13 Μαρτίου 1908 τῆς γαλλικῆς Γερουσίας, πολὺς ἐγένετο καὶ αὖθις λόγος περὶ τῆς δράσεως τῶν ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν σχολῶν τῶν καθολικῶν μοναχικῶν ταγμάτων, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ζητουμένης ἐπιψηφίσεως πιστώσεως ὑπὲρ τοῦ λαϊκοῦ γαλλικοῦ Λυκείου Θεσσαλονίκης.

Ἡ γερουσιαστὴς κ. Blanchier, λαβὼν τὸν λόγον, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ δρᾶσις τῆς Γαλλίας ἐν Ἀνατολῇ ὀφείλει νὰ ᾖ ἀμέτοχος πάσης τάσεως θρησκευτικῆς προπαγάνδας· β') ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε μέριμνα τῆς Γαλλίας περιωρίζετο εἰς μόνους τοὺς ἐν Ἀνατολῇ καθολικούς, ἀλλ' ὅτι τούντεῦθεν δέον νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει καὶ οἱ πολλῷ πολυπληθέστεροι λαοί, οἱ μὴ πρεσβεύοντες τὸ καθολικὸν δόγμα, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται λαϊκαὶ σχολαί· γ') ὅτι, ἂν ἡ γαλλικὴ γλῶσσα εἶναι λίαν διαδεδομένη ἐν Ἀνατολῇ, τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς τὰς προσπαθείας τῶν καθολικῶν ἱεραποστόλων, ὧν ἡ ἐπιρροὴ εἶναι πολλῷ μικροτέρα ἀφ' ὅτι κοινῶς ὑποτίθεται, «**καθ' ὅσον οὗτοι ἐργάζονται πρὸ παντὸς ὑπὲρ τοῦ παπισμοῦ καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ὑπὲρ τῆς Γαλλίας**». Ἐπεκαλέσθη δὲ ὁ κ. Blanchier τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Aulard, ἐν ᾗ ἐκθέσει παρατίθεται ἡ δήλωσις τοῦ Καθηγουμένου μοναχικοῦ τάγματος πρὸς τὸν μέγαν πολιτικὸν ἄνδρα καὶ πρόεδρον τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας Θιέρσον, (Thiers) ἀνομολογήσαντος ὅτι «**ὁ κύριος σκοπὸς τῆς δράσεως τῶν μοναχικῶν**

ταγμάτων ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν δὲν εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τῆς διδασκαλίας τῆς γλώσσης, ἀλλ' ὁ ὑπὲρ τοῦ καθολικισμοῦ προσηλυτισμός» καὶ, τέλος, κατέστρεψε τὸν λόγον διὰ τῶν ἑξῆς: «δέον νὰ ἀποφεύγηται ἡ προσβολὴ τῆς θρησκείας τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, διότι ἡ προσβολὴ αὕτη ἀνταγκλᾷ ἐπὶ τῆς ἐθνικότητός των. Οἱ καθολικοὶ κληρικοὶ δὲ, οὐ μόνον προσβάλλουσι τὴν θρησκείαν τῶν λαῶν τούτων, ἀλλ' ἐπὶ πλέον καὶ ἡ διδασκαλία των εἶναι ἄγαν μετρία . . . . . Ἄλλως τε οὗτοι δεσμεύονται ὑπὸ αὐστηρῶν διατάξεων. **ἀγαπῶσι δὲ πρῶτον τὴν Ρώμην καὶ εἶτα τὴν Γαλλίαν καὶ ὑπακούουσι, πρωτίστως, εἰς τὰς ἐκ Ρώμης διαταγάς»**

Μετὰ ἱκανὴν συζήτησιν, παρελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργὸς κ. Pichon, προέβη εἰς τὰς ἀκολούθους δηλώσεις: «Διαβεβαιῶ ὅτι δὲν ἐπιδιώκομεν οὐδεμίαν τῶν ἀποδιδομένων ἡμῖν ἀντιθρησκευτικῶν τάσεων.

» Ἀλλὰ πρέπει νὰ κρίνωμεν τὰ πράγματα »καθὼς ταῦτα ἔχουσιν. Ἡ μεγίστη πλειοψηφία »τῶν λαῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας »εἰσὶ μουσουλμάνοι καὶ ὀρθόδοξοι. Οἱ λαοὶ δὲ »οὗτοι ἔχουσιν ἀνάγκας, τὰς ὁποίας αἱ μοναχι»καὶ σχολαὶ, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει, δύνανται νὰ »ἱκανοποιήσωσι. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα καὶ, »πρὸ πάντων, ἡ ἐμπορικὴ παίδευσις, δύνανται »νὰ διδαχθῶσι καὶ διδάσκονται πολλῷ ὠφελι»μώτερον ὑπὸ τῶν λαϊκῶν σχολῶν. Τὸ καθῆκον »λοιπὸν ἐπιβάλλει ἡμῖν νὰ ὑποστηρίζωμεν ταύτας».

Κατόπιν τῶν δηλώσεων τούτων τοῦ Ὑπουργοῦ, ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἡ ὑπὲρ τοῦ λαϊκοῦ Λυκείου Θεσσαλονίκης πίστωσις.

Αἱ βαρυσήμαντοι καὶ αὐθεντικαὶ αὗται μαρτυρίαι καταδεικνύουσιν ἀκαταμαχήτως τὸ βάσιμον τῶν κατὰ τῶν προπαγανδικῶν σχολῶν αἰτιάσεων τῶν Ὀρθοδόξων, ἐπεξηγοῦσι δὲ καὶ δικαιολογοῦσι πληρέστατα τὴν βαθυτάτην καὶ γενικὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου κατὰ τῶν ὀργάνων τοῦ παπικοῦ προσηλυτισμοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα ὄργανα ἡ ἰδία αὐτῶν πατρὶς ἀπηγόρευσε πᾶσαν ἀνάμιξιν ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει, ὡς ἐπιζήμια ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, διανοητικῆς, ἐθνικῆς καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως, εἰς αὐτοὺς τούτους τοὺς ὁμοφύλους καὶ ὁμοθρήσκους αὐτοῖς παῖδας.

---

10 ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Ι'.

Εἰς τὴν μνήμην **Βασιλείου** πρεσβυτέρου τῆς ἐκκλησίας Ἀγκύρας καὶ **Δροσίδος** θυγατρὸς Τραϊανοῦ τοῦ, κατὰ τὴν παράδοσιν, βασιλέως καθωρίσθη ἡ 22 τοῦ μαρτίου, κατά γε τὰ ἐν χερσὶν ἡμῖν Μηναῖα. Καὶ τῆς μὲν Δροσίδος καὶ τῶν μετ' αὐτῆς «πέντε κανονικῶν», ἃς τὸ συναξάριον, κατ' ἀναχρονισμὸν, καλεῖ καλογραίας, γίνεται μνεία ἀρκετὴ ἐν τῷ Μηναίῳ· τοῦ δὲ Βασιλείου ἡ «ἄθλησις» εὕρηται ἐν τῷ σχετικῷ τόμῳ τοῦ μαρτίου τῆς πολυτιμήτου συλλογῆς τῶν Βολλανδιστῶν.

Κατὰ παλαιότερα Μηναῖα, τῇ 22 τοῦ μαρτίου ἑωρτάζετο ἡ ἀνάμνησις τῆς κοιμήσεως Θωμᾶ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ δ' ἐπὶ τῇ μνήμῃ σύναξις ἦ παννυχὶς ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ κατὰ τὸν (ἁγιοταφιτικὸν) 40 κώδηκα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἦν δὲ οὗτος Θωμᾶς Α' ὁ τέως σακελλάριος τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀποθανὼν μὲν τῇ 20 μαρτίου 610, κηδευθεὶς δὲ τῇ 22 ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ, ἥτις ἦν, κατὰ τοὺς σημερινοὺς ὑπολογισμοὺς, ἡ τῆς σταυροπροσκυνήσεως· (Τὸ τυπικὸν τῆς ἐν κυριακῇ κηδείας πατριάρχου ἐφηρμόσθη καὶ κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Σεργίου Α').

Ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς μνήμης τοῦ ὁσιομάρτυρος Βασιλείου ψαλλόμενος κανὼν ἔργον ἐστὶν Ἰωσὴφ Στουδίτου· σώζεται δὲ καὶ ἀγνώστου ποιητοῦ κανὼν εἰς τὸν ὅσιον Θωμᾶν ἐν ἁγιοταφιτικῷ κώδηκι, τάττοντι τὴν μνήμην τοῦ μακαρίου πατριάρχου τῇ 15 μαρτίου.

*

Τῇ μνήμῃ Βασιλείου καὶ Δροσίδος ἐφέτο συμπίπτει ἡ κυριακὴ τῶν βαΐων, μεθ' ἣν ἄρχεται ἡ μεγάλη ἑβδομάς. Ταύτης ὕμνησαν τὰς ἡμέρας ᾠδαῖς ἱεραῖς ὁ πολὺς Κοσμᾶς ὁ Μαϊουμᾶ τὰς πέντε, τὸ δὲ μέγα σάββατον ὁ Μάρκος ὁ οἰκονόμος τῆς τοῦ ἁγίου Μωκίου μονῆς, ἐγκωμίασαν δὲ τὴν ἱερότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον οἱ ἱεροὶ Χρυσόστομος καὶ Πρόκλος οἱ οἰκουμενικοὶ πατριάρχαι, Γρηγόριος ὁ Ἀντιοχείας, Ἐπιφάνιος ὁ Κύπρου, Γεώργιος Νικομηδείας, Ἰωάννης Δαμασκηνὸς καὶ ἕτεροι. Καὶ τῆς μὲν ἁγίας καὶ μεγάλης τεσσαρακοστῆς, ἤτοι τῆς πολυημέρου περιόδου τῶν νηστειῶν δίδει τὸν λόγον ὁ θεῖος Χρυσόστομος (κατὰ Ἰουδ. Γ', 4) διδάσκων ὅτι οἱ πατέρες «συνελθόντες ἐτύπωσαν ἡμέρας τεσσαράκοντα νηστείας, εὐχῶν, ἀκροάσεως, συνόδων, ἵν' ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις καθαρθέντες μετ' ἀκριβείας ἅπαντες καὶ δι' εὐχῶν, καὶ δι' ἐλεημοσύνης, καὶ διὰ νηστείας, καὶ διὰ παννυχίδων, καὶ διὰ δακρύων, καὶ δι' ἐξομολογήσεως, καὶ διὰ τῶν ἄλλων ἁπάντων, οὕτω κατὰ δύναμιν τὴν ἡμετέραν μετὰ καθαροῦ συνειδότος προσίωμεν» (τοῖς μυστηρίοις). Τῇ δὲ μεγάλῃ ἑβδομάδι, ὅτε τὴν μνήμην ἑορτάζομεν τῶν τοῦ Σωτῆρος παθῶν, δι' ὧν «Θεοῦ γέγονε καταλλαγὴ πρὸς ἀνθρώπους», πολλοὶ καὶ τὴν νηστείαν ἐπέτεινον καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς ἐπέτεινον τὰ τεκμήρια, καὶ φιλανθρωπίας πολλὰ δείγματα διετράνουν, μέχρι τῶν χρόνων τῶν ἀμέσων ἡμῶν προπατόρων, ἀπ' αὐτῶν τῶν ἡμερῶν τοῦ Χρυσοστόμου. Εἰ δέ τινες ἐδείκνυντο καὶ ἄλλοτε ῥάθυμοι περὶ

τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηστείᾳ καθηκόντων, εἰ καὶ νῦν δεικνύωνται, διὰ σωματικὴν ἀσθένειαν, ἢ ψυχικὴν ἀδυναμίαν, τὴν τῶν ἀρετῶν ὑποτρέφουσαν στείρωσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑβδομάδα τὴν ἀπὸ τῆς Μ. δευτέρας ἀρχομένην, ὅτε καὶ κραυγαὶ χαρμοσύνης καὶ διαχύσεως διακόπτονται, καὶ «κρεῶν κατακοπαὶ καὶ μαγείρων δρόμοι ἀπελήλονται» —κατ' αὐτὴν τὴν λέξιν τοῦ χρυσορρήμονος— πάντες ἐτίμων αὐστηρῶς τὰς ἁγίας καὶ σεπτὰς ταύτας ἡμέρας, ὡς εὐχῆς ἔργον ἵνα τιμῶσι καὶ νῦν.

*

Ἐὰν ἐπιτρέπηται ἐνταῦθα μίαν ἵνα σημειώσωμεν ἀξίαν ἀναγραφῆς ἀνάμνησιν ἱστορικὴν, ἐπὶ τῇ 2 μαρτίου, αὕτη ἐστὶν ὅτι κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, τῷ 1401, ἥτις συνέπεσε τῇ τετράδι τῆς ἑβδομάδος τοῦ Λαζάρου, συνετάχθη περίεργός τις σύμβασις μεταξὺ τῶν ἑλλήνων ὀρθοδόξων τῆς Πάργας καὶ τῆς (ἐνετικῆς) ἐν Κερκύρᾳ κυβερνήσεως περὶ τῶν ἱερουργιῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ τῶν ὀρθοδόξων ἱερέως —καὶ ταύτῃ καλὸν ἵνα προϊστεθῇ ὅτι τῇ 22 μαρτίου τοῦ 1320 (ἦν δὲ τῷ τότε χρόνῳ τὸ σάββατον τοῦ Λαζάρου) Γεράσιμος ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς τῶν Μαγγάνων ἐξελέγη πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

11 ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΙΑ'.

Εἰς τὴν 29 μαρτίου ἀναγράφει τὴν σήμερον ἡ Ἐκκλησία τὴν μνήμην **Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρεθούσης** καὶ **Κυρίλλου διακόνου,** τῶν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου ἀκμασάντων, Ἰωνᾶ καὶ Βαραχησίου, ἀθλησάντων ἐπὶ Σαπώρη τοῦ περσῶν βασιλέως, καὶ τοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εἰκονομάχων ἀνθήσαντος Εὐσταθίου ἐπισκόπου Κίου τῆς Βιθυνίας. Καὶ τούτων μὲν ἐκτενῆ πως ποιοῦνται μνείαν τὰ Μηναῖα καὶ ὁ Συναξαριστὴς, τοῦ δὲ Κυρίλλου τοῦ ἐν Ἡλιουπόλει (τοῦ Λιβάνου) καὶ τοῦ Μάρκου, ὃν οὐκ ὀρθῶς μάρτυρα γράφουσι, μνείαν εὑρίσκομεν παρά τε Θεοδωρήτῳ Κύρου, ἐν Ἐκκλησ. Ἱστορίᾳ (βιβλ. Γ', κεφ. ζ') προτάττοντι «τὸ δέ γε Μάρκου τοῦ ἀρεθουσίων ἐπισκόπου δρᾶμα τῆς Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους δεῖται μεγαληγορίας, ἵν' ἀξίως τὰ ἐκείνου τραγωδήσωσι πάθη», καὶ παρ' Ἑρμείᾳ Σωζομένῳ (βιβλ. Ε', κεφ. ι') λέγοντι τὸν θαυμάσιον Μάρκον «γηραλέον ὄντα, πολιᾷ τε καὶ βίῳ αἰδέσιμον». Ἦν δ' ὁ ὁμολογητὴς (οὐχὶ μάρτυς) Μάρκος ἐπίσκοπος οὐχὶ τῆς μακεδονικῆς Ἀρεθούσης (Ρεντίνης), ὡς ἔγραψεν ἐσφαλμένως ὁ Νικόδημος ἐν Συναξαριστῇ, οὔτε τῆς ἐν Παλαιστίνῃ, καθὼς ἔγραψεν ὁ διορθῶν δῆθεν τὸν Νικόδημον ἅμα δὲ καὶ κακίζων αὐτὸν Τρ. Εὐαγγελίδης (ἐν «Βίοις ἁγίων») οὐκ ὀρθῶς, ἅτε μὴ λαβὼν τὸν κόπον τῆς τῶν πηγῶν μελέτης, ἀλλὰ τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀρεθούσης, τῆς κειμένης μεταξὺ τῶν πόλεων Ἐπιφανείας καὶ Ἐμέσης (Ἔμς καὶ Χαμᾶ τῆς σήμερον).

*

Τῶν κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς 26 μαρτίου ψαλλομένων **κανόνων** τὸν μὲν εἰς τὸν ὁμολογητὴν Μάρκον ἔγραψε Γεώργιος ὁ Νικομηδείας, τὸν δὲ εἰς τοὺς λοιποὺς μάρτυρας Ἰωσὴφ Θεσσαλονίκης ὁ Στουδίτης. Ὑπάρχει δὲ καὶ κανὼν ἀδήλου τινος ὑμνογράφου εἰς τὸν Μάρκον, ἐν ἁγιοταφιτικῷ χειρογράφῳ σωζόμενος, τῆς μνήμης αὐτοῦ ἀναφερομένης εἰς τὴν 31 τοῦ μαρτίου.

*

Κατὰ τὸ διανυόμενον ἔτος ἡ μνήμη πάντων τῶν ὁμολογητῶν καὶ ὁσίων καὶ μαρτύρων τούτων συνέπεσε τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σωτηρίου πάσχα.

*

Ἡ 29 τοῦ μαρτίου ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἀρκετὰ γεγονότα τῆς ἱστορίας, κυρίως τῶν γραμμάτων. Τῷ 1478 κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην Γεώργιος Φραντζῆς, ὁ τελευταῖος τῶν χρονογράφων τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, συνεπλήρου τὴν τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ συγγραφὴν — τῷ 1499 συνεπληροῦτο παρὰ Ἄλδῳ Μανουτίῳ, ἐν Βενετίᾳ, ἐπιμελείᾳ Μάρκου Μουσούρου τοῦ ἐκ Κρήτης, ἡ πρώτη τύποις ἔκδοσις τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων σοφῶν — τῷ 1646, κατὰ τὴν αὐτὴν 29 μαρτίου, ἔλειπε τὸν κόσμον Νικόδημος Μεταξᾶς ὁ πρῶτος διευθυντὴς τῆς ἐν Κων]πόλει πατριαρχικῆς τυπογραφίας καὶ πρῶτος ἀρχιεπίσκοπος (8 ἰουλίου 1628) Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου·

καὶ ἐπειδὴ μέχρι τοῦ ὄρθρου τοῦ πάσχα **λήγει καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ Τριῳδίου,** δόκιμον κρίνω ἵνα σημειώσω ὅτι τῇ 31 μαρτίου 1522 συνεπληρώθη ἡ πρώτη ἔκδοσις τοῦ βιβλίου τούτου παρὰ τοῖς τυπογράφοις Σαβίοις, ἐν Βενετίᾳ, ἐπιμελείᾳ Ἀνδρέου Κουνάδου τοῦ ἐκ Πατρῶν, τοῦ συγχρόνως συμπληροῦντος, παρὰ τοῖς αὐτοῖς τυπογράφοις, τὴν πρώτην τύποις ἔκδοσιν τῆς **Παρακλητικῆς**· — ἤδη δὲ ληξάσης καὶ τῆς ἐπισκοπήσεως τῶν ἑορτῶν τοῦ μαρτίου, καλὸν ἵνα μάθῃ ὁ φιλίστωρ ἀναγνώστης ὅτι παλαιοτέραν ἔκδοσιν τοῦ **Μηναίου τοῦ μαρτίου** γινώσκομεν τὴν ἐπιμελείᾳ τοῦ πολυμαθοῦς Ἀντωνίου Ἐπάρχου γενομένην ἐν Βενετίᾳ ἔκδοσιν, ἥτις, τῇ 28 φεβρουαρίου τοῦ 1548 συμπληρωθεῖσα, προσεφωνήθη τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ Διονυσίῳ Β' τῷ ἀπὸ Νικομηδείας· μεθ' ἣν ἐγένετο ἡ φροντίδι Μαλαξοῦ, παρὰ Ἀνδρέα Σπινέλλῳ, ἐν Βενετίᾳ, ἧς ἡ ἐκτύπωσις συνεπληρώθη τῇ 12 ἀπριλίου 1558.

Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 13

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἑορταὶ — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ — Νεκρολογία (Ρωμύλου Σπαθάρη)—Τέσσαρες προτάσεις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Γρεβενῶν —Ἐπήρειαι ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

τοῦ σωτηρίου πάσχα διεξήχθησαν κατανυκτικῶς ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν, ἐν οἷς συνέρρευσαν πλήθη ὀρθοδόξων, κοσμικῶς δὲ ἐκτὸς αὐτῶν. Καὶ νῦν, καθὼς καὶ πάντοτε, ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, νουθετοῦσα τὰ δέοντα, προτρέπεται πάντας τοὺς εὐσεβεῖς ὅπως πνευματικῶς ἑορτάζωσι τὴν μεγίστην καὶ κυρίαν τῶν ἱερῶν τοῦ χριστιανισμοῦ πανηγύρεων, οἱ διδάσκαλοι καὶ κήρυκες ἐπαναλαμβάνουσι τὰς αὐτὰς συμβουλάς, αἱ αὐταὶ συστάσεις ἀδελφικῶς ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἀπευθύνονται πρὸς πάντας. Ἐμετριάζοντο κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὰ ἀτοπήματα καὶ τὰ δυστυχήματα τὰ ἐκ τῆς ἀτόπου καὶ θορυβώδους καὶ ἐπιβλαβοῦς ἐκδηλώσεως τοῦ δῆθεν θρησκευτικοῦ συναισθήματος προερχόμενα. Ἀλλ' ἐφέτος, ἕνεκα τῆς κακῶς ἐννοουμένης ἐλευθερίας, ἐγένοντο πλείονα ἢ κατὰ προηγούμενα ἔτη, καὶ πολλοὶ πιθανῶς ἐν εἰρκταῖς, πλεῖστοι δ' ἐν θλίψεσι καὶ δακρύοις διέρχονται τὰς χαρμοσύνους ἡμέρας. Καὶ σήμερον, ὡς πάντοτε, εἰς πάντας ἀποτεινόμεθα, ποιούμενοι ἔκκλησιν εἰς τὴν φιλαδελφίαν αὐτῶν, ἥτις οὐδέποτε συγχωρεῖ τὴν μεταβολὴν τοῦ εὐφροσύνου καὶ χαρμονικοῦ χαρακτῆρος τῶν ἡμερῶν τούτων εἰς θλιβερὸν καὶ πένθιμον. Πρὸς τί δὲ δύναται νὰ ὠφελήσῃ νηστεία τεσσαρακονθήμερος καὶ συρροὴ ἐν ναοῖς τὸν τόσον ἐπιζημίως παραγνωρίζοντα τὴν λαμπρότητα, τὴν ἁγιότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἡμερῶν καὶ τοῦ χριστιανικοῦ βίου;

Ἡ συρροὴ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἦν μεγίστη κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Διδυμοτείχου, Χίου, Σωζοαγαθοπόλεως, Λέρου καὶ Ἡλιουπόλεως — ὡς καὶ κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς αὐτῆς ἡμέρας (δευτέραν Ἀνάστασιν) ἀρξάμενον τῇ 9 1)2 πρὸ μεσημβρίας εὐρωπαϊστὶ, εἰς ὃν ἔλαβον μέρος ἓξ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν, οἱ καὶ μετὰ τῆς Α. Θ. Π. ἀναγνόντες τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἤτοι οἱ μητροπολῖται Πισιδείας, Διδυμοτείχου (γερμανιστὶ), Χίου, Σωζοαγαθοπόλεως (τουρκιστὶ), Λέρου καὶ Ἡλιουπόλεως, οἱ ἐφημέριοι Ἰωάννης τοῦ ρωσσικοῦ νοσοκομείου (σλαβωνιστὶ), Βαρνάβας τῆς σερβικῆς πρεσβείας (σερβιστὶ), Μ. ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης (ἰταλιστὶ), ρωσσιστὶ μὲν ἀναγνωσθέντος ὑπὸ τοῦ διακόνου τῆς ρωσσικῆς πρεσβείας κ. Πέτρου, εἰς

ἡρωϊκὸν δὲ μέτρον ἐπ' ἄμβωνος ὑπὸ τοῦ πανοσ. Μ. ἀρχιδιακόνου. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, ἀνῆλθον εἰς τὸ Μ. Συνοδικὸν οἱ προκριτότεροι τῶν ἐκκλησιασθέντων, ἀπὸ δὲ τοῦ ὑπὸ τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν ἐξώστου ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, τὴν χαρμόσυνον ἀποτείνων πρόσρησιν «Χριστὸς ἀνέστη» πρὸς πάντας, ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι κατὰ τὰς κρισίμους ταύτας περιστάσεις οἱ πάντες θέλουσι βοηθήσει τῇ Ἐκκλησίᾳ, πολλὰ παθούσῃ ὑπὲρ πάντων, μοχθούσῃ δὲ καὶ νῦν πρὸς σωτηρίαν τῶν δικαίων αὐτῆς, ἃ καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρηθῶσιν ἀλώβητα. Συνεβούλευσε δὲ νὰ ὦσι πάντες πρὸς τὸ κράτος μὲν νομοταγεῖς, πρὸς τοὺς συνοίκους δὲ λαοὺς ὡς ἀδελφοί, εὐξάμενος ὅπως ἑορτάζωσιν ἐν ὑγιείᾳ καὶ χαρᾷ τὰς ἁγίας ἑορτὰς τοῦ πάσχα.

*

Ἐν τε τῷ ναῷ καὶ τῷ Μ. Συνοδικῷ παρῆσαν οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ Ἑλλάδος καὶ Σερβίας, ὁ γραμματεὺς τῆς ρωσσικῆς πρεσβείας κ. Νελίδωφ ἐκ μέρους τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ, ὁ διπλωματικὸς πράκτωρ τοῦ Μαυροβουνίου κ. Γκρέκοβιτς, ὁ ἐξοχ. ὑπουργὸς τῶν μεταλλείων καὶ δασῶν κ. Δημ. Μαυρογορδάτος, ὁ ἐξοχ. Μ. λογοθέτης Στ. Ἀριστάρχης βέης, ὁ πρώην ἡγεμὼν τῆς Σάμου ἐξοχ. Ἀλέξ. Μαυρογένης βέης, πολλοὶ τῶν γραμματέων καὶ διερμηνέων τῶν πρεσβειῶν ρωσσικῆς, ἑλληνικῆς καὶ σερβικῆς, οἱ παραμένοντες ἐν Κωνσταντινουπόλει ἕλληνες βουλευταὶ τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐν Ἠπείρῳ, Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ ἐπαρχιῶν, τῶν νήσων καὶ τῆς Σμύρνης, οἱ σέρβοι βουλευταί, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ὁ πρώην δήμαρχος τοῦ Λονδίνου, ὁ ἐκ Κρήτης βουλευτὴς κ. Φούμης καὶ πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν τὰ κοινὰ πραττόντων.

Πρὸς τοὺς ἐξ. πρεσβευτὰς καὶ ἀντιπροσώπους ὀρθοδόξων κρατῶν, πρὸς τοὺς βουλευτὰς καὶ γερουσιαστὰς καὶ τοὺς λογάδας τοῦ Γένους ἀποτεινόμενος ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ὑψώθη κατὰ καθῆκον ὑπὲρ ἑνότητος πάντων τῶν χριστιανῶν καὶ τῆς ἐξαλείψεως πάσης διαφωνίας καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐξ ἐθνολογικῶν ἀξιώσεων προερχομένων, παρεκάλεσε δὲ τοὺς πρεσβευτὰς ἵνα διαβιβάσωσι τὰς ἐνθέρμους ταύτας εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας πρός τε βασιλεῖς καὶ λαούς, οὓς ἐκπροσωποῦσι, μετὰ τῆς ἐπιθυμίας ὅπως οἱ λαοὶ οὗτοι βαίνωσι προκόπτοντες ἐν ἀγαθότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Μεθ' ὃ διένειμε τὰ πασχαλινὰ ὠά, τοῖς τε παροῦσιν ἐν τῷ Μ. Συνοδικῷ καὶ τοῖς ἐπὶ δύο τουλάχιστον ὥρας προσερχομένοις πρὸς ἐκζήτησιν τῶν πατρικῶν αὐτοῦ εὐλογιῶν. Προσῆλθον δὲ μετὰ ταῦτα ὅ τε μακαριώτατος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος, οἱ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντες ἀγιοταφῖται, οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἁγίων Τόπων, οἱ ὁσιώτατοι οἰκονόμοι τῶν ἐν Γαλατᾷ ρωσσικῶν μετοχίων, αἱ ἐκκλησιαστ. ἐπιτροπαί, καὶ αἱ σχολικαὶ ἐφορίαι, τὰ προεδρεῖα τῶν ἀδελφοτήτων καὶ συλλόγων, οἱ ἐφορίαι τῶν φιλανθρ. καταστημάτων, οἱ διευθυνταὶ καὶ διδάσκαλοι τῶν μεγάλων ἐθνικῶν σχολῶν καὶ τῶν ἄλλων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ κλῆρος τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡμῶν, ὡς καὶ πάντες σχεδὸν οἱ πρόκριτοι τοῦ Γένους.—Ἐπίσης τῇ δευτέρᾳ μ. μ. ὁ μακαριώτατος πατριάρχης τῶν καθολικῶν ἀρμενίων κ. Σαμπαγιὰν, τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ σοφολογ. ἀρχιραβίνου, καὶ ἐπιτροπεία τοῦ πολιτικοῦ κόμματος τῶν φιλελευθέρων.

Συνεχάρησαν τηλεγραφικῶς μὲν ὁ μεγαλειότατος καὶ εὐσεβέστατος βασιλεὺς τῆς Σερβίας Πέτρος Α', δι' ἐπισκεπτηρίων οἱ ἐξοχ. ὑπουργοὶ—διὰ τῶν διερμηνέων αὐτῶν ἢ καὶ δι' ἐπισκεπτηρίων οἱ ἐξ. πρεσβευταὶ τῶν Μ. Δυνάμεων Ἀγγλίας, Γερμανίας, Αὐστρίας, Ἰταλίας καὶ Ἀμερικῆς, καὶ ὁ τῆς Ὁλλανδίας, δι' ἐπιστολῶν ἢ τηλεγραφικῶς οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι, ὁ μακαριώτατος σχολάζων πατριάρχης τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων κ. Μαλαχίας Ὀρμανιὰν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, ὁ σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος Βελιγραδίου κ. Δημήτριος, οἱ πανιερ. ἀρχιερεῖς τοῦ οἰκουμεν. θρόνου καὶ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ὁ ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης κ. Νικόδημος, οἱ ἡγούμενοι σταυροπηγιακῶν τινῶν μονῶν, ἡ ἱερὰ ἐπιστασία τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὁ πρώην ἡγεμὼν Σάμου ἐξοχ. Κωνστ. Καραθεοδωρῆ, οἱ ἕλληνες βουλευταὶ Κύπρου καὶ προϊστάμενοί τινες ἑλλην. ἐν Εὐρώπῃ κοινοτήτων.

Τινὰ τῶν τηλεγραφημάτων ἐκδίδομεν ὧδε·

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ 29 μαρτίου, ὥρᾳ 7 πρωΐας.

Πέμπων Ὑμῖν τὰ συγχαρητήριά μου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως, παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς ὑπὲρ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ Πατριαρχείου Ὑμῶν.

ΠΕΤΡΟΣ

ΧΑΛΚΗ. 29 μαρτίου, ὥρᾳ 12, 40′ μεσημβρίας.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς λαμπροφόρου ἀναστάσεως Χριστοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, συγχαίροντες Ὑμετέραν Παναγιότητα, εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίζῃ Ὑμῖν ὑγιείαν διηνεκῆ καὶ πεπληρωμένην παντὸς ἀγαθοῦ.

Πατριάρχης ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ, 29 μαρτίου, ὥρᾳ 8, 25′ πρωΐας.

Εὐχόμενοι τῷ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντι καταξιῶσαι Ὑμετ. Παναγιότητα ἑορτάζειν ἐπὶ τοῦ θρόνου ὅτι πλεῖστα ἔτη, κατασπαζόμεθα Αὐτὴν ἀδελφικῶς.

Πατριάρχης ΣΠΥΡΙΔΩΝ
(πρώην Ἀντιοχείας).

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 29 μαρτίου, ὥρᾳ 10, 25′ πρωΐας.

Χριστὸς Ἀνέστη. Νοερῶς συνευφραινόμενοι Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ἐπὶ ζωηφόρῳ ἀναστάσει σωτηρίας ἡμῶν, λι-

παρῶς ἱκετεύομεν ἀνίκητον Αὐτοῦ χάριν σώζειν αὐτὴν ἐπὶ μήκιστον, τῇ δόξῃ τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀγώνων καταγλαϊζομένην.

Πατριάρχης ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

ΠΕΡΑ, 29, ὥρᾳ 11, 5′ πρὸ μεσημβρίας
(γαλλιστὶ)

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλῳ τῇ Ὑμ. Παναγιότητι συγχαρητήρια καὶ εὐχὰς εὐλαβεῖς ἐπὶ τῇ πανηγύρει τοῦ ἀναστασίμου πάσχα.

ΜΑΛΑΧΙΑΣ (Ὀρμανιὰν)
(πρ. πατριάρχης Ἀρμενίων).

ΑΘΗΝΑΙ, 29 μαρτίου, 2. 45′ μ. μ.

Ἀσπαζόμενος Ὑμ. Παναγιότητα, εὔχομαι ἐπὶ μήκιστον ἑορτάζειν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν.

Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ.

ΑΘΩΣ, 29 μαρτίου, 11 πρὸ μεσημβρίας.

Ἐπὶ κοσμοχαρμοσύναις ἑορταῖς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως Σωτῆρος Χριστοῦ, ὑποβάλλοντες ταπεινὰ συγχαρητήρια, αἰτούμεθα εὐλογίας Ὑμ. Παναγιότητος.

Ἐπιστάται καὶ γραμματεῖς
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

Ταϊγάνιον, 28 μαρτίου, 2 μ. μ.

Ἑλληνικὴ κοινότης Ταϊγανίου, ἐπὶ εὐκαιρίᾳ κοσμοσωτηρίων ἑορτῶν Ἀναστάσεως, ἐμφορουμένη ὑπὸ αἰσθημάτων θαυμασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὸν ἀπαράμιλλον ποιμενάρχην ἑλληνικοῦ ἔθνους, εὐλαβῶς καθυποβάλλει θερμὰ συγχαρητήρια, εὔχεται διαπύρως εὐδαίμονα μακροημέρευσιν, καὶ ἐξαιτεῖται τιμαλφεῖς εὐλογίας Ὑμετέρας Παναγιότητος.

ἀντιπρόεδρος
Δημήτριος Σιῤῥαΐος.

Νικοσία, 29 μαρτίου, 2. 5′ μ. μ.
(Οἰκουμενικῷ τε καὶ τῷ Ἀλεξανδρείας)

Βουλευταὶ Κύπρου, δήμαρχοι Λάρνακος, Ἀμμοχώστου, Λεμησσοῦ, Λαπήθους εὐσεβάστως συγχαίρομεν Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι καὶ Μακαριότητι ἐπὶ ἁγίαις ἑορταῖς πάσχα, δεόμενοι ἀναστάντος Χριστοῦ σθενῶσαι Αὐτὰς πρὸς εἰρηνικὴν λύσιν φλέγοντος ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, ἀλωβήτων διαμενόντων παναρχαίων προνομίων Ἐκκλησίας Γένους.

(Ἐν) ὀνόματι πάντων
Θεοδότου.

Ἀθῆναι, 28 μαρτίου, 10 πρωΐας.

Ἐν δοκιμασίαις καὶ θλίψεσιν Ἀνάστασιν θεασάμενοι, καταφιλοῦμεν δεξιάν Σας ἐπιφωνοῦντες Χριστὸς Ἀνέστη.

Κ. Καραθεοδωρῆ
(πρώην ἡγεμὼν τῆς Σάμου).

ΙΩΑΝΝΙΝΑ, 29, ὥρᾳ 2, 20′ μ. μ.

Ἐπὶ φαιδρῷ κηρύγματι Ἀναστάσεως ἀσπάζομαι εὐλαβῶς δεξιὰν Ὑμ. Παναγιότητος.

Στέφανος ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ
(βοηθὸς τοῦ νομάρχου Ἠπείρου).

ΑΘΗΝΑΙ, 28 μαρτίου, 6, 20′ ἑσπέρας.

Χριστὸς ἀνέστη, Παναγιώτατε, ἔτη πολλά. Ἀσπάζομαι εὐσεβάστως ὑμετέραν δεξιάν.

Εὐστάθιος ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν. — Τὴν ἐπάνοδον γαλήνης καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης ἐν Κύπρῳ ποθοῦσα ἡ Μ. Ἐκκλησία, τὸν αὐτὸν ἅγιον σκοπὸν ἐπεδίωξεν ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς εἰρήνης, ἐπὶ τῇ βάσει προγενεστέρων παραδειγμάτων καὶ κατὰ τὰ ἀπ' αἰώνων δίκαια αὐτῆς, ἀνέδειξε πέρυσι κανονικαῖς ψήφοις ἀρχιεπίσκοπον Νέας Ἰουστιανουπόλεως καὶ πάσης Κύπρου τὸν μακαριώτατον (τέως μητροπολίτην Κυρηνείας) κ. Κύριλλον. Τοῦτου δὲ, ἐκ προθέσεως φιλαδέλφου καὶ προαιρέσεως χριστιανικῆς δηλώσαντος ὅτι προβαίνει προθύμως εἰς πᾶσαν θυσίαν, χάριν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς τοῦ ὅλου σωτηρίας, ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου τῆς εἰρήνης ταύτης, ἣν πάντες οἱ ἀληθεῖς μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἐπιποθοῦσι, συντελοῦσα, ἐδήλωσεν ἐγγράφως τῷ μακαριωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου κ. Κυρίλλῳ ὅτι οὐδὲν μὲν ἔχει ν' ἀντείπῃ κατὰ τῆς ὑποβολῆς ὑπ' αὐτοῦ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀξίας, εἰς ἣν ἀνήχθη κανονικαῖς ψήφοις, κρίνει δὲ δίκαιον καὶ κανονικὸν ἵνα καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν, κατέχων τὴν μητρόπολιν Κυρηνείας, ἧς ἐστι μητροπολίτης κανονικὸς, τηρήσῃ μὲν τὸν τίτλον «μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου πρώην Κύπρου καὶ προέδρου Κυρηνείας», ἔχῃ δὲ θέσιν καὶ στάσιν ἀμέσως μετὰ τὴν τοῦ ἐκλεγησομένου ἀρχιεπισκόπου. Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, δεομένη τοῦ Ὑψίστου ὅπως τῷ παραιτουμένῳ τὴν προεδρείαν Κύπρου μακαριωτάτῳ κ. Κυρίλλῳ ὁ Κύριος δῷ κατὰ τὴν ταπεινοφροσύνην αὐτοῦ καὶ πραότητα, εὔχεται καὶ πάλιν ὅπως ἐπανατείλωσι τῇ ἁγίᾳ ἀδελφῇ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου ἡμέραι ἀληθοῦς ἠρεμίας καὶ γαλήνης, πρὸς ἔπαινον τοῦ ὁμογενοῦς ἐν Κύπρῳ πληθυσμοῦ καὶ πρὸς δόξαν Θεοῦ. — Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀναγγέλλων ὁ «Πάνταινος», ἐπίσημος ἑβδομαδιαία ἐφημερὶς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας (τῆς 26 μαρτίου), ἐκδίδει τηλεγράφημα τοῦ μακαριωτάτου πάπα καὶ πατριάρχου τῆς πόλεως ταύτης κ. Φωτίου πρὸς τὸν (ἐν Κύπρῳ διατρίβοντα) πανιερ. μητροπολίτην Χαλεπίου, εἰς ὃν δίδει τὴν ἐντολὴν νὰ προτρέψῃ τὸν εὐσεβῆ τῆς Κύπρου λαὸν «εὐτάκτως συντελέσαι ἐκλογὴν, περιβαλεῖν ὀφειλομένῳ σεβασμῷ πρόεδρον Κυρηνείας, ἐν ἀγάπῃ μακρὰν ἀποσκορακίσαι πάντα φατριασμὸν, καὶ καταπρᾶξαι ἐν ἑαυτῷ εἰρήνην καὶ ἑνότητα, εἰς δόξαν Χριστοῦ».

Ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου οὐδεμίαν ἀγγέλλοντες σπουδαίαν εἰσφορὰν, ἐκφράζομεν τὴν λύπην ἡμῶν ὅτι, τριῶν μηνῶν τοῦ ἔτους τούτου παρελθόντων, οὐχὶ ἡ δέουσα καταβάλλεται φροντὶς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπὲρ ἐφαρμογῆς τόσων μέτρων ἐγκριθέντων καὶ πέρυσι καὶ πρὸ δεκατεσσάρων περι-

που ἐτῶν πρὸς τὴν εὐρωστίαν τοῦ κοινοῦ ἡμῶν ταμείου. Οὔτε αἱ ἐτήσιαι τῶν ἱερῶν ναῶν, τῶν ὑπὸ τὸν πατριαρχικὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, δόσεις ἀποστέλλονται, οὔτε οἱ ἐπὶ τούτῳ ὁρισθέντες δίσκοι περιάγονται. Ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις ἀποφάσεις δημογεροντιῶν καὶ συμβουλίων κοινοτικῶν γίνονται προθύμως, ἀλλ' ἀπρόθυμοι εἰς πραγματοποίησιν δεικνύονται πάντες. Ὑπέσχοντο πέρυσιν εἰσφορὰς τοιαύτας ἐκ δίσκων ἢ ἐξ ἐκτάκτων χορηγιῶν αἱ κοινότητες Μοτσχονησίων, Μετρῶν ἢ Σύμης, ἀγγείλασκι διὰ τῶν ἐπισκόπων ἢ τῶν οἰκείων γραμματέων, καὶ μετὰ παρέλευσιν ἔτους οὐδὲν ἀπεστάλη. Ὑπέσχοντο συγχρόνως εἰσφορὰν τακτὴν κατ' ἔτος Ἀδελφότητές τινες καὶ σύλλογοι, καὶ μετὰ πάροδον ἔτους, ὡσεὶ ἐθεραπεύθησαν μόναι πᾶσαι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ καὶ ἐθνικαὶ ἀνάγκαι, ἐλησμονήθησαν ὑποσχέσεις καὶ ἐπαγγελίαι. Ἐν τούτοις τὰ μυριάριθμα ταῦτα σωματεῖα, καὶ μόνα ταῦτα, ἤρκουν νὰ ὑποβοηθήσωσι τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον ἐν τοῖς ἐξόδοις αὐτοῦ. Ἤρκουν ἐλάχισται προσφοραὶ τῶν δημογεροντιῶν καὶ κοινοτικῶν ἀρχῶν, προσφοραὶ ἐν ἔργοις, διότι αἱ ἐν λόγοις ὑπῆρχον —Πρό τινος ἡ δημογεροντία Μυριοφύτου φιλογενῶς ἐνέκρινε περιαγωγὴν ἐκτάκτων δίσκων κατὰ τὴν Μ. ἑβδομάδα, καὶ οὐδεμίαν μέχρι σήμερον ἔχομεν εἴδησιν οὔτ' ἐκεῖθεν, οὔτε ἐκ τοσούτων χωρίων καὶ κωμοπόλεων αὐτῆς τε καὶ τῶν περὶ αὐτὴν καὶ ἄνωθεν τῆς ἐπαρχίας ταύτης τμημάτων. Ὑπενθυμίζομεν εἰς πάντας τὴν ἐξόρλησιν ὀφειλῆς ἱερᾶς, ἥτις ἐπιβάλλεται πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις καὶ πᾶσι τοῖς ὁμογενέσι, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ παρ' ἡμέραν ἐλαττοῦνται αἱ τακτικαὶ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου εἰσπράξεις, μετὰ τὴν 11 Ἰουλίου 1908, ἐνῷ ἡ τῶν ὑποχρεώσεων ἡμῶν ἐκπλήρωσις ἐπιβάλλεται.

ΕΠΙ ΤΩ ΠΑΣΧΑ

Κατὰ τὴν λιτανείαν τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἡ Α. Θ. Π. πρὸ τῆς εἰς τὸν ναὸν εἰσόδου, ἐποιήσατο τὴν νενομισμένην δέησιν ὑπὲρ ὑγιείας καὶ εὐδαιμονίας τοῦ τε μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος καὶ τῶν μεγαλειοτάτων αὐτοκρατόρων καὶ βασιλέων τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν ὡς καὶ τῆς Α. Β Ὑψ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου, ἐνῷ οἱ χοροὶ τῶν πατριαρχικῶν ψαλτῶν ἔψαλλον τὸν πολύχρονισμὸν τῆς Α Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τὸν τῶν λαιπῶν βασιλέων.

Τὰς ἐπισκέψεις ἀπέδωκεν ἡ Α. Θ. Π. τῇ δευτέρᾳ μ. μ πρός τε τὸν μακαριώτατον πάπαν καὶ πατριάρχην Ἀλεξανδρείας. πρὸς τοὺς ἐν Φαναρίῳ μένοντας σεβ. συνοδικοὺς, τοὺς παρεπιδημοῦντας πανιερ. μητροπολίτας Φιλιππουπόλεως, Πελαγονίας, Μεσημβρίας, καὶ Βάρνης καὶ πρὸς τοὺς πανιερ. Ναζαρὲτ καὶ Σεβαστείας —πρὸς τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου, τοὺς προκρίτους καὶ λογάδας διά τε τῶν πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου καὶ Μ. ἀρχιδιακόνου καὶ διὰ τῶν ἱερολογ. πατριαρχικῶν διακόνων. Τοῖς διὰ γραμμάτων καὶ τηλεγραφικῶς συγχαρεῖσιν αἱ ἀπαντήσεις ἐγένοντο ἀμέσως ἢ κατόπι, δι' ἐπιστολῶν ἢ διὰ τηλεγραφημάτων. Χθὲς ἐπεσκέψατο τοὺς ἐξ. πρεσβευτάς.

Τὰ στελλόμενα εἰς τὰ Ἀνάκτορα πασχαλινὰ χρυσᾶ καὶ κόκκινα ὠά, ὡς καὶ τὰ εἰθισμένα τσορέκια, κατ' ἔθος ἀπεστάλησαν καὶ ἐφέτο διὰ τοῦ ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ κ. Ἀντ Οἰκιάδου.

Τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐλέη πρὸς τοὺς ἀπόρους καὶ τοῖς ἐν φυλακαῖς διενεμήθησαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, μεθ' ὅλην τὴν δυσάρεστον θέσιν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου

Ἡ ἀκολουθία τῶν ὡρῶν ἐψάλη τῇ 27 λήξαντος (Μ. παρασκευῇ), χοροστατησάντων μετὰ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Νικομηδείας, Διδυμοτείχου, Χίου, Σωζοαγαθοπόλεως, Λέρου καὶ Ἡλιουπόλεως· Λόγον ἀπ' ἄμβωνος ἐξόχως ὑμνοῦντα τὴν ἄρρητον τοῦ Θεανθρώπου πρὸς τὸ λογικὸν Αὐτοῦ πλάσμα συγκατάβασιν ἐξεφώνησεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος. Τὸ ἑσπέρας ἐν τῇ περιφορᾷ τοῦ Ἐπιταφίου, ἔλαβον μέρος οἱ αὐτοὶ σεβασμ. συνοδικοί, πλὴν τοῦ πρώτου, ἡ δὲ Α. Θ. Π. ἐμνημόνευσεν ἐνώπιον μὲν τῆς σχολῆς Μαρασλῆ τοῦ τε ἀειμνήστου αὐτῆς εὐεργέτου καὶ χορηγοῦ Γρηγορίου Μαρασλῆ καὶ τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου πρώην Κωνσταντινουπόλεως κ. Κωνσταντίνου, ἐν τῇ ἐξόδῳ δ' ἐκ τῆς πύλης τοῦ Πετρίου τῶν πανιερ. ἁγίων ἀρχιερέων.

Κανονικὴ ἄδεια —Ἐπανῆλθεν ἐκ Σμύρνης εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Πολιανῆς καὶ Βαρδιοριτῶν κ. Φώτιος, συμπληρώσας τὸν χρόνον τῆς συνοδικῶς αὐτῷ χορηγηθείσης ἀδείας.— Ἐκ τῶν ἐφημερίδων δ' ἐμάθομεν ὅτι πρὸ τῆς Μ. ἑβδομάδος ἀπῆλθεν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐπιστρέφων εἰς τὴν Λῆμνον καὶ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου κ. Γεννάδιος.

Παιδονόμοι. — Γράψαντες εἰς δύο τεύχη τοῦ μηνὸς ἰανουαρίου περὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν παιδονόμων, τοῦ εἰσαχθέντος εἰς τινας πόλεις τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἐπηνέσαμεν τὴν ὑπερτέραν ἐπαίνου πρόνοιαν ταύτην τῶν δημοτικῶν συμβουλίων τῶν εἰσαγαγόντων τὸν θεσμόν. Ὁ ἐν Χανίοις «Κρητικὸς Ἀστὴρ» διὰ τοῦ «ἐκπαιδευτικοῦ δελτίου» αὐτοῦ (τῆς 1 μαρτίου) μανθάνει ἡμᾶς ὅτι τὸν λυσιτελῆ καὶ σωτήριον θεσμὸν τῶν παιδονόμων εἰσήγαγεν ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς ἡ Κρητικὴ πολιτεία, καὶ δι' ἄρθρου ἐπὶ τούτῳ παρέτεχεν ἄδειαν εἰς τὸν ἐν ἑκάστῃ πόλει γυμνασιάρχην νὰ προτείνῃ τὸν διορισμὸν «χρηστοῦ καὶ δραστηρίου ἀνδρὸς ὡς παιδονόμου». Εἰ καὶ βραδέως, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τοῦτο μαθόντες, εἴδομεν ἀναγραφομένην καὶ τὴν εἴδησιν ὅτι, τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τῶν παιδονόμων ἀπενεγκούσης ἀποτελέσματα κάλλιστα, ἃ καὶ προσεδοκῶντο βεβαίως, ἡ μωαμεθανικὴ δημογεροντία Χανίων ἐζήτησε, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν κρητῶν εἰσαγωγὴν τοῦ θεσμοῦ, καὶ ἐπέτυχε νὰ διορίσῃ καὶ διὰ τοὺς μουσουλμανόπαιδας ἴδιον παιδονόμον. Ὁμολογεῖ δ' ὁ «Κρητικὸς Ἀστὴρ» ὅτι, μεθ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ὁ θεσμὸς τῶν παιδονόμων ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτοῦ ἔχει ἀνάγκην ἵνα διὰ νομοθετικῆς ἐπὶ τούτῳ πράξεως συμπληρωθῇ, πρὸς τὸ καλὸν τῆς σπουδαζούσης νεότητος.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ὁ πανιερ. **ἀρχιεπίσκοπος Αἰτωλίας** καὶ Ἀκαρνανίας κ. Παρθένιος ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον αὐστηρὰν ἀλλὰ δικαίαν ἐν ταύτῳ καὶ ἐπιβαλλομένην λόγῳ τῆς κακῆς συνηθείας τῶν παρανόμων συμβιώσεων, ἃς καὶ κατακρίνει δριμύτατα καὶ ἀποκηρύσσει ὡς ἀνοσίους. Προβαίνων δὲ περαιτέρω, πρὸς προστασίαν τοῦ κατασπιλουμένου θρησκεύματος διὰ τῶν παρανόμων συνοικισμῶν, παραγγέλλει τοὺς ἱερεῖς ὅπως, ἐπὶ ποινῇ ἀργίας, παύσωσι νὰ δέχωνται ἐν τοῖς ναοῖς τοὺς συνδεομένους οὕτω χωρὶς ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ

συνδέσμου τούτου, ν' ἀρνῶνται δ' αὐτοὶς τὴν θείαν μετάληψιν. Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου κ. Παρθενίου ἀνεγνώσθη εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Μεσολογγίου καὶ τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ νομοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, προξενήσασα ἀγαθὴν ἐντύπωσιν, κατὰ τὰς ἐφημερίδας.

ΡΩΜΥΛΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

Πεσὼν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος ἐν στιγμῇ συγχύσεως ἐπιγενομένης τῇ τρίτῃ, κατὰ τὸ στρατιωτικὸν κίνημα τῆς 31 μαρτίου, ὅπερ περιέγραψαν αἱ ἐφημερίδες, ἐκηδεύθη προχθές, τετάρτην, δημοτελέστατα ὁ ἴλαρχος τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς **Ρωμύλος Σπαθάρης**, ὁ μόνος Ἕλλην ἀξιωματικὸς ἐν τῷ ὀθωμανικῷ στρατῷ. Τῷ 1886 συμπληρώσας ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς αὐτοῦ καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν Ἀνδρέου Σπαθάρη, ἐδίδαξεν ἓν ἔτος ἐν Φιλιππουπόλει, ἐσπούδασε κατόπιν ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Βρυξελλῶν, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ τότε πρεσβευτοῦ τῆς Γ. Πύλης αὐτόσε μακαρίτου Στεφάνου Κ. Καραθεοδωρῆ, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέτειραν τῷ 1892, μετὰ τρία δ' ἔτη διωρίσθη ἀνθυπίλαρχος τῆς αὐτοκρατ. φρουρᾶς, πρὸ μικροῦ δὲ μόλις τυχὼν προβιβασμοῦ. Τηρητὴς αὐστηρότατος τοῦ καθήκοντος καὶ γοργότερος πολλάκις τοῦ δέοντος ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν αὐτοῦ, ὡμολογεῖτο φύσις ἀγαθή, πρόθυμος δ' ἦν πάντοτε πρὸς ὑποστήριξιν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ παντὸς ἀγαθοῦ σκοποῦ, γενόμενος καὶ ἔφορος τῶν ἐν Τζιβαλίῳ σχολείων καὶ μέλος σωματείων ἀγαθοεργῶν, ὑπὲρ ὧν εἰργάζετο δραστηρίως, ἐπὶ ὀκτὼ δὲ σχεδὸν ἔτη ἀνεδέχετο τὸ βάρος τῆς ἐποπτείας τῆς τάξεως ἐν τῇ τελετῇ τῆς δευτέρας Ἀναστάσεως καὶ μέχρι τῆς προχθές, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ πλείστων ὁμογενῶν καὶ ξένων. Κλίσιν δὲ πολλὴν πρὸς τὸ φωτογραφεῖν ἔχων διέσωσεν ἐγκαίρως τὰς εἰκόνας πάντων τῶν παλαιῶν φαναριωτικῶν ἡγεμονικῶν οἰκημάτων, ὧν τινα νῦν ἤρξαντο καταρρέοντα.

Ἡ κηδεία τοῦ πολυκλαύστου νεκροῦ ἐγένετο ἐν μέσῳ κόσμου παμπληθοῦς ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, προϊσταμένου τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου μετὰ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Πισιδείας, Διδυμοτείχου, Σωζοαγαθοπόλεως, Γρεβενῶν καὶ Λέρου, παρόντων ἐν τῷ ἱερῷ βήματι καὶ τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Φιλιππουπόλεως, Βάρνης, καὶ Σάρδεων, τοῦ πανοσιολ. πρωτοσυγκέλλου κ. Γερασίμου Ἠλίᾳ ἐκ μέρους τῆς Α. Σ. Μ. τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ ὄρους Σινᾶ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Νικοδήμου, τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἐκ μέρους τῶν παρεπιδημούντων ἁγιοταφιτῶν. Ἐπικήδειον ἐπ' ἄμβωνος, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π., ἀπήγγειλεν ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Εἰρηναῖος.

Τοῦ ἀειμνήστου Ρυμύλου Σπαθάρη ἡ αὐστηρὰ στρατιωτικὴ μορφὴ καὶ ἡ τῆς καρδίας ἀγαθότης ἐπὶ μακρὸν θέλουσι παραμένει παρὰ πᾶσιν ἀλησμόνητοι.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Γρεβενῶν

ὑπεβλήθησαν τῇ Α. Θ. Π. καὶ δι' αὐτοῦ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, ὧν ὁ σκοπὸς φαίνεται ἐκ τοῦ προλόγου αὐτῶν. Ἐγκρίσει συνοδικῇ ἐκδίδονται αὗται ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», δύνανται δ' οἱ βουλόμενοι ἵνα ἦν ἂν ἐπ' αὐταῖς σχηματίσωσι γνώμην ὑποβάλωσιν ὅπως ἐκ τῆς συρροῆς πλειόνων γνωμῶν τε καὶ κρίσεων καταδειχθῇ τὸ κοινὸν φρόνημα περὶ τῶν διορθώσεως ἐπιδεομένων:

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ θειοτάτην Παναγιότητα τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην Κον Κον Ἰωακεὶμ καὶ τὴν ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον.

(βαθυσεβάστως).

Παναγιώτατε!

Ἀκολουθῶν καὶ ἐγώ, ὡς τοσοῦτοι ἄλλοι σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, τὴν πασίγνωστον ἐκείνην ἀρχήν, καθ' ἣν τὸ γενικὸν συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους δέον νὰ θεωρῆται ὑπέρτερον τοῦ ἀτομικοῦ, θυσιαζομένης οὐ μόνον ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, ἀλλὰ καί, μετὰ καρδίας ἐπὶ τούτῳ ἀγαλλομένης, καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς χάριν τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, πολλάκις ἐσκέφθην, τίνι τρόπῳ ἡ παρ' ἡμῖν Ἱεραρχία, ἡ ἀποτελοῦσα τὸν θεμέλιον λίθον ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πάσης παρ' ἡμῖν ἐθνωφελοῦς δράσεως, θὰ ἦτο δυνατὸν καὶ κοινωφελέστερον ἔτι νὰ δράσῃ, οὐδενὸς δυναμένου ν' ἀρνηθῇ τὴν ἄχρι αὐταπαρνήσεως ἐργασίαν πλείστων ἀοιδίμων ἱεραρχῶν, καὶ γηράσκουσα δέ, ἐν σχετικῶς ἡσύχῳ καὶ μακαριστῷ γήρατι διαβιοῦσα, πλείονος ἔτι τιμῆς ν' ἀπολαύῃ. Ἐκ τοιαύτης ἀφετηρίας ὁρμώμενος, ὑποβάλλω βαθυσεβάστως τῇ Ὑμετέρᾳ σεπτῇ μοι Παναγιότητι καὶ τῇ ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὰς ἑπομένας σκέψεις μου, ἀποσκοποῦσας μόνον εἰς τὸ γενικὸν συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν, ἵνα τὸ μὲν, ἡ γνώμη ἐμπειροτέρων ἐμοῦ καὶ σεβαστοτέρων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν προκληθῇ, τὸ δὲ, ὡς ἀφορμὴ χρησιμεύσωσιν αὗται, ὅπως ἄλλοι κοινωφελεστέρας σκέψεις διατυπώσωσι, καὶ ἐκ τούτου γενικόν τι καλὸν προκύψῃ, προσεπιθηλῶν, ὅτι οὐδόλως καὶ τὰς ὑποβαλλομένας ἐνταῦθα τέσσαρας προτάσεις μου ὑπολαμβάνω ὡς ἐντελῶς πρωτακούστους, ἀλλὰ μόνον εἰς κοινὴν σύσκεψιν ταύτας ὑποβάλλω.

Πρώτη πρότασις.

Εἶναι δυστυχῶς ἀναντίρρητον, Παναγιώτατε, ὅτι ὁ πρῶτος ἐν ἴσοις τῆς παρ' ἡμῖν Ἱεραρχίας, ἀνεξαρτήτως σεπτῶν προσώπων, μεθ' ὅλην τὴν αἴγλην τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, τυγχάνει ὁ καὶ πλείονα ὑποφέρων κατὰ τὴν ἐξοικονόμησιν πολλάκις πάντῃ ἀνοικονομήτων ὑποθέσεων καὶ προσώπων· ὁ πλείστην, ὡς εἰκός, τὴν μέριμναν ἔχων, ἵνα μὴ σχηματισθῇ ἀντίθετος πλειοψηφία ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἢ τῷ Δ. Ε.

Μικτῷ Συμβουλίῳ· ὁ πολλάκις ἀναγκαζόμενος ἴσως νὰ ὑποχωρῇ ἔν τισιν ὑποθέσεσι μεθ' ὅλον τὸ ἀξιάγαστον τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἢ νὰ περιέπῃ πρόσωπα, ὑπὲρ ὧν μόνον ἱκεσίας πιθανὸν πρὸς Κύριον ὑπὲρ ἀφέσεως τῶν ποικίλων αὐτῶν πλημμελημάτων θ' ἀνέπεμπεν· ὁ ἀπέναντι ὑπεροχικῶν προσώπων τῆς τε σεβ. Κυβερνήσεως καὶ ξένων, ἐνίοτε μὲν λόγοις καὶ ἔργοις σθεναροῖς τὰ δίκαια τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας προκσπίζων, ἐνίοτε δὲ παρὰ τὴν ἰδίαν ἴσως θέλησιν προβλέπων θύελλαν τραυλίζουσάν πως τὴν γλῶσσαν μεταχειριζόμενος καὶ ἀφεύκτως καθ' ἑαυτὸν εἶτα μεταμελόμενος· καὶ συνελόντι εἰπεῖν, φαίνεταί μοι, Παναγιώτατε, ἀνεξαρτήτως πάντοτε τοῦ σεπτοῦ προσώπου, τοῦ ἑκάστοτε προκαθημένου τῆς Ἐφας, ὅτι τὰ περισσότερα καὶ πικρότερα ποτήρια, ἀπό γε τῆς θέσεως αὐτοῦ ποτίζεται ὁ κατὰ καιρὸν παναγιώτατος ἡμῶν πατριάρχης, ὅσα δήποτε ἔτη καὶ ἐὰν πατριαρχεύσῃ.

Εἶνε δυνατὸν νὰ γένηταί τι ἄρά γε πρὸς ἀνακούφισιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω καὶ δεινοτέρων ἔτι παθημάτων, ἅτινα, ὡς εὐνόητα, παραλείπονται; Ἐπειδή, Παναγιώτατε, τὰ ἀνωτέρω πατριαρχικὰ παθήματα προέρχονται κατ' ἐμὴν γνώμην, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκ τῆς ἰδέας, τῆς ἄλλως τε οὐχὶ πάντῃ ἀδίκου, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ ὁ ἑκάστοτε πατριάρχης τὸν θρόνον καὶ μείνῃ ἔπειτα **ζῶν νεκρὸς**, ὡς εἰρηκέ ποτέ τις σεπτὸς τις πρωθιεράρχης, ἢ ὅπως μὴ τρώγῃ τὸν ἄρτον, ὡς πρώην Κωνσταντινουπόλεως, **λίαν πικρὸν** ὄντα, ὡς ἐχαρακτήρισεν αὐτὸν ἕτερος σεπτὸς πρωθιεράρχης, καὶ ἐπειδὴ οὐ μόνον ἐνίοτε καὶ οἰκονομικῶς δὲν εὐρωστεῖ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐντελῆ ἀεργίαν καταδεδικασμένος, μεθ' ὅλον ἐνίοτε τὸ φιλοσοφικὸν τῆς ψυχῆς, συναισθανόμενος, ὅτι θὰ ὠφέλει ἔτι τὸ Γένος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, τήκεται καὶ ἀδημονεῖ, φρονῶ, ὅτι ὁ ἑκάστοτε πρωθιεράρχης ἡμῶν, διευθύνων τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους παρ' ἡμῖν ὡς σεπτὸς πρόεδρος καὶ πρῶτος ἐν ἴσοις, πολλῷ ἴσως βέλτιον θὰ διηύθυνε ταῦτα, ἐὰν μὴ ἐγείρετο ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ ἡ πικρὰ καὶ ἀνιαρὰ βιοτὴ αὐτοῦ, ὡς παναγιωτάτου πρώην Κωνσταντινουπόλεως, μηδεμίαν ἢ σμικρὰν ἔχοντος τὴν ἐλπίδα τῆς καὶ αὖθις πατριαρχείας. Ὑποβάλλω λοιπὸν τὴν σκέψιν, ἵνα γίγνηται ἡ ἀποκατάστασις, εἰ δεήσει νὰ παραιτηθῇ, τοῦ ἑκάστοτε οἰκουμενικοῦ πατριάρχου εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἀφ' ἧς ἀνῆλθεν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον, εἴτε εἰς ἄλλην. Ἀλλὰ θὰ εἴπῃ τις ἴσως, τοῦτο σήμερον εἶναι ἀδύνατον, διότι οἱ καθ' ἡμᾶς χριστιανοὶ θὰ ὑπολάβωσι τοῦτο ἀντεκκλησιαστικόν. Παρακαλῶ τὸν οὕτωσι σκεπτόμενον νὰ ἔχῃ τὴν εὐμένειαν, ἵνα παρακολουθήσῃ συντόνως ἄχρι τέλους τὰ κυριώτερα τῶν κατ' ἐμὲ ἐπιχειρημάτων. — **Πρῶτον**· ἡ ἀποκατάστασις εἰς ἐπαρχίαν τοῦ παρῃτημένου πατριάρχου οὐδόλως, ὡς γνωστόν, εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς ἁγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀντίκειται καὶ ἑπομένως οὐδεὶς τῶν ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων δύναται καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ μεμφθῇ ἡμῶν, ὡς παραβατῶν ἱεροῦ τινὸς κανόνος. **Δεύτερον**· εὐτυχῶς καὶ εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς ἡμῶν Κανονισμοὺς δὲν ὑπάρχει ἄρθρον τι, ἀπαγορευτικὸν τοῦ τοιούτου, ἑπομένως οὐδεμία καὶ ἐντεῦθεν ὡς πρὸς τοῦτο νόμιμος ἀντίρρησις εἶνε δυνατὸν ἡμῖν νὰ προταθῇ. **Καὶ τρίτον**· ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορίαν, ἤ, ὡς λέγομεν, τὴν πρᾶξιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, εὐτυχῶς ἔχομεν τοιαῦτα παραδείγματα· καὶ ἀναφέρω χάριν συντομίας, τὸ ἑξῆς σχετικῶς οὐ πόρρω λίαν ἀπέχον τοῦ αἰῶνος ἡμῶν.

Ὁ Ἀθανάσιος Γ' ὁ Πατελάριος ἐγένετο, ὡς γνωστόν, οἰκουμενικὸς πατριάρχης κατὰ τὸ 1634 διαδεχθεὶς Κύριλλον τὸν Κονταρῆν. Κατ' αὔγουστον τοῦ 1639 ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Λ', ἀποκατεστάθη ὁ ἤδη παρῃτημένος Ἀθανάσιος ὁ Γ' εἰς Θεσσαλονίκην, ἀφ' ἧς καὶ ἐγένετο οἰκουμενικὸς πατριάρχης κατὰ τὸ 1652. — Φρονῶ λοιπὸν ὅτι, ἀφοῦ οὔτε εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας ἀντίκειται, οὔτε εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμοὺς ἀντιπίπτει, καὶ παραδείγματα εὐτυχῶς ἔχομεν, θὰ ἦτο ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν κάλλιστον, λεχθεῖσάν τε καὶ παραλειπομένην ὡς εὐνόητον, ἵνα ὑπὸ τὸν λαμπρὸν ἐκκλησιαστικὸν τίτλον **προέδρου καὶ προστάτου** γίγνηται ἐφεξῆς ἡ ἀποκατάστασις τοῦ παραιτουμένου πατριάρχου εἰς οἱανδήποτε ἐπαρχίαν.

Ἐπιτραπήτω μοι μόνον, ὅπως εἰς τὰ ἕως νῦν λεχθέντα περὶ τούτου προσθέσω καὶ τὰ ἑξῆς σχετικά. Καλλίτερον δηλαδὴ ὑπολαμβάνω, ὁ παραιτούμενος πατριάρχης ν' ἀποκαθίσταται εἰς τὴν τέως ἐπαρχίαν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ εἰς ἄλλην, ἵνα μὴ ὁ οἰκουμενικὸς θρόνος χρησιμεύῃ Αὐτῷ ἴσως πρὸς κατάληψιν βελτίονος ἐπαρχίας, οἱονεὶ ὡς τις συναλλαγὴ μετὰ τοῦ κατέχοντος τὴν βελτίω ἐπαρχίαν. Ἀλλὰ τί θὰ γίγνηται πατριαρχεύοντος αὐτοῦ ἡ τέως ἐπαρχία; Μετὰ διαφόρους σκέψεις, κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι, καίτοι τοῦτο ἔχει πως τὸ ἀνώμαλον, θὰ ἦτο κάλλιον, νὰ κυβερνᾶται ἡ ἐπαρχία ὡς χηρεύσασα ὑπὸ ἐπισκόπου τιτουλαρίου, ὡς γίγνεται νῦν κατὰ τὰς μεσαρχιερατείας μεγάλων ἐπαρχιῶν, τὴν δὲ ἐπιχορήγησιν αὐτῆς μετὰ τὸν μισθὸν τοῦ ἐπισκόπου νὰ λαμβάνῃ ἐξ ἡμισείας τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον καὶ ἡ Θεολ. Σχολὴ Χάλκης. Ἐὰν ὅμως ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ἑκάστοτε οἰκουμενικοῦ πατριάρχου εἰς τὴν τέως ἐπαρχίαν αὐτοῦ θὰ ἐθεωρεῖτο, ὅτι παρουσιάζει διοικητικάς τινας ἀνωμαλίας, τότε οὐδόλως ἀντικρούω, ἵνα γίγνηται ἡ ἀποκατάστασις αὐτοῦ εἰς οἱανδήποτε ἐπαρχίαν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον **προέδρου καὶ προστάτου** αὐτῆς.

(ἕπεται συνέχεια).

ΕΠΗΡΕΙΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

(συνέχειαν ἴδε ἐν 11 τεύχει)

Μακαριώτατε, σοφώτατε, καὶ λογιώτατε πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ, τὴν σὴν Μακαριότητα εὐλαβῶς προσκυνῶ

† Τὸ παρόν μου δὲν εἶναι δι' ἄλλο, παρὰ μὲ τὴν προσήκουσαν εὐλαβῆ προσκύνησιν νὰ τὴν φανερώσω πῶς τὸ τίμιόν της τὸ ἔλαβα, καὶ ἐχάρην διὰ τὴν ἀγαθήν της ὑγείαν, καὶ ἄμποτες ὁ Κύριος νὰ τὴν διαφυλάττῃ

ἐν ὑγιείᾳ καὶ σωτηρίᾳ ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ ἀκόμη νὰ τὴν δηλοποιήσω πῶς ἦλθεν ἐδῶ ἕνας ἀγᾶς τοῦ Σαλὶχ πασιᾶ τῆς Ἱερουσαλὴμ μὲ ἄρζια, καὶ χοτζέτια, καὶ ἀρζουχάλια, μαρτυρῶντας ὅλοι οἱ σέχιδες καὶ οἱ λοιποὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ, πῶς ἐκ τοῦ ἔκπαλαι ἔβανεν χαλὴ εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον ὁ κομισάριός των καὶ ἐπροσκύνα, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καθὼς θέλετε τὰ ἰδῆ εἰς τὸ ἴσον τοῦ ὁρισμοῦ ποῦ ἐπῆραν οἱ φράγγοι. Εἰς τὸ ἀρζουχάλι τους ἔχουν κάποια ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ποτές μου δὲν τὰ ἤκουσα, καὶ τὴν παρακαλῶ, ἂν τὰ ἠξεύρῃ, νὰ μὲ τὰ ἐξηγήσῃ ὁπόταν θέλῃ μὲ γράψει καμίαν βολὰ γράμμα, ὁποῦ ὑποπτεύομαι νὰ μὴν εἶναι τίποτες ὀνόματα, ὁποῦ, ὅταν εἶναι διὰ νὰ κριθοῦν, νὰ προφασίζονται πῶς ἐκεῖνο τὸ ὄνομα σημαδεύει τὸ τάδε, καὶ τὸ τάδε τὸ τάδε. Ὁ Κύριός μου εἶναι μάρτυς πόσον ἐσυγχύστηκα ὅταν ἤκουσα πῶς πάλιν γυρεύουν τὰ προσκυνήματα τοῦ Ἁγίου Τάφου· ὅμως, εὐχαριστία νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς, ἔφθασεν ἡ δέησίς μας εἰς τοὺς ἐξουσιαστὰς, καὶ ἐμποδίστησαν, καὶ ἂν καλὰ καὶ νὰ ἐπῆραν ὁρισμὸν, ὅμως δὲν ἀξίζει τίποτες, ὅτι δὲν ἀποφασίζει κανένα πρᾶγμα, ἀλλὰ εἰς τὴν κρίσιν καὶ εἰς τὰ τεμεσούτια ποῦ ἔχετε εἰς τὰ χέρια σας ὅλα τὰ ἀναφέρνει· καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῆτε καλλιώτερα, ἰδοὺ ποῦ σᾶς στέλνω τὸν ἴδιον μουσεβετὲ τοῦ μπεηλικτζῆ, ὁποῦ ἐσημείωσεν, καὶ ἀκόμι διὰ νὰ ἰδῆτε ἀπὸ τὰ λυωσμένα τί δὲν ἀφήσαμεν νὰ γράψῃ, καὶ διατί εἶναι κακογραμμένος ἔβαλα τὸν Ἀλῆ τζελεμπῆ καὶ τὸν ἀντίγραψε, διὰ νὰ ἠμπορέσετε νὰ τὸ διαβάσετε εὐκολώτερα. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὁ ρεΐσης καὶ ὁ μπεηλικτζῆς καλὰ ἐστάθηκαν μὲ τ' ἐμᾶς, μόνον ὁ μεκτουπτζῆς ἦταν ποῦ τὰ ἀνακάτωνε, καὶ ἦταν μὲ τὸν μπεϊζατὲ τὸν Σφετζέζον καὶ μὲ τὸν καπικεχαγιᾶ τοῦ Προύσου εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην κατὰ τῶν ρωμαίων, ὅμως χάριτι Χριστοῦ δὲν ἔκαμαν τίποτες.

Τὸ γράμμα τοῦ ἐκλαμπροτάτου ποῦ μὲ ἐστείλετε θέλω τὸ στείλει· καὶ μετὰ καμία εἰκοσαριὰ ἡμέραις ἐλπίζομεν νὰ κινήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπ' ἐδῶ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἄμποτες νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν ὑγιῶς.

Εἰς τοῦ Ἀλῆ τὸ σπῆτι θέλετε στείλει εἰκοσι ἀρλανιὰ (ἀρχανιὰ;)* ὅτι ἐξοδιάστηκαν ἐδῶ· σᾶς στέλνει καὶ ἕνα γράμμα διὰ τὸ σπῆτί του, καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ κράξετε τὸν πενθερόν του καὶ νὰ τοῦ τὸ δώσετε εἰς τὰ χέρια του· στέλνει καὶ τῆς Μακαριότητός σου ἕνα ἄλλο, καὶ θέλετε τὸ λάβει, καὶ νὰ μὲ συμπαθήσῃ τὴν παρακαλῶ ὅτι γράφω μὲ πολλὴν βίαν. Ἡ δὲ ἁγία της εὐχὴ εἴη μεθ' ἡμῶν.

Ἀπὸ Σοφία. Σεπτεμβρίου 13, 1689.

Τῆς σῆς Μακαριότητος υἱὸς ἐν Χριστῷ καὶ δοῦλος

ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ.

* πιθανῶς καὶ νὰ γράψῃ ἀρσλανία· ἀλλ' ὁ Ἰωαννάκης ἔγραφε κάκιστα.

Τὰ παρόντα γράμματα εἶναι τοῦ ἄρχου καμηνάρη, καὶ σᾶς παρακαλεῖ, καθὼς τὰ λάβετε, παρευθὺς νὰ τὰ στείλετε εἰς τὸ ἀρχοντικό του, ὅτι εἶναι μέσα γράμματα ποῦ ἦλθαν ἀπὸ τὸν μέγαν δραγομάνον τὸν κὺρ Ἀλέξανδρον, καὶ διὰ τοῦτο νὰ τὰ στείλετε παρευθὺς διὰ νὰ λάβῃ ἡ ἀρχόντισσά του τὰ γράμματά της· καὶ ὡς δείχνουν τὰ σημάδια, ἀγάπη γίνεται. Σᾶς γράφει καὶ ὁ ἄρχων καμηνάρης, μὴ εἶναι μέσα εἰς τὸν πλῖκόν του καὶ θέλουν σᾶς τὸ δώσουν.

Μακαριώτατε σοφώτατε, καὶ λογιώτατε πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης κύριε κύριε Δοσίθεε· τὴν σὴν Μακαριότητα ταπεινῶς, προσκυνῶ

† Ἀπὸ τὸν κὺρ Θεόφιλον τὸν καλόγηρον ἔλαβον τὸ τίμιόν της, καὶ ἐχάρην· τὰ πάντα ἐκατάλαβα· ὅμως ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀφίνω· Μόνον τῆς δίδω εἴδησιν μὲ τὸ παρόν μου, πῶς οἱ βενετζιάνοι, ὡς φαίνεται μὲ εἴδησιν καὶ τῶν φραντζέζων, ἔστειλαν, ὅταν εἴμεσθεν ἀκόμη εἰς τὸ Ἰσακτζὲ, ἕνα κάποιον ὀνομαζόμενον Τομάζο Γομπάτο, πρώην τζεράχης, μετὰ ταῦτα πραγματευτὴς, νῦν δὲ φαλίδος καὶ ζουγούρτης, καὶ ἐκόνευσεν εἰς τὸν μεγαλώτατον δραγομάνον τῆς βασιλείας, καὶ ἦλθεν καὶ ἀντάμωσεν τὸν κεχαγιᾶ, καὶ ἐγύρευσεν νὰ τοὺς δώσῃ ὁ ἐπίτροπος τοὺς Ἁγίους Τόπους, καὶ νὰ τοὺς δώσουν (90) πουγγιὰ, ὁ κεχαγιᾶς καὶ δὲν ἔδειξεν θερμότητα τόσην· βλέπωντάς το αὐτὸ ὁ ἄνω εἰρηθεὶς Τομάζος ἀπὸ 90 (πουγγιὰ τὰ ἔκαμεν ἐννενήκοντα χιλιάδες γρόσσια· τότες ἐπῆρεν τὰ χαρτιά τους καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν βεζιραζέμην. καὶ τὰ ἔδειξεν, καὶ ἀνέφερε καὶ τὰ ἄσπρα ποῦ τάζουν. Ὅταν τὰ ἐδιάβαζεν ὁ βεζιραζέμης, ὁ κεχαγιᾶς ὅλο ἐχαμογέλα· ὁ ἐπίτροπος καὶ ἐγύρισεν, καὶ τὸν ἴδε, καὶ τὸν λέγει· Κεχαγιᾶ, τί γελᾶς; θαρρεῖς πῶς νὰ κάμω ταμάχη εἰς τὰ ἄσπρα τῶν φραγγῶν, καὶ νὰ πάρω τὰ προσκυνήματα ἀπὸ τῶν ραγιᾶ μας καὶ νὰ τὰ δώσω τοὺς χαίνιδες; αὐτὸ δὲν τὸ κάμνω· ἔτζι νὰ τοὺς πῇς. Αὐτὰ ὅλα ὁ κεχαγιᾶς μὲ ἔκραξεν καὶ μὲ τὰ εἶπεν· ἐγὼ καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἠξεύρει, καθὼς τὸ ἄκουσα ἔμεινα περίλυπος, καὶ ἄρχησα νὰ παρακαλῶ τὸν κεχαγιᾶν νὰ λείψῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν δουλειὰν, ὅτι δὲν εἶναι καλὰ, καὶ δὲν πρέπει νὰ καταφρονοῦν τὸν ραγιᾶ τους τόσον, καὶ τοὺς ἀποστάτας, ὁποῦ καθημερούσιον κάμουν τόσα κακὰ εἰς τὸν τόπον τῆς βασιλείας, νὰ τοὺς κάμουν τὰ θελήματά τους, καὶ τὸ περισσότερον νὰ καταφρονεθῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ νὰ καυχοῦνται οἱ φράγγοι πῶς ἐπλάνησαν τὸν ἐπίτροπον μὲ ἄσπρα καὶ ἐπῆραν τὰ προσκυνήματα τῶν ρωμαίων. Τότες γυρίζει ὁ κεχαγιᾶς, καὶ μὲ λέγει. Μὴν φοβᾶσαι, καὶ αὐτὸ δὲν γίνεται. Καὶ μὲ τοῦτο ἐπέρασεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα· ἐγὼ πάλιν ἐπῆγα καὶ ἄλλην νύκτα, καὶ ἦτον παρὼν καὶ ὁ Γρηγοράσκος

βοεβόνδας, ποῦ ἤλθεν διὰ νὰ γυρεύσῃ θέλημα νὰ πάγῃ εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐρώτησα πάλιν τὸν κεχαγιᾶν, πῶς πάγει ἡ ὑπόθεσις· εἰς τί ἀπόμεινεν. Μὲ εἶπεν· ὡς καθὼς σὲ εἶπα προτήτερα· μάλιστα καὶ ὁ Γρηγοράσκος βοεβόνδας ἐλάλησε καὶ αὐτὸς πολλὰ καλά. Μετὰ ταῦτα ἐρώτησα τὸν κεχαγιᾶν, ἂν εἶναι ὁρισμός του, νὰ γράψω τὴν Μακαριότητά σου νὰ ἔλθῃ, νὰ εὑρεθῇ ἐδῶ. Μὲ ἀπεκρίθη· ἐσὺ, ὡς φαίνεται, γυρεύεις νὰ τὸν κάμῃς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ἀμὴ ἐρχόμενος θέλει ἰδρώσει. Ἐγὼ τοῦ ἀπεκρίθηκα· ἂς εἶναι καλὰ ἡ Ἐκλαμπρότης σου, δὲν θέλει τὸν ἀφίσει νὰ ἰδρώσῃ ὁποῦ νὰ περάσῃ τὸ πουκάμισόν του· Αὐτὸς καὶ δὲν μὲ ἀπεκρίθη τίποτες, μόνον ἐγέλασεν. Πάλιν προχθὲς τὸν ἐξαναρώτησα, πῶς ἀπόγινεν ἡ δουλειὰ τῶν φραγκῶν. Δὲν τοὺς δίδομεν τὰ προσκυνήματά σας, καὶ μὴν φοβᾶσαι, μὲ ἀπεκρίθη· μόνον ἔχει νὰ ἰδρώσῃ. Πάλιν τὸν ἐξαναεῖπα, ἂν ἴσως καὶ θέλει νὰ σᾶς γράψω νὰ ἔλθετε. Μὲ εἶπεν· ὄχι, ἐσὺ γίνου βεκίλης του, καὶ ἰδὲς τὴν δουλειάν του, καὶ ἂν δὲν θέλεις ἐσὺ, γίνομαι ἐγὼ βεκίλης του Ἐγὼ τοῦ ἀπεκρίθηκα· Ἐπειδὴ καὶ τάζει ἡ Ἐκλαμπρότης σου νὰ γένῃς βεκίλης, βέβαια ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ γένω· καὶ ἐφίλησα τὴν ποδιά του· καὶ τότες μὲ εἶπεν· ὅταν κάμνει χρεία, θέλομεν τὸν μηνύσει· μὲ ἐρώτησεν, ποῦ εὑρίσκεται ἡ Μακαριότης σου· τὸν εἶπα, πρὸς τὰ μέρη τῆς Φιλιππουπόλεως ζητᾶ ἐλεημοσύνην. Πολλὰ καλὰ κάμνει· Ἂς μαζώξῃ, νὰ ἔλθῃ μὲ πολλὰ ἄσπρα· Μὲ ἠρώτησεν ἂν ἴσως καὶ ἡ Μακαριότης σου ἤξευρεν αὐτὰ τὰ μαντάτα ἐγὼ τοῦ ἀποκρίθηκα· ναίσκε, καὶ μὲ τὰ ἔγραψεν. Καὶ, ποῦ τὰ ἤκουσεν; μὲ εἶπεν. Ἐγὼ τὸν εἶπα· ὅταν ἦταν στὴν Πόλιν.

Τώρα κάμνει χρεία ἡ Μακαριότητά σου νὰ τὸν γράψῃ καμιὰ γραφὴ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ σταθῇ ἐπιπόνως νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ πάρουν οἱ φράγγοι τὰ προσκυνήματα ἀπὸ τῶν ρωμαίων τὰ χέρια, καὶ πῶς ἡ Μακαριότητά σου δὲν θέλεις φανῆς ἀχάριστος τόσον εἰς τὸν ἐπίτροπον, ὅσον καὶ εἰς ταλόγου του, καὶ πῶς ἤθελες νὰ ἔλθῃς, ἀμὴ, μὲ τὸ νὰ μὲ γράψῃ ὁ Ἰωαννάκης πῶς τὸν εἶπεν ἡ Ἐκλαμπρότης σου πῶς ὅταν εἶναι καιρὸς νὰ ἔλθῃ τὸν δίδεις εἴδησιν, ἀπόμεινα· ἀμὴ εὑρίσκομαι εἰς μεγάλην ἔννοιαν. Αὐτὰ καὶ ὅ,τι ἄλλα περισσότερα ἠμπορεῖτε νὰ τὸν γράψετε. Δὲν θέλομεν λείψει καὶ ἡμεῖς νὰ προσέχωμεν εἰς τὰ πάντα, καὶ ἂν εἶναι καὶ συνέβη καὶ καμμία ἀνάγκη, θέλομεν στείλει ἐπὶ ταυτοῦ ἄνθρωπον νὰ τῆς δώσωμεν εἴδησιν.

Διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πασιᾶ εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐλάλησα τὸν κεχαγιᾶ, καὶ τὸν ἔταξα ὅτι, κατὰ τὰ ἄσπρα ποῦ θέλει μᾶς εὐγάλῃ, θέλομεν τὸν κάμει καὶ ἡμεῖς τὴν ἀνταμοιβὴν, καὶ μὲ ἔταξεν νὰ πάρῃ τὰ χοτζέτια ἀπὸ τὸν Ὀσμὰν ἀγᾶ, καὶ δείχνωντάς τα τὸν ἐπίτροπον νὰ συνομιλή[σῃ] μὲ ταυτὸν, καὶ νὰ βάλλῃ ἐμπρὸς τὴν δουλειάν. Τὰ λοιπὸ θ[έλει] τὰ καταλάβει ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ καλογέρου Θεοφίλου. [Μὲ] βία γράφω, καὶ ἂς ἔχω συγγνώμην. Ἡ δὲ ἁγία της εὐχὴ εἶη μεθ' ἡμῶν.

Ἀπὸ Μπαμπᾶ. Δεκεμβρίῳ 17.

Τῆς σῆς Μακαριότητος υἱὸς ἐν Χριστῷ καὶ δοῦλος

ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ.

Ἠξεύρω τὸ ἀκατάστατον τῶν τουρκῶν, καὶ τὴν πλεονεξίαν των· μάλιστα εἰς τούτους τοὺς καιροὺς, ποῦ ἔχουν χρεία· ὅμως ἐλπίζω νὰ ἀναπαυθοῦν μὲ τὰ ὀλίγα τῶν ρωμαίων· ἂς ἔχουν τὸ ἀνάθεμα ποῦ ἔγιναν αἰτία πάλι νὰ ζημιωθῇ ὁ Ἅγιος Τάφος. Ἐρώτησα τὸν κεχαγιᾶ τὶ τόπους γυρεύουν, καὶ δὲν ἐνθυμοῦνταν μόνον τόσον μὲ εἶπεν· γυρεύουν τὸ Κημαμὲ, ἐκεῖνον τὸν τόπον ποῦ ἐπῆραν οἱ φραντζέζοι τὸν καιρὸν τοῦ σουλτὰν Μουράτη, καὶ ἐξώδευσαν, λέγει, ἑξῆντα χιλιάδες γρόσια. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιγραφὴν θέλει καταλάβει ἡ Μακαριότης σου τὶ τόπον γυρεύουν.

Πανοσιώτατε, σοφώτατε, καὶ λογιώτατε ἐν ἱερομονάχοις κὺρ Χρύσανθε, τὴν σὴν πανοσιότητα εὐλαβῶς χαιρετῶ.

Δύο της τίμια ἔλαβα, καὶ ἀπὸ μὲν τὸ πρῶτον μανθάνωντας τὴν καλήν της ἐπάνοδον ἀπὸ τὰ τῶν βορείων μέρη ἐχάρην λίαν, καὶ ἂν καλὰ καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμι νὰ μὲ ἐσημείωνε τὰ τῶν σιναϊτῶν, ἀμὴ καὶ εἰς τὸ δεύτερον της πάλιν τὰ αὐτὰ μὲ ἐσημείωνε. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ὡς χριστιανὸς καὶ φίλος τῆς εἰρήνης δὲν ἔλειψα, παρὰ νὰ κάμω τὸ χρέος μου, καὶ νὰ συντρέξω εἰς τὰ περὶ τῆς εἰρήνης μὲ τρόπον ὁποῦ καὶ οἱ κανόνες τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας νὰ μὴ παραβλεφθοῦν· καὶ μάλιστα ἔγινεν καὶ σύνοδος καὶ ἀφορισμὸς ὅτι τινὰς νὰ μὴν κάμῃ φιλοπροσωπίαν, ἀλλὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ εὔλογον νὰ κρίνῃ· καὶ οὕτως ἔγιναν τὰ γράμματα, καὶ θέλετε τὰ ἰδῆτε (τὰ ὁποῖα ἐσχεδίασεν ὁ μέγας λογοθέτης), καὶ ἐλπίζω νὰ ἀναπαυθῆτε, καὶ νὰ στέρξουν εἰς αὐτὰ οἱ πατέρες οἱ σιναΐτες (εἰ μὲν καὶ θέλουν τὴν εἰρήνην) καὶ νὰ εἰρηνεύσουν, καὶ ἀρκεῖ τους τὰ ὅσα ἔκαμαν. Δὲν τῆς γράφω περισσότερα, ἐπειδὴ καὶ διαβάζωντας τὰ γράμματα θέλετε καταλάβει καλλιώτερα τὰ πάντα.

Νὰ μὲ συμπαθήσῃ πῶς δὲν τῆς ἀποκρίθηκα εἰς τὸ πρῶτόν της γράμμα, καὶ μάλιστα νὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὰ μαχαίρια· ἀμὴ μάρτυς μου εἶναι ὁ Κύριος, δὲν ἐσυνέβη ἀπο ἄλλο, παρὰ ἀπο τὰς ἀσχολίας. Ἡ δὲ ἁγία αὐτῆς εὐχὴ εἶη μετ' ἐμοῦ.

Μαΐῳ 18 1695

Τῆς σῆς πανοσιότητος εἰς τοὺς ὁρισμοὺς

ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ.

Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 14

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιτραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Διωγμὸς ὀρθοδόξων ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατ. Ρωμυλίᾳ — Τέσσαρες προτάσεις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Γρεβενῶν — Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς.—Ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ προγενεστέρῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» σημειωθέντων, ἐπέστειλαν ἐγγράφως τὰς ἀδελφικὰς αὐτῶν προσρήσεις οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Πετρουπόλεως κ. Ἀντώνιος καὶ Βελιγραδίου κ. Δημήτριος, οἱ καὶ πρόεδροι τῶν διοικουσῶν τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας Ρωσσίας καὶ Σερβίας Συνόδων—ὑπέβαλον ἐπίσης τὰς υἱϊκὰς αὐτῶν εὐχὰς οἱ προϊστάμενοι καὶ αἱ κοινότητες Λονδίνου, Παρισίων, Λειψίας, Κωνστάντζης, Ἰσμαηλίου καὶ Κισνοβίου, δημογεροντίαι τινὲς—καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων τῶν ἐντὸς τοῦ κράτους ἐκκλησιῶν ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Ἰθάκης καὶ Λευκάδος κ. Δανιὴλ Σουλίδης.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἀφίκετο προχθὲς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἐκ τῶν νέων μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου σεβασμ. μητροπολίτης Ἐλασσῶνος καὶ Δομενίκου κ. Πολύκαρπος, ἀντικαταστήσας τὸν ἀποσυρόμενον πανιερ. μητροπολίτην Γρεβενῶν· ἀπὸ τῆς χθὲς δὲ, τρίτης, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, προσφωνηθεὶς δεόντως ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ καταλλήλως ἀπαντήσας.

Ἐθν. Μ. Συμβούλιον. — Κληρικὸν μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης, ὠνομάσθη κατὰ τὴν χθεσινὴν τῆς ἱερᾶς Συνόδου συνεδρίαν ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ παρασκευῇ ἡ Α. Θ Π. ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ νέου μεγάλου βεζίρου Τεβφὶκ πασᾶ.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Ραισκοπρεσρένης κ. Νικηφόρῳ νὰ μεταβῇ καὶ διαμείνῃ χρόνον τινα εἰς Σερβίαν, πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

Ἐπισκοπὴ Κισσάμου.—Ἐκ τοῦ «Χριστιανικοῦ Φωτὸς» τῆς Κρήτης πληροφορούμεθα τοὺς ἀξιεπαίνους ὑπὲρ εὐπροσώπου παραστάσεως τῆς ἐπισκοπῆς Κισσάμου καὶ Σελίνου (Κρήτης) κόπους καὶ τὰς ἐνεργείας τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου κ. Ἀνθίμου. Τῶν κόπων τούτων ἀποτέλεσμα ἀγγέλ-

λεται ἡμῖν ἡ ἀνέγερσις εὐπρεποῦς οἰκήματος ἐπισκοπικοῦ καὶ τὰ νῦν ἱδρυόμενα πέριξ τοῦ ναοῦ τούτου, δαπάναις τῶν ὀρθοδόξων τῆς ἐπισκοπῆς, φιλανθρωπικὰ καταστήματα

Πατριαρχικὸς ναός.—Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ἁγιάσματος τῶν Βλαχερνῶν ὠνομάσθη ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Πολύκαρπος, ἀντὶ τοῦ παραιτουμένου τὴν προεδρείαν σεβ. μητροπολίτου Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Γερμανοῦ.

Ἕλλην. κοινότητες ἐν Εὐρώπῃ. — Διῆλθεν ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ἀπερχόμενος εἰς Ἀθήνας ὁ πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Ἀρσένιος Δαυῆς, ἐφημέριος τοῦ ἑλληνικοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ ναοῦ. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μένων ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ ρουμανικοῦ κράτους καὶ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἐργαζόμενος, ἐπετέλεσε τὸ καθῆκον ἄριστα καὶ νοημονέστερον ἐπ' ἐσχάτων δὲ κατεδιώχθη, γενόμενος ἀντικείμενον ἀνευλαβῶν ἐπιδείξεων ἀναγώγων τινῶν ἀλλοεθνῶν Ὁ ἀρχιμ. κ. Δαυῆς ἐκλήθη νῦν προϊστάμενος τῆς ἐν Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς Ἀμερικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος.

Ἐκκλησιαστ. μουσική.—Ἀπεστάλη ἡμῖν τὸ πρῶτον φυλλάδιον (τοῦ μαρτίου λήξαντος) τῆς «Ἐθνικῆς Μούσης», περιοδικοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένου. Σελίδες δεκαὲξ εἰς Δ' μικρὸν μετὰ μουσικοῦ προσαρτήματος θέλουσιν ἀποτελεῖ ἕκαστον φυλλάδιον τῆς «Ἐθν. Μούσης, ἥτις ἔσται «πολύτιμον ὄργανον καὶ συνεργάτης» τοῦ Ἐθνικοῦ μουσικοῦ Συλλόγου, οὗ τὴν ἵδρυσιν καὶ τὰ ἐγκαίνια (1 ἀπριλίου 1907) διὰ μακρῶν ἐκτίθενται, ἐκδιδομένης ἐν περιλήψει καὶ τῆς τῇ 6 μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν τῷ Συλλόγῳ τούτῳ γενομένης διαλέξεως τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ἀθ. Παπαλουκᾶ Εὐταξίου. Πραγματικὴν εὐχόμεθα πρόοδον εἰς τὰ ἔργα τοῦ Συλλόγου τούτου ἅμα δὲ καὶ εἰς τὴν «Ἐθν Μοῦσαν».

Ἐφημερίδες.—Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὰ μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα φύλλα τῆς ἑλληνικῆς ἐφημερίδος «Σάλπιγγος», ἐκδιδομένης ἐν Μιτυλήνῃ τρὶς τῆς ἑβδομάδος, εἰς σχῆμα μικρὸν, ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Νικολαΐδου, καὶ συντασσομένης ὑπὸ τοῦ ἐλλογίμου δικηγόρου καὶ παρ' ἡμῖν ἄλλοτε δημοσιογραφοῦντος κ Ν. Κ. Παρίτση. Ἐκτύπωσις καλόκαλος καὶ χάρτης ἄριστος καὶ εἰδήσεις ἐκ πολλῶν μερῶν τῆς Μιτυλήνης συνιστῶσι τὸ φύλλον εἰς τοὺς ἐκ τῆς νήσου ταύτης παρ' ἡμῖν καὶ ἀλλαχοῦ μένοντας, οὓς ἐλπίζομεν ὅτι θέλει διαφωτίζει ἀμερολήπτως περὶ πάντων τῶν ἐν Ἀνατολῇ.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Ὁ «Ἐκκλησιαστ. Φάρος»—τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τοῦ ἀποστολικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας—εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ζωῆς αὐτοῦ, συγχρόνως δ' ἐξεδόθησαν εἰς ἓν τὰ φυλλάδια τῶν μηνῶν ἰανουαρίου καὶ φεβρουαρίου ἐκ σελίδων 160. Ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων, ἄξιαι προσοχῆς πολλῆς εἰσὶν ἡ περὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου διατριβὴ τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. καὶ σχολάρχου τῆς Θεολογ. (ἐν Ἱεροσολύμοις) σχολῆς τοῦ Σταυροῦ κ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς χριστιανικὰς ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον ἀρχαιότητας. Ὁ «Φάρος» ὀφείλει τὴν ἵδρυσιν εἰς τὴν φιλίστορα πρόνοιαν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Τὸ ζήτημα περὶ διορισμοῦ ἱεροψαλτῶν, μετὰ τοσαύτας ἀντικανονικὰς ἐπεμβάσεις ἐπιτρόπων τινῶν λαϊκῶν τῶν ἐν τῷ κράτει ναῶν, μετὰ τὰ γραφέντα ἐν ἐφημερίσι καὶ φυλλαδίοις (ὧν ἑνὸς ἠγγείλαμεν πρό τινος τὴν ἔκδοσιν), ἔλαβε τὴν δέουσαν λύσιν, ἀναγνωρισθέντος τοῦ δικαιώματος τῶν ἐπισκόπων ἐν τῷ διορισμῷ τῶν ψαλτῶν— Ἐπειδὴ δὲ πρὸ καιροῦ ἔν τισιν ἐφημερίσιν ἀνέγνωμεν τὴν εἴδησιν ὅτι ἡ ἱερὰ μητρόπολις Ἀθηνῶν ἀπεφάσισε νὰ χειροθετῶνται οἱ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱεροψάλτου μετερχόμενοι, κανονικῶς μετὰ τοιαύτην πρᾶξιν θεωρούμενοι κληρικοὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ βήματος, ἐλπίζομεν ὅτι θέλει εἰσαχθῇ εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ κράτους ἡ παλαίφατος ἐκκλησιαστικὴ αὕτη τάξις.

Πανήγυρις Τήνου. — Τῇ 25 μαρτίου παρελθόντος ἑορτάσθη ἐν Τήνῳ ἡ μεγάλη πανήγυρις τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐπὶ τῇ θαυματουργῷ εἰκόνι τῆς Εὐαγγελιστρίας συναγείρουσα πανταχόθεν ὀρθοδόξων πλήθη. Τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς ἱερᾶς λειτουργίας προέστη ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανάσιος, κηρύξας καὶ τὸν θεῖον λόγον·—29 ἀτμόπλοια μετήνεγκον ἐκ Σμύρνης καὶ Κρήτης καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ ἑλλην. βασιλείου περὶ τοὺς ὀκτακισχιλίους προσκυνητάς.

Ἐμμανουὴλ Λαμπάκης. — Ἡ παρ' ἡμῖν ἀναγεννωμένη ἑλληνικὴ ἁγιογραφία ᾐσθάνθη τὴν ἀπώλειαν ἀγνοῦ αὐτῆς ἱεροφάντου, τοῦ Ἐμμανουὴλ Λαμπάκη, ἀδελφοῦ τοῦ γνωστοῦ ἀνὰ τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον κ. Γεωργίου Λαμπάκη, ὑφηγητοῦ τῆς χριστιαν. ἀρχαιολογίας. Ὁ μεταστὰς τῶν τῆδε Ἐμμανουὴλ Λαμπάκης, ἐκ Τήνου ὁρμώμενος, ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις, δαπάναις τοῦ ἱεροῦ ἐν Τήνῳ προσκυνήματος τῆς Εὐαγγελιστρίας, συνεπλήρωσε δ' ἐν Ἑσπερίᾳ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, καὶ διετέλει ἀπὸ ἐτῶν καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς ἐν τῷ πολυτεχνείῳ Ἀθηνῶν.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Λόουελλ ἑλλην. κοινότης. — Προϊστάμενος τῆς ἐν Λόουελ ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος ἐκλήθη ὑπ' αὐτῆς ταύτης ὁ προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Ἀτλάντᾳ παροικίας αἰδεσιμ. πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος κ. Κώνστας Χατζῆ Δημητρίου.

Κοινότης ἑλλην Λύνν.—Ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμ. οἰκονόμου κ. Βασ. Λαμπρίδου, κληθέντος ὑπὸ τῶν ἐν Πρόβιδενς ἑλλήνων ὡς προϊσταμένου αὐτῶν, διωρίσθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προϊστάμενος τῆς ἐν Λύνν ἑλλην. παροικίας ὡς ἠγγείλαμεν ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Θεόφιλος Σπυρόπουλος, πρωτότης τῆς θεολογίας. Προηγου-

μένως εἶχε προσκληθῇ ὁ ἐκ Κρήνης (τῆς Μικρᾶς Ἀσίας) πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. **Πολύκαρπος Παντελίδης.**

Σικάγου κοινότης.—Ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς ἑλληνικὰς τῆς Ἀμερικῆς ἐφημερίδος ὅτι ὁ ἄλλοτε ἐφημέριος τῆς ἐν Σικάγῳ ὁμογενοῦς κοινότητος ὁσιώτ. ἀρχιμ. κ. Κύριλλος Γεωργιάδης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ σχολάζων, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἑλληνικῆς ἐν Σικάγῳ σχολῆς.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝ. ΡΩΜΥΛΙΑ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐπ' ἐσχάτων συναφθεισῶν ἐνταῦθα τουρκοβουλγαρικῶν διαπραγματεύσεων πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Βουλγαρίας καὶ πρὸς καθορισμὸν τῶν ἀποζημιώσεων τῶν ὀφειλομένων ὑπὸ τῆς τελευταίας πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτοῦ ὡς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ρητῶς ἀνεγνωρισμένης ὑπὸ τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, τῶν ἐν τῇ βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ Ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, ἐθεώρησεν ὡς ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ καθῆκον ὅπως καὶ αὖθις ἐξαιτήσηται παρὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ἵνα, ἐν τῷ καθορισμῷ τῶν ἀποζημιώσεων, συμπεριληφθῇ καὶ ἡ ἀξία τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν, σχολῶν καὶ λοιπῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων μετὰ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας αὐτῶν τῶν ἁρπαγέντων, ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 1906 καὶ κατεχομένων ἔκτοτε, ἐπὶ καταπατήσει παντὸς θείου καὶ ἀνθρωπίνου νόμου, ὑπὸ τῶν Βουλγάρων.

Ἔχει δὲ ἡ ἀξία τῆς ἁρπαγείσης κοινοτικῆς περιουσίας τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, κατὰ τοὺς ἐπισυναφθέντας ἐπισήμους κατ' ἐπαρχίας πίνακας, ὡς ἑξῆς·

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

Κατάλογος τῶν ἁρπαγεισῶν ἢ καταστραφεισῶν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐπιδρομέων ἰδιοκτησιῶν τῶν ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων Κοινοτήτων τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἀγχιάλου.

Α'. Τῆς ἑλληνικῆς πόλεως Ἀγχιάλου.

1. Ὁ νεόδμητος ἱερὸς ναὸς τῆς μεγάλης Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας μετὰ τοῦ πλουσίου στολισμοῦ αὐτοῦ	Φρ.	600000
2. Ὁ παλαιὸς ναὸς τῶν ἁγίων Θεοδώρων μετὰ τοῦ στολισμοῦ καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ, ἤτοι, μιᾶς οἰκίας καὶ κελλίων . .	»	60000
3. Ἓξ παρεκκλήσια ἐντὸς τῆς πόλεως, ἤτοι 1) τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, 2) τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, 3) τῆς ἁγίας Βλαχέρνας, 4) τῆς ἁγίας Ἄννης, 5) τῆς Χαριτωμένης,		
Εἰς μεταφοράν	»	660000
Ἐκ μεταφορᾶς	Φρ.	660000
6) τοῦ ἁγίου Ἰωάννου μετὰ ἀρχαίων εἰκόνων καὶ ἄλλων κειμηλίων	»	12000
4. Τὸ παρθεναγωγεῖον μετὰ τοῦ νηπιαγωγείου, θεατρικῆς σκηνῆς, ἐπίπλων καὶ βιβλιοθήκης	»	120000
5. Τὸ ἀρρεναγωγεῖον μετ' ἐπίπλων, ὀργάνων φυσικῆς καὶ χημείας, καὶ γυμναστικῆς, καὶ βιβλιοθήκης	»	100000
6. Δημοτικὴ σχολὴ μετὰ γυμναστικῆς, ἐπίπλων, καὶ ἀναλόγου βιβλιοθήκης . . .	»	8000
7. Ἡ μητρόπολις μετὰ τῶν ἐπίπλων .	»	20000
8. Ἡ μονὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου μετὰ τοῦ ναοῦ, τῶν 50 δωματίων, ἑνὸς φούρνου καὶ λοιπῶν ἐξαρτημάτων	»	120000
9. 17 διάφοροι ἀγροὶ ἐκ 2289 δεκάρων πρὸς 40 φρ. τὴν δεκάραν κατὰ ἐλάχιστον ὅρον	»	91560
10. 1 ἄμπελος εἰς παλαιόκαστρα. . .	»	2000
11. Οἰκόπεδον, αὐλὴ καὶ κῆποι τοῦ κεντρικοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν, μετά τινων δωματίων ἐκτάσεως 5280 τετραγωνικῶν μέτρων, μετὰ τριῶν φρεάτων καὶ οἰκοδομησίμου ὕλης.	»	17000
12. Τὸ ἐργαστήριον τῆς Ἀναλήψεως μετὰ τῶν δωματίων καὶ τῶν αὐλῶν	»	13000
13. 193 ἀλῆκαι εἰς διαφόρους τοποθεσίας	»	60000
14. 5 ἐργαστήρια τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας	»	20000
15. 1 φοῦρνος εἰς τὴν συνοικίαν Παναγίας	»	8000
16. 5 ἄλλα ἐργαστήρια εἰς κεντρικὸν μέρος	»	20000
17. 1 ἐργαστήριον περαιτέρω (συνοικία τσαμιᾶ).	»	10000
18. Ἡ σπουδαία καὶ πολλὰ σπάνια βιβλία ἔχουσα βιβλιοθήκη τοῦ Φιλοπροόδου Συλλόγου	»	15000
Τὸ ὅλον κατ' ἐλάχιστον ὅρον φράγκα		1297560

Σημ. Αἱ ἰδιωτικαὶ ἀπώλειαι τῶν κατοίκων τῆς Ἀγχιάλου ὑπερβαίνουσι τὰ 10 ἑκατομμύρια φράγκων εἰς οἰκίας, εἰς ἔπιπλα καὶ λοιπὰ ἐφόδια τῶν οἰκιῶν καὶ εἰς τὰ ὑλικὰ καὶ ἐμπορεύματα τῶν διαφόρων καταστημάτων. Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ὑπῆρχε πλουσία συλλογὴ σπανίων ἀρχαίων εἰκόνων ἀνεκτιμήτου ἀξίας.

Β'. Τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδ. Κοινότ. Πύργου.

1. Ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Παναγίας μετὰ τοῦ πλουσιωτάτου στολισμοῦ καὶ τῶν αὐλῶν αὐτοῦ	»	700000
2. Τὰ σχολεῖα μετὰ τῆς μητροπόλεως, τῆς θεατρικῆς σκηνῆς, τῶν ἐργαλείων τῆς φυσικῆς καὶ χημείας, τῶν διαφόρων ἐπίπλων, τῆς βιβλιοθήκης, καὶ τῶν ἐργαλείων τῆς γυμναστικῆς, κτλ.	»	200000
Εἰς μεταφοράς	»	900000

Ἐκ μεταφορᾶς	Φρ.	900000
3. Τὸ μέγα οἴκημα, ἐν ᾧ τὸ Ταχυδρομεῖον	»	30000
4. Ἡ οἰκία μετὰ τοῦ μαγαζείου τῆς κόρης Δημητρίου Χαραλάμπους	»	40000
5. Ἡ γωνιαία οἰκία μετὰ τῆς αὐλῆς, τῆς ἔσω οἰκίας καὶ τοῦ σιδηροδρομικοῦ ἐργαστηρίου	»	40000
6. Τὸ οἰκόπεδον ὅπου ἦσαν διάφορα ἐργαστήρια, ἔχον πρόσωπον 30 μέτρων καὶ βάθος 8, ἤτοι ἐν ὅλῳ μέτρα τετραγωνικὰ 240 πρὸς 200 φρ. τὸ μέτρον	»	16000
9. Οἰκόπεδον Τσιτσίνια παρὰ τὸ Μπουλεβὰρ καὶ τῆς οἰκίας Ν. Μαυρούλη καὶ Γ. Σακαλῆ, μέτρων τετραγωνικῶν 600, πρὸς 60 φρ. τὸ μέτρον	»	36000
10. Μικρὰ οἰκία ἐντὸς τοῦ κήπου Δημητρακοπούλου εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθανάσκιοϊ . .	»	2000
11. Ἡ οἰκία τῆς Βλάχας, ὁδὸς Καζάρμας	»	3000
12. 2 μερίδια ὑπόχης ἄκρας, δωρεὰ κόρης Χαραλάμπους	»	5000
Τὸ ὅλον κατὰ μέσον ὅρον φράγκα		1140000

Χωρίον ἑλληνικὸν Δαβουτλῆ.

1. Ναὸς μετὰ στολισμοῦ, σχολεῖον καὶ αὐλόγυρος	Φρ.	14000
2. 1 ἐργαστήριον ἐν τῷ χωρίῳ . . .	»	3000
3. Ἥμισυ ἐργαστήριον Ζέκου Ρούσαν .	»	2000
4. Χωράφια 25 κοιλῶν	»	2500
5. Μερᾶς τοῦ χωρίου	»	15000
Τὸ ὅλον φράγκα		36500

Δ'. Χωρίον Ἀλακαρνᾶ

1. Ναὸς καὶ σχολεῖον μετ' ἐπίπλων καὶ αὐλῶν	Φρ.	8000
2. 1 ἐργαστήριον	»	4000
Τὸ ὅλον φράγκα		12000

Ε'. Εὐσταθοχώριον

1. Ναὸς μετὰ τῆς περιφερείας, στολισμοῦ	»	12000
2. Σχολεῖον μετ' αὐλῶν, ἔνθα καὶ τὸ δημαρχεῖον	»	12000
Τὸ ὅλον φράγκα		24000

ΣΤ.' Χωρίον ἑλληνικον Ἀκρανιά.

1. Ναὸς μετὰ περιοχῆς καὶ χωραφίων Κοινότητος.	Φρ.	15000
2. Σχολεῖον μετ' ἐπίπλων	»	2005

Ζ'. Χωρίον ἑλληνικὸν Τὰς-Τεπέ.

1. Ναὸς μετὰ περιοχῆς καὶ λοιπῶν. .	Φρ.	12000
2. Σχολεῖον μετὰ περιοχῆς καὶ χωραφίων	»	7000
Τὸ ὅλον φράγκα		19000

Αἱ δὲ ἰδιωτικαὶ ἀπώλειαι εἰς τὰ χωρία ταῦτα ὑπερβαίνουσι τὰς 400,000 φράγκων εἰς φθορὰν κτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων καὶ εἰς πώλησιν τῶν ἰδιοκτησιῶν εἰς ἐξευτελιστικὰς ἐνιαχοῦ τιμάς.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ*

τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Γρεβενῶν

Δευτέρα πρότασις.

Οὐδένα βεβαίως ἐξ ἡμῶν, Παναγιώτατε, διαλανθάνει, ὅτι ὁ μητροπολίτης οἱασδήποτε ἐπαρχίας οὐκ ὀλίγα μὲν καὶ δυσχερῆ καθήκοντα εἶχεν ἕως νῦν, πλείονα δὲ καὶ δυσχερέστερα ταῦτα ἐφεξῆς θὰ γίγνωνται, τῶν μὲν ἡμετέρων χριστιανῶν εὐλόγως ἀπαιτητικωτέρων ἀπέναντι τῆς τοῦ ἀρχιερέως δράσεως, τῶν δὲ καιρῶν διαφορετικωτέρων γιγνομένων, ὥστε πλείονα καθήκοντα εὐνοήτως νὰ ἐπιβάλλωνται τῷ ἀρχιερεῖ μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν μάλιστα τοῦ Συντάγματος παρ' ἡμῖν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν δυσχερεστέρων ὁλοέν γιγνομένων πολλαπλῶν τῆς παρ' ἡμῖν Ἱεραρχίας καθηκόντων ἀπαιτεῖ διηνεκῆ καὶ σύντονον ἐνέργειαν πρὸς εὔορκον ἐκπλήρωσιν αὐτῶν, εὐνόητον, ὅτι ἡ ἀπαίτησις αὕτη ἐπιτακτικωτέρα ὁσημέραι καθιστάμενη, ἀντίκειται πρὸς τὰς ταλαιπωρίας τοῦ γήρατος, διότι γνωστότατον εἶνε τὸ παλαίφατον «ΦΟΒΟΥ ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΟΥ ΓΑΡ ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΟΝΟΝ». Βεβαίως δὲν δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ, ὅτι καὶ σχετικῶς νέος ἔτι τις καὶ ἀκμαιότατος σωματικῶς, δυνατὸν νὰ ναυαγήσῃ ἐν τῇ διοικήσῃ ἐπαρχίας· ἀλλ' ἐπίσης πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι, ἐκτὸς σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων, καὶ ὁ εὐδοκιμώτερον κατὰ τὴν σωματικὴν αὐτοῦ ἀκμὴν ἐργασθεὶς ἱεράρχης, ὑπερβὰς τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας, ἔχει συνήθως σωματικὰς καχεξίας, πολλὰς ἢ ὀλίγας συμπαρομαρτούσας τῷ γήρατι καὶ αἴτινες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐπιδρῶσι καὶ εἰς τὴν διαύγειαν τῆς διανοίας, κατὰ τὸ ἐπίσης γνωστότατον «ΝΟΥΣ ΥΓΙΗΣ ΕΝ ΥΓΙΕΙ κλπ.

Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος, δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι εἶνε δυνατὸν καὶ παρὰ τοῖς μόλις ὑπερβᾶσι τὸ 55 ἢ 60 ἔτος νὰ μὴ ἀπαντήσῃ τις τὴν προτέραν αὐτῶν διανοητικὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο κατ' ἐμὴν γνώμην ὡς ἐξαίρεσις δὲν ἀποτελεῖ τὸν κανόνα, ὅττις εἶνε, ὅτι μετὰ τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα βεβαίως δὲν εὐρωστοῦσιν, ὡς πρότερον καὶ ὡς ἀπαιτοῦσι νῦν τὰ βαρέα τῆς παρ' ἡμῖν Ἱεραρχίας παλλαπλᾶ καθήκοντα τῶν τακτικῶν τῆς ἐπαρχίας περιοδειῶν, τῶν προεδριῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, τῶν παρεδριῶν ἐν τοῖς διοικητικοῖς συμβουλίοις, τῶν νομίμων ἀμυντικῶν ἀγώνων κατὰ ποικιλωνύμων προπαγανδῶν καὶ τῶν παραπλησίων. Προτείνω λοιπόν, Παναγιώτατε, **ἵνα ἡ παρ' ἡμῖν Ἱεραρχία, εἴτε πατριάρχης εἴτε**

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 101—102.

μητροπολίτης, εἴτε ἐπίσκοπος, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 75 ἔτους τῆς ἡλικίας ἐφησυχάζῃ, γιγνόμενος ἀπόμαχος συνταξιοῦχος.

Ἴσως θὰ εἴπῃ τις, ὅτι οἱ ἱεροὶ κανόνες δὲν προβλέπουσι τοιοῦτόν τι, τοὐναντίον δὲ οὗτοί τε καὶ οἱ ἐθνικοὶ κανονισμοὶ ὑπολαμβάνουσιν, ὅτι ἄχρι τελευτῆς οἱ εὐδοκίμως κυβερνῶντες τὰς ἐπαρχίας ἱεράρχαι ὀφείλουσι νὰ παραμένωσιν ἐν αὐταῖς. Σύμφημι, ἀλλὰ παρατηρῶ πρῶτον, ὅτι κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἱερῶν κανόνων, πολὺ πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς γνωστόν, συνταχθέντων, οὐδόλως οἱ ἀρχιερεῖς εἶχον τὰ νῦν ποικίλα τῶν παρ' ἡμῖν ἀρχιερέων καθήκοντα, καὶ δεύτερον, ὅτι ἡ ἀπαίτησις βοηθῶν ἐπισκόπων οὐδόλως δυναμένων ἐν πᾶσι ν' ἀντικαταστήσωσι τὸν οἰκεῖον μητροπολίτην, μαρτυρεῖ πως τὸ μὴ κατὰ πάντα ἐπαρκές, ἀπό γε σωματικῆς ἀπόψεως, τοῦ γηραλαίου καὶ δὴ ὑπερβάντος τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας οἰκείου μητροπολίτου. Πλὴν τούτου, ἐὰν παρ' ἡμῖν θεσπισθῇ, ὅτι μετὰ τὸ 75 ἔτος ἕκαστος τῶν παρ' ἡμῶν ἀρχιερέων θ' ἀπαλλασσηται τῶν ποικίλων νῦν παρ' ἡμῶν καθηκόντων, τοῦτο κατ' ἐμὲ οὔτε εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας, οὔτε εἰς τοὺς ἐθνικοὺς κανονισμοὺς θ' ἀντιπίπτῃ, οὐδόλως ῥητῶς ἀπαγορεύοντας τὴν ἀπομαχίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἀφ' ἑτέρου ἔσεται μέτρον γενικόν, οὐδαμῶς οἱουδήποτε ἱεράρχου ἡ φιλοτιμία θὰ προσβάλληται ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ἅπαν τοὐναντίον, καὶ τῆς παρ' ἡμῖν Ἱεραρχίας τὰ τελευταῖα ἔτη τιμιώτερα, ἡσυχαίτερα καὶ φιλοσοφικώτερα θὰ καταστήσῃ καὶ τοὺς ἡμετέρους χριστιανοὺς θ' ἀπαλλάξῃ τῆς δεινοτάτης ἐνίοτε θέσεως νὰ ὑπογράφωσιν ἀναφορὰς κατὰ τῆς λόγῳ ἡλικίας ποικιλοτρόπως ἐκδηλουμένης ἀνεπαρκείας τοῦ οἰκείου μητροπολίτου. Ἵνα δὲ μὴ ὑποτεθῇ, ὅτι διὰ τῆς προτάσεώς μου ταύτης θέλω ν' ἀδικηθῶσιν οἱ νῦν πλησιάζοντες εἴτε ὑπερβάντες τυχὸν τὸ 75 ἔτος, προτείνω, ἵνα οἱ τοιοῦτοι ἐξαιρεθῶσιν, νὰ ἐφαρμοσθῇ δὲ ἡ πρότασίς μου μόνον εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν ἀρχιερεῖς, τοὺς διανύοντας νῦν κατωτέρω τοῦ 65 ἔτους τῆς ἑαυτῶν ἡλικίας, οὕτως ὥστε οἱ μὲν διανύοντες νῦν ἡλικίαν ἄνω τῶν 65 ἐτῶν νὰ δικαιῶνται δέκα ἔτη προσέτι ἀπὸ τῆς νῦν ἡλικίας νὰ δράτωσιν, ἐκτὸς ἐὰν οἱ ἴδιοι οἰκειοθελῶς μετὰ τὸ 75 ἔτος παραιτηθῶσιν· οἱ δὲ διανύοντες νῦν κατωτέρω τοῦ 65 ἔτους θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ ἀνωτέρω τῆς ἀπομαχίας θέσπισμα μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 75 ἔτους τῆς ἑαυτῶν ἡλικίας. Ἀλλ' ἴσως προβληθήσεται ἡ ἐρώτησις, τί δέον διὰ τοὺς ἀπομάχους νὰ γίγνηται; Κατ' ἐμὲ δικαιότατον καὶ νομιμώτατον θὰ ἦτο νὰ λαμβάνωσι χίλια γρόσια κατὰ μῆνα ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ ταμείου **ΑΣΥΖΗΤΗΤΕΙ**· διότι **πρῶτον** ἀρχιερεὺς ὑπηρετῶν τὸ Γένος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἄχρι τοῦ 75 ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἐτησίως καταβάλλων ἐπὶ 30-40 ἔτη οὐκ ὀλίγα ἐπιδόματα εἰς τὸ Ἐθνικὸν ταμεῖον, Κύριος δὲ οἶδε, καὶ ἐὰν θὰ ζήσῃ πέραν τοῦ 75 ἔτους δέκα ἔτη κατὰ μέσον ὅρον, οὐδόλως εἶνε, νομίζω, πολὺ ἐὰν λαμβάνῃ τὰ 1,000 γρ. τὸν μῆνα, ὅπερ ποσὸν καὶ νῦν πολλάκις θεσπίζεται διὰ τοὺς γεγηρακότας. **Δεύτερον.** Οἱ ἐθνικοὶ ἡμῶν Κανονισμοὶ λέγουσι ῥητῶς, ὅτι λαμβάνεται μέριμνα περὶ τῶν τοιούτων ἀπομάχων ἀρχιερέων, χωρὶς νὰ ὁρίζηται ἄχρι τίνος ποσοῦ θὰ φθάνῃ ἡ φροντὶς αὕτη, ὥστε ἐὰν ὁρισθῇ **ΑΣΥΖΗΤΗΤΕΙ** νὰ παρέχηται ποσὸν 1,000 γρ. οὐδόλως ἀντίκειται τοῦτο εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμούς· καὶ **τρίτον** οὐ μόνον τὰ τῆς χηρευούσης ἐπαρχίας τοῦ ἑκάστοτε πατριάρχου, ὡς ἐλέχθη ἔμπροσθεν, ἐὰν ἐγκριθῇ τοῦτο, θὰ νέμηται τὸ Ἐθνικὸν ταμεῖον κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀλλὰ καὶ εἶνε δυνατὸν καὶ εὐκολώτερον, ὅπως θεσπισθῇ, ἵνα διπλάσιον τὸ φιλότιμον τοῦ νῦν διδομένου παρέχηται εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον, ἰσόποσον πρὸς τὸ διδόμενον εἰς τὴν ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν, ὑφ' ἑκάστου ἀρχιερέως ἐκλεγομένου ἢ μετατιθεμένου. Ἀλλὰ πλὴν τοῦ ποσοῦ τούτου τῶν χιλίων κατὰ μῆνα γροσίων, ὁ ἀπόμαχος ἀρχιερεὺς θὰ τύχῃ καὶ ἄλλης περιθάλψεως οὐχὶ πλέον ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ ταμείου, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς παρ' ἡμῖν Ἱεραρχίας, ὡς ὁ λόγος ἐφεξῆς δείξει.

Τρίτη πρότασις.

Δὲν εἶνε ἄγνωστον, Παναγιώτατε, ὅτι πολλάκις δίκαια παράπονα ἐγείρονται, ὅτι ἄλλοι μὲν τῶν παρ' ἡμῖν θεολόγων μετ' ὀλίγα ἔτη ἀπὸ τῆς ἀποφοιτήσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς προάγονται εἰς ἀρχιερεῖς καὶ δὴ τοποθετοῦνται, ἐνίοτε εἰς ἐπαρχίας σχετικῶς πλουσιωτέρας, ἐνῶ ἄλλοι μετὰ πολλὰ μὲν ἔτη μόλις πτωχὸν καὶ κατεσκληκὸς ὑπὸ χρηματικὴν ἐπιχορήγησιν πνευμ. ποίμνιον νὰ ποιμάνωσι διορίζονται, ἢ ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἄλλην μετατιθέμενοι, πολλάκις χείρονα οἰκονομικῶς τῆς προτέρας, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μεθ' ὅλον τὸ πολυετὲς καὶ εὐδόκιμον τῆς ἐνατῶν ποιμαντορίας, ἐὰν μὴ ἔχωσι τὴν εὔνοιαν τοῦ ἑκάστοτε οἰκουμ. πατριάρχου, εἴτε τὴν φιλίαν τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ παρεδρευόντων. Καὶ ἐνταῦθα βεβαίως ἀξιάγαστοι ἐξαιρέσεις ἐγένοντο καὶ γίνονται καὶ πολλάκις διωρίσθησαν εἰς ἐπαρχίας εὐπορούσας ἢ ἐπιζήλους λόγῳ πολιτικῆς ἢ κοινωνικῆς αὐτῶν περιωπῆς ἀρχιερεῖς ἀνεξαρτήτως προσωπικῆς συμπαθείας τῶν ἰθυνόντων τὰ παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικά· ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ τοῦτο ἐπιτραπήτω νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξαίρεσις.

Ἵνα μὴ λοιπὸν γεννῶνται παράπονα ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅπως μὴ νεαροὶ σχετικῶς ἱεράρχαι κατέχουτι θρόνους ὑπερτέρους, ἀδικουμένων ἄλλων γηραιοτέρων, προτείνω, ἵνα θεσποισθῇ, ὅπως μηδὲ εἷς τῶν διπλωματούχων θεολόγων ἡμῶν χειροτονῆται ἐπίσκοπος καὶ τιτουλάριος ἔτι, ἐὰν μὴ συμπληρώσῃ δέκα ἔτη μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτοῦ ἐκ τῆς Θεολ. Σχολῆς, νὰ ψηφίζεται δὲ μητροπολίτης μόνον μετὰ τὸ 15 ἔτος ἀπὸ τῆς ἀποφοιτήσεως. Πρὸς τούτοις ὁ ψηφιζόμενος τὸ πρῶτον μητροπολίτης νὰ λαμβάνῃ ἐπαρχίαν ἐκ τῆς γ' στήλης ἀνεξαιρέτως καὶ μόνον κατ' ἐξαίρεσιν ἐκ τῶν τῆς β', οὐδέποτε δὲ ἐκ τῶν τῆς α' στήλης· ὁ δὲ διοικήσας εὐδοκίμως τοὐλάχιστον δέκα ἔτη ἱερὰν μητρόπολιν ἐκ τῶν τῆς β' ἢ γ' στήλης νὰ λαμβάνῃ, ἀνάγκης παρουσιαζομένης, πρὸς μετάθεσιν, ἐπαρχίαν ἐκ τῆς α' στήλης, ἀφ' ἧς βεβαίως ἐξαιροῦνται ἀφ' ἑαυτῶν δύο ἢ τρεῖς μητροπόλεις, ὡς μὴ οὖσαι περιζήτητοι. Ἐπειδὴ δὲ

τὸ νῦν παρ' ἡμῖν Συνταγμάτιον διατηρεῖται εἰς τρεῖς στήλας, περιεχούσας εὐπορούσας τε καὶ μὴ ἐπαρχίας, ἴσως θὰ ἦτο κάλλιον νὰ διαιρεθῶτιν αἱ ἐπαρχίαι εἰς παρεχομένας εἰς πρωτοπείρους ἀρχιερεῖς καὶ εἰς παρεχομένας μετὰ εὐδόκιμον τοὐλάχιστον ποιμαντορίαν. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν προτείνω, ἵνα μητροπολίτης ψηφίζηται ὁ ἀπόροιτος τῆς καθ' ἡμᾶς θεολ. σχολῆς, ὁ εὐδοκίμως ἐπὶ 15 τοὐλάχιστον ἔτη μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐργασθείς, καὶ δέον νὰ λαμβάνῃ ἐμπερίστατον καὶ οὐχὶ ἡσυχὸν καὶ λίαν εὐπορουῦσαν σχετικῶς ἐπαρχίαν. Τοῦτο δέ, ἐὰν ὡς γενικὸς κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως τεθῇ, οὐδὲν δίκαιον παράπονον, νομίζω, εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγερθῇ καὶ εὐνοήτως κοινωφελέστατον ἔσεται.

Τετάρτη πρότασις.

Μία τῶν κυριωτέρων καὶ εὐλόγων ἄλλως τε ἀνησυχιῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχίας, ἡ διηκουσα κατὰ τὴν ποιμαντορίαν τοῦ ἀρχιερέως εἶνε, Πανιερώτατε, ἀναντιρρήτως καὶ ἡ ἐν καιρῷ γήρατος περίθαλψις. Διὸ καὶ πολλάκις ἀκούομεν σχετικῶς πλουσίους τινὰς παρ' ἡμῖν ἀρχιερεῖς, ὡς δικαιολογίαν τῆς οἰκονομίας προβαλλομένους τὴν περὶ γηρατείων μέριμναν, ἀπόρους δὲ ἄλλους ταλανίζοντας τὰ καθ' ἡμᾶς, ὡς μὴ λαμβανομένης τῆς προσηκούσης μερίμνης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν γεγηρακότων ἱεραρχῶν, καὶ ἄλλους τέλος ἀχιερεῖς, ἢ φροντίζοντας νὰ ἔχωσι ποσόν τι διὰ τὰ ἑαυτῶν γηρατεῖα ὡς νόμιμον περίσσευμα καὶ μὴ δεχομένους ἐπικαίρους ἐπαρχίας, ὡς σχετικῶς μὴ εὐπορούσας, ἢ λίαν οἰκονομικῶς ἀποζῶντας χάριν περισσεύματος διὰ τὰ γηρατεῖα καὶ ἀνεπαισθήτως ἴσως εἰς τὸ τῆς φιλαργυρίας πάθος φερομένους. Φρονῶ, Πανιερώτατε, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀρχιερεῖς ἐὰν εἶχον ἀξιοπρεπὲς καὶ ἀσφαλέστατον ἄσυλον τῶν ἑαυτῶν γηρατείων κατὰ τὴν ἀπομαχίαν, ὀλίγιστοι θὰ ἦσαν πλέον οἱ θέλοντες νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὸν ὑπεράλλαν οἰκονομικὸν τρόπον τῆς ζωῆς, πάντως δὲ ἀξιοπρεπέστεροι καὶ μᾶλλον εὐθαρσεῖς καὶ θὰ ἔζων καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ἑαυτῶν γηρατείων θὰ ἐσκέπτοντο. Βεβαίως τὰ χίλια γρόσια κατὰ μῆνα, ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου παρεχόμενα εἰς τὸν ἀπόμαχον ἀρχιερέα εἶνε σχετικῶς ἀξιοπρεπὴς σύνταξις· ἀλλ' ἐάν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἐν τῷ παρόντι καὶ τῷ μέλλοντι συνθήκας τοῦ βίου ἡμῶν, χίλια γρόσια δι' ἀπόμαχον ἀρχιερέα, χρήζοντα καὶ ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας λόγῳ τοῦ γήρατος, δυσκόλως βεβαίως θὰ ἐπήρκουν αὐτῷ, ἀξιοπρεπῶς, δι' ἐνοίκιον, διατροφὴν, καὶ διάφορα ἄλλα ἀπαραίτητα ἔξοδα. Νὰ πληρώσῃ δὲ πλείονα τῶν χιλίων γροσίων κατὰ μῆνα τὸ καθ' ἡμᾶς ἐθνικὸν ταμεῖον σχεδὸν ἀδύνατον ὑπολαμβάνω, ἐκ πείρας τοῦτο γιγνώσκων.

Διὰ τοῦτο προτείνω, ἵνα πλησίον τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Θεολ. Σχολῆς, ἐκτὸς τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν κυκλοτεροῦς τοίχου καὶ οὐχὶ μακρὰν αὐτοῦ, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς νήσου, εἰς τὴν θέσιν καλουμένην **Ἀλῶνι**, νὰ κτισθῇ κτίριον μονώροφον, διῃρημένον εἰς εἴκοσι διαμερίσματα, ἀνὰ τέσσαρα μικρὰ σχετικῶς δωμάτια ἕκαστον, κλίνης, γραφείου καὶ ὑπηρέτου, ὅπερ νὰ χρησιμεύῃ ὡς κατοικία τῶν ἀπομάχων ἀρχιερέων ἡμῶν καὶ νὰ ὀνομασθῇ οὐχὶ γηροκομεῖον, ἀλλὰ **Πρυτανεῖον τῆς ἑλλην. ὀρθοδόξου ἱεραρχίας**. Κατ' ἐμὲ δηλαδὴ, δέον καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ κτιρίου νὰ μὴ ἔχῃ τὸ οἰκτου προσελκυστικὸν, ἀλλα τοὐναντίον νὰ ἦνε ἀξιοπρεπεστάτη καὶ προτρεπτικὴ εἰς τὴν ἐνεργὸν ἱεραρχίαν, ἵνα καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου εἰς ἔργα ἀξιέπαινα καταγίγνηται καὶ ἐπαξίως εἶτα καταλάβῃ θέσιν οὐχὶ πλέον ἐν τῷ φιλανθρωπικῷ γηροκομείῳ, ἀλλ' ἐν τῷ εὐκλεεστέτης ἀναμνήσεως Πρυτανείῳ, εὐκλεὴς τό γ' ἐπ' αὐτῷ καὶ ὁ ἴδιος γιγνόμενος καὶ ἄξιος τοῦ πρυτανείου τούτου τῆς ἑλλην. ὀρθοδόξου Ἱεραχίας. Τὰ ἔξοδα τοῦ κτιρίου τούτου μετὰ τῆς ἀπαραιτήτου ἐπιπλώσεως, ἄχρι πέντε χιλιάδων λιρῶν ὑπολογιζόμενα, προτείνω ὅλα νὰ τὰ λάβωμεν ἐκ τοῦ ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου τῆς θεολ. σχολῆς ἡμῶν, ἀνερχομένου, ὡς ἤδη γνωστὸν ἐγένετο, εἰς 26,500 περίπου λίρας ὀθωμανικάς.

Φρονῶ, Πανιερώτατε, ὅτι δικαιούμεθα νὰ πράξωμεν τοῦτο, διότι κατὰ τὸ πλεῖστον εἶνε, ὡς γνωστόν, τὸ ἀποθεματικὸν συνεισφοραὶ τῶν ἀρχιερέων· καὶ δεύτερον καλλιτέρα χρῆσις αὐτοῦ ἀδύνατον, κατ' ἐμὲ, νὰ γένηται, ἀφοῦ θὰ πρόκειται πλησίον τοῦ μεγαλοπρεποῦς κτιρίου τῆς Θεολ. ἡμῶν Σχολῆς, ἐν ᾧ ἡ χρυσῆ ἐλπὶς τῶν κληρικῶν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐκπαιδεύεται, νὰ ἐγερθῇ ἕτερον κτίριον δι' ἐκείνους, οἵτινες ἐπὶ 50 περίπου ἔτη μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐκ τῆς σχολῆς, ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν ἐθνωφελῶς καὶ κοινωφελῶς δράσαντες, θὰ δύνανται σεμνοπρεπῶς νὰ ὑπηχῶσσι τὸ πασίγνωστον «**ἄμμες ποκ' εἴμες ἄλκιμοι πρόμαχοι τοῦ γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας**, οἱονεὶ οὕτω προτρέποντες τοὺς νεαροὺς ἱεροσπουδαστὰς ἡμῶν ἐν τῷ ἁγίῳ νεανικῷ ἐνθουσιασμῷ νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν ἐν εἴδει ἱεροῦ ὅρκου πρὸς ἑαυτοὺς τὸ «**ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες**»..... Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν διατροφὴν τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πρυτανείῳ, νομίζω, ὅτι ἡ διατροφὴ τῶν ἀπομάχων ἀρχιερέων δέον νὰ παρέχηται ὑπὸ τῆς Θεολ. Σχολῆς, καθὼς καὶ τὰ φάρμακα καὶ ἡ ἰατρικὴ ἐπίσκεψις. Ἐὰν δέ τις εἴπῃ, ὅτι θὰ ἐπιβαρύνῃ τοῦτο τὸν ὑπολογισμὸν τῶν τῆς σχολῆς ἐξόδων, ἀπαντῶ, ὅτι δι' ἀπομάχους ἀρχιερεῖς ἡ διατροφὴ ἔσεται καὶ σχετικῶς ὀλίγη, παρεχομένη ἐκ τοῦ μαγειρείου τῆς σχολῆς καὶ δικαιοτάτη εὐνοήτως· ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἕκαστος τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀρχιερέων δύναται καὶ θὰ θελήσῃ ἀναντιρρήτως ν' ἀποστέλλῃ ἐτησίως εἰς τὴν σχολὴν 3—10 λίρας χάριν τοῦ πρυτανείου.—Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ προσθέτου τούτου ἐπιδόματος, φρονῶ, ὅτι δύνανται ἡ Θεολ. Σχολὴ ἡμῶν νὰ ἐπαρκέσῃ καὶ εἰς τὴν ὀλιγοδάπανον σχετικῶς διατροφὴν τῶν ἀπομάχων ἀρχιερέων, ἐὰν δι' αὐστηροτάτων δικαίων μέτρων γίγνηται ἡ εἴσπραξις τῶν πρὸς αὐτὴν κεκανονισμένων ἀρχιερατικῶν ὀφειλῶν.

(Ἕπεται συνέχεια)

12. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΙΒ΄.

Κατὰ τὰ σήμερον ἐν χρήσει Μηναῖα καὶ τὸν Συναξαριστὴν, ἡ Ἐκκλησία ἄγει τῇ 5 ἀπριλίου τὴν μνήμην ἑπτὰ μαρτύρων ὁμοῦ, Κλαυδιου, Διοδώρου, Οὐΐκτορος (Βίκτορος), Οὐϊκτωρίνου (Βικτωρίνου), Παπίου, Σεραπίωνος καὶ Νικηφόρου, ὧν τὸ ὑπόμνημα ἢ συναξάριον, κοινότερον, οὔτ' ἐν τῷ Μηναίῳ, οὔτ' ἐν τῷ συναξαριστῇ κεῖται, ἐνῷ κεῖνται ὑπομνήματα βραχέα Θεοδώρας ὁσίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἑτέρας Θεοδώρας καὶ Διδύμου, μαρτύρων. Τὸν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἑπτὰ μαρτύρων ἀσματικὸν κανόνα συνέτοξεν ὁ ὑμνογράφος Ἰωσὴφ Θεσσαλονίκης ὁ Στουδίτης, κανὼν δὲ χωριστὸς εἰς τὴν μάρτυρα Θεοδώραν εὕρηται ἐν ἁγιοταφιτικῷ χειρογράφῳ, τάττοντι τὴν ἑορτὴν τῇ 6 ἀπριλίου, ἔργον ὢν τοῦ Ἰωσὴφ καὶ οὗτος. Ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν αὐτοκρατόρων, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἑώρταζε τῇ 5 ἀπριλίου τὴν μνήμην Γεωργίου ὁσίου τοῦ ἐν τῷ Μαλεῷ, ἣν ἄγει σήμερον τῇ 4 τοῦ μηνὸς τούτου, ἕτεραι δὲ Ἐκκλησίαι τὴν τῶν μαρτύρων Ἀγαθόποδος καὶ Θεοδούλου, ἢ τὴν τοῦ Εὐτυχίου Κωνσταντινουπόλεως.

*

Ταῖς τῶν μαρτύρων τούτων μνήμαις ἐφέτος συνέπεσεν ἡ **κυριακὴ** τοῦ Θωμᾶ, ἢ ἡ λεγομένη κοινῶς ἄλλοτε τῆς **ψηλαφήσεως**, ἢ **νέα κυριακή**. Σήμερον τῇ κυριακῇ ταύτῃ γίνεται λαϊκὴ, συρροὴ καὶ πανήγυρις ἐν Πικριδίοις (Χάσκιοϊ) — ἐπὶ βυζαντινῶν ἐτελεῖτο παννυχὶς ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ νέα κυριακὴ, ἣν «νηὰν κυριακὴν» ἐκάλουν αἱ κωνσταντινουπολίτισσαι μέχρι πρό τινος, κλείει τὴν ἑβδομάδα τῆς διακαινησίμου, ἧς τὴν τρίτην ἡμέραν ἐπωνόμαζον οἱ βυζαντινοὶ «τρίτην τῆς Γαλιλαίας». Πόσας ἐτέλει κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην λειτουργίας ὁ πατριάρχης Κωνστατινουπόλεως καὶ εἰς τίνας τῶν ναῶν ἐσημείωσα πρὸ ἓξ ἐτῶν ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ», καὶ τὰ τότε γραφέντα μελετώμενα νῦν καὶ κατόπιν δυνατὸν ἵνα παρωθήσωσί τινας εἰς ἀνάπτυξιν μείζονα τοῦ θέματος, καίτοι μέχρι σήμερον οὐδένα τῶν περιέργων ἢ φιλιστόρων εἶδομεν διορθοῦντα τὰς σημειώσεις ἐκείνας ἢ συμπληροῦντα. — Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, τῇ κυριακῇ τοῦ πάσχα ἡ περιώνυμος εἰκὼν τῆς Θεοτόκου τῶν Ὁδηγῶν προεπέμπετο δημοτελῶς εἰς τὴν μονὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ παλατίου τῶν Βλαχερνῶν, ὅπου, καθὼς εἴδομεν ἐν ἀναγνώσματι προγενεστέρῳ, μετεφέρετο τῇ τετράδι τῆς Ε΄ ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν. Καίτοι δὲ οὐ βλέπω που σημειούμενον τὸν λόγον τῆς μεταφορᾶς, εἰκάζω ὅμως ὅτι ἡ μετακόμισις ἐγίνετο χάριν τῆς πομπωδῶς τελουμένης ἐν τῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν ἀκολουθίας τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου τῇ νυκτὶ τῆς παρασκευῆς πρὸς τὸ σάββατον τῆς Ε΄ ἑβδομάδος. — Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν γινομένων ἑορτῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡμετέρας αὐτοκρατορίας σημειῶ ὅτι τότε, τῇ μὲν δευτέρᾳ τοῦ Θωμᾶ, τῇ ἐπαύριον τῆς νέας κυριακῆς, ἐτελεῖτο σύναξις πάλιν ἐν τῷ περιακούστῳ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῶν Χαλκοπρατείων, τῷ δὲ σαβάτῳ τῆς ἑβδομάδος ταύτης, δευτέρας μετὰ τὴν τοῦ πάσχα, οἱ ναοὶ τῆς Κων)πόλεως ἦγον τὴν μνήμην Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου.

*

Σπουδαῖα γεγονότα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καὶ τῆς ἐκκλησιαστ. ἱστορίας ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἡ 5 ἀπριλίου. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῷ 527 ἐγένετο ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησις τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἣν δὲ, κατὰ τὸν ἀστρονομικὸν ὑπολογισμὸν, ἡ δευτέρα τοῦ πάσχα — τῷ 806 ἡ ἐκλογὴ τοῦ πατριάρχου Νικηφόρου Α΄ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως — ἣν δὲ κυριακὴ τῶν βαΐων — τῷ δὲ 1702 ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ μητροπολίτου Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Χρυσάνθου Νοταρᾶ, τοῦ κατόπι πατριάρχου Ἱεροσολύμων — ἣν δὲ κυριακὴ τοῦ πάσχα.

13. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΙΓ΄.

Τῇ 12 τοῦ μηνὸς τούτου ἄγομεν τὴν μνήμην **Βασιλείου ἐπισκόπου Παρίου** τοῦ ὁμολογητοῦ, διαπρέψαντος ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων, καὶ κυρίως μετὰ τὸ 800 ἔτος τῆς σωτηρίας — ἐπίσης τὴν μνήμην **Ἀνθούσης** τῆς θυγατρὸς Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, εὐσεβοῦς οὔσης, ἣν τὸ «Σιρμονδιανὸν Ἑορτολόγιον» τάττει τῇ 18 ἀπριλίου — Τὸ «Βυζαντινὸν Ἑορτολόγιόν» μου παρενείρει τὴν μνήμην τοῦ οἰκουμενικοῦ **πατριάρχου Σεργίου** τοῦ ἀπὸ τῆς μονῆς τοῦ Μανουὴλ (Κεφελὶ-τζαμὶ τῆς σήμερον ἐν Σαλματομβρουκίῳ), μικρανεψιοῦ Φωτίου τοῦ πατριάρχου καὶ πατριαρχήσαντος ἀπὸ τοῦ 998 — ἰουλίου 1019, ἀποβιώσαντος δὲ ὑπεργήρου. — Γίνεται δὲ καί τινων ἑτέρων ἁγίων μνήμη τῇ 12 ἀπριλίου. Ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς ἡμέρας ταύτης ψαλλόμενος κανὼν ἐστιν ἔργον τοῦ Γραπτοῦ Θεοφάνους. Ἐπὶ βυζαντινῶν ἡ τῆς Κωνστ)πόλεως Ἐκκλησία ἐπανηγύριζε τὴν μνήμην καὶ Γεροντίου μάρτυρος.

Ἐφέτο μετὰ τοσούτων ἑτέρων ὁσίων ἀνδρῶν ἄγομεν καὶ τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν καὶ Νικοδήμου. Μιᾶς ἐκ τούτων τὸ λείψανον, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, ἀποθησαυρίζει ἀπὸ τριακοσίων ἐτῶν ὁ ἐν Φαναρίῳ πατριαρχικὸς ναὸς, πρότερον ὁ τῆς Παμμακαρίστου καὶ οἱ λοιποὶ κατὰ καιροὺς πατριαρχικοὶ χρηματίσαντες. Ἑτέρα παράδοσις τὸ λείψανον νομίζει ὡς τὸ τῆς ἁγίας Σολομονῆς τῆς τῶν Μακκαβαίων μητρός.

*

Τὸ σπουδαιότερον τῶν γεγονότων, ὅπερ ἀναγράφεται καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς τῆς 12 ἀπριλίου παρὰ τῷ Συναξαριστῇ καὶ τῷ Μηναίῳ, ἐστὶν ἡ τῷ 942 κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην μετακόμισις ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς Ζήλας εἰς Κωνστ)πολιν τῆς **τιμίας ζώνης** τῆς Θεοτόκου, ἥτις μετ' ὀλίγον χρόνον εἰς τὸν περιλάλητον κατετέθη ναὸν τῶν Χαλκοπρατείων (τῇ 31 αὐγούστου) — Σπουδαίων γεγονότων ἀναμιμνησκόμεθα τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ὅτι τῇ 12 τοῦ μηνὸς ἀνηγορεύθη, τῷ 1204, αὐτοκράτωρ ὁ τὸν θρόνον ἀπὸ Κωνστ)πόλεως εἰς τὴν ἐν Βιθυνίᾳ Νίκαιαν μετενεγκὼν Θεόδωρος ὁ Λάσκαρις. — Τρία δὲ γεγονόνα τῆς ἡμέρας ταύτης εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν ἱστορίαν ἀναφέρονται· ὁ τῷ 434 θάνατος τοῦ πατριάρχου Νέας Ρώμης Μαξιμιανοῦ ἀνελθόντος τὸν θρόνον τῇ 25 ὀκτωβρίου 431 — ἡ τῷ 565 παῦσις τοῦ πατριάρχου Κων)πόλεως Εὐτυχίου — ἡ τῷ 582 ἐκλογὴ ὡς τοιούτου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ — καὶ ἡ κατὰ τὴν κυριακὴν τοῦ πάσχα τοῦ 806 (ὅτε συνέπιπτεν ἡ 12 ἀπριλίου) χειροτονία τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Νικηφόρου Α΄, σπουδαιοτάτη διὰ τοὺς χειροθετήσαντας αὐτόν. Ἦσαν δὲ οὗτοι, κατά τινα συγχρόνου μαρτυρίαν, οἱ μητροπολῖται Νικόλαος Καισαρείας Καππαδοκίας, Λέων Ἡρακλείας — οὐχὶ προεξάρχων αὐτὸς καὶ χειροθετῶν ἀλλὰ συλλειτουργῶν τῷ πρωτοθρόνῳ μητροπολίτῃ — καὶ Θωμᾶς Θεσσαλονίκης.

Διὰ τοὺς ἐρευνῶντας τὴν ἱστορίαν τῆς τυπογραφίας σημειοῦμεν, καθὸ καὶ πρόσφορον, ὅτι τῇ 12 ἀπριλίου τοῦ 1558 συνεπληρώθη ἡ πρώτη πιθανῶς τύποις ἔκδοσις τοῦ Μηναίου τοῦ ἀπριλίου μηνὸς, ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Ἀνδρέᾳ Σπινέλλῳ, ἐπιμελείᾳ Γρηγορίου Μαλαξοῦ — καὶ συγχρόνως ἡ δευτέρα ἔκδοσις τοῦ Μηναίου τοῦ μαρτίου, ἐπιστασίᾳ τοῦ αὐτοῦ Γρηγορίου καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ.

Μ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον.

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 5, καὶ ἡμερ. 19 μαΐου 1907 ἐρήμην κατ' ἔφεσιν ἀποφάσεως τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 205 καὶ 415 τῶν Ὀδηγιῶν,

Δικάζουσα ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6803 καὶ χρονολ 26 σεπτεμβρίου 1906 ἔφεσιν τῆς Εὐτέρπης Βασαρδάκη κατὰ Κλεάνθους Βασαρδάκη καὶ κατὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 7 καὶ χρονολ. 21 αὐγούστου 1906 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Κίῳ ἑδρεύοντος Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Νικαίας,

Ἀκυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος δικαστηρίου,

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 27 ἰουλίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς νῦν ἐφεσειούσης Εὐτέρπης Κ. Βασαρδάκη κατὰ τοῦ νῦν ἐφεσιβλήτου Κλεάνθους Βασαρδάκη ὡς νόμῳ ἀβάσιμον καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 432 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν, κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 9 μαρτίου 1909

Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς 2

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Πιπέρας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ἡ Χρηστίνα Ν. Κουκούλα, τὸ γένος Παντελῆ Ρούσσου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἑλληνὶς, ἠθοποιὸς, καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8 1]2 εὐρωπαϊστὶ π μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Κουκούλα, χριστιανοῦ καθολικοῦ, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως (ὁδὸς Γιαγχανὲ ἀρθ. 30), δημοσιογράφου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 φεβρουαρίου 1904

Ὁ πρόεδρος

κ. α α. 2

† Ὁ Μ πρωτοσύγκελλος **Βενιαμὶν**

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΥΣΗΣ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 153 καὶ χρονολ. 5 δεκεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν ἄρθρ. 77 καὶ 207 Δικονομικῶν Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. 669 καὶ χρονολ. 13 νοεμβρίου 1906 αἴτησιν περὶ διαζεύξεως τοῦ Ἀναστασίου Μυστακίδου,

Κηρύττει τὸν γάμον αὐτοῦ διαλελυμένον ἀπὸ τῆς Ἑλένης τὸ γένος Στεφανίδου ἐξ ὑπαιτιότητος ταύτης, παραπέμπει τὸν ἐνάγοντα διὰ τὰς ὑλικὰς ἀπαιτήσεις εἰς τὸ Μ. Ἐκκλησ. Δικαστήριον, εἰς οὗ τὴν ἁρμοδιότητα ὑπάγονται.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» τῶν Πατριαρχείων καὶ,

Ἐπιτίθησιν εἰς τὴν ἐναγομένην τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη ἐκ γρ. 130, ὡς καὶ τὸ τέλος τῆς ἐκδόσεως τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων ἐκ γρ. 200 προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος· καὶ

Κηρύσσει τὴν παροῦσαν ἐπιδεκτικὴν ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

Ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος Ἀπέργης 2

Ὁ γραμματευων

Ν. Νίτσος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
ΑΡΙΘ. 15

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† . . . . . (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

Η ΑΝΑΡΡΗΣΙΣ ΤΗΣ Α. Α. ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΜΕΧΜΕΤ ΡΕΣΑΤ ΤΟΥ Ε'.

Μετὰ βασιλείαν ἐτῶν τριάκοντα δύο καὶ μηνῶν ὀκτὼ σχεδὸν, ἡ Ἐθνοσυνέλευσις, ἐκ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας συναποτελουμένη, ἐκήρυξεν, ἐν πλήρει συνεδρίᾳ προχθὲς, 14 ἀπριλίου, τὸν σουλτάνον Ἀβδοὺλ Χαμὴτ Χὰν τὸν Β' ἔκπτωτον τοῦ θρόνου, μετὰ προηγουμένην ἔκδοσιν τῆς νενομισμένης ῥήτρας, καὶ ἀνηγόρευσε σουλτάνον συνταγματικὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἐκθρονισθέντος μεγαλειότατον Μεχμὲτ Ρεσὰτ τὸν Ε', ἐν μέσῳ γενικῆς χαρᾶς. Τὸ γεγονὸς ἀνηγγέλθη περὶ τὸ δειλινὸν εἰς σύμπασαν τὴν πόλιν διὰ κανονιοβολισμῶν.

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ νέος σουλτάνος ἔδωκε τὸν νενομισμένον ὅρκον ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Στραταρχείου, παρόντων τῶν βουλευτῶν, τῶν γερουσιαστῶν, τῶν ἀνωτέρων τοῦ στρατοῦ βαθμούχων, ὑποβαλόντων ἀκολούθως τὰς προσρήσεις αὐτῶν εἰς τὸν νέον ἄνακτα. Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ τελετῇ παρευρεθέντων ὑπέβαλον τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν καὶ οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Ξάνθης καὶ Λέρου μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κκ. Π. Καραθεοδωρῆ καὶ Ξ. Ζώτου, οἷς συνώδευον ὁ ἄρχων καπουκεχαγιᾶς καὶ ὁ πρῶτος τοῦ Συμβουλίου γραμματεύς.

*

Ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τοῦ μεγαλειοτάτου σουλτάνου Μεχμὲτ Ε', τὴν νύκτα τῆς προχθὲς καὶ χθὲς ὁ πατριαρχικὸς οἶκος καὶ ἡ Μ. τοῦ Γ. Σχολὴ ὡς καὶ τὰ Μετόχια ἦσαν φωταγωγημένα.—Διαταγῇ δὲ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, διεκόπησαν ἐπὶ διήμερον τὰ μαθήματα τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

*

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ σουλτάνος Μεχμὲτ Ρεσὰτ, γεννηθεὶς τῇ 22 ὀκτωβρίου 1844, τριτότοκος υἱὸς τοῦ ἀλήστου μνήμης σουλτάνου Ἀβδοὺλ Μεδζὴτ, ἀνὴρ νοήμων, πολλὰ μελετήσας καὶ διδαχθεὶς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ κατ' ἰδίαν βίου, ἐμπνέει πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτὸν λαοῖς τὴν πεποίθησιν περὶ χρηστοτάτης διοικήσεως, εὐχόμεθα δὲ πάντες Αὐτῷ τὴν ἐξ Ὕψους ἐνίσχυσιν πρὸς τοῦτο καὶ μακρὰν ὑγιείαν, ἐπ' ἀγαθῷ τῶν λαῶν τῆς αὐτοκρατορίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀνάρρησις τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ σουλτάνου Μεχμὲτ Ρεσὰτ τοῦ Ε'. Ἐνθρονιστικὴ ἐπιστολὴ Ἀθανασίου μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας— Ἐκκλησ. χρονικά — Διωγμὸς ὀρθοδόξων ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ—Γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ ἀβλεπτήματα ἐκκλησιαστικῶν τινων ὕμνων, εὐχῶν καὶ ᾠδῶν πνευματικῶν—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΟΥΓΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ

Παναγιώτατε δέσποτα.

Τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου ἡμῶν σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου καὶ μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας, πριμάτου τῆς Ρουμανίας καὶ προέδρου τῆς ἱερᾶς συνόδου τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου αὐτοκεφάλου ρουμουνικῆς Ἐκκλησίας κυροῦ Ἰωσὴφ Γεωργιάνου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος καὶ εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς μεταστάντος, ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ νομοθετικὸν συμβούλιον τοῦ ρουμουνικοῦ βασιλείου, συνελθόντα ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ, δυνάμει καὶ χάριτι τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνέδειξαν τὴν ἡμῶν ταπεινότητα ἀρχιεπίσκοπον καὶ μητροπολίτην τῆς Οὐγγροβλαχίας, ἔξαρχον καὶ πριμάτον τῆς Ρουμανίας καὶ πρόεδρον τῆς ἱερᾶς Συνόδου· ἡ δὲ αὐτοῦ μεγαλειότης ὁ σεπτὸς καὶ θεοσεβέστατος ἡμῶν βασιλεὺς, ἀκολουθῶν ταῖς προγονικαῖς παραδόσεσι τοῦ κράτους, ηὐδόκησεν ἵνα μοὶ ἐγχειρίσῃ τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον τῇ κυριακῇ 8 φεβρουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους, ἐπὶ παρουσίᾳ πασῶν τῶν θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν.

Ἀκολουθοῦντες κατὰ γράμμα ταῖς ἀρχαίαις παραδόσεσι τῆς ἁγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐνισχυθείσαις διὰ τῆς παρὰ πασῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀδιακόπου ἐφαρμογῆς, προαγόμεθα διὰ τῆς παρούσης ἀδελφικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς πληροφορῆσαι τὴν Ὑμ. Θ. Παναγιότητα περὶ τῆς ὡς εἴρηται ἐκλογῆς ἡμῶν καὶ ἅμα ἐν φιλήματι ἀδελφικῷ περιπτυχθῆναι αὐτὴν, ἧς καὶ ἄλλοτε τὴν εὐλογημένην χεῖρα ἔσχομεν τὴν μεγάλην τιμὴν ἵνα ἀσπασθῶμεν, ὅτε τῷ 1889 προσελθόντες μετ' ἄλλων σεβαστῶν φίλων παρ' αὐτῇ ὑπεβάλομεν ἐν πνευματικῇ εὐφροσύνῃ τὰ σέβη ἡμῶν τῇ Ὑμ. Παναγιότητι ἐπὶ τῆς πατριαρχείας, ἧστινος κατὰ τὸ ἔτος 1885 ἐκηρύχθη τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας— παρακαλοῦντες μετὰ σεβασμοῦ ἵνα συνενώσῃ μετὰ τῶν ἐμῶν τὰς θεοδέκτας αὐτῆς δεήσεις, ἵνα ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπιδαψιλεύσῃ τῇ ἡμῶν ταπεινότητι τὴν θείαν αὐτοῦ χάριν καὶ δύναμιν ὅπως προσηκόντως ἐκπληρώσωμεν τὴν ἀνατεθεῖσαν ἡμῖν ἐντολήν· διότι ὁμολογοῦμεν, Παναγιώτατε δέσποτα, ὅτι βαρέα εἰσὶ τὰ ἀνατεθέντα ἡμῖν καθήκοντα καὶ ἀπέναντι τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπέναντι τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τοῦ τεθέντος ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ποιμαντορίαν, ἅτινα βαρύτερα καθιστῶσιν αἱ ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις.

Μόνον ἐν τῇ ἀκλονήτῳ πίστει ἐπὶ τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ· μόνον ἐν τῇ ἀκριβεῖ τηρήσει τῶν διατάξεων τῆς ἁγίας καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν θρησκείας, τῇ ἐνισχύσει τῶν ἀρχαίων τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεων, δογματικῶν καὶ κανονικῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν δύναμιν τῶν ἁγίων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν ἑνότητι τῆς μιᾶς ἁγίας καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτις ἐστὶ «στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. ᾧ 3, 15) ἐλπίζομεν ὅτι τευξόμεθα τῆς δεούσης δυνάμεως καὶ εὐλογηθήσονται αἱ προσπάθειαι ἡμῶν ὅπως ἐκπληρώσωμεν τὰ ἐκ τοῦ ἀνατεθέντος ἡμῖν ἀξιώματος ἀπορρέοντα καθήκοντα, «σπουδάζοντες, πρὸ παντὸς, τηρεῖν τὴν » ἑνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφεσ. ᾧ 4, 3), ὡς λέγει καὶ ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος : «Μολονότι » ἡ Ἐκκλησία ἐπεκτείνεται ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης... » διαφύλαξον τὴν πίστιν μετ' εὐλαβείας ὡς εἰ ἔζη ἐν ἑνὶ » καὶ μόνῳ οἴκῳ· πίστευε εἰς αὐτὴν ὡς εἰ εἶχε μίαν καρδίαν » καὶ μίαν ψυχὴν· διάδος αὐτὴν, ἔκμαθε αὐτὴν καὶ δίδαξον » ὡς εἰ εἶχεν ἓν καὶ μόνον στόμα. Μολονότι εἰς τὸν κόσμον » αἱ γλῶσσαί εἰσιν ἀνάριθμητοι, ἡ δύναμις τῶν παραδόσεών » ἐστι μία». Τὸ αὐτὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἅγιος Κυπριανός.— « Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, μολονότι διὰ τῆς διαδόσεως αὐτῆς » τὰ μέλη αὐτῆς ἀπέβησαν πάμπολλα.—Ὅ,τι συμβαίνει ἐν » τῷ ἡλίῳ, ὅστις καίπερ πολλὰς σκορπίζων ἀκτῖνάς ἐστιν εἷς, » τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· ἐνῷ λάμπει διὰ τοῦ » φωτὸς τοῦ Κυρίου, ἐνῷ διαχέει τὰς ἀκτῖνας αὐτῆς ἐφ' ὅλην » τὴν οἰκουμένην, ὁ φωτίζων ἐστὶν εἷς».

Διατηρήσωμεν λοιπὸν τὸν δεσμὸν τῆς ἀγάπης καὶ διάγωμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἑνότητι, ἃς ἐδώρησεν ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Παρακαλοῦμεν καὶ αὖθις τὴν Ὑμ. Παναγιότητα ἵνα ἐξαιτήσηται ὑπὲρ ἡμῶν τὴν χάριν τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς καὶ ἐπικαλεσθῇ τὰς ἀνεξαντλήτους αὐτοῦ δωρεὰς, ἵνα τῇ θείᾳ αὐτοῦ ἀρωγῇ δυνηθῶμεν νὰ κατευθύνωμεν εἰς λιμένα σωτηρίας τὸ ἐμπιστευθὲν ἡμῖν λογικὸν ποίμνιον καὶ οὕτως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει παρουσιάσωμεν αὐτὸ πρὸ τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ κατὰ τὴν φρικτὴν τῆς δευτέρας παρουσίας ἡμέραν.

Ἐπὶ τῇ ἀκλονήτῳ δὲ ταύτῃ πίστει, διατελοῦμεν

τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ μητροπολίτης πριμᾶτος τῆς Ρουμανίας.

Ἐν Βουκουρεστίῳ τῇ 26 φεβρουαρίου 1909.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῇ δευτέρᾳ σιδηροδρομικῶς ἀφίκετο ἐνταῦθα καὶ ἀπὸ τῆς προχθὲς ἀνέλαβε τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν νέων συνοδικῶν μητροπολίτης 40 Ἐκκλησιῶν κ. Ἄνθιμος, ἀντικαθιστῶν τὸν τὴν διετῆ ὑπηρεσίαν αὐτοῦ συμπληρώ-

σαντα πανιερ. μητροπολίτην Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Γερμανὸν, οὗ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπήνεσε τὴν εὔορκον ἐπιτέλεσιν τῶν ὡς συνοδικοῦ μέλους καθηκόντων. Ὁ νέος συνοδικὸς σεβασμ. Σαράντα Ἐκκλησιῶν εἰς πρόσρημα κατάλληλον τῆς Α. Θ. Π. ἀπήντησε τὰ δέοντα.

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐκδίδομεν κατωτέρω τὰς συγχαρητικὰς ἐπιστολὰς τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Πετροπόλεως καὶ Βελιγραδίου. Πρὸς πάντας τοὺς ἐγγράφως ἐπιστείλαντας ἐγένοντο ἤδη αἱ κατάλληλοι ἀπαντήσεις.

Ἐνθρονιστικὴ ἐπιστολή.—Ἐν ἀρχῇ τοῦ φύλλου ἐκδίδομεν τὴν ἐνθρονιστικὴν ἐπιστολὴν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας καὶ πριμάτου τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας κ. Ἀλεξάνδρου Μιρονέσκου, τέως ἐπισκόπου Ριμνίκου, ἀναγγέλλοντος τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας, σπουδάσας ἐν Ρουμανίᾳ καὶ τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Γερμανίᾳ συμπληρώσας, κατετάχθη νέος εἰς τὸν ἔγγαμον κλῆρον, καὶ ὡς πρεσβύτερος, Ἀλέξανδρος, ἦν καθηγητὴς τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Βουκουρεστίου. Θανούσης τῆς συμβίου εἰσῆλθεν εἰς τὸν μοναχικὸν κλῆρον, καὶ μετονομασθεὶς Ἀθανάσιος, ἐχειροτονήθη πρὸ δεκαετίας ἐπίσκοπος Ριμνίκου. Πρὸ εἰκοσαετίας ἐπεσκέψατο τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Μητρόπολις Λέρου καὶ Καλύμνου.—Τῷ μητροπολίτῃ Λέρου καὶ Καλύμνου, συνοδικῇ διαγνώμῃ, ἐχορηγήθη ὁ τίτλος «ἐξάρχου τῶν Σποράδων νήσων» πρὸς τῷ τίτλῳ τοῦ ὑπερτίμου, ὃν ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς ἐπισκοπῆς εἰς μητρόπολιν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἔφερεν ὁ μητροπολίτης.

Πεντηκονταετηρὶς ἱερᾶς διακονίας. — Τῇ 12 φεβρουαρίου παρελθόντος εἰκοσιπενταετία συνεπληρώθη ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα προαγωγῆς τοῦ γηραιοῦ πατριάρχου πρώην Ἀντιοχείας μακαριωτάτου κ. Σπυρίδωνος, τοῦ ἀπὸ δεκαετίας σχεδὸν ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου διαμένοντος. Τοῦ εὐφροσύνου τούτου γεγονότος, ἕνεκα τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει συμβάντων, μὴ πανηγυρισθέντος ἐγκαίρως, ἡ Α. Σεβ. Μ. ἐώρτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς εἰς τὸν ἁγιοταφιτικὸν κλῆρον κατατάξεως αὐτοῦ, τῇ προπαρελθούσῃ δευτέρᾳ, 6 ἀπριλίου, καθ' ἣν οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ τιμῶντες τὴν μακρὰν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ διακονίαν τοῦ γεραροῦ ἱεράρχου ὑπέβαλον τὰς συγχαρητικὰς αὐτῶν εὐχὰς καὶ προσρήσεις. — Χαριστήριον ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς χαρμοσύνου ταύτης ἀναμνήσεως φυλλάδιον γράψας ἐξέδωκεν ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γαβριὴλ Καραπατάκης, ἀφηγούμενον λεπτομερῶς ἀλλ' ἅμα καὶ συγκινητικῶς τοὺς ὑπὲρ εὐσταθίας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν κόπους τοῦ μακαριωτάτου κ. Σπυρίδωνος, ἰδίᾳ ἀνὰ τὸ κλῖμα τοῦ ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ καὶ ἀποστολικοῦ θρόνου Ἀντιοχείας.

Ἐπιτροπὴ ἀρχιερ. περιουσιῶν. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης πέμπτης ὡνομάσθη πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Σωζοαγαθουπόλεως κ. Δωρόθεος, ἀντικαθιστῶν τὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἀπελθόντα πανιερ. μητροπολίτην Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιον.

Ἅγιον Ὄρος.—Ὑπὸ τῆς εὐαγοῦς ἀδελφότητος τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων ἡγούμενος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Ἰβηριτικοῦ Μετοχίου διωρίσθη ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀμβρόσιος Ἰβηρίτης, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ τὰ καθήκοντα ἐπιτρόπου διεξάγοντος πανοσ. ἀρχιμ. κ. Σωφρονίου, οὗ ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας ἐν Μόσχᾳ λήγει. Ὁ διορισθεὶς ἡγούμενος κ. Ἀμβρόσιος, ἀρχαῖος τελειόφοιτος τοῦ Β΄ γυμνασίου Ἀθηνῶν, ἦκουσεν ἐπί τινα χρόνον ἐν Μόσχᾳ θεολογικὰ μαθήματα, ἐχρημάτισεν εὐδοκίμως ἡγούμενος τῶν ἐν Καυκάσῳ κτημάτων τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰβήρων μονῆς, καὶ διετέλεσεν ἐπὶ τριετίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, αὐστηρὰν καλογηρικὴν πολιτείαν ἐπιδειξάμενος.—Ὑπὸ τῶν ὁσιωτάτων μοναχῶν τῆς ἱερᾶς βασ. καὶ πατριαρχ. μονῆς Κασταμονίτου ἀνεδείχθη ἡγούμενος αὐτῶν ὁ πανοσιωτ. ἀρχιμ. κ. Στέφανος, χρηματίσας καὶ πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου πανοσ. ἀρχιμ. κ. Συμεὼν ὑποβαλόντος παραίτησιν. Ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ νέου ἡγουμένου κ. Συμεὼν ἐγένετο τῇ 23 παρελθόντος μηνός.

Ἀπόδοσις εὐχῶν.—Ἀποδιδοὺς τῷ Θεῷ τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, κατὰ τὸ ψαλμικὸν, ὑπεδύθη τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα ὁ διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας ὁσιολογ. κ. Δημήτριος Χατζῆ Δανιὴλ καὶ, καταταχθεὶς εἰς τὴν εὐαγῆ ἀδελφότητα τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἱερᾶς βασιλ. καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Διονυσίου, μετωνομάσθη Χρυσόστομος. Τελειόφοιτος τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς, διδάξας καὶ κηρύξας ἐπαρκῶς τὸν θεῖον λόγον, ἐν Εὐρώπῃ συμπληρώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, μετὰ ζήλου μετελθὼν καὶ τὸ τοῦ δημοσιογράφου ἔργον, ἀπεσύρθη εἰς τὸ τῆς ἀρετῆς παλαφατον ἐργαστήριον, ἐκλέξας τὴν ἱερὰν μονὴν Διονυσίου, ἧς ἐν τῇ πλουσίᾳ βιβλιοθήκῃ δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ ὁσιολ. κ. Χρυσόστομος Διονυσιάτης, ἀπερισπάστως, τὰς εὐχαρίστους αὐτῷ μελέτας.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ (τῶν μυροφόρων) τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τῷ τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικοδήμῳ, ὡς καὶ τῷ ἐπίσης ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Λιτίτζης—ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τῷ πανοσιολογ. ἐπιτρόπῳ τῆς ἱερᾶς

μονῆς Σινᾶ καθὼς καὶ τῷ πανοσ. ἀντιπροσώπῳ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, τῷ μὲν πρώτῳ διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος, τῷ δὲ δευτέρῳ διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιακόνου.

Θεόδωρος Πανίδης — Ὑπέργηρως ἀπεβίωσε τῇ παρελθούσῃ τεταρτῃ καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἐκηδεύθη ἐν Τζιβαλίῳ ὁ πεντηκονταετίαν ὅλην διευθύνας τὴν ἀλληλοδιδακτικὴν πρῶτον, εἶτα δ' ἀστικὴν, τῆς συνοικίας ταύτης σχολὴν Θεόδωρος Πανίδης. Τῆς κηδείας, δαπάνῃ τοῦ σχολειακοῦ ταμείου γενομένης, ἐξῆρχεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος, ὁ καὶ λόγον ἀρμόδιον ἀπαγγείλας, παρέστη δ' ἐν αὐτῇ διαβιβάζων τοῖς πενθοῦσιν οἰκείοις τοῦ ἐν εὐσεβείᾳ κοιμηθέντος τὰς πατριαρχικὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ εὐχὰς ὁ ἱερολγ. δευτερεύων κ. Διονύσιος. Ὁ μακαρίτης Θεόδωρος Πανίδης ἦν αὐστηρὸς τύπος ὁπαδοῦ τοῦ καθήκοντος, μορφώσας ἐν αὐστηρότητι δύο μαθητῶν εὐγνωμόνων γενάς

ΣΥΓΧΑΡΗΤΙΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΠΑΣΧΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Α.

Τῷ παναγιωτάτῳ καὶ θειοτάτῳ κυρίῳ κυρίῳ Ἰωακείμ τῷ Γ'. ἀρχιεπισκόπῳ Κων)πόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν χαίρειν καὶ ἐρρῶσθαι.

Ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ ἑορτῇ τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθῆκον ἱερὸν λογίζομαι ἵνα προσαγορεύσω Ὑμᾶς, Παναγιώτατε δέσποτα, διὰ τοῦ παγχαρμοσύνου «Χριστὸς ἀνέστη».

Διὰ τὸ χριστιανικὸν αἴσθημα δὲν ὑπάρχει πράγματι μείζων χαρὰ τῆς δοξολογίας τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ καὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς δόξης τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ. Βληθεὶς χαμαὶ καὶ μέχρις ᾅδου καταπεπτωκὼς διὰ τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ, ἀπομακρυνθεὶς δὲ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς παρακοῆς αὐτοῦ καὶ τῆς θρασείας παραβάσεως τῆς θείας ἐντολῆς, ὁ ἄνθρωπος ἀπέβη κληρονομία τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς, ὡς υἱὸς τοῦ Ἀδάμ, ἐν ᾧ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο τέκνα τῆς ὀργῆς καὶ τῆς καταδίκης. Ἀλλ' ἀνέστη Χριστὸς ὁ νικητὴς τοῦ ᾅδου καὶ τοῦ θανάτου καὶ διὰ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐχαρίσατο ἡμῖν τοῖς πιστεύουσιν εἰς αὐτὸν τὴν δόξαν καὶ τὴν μακαρίαν ἀθανασίαν, τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι.

Προσαγορεύων τοίνυν τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐπὶ τοῖς ἀρρήτοις τούτοις δώροις τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δέομαι καὶ εὔχομαι ὅπως τὸ φῶς καὶ ἡ χαρὰ ὑπάρχωσι πάντοτε ἐν τῇ ψυχῇ Αὐτῆς καὶ ὅπως ὁ ἀναστὰς ζωοδότης Κύριος κρατύνῃ τὰς πνευματικὰς καὶ τὰς σωματικὰς δυνάμεις Αὐτῆς ἐν τῇ τὰ μάλα δυσχερεῖ πρωθιεραρχικῇ διακονίᾳ Αὐτῆς, πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τούτοις διαπυνθανόμενος τὰ τῆς πολυτίμου ὑγείας Αὐτῆς καὶ περιπτυσσόμενος Αὐτὴν ἐν φιλήματι ἁγίῳ καὶ ἅμα ἐξαιτούμενος ἐμαυτῷ καὶ τῷ ποιμνίῳ μου τὰς ἁγίας καὶ θεοδέκτους εὐχὰς Αὐτῆς, διατελῶ μετ' αἰσθημάτων βαθέως σεβασμοῦ καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης

Τῆς Ὑμετέρας παντίμου καὶ περισπουδάστου Παναγιότητος ἐν Χριστῷ ἀφωσιωμένος ἀδελφὸς

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μητροπολίτης Πετρουπόλεως.

Ἐν Πετρουπόλει τῇ 21 μαρτίου 1909.

Β.

Παναγιώτατε καὶ πανευμενέστατε ἀρχιποίμην καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ ἀγαπητέ!

Ἐν ἀδελφικῇ χαρᾷ σπεύδω ἵνα καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συγχαρῶ τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ ἑορτῇ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, προσαγορεύων Αὐτὴν διὰ τοῦ νικητηρίου «Χριστὸς ἀνέστη».

Παρακαλῶ ἵνα ἀποδέξησθε τὸν ἐγκάρδιόν μου χαιρετισμὸν καὶ ἵνα μὴ παύσητε μνημονεύοντες ἐν ταῖς ἁγίαις Ὑμῶν εὐχαῖς καὶ τῆς ἐμῆς ταπεινότητος καὶ τοῦ πεπιστευμένου μοι παρὰ Κυρίου ποιμνίου.

Τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος ἐγκαρδίως ἀφωσιωμένος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπος Βελιγραδίου, μητροπολίτης Σερβίας.

Ἐν Βελιγραδίῳ τῇ 23 μαρτίου 1909.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝ. ΡΩΜΥΛΙΑ

Κατάλογος τῶν ἁρπαγεισῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν καὶ σχολῶν μετὰ τῶν προσοδοφόρων κτημάτων αὐτῶν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσημβρίας.

Μεσημβρίας. 1) Ἐκκλησία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Μητροπολιτικὴ ἐκκλησία).
» βυζαντινῆς ἐποχῆς λιθίνη, ἀξίας (40,000) φράγκων ἁρπαγεῖσα τῇ 30 Ἰουλίου 1906.
» 2) Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου
» βυζαντινῆς ἐποχῆς λιθίνη, ἀξίας
» (15,000) φράγκων ἁρπαγεῖσα τῇ
» 10 Αὐγούστου 1902.
» 3) Σχολεῖον λίθινον, ἀξίας (25,000)
» φράγκων ἁρπαγὲν τῇ 30 Ἰουλ.
» 1906.
» 4) Βιβλιοθήκη καταστραφεῖσα ἀ-
» ξίας (20,000) φράγκων τῇ 30
» Ἰουλίου 1906.
» 5) Εἰκὼν μεγάλη τῆς Ζωοδόχου
» Πηγῆς ἀργυρὰ βυζαντινή, ἀξίας
» (50,000) φράγκων ἁρπαγεῖσα

» τῷ (1891) εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐν
» Σοφίᾳ βουλγαρικὸν Μουσεῖον.
» 6) Οἰκία ἐκ λίθου καὶ ξύλου δωρη-
» τὴς Ράλλης, ἀξίας (10,000)
» φράγκων ἀρπαγεῖσα τῇ 30 Ἰου-
» λίου 1906.
» 7) Μαγαζεῖα ἑπτά, δωρητὴς Ράλ-
» λης, λίθινα καὶ ξύλινα, ἀξίας
» (17,000) φράγκων ἁρπαγέντα
» τῇ 30 Ἰουλίου 1906.
Ραβδᾶ (χωρίου 8) Ἐκκλησία ὁσιομάρτυρος Παρα-
» σκευῆς, λιθίνη, ἀξίας (10,000)
» φράγκων ἁρπαγεῖσα τῇ 30 Ἰου-
» λίου 1906.
» 9) Σχολεῖον λίθινον, ἀξίας (1,000
» φράγκων, ἁρπαγὲν τῷ 1903.
» 10) Ἀγρὸς (20) στρεμ. δωρητὴς
» Σμαρ. Μαγαρίτης, ἀξίας (500
» φράγκων, κατασχεθεὶς τῇ 30
» Ἰουλίου 1906.
Ἁγίου Βλασίου χωρίον 11 Ἐκκλησ. Ἁγίου Ἀθανασίου
» λιθίνη, ἀξίας (5,000) φράγκ.
» ἁρπαγεὶς τῇ 30 Ἰουλ. 1906.
» 12) Μαγαζεῖον, λίθινον ἀξίας
» (1,000) φράγκ. ἁρπαγὲν τῇ
» 30 Ἰουλίου 1906.
» 13) Ἀσβεστοποιεῖον (ὀτζάκι ἀ-
» σβέστου) ἀξίας (4,000) φράγκ.
» κατασχεθὲν τῇ 30 Ἰουλ. 1906.
Μπάνας (χωρίον) 14) Ἐκκλησία Προφήτου Ἠλιοὺ λιθί-
» νη, ἀξίας (2,000) φράγκ. ἁρπα-
» γεῖσα τῇ 30 Ἰουλίου 1906.
» 15) Σχολεῖον λίθινον, ἀξίας (1,000)
» φράγκ. κατασχεθὲν τῷ (1900).
(χωρίον) 16) Ἐκκλησία Ἁγίου Δημητρίου λι-
» θίνη, ἀξίας (6,000) φράγκ. κατα-
» σχεθεῖσα τῷ 1906.
» 17) Ἐκκλησία Ἁγίου Νικολάου λίθιν.
» ἀξίας (10,000) ἁρπαγεῖσα τῇ 30
» Ἰουλίου 1906.
» 18) Σχολεῖον λίθινον, ἀξίας (3,000)
» φράγκ. ἁρπαγὲν τῇ 30 Ἰουλ. 1906
» 19) Μαγαζεῖον λίθινον, ἀξίας (3,000)
» φράγκ. ἁρπαγὲν τῇ 30 Ἰουλ. 1906
Ἀσπρου (χωρίον) 20) Ἐκκλησία Παναγίας λιθίνη, ἀξίας
» (10,000) φράγκ. ἁρπαγεῖσα τῇ 30
» Ἰουλίου 1906.
» 21) Ἐκκλησία ὁσιομάρτ. Παρασκευῆς,
» λιθίνη, ἀξίας (8,000) φράγκ. ἁρ-
» παγεῖσα τῇ 30 Ἰουλίου 1906.
» 22) Σχολεῖον λίθινον, ἁρπαγὲν τῷ 1893
» ἀξίας (6,000) φράγ.
» 23) Μαγαζεῖα δύο λίθινα καὶ ξύλινα,
» ἀξίας (4,000) φράγκ. ἁρπαγέντα
» τῇ 30 Ἰουλίου 1906.

† ὁ Μεσημβρίας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Κτήματα τῆς Ἑλλην. Κοινότ. Βάρνης ἁρπαγέντα κατὰ τὰς ἀνθελληνικὰς ταραχάς

1). Ἐκκλησία Ἅγιος Νικόλαος. . . . . .ἀξία φρ.	250000.—	
2). Σχολὴ ἐν τῇ αὐλῇ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας . . »	14000.—	
3). Μαγαζεῖον προσοδοφόρον καὶ κελλίον τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας . . . . . »	7000.—	
4). Νοσοκομεῖον ἀοιδίμου Παρασ. Νικολάου . . »	160000.—	
5). Ἔπιπλα, φάρμακα καὶ μηχαναὶ Νοσοκομείου . »	2000.—	
6). Ἄμπελος κοινοτικ. ἀφιερωθεῖσα τῷ Νοσοκομ. »	1000.—	
		452000.—

Ἁρπαγέντα μέσον Ἰδιωτῶν.

1). Κατὰ τὰς ἀνθελλ. ταραχάς. Ἡ Σουλήν. Σχολὴ. »	60000.—	
2). Λαχανόκηπος μετ' ἐξοχικῆς οἰκίας . . . . »	40000.—	
		100820.—

Καταληφθέντα παρὰ τοῦ Δημάρχου Βάρνης ἄνευ ἀποζημιώσεως.

1). 5 μαγαζεῖα προσοδοφόρα ἐκκλησ. ἁγ. Νικολ. »	25000.—	25000.—

Καταληφθέντα διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ.

1). Μονὴ ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, προσοδοφόρος, μετὰ μύλου, δάσους, ἀχυρώνων, λειβαδίου τὸ ὅλον □ μέτρα 2250 . »	100000.—	
2). Λαχανόκηπος ἀνήκων τῇ αὐτῇ Μονῇ, προσοδοφόρος, στρέμματα 180 . »	72000.—	
3). Ἀγροὶ τῆς αὐτῆς Μονῆς, προσοδοφόροι, ἐκ στρεμμάτων 925 . . . »	92500.—	
4). Ἄμπελος τῆς αὐτῆς Μονῆς, προσοδοφόρος ἐκ στρεμμάτων 52. . . . »	20800.—	
5). Μύλος μετὰ χωραφίων, προσοδοφόρος, τῆς ἰδίας Μονῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα		

Κεδίκογλου	»	2165.—	
			309950.—
Δαπανηθέντα παρὰ τῆς κοινότητος ὡς ἔξοδα δικαστικὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς δίκης τῆς Μονῆς «ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη»			
1). Δικαστικὰ καὶ δικηγορικὰ ἔξοδα Αὐτῆς. .	»	12000.—	
2). Δικαστικὰ καὶ δικηγορικὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων	»	10000.—	
			22000.—
Ὅσα ἐπλήρωσεν εἰς τὸ Νομαρχιακὸν Συμβούλιον Βάρνης δι' ἐπικαρπίαν τῆς Μονῆς κατὰ τὸ ὀκταετὲς διάστημα τῆς διαδικασίας αὐτῆς.			
1). Τῇ 5ῃ Νοεμβρίου 1907 ἐπλήρωσεν . . .	»	33959.86	
			33959.86
			943729.86

Ἀρπαγέντα κοινοτ. κτήμ. Καβάρνης

Ἐκκλησ «ἅγιος Γεώργ.»	»	30000.—	
2). Σχολὴ μία . . .	»	40000.—	
3). μαγαζεῖα προσοδοφ.	»	18000.—	
4). 50 στρέμμ. χωράφια, προσοδοφόρα . . .	»	5000.—	
			93000.—

Χωρίου Σουγιουτσιοὺκ

1). Ἐκκλ. «ἅγ. Πέτρος»	»	50000.—	
2). μία Σχολὴ . . .	»	5000.—	
3). Ὑποστακτικὸν προσοδοφόρον ἐκ 3 χιλ. στρεμ.	»	200000.—	
			255000.—

Χωρίου Γιαλῆ-Ἰτσ-Ὀρμὰν

1). Ἐκκλησία «ἅγιος Δημήτριος	»	20000.—	
2). Κελλία τῆς Αὐτῆς .	»	4000.—	
			24000.—

Βαλτσικίου

1). Ἐκκλ. «Εὐαγγελ.»	»	20000.—	
			20000.—

Δόβριτς

1). Ἐκκλησία . . .	»	20000.—	
			20000.—
ἤτοι τὸ ὅλον φράγκα			1333244.86

(ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ ΑΒΛΕΠΤΗΜΑΤΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ
ΥΜΝΩΝ, ΕΥΧΩΝ ΚΑΙ ΩΙΔΩΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ

«Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα καὶ νὺξ τῇ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν».

(ιη΄ ψαλμός).

Θείᾳ πάντως χάριτι καὶ βοηθείᾳ, διϊδών τινα ἀπό τινος γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ ἀβλεπτήματα, διαφυγόντα τὴν προσοχὴν τῶν φιλοχρίστων κ. κ. ἐκδοτῶν καὶ διορθωτῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν βιβλίων, ἐξ ἀπροτεξίας, δὸς δ' εἰπεῖν που καὶ ἐξ ἀγνοίας κατὰ καιρούς διαστραφέντα, «ἀμαθία γὰρ θράσος» κατὰ τὸν πολὺν φέρει Θουκυδίδην, καὶ ἀπὸ μακροῦ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερῶν αὐτῆς δέλτων ἐγκατορχούμενα καὶ ἐνθρονισθέντα, παρατίθημί τινα τούτων ἐνταῦθα, παρακαλῶν τοὺς ἁρμοδίους, ἵνα ἐπισπεύσωσι τὴν διόρθωσιν αὐτῶν τε καὶ εἴ τινων ἄλλων, μεταξὺ τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἐνετίας καὶ Ἀθηνῶν ἐκδόσεων παραλλαγῶν, τὴν ἄλλως τε τόσον εὔκολον, ἀνώδυνον, ἀλλὰ καὶ ἰσχυράν, ὅταν ἐπισήμως ἐκ τοῦ κέντρου τῆς ἀνωτάτης ἡμῶν ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐκπηγάζῃ καὶ στερρῶς ἐπιβληθῇ, ἐν συνεννοήσει μετὰ καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξουσιῶν εἰς τοὺς κ. κ. ἐκδότας, ὅπως οὕτως ὁμοιομόρφως καὶ ἄνευ ἀταξίας καὶ συγχύσεως δοξάζηται ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ὁ ἐν Τριάδι Θεὸς ἡμῶν καὶ Παντοκράτωρ Δεσπότης.

***

1. Κομιείτω.

Καὶ δὴ πάμπρωτα. Τὸ α' ἰδιόμελον τῶν ἀποστίχων τοῦ ἤχου πλγ'' β' τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης τρίτης εἶναι γεγραμμένον ἐν τῇ 395ῃ σελίδι τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 435, τῆς ἐνταῦθα βιβλιοθήκης τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγ. Διονυσίου χειρογράφου «Ἀνθολογίου Ἀκολουθιῶν» τοῦ ΙΖ΄ αἰῶνος ὡς ἑξῆς· «Δεῦτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα προθύμως τῷ Δεσπότῃ· νέμει » γὰρ τοῖς δούλοις τὸν πλοῦτον καὶ ἀνάλογως ἕκαστος » πολυπλασιάσωμεν τὸ τῆς χάριτος τάλαντον· ὁ μὲν σο- » φίαν **κομιείτω** δι' ἔργων ἀγαθῶν· ὁ δὲ λειτουργίαν » **λαμπρότητι ἐπιμελείτω**· κοινωνείτω δὲ τῷ λόγῳ » πιστὸς τῷ ἀμυήτῳ καὶ σκορπιζέτω τὸν πλοῦτον πένησιν » ἄλλος· οὕτω γὰρ τὸ δάνειον πολυπλασιάσομεν καὶ ὡς » οἰκονόμοι πιστοὶ τῆς χάριτος δεσποτικῆς χαρᾶς ἀξιωθῶ- » μεν· αὐτῆς ἡμᾶς καταξίωσον Χριστὲ ὁ Θεὸς ὡς φιλάνθρω- » πος·» ὥστε παραλλάσσει τοῦ νῦν ἐν τοῖς Τριῳδίοις κατὰ τὸ λαμπρότητι ἀντὶ τοῦ νῦν λαμπρότητος, ἀνθ'οὗ ἐν ἑτέρῳ χειρογράφῳ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς (ἀρθ. 422 ιστ΄ αἰῶνος) κεῖται, «λειτουργίας λαμπρότητα» ἐσφαλμένως. Τὸ μετ' αὐτὸ **ἐπιμελείτω** φαίνεται λελανθασμένον, διαγραφὲν ἐκ τοῦ ἐπιμελείσθω τῆς α΄ ἴσως καὶ ἀρχικῆς γραφῆς, ὅτε καὶ σαφέστερον ἐξηγεῖται ἡ γενικὴ **λαμπρότητος**· ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἐπιτελείσθω ἢ ἐπιτελείτω, ὡς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 431 καὶ 422 τῆς αὐτῆς βιβλιοθήκης (ἐπιτελοῦμαι προσφέρω θυσίαν, ἀφιέρωσιν, ἑορτάζω· **ἐπιτελῶ**=ἐκτελῶ, κάμνω τελετὴν,

ἑορτάζω), ὅπερ ἐπιτελείσθω τοῦ γράφοντος μελῳδοῦ, ἀδαέστερός τις (ἴσως ὁ αὐτὸς πανταχοῦ) βλέπων τὴν κατάληξιν τῶν ἐν τοῖς ἑξῆς εἰς — εἴτω προστακτικῶν, κοινωνείτω, σκορπιζέτω, ἐξέστρεψεν εἰς τὸ «ἐπιμελείτω», ἐξ οὗ τὸ ἐκ παραδρομῆς τοῦ ἀντιγραφέως ἐπιμελείτω, συγχέαντος καὶ ἐκλαβόντος τὸ κεφαλαῖον τῶν χειρογράφων καὶ χθαμαλὸν **Τ (τ)** μετὰ τῶν πέριξ αὐτοῦ μακρῶν κεραιῶν ὡς **Μ** ἴσως.

Τὸ δὲ πάντων θαυμασιώτερον καὶ ἀσαλεύτων ἔμμονον (πλὴν ἑνός, περὶ οὗ ἐνδοτέρω) παραμένον εἶναι τὸ **κομιείτω**. Ἐξηρθρώθη καὶ τὸ ὀρθὸν «κοινωνείτω **τοῦ** λόγου» ἀριθ. 432 ιστ' αἰων. Θέωνος ἡγουμένου μονῆς Διονυσίου) εἰς δοτ. τῷ λόγῳ (ὡς καὶ ἐν 431 ἀρθ. ιστ' αἰων. Κλήμεντος ἡγουμένου Μ. Διονυσίου, τοῦ καὶ κοινῶς Κουβαρᾶ) καὶ δὴ καὶ εἰς αἰτιατικὴν «κοινωνείτω δὲ τὸν λόγον (422 ἀρθ. χειρογράφου τῆς αὐτῆς). Μετετράπη παρά τισι καὶ ὁ ὀρθὸς τύπος τοῦ μέλλοντος τῆς ὁριστικῆς εἰς αὐθυποτάκτον ὑποτακτικὴν «τὸ δάνειον πολυπλασιάσωμεν» ἀντὶ πολυπλασιάτομεν, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νοῦς τῶν λεγομένων. Ἐν τῇ τοῦ 1862 ἐν Ἀθήναις Πανθέκτῃ ἀρχιμ. Διονυσίου Πύρρου τοῦ θετταλοῦ μάλιστα γράφεται «ἕκαστος πολλαπλασιάσωμεν..... καὶ..... τὸ δάνειον πολλαπλασιάσωμεν· ἐν δὲ τῷ 422 ἀρθ. χειρογράφων αὐτόθι ἡ ὑποτακτικὴ διορθοῦται ὑπὸ νεωτέρας χειρὸς εἰς ὁριστικῆς μέλλοντα, καλῶς λίαν, διότι πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ μετ' αἰτιολογίας ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσει τροπικὴ συνέπεια τῶν ἡγουμένων, ὅστις καὶ ἑνοῦται κανονικῶς μετὰ τῆς ἑπομένης αὐθυποτάκτου ὑποτακτικῆς **ἀξιωθῶμεν**=. . . διότι τοιουτοτρόπως (ταῦτα ποιοῦντες, πολυπλασιάζοντες δηλ., ὡς λέγομεν, τὸ ἑαυτοῦ τάλαντον ἕκαστος ἔργῳ, λόγῳ καὶ βοηθείᾳ χρηματικῇ) θὰ πολυπλασιάσωμεν τὸ δανεισθὲν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος χάρισμα καὶ **οὕτως** ἂς ἀξιωθῶμεν=(ἀξιωθησόμεθα) δεσποτικῆς χαρᾶς.

Εἷς δέ τις ἐθεώρησε πρέπον ἢ ἀπατηθεὶς ἔτρεψεν (ὡς πολλαχοῦ τοιαῦτα) τὸν ἐνεστῶτα τῆς προστακτικῆς τοῦ μελῳδοῦ συγγραφέως **κομιζέσθω** ἢ καὶ **κομιεῖται** εἰς τὸ ἀνύπαρκτον **κομιείτω** τοῦτο, κομψὸν κατὰ τὸν ἔξω τύπον, εὔφωνον, εὐπρεπές, παρηχοῦν κατὰ τὸ ἔξω γράμμα καὶ τὴν κατάληξιν πρὸς τὰς ἑπομένας **εἰς—τω** προστακτικάς, ἀσύστατον ὅμως ἀτυχῶς καὶ γραμματικῶς ἀστήρικτον καὶ σόλοικον. Παρεῖδεν, ὅ τε πρῶτος ἐκδύς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄχρις ὥρας ἀνεχόμενοι αὐτό, ὅτι ἡ προστακτικὴ δὲν ἔχει μέλλοντα, ἀναπληρούμενον ὑπὸ τοῦ ἐνεστῶτος· καὶ ἑξακολουθεῖ λοιπὸν οὕτως ἀπ' αἰώνων καὶ ἐπισήμως ψαλλόμενον τὸ τῆς μεγάλης τρίτης παρακλητικὸν τοῦτο ἰδιόμελον, μετὰ τοῦ **κομιείτω**, πανηγυρικῶς ἀνυμνουμένου!

Ἀντὶ τοῦ κομιζέσθω δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὡς καὶ εἴπομεν, νὰ ἔγραψε μέλλοντα ὁ μελῳδός, ἐξ οὗ εὐνοητότερα καὶ ἀνωδυνότερα εἰς τὸ **κομιείτω** τοῦτο ἐξάμβλωσις. Ὅτι δὲ καὶ ὁ μέλλων τῆς Ὁριστικῆς ἀντικαθιστᾷ τὴν προστακτικὴν ἐν πολλοῖς, τοῦτο δι' οὐδένα εἶναι μυστήριον. Ἤδη ὁ ἀοίδιμος διδάσκαλος ἐκεῖνος τοῦ Γένους, ὁ Ἀσώπιος ἐν τῇ 14ῃ σελ. τοῦ «Περὶ ἑλληνικῆς συντάξεως» (1870) γράφει· «ὁ μέλλων τῆς ὁριστικῆς ἐκπληροῖ πολλάκις τὰ τῆς προστακτικῆς, ἐκφέρων ὡς ἀφεύκτως γενησόμενον τὸ δέον γενέσθαι· ὡς «πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς»=πρᾶξον· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἀδιαφόρως ἐναλλάσσομεν τοὺς ? τούτους χρόνους «Σὺ θὰ 'πάρῃς αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ θὰ τὰ δώσῃς τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου... Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἀγόρασον καὶ ὀλίγον...» ἀντὶ 'πάρε, δός· καὶ πάλιν «θὰ συνέλθῃς βεβαια καὶ θὰ διορθωθῇς, θὰ μετανοήσῃς ἐν ὅσῳ ἀκόμη ζῇς ἐδῶ καὶ ἔχεις καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν σου!»=Σύνελθε, διορθώθητι, μετανόησον κατὰ σχῆμα λιτότητος .

Ἀλλ' εἰς τί ἡ μακρηγορία ; τίς; ποῖος ὁ μὴ γνωρίζων τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα τοῦ Δεκαλόγου, «Οὐ φονεύσῃς. Οὐ μοιχεύσῃς. Οὐ κλέψῃς. Οὐ ψευδομαρτυρήσῃς». καὶ ἀμέσως, κατόπιν 4 μελλόντων ἐκ παραλλήλου ἡ προστακτική. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μ...» καὶ πάλιν μέλλων καὶ «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Εὐαγγ. Ματθαίου ιθ' 18 ;) Καὶ οἱ γάλλοι διὰ μέλλοντος ὁριστικῆς ἐκφέρουσιν ἐν ἀπαγορεύσει τὴν προσταγήν, παραγγελίαν, ἐντολήν. Ἐν τῇ 185 σλδ. τῆς Grammaire Pessonneaux ἀναγινώσκομεν· « Ὁ ἁπλοῦς » μέλλων σημαίνει ὅτι πραξίς τις εἶναι μεταγενεστέρα τῆς » ἐν ᾗ ὁμιλοῦμεν στιγμῆς· ἀλλὰ μεταχειριζόμεθα αὐτὸ » ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος τῆς προστακτικῆς, πρὸς δήλω» σιν προσταγῆς, εὐχῆς· ὡς δὲν θὰ φονεύσῃς (μὴ φόνευε)». «Θὰ εὐαρεστηθῇς βεβαίως νὰ συγχωρήσῃς τὴν ἀπουσίαν μου=εὐαρεστήθητι». «Le futur simple signifie qu'une » action est postérieure au moment où l'on parle, » mais il s'emploie quelque fois au lieu du présent » de l'Impératif, pour marquer un ordre ou un » souhait»,

Ἐν μόνῃ ἀνελπίστως τῇ προρρηθείσῃ Πανθέκτῃ Διονυσίου Πύρρου τοῦ θετταλοῦ εὕρομεν ἐσχάτως καὶ τὴν γραφὴν «**κομιζέτω**» ἀντὶ τοῦ πολυθρυλήτου κομιείτω. Καὶ ἡ διόρθωσις ὅμως αὕτη, εὐφυὴς ἄλλως, ἀπέχει καθ' ἡμᾶς τῆς ἀληθείας καὶ οὐκ ἐφάπτεται αὐτῆς.

Παρ' ὅλην ἄρα τὴν ἐξέλιξιν καὶ ἔκθεσιν τῶν σκέψεων τούτων, οὐδὲ ἓν τῶν 4 τούτων κομιείτω, κομιζέτω, κομιζέσθω, κομιεῖται φαίνεται ὂν τὸ ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ συντάκτου ἀπορρεῦσαν. Τὸ γνησιώτατον πόρισμα καὶ ἡ ἐγγυτάτω τῆς ἀρχικῆς τοῦ μελῳδοῦ γραφῆς εἶναι, πιθανότατα, κατά γε τὴν ἐμὴν, τὸ **κομιείτω**, οὗπερ ταχυγραφομένου, συνηνώθη τὸ ο μετὰ τοῦ ϲ, διὰ τῆς μεταξὺ τῶν γραμμάτων τούτων ἑνωτικῆς γραμμῆς· καὶ ἡ γωνία αὕτη μετὰ τῆς πρώτης γωνίας τοῦ ἑπομένου Μ, τῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν 2 πρώτων αὐτοῦ σκελῶν, ἀνεγνώσθη ὡς Μ, εἶτα τὸ τελευταῖον σκέλος τοῦ Μ ἐξελήφθη ὡς ι κοκιειτω κοκι... καὶ οὕτως ἀνέφυ καὶ ἐξεκολάφθη τὸ κομιείτω τοῦτο τὸ μέγα ἐκ τοῦ ΚΟϹΜΗΤΩ ἐφαπλωθὲν πανταχοῦ διὰ τῆς ταχυγραφικῆς διαδοχικῆς ἀβλεψίας καὶ μιμήσεως. Τὴν γνώμην ἡμῶν ταύτην ἐνισχύει λίαν καὶ ἡ τοῦ Τριῳδίου τοῦ 1891 Βενετίας Φοίνικος γραφὴ **κομείτω**, ἡ παρακάμψασα μὲν οὕτω τὸ ἀνύπαρκτον κομιείτω καὶ σχηματίσασα τὸ ἐμφερέστατον τοῦτο κομείτω, ὡσεὶ ἐκ τοῦ **κομέω**, περιποιοῦμαι, καλλιεργῶ, ἄστοχον δέ.

Τοιουτοτρόπως ἄριστα καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἰδιομέλου τούτου εὐοδοῦται καὶ ἡ ἐπεργασία καὶ ὁ πολλαπλασιασμὸς τοῦ ταλάντου ζωηρότερον, ἐνεργητικώτερον καὶ συμφωνότερον ταῖς ἑπομέναις τρισὶ προτάσεσι τῆς πρὸς τὰ ἔξω ἐνεργείας καὶ μεταδόσεως σημαντικαῖς ἀναδείκνυται καὶ ἐξαίρεται. «Ὁ μὲν σοφίαν (ἔχων) κοσμείτω (ταύτην) δι' ἔργων ἀγαθῶν». Ὁ μὲν δηλ. πρῶτος, ὁ ἔχων τὴν σοφίαν, πολλαπλασιαζέτω τὸ ἑαυτοῦ τάλαντον, στολίζων, στεφανῶν, κοσμῶν αὐτὸ δι' ἔργων ἀγαθῶν· ἔργα ἀγαθὰ διανοούμενος, ἐξευρίσκων καὶ ἐργαζόμενος καὶ πολλαπλασιάζων οὕτω τὸ ἑαυτοῦ τάλαντον· ὁ μὲν σοφίαν κοσμείτω δι' ἔργων ἀγαθῶν, ἅτινα, γράφοντι τῷ μελῳδῷ, παρίσταντο αὐτῷ καὶ ἐπέπλεον ἐν τῷ νῷ ἐν συνειδήσει ἢ ἀσυναισθήτως τὰ τῆς Α' Τιμοθ. 6' 9 «κοσμεῖν ἑαυτὰς... δι' ἔργων ἀγαθῶν»... Ἐμφανὲς ἄρα καὶ ἀναντίρρητον ὅτι τὸ ἰδιόμελον τοῦτο, κυματούμενον σάλῳ ἀντιγραφῆς καὶ ἀδημοσύνης, ἐκλονήθη ἐν πολλοῖς καὶ ἠλλοιώθη, ὡς βλέπομεν, διὸ καὶ ἰδοὺ ἡ καθ' ἡμᾶς ἀρχικὴ αὐτοῦ γραφή, ἡ πιθανωτέρα.

«Δεῦτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα προθύμως τῷ Δεσπότῃ· » νέμει γὰρ τοῖς δούλοις τὸν πλοῦτον καὶ ἀναλόγως ἕκα- » στος πολυπλασιάσωμεν τὸ τῆς χάριτος τάλαντον· ὁ μὲν » σοφίαν, (κόμμα, ἕνν. ἔχων) κοσμείτω δι' ἔργων ἀγαθῶν· » ὁ δὲ λειτουργίαν (ἔχων) λαμπρότητος ἐπιμελείσθω [1], κοι- » νωνείτω δὲ τοῦ λόγου πιστῶς τῷ ἀμυήτῳ καὶ σκορπιζέτω » τὸν πλοῦτον πέννησιν ἄλλος· οὕτω γὰρ τὸ δάνειον πολυ- » πλασιάσομεν καὶ ὡς οἰκονόμοι πιστοὶ τῆς χάριτος δεσπο- » τικῆς χαρᾶς ἀξιωθῶμεν· αὐτῆς ἡμᾶς καταξίωσον, Χριστὲ » ὁ Θεὸς ὡς φιλάνθρωπος». Τοσαῦτα τὰ κατὰ τὴν ταπει- νὴν ἡμῶν γνώμην. Ἂν δέ τις ἄλλος γνωρίζῃ τι πειστικώτε- ρον περὶ τούτου, θὰ ὑποχρεώσῃ καὶ ἡμᾶς, δημοσιεύων αὐτό.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

(κατὰ κόσμον Δημ. Χ'' Δανιήλ)

(1). Ἢ καὶ Ὁ μὲν σοφίαν κοσμείτω δι' ἔργων ἀγαθῶν (ἄνευ κόμματος – τὴν σοφίαν ἑαυτοῦ, τὴν σοφίαν του)· ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρότητος (λαμπράν, ἐκ ψυχῆς μεγαλοπρεπῆ, πρόθυμον ἢ καὶ **λαμπρότητι**=(ἐν λαμπρότητι) **ἐπιτελείσθω.**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀρθ. 5, καὶ ἡμερ. 19 μαΐου 1957 ἐρήμην κατ' ἔφεσιν ἀποφάσεως τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 205 καὶ 415 τῶν Ὀθηγιῶν,

Δικάζουσα ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6803 καὶ χρονολ 26 σεπτεμβρίου 1906 ἔφεσιν τῆς Εὐτέρπης Βασαρδάκη κατὰ Κλεάνθους Βασαρδάκη καὶ κατὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 7 καὶ χρονολ. 21 αὐγούστου 1906 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Κίῳ ἐδρεύοντος Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Νικαίας,

Ἀκυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος δικαστηρίου,

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 27 ἰουλίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς νῦν ἐφεσειούσης Εὐτέρπης Κ. Βασαρδάκη κατὰ τοῦ νῦν ἐφεσιβλήτου Κλεάνθους Βασαρδάκη ὡς νόμῳ ἀβάσιμον καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ ὡς ἐρημοδικήσαντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 432 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβήν, κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 9 μαρτίου 1909.

Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς 3

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Πιπέρας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ἡ Χρηστίνα Ν. Κουκούλα, τὸ γένος Παντελῆ Ρούσσου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλληνις, ἠθοποιός, καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8 1]2 εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Νικολάου Κουκούλα, χριστιανοῦ καθολικοῦ, ὑπηκόου Ἕλληνος, κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως (ὁδὸς Γιαγχανὲ ἀριθ. 30), δημοσιογράφου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰσυνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 φεβρουαρίου 1904.

Ὁ πρόεδρος

κ. α. α. 3

† Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΥΣΗΣ

Πνευματικον Δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 153 καὶ χρονολ. 5 δεκεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν ἄρθρ. 77 καὶ 207 Δικονομικῶν Ὀθηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. 669 καὶ χρονολ. 13 νοεμβρίου 1906 αἴτησιν περὶ διαζεύξεως τοῦ Ἀναστασίου Μυστακίδου,

Κηρύττει τὸν γάμον αὐτοῦ διαλελυμένον ἀπὸ τῆς Ἑλένης τὸ γένος Στεφανίδου ἐξ ὑπαιτιότητος ταύτης, παραπέμπει τὸν ἐνάγοντα διὰ τὰς ὑλικὰς ἀπαιτήσεις εἰς τὸ Μ. Ἐκκλησ. Δικαστήριον, εἰς οὗ τὴν ἁρμοδιότητα ὑπάγονται.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» τῶν Πατριαρχείων καὶ,

Ἐπιτίθησιν εἰς τὴν ἐναγομενην τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη ἐκ γρ. 130, ὡς καὶ τὸ τέλος τῆς ἐκδόσεως τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων ἐκ γρ. 200 προκαταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος· καὶ

Κηρύσσει τὴν παροῦσαν ἐπιδεκτικὴν ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

Ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος Ἀπέργης 3

Ὁ γραμματεύων

Ν. Νίτσος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 16

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὑπομνήσεις ἱερῶν ὀφειλῶν—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Ἐπὶ τῶν ἐν Κύπρῳ—Διωγμὸς ὀρθοδόξων ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ—Τέσσαρες προτάσεις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Γρεβενῶν—Γραμματικὰ ἀβλεπτήματα ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΟΦΕΙΛΩΝ

γίνονται καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐγκύκλιοι ὑπενθυμίζουσιν εἰς τοὺς ἐπιλανθανομένους τοῦ καθήκοντος ὅτι πρέπει νὰ σπεύσωσιν εἰς ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ. Συνιστῶσι καὶ αἱ παρ' ἡμῖν ἐφημερίδες τὴν ἐφαρμογὴν πάντων τῶν μέτρων, ὅσα κατὰ καιροὺς ἥ τε ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐνέκριναν ὡς τελεσφόρα πρὸς ὑλικὴν εὐρωστίαν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ταμείου. Ἡμεῖς συνιστῶμεν καὶ πάλιν τὴν μετὰ τῶν κατὰ τόπους πνευματικῶν ἀρχηγῶν τῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων ἐνεργὸν συνεργασίαν τῶν προκρίτων καὶ λογάδων. Ἐκεῖνοι καὶ οὗτοι δύνανται καὶ λόγῳ μορφώσεως οἱασδήποτε, καὶ λόγῳ περιωπῆς, ἐγκύρως νὰ συντελέσωσιν εἰς εὐόδωσιν τῶν σκέψεων καὶ πόθων τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος πρὸς ἀξιοπρεπῆ καὶ ἐπαρκῆ συντήρησιν τοῦ κέντρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως. Ἐκεῖνοι καὶ οὗτοι δύνανται καὶ καθῆκον ἔχουσι καὶ νὰ διδάξωσι τοὺς πολλοὺς καὶ νὰ εὐκολύνωσι τὴν ταχυτέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καθήκοντος.

Πιστεύομεν ὅτι πάντες οἱ ὀρθόδοξοι καὶ μάλιστα οἱ ὁμογενεῖς, οἱ ἐν τῷ κλίματι τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ αὐτοὶ οἱ τὰς ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίας συναποτελοῦντες, διακαίονται ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ πόθου νὰ βλέπωσι τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον εὔρωστον, ἐπαρκοῦν εἴς τε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ συντήρησιν καὶ εἰς ὑποστήριξιν ἀναγκῶν, ὅσας τὰ τελευταῖα γεγονότα καὶ ἐμεγέθυναν καὶ ἐπολλαπλασίασαν. Ἐὰν ἀγνοῶσιν ὅτι περισσότερα χρειάζονται νὰ ἔχωμεν σήμερον ἢ ὅσα ἄλλοτε, ἐὰν, ἁπλούστερον, ἀγνοῶσιν ὅτι πολλαὶ τῶν εἰσπράξεων ἡμῶν μετὰ τὸν ἰούλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἠλαττώθησαν, πρέπει νὰ μάθωσι τοῦτο. Ποιμένες πνευματικοί, ἀρχιερεῖς καὶ ἱερατικῶς προϊστάμενοι, διδάσκαλοι καὶ πρόκριτοι, δημογεροντίαι καὶ κοινοτικὰ σωματεῖα καὶ πολυώνυμοι κατ' ἐπαρχίας Ἀδελφότητες πρέπει ν ἀναλάβωσι τὴν διεύθυνσιν οὕτως εἰπεῖν τῶν εὐγενῶν καὶ ὁσίων ὑπὲρ τῆς Μ. Ἐκκλησίας πόθων καὶ προαιρέσεων τῶν ὀρθοδόξων, ὅπως καὶ ταχέως καὶ ἀσφαλῶς καὶ τακτικῶς διεξάγηται ἡ ἐφαρμογὴ κοινωφελῶν ἀποφάσεων, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑλικοῦ καθήκοντος.

Ὡρίσθησαν πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν αἱ παρ' ἑκά-

στου τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱερῶν ναῶν εἰσφοραὶ κατ' ἔτος εὐτελῶν ποσῶν, ἀπὸ ἑνὸς τετάρτου λίρας ἕως μιᾶς τὸ πολὺ—ὡρίσθησαν πέρυσι δύο δίσκοι περιαγόμενοι ἐν ἑκάστῳ τῶν τοιούτων ναῶν ἅπαξ τοῦ ἔτους. Πρὸς τὸ τελευταῖον μέτρον ἐξ—ἂν μὴ ἀπατώμεθα—ἐπαρχιῶν οἱ σεβ. ἀρχιερεῖς συνεμορφώθησαν· Τὸ πρῶτον οὐχὶ πᾶσαι αἱ μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπαὶ τοῦ Οἰκουμεν. θρόνου ἐφήρμοσαν. Ἀπέσχον νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐκεῖνο καὶ τοῦτο αἱ μᾶλλον εὐπραγοῦσαι οἰκονομικῶς ἐπαρχίαι καὶ ὑπῆρξαν ἄλλαι νῦν μὲν ἐφαρμόζουσαι, νῦν δ' ἐπιλανθανόμεναι αὐτοῦ. Οὐδενὸς τῶν ἐπαρχιακῶν ναῶν αἱ εἰσπράξεις τρέχουσι κίνδυνον ἐλαττώσεως σπουδαίας, διὰ τῆς εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον ἀποστολῆς, 27 γροσίων, ἢ 54, ἢ 108, καὶ οὐδεὶς σωφρονῶν δύναται νὰ φρονῇ ὅτι χορηγία τόσον εὐτελοῦς ποσοῦ θέλει ἐπενέγκει πτώχευσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου, ὡς οὐδεὶς πιστεύει ὅτι ὀβολὸς ριπτόμενος εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου περιαγόμενον δίσκον ἀφαιρεῖται ἀπὸ δίσκων ἑτέρου τινὸς ἀγαθοεργοῦ σκοποῦ ἢ προσώπου τινός, ζημιουμένου διὰ τοιούτου μέτρου.

Καὶ ἐν τούτοις οἱ νομίζοντες ὅτι ζημιοῦνται εἰσὶν ἕτοιμοι νὰ ὑποβάλλωσιν ἀξιώσεις οἱ μὲν, ἀπαιτήσεις οἱ δὲ, πρὸς ὑποστήριξιν ἐθνικῶν ἔργων, πρὸς θεραπείαν ἀναγκῶν ἐν ὀρθοδόξοις πληθυσμοῖς ἐπαρχιῶν, ποικίλην κακοδαιμονίαν ὑφισταμένων. Ἀλλ' ὁ ἔχων ἀξιώσεις νὰ λάβῃ πρέπει νὰ ἀναλογισθῇ ὅτι καὶ τὴν ὑποχέωσιν ἔχει νὰ δίδῃ Δυστυχῶς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον εἰς δυσχερῆ οἰκονομικὴν θέσιν περιέρχεται παρ' ἡμέραν, τὴν δὲ τοιαύτην κατάστασιν αἴρομεν ἐφαρμόζοντες τὰ δύο ἐκεῖνα μέτρα. περὶ ὧν εἴπομεν ἄνω, καὶ ὧν ἡ πραγματοποίησις εὔκολος, διότι ἐλάχιστα βαρύνει—ὀρθότερον ἔδει νὰ εἴπωμεν οὐδαμῶς βαρύνει—τὰ κοινὰ καὶ τὰ ἴδια ταμεῖα.

Τὰς ἀληθείας ταύτας ἔχουσι καθῆκον νὰ ἐξηγήσωσιν εἰς ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς ὀρθοδόξους οἱ σεβ. ἀρχιερεῖς καὶ οἱ κατ' ἐπαρχίας πρόκριτοι, ὧν τινὲς εὐσεβείας καὶ φιλογενείας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εὐχαρίστως παρέχουσι τεκμήρια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Μεχμὲτ τοῦ Ε' δοξολογίαι τελοῦνται τῇ προσεχεῖ κυριακῇ, 26 ἀπριλίου, ἐν ταῖς ὑπὸ τὸν πατριαρχικὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ἐπαρχίαις, ὡς καὶ ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ καὶ τοῖς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ληφθεῖσαν ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, γενομένῃ τὸ παρελθὸν σάββατον, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀνεκοίνωσαν ἴδια πατριαρχικὰ γράμματα εἰς πάντας τοὺς σεβασμ. ἀρχιερεῖς.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Χχὲς ἀφίκετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν νέων μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου σεβ. μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Σωφρόνιος, ὃς καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν, προσφωνηθεὶς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. καὶ ἀντιφωνήσας.

Ἐθν. Ἰωακείμιον παρθεναγωγεῖον. — Ἀντὶ τοῦ μὴ δεξαμένου τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ κ. Ν. Ἡλιάσκου, μέλος τῆς ἐφορίας τοῦ Ἐθν. Ἰωακειμίου παρθεναγωγείου ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὁ ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ κ. Χαρ. Κιοσέογλους.

Ζάππειον ἐθν. παρθεναγωγεῖον.—Πρόεδρος τῆς ἐφορίας τοῦ ἐθν. Ζαππείου παρθεναγωγείου, ἀντικαθιστῶν τὸν πανιερ μητροπολίτην Σερβίων καὶ Κοζάνης, ὠνομάσθη κατὰ τὴν χθεσινὴν συνοδικὴν συνεδρίαν ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης 40 Ἐκκλησιῶν κ. Ἄνθιμος.

Μεγάλη τοῦ Γ. Σχολή. — Κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ὠνόμασε τὸν ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ κ. Ξενοφῶν Ζῶτον μέλος τῆς ἐφορίας τῆς Πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἐκπροσωποῦν ἐν αὐτῇ τὸ Συμβούλιον, ἀντὶ τοῦ ἀποσυρομένου ἐξ αὐτῆς κ. Ι. Κ. Χατζοπούλου.

Ἐπιτροπὴ ἀρχιερ. περιουσιῶν.—Μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ὠνομάσθη χθὲς, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Λέρου καὶ Καλύμνου, ὁ σεβ. μητροπολίτης Προικονήσου κ. Σωφρόνιος.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Πρόεδρος τῆς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» διευθυνούσης ἐπιτροπῆς ὠνομάσθη χθὲς, ἐπίσης, ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Πολύκαρπος.

Κανονικὴ ἄδεια.—Συνοδικῶς ἐπετράπη ἡ διὰ λόγους ὑγιείας μετάβασις εἰς Ἑσπερίαν μὲν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Χαλκηδόνος κ. Γερμανοῦ, εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Λουτρακίου (ἐν Ἑλλάδι) ταῦ σεβασμ. μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Νικηφόρου καὶ εἰς τὰ λουτρὰ Λαγκαδᾶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ κ. Παρθενίου.

Φιλάνθρωποι πράξεις. — Ἐκ τῆς καλλίστης ἐφημερίδος «Φάρου τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Τραπεζοῦντος, ἐρανιζόμεθα ταῦτα.—Ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ δημογεροντίας καὶ συμβουλίου τῶν σχολείων γενομένῃ τῇ 10 ἀπριλίου, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου, ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ τοῦ ἐριτίμου κ. Π. Ἀκρίτα, δι' ἧς ἀγγέλλει ὅτι ἀπεπερατώθη ἤδη ἥ τε οἰκοδομὶα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγερθέντος Νοσοκομείου καὶ ἡ ἐπίπλωσις, καὶ ὅτι δωρεῖται καὶ ἐκχωρεῖ αὐτὸ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον κοινότητα, ὅτι ὁρίζει πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ἐτήσιον εἰσόδημα 500 λιρῶν, καὶ ὅτι, πλὴν τούτου, καὶ μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ καταλείπει μετὰ θάνατον ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τούτου διὰ διαθήκης κατατεθειμένης ἐν τῷ Ἑλληνικῷ προξενείῳ. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὁ κ.

Ἀκρίτας ἐκφράζει καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἡ διοίκησις τοῦ Νοσοκομείου τούτου ἀνατεθῇ εἰς ἑξαμελὲς συμβούλιον, οὗ ἓν μέλος ἔσται ἰατρὸς καὶ ἓν μέλος εἷς ἐκ τῶν στγγενῶν αὐτοῦ·—ἔχῃ δικαίωμα ἐξελέγξεως καὶ ἐπιτηρήσεως τῶν πράξεων τοῦ συμβουλίου τούτου καὶ ὁ κατὰ καιρὸν ἔλλην ἐν Τραπεζοῦντι πρόξενος·—ἡ ἐκλογὴ τοῦ συμβουλίου νὰ γίνηται ἢ ὑπὸ τῆς δημογεροντίας καὶ τοῦ συμβουλίου τῶν σχολείων ἐν κοινῇ συνεδριάσει, ἢ ὑπὸ τῆς ἀντιπροσωπείας· ἔχῃ δὲ τοῦτο πρόεδρον τὸν μητροπολίτην Τραπεζοῦντος. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Π. Ἀκρίτα, γενομένων παραδεκτῶν ὑπὸ τῶν δύο σωματείων τῆς τε δωρεᾶς αὐτοῦ καὶ τῶν προτάσεων, ἀπεφασίσθη νὰ ἐκφρασθῶσι αὐτῷ θερμόταται εὐχαριστίαι, γένηται δ' ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἑξαμελοῦς συμβουλίου μετὰ τὴν συγκρότησιν τῆς νέας ἀντιπροσωπείας ἐκλεγησοένης μετὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ κανονισμοῦ.

Μητρόπολις Λήμνου.—Εἴδησιν εὐχάριστον ἀνέγνωμεν ἐν ἑλληνικῇ ἐφημερίδι, ἧς ἡ πραγμάτωσις δύναται ν' ἀποβῇ πολλαχῶς ὠφέλιμος. Ἡ ἐν τῇ Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἀδελφότης τῶν Λημνίων ἀπεφάσισε τὴν δι' ἰδίας δαπάνης ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν ἐν Λήμνῳ σχολῆς τῶν γλωσσῶν, ὅπως τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ διδάσκωνται καὶ γλώσσας ξένας καὶ τὰ χρήσιμα διὰ τὸν βίον τοῦ ἐμπόρου μαθήματα.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Αὐστρίᾳ.—Ἡ ἐν Βουδαπέστῃ τῆς Αὐστρουγγαρίας ἀρχαία ἑλληνικὴ κοινότης, ἥτις πολλοὺς ἐπιφανεῖς ἕλληνας ἠρίθμει ἄλλοτε χρησίμους εἰς τὴν χώραν καὶ τὸ κράτος πολυτρόπως ἀποδειχθέντας, κέκτηται κεφάλαια μέχρις εἴκοσιν ἑκατομμυρίων φράγκων, ἀποτελεσθέντα ἐκ δωρεῶν καὶ κληροδοτημάτων ὁμογενῶν, δοθέντα δὲ τῇ κοινοτητι ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον ἵνα τελῆται ἑλληνιστὶ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς κοινότητος ἡ θεία λειτουργία. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τῶν ρουμανικῶν οἰκογενειῶν ὁ ἀριθμὸς ἠξατο αὐξανόμενος, οἱ ἀδελφοὶ ρουμᾶνοι προέβαλον ἀδίκους ἀξιώσεις ἐπὶ κτημάτων καὶ καθεστώτων ἀμετακινήτων, ἐκκαλέσαντες τὰς παραλόγους αὐτῶν ἀξιώσεις εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος. Οἱ δικασταί, κατὰ καθῆκον, ὡς ἀπεξεδεχόμεθα πάντες, ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινοτητος, οὕτω δ' ἔμεινεν ἀσινὲς καὶ ἀπαραμείωτον καθεστὼς δύο σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων.

Κοινότητες ἑλληνικαὶ ἐν Ρουμανίᾳ.—Τὰ καθήκοντα προϊσταμένου τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἑλληνικῆς κοινότητος καὶ ἐφημερίου τοῦ ναοῦ τῆς ἑλληνικῆς αὐτόθι πρεσβείας ἀνετέθησαν προσωρινῶς τῷ τέως ἐν Κωνστάντζᾳ ἐφημερίῳ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Παϊσίῳ Εὐστρατιάδῃ.

Ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι.—Ἡ Ἐν Ἀθήναις ἀρτισύστατος Βυζαντινολογικὴ Ἑταιρία ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν περιοδικοῦ τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Βυζαντὶς», ὅπερ οὕτως ἔσται τὸ τρίτον μετὰ τὰ τῶν κκ. Κρουμβάχερ καὶ Ρέγελ. Ἕκαστος τόμος τῆς «Βυζαντίδος» ἀγγέλλεται ὡς ἀποτελεσθησόμενος ἐκ 30—40 τυπογρ. φύλλων μετὰ τῶν σχετικῶν εἰκόνων, τῆς συνδρομῆς ὁρισθείσης εἰς εἴκοσι μὲν δραχμὰς ἐν Ἑλλάδι, φράγκα δ' εἴκοσιν διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ κράτους. Τὰ μέλη τῆς Ἑταιρίας θέλουσι λαμβάνει τὸ περιοδικὸν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς. Εὐχόμεθα νὰ πληθυνθῶσιν ἐντὸς μικροῦ καὶ οἱ ἑταῖροι τοῦ κοινωφελοῦς σωματείου καὶ οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Βυζαντίδος».

Μουσικαὶ ἐκδόσεις.—Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς ἐν Ἀθήναις μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος», τῷ «πανηγυρικῷ» ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ πάσχα, ἐκδίδονται ἀρκεταὶ μελῳδίαι δημώδεις σχετικαὶ πρὸς τὴν ἑορτήν. Αἱ ἰατρίδαι περὶ ἀλφαβητικῶν ἀκροστιχίδων, περὶ τῶν ἐν Μεγίστῃ (Καστελορίζῳ) πασχαλινῶν ἐθίμων καὶ αἱ περὶ τῶν ἀσμάτων καὶ χορῶν τῶν ἑλλήνων τοῦ Πόντου συνιστῶσι τὸ «πανηγυρικὸν» εἰς τὴν ἀνάγνωσιν παντὸς φιλομούσου καὶ τὴν «Φόρμιγγα» εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν ὁμογενῶν. Εὐχῆς ἔργον νὰ πληθυνθῶσιν οἱ συλλέκται τῶν τοιούτων μελῳδιῶν καὶ ἀσμάτων πρὶν ὁ χορὸς ἀφαιρέσῃ ἀφ' ἡμῶν τὰς ἐμψύχους, οὕτως εἰπεῖν, πηγάς, ὅσαι μεταδίδουσιν ἡμῖν πολυτίμους πατρικὰς παραδόσεις.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ τοῖς ἐπιστέλλουσιν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.—Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ γράμματα, περὶ κοινῶν ἢ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων, ἀποστελλόμενα παρετηρήθη ὅτι πολλὰς τοιαύτας ἀναφέρουσι καὶ περὶ πολλῶν γράφουσι συγχρόνως. Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἐπαναληφθῇ παλαιά τις σύστασις πρὸ ἐτῶν ἑνδεκα γενομένη τοῖς σεβασμ. ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς ὁσιωτάτοις ἡγουμένοις ἱερῶν μονῶν, πρὸς ἣν ὀφείλουσι νὰ συμμορφωθῶσιν· ἡ σύστασις ἐκείνη λεπτομερέστερον ἐπανελάμβανε τὰ καὶ προγενέστερον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκριθέντα, τὰ δὲ κυριώτερα μέρη τῆς ἐπὶ τούτῳ πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου (3 δεκεμβρίου 1898) ἔχουσιν οὕτω·

«δι' ἑκάστην ὑπόθεσιν ἀπαραίτητόν ἐστιν ἵνα γράφηται ἰδία ἐπιστολή, ἀπαγορεύεται δὲ τὸ ἐκθέτειν δύο ἢ καὶ πλείους ὑποθέσεις ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ γράμματι, διότι τοῦτο ἐπιφέρει δυσκολίας καὶ ἀνωμαλίας ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν ὑποθέσεων καὶ τῇ κατατάξει τῶν ἐγγράφων.

«ἐν τοῖς γράμμασι πρέπον ἵνα ἀποφεύγωνται ἐπιμελῶς οἱ περιττοὶ πρόλογοι καὶ ἐπίλογοι, αἱ παρεκβάσεις καὶ ἐπαναλήψεις, αἱ δὲ ἀναφοραί, αἱ ἐκθέσεις καὶ ἄλλα παραπλήσια ἔγγραφα ἀνάγκη ἵνα γράφωνται εὐαναγνώστως καὶ ὅσον ἔνεστι φιλοκάλως, ἐν δὲ τῷ κενῷ χώρῳ τῆς πρώτης σελίδος ἀνάγκη ἵνα σημειῶται σύντομος περίληψις τῆς ὑποθέσεως, περὶ ἧς διαλαμβάνει τὸ ἔγγραφον.

«ὁσάκις τὸ γράμμα ἐστιν ἀπαντητικόν, ἀνάγκη ἵνα ἐπὶ τοῦ κενοῦ χώρου τῆς πρώτης σελίδος σημειῶται οὐ μόνον σύντομος περίληψις τοῦ θέματος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου καὶ ἡ χρονολογία τοῦ πατριαρχικοῦ ἐγγράφου, εἰς ὃ γίνεται ἡ ἀπάντησις, καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀπαντῶντος.

«ἐπίσης δὲ καὶ ὁσάκις οἱ γράφοντες ἀναφέρονται εἰς προηγουμένας ἐκθέσεις αὐτῶν, ἀνάγκη ἵνα σημειῶσι πάντοτε τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν ἐκείνων, καὶ ἀποφεύγωσιν ὅλως τὴν συνήθη παρά τισι φρᾶσιν «ὡς ἀνέφερον καὶ διὰ προηγουμένου γράμματος».

«οὐσιῶδες καὶ ἀπαραίτητόν ἐστιν ἵνα ἕκαστος τῶν ἀρχιερέων καὶ ἡγουμένων φυλάττῃ ἀσφαλῶς ἐν ἰδίῳ κώδη-

κι τὸ ἀντίτυπον ἢ ἀντίγραφον τῶν ἑκάστοτε ἐκδιδομένων ἐκκλησιαστ. ἐγκυκλίων, ὧν ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ ἄγνοια ἀποτελεῖ ὀλιγωρίαν ἀδικαιολόγητον, ἵνα μὴ περιέρχωνται εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ζητεῖν ὁδηγίας ἐπὶ περιπτώσεων, δι' ἃς ἐδόθησαν ἤδη τοιαῦται προηγουμένως, κατ' ἐπανάληψιν».

Περιττὸν ν' ἀνατυπώσωμεν ἐκ τῆς ἐγκυκλίου ἐκείνης, ὡς εὐνόητον, τὴν διάταξιν ὅτι «οὐδὲν ἔγγραφον ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν πληρωμὴν δικαιώματος τοῦ πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου διεκπεραιοῦται ἄνευ τῆς ἀποτίσεως τοῦ ὡρισμένου τέλους (κατὰ τὴν ἰσχύουσαν διατίμησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου), ἀλλὰ μένει ἀνενέργητον ἐν τοῖς ἀρχείοις—ἕκαστος δὲ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἢ τῶν ὁσιωτάτων ἡγουμένων ὀφείλει, ταυτοχρόνως τῇ ἀποστολῇ τοιούτων ἐγγράφων, φροντίσαι διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπου αὐτοῦ περὶ τῆς ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ ἐγγραφῆς αὐτῶν καὶ τῆς ἀποτίσεως τοῦ δικαιώματος».

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ

Ἀνηγγείλαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τὴν ἀπὸ κοινοῦ συμφωνίαν τῶν πατριαρχῶν πρὸς καθησύχασιν τῶν ἐν Κύπρῳ ὀρθοδόξων, διὰ τῆς ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου μετὰ παραίτησιν τοῦ ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας κανονικῶς ἐκλεγέντος μακαριωτάτου κ. Κυρίλλου τοῦ ἀπὸ Κυρηνείας. Ἐν τούτοις μήπω ἀγγελθείσης παραιτήσεως, ὡς ἔδει γενέσθαι, ἠγγέλλετο πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἐκλογὴ νέου ἀρχιεπισκόπου.

Οἵας συνεπείας δυνατὸν νὰ ἔχῃ καὶ ἐν Κύπρῳ ἐκλογὴ τοιαύτη, παριστῶσιν ἓν τινι μέτρῳ τὰ πέντε τηλεγραφήματα, ἃ ἐκδίδομεν, δηλοῦντα ὅτι μάτην ἐπιζητεῖται ἡ ἐπαναφορὰ τῆς ἠρεμίας καὶ γαλήνης εἰς τὴν ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου.

Νικοσία, 11 ἀπριλίου, ὥρᾳ 11, 40′ πρὸ μεσημβρίας.

Ἱερεῖς, ἐπίτροποι ἐκκλησιῶν, λαός, συνελθόντες πανδήμως, διαμαρτύρονται κατὰ ἐπιβάτου ἀρχιεπισκόπου, ἐκλεγέντος (καὶ) ἐνθρονισθέντος δολίῳ πραξικοπήματι, στρατιωτικοῦ τρόμου κρατοῦντος, ὑπερτριακοσίων χωροφυλάκων φρουρούντων ἐνόπλως ἀρχιεπισκοπήν. Παρῆσαν μόνον κιτιακοὶ ἐκλέκτορες, ἐπίσκοποι Ἀλεξανδρείας, εἰσελθόντες (εἰς) ἀρχιεπισκοπὴν (δι') ὀπισθίας θύρας. Θύραι ναοῦ, σκευοφυλακείου παρεβιάσθησαν. Ἔγκρισις ἁρμοστοῦ ἀνεγνώσθη πρὸ ὡρίας πύλης ἀγγλιστί. Φρούρησις ἐπιβάτου ἐξακολουθεῖ. Εὐχαριστοῦμεν εὐλαβῶς μητέρα μεγάλην Ἐκκλησίαν, ἐνισχύουσαν σώζουσαν (;) ὀρθοδοξίαν.

Κυπριακὸς Σύλλογος.

Νικοσία, 12, ὥρᾳ 4, 27′ ἑσπέρας.

Ἐπιβάτης ἱερούργησεν (ἐν) καθεδρικῷ ναῷ, πληρωθέντι ἐνωρὶς ἐγκαθέτων κόμματος. Ὅσοι εὐσεβόφρονες κατώρθωσαν εἰσελθεῖν, ἄνδρες, γυναῖκες, ἀπεδοκίμασαν, βοήσαντες «ἀνάξιος» «σχισματικός». Ἐπηκολούθησε ξυλοκόπημα ἐντὸς ναοῦ, διακοπείσης προσωρινῶς λειτουργίας.

Κυπριακὸς Σύλλογος.

Νικοσία, 12, ὥρᾳ 7, 40′ ἑσπέρας.

Ἐπιβάτης ἐξερχόμενος γυμναστηρίου, ἔνθα ἐτελοῦντο ἀγῶνες κιτιακῶν, ἐγιουχαΐσθη, ἐλιθοβολήθη ὑπὸ χιλιάδων πολιτῶν, περικυκλούμενος ὑπὸ ἀστυνομικῶν.

Κυπριακὸς Σύλλογος.

Κυρηνεία. 17 ἀπριλίου, ὥρᾳ 9, 40′ μ. μ.

Ἔκθεσμος ἀντικανονικὴ ἐκλογὴ Κιτίου, ἐναντίον πατριάρχου, ἐδημιούργησεν ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα, ἐξογκώνει ὀρθοδόξων ἀγανάκτησιν ἀπειλοῦσαν ἀπευκταῖα. Ἀπόφασις Ἐκκλησιῶν δικαία κανονικὴ προλάβει δεινά.

ΚΥΠΡΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΣ

Νικοσία, 19 ἀπριλίου, 7, 35 μ. μ.

Ἐπιτροπαὶ ἐκκλησιῶν ἀπηγόρευσαν ἀνάγνωσιν ἐγκυκλίων ἐπιβάτου. Ἐφημέριος Φανερωμένης, τυγχάνων κιτιακός, ἀποπειραθεὶς μνημονεῦσαι ἐπιβάτου, ἐξελιώχθη κακῶς ναοῦ. Λειτουργία διακοπεῖσα μικρὰν εἴσοδον ἐματαιώθη, παρόμοια πανταχοῦ. Λαὸς εὐσεβόφρων οὐδέποτε δεχθήσεται ἐπιβάτην, ἐμμένων ἐκλογὴν Μ. Ἐκκλησίας, ἣν ἱκετεύομεν ἀπαλλάξαι πλέον ἐπιβάτου, σκανδαλωδῶς διαταράττοντος ὀρθόδοξον Κύπρον.

Κυπριακὸς Συλλογος.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Κήρυγμα.—Μανθάνομεν ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστ. περιοδικοῦ «Πανταίνου» τῆς Ἀλεξανδρείας ὅτι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Μ. τεσσαρακοστὴν ἐκήρυξαν ἀνελλιπῶς τὸν θεῖον λόγον, προνοίᾳ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Φωτίου, ἐν ταῖς ὁρισθείσαις ἡμέραις οἱ πρὸς τοῦτο ταχθέντες ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἱεροκήρυκες.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Ἀλεούτων νήσων καὶ Ἀλάσκας κ. Ἰννοκέντιος, ἐπιστρέφων εἰς Ρωσσίαν διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ἐπεσκέψατο τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμ. πατριάρχην, ὃς ἀπέδωκε τῇ ἐπαύριον τὴν ἐπίσκεψιν διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος καὶ τοῦ ἐλλογίμου διευθυντοῦ τοῦ Α′ πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου. Ὁ πανιερ. κ. Ἰννοκέντιος μετὰ τὸ θέρος ἐπισκεφθήσεται καὶ πάλιν τὴν πόλιν ἡμῶν ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ διακονίαν.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης Δένβερ.—Προϊστάμενος τῆς ἐν Δένβερ τοῦ Κολοράδου (Ἀμερικῆς) ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἐκλήθη ὁ καὶ ἀλλαχοῦ διατελέσας τοιοῦτος πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Παΐσιος Φερεντῖνος.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝ. ΡΩΜΥΛΙΑ

Πίναξ τῶν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἁρπαγέντων ἱερῶν ναῶν, ἱερῶν μονῶν καὶ σχολῶν μετὰ τῆς δημευθείσης ἐκκλησιαστικῆς, μοναστηριακῆς, σχολικῆς καὶ καθόλου κοινοτικῆς περιουσίας κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν διωγμὸν τοῦ 1906 (16 Ἰουλίου—6 Αὐγούστου) ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Φιλιππουπόλεως.

ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ

Ἐν Φιλιππουπόλει.

Οἱ ναοὶ τῆς Ἁγίας Μαρίνης, τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, τῇ 16 Ἰουλίου 1906.

Ἐν Στενημάχῳ.

Ὁ τῆς Ἁγίας Τριάδος μετὰ τοῦ παρεκκλησίου Ἁγίου Παντελεήμονος, καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου Νικολάου μεθ' ἑνὸς παρεκκλησίου τῇ 13 Ἰουλίου 1906.

Ἐν Τ. Παζαρτζηκίῳ.

Ὁ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τῇ 20ῇ Ἰουλ. 1906

Ἐν Περιστερᾷ.

Ὁ τῆς Θεοτόκου τῇ 6ῃ Αὐγούστου 1906.

Ἐ Κουκλαίνῃ.

Ὁ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου μετὰ δύο παρεκκλησίων τῇ 2 Αὐγούστου 1906.

Ἐν Οὐρούμκιοϊ.

Ὁ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τῇ 2 Αὐγούστου 1906.

Ἐν Κοσλουτζᾷ.

Ὁ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῇ 2 Αὐγούστου 1906.

Ἐν Ἀκ-Βουνάρ.

Ὁ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τῇ 2 Αὐγούστου 1906.

Ἐν Μπελαστίτσῃ.

Ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῇ 20 Ἰουλίου 1906

Ἐν Κουκλαίνῃ

Ἡ ἱερὰ μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τῇ 20 Ἰουλ. 1906.

Ἐν Βοδενοῖς

Ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Ἁγίου Κηρύκου μεθ' ἑνὸς παρεκκλησίου τῇ 23ῃ Ἰουλίου 1906.

ΣΧΟΛΑΙ

Ἐν Φιλιππουπόλει.

Ἡ Μαράσλειος σχολὴ τῇ 16 Ἰουλίου 1906.
Τὸ Παρθεναγωγεῖον τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.
Τὸ Οἰκοτροφεῖον Σαρρῆ τῇ 14 Δεκεμβρίου 1906.
Ἡ δημοτικὴ σχολὴ Ἁγ. Παρασκευῆς τῇ 16 Ἰουλ. 1906.
Τὸ Νηπιαγωγ. Ἁγίου Κωνσταντίνου τῇ 16 Ἰουλ. 1906.
Τὸ Νηπιαγωγεῖον Ἁγίας Μαρίνης τῇ 16 Ἰουλίου 1906.
Τὸ Νηπιαγωγεῖον Ἁγίου Νικοδήμου τῇ 16 Ἰουλ. 1906.

Ἐν Στενημαχῳ.

Ἡ κεντρικὴ σχολὴ τῶν ἀρρένων τῇ 23 Ἰουλίου 1906.
» » θηλέων » » »
Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῶν Ἀμπελίου » » »
» » κυρίως Στενημάχου » » »
Τὸ Νηπιαγωγεῖον » » » » »
» » Ἀμπελίνου » » »
» » Τσιπροχωρίου » » »
Ἡ δημοτικὴ » » » » »

Ἐν Κουκλαίνῃ.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ Ἁγίου Ἀθανασίου τῇ 6 Αὐγ. 1906.
Τὸ Νηπιαγωγεῖον Ἁγίων Θεοδώρων τῇ 11 Αὐγ. 1906.

Ἐν Βοδενοῖς.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.

Ἐν Τ. Παζαρτζηκίῳ.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῶν ἀρρένων τῇ 20 Ἰουλίου 1906.
» » θηλέων » » »

Ἐν Περιστερᾷ.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ ἀρρένων τῇ 20 Ἰουλίου 1906.
» » θηλέων » » »

Ἐν Καβακλῇ.

Ἡ ἀστικὴ σχολὴ ἀρρένων τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.
Τὸ Νηπιαγωγεῖον τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ » »

Ἐν Καρυαῖς.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.
Τὸ Νηπιαγωγεῖον » » »

Ἐν Δογάνογλου.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.

Ἐν Σιναπλῇ.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.

Ἐν Μικρῷ Μοναστηρίῳ

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.

Ἐν Μεγάλῳ Μοναστηρίῳ

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 16 Σεπτεβρίου 1906.

Ἐν Μεγάλῳ Βογιαλικίῳ

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.

Ἐν Μικρῷ Βογιαλικίῳ

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.

Ἐν Οὐρούμκιοϊ.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 6 Αὐγούστου 1906.

Ἐν Μουραδανλῇ.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1906.

Ἐν Κόσλουτζᾳ.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 6 Αὐγούστου 1906.

Ἐν Ἀκ-Βουνάρ.

Ἡ δημοτικὴ σχολὴ τῇ 6 Αὐγούστου 1906.

Μετὰ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίνης ἐν Φιλιππουπόλει ἠρπάγη καὶ τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον, ὅπερ ἱδρύθη τῷ 1889. Ἄνωθεν τῆς κεντρικῆς ἐξωθύρας τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου ὑπάρχει ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς τὸ κατωτέρῳ ἐπίγραμμα, ἐξ οὗ καταφαίνεται ποτὲ καὶ ὑπὸ τίνων ἱδρύθη τὸ μέγαρον.

«Πρωτοβουλίᾳ καὶ μερίμνῃ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φιλ]πόλεως κυρίου Ἰωακεὶμ Εὐθυβούλη, ἀποφάσει δὲ τῆς Ἑλληνικῆς Δημογεροντίας, συνδρομῇ τε τῶν ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ τῇ ἀόκνῳ φροντίδι καὶ ἐπιστασίᾳ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου

Ἀρχιμανδρίτου κυρίου Ἀνθίμου Παναγιωτοπούλου ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων ὁ εὐαγὴς οὗτος δόμος ἐν ἔτει 1889, Ἰουλίου 17—».

Αἱ κατασχεθεῖσαι ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν περιουσίαι τῶν ἱερῶν ναῶν, ἱερῶν μονῶν, καὶ σχολῶν.

Ὀνόματα πόλεων καὶ χωρίων, ἐν οἷς κεῖται ἡ ἁρπαγεῖσα περιουσία.

Ἐν Φιλιππουπόλει.

1 Οἰκόπεδον, 1 Ξενών, 2 Μαγαζεῖα, 1 Καφενεῖον, 6 Ἐργαστήρια, 4 δωμάτια, 2 οἰκίαι τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

3 Ἐργαστήρια, 1 Οἰκία, 1)ί Ξενῶνος τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

2 Ἐργαστήρια, 1)3 Ἐργαστηρίου τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Μαρίνης.

6 Οἰκίαι,12 ἐργαστήρια, 1 οἰκόπεδον, 1 φούρνος, 1 σταύλος,5 δωμάτια τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

Ἐκτὸς τῆς ἀκινήτου περιουσίας, οἱ ναοὶ, αἱ σχολαὶ καὶ τὰ οἰκοτροφεῖα τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων ἐκέκτηντο καὶ μεγάλην κινητὴν περιουσίαν, συνισταμένην ἐκ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν, πολυτίμων εὐαγγελίων, λαμπρῶν καὶ ἀρχαίων βιβλιοθηκῶν καὶ ἐπίπλων, ὧν ἡ σύνταξις ἀκριβοῦς καταλόγου εἶναι δύσκολος.

Ἐν Στενημάχῳ

1 Οἰκόπεδον Ἁγίας Μαρίνης

10 δεκάρ. ἀμπέλων Ἁγίας Τριάδος.

1 Οἰκόπεδον Ἁγίου Νικολάου

Ἐν Κουκλαίνῃ

Ἄμπελος καὶ καρποφόρα δένδρα Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ Ἁγίων Θεοδώρων.

Ἐν Κουκλαίνῃ.

Ἄμπελοι 1085 δεκάρια, Χωράφια 315, Κῆπος 4)2, Βοσκὴ 55, Δάση μεγάλης ἐκτάσεως τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἁγίων Ἀναργύρων.

Ἐν Βοδενοῖς.

Ἄμπελος 60 δεκάρ., χωράφια 350, Κῆπος, Δάσος τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἁγίου Κύρικου.

Ἐν Μπελαστίτσῃ.

Ἄμπελοι 528 δεκάρ., χωράφια 148, δύο Ὑδρόμυλοι, βοσκαὶ τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἁγίου Γεωργίου.

Σημ. Ἐκτὸς τῆς ἀκινήτου περιουσίας, αἱ Μοναὶ ἐκέκτηντο καὶ κινητὴν περιουσίαν, συνισταμένην ἐκ σκευῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν, ἐπίπλων καὶ ὑποζυγίων κτηνῶν.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ*

τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Γρεβενῶν

Περιορίζομαι τό γε νῦν, Πανιερώτατε, εἰς τὰς τέσσαρας ταύτας προτάσεις μου, ἤτοι 1ον) εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ παραιτουμένου πατριάρχου εἰς ἐπαρχίαν ὑπὸ τὸν τίτλον **προέδρου καὶ προστάτου** αὐτῆς, ἔχοντος, ὡς εἰκός, δικαίωμα πρωτοκαθεδρίας μετὰ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ οἰκουμ. πατριάρχου εἰς τὰς συνοδικὰς διασκέψεις καὶ παρεδρείας τοπικῶν συνόδων· 2ον) εἰς τὴν ἀπομαχίαν παντὸς ἱεράρχου, πατριάρχου τε καὶ μητροπολίτου, ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 75ου ἔτους τῆς ἐκυτῶν ἡλικίας, πλὴν τῶν ἀγόντων νῦν ἡλικίαν ἄνω τῶν 65 ἐτῶν· 3ον) εἰς τὸν προσδιορισμὸν παρελεύσεως 15 τοὐλάχιστον ἐτῶν μετὰ τὴν ἐκ τῆς Θεολ. Σχολῆς ἡμῶν ἀποφοίτησιν, ἵνα διορισθῇ τις μητροπολίτης καὶ δὴ οὐχὶ ἀμέσως εἰς ἥσυχον καὶ εὔπορον ἐπαρχίαν· καὶ 4ον) εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ πρυτανείου τῆς καθ' ἡμᾶς ἑλλην. ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω οὐδόλως θεωρῶ ἀδύνατα· ἴσως τινὰ ἐξ αὐτῶν θὰ παρουσιασωτι δυσχερείας ἢ ἀντιρρήσεις· εὐτυχῶς δι' αὐτῶν οὔτε οἱ ἱεροὶ κανόνες, οὔτε οἱ ἐθνικοὶ ἡμῶν κανονισμοὶ προσβάλλονται καὶ κατ' ἐλάχιστον, τοὐναντίον δὲ βέλτιον κατοχυροῦται τὸ γόητρον τοῦ πατριαρχικοῦ καὶ μητροπολιτικοῦ ἀξιώματος. Ὅταν δὲ ἅπαξ πατριάρχης καὶ μητροπολῖται μᾶλλον ἀνεξάρτητοι σχετικῶς ἐν ταῖς σκέψεσι καὶ ταῖς ἀποφάσεσιν αὐτῶν ὦσι, τότε ἔτι κοινωφελέστερον ἀφεύκτως θὰ σκέπτονται καὶ οὐδόλως ἄπορον, ἐὰν ἀμέσως καὶ περὶ τῶν ἱερέων ἡμῶν καὶ διδασκάλων τελεσφόρως σκεφθῶσιν, ἵνα μὴ ὡς παρίαι οὗτοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ζῶσι καὶ ὑπό τινων ὡς τοιοῦτοι θεωρῶνται, ἀλλ' εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν τῷ ὑψηλῷ ἀξιώματι λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου καὶ ὑποστηρικτῶν εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐκπαιδευτῶν τῆς μελλούσης γενεᾶς περιωπὴν ἐξυψωθῶσι καὶ ἐπίζηλον καταστῇ, ὡς ἦν ἄλλοτε, καὶ πανέντιμον τὸ τοῦ ἱερέως καὶ διδασκάλου ὄνομα καὶ ἐπάγγελμα. Ἀλλ' ἵνα ταῦτα γένωνται, οὐδόλως βεβαίως πάντων ταὐτοχρόνως πρέπει νὰ ἐπιληφθῶμεν, διότι τότε ἀσφαλῶς **οὐδὲν γενήσεται.** Διὸ παρακαλῶ, Πανιερώτατε, νὰ μελετηθῶσιν, ἐὰν τοῦτο ἐγκριθῇ, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες προτάσεις μου καὶ, εἰ δυνατόν, νὰ ζητηθῇ ἐπ' αὐτῶν ἡ γνώμη τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, τῶν καὶ ἐκτὸς τῆς ἱερᾶς Συνόδου· καὶ ἀφοῦ ἔλθωσιν αἱ ἀπαντήσεις αὐτῶν, τότε νὰ ἀποφασίσῃ ἡ ἱερὰ Σύνοδος, τίνι τρόπῳ θὰ εἶνε δυνατὸν ν' ἀποκτήσωσιν αἱ ἀνωτέρω προτάσεις ἰσχὺν νόμου, ὥστε νὰ μὴ δύναται οἱαδήποτε Σύνοδος νὰ καταστρατηγήσῃ ἢ ἀνατρέψῃ αὐτάς.— Ὅ,τι δήποτε ὅμως καὶ ἂν ἐγκριθῇ, Πανιερώτατε, ὑφ' ὑμῶν καὶ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῶν τεσσάρων τούτων προτάσεων, ἐὰν μέν καλόν τι προκύψῃ ἐκ τῆς ἐγκρίσεως, ἀποδώσω τοῦτο μετὰ Θεὸν ἀμερίστως εἰς τοὺς ἀγαθυνθέντας νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ προτεινόμενα· ἐὰν δέ τις ἀναβολὴ καὶ ναυάγιον, τοῦτο θὰ ἐπιρρίψω ἐμαυτῷ, ὅτι δὲν κατώρθωσα ἐπαρκῶς νὰ διατυπώσω κοινωφελῶς ἐθνωφελεῖς ἰδέας, ὥστε αὗται καὶ ἀσπασταὶ νὰ γένωνται καὶ νὰ πραγματοποιηθῶσιν.

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, ἀποβλέποντες, Πανιερώτατε, εἰς τὸν σκοπὸν τῶν προτεινομένων, ὅστις ἐν τῇ ἐμῇ διανοίᾳ φαεινῶς διατυποῦται καὶ ἐν τοῖς γραφομένοις ὑποδείκνυται ὡς σκοπὸς γενικός, διὰ νομίμων καὶ δυνατῶν μέσων τεινων εἰς τὸ ἀνατιρρήτως καλὸν τῆς Ἐκκλησίας

* συνέχεια ἀπὸ τεύχους 13 καὶ τέλος.

καὶ τοῦ γένους ἡμῶν, ἀπό γε τῆς ἀπόψεως ταύτης, ἀγαθυνθήσεται, φρονῶ, ἥ τε ὑμετ. θειοτ. Πανηγιότης καὶ ἅπασα ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος, ὅπως εὐμενῶς κρίνητε τὸν ἄλλως οὐχὶ πάντῃ πρωτοφανῆ, ὡς καὶ ἔμπροσθεν ἐλέχθη, καὶ πρωτάκουστα ἐν τοῖς πλείστοις διὰ τῆς παρούσης προτείναντα, ἀλλ' ἐκθύμως ἅπαντας καθικετεύοντα, εἴτε εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν προτεινομένων, εἴτε ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν εἰς σκέψεις, ἀλλὰ μὴν καὶ ἀποφάσεις, τελεσφόρους ἄλλων κοινωφελεστέρων καὶ ἐθνωφελεστέρων, πρὸς μείζω ἀληθῆ δόξαν τῆς τε ἁγιωτάτης μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐκλεοῦς μεθ' ὅλα τὰ παθήματα καὶ αἰωνοβίου Γένους ἡμῶν.

Ἐπὶ τούτοις βαθυσεβάστως διατελῶ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 6 φεβρουαρίου 1909

προθυμότατος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ ΑΒΛΕΠΤΗΜΑΤΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ

ΥΜΝΩΝ, ΕΥΧΩΝ ΚΑΙ ΩΙΔΩΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ τεύχους 15 καὶ τέλος)

2. Ἐπιγνοῦν:—Σοὶ βοῶντος, συμβοῶντας, ἐκβοῶντας;

Εἰς τὸ στοιχεῖον Ε τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ψάλλομεν οἱ πάντες· «Ἔχουσα θεοδόχον... τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εὐθὺς **ἐπιγνοῦν** τὸν ταύτης»... Δὲν εἶνε ἆρά γε καιρὸς πλέον ἵνα εἰσαγάγωμεν τὸ μόνον ὀρθὸν τοῦ οὐδετέρου τύπου, **ἐπιγνὸν**, ἐν ἁπλοῦν **υ** ἀποβάλλοντες; Γνοῦς, γνοῦσα, γΝΟΝ, ὄχι γνοῦν, ὡς παρεμόρφωσέ τις αὐτό, ἀγωνιζόμενος νὰ ἀφομοιώσῃ καὶ τὸ οὐδέτερον πρὸς τὴν κατάληξιν τοῦ ἄρσεν. καὶ θηλυκοῦ (οὐς, οῦσα οῦν) ἀκωλύτως οὕτω διὰ τῶν αἰώνων τὸ λάθος κατακυλίων.

Καὶ εἰς τὸ Ω «Ὦ πανύμνητε Μῆτερ ἡ... καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τοὺς **Σοὶ βοῶντας**». Ἄλλοι ἐκδίδουσι «τοῦς συμβοῶντας» ὅπερ κατά τινας, λοπτολογοῦντας, ὀρθότερον, διότι τὸ ἀλληλούϊα μόνον εἰς τὸν θεὸν ἀναφέρεται· «Τὸ μὲν οὖν ἀλληλοῦ αἶνος νοεῖται, ὃς εἰς Θεὸν τὴν ἀναφορὰν ἔχει» (ὁ Νύσσης Γρηγόριος σὺν τῷ Εὐσεβίῳ). Χαλελουγιὰχ=ἀλληλούϊα (ἑβρ. χαλελοὺ=αἰνεῖτε· προστακτικὴ τοῦ **χιλλὲλ** ῥήματος=αἰνῶ, ὑμνῶ, δοξολογῶ· γιὰχ δὲ=Κύριος, κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ Ἰεχωβᾶ Θεός). Σύνοψις ἔντυπος τοῦ 1687 (Ἐνετίησιν) σελ. 39, ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 422 χειρόγραφον τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος «τοὺς Σοὶ βοῶντας», τὸ δὲ χειρ. 246 (ιε' αἰῶν.), ὡς καὶ τὸ 431 (ιστ' αἰῶν). «**τοὺς ἐκβοῶντας**»... Καὶ ἐν τῷ εἱρμῷ τῆς γ' ᾠδῆς. «Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους .. ὡς ζῶσα»· ἄλλοι «ἡ ζῶσα» ὡς καὶ ὁ ἐνταῦθα 431 ἀριθ. (χειρόγρ. ΙΣΤ' αἰῶν). Ἡ πρώτη γραφὴ φαίνεται μουσικωτέρα, λειοτέρα, ἀφελεστέρα. Ἐν τῇ ε' ᾠδῇ «Ἐξέστη τὰ σύμπαντα... πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί **Σε σωτηρίαν βραβεύοντας**» ἄλλοι «σωτηρίαν βραβεύουσα» (καὶ Συνόψις τοῦ 1790, Ἐνετίησιν καὶ ὁ ἐνταῦθα 431 ἀριθ. χειρογραφ. καὶ εἰς ἄλλα «τὴν εἰρήνην βραβεύουσα)». Τὸ πρῶτον ἐντονώτερον, ἀναδεικνύον καὶ ἀντιλογοῦν τὴν ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ, τῆς Θεομήτορος ἔκστασιν τοῦ σύμπαντος, τὴν ἐκ τῆς συλλήψεως καὶ τοῦ τόκου τοῦ ἐπὶ πάντων Θεοῦ, τοῦ καὶ ἀχρόνου Γἱοῦ, Ὅς καὶ βραβεύει τὴν σωτηρίαν, σώζει τοὺς ὑμνολόγους αὐτῆς, δοξάζων οὕτω θεϊκῶς αὐτήν.

3. ῥαθυμία γνώμης;

Τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον εὐχῆς τοῦ ἀποδείπνου «Ἄσπιλε, ἀμόλυντε... μὴ βδελύξῃ με... καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου **ῥαθυμίᾳ γνώμῃ...** εὑρηται ἔν τε τῷ ἀριθ. 435 σελ. 14 (περὶ οὗ προείπομεν) ὡς καὶ ἐν τῷ 398 (ιστ' αἰῶν.) ἐντύπῳ Ὡρολογίῳ, «ῥαθυμίᾳ γνώμηΣ». Ἡ Σύνοψις τοῦ 1790, (Ἐνετίησιν) «ῥαθυμίᾳ γνώμῃ δοῦλον γενόμενον. Ὁ συντάξας ἔγραψε πιθανῶς ὅπως καὶ ἐκδίδεται νῦν, «ῥαθυμίᾳ, γνώμῃ δ...» ἂν καί πως ἐξεζητημένον φαίνεται, πρὸ τῆς ἄλλης τῆς λειοτέρας, ὁμαλωτέρας καὶ φυσικωτέρας... «ῥαθυμία γνώμης;=Μὴ βδελύξῃ με» ἐμέ... ὅστις ἠχρείωσα ὅλον ἐμαυτὸν διὰ τῶν αἰσχρῶν λογισμῶν καὶ λόγων καὶ πράξεων καὶ ὅστις ἐγενόμην **ἐκ (ὑπὸ τῆς) ῥαθυμίας,** ἐν ἐπιγνώσει, **(γνώμῃ)** δοῦλος τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου· κατὰ σχῆμα ὑπερβατόν.

4. Τῷ τρισηλίῳ βασιλεῖ καὶ πρύτανι.

Τὸ πρῶτον τριαδικὸν πλγ. δ' γράφεται πανταχοῦ «Τῷ τρισηλίῳ βασιλεῖ καὶ **πρύτανι**». Ἆρά γε ἐν ἐπιγνώσει καὶ χάριν τοῦ ρυθμοῦ, συσταλέντος, ποιητικῇ ἀδείᾳ, τοῦ ει εἰς ι καὶ ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου ἢ ἁπλῶς ἐξ ἀγνοίας τοῦ ὀρθοῦ τύπου τῆς ἑνικῆς δοτικῆς πρυτάνει; Ἐν παλαιᾷ τινι ἐνταῦθα Παρακλητικῇ, ἄνευ ἐξωφύλλου, εὑρέθη μόλις ὁ ὀρθὸς τύπος **πρυτάνει.**

5. Ἄγγελος δὲ πρὸς αὐτὰς ἐφη λέγων;

Παρεφθάρη ἔν τισιν ἐκδόσεσιν καὶ τὸ «Ἀγγέλου (τρανῶς) πρὸς αὐτὰς φθεγγομένου» τοῦ 4ου προπαρίου τῶν ἀναστασίμων εὐλογηταρίων «Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι, πρὸς τὸ μνῆμά Σου, Σῶτερ, ἐνηχοῦντο ἀγγέλου, πρὸς αὐτὰς φθεγγομένου»... Ἐσκανδάλισέ τινας, φαίνεται, τὸ «ἐνηχοῦντο» τοῦτο, καὶ τὸ μετ' αὐτὸ λελανθασμένως γραφόμενον κόμμα δῆθεν τῆς μελωδίας πτοηθέντες, ἠγνόησαν ὅτι ἡ γενικὴ ἀγγέλου... εἶνε ἀντικείμενον ἄμεσον ἐνηχοῦντο=ἤκουον,—γενικῇ τε καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενον («κρότον τοῖς ὠσὶν ἐνηχηθεῖσα,)[2] ἤκουον, τίνος; Ἀγγέλου, (κόμμα) πρὸς αὐτὰς φθεγγομένου, ἐφ' ᾧ καὶ εἰκαιότατα, ἀντίθεσιν δῆθεν, ἀντὶ τῆς κατ' αὐτοὺς γενικῆς ταύτης τῆς ἀπολύτου ἐπιφέροντες, ἔγραψαν «Ἄγγελος δὲ πρὸς αὐτὰς ἔφη λέγων». Σφάλλονται ἆρα οἱ λέγοντες ὅτι γραπτέον. Ἄγγελος δὲ... χάριν δῆθεν τοῦ μέλους, τοῦ μέτρου, τοῦ ρυθμοῦ, ἢ ποιητικῇ ἀδείᾳ, διότι ἀκριβῶς ἡ δῆθεν διόρθωσις αὕτη καταπατεῖ τὸ ἐντυθὲ τοῦτο μέτρον, ἑκάστου στίχου ὅστις, καθ' ἡμᾶς, εἶναι τρίμετρος ἰαμβικός, καταληκτικὸς

2) Καὶ ἀλλαχοῦ **μετὰ τοῦ** ποιητικοῦ αἰτίου «Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν παρανόμων.... — κατηχοῦντο, ἐδιδάσκοντο. Στιχειρὰ ἀναστάσ. ἦχ. πλ. α'.

εἰς συλλαβήν, μετά τινων παραλλαγῶν, μετρούμενος ὡς γνωστόν κατὰ διποδίαν, ἄνευ τοῦ «τρανῶς», ὅπως ἀπό τοῦ 1832 ἤδη ἐν τῇ α΄ τοῦ Ὡρολογίου ὑπὸ Βαρθολ. Κουτλουμουσιανοῦ τοῦ Ἰμβρίου ἐκδόσει, ἐξακολουθεῖ οὕτως ἐκδιδόμενον[3] καὶ ἰδοὺ ὁ τύπος, τὸ μέτρον τοῦ στίχου

⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑

ΜΥΡΟΦΟΡΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΜΕΤΑ ΜΥΡΩΝ ΕΛΘΟΥΣΑΙ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΣΟΥ ΣΩΤΕΡ
ΕΝΗΧΟΥΝΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥ
ΠΡΟΣ ΑΥΤΑΣ ΦΘΕΓΓΟΜΕΝΟΥ.

Ἐκσυρικτέα ἄρα ἡ λογικῶς τε, μετρικῶς καὶ συντακτικῶς ἀσύστατος γραφὴ ἐκείνη ὑπὸ πάντων τῶν περὶ τὰ χαριέστερα σποδαζόντων καὶ ὑπ' ἐκείνων ὅσοις κἂν σμικρὸν γοῦν τῆς ἱερᾶς ἀληθείας μέλει. (Ἀντίβαλε πρὸς τὸ «ἐνηχοῦντο ἀγγέλου... φθεγομένου» καὶ τὰ «Λίαν πρωΐ, μυροφόροι... ἀλλ' ἐπέστη πρὸς αὐτὰς **ὁ ἄγγελος καὶ εἶπε**»... «Ταῖς μυροφόροις γυναιξὶ παρὰ τὸ μνῆμα... **ὁ ἄγγελος ἐβόα**»... Ἔτι «Αἱ μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου βαθέως, ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου.... καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος **αὐταῖς οὕτως ἔλεγε**».... (Σιχηρὰ τῶν ἀποστίχων τοῦ πάσχα, ἦχ. πλάγ. τοῦ Α΄.)

6. Προσευχητάρια δημοτικῶν σχολείων.

Παιδικά τινα μικρὰ Προσευχητάρια, εὐωνότατα διό καὶ εὐχερέστατα εἰς τὴν ἄωρον παιδικὴν ἡλικίαν καὶ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα διαδιδόμενα, καὶ διὰ τοῦ μαθητικοῦ θύλακος καὶ ἐντὸς τῶν οἰκογενειῶν ἐφαπλούμενα καὶ διαμεριζόμενα, ἐνοθεύθησαν. Ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν ἓν τοιοῦτο· «Μαθήματα χριστιανικῆς διδασκαλίας. Προσευχαὶ διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα. Ἐν Σμύρνῃ τύποις Α. Ἰ. Σ». Ἐν τῇ ἑωθινῇ προσευχῇ τῶν παίδων «Τῆς κλίνης καὶ τοῦ ὕπνου ἐξήγειράς με» (4), ἀντὶ τῆς συνήθους χρονικῆς μετοχῆς **ἐξεγείρας με**=ἀφοῦ ἤδη μὲ ἐξήγειρας. Ἐν τῇ ἑσπερινῇ εὐχαριστίᾳ τὰ ἀρτίως καὶ ὑγιῶς ἔχοντα **κατηύγασας, ἐφαίδρυνας** καὶ **ἀπεκάλυψας**, ἅτινα ἐπεξηγοῦσι τὸ ἠξίωσας, δημοσιεύονται αὐθαιρέτως κατὰ προστακτικήν, προστιθεμένου καὶ τοῦ τοίνυν καὶ τὰ ἁρμοδιώτατα εἰς στόμα μαθητῶν προσευχομένων «τὰ καλὰ μαθήματα» τοῦ συνήθους καὶ κοινολεκτουμένου τύπου, διαστρέφονται εἰς τὸ «τὰ σὰ ἐντάλματα».

7. Ὁ παλάμη ἢ ὁ πάλαι μέν;

Τὸ τῶν νεκρωσίμων εὐλογηταρίων τροπάριον «Ὁ παλάμῃ ἐκ μὴ ὄντων»... φυσικώτερον καὶ μελῳδικώτερον γράφεται ἐν πολλοῖς, ὡς ἀβιάστως καὶ ἐξέρρευσεν ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ καλάμου τοῦ μελῳδήσαντος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα «Ὁ πάλαι μέν», ὡς δεικνύει καὶ ἡ ἀντίθεσις, «παραβάσει ἐντολῆς δέ»... Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ «Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα... ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάν. ταῦτα πάντα **ἐξηφάνισται**», ποιητικώτερον καὶ ἐντονώτερον, ἀπροσώπως κατ' ὀνομαστικὴν ἀπόλυτον, γράφεται τὸ ἐξηφάνισται· διὸ καὶ προτιμητέα ἡ γραφὴ αὕτη, ὡς ἡ ἀρχικὴ καὶ φυσικωτέρα τοῦ πεζοτέρου καὶ προσγειοτέρου ἐκείνου «ἐξηφάνισεν».

8. Θαμβητικῶς ἢ θάμβει πολλῷ;

Ἐν τῷ εἱρμῷ τῆς γ΄ ᾠδῆς, εἰς τὸν ὄρθρον, τοῦ Μηναίου τῆς 24 δεκεμβρίου, τῆς τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἰωάννου Μαρτίνου ἐν Ἀθήναις ἐκδόσεως, ἀντὶ τῆς γνωστῆς καὶ μόνης ὀρθῆς γραφῆς «Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων κρεμάσαντα... **θάμβει πολλῷ** συνείχετο», ἐτέθη τὸ ἀνύπαρκτον ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ «θαμβητικῶς», ὅπερ ἐν μόνῳ τῷ ἐνταῦθα χειρογράφῳ ἀριθ. 405, ἰστ' αἰῶνος ἀνευρόντες, εἰκάζομεν ὅτι ἐκεῖθεν καὶ ἀντεγράφη, ὅτε πρό τινος διῆλθεν ἐντεῦθεν ὁ πανιερώτατος ἐκδότης (νῦν ἐπίσκοπος Γορτυνίας).

9. Ψαλτήριον.

Πολλαὶ αἱ ἀνωμαλίαι καὶ αἱ παραλλαγαὶ καὶ εἰς τὰς κοινάς, τὰς μόνου τοῦ Ψαλτηρίου τοῦ προφητάνακτος, ἐκδόσεις, αἵτινες συντόνου χρήζουσι, σὺν Θεῷ, τῆς ἐπισκέψεως καὶ ἐξομαλίσεως κατὰ τὰ σχετικῶς τελειότερα κείμενα τῆς τῶν Ο΄ μεταφράσεως, οἷα ἡ τοῦ Ζυγαβηνοῦ λ. χ. ἑρμηνεία, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον παραφρασθεῖσα καὶ ἡ τοῦ Σιναϊτικοῦ Κῶδικος.

* * *

διὰ τοῦτο, εὐσχήμως ταῦτα ὑποδεικνύντες καὶ πάλιν, παρακαλοῦμεν ὑποκλινῶς τὰ ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν δυναμένων ἀνιχνευόμενα ὀρθῶς ἀνατυπῶνται καὶ ἐν νεωτέραις ἐκδόσεσι, πρὸς δόξαν καὶ εὔκλειαν τοῦ παναγίου καὶ προσκυνητοῦ ὀνόματος τῆς παμμακαρίας Τριάδος, πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς ἀληθείας, ἧς οὐδὲν ἰσχυρότερον.

Καὶ ἤδη, τοσαῦτα μόνα πρὸς τὸ παρόν, πρὸς ἀφορμὴν καὶ νύξιν τῶν σοφῶν ἐρευνητῶν ἐξ ἀγνοῦ μόνου καὶ ἁπλοῦ τῆς ἱερᾶς ἀληθείας ἔρωτος, ὅττις μονώτατος ὠθεῖ καὶ ἡμᾶς πρὸς ἐκζήτησιν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν ἐν σιγῇ καὶ ἀφασίᾳ ἐνιπτομένων καὶ ἐνθαπτομένων παρορραμμάτων τούτων, σημειοῦντες, ἐν ποθῷ ζέοντι καὶ εὐχαρίστως πάνυ ἀναμένομεν ἵνα ἴδωμεν δημοσιευομένην καὶ τὴν περὶ τούτων γνώμην τῶν δυναμένων καὶ ἰσχυροτέρων, πρὸς τελείαν διαρρύθμισιν καὶ ὁμαλισμὸν τῶν παραφωνιῶν τούτων, πρὸς θρίαμβον καὶ στερέωσιν τῆς φιλτάτης καὶ πάλην ἀληθείας, πρὸς ἔμπρακτον ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἡμῶν βιβλίοις ἐπανόρθωσιν τῶν στρεβλῶν καὶ πρὸς τὴν καθόλου δύναμιν ἀκριβεστέραν ἐφαρμογὴν τῆς ἐντολῆς ἐκείνης, τοῦ ἐπὶ τοῦ κειμένου θεμελίου, Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἰκοδομήσαντος τὴν Ἐκκλησίαν, μεγάλου ἀποστόλου Παύλου «πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω (Α΄ Κρνθ. ιδ 40).

Ἐν τῇ κατ' Ἄθῳ ἱερᾷ μονῇ Διονυσίου 2 ἀπριλίου 1909.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ μοναχὸς ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

(κατὰ κόσμον Δημήτρ. Χ΄΄ Δανιὴλ)

3) Ἄνευ τοῦ τρανῶς, καὶ ἡ τοῦ 1903 ἐν Ἀθήναις τῶν ἀδελφῶν Βελουδῶν ἔκδοσις, πλήν τινων ὡς λ. χ. ἡ ἐν Βενετίᾳ Ζ΄ ἔκδοσις τοῦ 1851 ὑπὸ Σπυρίδωνος ἱερομονάχου Ζερβοῦ.

4) Ὅπως καὶ ἐν ἐντύπῳ Τριῳδίῳ τοῦ 1525 «ἐξήγειράς με».

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
ΑΡΙΘ. 17

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΡΡΗΣΕΙ ΤΗΣ Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΜΕΧΜΕΤ Ε'.

Ἡ ἀχανὴς Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ἀπὸ τῆς 14 ἀπριλίου πανηγυρίζει ἐπὶ τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσει τοῦ μεγαλειοτάτου σουλτάνου Μεχμὲτ Ρεσὰτ τοῦ Ε', καὶ πανταχόθεν ἀγγέλλονται χαρᾶς ἀπροσποιήτου ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῷ σημαντικῷ τούτῳ γεγονότι. Ἡ παρελθοῦσα δὲ κυριακὴ ἦν ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους διὰ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀντιπροσώπων ὁρισθεῖσα ὡς ἡμέρα κοινῶν εὐχῶν καὶ δεήσεων πρὸς τὸν Ὕψιστον ὑπὲρ ὑγιείας καὶ μακροβιότητος τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν βασιλέως, ὑπὲρ εὐδαιμονίας αὐτοῦ καὶ τοῦ κράτους.

Ἡ συρροὴ τῶν ὀρθοδόξων εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ταῖς ἐπαρχίαις, ἀπέδειξε καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην τῶν ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ λαῶν τὴν ἀπροσποίητον πρὸς τὸν γαληνότατον αὐτῶν ἄνακτα, οὗ τὸ μέγα καὶ ἔξοχον προσὸν τῆς ἀγαθότητος τῆς καρδίας ἡ φήμη διελάλει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Αἱ ἔνθερμοι πάντων εὐχαὶ πρὸς τὸν Θεὸν τῆς εἰρήνης ἀναπεμπόμεναι ἐπεκαλοῦντο τὴν ἐξ ὕψους ἀρωγὴν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν πρὸς τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς εὐμενῶν διαθέσεων τοῦ ἄνακτος, τὴν πανσθενῆ τοῦ οὐρανίου βασιλέως βοήθειαν πρὸς ἐφαρμογὴν ἀνελλιπῆ τῶν μεγάλων ἀρχῶν καὶ διαγμάτων τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης.

*

Τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ δοξολογίαν ἐτέλεσε, κατὰ τὸ ἀπὸ ἐτῶν καθιερωμένον τυπικὸν, ἐν μέσῳ πλήθους πληροῦντος τὸν ναὸν καὶ τὰ πέριξ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μετὰ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Νικομηδείας, Πισιδείας, Διδυμοτείχου, Χίου, Βάρνης, Σωζοαγαθοπόλεως, Ξάνθης, Ἐλασσῶνος, Προικονήσου, Ἡλιουπόλεως καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, φερόντων τὰ παράσημα αὐτῶν· λῃξάσης δὲ τῆς ἱερᾶς τελετῆς, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπήγγειλε τὴν προσφωνησιν ταύτην·

Ὠδὴν εὐχαριστήριον καὶ ἐπινίκιον ἀναμέλψωμεν, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ περιπόθητα, τῷ ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, ὅστις πανσόφως τὰ πάντα ἐπ' ἀγαθῷ καὶ σωτηρίᾳ τῶν πλασμάτων αὐτοῦ οἰκονομῶν τοιοῦτον

εὐρρόσυνον καὶ σωτήριον παρέσχε τέλος εἰς τὰ ἐσχάτως ἐνταῦθα γενόμενα.

Ἔμπλεοι χαρᾶς συνήλθομεν σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ τούτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, δοξολογοῦντες τὸ ὑπερύμνητον τοῦ Κυρίου ὄνομα ἐπὶ τῷ εὐφροσύνῳ γεγονότι τῆς εἰς τὸν θρόνον τῶν Ὀσμανιδῶν ἀναρρήσεως τῆς αὐτοῦ αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος τοῦ σουλτάνου Μεχμὲτ Ρεσὰτ τοῦ Ε', τοῦ πρώτου συνταγματικοῦ βασιλέως ἡμῶν. Ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς βασιλείας τοῦ νέου ἄνακτος ἡμῶν πράγματι νέα διὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν διανοίγεται ζωὴ προόδου καὶ εὐημερίας.

Σήμερον ἡ πολυύμνητος ἐλευθερία ἀπροσκόπτως δύναται ἵνα ἐπανθήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν καὶ πλουσίους παραγάγῃ τοὺς γλυκεῖς καὶ εὐχύμους καρποὺς αὐτῆς. Σήμερον τὸ πολύτιμον δῶρον τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, ὅπερ μετὰ τοσαύτης χαρᾶς οἱ πάντες ἐχαιρετίσαμεν, τὴν βεβαίαν αὐτοῦ λαμβάνει ἐδραίωσιν καὶ ἀσφάλειαν. Σήμερον ἀνέφελος ἐπανατέλλει καὶ ἄρχεται ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἐπὶ τῶν μεγάλων ἀρχῶν τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης νέας εὐκλεοῦς σταδιοδρομίας τῆς εὐκλεοῦς Αὐτοκρατορίας ἡμῶν. Οὐ τοῦ παρόντος, οὐδὲ τοῦ ἱεροῦ χώρου, ἀλλ' οὔτε ἡμέτερον καθῆκόν ἐστιν ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἀφορμῶν καὶ τῶν λόγων, οἵτινες ῥᾳδίην ἐπήγαγον καὶ ἐπεράτωσαν τὴν ἐπελθοῦσαν μεγάλην ὄντως μεταβολήν.

Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, ἡ ταχεῖα σύλληψις καὶ αἰσία ἔκβασις τοῦ πράγματος περιτρέπως ἀποδεικνύουσιν ὅτι βαθέως εἰς τὴν συνείδησιν πάντων ἐχαράχθη πλέον ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναστηλώσεως καὶ ἐδραιώσεως τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν καὶ θεσμῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, ὡς τῶν μόνων σωτηρίων καὶ τελεσφόρων ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν.

Τιμὴ καὶ δόξα πᾶσι τοῖς πρωτεργάταις τῆς συντελεσθείσης μεγάλης ταύτης πολιτειακῆς μεταβολῆς. Δόξα καὶ στέφανος τῷ γενναίῳ αὐτοκρατορικῷ στρατῷ, τῷ ἀδιαφθόρῳ, ὅστις διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελεσθέντος μεγάλου κατορθώματος οὐ μόνον τὴν σωτηρίαν τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐπέτυχεν, ἀλλὰ καὶ κλέος ἄφθιτον καὶ ἑαυτῷ καὶ τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει προσεπόρισε.

Ναί! δόξα καὶ ἔπαινος ὀφείλεται πᾶσι τοῖς γενναίοις προμάχοις, οἵτινες κατέλυσαν τὸ οἰκοδόμημα τῆς βίας καὶ τῆς ἀχλύος, ὅπερ ἠπείλει νὰ συμπαρασύρῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα εἰς τὴν καταστροφήν, καὶ ἀνεστήλωσαν τὸ κράτος τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ φωτός.

Τὰ γενόμενα δὲ ταῦτα γενναῖα προοίμια ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, εὐελπιστοῦμεν, ὅτι ὁ πανάγαθος Θεός, ὁ ἐν ταῖς ἀῤῥήτοις αὐτοῦ βουλαῖς εἰς οὕτως αἴσιον πέρας ἀγαγὼν τὸν ἐπιτελεσθέντα δυσχερῆ καὶ μέγαν ἀγῶνα, θέλει φωτίσει καὶ ἐνισχύσει πάντας ἐν τῷ ἐπίσης μεγάλῳ ἀγῶνι τῆς πραγματικῆς ἀνορθώσεως τοῦ ὑπὸ τῆς ἀπολυταρχίας παθόντος Κράτους, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνακηρυχθεισῶν μεγάλων τούτων ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὅπερ μόνον διὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἐφαρμογῆς αὐτῶν ἔσται κατορθωτόν. Μόνον διὰ τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας, τῆς πραγματικῆς ἰσότητος, τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης, μόνον ἐπὶ τῇ βάσει σεβασμοῦ πρὸς τὰ δίκαια πάντων ἔσται δυνατὴ ἡ εὐόδωσις τῆς ἀρχομένης ἐπ' αἰσίοις ἀναγεννήσεως. Οὕτω μόνον ἐπιτευχθήσεται ὁ ἀπαραίτητος τῶν διαφόρων ἐν τῷ Κράτει λαῶν σύνδεσμος, ἐπ' ἀγαθῷ καὶ σωτηρίᾳ αὐτῶν τε καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος.

Ἐν τῇ ὁλῇ δὲ ταύτῃ τῇ σωτηρίῳ ἀναντιῤῥήτως μεγίστην ἐπιῤῥοὴν μέλλει νὰ ἔχῃ ἡ ἐγνωσμένη εὐμενὴς καὶ εἰλικρινὴς διάθεσις τοῦ νέου μεγαλειοτάτου καὶ γαληνοτάτου αὐτοκράτορος ἡμῶν σουλτὰν Μεχμὲτ Ρεσὰτ τοῦ Ε', ὅστις ὑπὸ τοῦ ἔθνους σύμπαντος, ἐκπροσωπουμένου ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως, κληθεὶς ἐπὶ τὸν θρόνον τῶν ἐνδόξων αὐτοῦ προγόνων καὶ ἀναλαβὼν ἵνα ὡς συνταγματικὸς καὶ φιλελεύθερος ἄρχων κυβερνήσῃ αὐτό, μόνην φροντίδα καὶ μόνον μέλημα βεβαίως θὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπὸ τὸ κραταιὸν αὐτοῦ σκῆπτρον λαῶν ὡς καὶ τὴν σωτηρίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀειμνήστου αὐτοῦ πατρός, πρώτου κηρύξαντος τὴν ἐλευθερίαν, ἀναστηλώσαντος τὴν ἰσότητα τῶν διαφόρων λαῶν, πανδήμως ὑποσχεθέντος τὸν σεβασμὸν καὶ προστασίαν τῶν ἐν τῷ κράτει αὐτοῦ θρησκευμάτων καὶ τῶν δικαίων αὐτῶν, ἔσται διὰ τὴν Α. Μ. ἀνεντιλέκτως ἡ ἄσβεστος δᾷς, ἥτις θέλει καταῤῥωτίζει καὶ καθοδηγεῖ πάντα τὰ βασιλικὰ διαβήματα καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Τοὺς οἴακας τῆς ἱερᾶς ταύτης ὁλκάδος, ἐλέῳ Θεοῦ, ἰθύνοντες μετὰ τῶν ἱερωτάτων μητροπολιτῶν τῶν συγκροτούντων τὴν ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἐντιμοτάτων συμβούλων, ἐσπεύσαμεν ἐκθύμως, τὸ φρόνημα καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἡμετέρου Γένους ἐκφράζοντες, ἵνα χαιρετίσωμεν εὐφροσύνως τὸ μέγα τῆς Ἀνατολῆς καὶ παρ' ἡμῖν τῆς συνταγματικῆς ἐλευθερίας γεγονός, ὅπερ ἔσται εὐεργετικὸν καὶ σωτήριον διὰ πάντας τοὺς τῆς Αὐτοκρατορίας λαούς, οὐδὲν μὲν ἀποβάλλοντας ἐξ ὧν τέως νομίμως ἐκέκτηντο, ἐπὶ πλέον δ' ἀπολαύοντας τῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐπ' ἀγαθῷ αὐτῶν καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος.

Καὶ σήμερον δέ, ἐπὶ τῷ χαρμοσύνῳ γεγονότι τῆς εἰς τὸν θρόνον εὐτυχοῦς ἀναῤῥήσεως τοῦ λαοφιλοῦς ἄνακτος σουλτὰν Μεχμὲτ Ρεσὰτ τοῦ Ε', δι' ἧς μόνον ἐριστικῶς πλέον τὸ μέγα ἐκεῖνο γεγονὸς ἐπιστέφεται καὶ ἐδραιοῦται, καθῆκον ἡμῶν ἡγούμεθα ἵνα ὑποβάλωμεν τῷ νέῳ λαοφιλεῖ ἄνακτι ἡμῶν τὴν ἀγάπην, τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἡμῶν τε καὶ σύμπαντος τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἐν τῇ ἀκραδάντῳ πεποιθήσει, ὅτι κατὰ τὴν εὐτυχῆ περίοδον τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐ μόνον τὰ τοῦ Κράτους καθ' ὅλου τὴν ἀσφάλῃ καὶ τῆς δόξης καὶ προόδου ὁδὸν θὰ διανύσωσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἰδίᾳ θὰ προάγωνται καὶ τῆς εὐμενοῦς Αὐτοῦ τε καὶ τῆς Κυβερνήσεως Αὐτοῦ προστασίας θὰ τυγχάνωσιν, ἀθίκτων τηρουμένων τῶν παναρχαίων δικαίων αὐτοῦ.

Τὰς εὐχὰς δὲ καὶ δεήσεις ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μεγαλειότητος ἀναπέμποντες, ἃς δεηθῶμεν ἐνθέρμως τοῦ Κυρίου ὅπως

χαρίζηται Αὐτῷ ὑγιείαν καὶ μακροημέρευσιν καὶ εὐκλεᾶ βασιλείαν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινῆς ἡμῶν πατρίδος καὶ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ ταῦτα ψαλέντος ἐμμελέστατα ὑπὸ τῶν ψαλτῶν τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ τοῦ πολυχρονισμοῦ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, οἱ μὲν σεβ. ἀρχιερεῖς καὶ οἱ βαθμοῦχοι καὶ λογάδες ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν πατριαρχῶν, ἡ δὲ Α. Θ. Π. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν ἐξώστου, πρὸς τὸν ὀρθόδοξον λαὸν τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἐκφράζων τὴν κοινὴν πεποίθησιν, ὅτι κάλλιον ὑπὸ πολίτευμα συνταγματικὸν θέλομεν συνηθῆ νὰ ζήσωμεν μορφούμενοι καὶ προαγόμενοι, συνέστησε πᾶσιν, ὅπως ὡσι νομοταγεῖς καὶ σέβωνται τὸν βασιλέα, Αὐτοῦ τε καὶ τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ καὶ τῶν συνοίκων λαῶν τὴν ἐκτίμησιν ἐπισπώμενοι, σὺν τῇ αἰτήσει τῆς τυχούσης τῶν δικαίων ἡμῶν. Ἐπὶ τούτοις οἱ παρόντες ἐζητωκραύγησαν ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου ἄνακτος.

*

Ἔν τε τῷ ναῷ καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν πατριαρχῶν ὑποδοχὴν παρίσταντο φέροντες τήν τε στολὴν τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν καὶ τὰ αὐτοκρατ. παράσημα, δι' ὧν εἰσι τετιμημένοι οἱ ἐξοχ. Ἀριστείδης Γεωργαντζόγλους πασᾶς ὑπουργὸς τῶν μεταλλείων καὶ τῶν δασῶν (ἀναχωρήσας ἅμα τῇ λήξει τῆς ἐν τῷ ναῷ τελετῆς) Ἀλ. Παντζίρης βέης, Ἀριστ. Κυριακοῦ βέης, Ἀλ. Ζωηρὸς πασᾶς, Παυλάκη πασᾶς Φενερλῆς, Μιχαὴλ Γρηγοριάδης, πρώην ἡγεμὼν τῆς Σάμου, Ἱππ. Ταυλάριος, Συμεὼν Χριστοφορίδης, ἰατρὸς τοῦ ὑπουργείου τῆς ἀστυνομίας, Χαραλ. Ραμφιάδης, Δημ. Νικολαΐδης, Δημ. Σωφρονιάδης, Γ. Νομικὸς, Γ. Κολλητίδης ἰατρὸς, Βλαδ. Μιρμήρογλους. Παρῆσαν ἐπίσης οἱ πανιερ. μητροπολῖται Λέρου καὶ Καλύμνου καὶ Σάρδεων, ὁ πανοσιολογ. ἐπίτροπος τοῦ θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ, οἱ Ἕλληνες βουλευταὶ πρωτευούσης, Μακεδονίας, Ἠπείρου, Θράκης, Σμύρνης καὶ Αἰγαίου, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, οἱ ἐκ τῶν βαθμούχων καὶ λογάδων Α. Σούρλας, Ν. Φραγκιᾶς, Ἰω. Καμπαλούρης, Κοκολάτος, ὁ κ. Γ. Λ Ζαρίφης, πάντες οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, καί τινες τῶν ἐπιλέκτων. Ἡ Α. Θ Π. πύχήθη καὶ πάλιν ὑπὲρ τοῦ ἄνακτος, οὗ ἐξῆρε τὴν πανθομολογουμένην ἀγαθότητα, ἐφ' ᾗ διεκρίνετο καὶ ὁ ἀλήστου μνήμης πατὴρ αὐτοῦ ὁ σουλτάνος Ἀβδοὺλ Μεδζὴτ Χάν.

*

Τῇ δευτέρᾳ, 27 ἀπριλίου, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ νενομισμένη περίζωσις τῆς σπάθης, καὶ ἥτις ἦν ἑορτάσιμος ἡμέρα, κλειστῶν ὄντων τῶν καταστημάτων, οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἱ ἐκ τῶν πέριξ ἐπαρχιῶν προσελθόντες ἔσχον εὐκαιρίαν νέαν εὐχῶν, οἱ δὲ μαθηταὶ τῶν ἑλληνικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς σχολείων, ταχθέντες ἐν αἷς θέσεσιν ὥρισε δι' ἑκάστην σχολὴν τὸ ἐπὶ τούτῳ πρόγραμμα, ἔψαλλον τὸν πολυχρονισμὸν τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σουλτάνου, διερχομένου ἐν μέσῳ χιλιάδων ἀγαλλομένου λαοῦ, εἰλικρινῶς εὐχομένου ὑπὲρ εὐδαίμονος βασιλείας αὐτοῦ.

Προσκληθέντων πάντων τῶν ἐν τῷ κράτει πνευματικῶν ἀρχηγῶν, μετέσχε τῆς ἐπὶ τῇ περιζώσει τῆς σπάθης πομπῆς καὶ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐπιβαίνων ἁμάξης μετὰ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Νικομηδείας, φέροντες τὰ αὐτοκρατορικὰ παράσημα, ὧν εἰσὶ κάτοχοι. Οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ καὶ τὰ ἔντιμα μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κατέλαβον τὸν ὁρισθέντα δι' αὐτοὺς τόπον ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἀνακτόρῳ Τὸπ-καπού, ὅπου ἡ Α. Α. Μ. ὁ σουλτάνος εἰσερχόμενος, καὶ πλησιάσας πρὸς τὸ μέρος, ἐν ᾧ παρίσταντο οἱ πνευματικοὶ τῶν μὴ μωαμεθανικῶν κοινοτήτων ἀρχηγοὶ, κατῆλθε τῆς ἁμάξης καὶ, πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην λαλήσας ἠγαθύνθη νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὸν διὰ τὸν κόπον, ὃν ὑπέστη κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ νὰ συστήσῃ ἔτι ὅπως εὔχωνται πάντες πρὸς Θεὸν ὑπὲρ πραγματώσεως τῶν ὑπὲρ τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἐν αὐτῷ λαῶν ἀγαθῶν αὐτοκρατορικῶν διαθέσεων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῇ ἑσπέρᾳ τῆς δευτέρας ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ ἀπὸ τῆς χθὲς, τρίτης, ἀνέλαβε τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Ἀγκύρας καὶ Κουαείου κ. Σωφρόνιος, ᾧ προσεφώνησε καταλλήλως ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ εἰς ὃν ἁρμοδίως ἀπήντησεν ὁ νέος συνοδικός.

Ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου μίαν ἐπαρχιακῶν ναῶν εἰσφορὰν ἔχομεν ν' ἀναγράψωμεν καὶ μίαν ἰδιωτικὴν, τὴν πρώτην ἐκ γροσίων 1351 περιελθόντων εἰς τὸ ταμεῖον ἐκ περιαγωγῆς δίσκων ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς ἐπαρχίας Δέρκων, τὴν δευτέραν ἐκ γροσίων 120 τῶν ἀξιοτίμων κ.κ. Πάρα καὶ Δαδιώτου, τὸ αὐτὸ ποσὸν προσενεγκόντων καὶ πέρυσιν. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι τὸ διὰ δίσκων καὶ τὸ διὰ χορηγιῶν τῶν ταμείων τῶν ναῶν εἰσπραχθησόμενον χρῆμα τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ καὶ ὑπεραρκεῖ πρὸς ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν τῶν Πατριαρχείων. Πέρυσι συνεστήσαμεν ὡς τελεσφόρον πρὸς τοῦτο μέτρον τὴν ἐτησίαν χορηγίαν τῶν ταμείων τῶν ἐνταῦθα καὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀπειραρίθμων Ἀδελφοτήτων. Δυστυχῶς, οὔτε τὸ ἓν δέκατον τοῦ ὑπολογιζομένου ποσοῦ εἰσπράττεται, πρέπει δὲ νὰ λάβωσι πολλὴν πρόνοιαν ὑπὲρ εὐρωστίας τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου

πᾶσαι αἱ πνευματικαὶ καὶ κοινοτικαὶ ἀρχαὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου ὀρθοδόξων καὶ πρώτιστα τῶν ὁμογενῶν. Γινώσκομεν καὶ ἐπαινοῦμεν τὴν εὐσέβειαν καὶ φιλογένειαν πάντων, ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ βλέπωμεν ἀπτὰ καὶ πολλὰ τὰ τεκμήρια αὐτῆς καὶ κυρίως ἐν ἐπαρχίαις καὶ πόλεσι τῆς αὐτοκρατορίας, ὅπου κοινότητες καὶ ἰδιῶται καλῶς ἔχοντες οἰκονομικῶς ὑστεροῦσιν ἄλλων δυσπραγουσῶν.

Βασιλικὴ ἑορτή.—Τῇ πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, ἀγομένης τῆς ὀνοματικῆς ἑορτῆς τοῦ μεγαλειοτάτου βασιλέως τῶν ἑλλήνων Γεωργίου Α', τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑγιείας καὶ εὐδαιμονίας τοῦ ἑορτάζοντος βασιλέως καὶ τῶν συνεορταζόντων ὁμωνύμων τῷ σεπτῷ πατρὶ καὶ πάππῳ αὐτῶν βασιλικῶν πριγκήπων ἡρμήνευσε τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμίν.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ παρασκευῇ, 24 τοῦ μηνὸς, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπισκεψάμενος ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων τὴν Α. Υ. τὸν Μ. βεζίρην Χουσεὴν Χιλμῆ πασᾶν, συνεχάρη αὐτῷ ἐπὶ τῇ τὸ δεύτερον ἀνόδῳ αὐτοῦ εἰς τὸ περίβλεπτον ὑπούργημα τοῦτο.—Χθὲς δὲ ἡ Α. Υψ. ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν καὶ πρώην Μ. βεζίρης Φερὴτ πασᾶς ἐλθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἀπέδωκε τῇ Α. Θ. Π. τὴν αὐτῷ γενομένην προηγουμένως ἐπίσκεψιν. Διακοπείσης τῆς συνοδικῆς συνεδρίας ἐπὶ μικρὸν, ἡ Α Θ. Π. συνέστησεν εἰς τὸν ὑψ. ὑπουργὸν τούς τε σεβασμ. συνοδικοὺς καὶ τοὺς γραμματεῖς τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἡ δὲ συνδιάλεξις διεξήχθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ἣν γινώσκει καλῶς ὁ ὑψηλ. ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν.

Ἐθνικὰ Φιλανθρ. Καταστήματα.—Ἐν τῇ κοινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, τῇ συγκροτηθείσῃ τὴν παρελθοῦσαν παρασκευὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π., ἐξελέγησαν μέλη τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, ἀντὶ τῶν κκ. Ἀλ. Σινιόσογλου καὶ Σ. Γ. Καζανόβα, οἱ κκ. Λέων Καζανόβας καὶ Γ. Φατσῆς· ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀντικαταστήσοντος τὸν τέως ἔφορον κ. Κ Παπᾶν ἀνεβλήθη, μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς ἀπολύτου πλειοψηφίας.

Ἐπὶ τοῖς ἐν Ἀδάνοις αἱματηροῖς συμβάσιν, ἅτινα ἔλαβον χώραν πρὸ τριῶν ἑβδομάδων περίπου, καὶ ἐν οἷς ἐφονεύθησαν καί τινες ὁμογενεῖς, ἀπεφασίσθη κατὰ τὴν σημερινὴν κοινὴν συνεδρίαν ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ἐθν. Συμβουλίου νὰ μεταβῇ διμελὴς ἐπιτροπὴ, ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Πισιδείας καὶ τοῦ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Χ. Κιοσέογλου εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων, ἐκφράζουσα τὰς συλλυπητικὰς προσρήσεις καὶ τὴν εἰλικρινῆ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους συμπάθειαν πρὸς τὸν θεοφ. τοποτηρητὴν τοῦ ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀδάνων λαβοῦσι χώραν. Γνωσθέντος δ' ὅτι, κατὰ τὰς αἱματηρὰς ἐκείνας σκηνὰς πολλὴν ἐπεδείξαντο πρὸς τοὺς παθόντας ἀρμενίους φιλανθρωπίαν ἱκανοὶ τῶν ἑλλήνων, κυρίως δὲ οἱ ἀδελφοὶ Τρυπάνη, πάντες τεκμηριοῦντες πατροπαράδοτον ἀρετὴν, ἀπεφασίσθη νὰ ἐκφρασθῇ πρὸς αὐτοὺς ἡ εὐαρέσκεια ὡς καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπὴ δὲ διμελὴς ὡνομάσθη ἐκ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ξάνθης καὶ τοῦ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Π. Τσαούσογλου, πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ἐπὶ ὑλικῇ ἀνακουφίσει τῶν κατὰ τὰς φοβερὰς ἐκείνας σκηνὰς παθόντων ὁμογενῶν ἡμῶν.

Βεβήλωσις ἱεροῦ ναοῦ. — Ἐπισήμως ἠγγέλθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὅτι τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ, τῆς μεσοπεντηκοστῆς, σχισματικοί τινες ἐν τῷ χωρίῳ Δέρκῳ βούλγαροι προέβησαν εἰς ἱερόσυλον πρᾶξιν ἀνοίξαντες δι' ἀντίκλειδος τὸν ναὸν τοῦ χωρίου καὶ καλέσαντες ἔξωθεν βούλγαρόν τινα ἐπαγγελλόμενον τὸν ἱερέα.

Κανονικὴ ἄδεια. —Συνοδικῶς ἐχορηγήθη τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Γρεβενῶν, ἐπὶ αἰτήσει αὐτοῦ, ἡ νενομισμένη ἄδεια τῆς εἰς Προῦσαν μεταβάσεως χάριν τῶν ἐκεῖ ἰματικῶν λουτρῶν.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.—Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ, 23 λήγοντος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ηὔξατο τὰ δέοντα διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου τοὺς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι κκ. Γ. Φ. Γεωργιάδῃ, νεφουσιαστῇ, Γ. Θεοχαρίδῃ, μέλει τοῦ Δ. Ἐν. Μ. Συμβουλίου ὡς καὶ τῷ τέως τοιούτῳ κ. Γ. Κάρταλῃ, καὶ τοὺς βουλευτὰς Γ. Κούρτογλου, Γ. Χωνατζῆ καὶ Γ. Ἄρτα τοὺς δὲ λοιποὺς ἑορτάζουσι τὰς πατριαρχ. εὐχὰς ἡρμήνευσαν οἱ ἱερλγ. πατριαρχικοὶ διάκονοι.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί —Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ, τελουμένης ἐν Σταυροδρομίῳ τῆς κηδείας τοῦ ἰατροῦ Κωνσταντίνου Στεκούλη, ἐξεπροσωπει τὴν Α. Θ Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἱερολογ. δευτερεύων, ἑρμηνεύσας ἅμα τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ διαπρεποῦς ἐπιστήμονος πατριαρχικὰς εὐχὰς τῇ πενθούσῃ συζύγῳ καὶ τοῖς οἰκείοις — τὸ αὐτὸ καθῆκον ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Εἰρηναῖος ἐξεπλήρωσε τὴν προχθὲς, δευτέραν, ἐν τῇ κηδείᾳ τῆς μακαρίτιδος Ἑλένης Καλογερᾶ, γενομένῃ, κοινοτικῇ δαπάνῃ, ἐν Σταυροδρομίῳ, προεξαρχόντων τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Πελαγονίας καὶ Μεσημορίας σὺν τῷ θεοφ. λ. ἐπισκόπῳ Ἐλαίας—Ἐν ἀμφοτέραις παρῆσαν ὁμογενεῖς ἐπίλεκτοι καὶ πλῆθος πολιτῶν τιμώντων τοῦ μὲν τὴν ἐπιστημονικὴν θέσιν, ἣν ἐτίμησε μεταξὺ ὁμογενῶν καὶ ξένων, τῆς δὲ τὴν ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρα ἔτη καματηρὰν διδασκαλίαν ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Σταυροδρομίῳ κοινότητος, ὅπερ μικρὸν παραλαβοῦσα σχολεῖον, ἀφίνει σχολὴν ἐθνικὴν, ἑκατοντάδας πολλὰς χρηστῶν μητέρων μορφώσασαν.

Ἐφημερίδες.—Ἐλάβομεν ἑπτὰ φύλλα νέας ἑλληνικῆς ἐφημερίδος, ἐκδιδομένης ἐν Καΐρῳ, ὑπὸ τοῦ κ Νίκ. Κ. Δαμιανοῦ. «Τὸ Βῆμα» ἐπιγράφεται καθημερινὴ ἐφημερὶς οἰκονομολογικὴ, πολιτικὴ καὶ ἐμπορικὴ, σύμβολον δὲ τίθησιν ἐπὶ κεφαλῆς τὸ τοῦ Μενάνδρου «Κράτιστόν ἐστι τἀληθῆ λέγειν ἐν παντὶ καιρῷ». Φύλλον ἡμερήσιον ἢ ἑβδομαδιαῖον ζητοῦν τὴν ἀλήθειαν καὶ ταύτην λέγον ἐν παντὶ καιρῷ γίνεται κάλλιστος ὁδηγὸς εἰς πάντας, ὅσοι θέλουσι ν' ἀκούωσι τἀληθῆ· εὐχόμεθα δὲ παντὶ τὸν δημοσιογραφικὸν ἀναλαμ-

βάνο.τι ἀγῶνα νὰ λέγῃ καὶ νὰ ζητῇ τὴν ἀλήθειαν, ἀπροσωπολήπτως. Τὸ «Βῆμα» διακρίνεται καὶ διὰ τὴν ὕλην καὶ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ τὴν εὐανάγνωστον.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἱερὰ Σύνοδος. — Ἐπανελθόντων εἰς Ἀθήνας τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ πάσχα μεταβάντων εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν σεβασμ. συνοδικῶν Ἠλείας κ. Δαμασκηνοῦ καὶ Πατρῶν κ. Ἀντωνίου, ἐπανελήφθησαν ἐγκαίρως αἱ ἐργασίαι τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ἀναγγέλλει ὁ «Ἱερὸς Σύνδεσμος».

Ἐπίσκοποι ἐν Ἀθήναις.— Διατρίβει ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ μηνὸς, ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Χαλκίδος καὶ Καρυστίας κ. Χρύσανθος.— Ἐπανῆλθε πρὸ τῶν ἑορτῶν τοῦ πάσχα εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Παροναξίας κ. Γρηγόριος.

Ἐπισκοπὴ Τρίκκης.—Ἀγγέλλεται ἡ σύστασις ἐν Τρίκκῃ λαϊκῆς σχολῆς, πατρικῇ μερίμνῃ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀνθίμου, συστήσαντος ἄρτι καὶ «Σύνδεσμον ἱερατικὸν», οὗ μέλη εἰσὶν οἱ εἰς τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ναοὺς ἱερατεύοντες.

Φιλανθρωπίας ἔργα. — Τῇ 12 τοῦ μηνὸς τούτου σεμνὴ τελετὴ εἵλκυσε κόσμον πολὺν, οὗ προΐστατο ἡ Α. Β. Ὑψ. ἡ πριγκήπισσα Μαρία καὶ ὑπουργοί τινες, ἐπηυλόγει δὲ αὐτὴν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος. Ἐώρταζεν ὁ οἶκος τῶν τυφλῶν, ὁ ἐν Ἀθήναις, ὑπὲρ οὗ τοσοῦτον ἐργάζεται ὁ σεβ. μητροπολίτης. «Ἀνεγνώσθη ἡ λογοδοσία —γράφει ὁ «Ἱερὸς Σύνδεσμος»—ἔπειτα οἱ μικροὶ μαθηταὶ —(ἀόμματοι)—ἀνέγνωσαν, ἔγραψαν καὶ ἀπήγγειλαν, καταπλήσσοντες τοὺς παρευρισκομένους, οἵτινες ἀνεχώρησαν ἀποκομίζοντες ἀρίστας ἐντυπώσεις, καὶ ἐκφράζοντες ἐπαίνους διὰ τὴν ἐξαίρετον διαρρύθμισιν καὶ λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας».

Τεκμήριον εὐλαβείας.—Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 18 λήγοντος ἡ «Πρόοδος» τῆς Τήνου, μετὰ πολλῆς εὐλαβείας πολλὰ γράφουσα περὶ τῆς ἐν τῇ εὐάνδρῳ ταύτῃ νήσῳ παλαιᾶς μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, τεινούσης εἰς ἀφάντωσιν, θερμῶς συνιστᾷ τὴν ἐπισκευὴν αὐτῆς καὶ διατήρησιν ἱεροῦ μνημείου τοιούτου, οὗ ἡ ὕπαρξις, ἀναπολεῖ ζωηρῶς εἰς τὴν ἐνθύμησιν πάντων τὴν εὐσέβειαν τῶν γονέων καὶ προγόνων ἡμῶν. Ἐν τῇ παρατίθεται ἡμετέρᾳ παρατηρουμένῃ πρὸς τὰ ἱερὰ ἀδιαφορίᾳ, παρήγορον τὸ ἄκουσμα ὅτι λόγιοι ὁμογενεῖς ὑψοῦσι φωνὴν ὑπὲρ διατηρήσεως συναισθημάτων ἁγίων, ἅτινα ἐν τῇ μακαριστῇ γενεᾷ τῶν πατέρων ἡμῶν ἐμόρφουν ἄνδρας καὶ γυναῖκας τιμῶντας καὶ σώζοντας τὰς παλαιὰς ἱερὰς παραδόσεις καὶ διδασκαλίας, δι' ὧν ἐσώθη τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ

Ἐκδίδομεν καὶ σήμερον τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ Κύπρου σταλέντα δύο τηλεγραφήματα, ὧν τὸ ἓν φέρει χαρακτῆρα τεκμηριούμενον ὑπὸ τῆς ἰδιότητος τῶν ὑπογραφομένων.

Κοινὸς πόθος πάντων τῶν ὀρθοδόξων καὶ κοινὴ παράκλησίς ἐστιν ἡ ἀησμοσύνη τῶν παθῶν καὶ ἡ συνεργασία πάντων τῶν ἐν Κύπρῳ ὀρθοδόξων πρῶτον μὲν ὑπὲρ ἐπανόδου τῆς εὐαγγελικῆς καὶ γαληνιαίας τῶν πρὸ ἡμῶν χρόνων καταστάσεως, δεύτερον δὲ ὑπὲρ εὐεξίας καὶ συντάξεως τῶν κοινῶν πραγμάτων τῆς Κύπρου, τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν· ὃ δὲ κυριώτερον ὑπὲρ ἀναθερμάνσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος.

Τὰ τηλεγραφούμενα προξενοῦσι θλῖψιν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς, ἔχουσι δ' ὧδε.

Νικοσία, 25 ἀπριλίου, ὥρᾳ 8 μετὰ μεσημβρίαν.

Τηλεγραφήματα Χαλκηδόνος δημοσιευθέντα «Πρόοδον» 14 ἀπριλίου εἶναι ἀνήθικος στρέβλωσις ἀληθείας. Ἀγανακτοῦντες καταγγέλλομεν. Ἡμετέρα πόλις πλεῖστα περιχώρων μνημονεύουσι πάντοτε κανονικοῦ ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ Κυρηνείας. Οὐδέποτε διαλλαγῶμεν πρὸς ἐπιβάτην.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΙΣΟΤΗΣ»

Λεμησσοῦ.

Νικοσία, 26, ὥρᾳ 9, 7′ πρὸ μεσημβρίας.

Ἀπεκρούσαμεν, ἀποκρούομεν ἐκλογὴν ὀγδόης ἀπριλίου, δημιούργημα συμπαιγνίας ἀλλοφύλου Κυβερνήσεως μετὰ ἄλλων ἐπιβουλευομένων γόητρον Ἐκκλησίας. Ὄνομα ἐπιβάτου ἀποκεκλεισμένον ναῶν μας. Μνημονεύομεν ἐκκλησιαστικὸν ἀρχιεπίσκοπον ἀπὸ Κυρηνείας Κύριλλον Σώσατε Ἐκκλησίαν.

Δημοτικοὶ σύμβουλοι Λευκωσίας Πασχάλης, Μιχαηλίδης, Βεργόπουλος—**Δημοτικοὶ σύμβουλοι Ἀμμοχώστου** Γεωργίου, Πολύβιος, Μοσχοβία, Δημητρίου—**Λεμησσοῦ** Λανίτης—**Δήμαρχος Πάφου** Νικολαΐδης—**Δήμαρχος Κυρηνείας** Φιερὸς—**Δήμαρχος Καραβᾶ** Χατζηλάμπρου.

ΓΕΡΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ

Τῇ 12 λήγοντος μηνὸς παρέδιδε τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα, μετὰ διήμερον νόσον, ὁ ἐκ τῶν προεχόντων πατέρων τῆς ἱερᾶς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονῆς Μεγίστης Λαύρας γέρων **Γεράσιμος Λαυριώτης.** Φωνὴ ἐν Ῥαμᾷ καὶ πάλιν ἠκούσθη ἀνὰ τὰ μοναχικὰ συστήματα τοῦ ἁγιωνύμου Ὄρους καὶ πρὸς τὴν ποθεινὴν πατρίδα τῶν χριστιανῶν ἀνῆλθε χρησιμώτατος τῶν νέων μοναχῶν παραστάτης καὶ σύμβουλος, ἐν ὀρφανίᾳ λιπὼν νέους καὶ γέροντας, δοκίμους καὶ ὑπηρέτας, συμβουλῶν πάντας ἔχοντας ἀνάγκην. Εἰς τὰς τόσας ὑποθέσεις, αἵτινες περισπῶσι τοὺς ἐν Ἄθῳ τῆς μοναδικῆς ἀσκήσεως τὸν καλλίνικον ἀνύοντας δίαυλον, ὑποθέσεις παρομαρτούσας αὐτοῖς διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς θνητῆς ἡμῶν φύσεως, οἱ κατὰ πρῶτον ὑποδυόμενοι τὸ μοναχικὸν τριβώνιον καὶ οἱ ἐν τῇ κατὰ Θεὸν φιλοσοφίᾳ ἀπὸ ἐτῶν ἐγγεγυμνασμένοι, τῆς πείρας τῶν προγενεστέρων καὶ τῶν πρεσβυτέρων ἀνάγκην ἔχοντες

ἐστερημένοι μένουσι τῶν φώτων καὶ συμβολῶν, ἃς ἠδύναντο νὰ χορηγῶσιν οἱ ἐν τῷ μοναχικῷ σταδίῳ χειραγωγοί.

Τὸν Γεράσιμον ἐγνώρισαν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡς ἐπίτροπον τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπὸ τοῦ 1900—1903 διατελέσαντα. Ἐξετίμησαν τὴν αὐστηρὰν αὐτοῦ μοναχικὴν πολιτείαν, ἣν ἐγίνωσκε νὰ συνδυάζῃ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας, ἐν ᾗ παρέμενεν. Ἐξετίμησαν τὴν μεγάλην αὐτοῦ νοημοσύνην, ἣν πάντοτε συνεκίρνει μετὰ πολλῆς εὐπροσηγορίας καὶ λεπτότητος τρόπων. Ἐξετίμησαν τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, ἣ; ἐγένετο κάτοχος δι' ἰδίας μελέτης, μετὰ τὰς ἐν τῷ σχολαρχείῳ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Αἰγίνης σπουδάς. Ἦν δημιούργημα τῆς ἰδίας ἀγχινοίας καὶ φιλοτιμίας, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει.

Τῶν τοιούτων ἀρετῶν καὶ προτερημάτων ἔχρηζεν ἡ γεραρὰ λαυριωτικὴ ἀδελφότης, ἡ στερηθεῖσα ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν δύο ἔτι διακεκριμένων ἐπὶ νοημοσύνῃ καὶ πείρᾳ ἀδελφῶν, τοῦ μοναχοῦ Ἀλεξάνδρου Εὐμορφοπούλου καὶ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου. Τὸ πρὸς τὴν γεραρὰν Λαύραν καθῆκον τῶν ἐν αὐτῇ νῦν ἀσκουμένων, τὸ σπουδαῖον ἔργον τῆς διοικήσεως αὐτῆς καὶ τῆς συμμετοχῆς ἐν τῇ διευθετήσει τῶν γενικῶν ἁγιορειτικῶν ὑποθέσεων ἀποβαίνει μεῖζον ἔτι καὶ δυσχερέστερον. Ὁ ἀείμνηστος Γεράσιμος εἰργάσθη μετὰ ζήλου λελογισμένου ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας παρὰ τῇ ἱερᾷ Κοινότητι, εἰργάσθη μετ' ἀροτιώσεως ὡς ἐπίτροπος τῆς μονῆς, εἰργάσθη καὶ καθ' ὃν χρόνον ἔτι οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε ἀντιπρόσωπος διετέλει. Διότι καὶ τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ ἐζήτουν καὶ τὴν πεῖραν αὐτοῦ ἐπεκαλοῦντο.

Μετὰ τὴν πρὸς Κύριον μετάστασιν καὶ τοῦ Γερασίμου, μετὰ τὴν ἀφ' ἡμῶν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ἀπέλευσιν πολλῶν ἐγκρίτων ἁγιορειτῶν, ὧν ἀθρόον οὕτως εἰπεῖν ἐντὸς δεκαετίας ἐστερήθη τὸ Ἅγιον Ὄρος, εὐχόμεθα νὰ ἔχωσιν οἱ ζῶντες ἀείποτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ παράδειγμα τῶν μεταστάντων, καὶ νὰ καθοδηγῶνται ἐκ τῆς «ἐκβάσεως τῆς ἀναστροφῆς τῶν ἡγουμένων» αὐτῶν, ἐν τῷ βίῳ καὶ τῇ διοικήσει. Οὕτω τὸ ἔργον τῶν ἀποιχομένων τὸ σωτήριον οὐδέποτε θέλει διακοπῇ, ἡ δὲ μίμησις τῶν ἀρετῶν ἐκείνων ἔσται ζῶν μνημόσυνον εἰς τοὺς ἀειμνήστους.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Καθὰ ἐδηλώθη ἐν προηγουμένῳ τεύχει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς σήμερον τῆς δημοσιεύσεως, κατὰ ἐπαρχίας τῶν πινάκων τῶν ἐμφαινόντων τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐν Μακεδονίᾳ κατάστασιν ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος ἄχρι τῆς σήμερον, ἐξ ὧν πινάκων πιστοῦται ὅ τε ἀριθμὸς τῶν εἰς τὸ σχίσμα ἀποσκιρτησάντων ὀρθοδόξων χωρίων καθὼς καὶ τῶν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἁρπαγεισῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν.

Προκειμένου περὶ τῶν δύο τούτων σημείων, διηρέσαμεν τὴν εἰς τὸ σχίσμα ἀποσκίρτησιν εἰς δύο χρονικὰς περιόδους· α') εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ σχίσματος μέχρι τοῦ 1900 καὶ β') εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἑφεξῆς. Τὴν διαίρεσιν ταύτην δὲ ὑπηγόρευσε τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐνῷ αἱ μέχρι τοῦ ἔτους 1900 ἀποσκιρτήσεις, εἴτε συλλήβδην, εἴτε μεμονωμέναι, ἐγένοντο μὲν πάντοτε κατόπιν ἐνεργειῶν καὶ ραδιουργιῶν καὶ ὑποκινήσεων τῶν Βουλγάρων, ἀλλ' ἄνευ τῆς ἐξασκήσεως ὑπὸ τούτων τρομοκρατικῆς πιέσεως, αἱ ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ, ἰδιαίτατα, αἱ ἀπὸ τοῦ 1903 ἀποσκιρτήσεις εἰς τὸ βουλγαρικὸν σχίσμα ὀρθοδόξων χωρίων, ἐγένοντο πᾶσι βίᾳ καὶ δυναστείᾳ, διὰ τῆς χρήσεως ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν τῶν γνωστῶν σύμπαντι τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ ἀνηκούστων ἐκβιαστικῶν καὶ τρομοκρατικῶν μέσων, περὶ ὧν ὁ προσήκων ἐγένετο ἐν καιρῷ λόγος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησιαστικης Ἀληθείας». Διό, καὶ αὐτὴ ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις, τὰς καταναγκαστικὰς ἀποσκιρτήσεις ταύτας ὀρθοδόξων χωρίων εἰς τὸ βουλγαρικὸν σχίσμα θεωροῦσα ὡς μὴ νομίμως γενομένας καὶ μὴ ἐκφραζούσας τὸ ἀληθὲς ἐνδόμυχον φρόνημα τῶν κατοίκων, ἠρνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ταύτας, ἐξακολουθοῦσα νὰ θεωρῇ τὰ τοιουτοτρόπως εἰς τὸ σχίσμα προσχωρήσαντα χωρία ὡς Πατριαρχικά.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

ΧΩΡΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΟΚΛΗΡΙΑΝ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΑΡΧΙΑΝ

Μέχρι τοῦ 1900. Ἐκ τοῦ ὁλικοῦ ἀριθμοῦ τῶν χριστιανικῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας Καστορίας, ἀνερχομένων εἰς 191, ἀπεσκίρτησαν καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐξαρχίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς μέχρι τοῦ ἔτους 1900 τὸ ὅλον 8 χωρία, ὧν αἱ ἐκκλησίαι κατέχονται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων.

Ἀπὸ τοῦ 1900 δὲ καὶ ἐντεῦθεν τὰ ἑξῆς 42. **1) Ζαγορίτσαινα**· ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν αὐτῇ δύο Ἐκκλησιῶν ἡ μία κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1891 ἡ δ' ἑτέρα τῷ 1901. **2) Κουμανίτσοβον Ἄνω.** Ἡ ἐκκλησία αὐτοῦ κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ὁριστικῶς τῷ 1901. **3) Ζουπάνιστα.** Ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1900 ἡ λειτουργία ἐτελεῖτο ἐκ περιτροπῆς ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ Σχισματικῶν. Ἀπὸ τοῦ 1900 ἡ ἐκκλησία κατελήφθη καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **4) Μανιάκοι** Ἡ ἐκκλησία διαμιλονεικηθεῖσα ἐκλείσθη τῷ 1901. Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατὰ τὸ Σύνταγμα. **5) Τικβένι.** Τὸ χωρίον προσεχώρησε τῇ Ἐξαρχίᾳ τῷ 1902, ἀλλ' ὁ ἱερεὺς τελεῖ τὴν τὴν λειτουργίαν Ἑλληνιστί, μὴ μνημονεύων οὔτε τοῦ Πατριάρχου οὔτε τοῦ Ἐξάρχου. **6) Κωστενέτσι.** Διὰ Βεζυρικῆς διαταγῆς ἐτελεῖτο ἡ λειτουργία ἐκ περιτροπῆς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων. Τῷ 1903 ὅμως κατελήφθη ἡ ἐκκλησία καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ σχισματικῶν. **7) Σμαρδέσι** Ἐκ τῶν προσχωρισάντων βίᾳ τῇ Ἐξαρχίᾳ. Ἡ ἐκκλησία του ἐπυρπολήθη τῷ 1902 ὑπὸ τοῦ Τσακαλάρωφ. **8)**

Λαμπάνιτσα. Τῆς ἐκκλησίας τούτου πυρποληθείσης τῷ 1903, ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου αὐτῆς παράπηγμα καταληφθὲν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **9) 10) καὶ 11) Ῥούλια, Ὄστιμα καὶ Τύρναβον.** Ἀποσκιρτήσαντα τῷ 1899 προσῆλθον εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τῷ 1902. Τῷ 1903 ὅμως ἐκηρύχθησαν ἐντελῶς σχισματικά. **12) Γκαμπρέσι.** Ἐκηρύχθη σχισματικὸν ὁριστικῶς τῷ 1903. **13) Δρανόβαινι.** Ὁμοίως τῷ 1903. **14 Τσερνόλιτσα.** Ἀπὸ τοῦ 1906 ἐτελεῖτο ἡ λειτουργεία ἐκ περιτροπῆς, ὅτε καταργήθη τὸ σύστημα τοῦτο, τοῦ χωρίου προσελθόντος εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ὅμως, κυβερνητικῇ ἀνοχῇ, ἡ ἐκκλησία κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **15) Μποζδίβτσα.** Ἐκηρύχθη ἐντελῶς σχισματικὸν τῷ 1903 καταληφθείσης τῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **16) Στάτιστα.** Ἐκηρύχθη ἐντελῶς σχισματικὸν τῷ 1902 **17) καὶ 18) Τύρσια (καὶ Τούρια.** Μετέστησαν τῇ Ἐξαρχίᾳ τῷ 1900. **19 Κονομπλάτ.** Μέχρι τοῦ 1902 ἐτελεῖτο ἐκ περιτροπῆς ἡ λειτουργία, ὅτε καὶ ἀπεσκίρτησεν ὁριστικῶς. **20) Τειχόβλιστα.** Ἡ ἐκκλησία κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1902, τῷ δὲ 1904 ἐπανῆλθε εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἐκηρύχθη ὁριστικῶς σχισματικὸν τῷ 1906. **21) Σιστέοβον.** Ἐκ τῶν δύο ἐν αὐτῷ ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν, ἡ μία κατελήφθη ὑπὸ ὑπὸ τῶν ἀποσκιρτησάντων σχισματικῶν τῷ 1891, ἡ δ' ἑτέρα τῷ 1903. **22) Σέτομα.** Σχισματικὸν ἀπὸ τοῦ 1903. **23) Ἀπόσκεπος.** Ὁμοίως. **24), 25), 26), Ζούζελτοι, Λούδοβον, Λουβράδες.** Σχισματικὰ ἀπὸ τοῦ 1904 **27) Ἔζερετς.** Σχισματικὸν ἀπὸ τοῦ 1904 προσῆλθεν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν κατὰ τὸ ἔτος 1907. Μετὰ τὸ Συνταγμα ἐκηρύχθη καὶ αὖθις σχισματικόν. **28) Ἀετόζι.** Σχισματικὸν ἀπὸ τοῦ 1897· ἔχει ἐκκλησίαν καὶ Μονήν. Ἡ ἐκκλησία ἔχει καταληφθῇ ἔκτοτε ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, ἀλλ' ἡ Μονὴ διετέλει κλειστὴ μέχρι πρὸ τοῦ Συντάγματος. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ὅμως κατελήφθη καὶ αὕτη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **29) Λέσκοβετς.** Ἐκηρύχθη σχισματικὸν τῷ 1903 καὶ ἔκτοτε διατελεῖ τοιοῦτον. **30) Ἄνω Κόττορι.** Σχισματικὸν ἀπὸ τοῦ 1903. **31) Κουτοκόβαινι** ὁμοίως. **32) Κάτω Κόττορι.** Μέχρι τοῦ 1903 ἐτελεῖτο ἡ λειτουργία ἐκ περιτροπῆς. Ἀπὸ τοῦ 1903 ἐκηρύχθη τελείως σχισματικόν. Ἡ ἐκκλησία του ἐπυρπολίθη τῷ 1904. **33) Νερέτι.** Ἔχει δύο ἐκκλησίας. Ἐν τῇ μιᾷ τελεῖται ἡ λειτουργία ἐκ περιτροπῆς, ἡ δ' ἑτέρα κατέχεται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **35) Λάγενι.** Ἡ ἐκκλησία μέχρι τοῦ Συντάγματος κατειχετο ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἱερέων. Κατόπιν ἀποπείρας τῶν Βουλγάρων πρὸς κατάληψιν ταύτης, ἐκλείσθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ καὶ αἱ κλεῖδες παρεδόθησαν τῇ Μητροπολει, ἀλλ' οἱ Βούλγαροι τὴν κατελαβον ἐκ νέου. **25) Πρεκοπάνα.** Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1905, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἕλληνος ἱερέως ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, ἐκηρύχθη σχισματικόν. **36) Τζερέσνιτσα.** Σχισματικὸν ἀπὸ τοῦ 1900. **37) Δρανῆτσι.** Κατὰ τὸ Σύνταγμα ὑπῆρχεν Ἕλλην ἱερεύς. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ὅμως ἐκηρύχθη σχισματικόν. **38) καὶ 39). Δομπρόλιτσα καὶ Ψυχῶρι.** Σχισματικὰ ἀπὸ τοῦ 1903. **40) 41) 42) Ἰζγλιμπι, Ζελῆνι καὶ Τσετερόκι.** Σχισματικὰ ἀπὸ τοῦ 1902. Πάντων τῶν ἀνωτέρω χωρίων αἱ Πατριαρχικαὶ ἐκκλησίαι κατέχονται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων.

ΧΩΡΙΑ ΑΜΙΓΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ

Τὰ ἀμιγῆ πατριαρχικὰ χωρία ἀνέρχονται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ εἰς 135. Μεταξὺ τούτων τὰ χωρία **Ντρέμπενον, Γκορέντσι, Σταρίτσαινα, Ὀσνίτσανι, Νεστράμι** καὶ **Κύρτσιστα** περιέχουν εὐαρίθμους οἰκογενείας βουλγαριζούσας, αἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρέχουσι τοῖς ὀρθοδόξοις πράγματα. Ἐν Κ. Νεστραμίῳ παράττουσι τὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐπεμβαίνουσιν εἰς τὸν μέχρι τοῦδε ἀναμφισβήτητον ναὸν τῶν ὀρθοδόξων.

ΧΩΡΙΑ ΜΙΚΤΑ

Ταῦτά εἰσιν ἓξ τὸν ἀριθμόν **1) Ζέλοβον.** Ἐκ τῶν δύο ἐκκλησιῶν αὐτοῦ τὴν μίαν κατελαβον οἱ Βούλγαροι κατὰ τὸ ἔτος 1907, ἡ ἄλλη εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν ὀρθοδόξων. **2) Γκάλιστα.** Ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ 1902 κατείχετο ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Ἡ πλειοψηφοῦσα ὅμως μερὶς τῶν κατοίκων μετὰ τὸ σύνταγμα προσῆλθεν ἐπισήμως εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν χειροτονηθέντος καὶ Ἕλληνος ἱερέως. Ἡ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **3) Κλαδοράπ.** Ἡ ἐκκλησία ἐκλείσθη τῷ 1905. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ὅμως κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Ὑπάρχει συντεταγμένη ἑλληνικὴ κοινότης. **4) Μπρέσνιτσα.** Ἡ λειτουργία ἐτελεῖτο ἐκ περιτροπῆς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ βουλγαριζόντων. Τὸ σύστημα τοῦτο κατελύθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1902. Μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ συντάγματος, διοικητικῇ ἀποφάσει, τελεῖται καὶ αὖθις ἐκ περιτροπῆς. **5) Ζελενῆτσι.** Ἐκ τῶν δύο ἐκκλησιῶν ἡ μία κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1894. **6) Κραπέστινα.** Πατριαρχικὸν μέχρι τοῦ 1906, ὁπότε ἐκλείσθη ἡ ἐκκλησία, ἀποσκιρτήσαντος τούτου. Τῷ 1908, χειροτονηθέντος Ἕλληνος ἱερέως, ἠνοίγη αὕτη ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐκλείσθη, τῶν Βουλγάρων ἀποπειραθέντων τὴν κατάληψίν της. Σήμερον ὀρθόδοξοι καὶ σχισματικοὶ λειτουργοῦσιν ἐκ περιτροπῆς.

14. ΑΝΑΓΜΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ. ΙΔ'.

Τὴν 19 τοῦ μηνὸς ἀπριλίου καθώρισεν ἀπό τινων ἐτῶν ἡ Ἐκκλησία εἰς πανηγυρισμὸν τῆς ἀθλήσεως 1) ἱεροσολυμίτου τινὸς ἱερομάρτυρος **Παφνουτίου,** οὗ ψιλὴ μόνον μνεία κεῖται παρὰ τῷ Συναξαριστῇ καὶ τοῖς Μηναίοις, 2) **Θεοδώρου** μάρτυρος ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας, 3) **Γεωργίου Πισιδείας** μητροπολίτου, ὁμολογητοῦ καὶ 4) **Τρύφωνος πατριάρχου** Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ ἁγιορεῖται πανηγυρίζουσι καὶ τὴν μνήμην τοῦ Συμεὼν, ἡγουμένου μὲν τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονῆς τοῦ Φιλοθέου, ἱδρυτοῦ δὲ τῆς ἐν Δημητριάδ. τῆς Θεσσαλίας μονῆς τῆς Ἁγίας Τριά-

δος.—Ἡ ἀκμὴ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τίθεται περὶ τὰ μέσα τῆς Β΄ ἀπὸ τοῦ σωτηρίου κηρύγματος ἑκατονταετηρίδος — Ἡ ἀκμὴ Γεωργίου Πισιδείας τίθεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν εἰκονομαχιῶν (πρὸ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθ' ἃ συμπεραίνει τις ἐκ τῶν γραφομένων τῶν Συναξαριστῶν) ἐνῷ ἐν πράξει τρίτῃ τῆς Συνόδου ταύτης καὶ ταῖς μετὰ ταύτην ὑπογραφὴ φέρεται Γεωργίου ἐπισκόπου Πισιδείας, ἢ καὶ Ἀντιοχείας τῆς Πισιδείας —ἡ πατριαρχία τοῦ ἁγαθοῦ Τρύφωνος ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς 14 δεκεμβρίου 928 μέχρις αὐγούστου τοῦ 931, ἐὰν κατ' ἀκρίβειαν γράφωνται τὰ παρὰ τῷ χρονογράφῳ Λέοντι τῷ Γραμματικῷ.

Ἡ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησία κατὰ τοὺς πρὸ τῆς ἁλώσεως χρόνους ἦγε τὴν μνήμην καὶ Λογγίνου τοῦ Ἰσαύρου, ὃν οὔτε ὁ Συναξαριστὴς, οὔτε τὰ Μηναῖα ἀναφέρουσι.

Κανὼν τοῦ Γραπτοῦ Θεοφάνους εἰς τὸν ἱερομάρτυρα Παφνούτιον εὕρηται ἐν χειρογράφῳ ἱεροσολυμιτικῷ, ἀδήλου δέ τινος ποιητοῦ κεῖται ἕτερος ἐν τοῖς Μηναίοις οὐδὲν ἡμῖν γνώρισμα παραδεικνὺς τοῦ χρόνου τῆς ἀκμῆς. Ἰδία ἀκολουθία ἐκδέδοται καὶ τοῦ Συμεών.—**Βιογραφίαι** Θεοδώρου μάρτυρος μέχρις ἡμῶν ἐσώθησαν μία μὲν ἐν χειρογράφῳ τῆς τῶν Ἰβήρων μονῆς, μία δὲ ἐν χειρογράφῳ τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων, ἣν νομίζω διάφορον τῆς ἰβηριτικῆς, ὡς ἐκ τῆς φερομένης διαφορᾶς τῶν πρώτων λέξεων· βλέπε τὸν Catalogum codicum hagiographicorum graecorum Bibliothecae nationalis Parisiensis τοῦ κ. Omont (1896) σελ. 231, ἀριθ. 12.

Λείψανα γνωστὰ θεία μοίρᾳ περιεσώθησαν ἐν τῇ σεβασμίᾳ μονῇ τῶν Ἰβήρων ἡ κάρα Θεοδώρου τοῦ μάρτυρος, καὶ τοῦ ὁσίου Συμεὼν ἡ κεφαλὴ ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἐπὶ βυζαντινῶν ἡ μνήμη τοῦ πατριάρχου Τρύφωνος ἤγετο πανηγυρικῶς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ.

*

Ἡ 19 ἀπριλίου ὑπενθυμίζει ἡμῖν τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπιφανοῦς Στουδίτου Νικολάου 847) ὡς ἡγουμένου τῆς τοῦ Στουδίου μονῆς (Ἐμὶρ αχὸρ δζαμὶ) καὶ —τὸν θάνατον τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γερασίμου Α΄ (1321).

15. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΙΕ΄.

Μηναῖα καὶ Συναξαριστὴς ἀναγράφουσι τὴν 26 τὴν μνήμην **Βασιλέως Ἀμασείας,** ἐν Νικομηδείᾳ τὸ μαρτυρικὸν τέλος ὑπομείναντος κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου.

Ὁ ψαλλόμενος ἐν τῷ ὄρθρῳ τῆς ἑορτῆς **κανὼν** ἔργον ἐστὶ Θεοφάνους· σώζεται δὲ καὶ ἀδήλου ποιητοῦ κανὼν ἐν ἁγιοταφικῷ χειρογράφῳ.— Οἱ βυζαντινοὶ πανδήμως ἦγον τὴν ἱερὰν τοῦ Βασιλέως μνήμην ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ.

*

Τῇ 26 ἀπριλίου τοῦ 1165 ὁ πάπας Ἀλέξανδρος Γ΄ ἔγραψε προτρέπων τὸν Λουδοβῖκον βασιλέα τῆς Γαλλίας ἵνα συνάψῃ μετὰ τοῦ ἕλληνος αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ σχέσεις.

16. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟ ΙΣΤ΄.

Τῇ προσεχεῖ κυριακῇ, 3 μαΐου, ἡμερολόγια καὶ ἁγιολογικὰ καὶ λειτουργικὰ βιβλία τῆς σήμερον ἀναγράφουσι μνήμην τῶν ἁγίων μαρτύρων **Τιμοθέου καὶ Μαύρας.** Παλαιὰ ἑορτολόγια τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κωνστ)πόλεως ὁρίζουσι τῇ 3 μαΐου τὴν μνήμην τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἑσπέρου καὶ Ζωῆς (ἣν σήμερον γεραίρομεν τῇ 2 μαΐου) καὶ Σεβαστιανῆς (σήμερον ἀγομένην τῇ 24 ὀκτωβρίου), ἧς ἡ ἑορτὴ τῇ 4 μαΐου τίθεται ἐν ἁγιοταφιτικῷ χειρογράφῳ.

Ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν ἡ πάνδημος πανήγυρις ἐπὶ τῇ μνήμῃ Τιμοθέου καὶ Μαύρας, ἣν καὶ τὸ Βασιλειανὸν λεγόμενον Ἑορτολόγιον ὁρίζει τῇ 3 μαΐου, ἐτελεῖτο ἐν Γαλατᾷ, ὅπου βεβαίως ὑπῆρχε ναὸς ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν.

Ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς ἑορτῆς ταύτης ψαλλόμενος **κανὼν** ἐστὶν ἔργον Ἰωσὴφ ὁμολογητοῦ τοῦ στουδίτου.

Ἡ 3 μαΐου ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὴν γέννησιν Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου (612)—ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατον τοῦ σουλτάνου Μεχμὲτ Β΄ τοῦ πορθητοῦ, γενόμενον τῷ 1483, τριάκοντα ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων.

*

Μετὰ τὴν κυριακὴν ταύτην, τῇ πέμπτῃ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος συμπίπτει κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος ἡ **ἑορτὴ τῆς ἀναλήψεως** τοῦ Θεανθρώπου, πανηγυριζομένη μὲν σήμερον ἰδίως ὡς ἑορτὴ τοπικὴ οὕτως εἰπεῖν δημοτελέστερον ἐν Ψαμαθίᾳ, καίτοι ὁ τοιοῦτος ναὸς ἄχρι σχεδὸν τοῦ 1800 ἦγε τὴν πανήγυριν αὐτοῦ τῇ 15 αὐγούστου, καθὸ εἰς τὴν Θεοτόκον ἀνατεθειμένος - ἐπὶ δὲ βυζαντινῶν, τίνι οἶδε διὰ τίνα λόγον, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας ἦγον πανήγυριν οἱ κάτοικοι τοῦ Γαλατᾶ—κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἦγε πανήγυριν ὁ κατὰ τὴν ἐνορίαν Τὸπ—καπὶ σωζόμενος τότε ναὸς τῆς Ἀναλήψεως—ἀλλ' ἐπιφανεστάτη πανήγυρις ἐγίνετο κατὰ τὴν Ι΄ ἑκατονταετηρίδα ἐν τῷ περιβοήτῳ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπου καὶ αὐτόκα ορικὴ προέλευσις ἐτελεῖτο, καθ' ἃ παρὰ Πορφυρογεννήτῳ βλέπομεν.

Μ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ